

Přehled zpráv

Bez čeho se neobejde KATEŘINA KLAUSOVÁ, herečka, zpěvačka a modelka.....	24
1.11.2018 Deník - Magazín Bydlení ~ str. 31 ~ dotazník	
Hlavně napište, že jste si to koupila, říkají nám agentury. Aneb co stojí v pozadí reklam na Instagramu?	24
1.11.2018 tyinternety.cz ~ str. 00 ~ <i>Iva Břejlová</i>	
VZNĚTLIVÝ KRÁL A ODVÁŽNÝ POUTNÍK.....	25
1.11.2018 Instinkt ~ str. 30 ~ Společnost/Rozhovor <i>Josef Matyáš</i>	
Poche se stal externím poradcem ministra zahraničí Petříčka.....	28
2.11.2018 frekvence1.cz ~ str. 00 ~	
Obelstila ČSSD Zeman? Poche našel do Černínského paláce „zadní vrátka“	28
2.11.2018 blesk.cz ~ str. 00 ~ <i>Ministr Petříček, Jakub Veinlich, Lukáš Červený</i>	
Poche si dál drží vliv na ministerstvo zahraničí. Stal se poradcem Kněžinka navzdory Zemanovu přání	29
2.11.2018 info.cz ~ str. 00 ~	
Přišel, odešel a zase se vrátil. Poche bude v Černínu externistou ministra Petříčka	29
2.11.2018 echo24.cz ~ str. 00 ~ <i>Tomáš Petříček</i>	
Poche se stal Petříčkovým externím poradcem	30
2.11.2018 novinky.cz ~ str. 00 ~ Domáci	
Poche se vrací na ministerstvo zahraničí. Stal se externím poradcem ministra Petříčka	30
2.11.2018 lidovky.cz ~ str. 00 ~ <i>Michal Šula</i>	
Poche se stal externím poradcem ministra zahraničí Petříčka. Na starosti bude mít evropskou politiku.	31
2.11.2018 iHNed.cz ~ str. 00 ~ <i>ČTK</i>	
Poche bude radit na zahraničí, stal se externím poradcem Petříčka	32
2.11.2018 zpravy.iDNES.cz ~ str. 00 ~ Zprávy / Domáci <i>iDNES.cz, ČTK</i>	
Poche se vrací na ministerstvo zahraničí. Stal se externím poradcem ministra Petříčka	33
2.11.2018 lidovky.cz ~ str. 00 ~ Zprávy / Domov <i>ČTK</i>	
Je jasno: Poche bude externím poradcem ministra zahraničí.....	33

2.11.2018	zpravy.tiscali.cz ~ str. 00 ~ Zprávy / Aktuality šar	
Poche zůstává v blízkosti Petříčka. Bude jeho externím poradcem k EU		34
2.11.2018	denik.cz ~ str. 00 ~ Česko ČTK	
Poche se stal externím poradcem ministra zahraničí Petříčka.....		35
2.11.2018	tyden.cz ~ str. 00 ~ Domáci ČTK	
Poche se stal externím poradcem ministra zahraničí Petříčka.....		35
2.11.2018	euro.cz ~ str. 00 ~ Politika	
Poche se stal externím poradcem ministra zahraničí Petříčka.....		36
2.11.2018	e15.cz ~ str. 00 ~ Domáci ČTK	
Poche už není ani tajemníkem. Jako poradce se zaměří na EU		37
2.11.2018	tn.cz ~ str. 00 ~ TN.CZ/default	
Poche si dál drží vliv na ministerstvo zahraničí. Stal se poradcem Petříčka navzdory Zemanovu přání ..		38
2.11.2018	info.cz ~ str. 00 ~ Česko ČTK,lup	
Přišel, odešel a zase se vrátil. Poche bude v Černínu externistou ministra Petříčka		38
2.11.2018	echoprime.cz ~ str. 00 ~ Události Echo24, ctk	
Poche se stal externím poradcem ministra zahraničí Petříčka.....		39
2.11.2018	euro.cz ~ str. 00 ~	
Poche se stal externím poradcem ministra zahraničí Petříčka.....		40
2.11.2018	parlamentnilisty.cz ~ str. 00 ~	
Poche se stal externím poradcem ministra zahraničí Petříčka.....		40
2.11.2018	politicke-listy.cz ~ str. 00 ~	
Obelstila ČSSD Zemana? Poche našel do Černínského paláce „zadní vrátka“		41
2.11.2018	blesk.cz ~ str. 00 ~ Politika kal,ČTK	
Poche se stal externím poradcem ministra zahraničí Petříčka.....		42
2.11.2018	parlamentnilisty.cz ~ str. 00 ~ ctk	
Poche bude spolupracovat s Ministerstvem zahraničí.....		43
2.11.2018	seznamzpravy.cz ~ str. 00 ~ Domáci, Stalo se	

ČTK

Poche z Černínského paláce přece jen neodchází úplně. Bude poradcem ministra Petříčka	43
2.11.2018 ct24.cz ~ str. 00 ~ Domáci <i>dolejsim</i>	
Vymyslete lék na předluženost a zaplňte mezigenerační propast. V4 v Praze chystá vůbec první Social Innovation Weekend.	44
2.11.2018 feedit.cz ~ str. 00 ~ <i>Daniel Bradbury Dočekal</i>	
Mračková Vildumetzová (ANO): Navrhované opatření má zabránit přílišné kumulaci funkcí i odměn	45
2.11.2018 parlamentnilisty.cz ~ str. 00 ~ <i>PV</i>	
Mračková Vildumetzová (ANO): Navrhované opatření má zabránit přílišné kumulaci funkcí i odměn	46
2.11.2018 politicke-listy.cz ~ str. 00 ~ <i>Jana Vildumetzová Ano</i>	
Mračková Vildumetzová (ANO): Navrhované opatření má zabránit přílišné kumulaci funkcí i odměn	48
2.11.2018 parlamentnilisty.cz ~ str. 00 ~ <i>Jana Vildumetzová Ano</i>	
Naše bezpečnost není samozřejmost – V. národní konference (1.11.2018)	49
2.11.2018 securitymagazin.cz ~ str. 00 ~ Defence <i>Jakub Samek</i>	
Naše bezpečnost není samozřejmost – V. národní konference (1.11.2018)	55
2.11.2018 securitymagazin.cz ~ str. 00 ~	
Donald Trump není republikán	60
3.11.2018 Lidové noviny ~ str. 15 ~ Česká pozice <i>TOMÁŠ HALAMKA</i>	
Rozhovor o Angele Merkelové a situaci v Německu s Jakubem Eberlem	63
3.11.2018 ČRo Plus ~ str. 02 ~ 16:06 Evropa Plus	
Přišel, odešel a zase se vrátil. Poche bude radit ministru Petříčkovi	66
3.11.2018 echo24.cz ~ str. 00 ~ Domov, Krátké zprávy, Homepage <i>Echo24, ČTK</i>	
O platech poslanců a ústavních činitelů	67
5.11.2018 ČRo Plus ~ str. 01 ~ 12:30 Radiofórum	
Korunu čeká přívál dat. Zasedání Fedu bude ve stínu voleb	74
5.11.2018 roklen24.cz ~ str. 00 ~ <i>Jaroslav Průcha</i>	
Jít inkluzi naproti	75
5.11.2018 Můžeš ~ str. 06 ~ Reflektor <i>RADEK MUSÍLEK</i>	

Dekret jako těžká zbraň. Moc prezidentů sílí od dob Lincolna, Kongres se ale nebojí ozvat.....	78
5.11.2018 ct24.cz ~ str. 00 ~ Svět <i>kejlovat</i>	
Nohavica legitimizoval politiku nesvobody, píše děkan z Brna. A Jan Hřebejk?	83
6.11.2018 pravdive.eu ~ str. 00 ~	
Mobilizace voličů kvůli Trumpovi. Amerika je téměř ve stavu studené občanské války, míní Joch	83
6.11.2018 ct24.cz ~ str. 00 ~ Svět <i>kejlovat</i>	
Nohavica legitimizoval politiku nesvobody, píše děkan z Brna. A Jan Hřebejk?	85
6.11.2018 politicke-listy.cz ~ str. 00 ~	
Za Thomayerovu nemocnici mluví Petr Sulek	86
6.11.2018 zpravy.iDNES.cz ~ str. 00 ~ Zprávy / Mediahub <i>iDNES.cz, Jitka Venturová</i>	
Nohavica legitimizoval politiku nesvobody, píše děkan z Brna. A Jan Hřebejk?	86
6.11.2018 politicke-listy.cz ~ str. 00 ~	
Nohavica legitimizoval politiku nesvobody, píše děkan z Brna. A Jan Hřebejk?	87
6.11.2018 parlamentnilisty.cz ~ str. 00 ~	
Volby do Kongresu USA, Vysvědčení pro Donalda Trumpa, Rozzlobení demokraté i republikáni, Co Trumpovi pomáhá a co škodí	88
6.11.2018 ČT 24 ~ str. 01 ~ 22:00 Události, komentáře	
Kvlt nemusí být cool.....	93
7.11.2018 A2 ~ str. 13 ~ Hudba	
Novinky	94
7.11.2018 ctk.cz ~ str. 00 ~	
Vzestupy a pády českého lobbisty Marka Dalíka, na které bychom rozhodně neměli zapomínat.....	95
7.11.2018 G.cz ~ str. 00 ~ Politika	
Vzdělávání a přístup neslyšících k informacím	95
7.11.2018 helpnet.cz ~ str. 00 ~	
Ultraliberálové ve volbách pohořeli, Trump moc neztratil. Příště vyhraje znovu, míní expert.....	96
7.11.2018 info.cz ~ str. 00 ~ <i>Adam Kotrbatý</i>	

Války o vodu jsou pomalu realitou. Pomůžou nanotechnologie	98
7.11.2018 roklen24.cz ~ str. 00 ~ <i>Jaroslav Průcha</i>	
Ultraliberálové ve volbách pohořeli, Trump moc neztratil. Příště vyhraje znovu, míní expert	100
7.11.2018 info.cz ~ str. 00 ~ Svět <i>Adam Kotrbatý</i>	
Adam Vojtěch: Zdravotnictví má menší rezervy než před krizí	103
7.11.2018 mzcr.cz ~ str. 00 ~	
Zdravotnictví má menší rezervy než před krizí	105
7.11.2018 E15 ~ str. 16 ~ Rozhovor <i>Martin Čaban</i>	
Zdravotnictví má menší rezervy než před krizí, říká ministr Adam Vojtěch	108
7.11.2018 e15.cz ~ str. 00 ~ <i>Martin Čaban</i>	
Zdravotnictví má menší rezervy než před krizí, říká ministr Adam Vojtěch	111
7.11.2018 e15.cz ~ str. 00 ~ Rozhovory <i>Martin Čaban</i>	
Kryštof Kozák	114
8.11.2018 denikreferendum.cz ~ str. 00 ~	
Park Tower ve Zlíně a na Fundliftu. Díky NWT bydlení s nádechem Ameriky	115
8.11.2018 roklen24.cz ~ str. 00 ~ <i>Jaroslav Průcha</i>	
Skupina ČEZ za první tři čtvrtletí vydělala 9 miliard	116
8.11.2018 roklen24.cz ~ str. 00 ~ <i>Jaroslav Průcha</i>	
Fed dnes nepřekvapí. Padl další Trumpův ministr	116
8.11.2018 roklen24.cz ~ str. 00 ~ <i>Jaroslav Průcha</i>	
Střet Itálie s Bruselem o hýřivý rozpočet: Přimějí Salviniho k ústupkům podnikatelé ze severu?	118
8.11.2018 info.cz ~ str. 00 ~ Evropská unie <i>Eliška Kubátová</i>	
Střet Itálie s Bruselem o hýřivý rozpočet: Přimějí Salviniho k ústupkům podnikatelé ze severu?	119
8.11.2018 info.cz ~ str. 00 ~ <i>Eliška Kubátová</i>	
Pohledem tradera: Co spojuje poker a obchodování se zelenou energií	120
8.11.2018 roklen24.cz ~ str. 00 ~ <i>Jaroslav Průcha</i>	
Likvidace veřejných uměleckých sbírek po r. 1989	123
9.11.2018 halonoviny.cz ~ str. 00 ~	

Tři důvody, proč zdražuje elektřina. Jak se zajistit podle CFO ČEZ	127
9.11.2018 roklen24.cz ~ str. 00 ~ <i>Jaroslav Průcha</i>	
Jak fungují MAS v zahraničí?	128
9.11.2018 denik.obce.cz ~ str. 00 ~	
Jak fungují MAS v zahraničí?	130
9.11.2018 denik.obce.cz ~ str. 00 ~ Zahraničí <i>PhDr. Ing. Vít Skála, Ph.D.</i>	
Michal Horáček – Přistižen s cizí ženou v cizím pokoji	132
9.11.2018 nasehvezdy.cz ~ str. 00 ~ <i>Rodinný Loft, Alec Newald</i>	
Visegradská čtyřka je v sociálních inovacích zhruba deset let za vyspělými zeměmi. To chce změnit první Social Innovation Weekend ve střední Evropě.	133
9.11.2018 mujbiz.cz ~ str. 00 ~	
Fed vzpruhou pro dolar,euro potopila Evropská komise	134
9.11.2018 roklen24.cz ~ str. 00 ~ <i>Dominik Stroukal</i>	
Severoírská otázka blokuje jednání o brexitu, Britům ale žíly netrhá. Strach mají z růstu cen	135
9.11.2018 info.cz ~ str. 00 ~ <i>Eliška Kubátová</i>	
Severoírská otázka blokuje jednání o brexitu, Britům ale žíly netrhá. Strach mají z růstu cen	137
9.11.2018 info.cz ~ str. 00 ~ Evropská unie <i>Eliška Kubátová</i>	
Ztráty ve veřejných sbírkách jsou rozsáhlé	138
9.11.2018 Haló noviny ~ str. 03 ~ Z domova <i>Monika HOŘENÍ</i>	
Den podle.....	141
9.11.2018 ČRo Plus ~ str. 01 ~ 17:10 Den podle...	
Konec velké války a Wilsonovo dilema	154
10.11.2018 Lidové noviny ~ str. 12 ~ Horizont <i>RUDOLF KUČERA</i>	
Co za tím je? Machrování anebo hloupost!.....	156
10.11.2018 Blesk ~ str. 02 ~ Politika <i>(jt, bel)</i>	
TOMÁŠ PETŘÍČEK: V zahraniční politice nesmíme být ustrašení	156
10.11.2018 Českolipský deník ~ str. 12 ~ Sobotní rozhovor <i>Kateřina PERKNEROVÁ</i>	

V zahraniční politice nesmíme být ustrašení.....	161
10.11.2018 Frýdecko-místecký a třinecký deník ~ str. 12 ~ Sobotní rozhovor <i>Kateřina PERKNEROVÁ</i>	
TOMÁŠ PETŘÍČEK: V zahraniční politice nesmíme být ustrašení	166
10.11.2018 Benešovský deník ~ str. 12 ~ Sobotní rozhovor <i>Kateřina PERKNEROVÁ</i>	
TOMÁŠ PETŘÍČEK: V zahraniční politice nesmíme být ustrašení	171
10.11.2018 Prostějovský deník ~ str. 12 ~ Sobotní rozhovor <i>Kateřina PERKNEROVÁ</i>	
Informační den UK: Středoškoláci zaplnili kampus na Albertově	176
11.11.2018 iforum.cuni.cz ~ str. 00 ~	
Filipův asistent – boháč Rudyšar: Sbírá pokuty a túruje auto: Co za tím je?	177
11.11.2018 blesk.cz ~ str. 00 ~ Politika <i>jt, bel</i>	
Filipův asistent – boháč Rudyšar: Sbírá pokuty a túruje auto: Co za tím je?	177
11.11.2018 blesk.cz ~ str. 00 ~	
Setkávání s Janem Petránkem: Zemřel skvělý novinář, jemuž v rozporu s jeho krédem život nakonec trochu „zkysl“	178
11.11.2018 denikn.cz ~ str. 00 ~	
Setkávání s Janem Petránkem	181
11.11.2018 louc.cz ~ str. 00 ~	
Tomáš Petříček: V zahraniční politice nesmíme být ustrašení	183
11.11.2018 denik.cz ~ str. 00 ~ Česko <i>Kateřina Perknerová</i>	
Od zlaté mládeže po bok šéfa KSČM: „Exhibista“ Rudy (30) túruje fáro a sbírá pokuty	187
12.11.2018 blesk.cz ~ str. 00 ~	
Od zlaté mládeže po bok šéfa KSČM: „Exhibista“ Rudy (30) túruje fáro a sbírá pokuty	188
12.11.2018 blesk.cz ~ str. 00 ~ Politika <i>jt, bel</i>	
Od zlaté mládeže asistentem šéfa KSČM: „Exhibista“ Rudy túruje fáro a sbírá pokuty	189
12.11.2018 blesk.cz ~ str. 00 ~	
JE TO ILUZE	189
12.11.2018 Studenta web&mag ~ str. 22 ~ <i>Nikol Mudrová</i>	

Na burzu míří lasery. Představujeme AtomTrace na trhu START	192
12.11.2018 roklen24.cz ~ str. 00 ~ <i>Jaroslav Průcha</i>	
Ruská duše Jaromíra Nohavici	194
12.11.2018 Týden ~ str. 32 ~ Téma <i>Ivan Motýl</i>	
Na FSV mají nový studijní program	196
13.11.2018 Lidové noviny ~ str. 15 ~ Akademie <i>kva</i>	
Bitcoin má opačný problém, v budoucnosti bude pálit málo elektřiny	196
13.11.2018 roklen24.cz ~ str. 00 ~ <i>Dominik Stroukal</i>	
Stojíte před sálem plným lidí a... buď je dorazíte, nebo nadchnete.....	198
13.11.2018 idnes.cz ~ str. 00 ~	
Zeptejme se influencerů narovinu: „Je to reklama, nebo ne?“	199
13.11.2018 e15.cz ~ str. 00 ~ <i>Simona Petrů</i>	
Zeptejme se influencerů narovinu: „Je to reklama, nebo ne?“	201
13.11.2018 e15.cz ~ str. 00 ~ The Student Times <i>Simona Petrů</i>	
Rada právníka: Spolupracujete s influencery? Chtějte po nich, ať propagaci jasně přiznají	203
14.11.2018 m-journal.cz ~ str. 00 ~	
Igelitka a čtyři roky natvrdo? Na Západě nefunkční a už nepotřebné.....	24
14.11.2018 roklen24.cz ~ str. 00 ~ <i>Jaroslav Průcha</i>	
„Dohoda“ o brexitu pomohla euru. Koruna na dostřel 26 za euro	24
14.11.2018 roklen24.cz ~ str. 00 ~ <i>Jaroslav Průcha</i>	
Babiš se ohradil proti reportáži serveru Seznam Zprávy	25
14.11.2018 ČRo Plus ~ str. 01 ~ 17:10 Den podle...	
Strielkowski píše dál. Z Berkeley	28
15.11.2018 Lidové noviny ~ str. 04 ~ Domov <i>MARTIN RYCHLÍK</i>	
Co je dovoleno Jovovi, nemá být dovoleno volovi	28
15.11.2018 Právo ~ str. 28 ~ Trhy & ekonomika <i>Martin Potůček</i>	
Hrozí nám pád vlády?.....	29
15.11.2018 ČT 24 ~ str. 07 ~ 20:00 90' ČT24	

Primátorem Prahy je Pirát Zdeněk Hřib, opozice ho nepodpořila	29
15.11.2018 ct24.cz ~ str. 00 ~ Regiony srovav	
Zaznělo v ČT: Zeman vyslal od Soukupa jasný vzkaz těm, kteří chtějí svrhnout Babiše. A taky pro ČSSD	30
16.11.2018 pravdive.eu ~ str. 00 ~	
Zaznělo v ČT: Zeman vyslal od Soukupa jasný vzkaz těm, kteří chtějí svrhnout Babiše. A taky pro ČSSD	30
16.11.2018 politicke-listy.cz ~ str. 00 ~	
Novým mluvčím Thomayerovy nemocnice je od 5. listopadu Petr Sulek.....	31
16.11.2018 ftn.cz ~ str. 00 ~	
Zaznělo v ČT: Zeman vyslal od Soukupa jasný vzkaz těm, kteří chtějí svrhnout Babiše. A taky pro ČSSD	32
16.11.2018 parlamentnilisty.cz ~ str. 00 ~ nab	
Z nových radních má největší zkušenosti z politiky Hana Marvanová	33
16.11.2018 vz24.cz ~ str. 00 ~	
Zaznělo v ČT: Zeman vyslal od Soukupa jasný vzkaz těm, kteří chtějí svrhnout Babiše. A taky pro ČSSD	33
16.11.2018 parlamentnilisty.cz ~ str. 00 ~ Hans Štembera, Jan Hamáček	
Premiéerce Mayové se rozpadá vláda. A s ní padá i libra	34
16.11.2018 roklen24.cz ~ str. 00 ~ Dominik Štroukal, Velká Británie	
Zaznělo v ČT: Zeman vyslal od Soukupa jasný vzkaz těm, kteří chtějí svrhnout Babiše. A taky pro ČSSD	35
16.11.2018 politicke-listy.cz ~ str. 00 ~ Hans Štembera, Jan Hamáček	
Martina Vítková (NWT): Mrakodrap ve Zlíně bude drahý a skvělý.....	35
16.11.2018 roklen24.cz ~ str. 00 ~ Jaroslav Průcha	
Hyenismus? Reportáž s Babišem juniorem byla ve veřejném zájmu, soudí odborníci	36
16.11.2018 aktualne.cz ~ str. 00 ~ Domáci Jakub Heller	
Jed hesla „Jude Slavie!“ měla odhalit výstava. Sparta si ji na svém stadionu nepřála.....	37
16.11.2018 seznamzpravy.cz ~ str. 00 ~ Sport, Fotbal, Stalo se Adam Sušovský	

Čechy uhranula vize silného státu. Sametu se vysmívají, tvrdí sociolog Prokop	38
17.11.2018 ceskaskola.cz ~ str. 00 ~	
Pavel Žáček pro EZ: Kde byl 17. listopadu 1989 Andrej Babiš? Proč vůbec chodí dávat věnce na Národní třídu?	38
17.11.2018 eurozpravy.cz ~ str. 00 ~ <i>Josef Brož</i>	
Přijďte pochopit, jak funguje naše tělo	39
18.11.2018 jicinsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Moje Jičínsko <i>Redakce</i>	
Londýnská Tate Britain vystavuje tři cykly fotografky Luskačové	40
18.11.2018 blesk.cz ~ str. 00 ~	
Luskačová se řadí mezi nejlepší. Vystavuje v Londýně	40
18.11.2018 tyden.cz ~ str. 00 ~ Umění <i>ČTK</i>	
Stav tuzemské demokracie a svobody	41
18.11.2018 ČRo Plus ~ str. 02 ~ 18:10 Názory a argumenty	
Kauza Čapí hnízdo	42
18.11.2018 ČRo Plus ~ str. 01 ~ 18:10 Názory a argumenty	
Proč se Rusko či Čína prohlašují za demokratické státy a součást světového společenství? Protože je to pro ně výhodné. Zatím.....	43
18.11.2018 denikn.cz ~ str. 00 ~ <i>Michael Romancov</i>	
Britský Brexit.....	43
19.11.2018 ČRo Plus ~ str. 02 ~ 21:10 Den v 60 minutách	
Londýnská galerie Tate vystavuje fotografie Luskačové, zachytila poutníky i trhy.....	44
19.11.2018 aktualne.cz ~ str. 00 ~ Výtvarné umění <i>ČTK, Kultura</i>	
Brity čeká klíčový týden. Američané budou slavit Díkůvzdání	45
19.11.2018 roklen24.cz ~ str. 00 ~ <i>Jaroslav Průcha, Velká Británie</i>	
Česká společnost je stále nesmiřitelně rozdělená, ale už se to začíná přehupovat k většině. Červená čára byla překročena	46
19.11.2018 krajskelisty.cz ~ str. 00 ~ Hlavní město Praha <i>Štěpán Cháb</i>	
Amatérský fotbal.....	48
19.11.2018 ČRo Plus ~ str. 01 ~ 14:33 Zaostřeno	

Šéf pražské burzy Koblic: Na trh START to chce poutavou „equity story“	49
19.11.2018 roklen24.cz ~ str. 00 ~ <i>Jaroslav Průcha</i>	
Děti žijících v chudobě je v Česku několik tisíc	55
20.11.2018 blisty.cz ~ str. 00 ~	
Klid nahrává euru, není ale všem dnům konec	60
20.11.2018 roklen24.cz ~ str. 00 ~ <i>Dominik Stroukal</i>	
Děti žijících v chudobě je v Česku několik tisíc - problém jsou ubytovny, drogy i exekuce	63
20.11.2018 romea.cz ~ str. 00 ~ domácí, tiskové zprávy <i>TZ Česká asociace streetwork, Evropská síť proti chudobě a sociálnímu vyloučení v ČR, Radek Hábl, Daniel Prokop</i>	
Zbyněk Fiala: Česko a Evropa sto plus	66
20.11.2018 vasevec.cz ~ str. 00 ~	
Bankovní radu ČNB doplní Holub a Michl	67
21.11.2018 fxstreet.cz ~ str. 00 ~	
Prezident Zeman jmenoval nové členy bankovní rady ČNB	74
21.11.2018 ct24.cz ~ str. 00 ~ Ekonomika <i>ginterovam</i>	
Holub a Michl jmenování novými členy bankovní rady ČNB	75
21.11.2018 roklen24.cz ~ str. 00 ~ Zprávy Online <i>Roklen24</i>	
Tomáš Holub a Aleš Michl jmenování novými členy bankovní rady ČNB od 1. prosince 2018	78
21.11.2018 cnb.cz ~ str. 00 ~	
Bára Nesvadbová a její hosté pokřtili originální povídkovou knihu Momentky!	83
21.11.2018 tojesenzace.cz ~ str. 00 ~	
TŘI ROKY NA MARSU	83
21.11.2018 Glanc ~ str. 58 ~ Rozhovor <i>LENKA VRTÍŠKOVÁ NEJEZCHLEBOVÁ</i>	
Děti žijících v chudobě je v Česku několik tisíc – problém jsou ubytovny, drogy i exekuce	85
21.11.2018 faei.cz ~ str. 00 ~	
Tisíce dětí žijí v chudobě. Problémem jsou ubytovny, vzdělání i drogy	86
21.11.2018 mesec.cz ~ str. 00 ~	
Zeman odkryl viceguvernéry ČNB. Koruna dál nad 26 EURCZK	86

21.11.2018	roklen24.cz ~ str. 00 ~ <i>Jaroslav Průcha</i>	
Jak českou ekonomiku posunout k těm nejpokročilejším?		87
21.11.2018	roklen24.cz ~ str. 00 ~ <i>Jaroslav Průcha</i>	
NEJSTARŠÍ YOUTUBER		88
21.11.2018	FINMAG ~ str. 36 ~ Rozhovor <i>ONDŘEJ TŮMA</i>	
Před 55 lety byl zavražděn prezident Kennedy. Dvě třetiny Američanů oficiálním závěrům stále nevěří..		93
22.11.2018	rozhlas.cz ~ str. 00 ~ <i>Kryštof Kozák, Věra Štechrová, Zuzana Marková, Robert Kennedy</i>	
Další dějství sporu mezi Ukrajinou a Ruskem: Azovské moře svírá obchodní válka		94
22.11.2018	ct24.cz ~ str. 00 ~ Svět <i>hosenseidlovap</i>	
Sekci měnovou ČNB povede Petr Král		95
22.11.2018	roklen24.cz ~ str. 00 ~ Zprávy Online <i>Roklen24</i>	
Sekci měnovou ČNB povede Petr Král		95
22.11.2018	cnb.cz ~ str. 00 ~	
Nástupce Merkelové je kvůli výrokům o azylu terčem kritiky: „Light Trump“ a horší než AfD.....		96
22.11.2018	info.cz ~ str. 00 ~ <i>Eliška Kubátová</i>	
Možný nástupce Merkelové je kvůli výrokům o azylu terčem kritiky: „Light Trump“ a horší než AfD.....		98
22.11.2018	info.cz ~ str. 00 ~ Evropská unie <i>Eliška Kubátová</i>	
Půl milionu dolarů ve hře. V Praze se o něj utkají nejlepší evropské startupy		100
22.11.2018	roklen24.cz ~ str. 00 ~ <i>Jaroslav Průcha</i>	
Zbyněk Fiala: Česko a Evropa sto plus		103
22.11.2018	parlamentnilisty.cz ~ str. 00 ~ <i>PV</i>	
Nejstarší youtuber		105
22.11.2018	finmag.cz ~ str. 00 ~ Kaleidoskop <i>Ondřej Tůma</i>	
Zbyněk Fiala: Česko a Evropa sto plus		108
22.11.2018	parlamentnilisty.cz ~ str. 00 ~	
Zbyněk Fiala: Česko a Evropa sto plus		111
22.11.2018	politicke-listy.cz ~ str. 00 ~	

Zbyněk Fiala: Česko a Evropa sto plus	114
22.11.2018 literarky.cz ~ str. 00 ~	
Šokující výstup Marka Wollnera na akci s generálem Alojzem Lorencem. A výbušné informace, které padly	115
23.11.2018 politicke-listy.cz ~ str. 00 ~	
Šokující výstup Marka Wollnera na akci s generálem Alojzem Lorencem. A výbušné informace, které padly	116
23.11.2018 pravdive.eu ~ str. 00 ~	
Šokující výstup Marka Wollnera na akci s generálem Alojzem Lorencem. A výbušné informace, které padly	116
23.11.2018 czpravy.cz ~ str. 00 ~	
Babišova vláda pokračuje	118
23.11.2018 ČT 24 ~ str. 01 ~ 20:00 90' ČT24	
Šokující výstup Marka Wollnera na akci s generálem Alojzem Lorencem. A výbušné informace, které padly	119
23.11.2018 parlamentnilisty.cz ~ str. 00 ~ <i>Jakub Vosáhlo</i>	
Šokující výstup Marka Wollnera na akci s generálem Alojzem Lorencem. A výbušné informace, které padly	120
23.11.2018 parlamentnilisty.cz ~ str. 00 ~	
Šokující výstup Marka Wollnera na akci s generálem Alojzem Lorencem. A výbušné informace, které padly	123
23.11.2018 politicke-listy.cz ~ str. 00 ~ <i>Jaroslav Hodík, Reportérů Čt</i>	
Sekci měnovou ČNB povede Petr Král	127
23.11.2018 autologistika.cz ~ str. 00 ~	
Dohoda o brexitu pomohla euru, koruna stále nerozhodná	128
23.11.2018 roklen24.cz ~ str. 00 ~ <i>Dominik Stroukal</i>	
Jez to, co ti roste a běhá kousek od domu, platilo už za první republiky	130
23.11.2018 zpravy.iDNES.cz ~ str. 00 ~ Zprávy iDNES.cz / Domov <i>MF DNES, Ivan Brezina pro magazín Víkend MF DNES</i>	
Dřívější šéf kontrarozvědky StB Lorenc debatoval na FSV. Znechutil historika: „Minimální sebereflexe.“	132
24.11.2018 info.cz ~ str. 00 ~	

Šéf kontrarozvědky StB Lorenc debatoval na FSV. Znechutil historika Blažka: „Minimální sebereflexe.“	133
24.11.2018 info.cz ~ str. 00 ~	
Dřívější šéf kontrarozvědky StB Lorenc debatoval na FSV. Znechutil historika: „Minimální sebereflexe.“	134
24.11.2018 info.cz ~ str. 00 ~ Česko <i>Jan Kálal, Blesk.cz</i>	
Dříve nemyslitelná věc: Komunistický zločinec Lorenc debatoval se studenty žurnalistiky	135
24.11.2018 forum24.cz ~ str. 00 ~ <i>Johana Hovorková</i>	
Studentům na Karlově univerzitě vyprávěl o 17. listopadu bývalý šéf StB Lorenc	137
24.11.2018 irozhlas.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z domova <i>Jiří Lacina</i>	
Estébák Lorenc diskutoval na Univerzitě Karlově. Docentka přiznala chybu	138
24.11.2018 blesk.cz ~ str. 00 ~ Události <i>Jan Kálal</i>	
Estébák Lorenc diskutoval na Univerzitě Karlově. Docentka přiznala chybu	141
24.11.2018 blesk.cz ~ str. 00 ~ <i>Jan Kálal</i>	
Chudoba, drogy a exekutor na krku. I tak může vypadat život českého dítěte	154
24.11.2018 nasregion.cz ~ str. 00 ~ <i>Andrea Cerqueirová</i>	
"Říkali nám, že jsme se zbláznili." Na Karlově univerzitě debatoval exšéf StB Lorenc	156
24.11.2018 aktualne.cz ~ str. 00 ~ Domáci <i>Radek Dragoun</i>	
Univerzita Karlova přizvala do debaty o listopadu 1989 i někdejšího šéfa StB. A je moc zle	156
25.11.2018 pravdive.eu ~ str. 00 ~	
Univerzita Karlova přizvala do debaty o listopadu 1989 i někdejšího šéfa StB. A je moc zle	161
25.11.2018 politicke-listy.cz ~ str. 00 ~	
Encyklopedie českých nakladatelství	166
25.11.2018 knihcentrum.cz ~ str. 00 ~ <i>Jan Halada</i>	
Univerzita Karlova přizvala do debaty o listopadu 1989 i někdejšího šéfa StB. A je moc zle	171
25.11.2018 parlamentnilisty.cz ~ str. 00 ~ <i>PV</i>	
Univerzita Karlova přizvala do debaty o listopadu 1989 i někdejšího šéfa StB. A je moc zle	176
25.11.2018 politicke-listy.cz ~ str. 00 ~ <i>Jaroslav Hodlík, Reportérů ČT</i>	

Univerzita Karlova přizvala do debaty o listopadu 1989 i někdejšího šéfa StB. A je moc zle	177
25.11.2018 parlamentnilisty.cz ~ str. 00 ~ <i>Jaroslav Hodík, Reportérů ČT</i>	
Rychlý přehled událostí: Alojz Lorenc přednáší studentům, souhlas s brexitem a stříbro Krpálka i Sáblikové	177
25.11.2018 irozhlas.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z domova <i>Čeněk Třeček</i>	
Sekci měnovou ČNB povede Petr Král	178
25.11.2018 parlamentnilisty.cz ~ str. 00 ~	
"Co je pravda?"	181
25.11.2018 idnes.cz ~ str. 00 ~	
"Co je pravda?"	183
25.11.2018 politicke-listy.cz ~ str. 00 ~	
Sekci měnovou ČNB povede Petr Král	187
25.11.2018 politicke-listy.cz ~ str. 00 ~	
Srážka lodí u Ukrajiny	188
25.11.2018 ČRo Plus ~ str. 02 ~ 17:10 Den podle...	
Nekontaktované skupiny obyvatel jsou trochu mýtus. Oni vědí o nás a my o nich. Se Sentinelci se snažíme komunikovat déle než sto let, říká antropolog	189
25.11.2018 iHNed.cz ~ str. 00 ~ <i>Zuzana Válková</i>	
Sbližování se Západem „završil“ Stalin přepadením Finska. Dnes jde Rusko po stejné cestě, jaká tehdy vedla k agresi	189
25.11.2018 denikn.cz ~ str. 00 ~	
Estébák Lorenc na akademické půdě aneb Fakulta sociálních věd poplivala Univerzitu Karlovu	192
26.11.2018 reflex.cz ~ str. 00 ~ <i>Jiří X. Doležal</i>	
Estébák Lorenc na akademické půdě aneb Fakulta sociálních věd poplivala Univerzitu Karlovu	194
26.11.2018 reflex.cz ~ str. 00 ~ Komentáře <i>Jiří X. Doležal</i>	
Šéf StB na akademické půdě? Jako by v Německu debatoval nacistický zločinec	196
26.11.2018 podoli.cz ~ str. 00 ~	
Šéf StB Lorenc na akademické půdě? Jeho vystoupení vyvolalo ostré reakce	196
26.11.2018 nusle.cz ~ str. 00 ~	

Šéf StB Lorenc na akademické půdě? Jeho vystoupení vyvolalo ostré reakce	198
26.11.2018 hradcany.cz ~ str. 00 ~	
Šéf StB Lorenc na akademické půdě? Jeho vystoupení vyvolalo ostré reakce	199
26.11.2018 podoli.cz ~ str. 00 ~	
Šéf StB na akademické půdě? Jako by v Německu debatoval nacistický zločinec	201
26.11.2018 kladensky.denik.cz ~ str. 00 ~	
Zločinec! Miroslav Kalousek se opravdu naštvál.....	203
26.11.2018 pravdive.eu ~ str. 00 ~	
Česko 2018: Šéf StB Lorenc "hledá pravdu", agent StB řídí vládu, komunisté ji drží	24
26.11.2018 aktualne.cz ~ str. 00 ~ Komentáře <i>Martin Fendrych</i>	
Šéf StB na akademické půdě? Jako by v Německu debatoval nacistický zločinec	24
26.11.2018 denik.cz ~ str. 00 ~ Česko <i>Michael Bereň</i>	
Šéf StB na akademické půdě? Jako by v Německu debatoval nacistický zločinec	25
26.11.2018 prazsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Moje Praha <i>Michael Bereň</i>	
26. 11. 2018	28
26.11.2018 louc.cz ~ str. 00 ~ NA OKRAJ DNŮ...	
Zločinec! Miroslav Kalousek se opravdu naštvál.....	28
26.11.2018 politicke-listy.cz ~ str. 00 ~	
Bývalý šéf StB Alojz Lorenc vyprávěl studentům na Univerzitě Karlově o 17. listopadu 1989.....	29
26.11.2018 ČRo Radiožurnál ~ str. 03 ~ 12:08 Ozvěny dne - publicistika	
Zločinec! Miroslav Kalousek se opravdu naštvál.....	29
26.11.2018 parlamentnilisty.cz ~ str. 00 ~ <i>vef</i>	
Zločinec! Miroslav Kalousek se opravdu naštvál.....	30
26.11.2018 parlamentnilisty.cz ~ str. 00 ~ <i>Reportáž PI</i>	
Zločinec! Miroslav Kalousek se opravdu naštvál.....	30
26.11.2018 politicke-listy.cz ~ str. 00 ~ <i>Reportáž PI</i>	

Střet ruských a ukrajinských lodí	31
26.11.2018 ČT 24 ~ str. 01 ~ 20:00 90' ČT24	
Ruská anexe Krymu.....	32
26.11.2018 ČT 24 ~ str. 09 ~ 20:00 90' ČT24	
Filip Rožánek: Demokracie je diskuse. Někdy bohužel i s generálem Lorencem	33
26.11.2018 ceskaskola.cz ~ str. 00 ~	
O brexitu Velké Británie a EU	33
26.11.2018 ČRo Plus ~ str. 01 ~ 12:30 Radioforum	
Romancov o incidentu v Azovském moři: Jde o akt agrese vůči Ukrajině, Rusko si na podobné chování zvyklo	34
26.11.2018 seznamzpravy.cz ~ str. 00 ~ Zahraniční, Stalo se <i>Jaroslav Gavenda, Šimon Trantina</i>	
Výročí 17. listopadu 89 se dá připomínat různým způsobem	35
26.11.2018 ČRo Plus ~ str. 06 ~ 18:10 Názory a argumenty	
Válečný stav na Ukrajině schválen	35
26.11.2018 ČT 24 ~ str. 07 ~ 20:00 90' ČT24	
Napětí mezi Kyjevem a Moskvou roste.....	36
26.11.2018 ČT 24 ~ str. 03 ~ 20:00 90' ČT24	
Válečný stav na Ukrajině?	37
26.11.2018 ČT 24 ~ str. 06 ~ 20:00 90' ČT24	
Spor Ukrajiny a Ruska v Kerčském průlivu	38
26.11.2018 ČT 24 ~ str. 05 ~ 20:00 90' ČT24	
Komentář Filipa Rožánka: Demokracie je diskuse. Někdy bohužel i s generálem Lorencem.....	38
26.11.2018 ihned.cz ~ str. 00 ~	
Demokracie je diskuse. Někdy bohužel i s generálem Lorencem	39
26.11.2018 ihned.cz ~ str. 00 ~	
DEMOKRACIE JE DISKUSE. NĚKDY BOHUŽEL I S GENERÁLEM LORENCEM	40
26.11.2018 Hospodářské noviny ~ str. 07 ~ Názory <i>Filip Rožánek</i>	

Demokracie je diskuse. Někdy bohužel i s generálem Lorencem	40
26.11.2018 ihned.cz ~ str. 00 ~	
Komentář Filipa Rožánka: Demokracie je diskuse. Někdy bohužel i s generálem Lorencem.....	41
26.11.2018 ihned.cz ~ str. 00 ~	
Jiří Leschtina: Vítejte v babišovském Česku, generále Lorenci!.....	42
26.11.2018 rozhlas.cz ~ str. 00 ~ <i>Roman Růžička</i>	
Demokracie je diskuse. Někdy bohužel i s generálem Lorencem	43
26.11.2018 iHNed.cz ~ str. 00 ~ <i>Filip Rožánek</i>	
Romancov: Boje mezi Ukrajinou a Ruskem se na moře pravděpodobně nepřesunou.....	43
26.11.2018 irozhlas.cz ~ str. 00 ~ Zprávy ze světa <i>Martina Mašková, Petr Jadrný</i>	
Já mám vlastní informace... Zdeněk Zbořil otevřeně k věci Babiše ml. a Slonkové.....	44
26.11.2018 parlamentnilisty.cz ~ str. 00 ~ <i>Daniela Černá</i>	
Já mám vlastní informace... Zdeněk Zbořil otevřeně k věci Babiše ml. a Slonkové.....	45
26.11.2018 parlamentnilisty.cz ~ str. 00 ~ <i>Hans Štembera</i>	
Já mám vlastní informace... Zdeněk Zbořil otevřeně k věci Babiše ml. a Slonkové.....	46
26.11.2018 politicke-listy.cz ~ str. 00 ~ <i>Hans Štembera</i>	
Vyjádření děkanky Fakulty sociálních věd UK ke zveřejnění záznamu debaty o 17. listopadu 1989	48
27.11.2018 pedagogicke.info ~ str. 00 ~	
Děkanka Fakulty sociálních věd vysvětluje pozvání Lorence. Poslechněte si, co řekl na debatě bývalý šéf StB.....	49
27.11.2018 irozhlas.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z domova <i>Tereza Čemusová, Pavla Kubištová</i>	
Aspoň jsem mohl generálu Lorencovi oponovat, říká účastník debaty Wollner	55
27.11.2018 respekt.cz ~ str. 00 ~ respekt.cz <i>Andrea Procházková</i>	
Ministr Petříček se „anexovanými vodami“ zapsal do hvězdného nebe deb*lů	60
27.11.2018 tadesco.cz ~ str. 00 ~	
Ukrajinské lodě měly právo proplouvat.....	63
27.11.2018 Lidové noviny ~ str. 06 ~ Svět <i>MARTIN HAMPEJS</i>	

Akcie firmy AtomTrace úspěšně upsány na trhu START	66
27.11.2018 roklen24.cz ~ str. 00 ~ <i>Jaroslav Průcha</i>	
Šéfka Erste Premier: S mírou bohatství roste nadhled	67
27.11.2018 roklen24.cz ~ str. 00 ~ <i>Jaroslav Průcha</i>	
Nejlepší aplikace nad otevřenými daty? zIndex, pocitová mapa Brna či Mapa exekucí	74
27.11.2018 lupa.cz ~ str. 00 ~ <i>David Slížek</i>	
Následky používání kreditních karet má představit webová stránka projektu z Polska	75
27.11.2018 helpnet.cz ~ str. 00 ~	
Dva ukrajinské dělové čluny a remorkér, dva ruské kutry. Co se stalo v Kerčském průlivu?	78
27.11.2018 irozhlas.cz ~ str. 00 ~ Zprávy ze světa <i>Petr Jadrný, Filip Harzer</i>	
Na palubách lodí zadržených Rusy byli i ukrajinští kontrarozvědčící. Dvanáct námořníků míří do vazby	83
27.11.2018 ct24.cz ~ str. 00 ~ Svět <i>svitakm</i>	
Jak to vidí Tomáš Zima	83
27.11.2018 ČRo Dvojka ~ str. 01 ~ 08:30 Jak to vidí	
Michal Klíma: Hanba těm, kteří pozvali generála Lorence na akademickou půdu	85
28.11.2018 forum24.cz ~ str. 00 ~	
Otevřený dopis děkance o nepřijatelnosti diskuzí s šéfem StB	86
28.11.2018 forum24.cz ~ str. 00 ~	
Proč byl umlčen generál Lorenc?	86
28.11.2018 vlasteneckenoviny.cz ~ str. 00 ~ <i>Ivana Haslingerová</i>	
Proč byl umlčen generál Lorenc?	87
28.11.2018 pravdive.eu ~ str. 00 ~ <i>Jan Kopal, Ivana Haslingerová</i>	
Patří generál StB Alojz Lorenz na universitní půdu?	88
28.11.2018 pravyprostor.cz ~ str. 00 ~ <i>Alois Grebeníček</i>	
Patří generál StB Alojz Lorenz na universitní půdu?	93
28.11.2018 pravdive.eu ~ str. 00 ~	
Psychologie NA TALÍŘI	94

28.11.2018 Psychologie dnes ~ str. 35 ~ Životní styl

ČNB a zvyšování úroků. Případ kontrariánské Goldman Sachs95

28.11.2018 roklen24.cz ~ str. 00 ~
Jaroslav Průcha

Děti žijící v chudobě. Problémem jsou ubytovny, drogy i exekuce95

28.11.2018 halonoviny.cz ~ str. 00 ~
Monika Hoření

Důchodci věří fake news. Děti, musíte jim pomoci se orientovat! ČT vysílala výbušnou debatu96

28.11.2018 parlamentnilisty.cz ~ str. 00 ~
Jakub Vosáhlo

Poslední šéf StB, který studentům vyprávěl o revoluci: byl mocnější než ministr a nelituje toho, co dělal98

28.11.2018 denikn.cz ~ str. 00 ~

Důchodci věří fake news. Děti, musíte jim pomoci se orientovat! ČT vysílala výbušnou debatu100

28.11.2018 politicke-listy.cz ~ str. 00 ~
Hans Štembera

Minuta po minutě103

28.11.2018 denikn.cz ~ str. 00 ~

Důchodci věří fake news. Děti, musíte jim pomoci se orientovat! ČT vysílala výbušnou debatu105

28.11.2018 parlamentnilisty.cz ~ str. 00 ~
Hans Štembera

Nahradí novináře roboti? O budoucnosti ČTK diskutují studenti108

29.11.2018 echo24.cz ~ str. 00 ~
Univerzita Karlova

Nahradí novináře roboti? O budoucnosti ČTK diskutují studenti111

29.11.2018 echo24.cz ~ str. 00 ~ Domov, Krátké zprávy
Echo24

46. Kolokvium – šetření prognóz makroekonomického vývoje ČR (2018–2021)114

29.11.2018 mfcr.cz ~ str. 00 ~

Německo nelze dohnat škrtem pera115

29.11.2018 ihned.cz ~ str. 00 ~
Josef Pravec

Proč jsou nízké mzdy? Chybí kapitál116

29.11.2018 ihned.cz ~ str. 00 ~
Josef Pravec

Problémem jsou ubytovny, drogy i exekuce116

29.11.2018 Haló noviny ~ str. 03 ~ Z domova
(za)

KOMENTÁŘ: Čeští komunisté ožili. Drží Babišovu vládu a vylézají z děr118
29.11.2018 drbna.cz ~ str. 00 ~ Názory a komentáře

Čeští komunisté ožili. Drží Babišovu vládu a vylézají z děr119
29.11.2018 zpravy.tiscali.cz ~ str. 00 ~ Zprávy / Magazín
red

Komunisté vylézají z děr. Drží Babišovu vládu a ten pomáhá soudruhům zpět nahoru. Komentář R. Břešťana120
29.11.2018 info.cz ~ str. 00 ~ Názory
Hlidacipes.org, Robert Břešťan

Čeští komunisté ožili. Drží Babišovu vládu a vylézají z děr123
29.11.2018 hlidacipes.org ~ str. 00 ~
Robert Břešťan

Komunisté vylézají z děr. Drží Babišovu vládu a ten pomáhá soudruhům zpět nahoru. Komentář R. Břešťana127
29.11.2018 info.cz ~ str. 00 ~

Obrat víc než 80 miliard. Zisk přes 50 milionů. Co umí s cenami Yieldigo?128
29.11.2018 roklen24.cz ~ str. 00 ~
Jaroslav Průcha

Německo nelze dohnat škrtem pera130
29.11.2018 modernirizeni.iHNed.cz ~ str. 00 ~
Josef Pravec

Lepšolidi v sobě mají tolik rozporů. Třeba Wollner. Pohoršoval se nad generálem Lorencem a přitom tohle prováděl v ČT v době televizní krize on. Jana132
29.11.2018 parlamentnilisty.cz ~ str. 00 ~
Hans Štembera

Německo nelze dohnat škrtem pera133
29.11.2018 Ekonom ~ str. 16 ~ Téma čísla
JOSEF PRAVEC

Šašci. Lži, kvákání, mlčte, nemohl už k tomu, co předvedli kolem Babiše, mlčet zkušený Vlč. Došlo i na Kalouska a vtip134
29.11.2018 parlamentnilisty.cz ~ str. 00 ~
Václavem Klausem

Šašci. Lži, kvákání, mlčte, nemohl už k tomu, co předvedli kolem Babiše, mlčet zkušený Vlč. Došlo i na Kalouska a vtip135
29.11.2018 politicke-listy.cz ~ str. 00 ~
Václavem Klausem

Šašci. Lži, kvákání, mlčte, nemohl už k tomu, co předvedli kolem Babiše, mlčet zkušený Vlč. Došlo i na Kalouska a vtip137

29.11.2018 parlamentnilisty.cz ~ str. 00 ~
Jiří Hroník

Lepšolidi v sobě mají tolik rozporů. Třeba Wollner. Pohoršoval se nad generálem Lorencem a přitom tohle prováděl v ČT v době televizní krize on. Jana.....138

29.11.2018 politicke-listy.cz ~ str. 00 ~
Hans Štembera

Proč jsou nízké mzdy? Chybí kapitál.....141

29.11.2018 modernirizeni.iHNed.cz ~ str. 00 ~
Josef Pravec

Lepšolidi v sobě mají tolik rozporů. Třeba Wollner. Pohoršoval se nad generálem Lorencem a přitom tohle prováděl v ČT v době televizní krize on. Jana.....154

29.11.2018 parlamentnilisty.cz ~ str. 00 ~
Daniela Černá

Proč jsou nízké mzdy? Chybí kapitál.....156

29.11.2018 Ekonom ~ str. 10 ~ Téma čísla - mzdy
JOSEF PRAVEC

Summit G20 ve stínu azovské krize156

30.11.2018 ČT 24 ~ str. 02 ~ 21:31 Horizont

Soutěž POPAI STUDENT AWARD 2018 ocenila nejlepší studentské projekty komunikace v prodejních místech161

30.11.2018 mistoprodeje.cz ~ str. 00 ~

Návštěva maďarského premiéra Orbána v Praze.....166

30.11.2018 ČRo Radiožurnál ~ str. 01 ~ 12:08 Ozvěny dne - publicistika

SPOLEČNOST: Patří generál StB na universitní půdu?171

30.11.2018 neviditelnypes.cz ~ str. 00 ~ Neviditelný pes / Společnost
Neviditelný pes, Tomáš Vodvářka

Patří generál StB Alojz Lorenz na universitní půdu? (Tomáš Vodvářka)176

30.11.2018 bez-cenzury.com ~ str. 00 ~

Fed zvýší v prosinci sazby, poté začne zpomalovat177

30.11.2018 roklen24.cz ~ str. 00 ~
Dominik Stroukal

Rozkaz zněl jasně: Konfident Vodička musí dostat miliony177

30.11.2018 zpravy.tiscali.cz ~ str. 00 ~ Zprávy / Komentáře
Pavel Jégl

Čeští komunisté ožili. Drží Babišovu vládu a vylézají z děr178

30.11.2018 pravyprostor.cz ~ str. 00 ~
Robert Břešťan

- Čeští komunisté ožili. Drží Babišovu vládu a vylézají z děr**181
30.11.2018 pravdive.eu ~ str. 00 ~
- 50 milionů na výzkum uprchlíků**183
30.11.2018 Lidové noviny ~ str. 04 ~ Domov
PETR ZÍDEK
- Bylo to naivní, Babiš s tím přece vyhrál volby. Jana Bobošíková o snaze vyměnit premiéra a o těch, co pohrdají demokracií**.....187
30.11.2018 politicke-listy.cz ~ str. 00 ~
Hans Štembera
- Bylo to naivní, Babiš s tím přece vyhrál volby. Jana Bobošíková o snaze vyměnit premiéra a o těch, co pohrdají demokracií**.....188
30.11.2018 parlamentnilisty.cz ~ str. 00 ~
Hans Štembera
- Bylo to naivní, Babiš s tím přece vyhrál volby. Jana Bobošíková o snaze vyměnit premiéra a o těch, co pohrdají demokracií**.....189
30.11.2018 parlamentnilisty.cz ~ str. 00 ~
Marek Korejs
- Petr Hampl si to vyřídil s nebolševiky: Zemana nám ve světě mohou závidět. Kalouskova sprostota. Kdo ovládá velká média, může manipulovat tupým davem**189
30.11.2018 parlamentnilisty.cz ~ str. 00 ~
Marek Korejs
- Petr Hampl si to vyřídil s nebolševiky: Zemana nám ve světě mohou závidět. Kalouskova sprostota. Kdo ovládá velká média, může manipulovat tupým davem**192
30.11.2018 politicke-listy.cz ~ str. 00 ~
- Petr Hampl si to vyřídil s nebolševiky: Zemana nám ve světě mohou závidět. Kalouskova sprostota. Kdo ovládá velká média, může manipulovat tupým davem**194
30.11.2018 parlamentnilisty.cz ~ str. 00 ~
- Jak bojovat s nenávisť? Začít je třeba už na školách**196
30.11.2018 denikreferendum.cz ~ str. 00 ~ Domov
Fatima Rahimi
- Vyhánění černoty charitou**.....196
30.11.2018 Téma ~ str. 66 ~ Rozhovor
Lubor Černohlávek

Plné znění zpráv

Bez čeho se neobejde KATEŘINA KLAUSOVÁ, herečka, zpěvačka a modelka

1.11.2018 Deník - Magazín Bydlení str. 31 dotazník

Do výčtu aktivit půvabné mladé dámy, kterou znáte třeba z filmů ů Špindl nebo Seznamka a účinkování vání v muzikálech, je třeba přidat ještě studium na **Fakultě sociálních věd** UK. Kateřina, která rá žije v menším bytě v domě svých h rodičů, své bydlení popisuje slovy: „Velká KKáčková pohoda“.

Odjakživa bydlí v pražských Dejvicích. „Beru to tak, že jsem ze šestky, jelikož tu jsem od malička, ale úplná pravda je, že jsem dítě Václaváku. A to přímo,“ říká.

Jestli Praze 6 zůstane věrná i dál, ještě neví. „Uvidím, co život přinese. Ale sleduju, že mě začíná hodně bavit Letná. Jo a vlastně nakonec asi cihlový barák v Anglii,“ přemítá. Kateřinin studentský ráj okouzlí noblesou a hravostí, s nimiž dohromady poskládala moderní i tradiční zařízení.

Foto autor| FOTO: Redbull, Derek Hard

Foto popis| 1 Lampy, lampičky a lustr ke mně prostě patří.

Foto popis| 2Doma si vystavuju knihy s fotkami, titulky V Vogue a růžové š šampaňské. V knihovně m mám klasickou li literaturu, oblíbené c cestování, kuchařky a psychologické k knížky.

Foto popis| 3Polštáře mi připomínají návštěvu Oxfordu a Londýna. Stará dobrá Anglie.

Foto popis| 4 Jaký jiný kávovar může mít hrdá majitelka Mini Cooperu?

Foto popis| 5Považuju si gramofonu. Fotky a gramofon – to je moje láska.

Foto popis| 6Nejoblíbenější kus nábytku? Určitě postel. Jen mi nad ní chybí obraz.

Hlavně napište, že jste si to koupila, říkají nám agentury. Aneb co stojí v pozadí reklam na Instagramu?

1.11.2018 tyinternety.cz str. 00

Iva Brejlová

Když se mladí kouknou na instagramové obrázky, málokdy řeší, jestli je na nich reklama. Ale perfektně na ni reagují. Vědí to influenceři, vědí to i značky.

Nakolik, to se řešilo na akci Konfera, která se zaměřila na sociální síť. A především na to, co se na nich děje mimo zraky sledujících. Těšte se i na přehled toho, kolik vlastně reklama u influencerů na Instagramu stojí.

Facebook je pro starý

Ztratili jste kontakt s cílovou skupinou na Facebooku a zajímáte se, kde všichni jsou? Podle mladých influencerů jedině na Instagramu. Shodli se na tom zástupci této strany – Tereza in Oslo, Terez_Brunettie i třeba influencer a olympionik v jedné osobě Josef Dostál.

“ Facebooku se moc nevěnuji, přijde mi to jako trapný médium a moc mě to nebaví,“ uvedl medailový kanoista s 13 tisíci sledujícími na této síti. Jenže jeho Instagram čítá 22 tisíc fanoušků – a je podle něj daleko zábavnější záležitost. Nebo ještě jednodušeji a jasněji od Johnnyho Machette: “Facebook je pro starý. Nic vás neshodí víc, než když vám máma pod fotku napíše `sluší`.” A jak dodal: “starej” je vlastně už i YouTube.

Síť založená na líbivých obrázcích skutečně (minimálně v tuzemsku) zažívá boom. Přizpůsobují se tomu i značky. Vedle postů se stále častěji ukrádají i do Stories, což je ovšem zásluha především influencerů, kteří tuto podobu doporučují. A vědí, proč to dělají. Mizející příběhy jim jednoduše nekolidují s profilem ani s tím, když se jim zadaří spolupráce u konkurenčních společností. Reklama se na této síti tak jako tak příliš nepříznává, i když nástroje k tomu jsou.

Nepochopená reklama

Mezi odborníky na sociální síť před nedávnem koloval výzkum **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy, podle kterého mladí reklamu vůbec nepoznají. Jen jediný z deseti konzumentů sociálních sítí mezi 9 a 15 lety

byl schopný u příspěvku správně pochopit, že třeba plechovka koly na fotce není náhodná – ale že jde o sponzoring, ač u popisu obrázku není.

“Lidi stejně nečtou popisy až do konce a nerozumí označení #ad. Pokud není slovo jako #spolupráce na začátku, nikdo to jako reklamu nepochopí,” říká k tomu Tereza Salte, známá taky jako blogerka Tereza in Oslo, nebo ředitelka agentury Elite Bloggers. Není sama, která ví, že sledující placené příspěvky příliš neřeší. Zlákat se jimi však bez problémů nechají. Ve chvíli, kdy vůbec nejbližší osoba (rozuměj influencer) prohlásí, že něco stojí za vyzkoušení, sledující se často nechá zlákat.

Agentury o tom vědí. A tomu odpovídá i jejich klasický požadavek. “Stále říkají – musíte napsat, že jste si to koupila – že to není reklama,” popisuje Tereza Salte své zkušenosti z pozice blogerky. Spousta influencerů na to kývne. Jiní třeba nepíší, že si produkt koupili, ale o tom, že by jej vyhlásili jako sponzorovaný, nemůže být řeč. Úplně jinak si influenceri hlídají, jak se k nim značka hodí. Jen začátečníci dělají tu chybu, že se nechají zlákat ke spolupráci, která neodpovídá jejich profilu. Případně, že zapadnou do příliš velkého stáda. “Tak třeba About You. V srpnu mi dorazil e-mail, jestli nepřijdu na jejich otvíračku, že přijde jen 300 vybraných,” popisuje Jonáš Čumrik, známý spíše jako Johnny Machette. Podle něj je taková pozvánka pro influencera s desetitisíci sledujících absolutně nezajímavá. “Nabídli mi finanční odměnu ve výši desetitisíců. Ale já se s tím neztotožňuji, nešel jsem,” vysvětluje.

Jak ale dodal, byl ve svém okolí prakticky sám, kdo na místě nebyl. “Taková reklama – samozřejmě neoznačená – pak absolutně ztrácí hodnotu,” myslí si. Dalším problémem pro značku může být fakt, že ve chvíli, kdy influencer pochopí, že by se před svými sledujícími mohl dostat do prekérní situace, svůj postoj obrátí – a značku začne pomlouvat. Tak, jako to prý ve Stories udělal právě pro About You youtuber Kovy.

Hlavně briefujte

Spolupráce značek a online celebrit stále zůstává složitá. Vyhnout nepochopení se aspoň můžete díky jasným instrukcím, které pochopí obě strany. “Korelace mezi úspěchem a neúspěchem je v briefu – cesta může být trnitá, pokud zadání není fakt dobré. Ale pomalu se to zlepšuje,” ukazuje druhý pohled Václav Blahout, který se marketingově stará o sportovce, mimo jiné třeba o zmíněného Josefa Dostála.

Podle něj je třeba se s influencerem především dohodnout – a to na podobě kampaně i konkrétních výstupech. Právě statistiky jsou navíc cenným vodítkem pro aktuální i následující kampaně. “Sledujte statistiky, dívejte se na to, jak kampaň dopadla. Jeden post může zasáhnout 20 % publika. Nebo 70 %. Ale u menších followerů třeba 130 % publika,” radí Zuzana Kadlečková, social media manažerkou Coca-Coly.

Kolik stojí reklamní post influencerů? Informace z Konfery i mimo ni obecně: 0,1 Kč za followera dlouhodobá spolupráce u sportovců – doplněk sponzoringu a spojení se značkou: cca 50 Kč/CPM

– krátkodobé spolupráce, nové produkty, nárazové aktivace – 150 Kč/CPM módní influencerky, cca 30 tis. sledujících: 3-5 tis. Kč módní influencerky, cca 30-50 tis. sledujících: 5 000 Kč sportovci, desetitisíce sledujících: 5 – 10 tis. Kč influenceri nad 100 tis. sledujících: od desetitisíců Kč

URL| <https://tyinternety.cz/reportaze-z-akci/hlavne-napiste-ze-jste-si-to-koupila-rikaji-nam-agentury-aneb-co-stoji-v-pozadi-reklam-na-instagramu/>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

tyinternety.cz

VZNĚTLIVÝ KRÁL A ODVÁŽNÝ POUTNÍK

1.11.2018 Instinkt str. 30 Společnost/Rozhovor

Josef Matyáš

Režisér Jan Svatoš

Přemysl Otakar II., král železný a zlatý. Panovník, jenž rozšířil svoji říši od Čech až k Jaderskému moři. Po strmém vzestupu padl v bitvě na Moravském poli. Poutník Odorik, syn vojáka z Otakarova vojska, procestoval Čínu, Indonésii, jako první Evropan navštívil Tibet.

* Dva příběhy staré 700 let. Jakou souvislost mají se současností, ukáže v připravovaném dokumentu režisér Jan Svatoš. Hlavními aktéry filmu bude král a poutník. Čím vás zaujal?

Fascinuje mě jejich život. Otakar II. měl odvahu řešit věci jinak, než bylo běžné, což je zajímavý rys jeho povahy. Například v roce 1254 potvrdil práva Židů! Na tehdejší dobu nevídaný počin, jak se vypořádat s náboženskou otázkou. Rovněž založil či zvelebil na padesát měst: Budějovice, Písek, Vysoké Mýto... Měl vizi, jak zalidnit a zvýšit úroveň doposud pusté krajiny. Jeho města stojí dodnes tam, kde je nechal postavit – je zřejmé, že chápal jejich strategický význam pro království. Také posílil samosprávu i právo na ochranu majetku a nastavil nová pravidla pro řízení říše. Zaujal mě i koktejl genů v jeho dědičné výbavě, po matce Kunhutě Štaufské mu kolovala v žilách i krev římskoněmeckých králů.

* Král Přemysl Otakar II. je popsán v mnoha studiích. Dá se skoro říci, že o něm víme prakticky vše. Co nového ukážete?

Dokument se vymezí proti tradičním klišé o králi železném a zlatém. Ve škole se učíme, že zakládal města, utiskoval šlechtu, rozšířil české království k Jadranu a za dramatických okolností padl na Moravském poli. Tolik známá fakta. My chceme ukázat vladařovy emoce, čím se trápil, jaké ctil hodnoty, jaký měl rodinný život.

* Český vladař se ve dvaceti oženil s padesátiletou vdovou, římskou královnou Markétou, která mu vytýkala impotenci, protože neotěhotněla. Ukážete, jak se Přemysl s tím nařčením vypořádal?

Existují dvě verze této historiky; král vyzval manželku, aby mu věnovala jednu ze svých dvorních dam, druhá praví, že si milenkou vybral sám a Markéta tiše souhlasila. Lze se jen domnívat, jak to proběhlo doopravdy. Jisté je, že zplodil s dvorní dámou Anežkou syna Mikuláše a poté ještě tři dcery. Tu vděčnou story, poutavou i pro dnešní média, ve filmu ukážeme. Na událost se podíváme z nadhledu a přiblížíme ji na pozadí tehdejších pravidel. Ano, šlo o politický sňatek, přesto vzbudil rozruch věkovým rozdílem mezi manželi. Král pochopil vize svého otce o upevnění a rozšíření říše a snažil se ty plány uskutečnit. Zároveň měl panovník povinnost zajistit následníka trůnu. Proto Otakar II. požádal papeže o uznání nástupnického práva pro svého prvorozeného potomka. Vatikán legitimitu uznal, ale s dodatkem, že se nevztahuje na českou korunu, což českému panovníkovi později umožnilo ospravedlnit rozvod s římskou královnou.

* Jakou měl Přemysl Otakar II. povahu podle toho, co jste o něm zjistil rešeršemi v archivech?

Byl dominantní a vznětlivý. Pokud nabyl dojmu, že se mu děje příkoří, naštvál se a reagoval v návalu emocí. Dá se to pochopit, žil v bouřlivé době papežského dvojvládí a cítil, že ohrožena je nejen jeho říše, ale i křesťanská Evropa. Na druhou stranu musel být vizionář, určitě byl zásadový, čestný a bezesporu hrdý. Přijde mi, že byl prvním panovníkem, který i za cenu vlastního života převedl ve skutek staré čínské přísloví: „Je lepší mířit na měsíc a trefit sovu než mířit na sovu a zasáhnout jen zem.“

* Že bitva na Moravském poli neproběhla dle rytířských zásad, je pravda?

Říšské vojsko vedené Rudolfem Habsburským bojovalo v rozporu se soudobými pravidly rytířského klání. Část jeho armády, ukrytá za kopcem, vpadla ze zálohy do boku české strany, navíc pokřikem „Utíkají! Utíkají!“ vyvolali v českém vojsku zmatek a následující porážku... Protivníci v nastalém chaosu Přemysla nepoznali a považovali ho za jednoho z pánů. Spatřil ho však Bertold Schenk z Emerberku, jenž předtím dělal na královském dvoře číšníka a Otakara znal. Patrně sehrála roli i skutečnost, že Schenkova bratra dal panovník kdysi popravít. Když se chtěl český král Bertoldovi a jeho družině vzdát, hodili mu na krk smyčku, vláčeli ho po zemi a mnoha ranami jej ubili. K úderu, který rozčlís králi lebku, se hlásil Schenk.

* Rakouské kroniky Otakarovi moc nakloněné nebyly. Jak ho líčí ony?

Habsburkové na porážce našeho Přemysla postavili své dějiny; sehrál roli démonického nepřítele. Proto Otakara zaznamenávali jako zákulisního hráče a intrikána, který blufoval. Přitom mu jeho diplomatické schopnosti a sňatková politika postupně přinesly tituly vévoda rakouský, štyrský, korutanský a markrabě kraňský. Přístup k Jadranu mu umožnila žádost Furlánska, regionu na hranicích mezi dnešní Itálií a Slovinskem, aby jej vzal pod svou ochranu. Podle rakouských kronikářů se měl chovat jako okupant drtící poddané vysokými daněmi. Letopisci se snažili vytvořit z Přemysla protivníka, aby mohli odůvodnit, proč římský král Rudolf nařídil vybírat ještě vyšší daně.

* Na Moravské pole dost českých šlechticů ani nepřijelo, nechali Přemysla na holičkách. Vypovídá to o české společnosti a našem charakteru?

Nechci prozrazovat detaily, ale film se zaměří i na tuto myšlenku. Šlechta nepoznala, že v bitvě jde o budoucnost celé říše, a postavila své osobní zájmy nad zájmy království. Jde o první známky klientelismu v české kotlině.

* Druhou postavou filmu je poutník Odorik. Čím vás zaujal?

Odvahou vydat se do neznáma; přirovnal bych ho ke kosmonautovi letícímu na Mars. Měl jen kusé zprávy o poměrech na Východě. Mluví se o něm jako o českém Marcu Polovi, jenže Odorik byl františkánský mnich, putoval v řádovém oděvu, kutně s kapucí převázané bílým provazem, na nohou kožené sandály. Poznával svět jiným způsobem než benátský kupec. Na Odorikovi mě fascinuje citlivost k životnímu prostředí, jakých věcí a událostí si všímal. První popsal indonéský ostrov, pro který vytvořil jméno Sumatra, zaujal ho lov ryb pomocí kormoránů, zaznamenal existenci bílého kura. Jako první známý Evropan navštívil Lhasu a jeho zpráva o Tibetu představovala do konce 18. století hlavní zdroj informací o této zemi. Blíže popsal poměry v Číně, tehdy považované za horní část Indie.

* Jak byl v cizině přijímán coby představitel jiné víry?

Zajímavý je fakt, že přežil i mezi vyznavači odlišných náboženství. Chodil do svatyní, kde uctivali tygry nebo opice, a pozoroval, co se tam děje. Nebyl agresivní, jenom poznával.

* Mířil na Východ cíleně, nebo spíše náhodou?

Ve 13. století převládal názor, že Evropa tvoří s Asií jeden velký ostrov. Odorik chtěl zjistit, zda takový ostrov, politicky i sociálně, skutečně existuje. Možná měl i tajné poslání, vždyť kupci vysílání panovníkem do vzdálených krajů dostávali skrytý – dnes bychom řekli špionážní – úkol. Podobné zadání měl od papeže patrně i on, neboť po návratu do Evropy zamířil do Avignonu, aby podal představiteli katolické církve zprávu o své cestě.

* A vítali ho po příchodu jako slavného objevitele...

Když se po čtrnácti letech vrátil do františkánského kláštera v Pordenone, působil tak zuboženým dojmem, že ho nepoznali řádoví bratři ani příbuzní. Považovali ho za podvodníka, protože poutníci do vzdálených zemí většinou během cesty zahynuli nebo je zabili vyznavači jiné víry. Odorik už jako nemocný muž stačil nadiktovat své poznatky a necelý rok po návratu zemřel v italském městě Udine. Smrt ho zastihla, právě když cestoval k papeži. Zápisky později vyšly v knize Popis východních krajů světa, která vzbudila v Evropě velký zájem.

* A vizuální stránka dokumentu?

Chci jít jinou cestou, novou. Páteří filmu nebudou záběry listin, rozličných dokumentů a vyprávění historiků... Mám v úmyslu ukázat především emoce a charaktery obou protagonistů; představí je dva čeští herci, jejichž jména zatím neřeknu, teprve se domlouváme na spolupráci. Počítám s natáčením v Česku, Rakousku a Itálii. Pojedeme i do Paříže a Londýna, kde jsou originály několika verzí knihy nadiktovaných Odorikem. Ale místa, kde poutník žil, už neexistují – klášter v Udine, kde zemřel, byl zrušen. Ve městě se zachoval pouze jeho sarkofág uložený v kostele Panny Marie Karmelské. Máme v úmyslu jet do Tibetu a Číny, ale to záleží na tom, zda získáme díky crowdfundingu dost financí. Půjde-li vše podle mých představ, dokument dokončíme v roce 2020.

* Film se jmenuje Až zařve lev. Nějaký skrytý význam?

Zahrnuje symbol lva, který se díky Přemyslovi dostal na státní znak. Zároveň je v názvu jisté napětí: Co se stane, až zařve lev? Probudíme se hloubavější, podobně jako Odorik? Taky mě baví jistý přesah. Lev je symbolem Afriky a životního prostředí, tedy témat, o nichž jsem už natočil několik dokumentů.

* A co řekne snímek o králi a poutníkovi dnešnímu divákovi?

Chceme ukázat, jak se ve středověku vedl dialog s jinými světy a kulturami. Myslím, že nebezpečným jevem současné doby je důraz na své ego a hodnocení věcí z vlastního pohledu – sebestřednost. Ve středověku se ego naopak potlačovalo. Podle mého je vždy prospěšnější, když lidé vnímají svět v souvislostech.

MgA. Jan Svatoš * 14. května 1984 v Novém Městě na Moravě

- * absolvent FAMU, **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy a Filmové akademie Miroslava Ondříčka v Písku
- * držitel prestižní ceny JADE KUNLUN Special Jury Award a Speciální ceny poroty na Włodzimierz Puchalski International Nature Film Festival (WFO Lodž, Polsko)
- * autor více než 10 dokumentárních filmů, z nichž většina soutěžila na mezinárodních filmových festivalech
- * mezi nejúspěšnější snímky spolu s divoČINY patří Archa světél a stínů, Africa obscura a Nikdo se neptal
- * roku 2010 uspořádal expedici Fotografické návraty, během níž fotografoval v nehostinných končinách severní Keni starou analogovou technikou a vyvolával filmy v přenosné temné komoře
- * letos dokončil distribuční debut v podobě celovečerního dokumentárního filmu Archa světél a stínů, na němž pracoval od roku 2008; na snímku se dramaturgicky podílel filmař Werner Herzog

Foto autor| foto: Radek Cihla, osobní archiv Jana Svatoše a archiv kresby: Jan Svatoš, Julius Schnorr von Carolsfeld Wikimedia Commons, Museo Civico d'Arte, Pordenone

Foto popis| POUTNÍK ODORIK jako první Evropan navštívil ve 13. století Tibet.

Foto popis| ODORIK káže v Číně, malba na hedvábí.

Foto popis| PAMÁTNÍK postavený k 700. výročí bitvy na Moravském poli mezi vesnicemi Dürnkrot (Suché Kruty) a Jedenspeigen (30 km jižně od Břeclavi).

Foto popis| PŘEMYSL OTAKAR II – kresba Jan Svatoš (dole).

Poche se stal externím poradcem ministra zahraničí Petříčka

2.11.2018 frekvence1.cz str. 00

Europoslanec Miroslav Poche (ČSSD) se stal externím poradcem ministra zahraničí Tomáše Petříčka (ČSSD). Bude součástí širšího týmu deseti až 12 lidí

a měl by se věnovat zejména otázkám spojeným s evropskou politikou, řekl ČTK Petříček. Pocheho původně ČSSD navrhovala na ministra zahraničí, jeho nominaci ale odmítl prezident Miloš Zeman.

Členem Petříčkova poradního týmu bude také diplomat Martin Palouš nebo prorektor Univerzity Karlovy pro vnější vztahy Martin Kovář. O spolupráci jedná i s ředitelem Střediska bezpečnostní politiky na **Fakultě sociálních věd** UK Milošem Balabánem. Na neformální bázi by chtěl spolupracovat s ředitelem Ústavu mezinárodních vztahů Ondřejem Ditrychem a s dalšími akademiky.

Zdroj: ČTK

URL| <https://www.frekvence1.cz/clanky/zpravy/poche-se-stal-externim-poradcem-ministra-zahranici-petricka.shtml>

Obelstila ČSSD Zemana? Poche našel do Černínského paláce „zadní vrátka“

2.11.2018 blesk.cz str. 00

Ministr Petříček, Jakub Veinlich, Lukáš Červený

Europoslanec Miroslav Poche (ČSSD) se stal externím poradcem ministra zahraničí Tomáše Petříčka (ČSSD). Bude součástí širšího týmu deseti až 12 lidí a měl by se věnovat zejména otázkám spojeným s evropskou

politikou, řekl v pátek Petříček. Pocheho původně ČSSD navrhovala na ministra zahraničí, jeho nominaci ale odmítl prezident Miloš Zeman. A ten jmenování nového ministra podmiňoval tím, že Poche na ministerstvu skončí. Jenže ten si teď našel do Černínského paláce jinou cestu.

Členem Petříčkova poradního týmu bude také diplomat Martin Palouš nebo prorektor Univerzity Karlovy pro vnější vztahy Martin Kovář. O spolupráci jedná i s ředitelem Střediska bezpečnostní politiky na **Fakultě sociálních věd** UK Milošem Balabánem. Na neformální bázi by chtěl spolupracovat s ředitelem Ústavu mezinárodních vztahů Ondřejem Ditrychem a s dalšími akademiky.

URL| <https://www.blesk.cz/clanek/zpravy-politika/574933/obelstila-cssd-zemana-poche-nasel-do-cerninskeho-palace-zadni-vratka.html>

Poche si dál drží vliv na ministerstvo zahraničí. Stal se poradcem Kněžína navzdory Zemanovu přání

2.11.2018 info.cz str. 00

Europoslanec Miroslav Poche (ČSSD) se stal externím poradcem ministra zahraničí Tomáše Petříčka (ČSSD). Bude součástí širšího týmu deseti až 12 lidí a měl by se věnovat zejména otázkám spojeným s evropskou politikou, řekl dnes ČTK Petříček. Pocheho původně ČSSD navrhovala na ministra zahraničí, jeho nominaci ale odmítl prezident Miloš Zeman.

Poche po neúspěšném usilování o ministerský post působil v resortu jako politický tajemník ministra vnitra Jana Hamáčka, který diplomacii dočasně vedl. Podle dřívějších informací měl v této roli skončit k 1. listopadu a jeho funkce zanikla.

Zemanovou podmínkou pro jmenování Petříčka, který po Hamáčkově do funkce nastoupil jako plnohodnotný ministr, bylo to, že Poche z Černínského paláce odejde. Stejně očekávání měl i premiér Andrej Babiš (ANO). Petříček už dříve uvedl, že si hodlá sestavit vlastní tým poradců a nevyloučil, že by mezi nimi Poche být mohl. Členem Petříčkova poradního týmu bude také diplomat Martin Palouš nebo prorektor Univerzity Karlovy pro vnější vztahy Martin Kovář. O spolupráci jedná i s ředitelem Střediska bezpečnostní politiky na **Fakultě sociálních věd** UK Milošem Balabánem. Na neformální bázi by chtěl spolupracovat s ředitelem Ústavu mezinárodních vztahů Ondřejem Ditrychem a s dalšími akademiky.

URL| <https://www.info.cz/cesko/poche-si-dal-drzi-vliv-na-ministerstvo-zahranici-stal-se-poradcem-knezinka-navzdory-zemanovu-prani-37621.html>

Přišel, odešel a zase se vrátil. Poche bude v Černíně externistou ministra Petříčka

2.11.2018 echo24.cz str. 00

Tomáš Petříček

Europoslanec Miroslav Poche (ČSSD) se stal externím poradcem ministra zahraničí Tomáše Petříčka (ČSSD). Bude součástí širšího týmu deseti až 12 lidí a měl by se věnovat zejména otázkám spojeným s evropskou politikou, řekl v pátek Petříček. Pocheho původně ČSSD navrhovala na ministra zahraničí, jeho nominaci ale odmítl prezident Miloš Zeman.

Poche podle Petříčka podepsal externí smlouvu ve čtvrtek. „Jsme domluveni, že bychom si nastavili fungování spolupráce v rámci širšího poradcovského týmu, kde bude deset až 12 lidí, jaké budou jednotlivé kompetence

poradců. V jeho případě věřím, že i vzhledem k tomu, že má velké znalosti evropské politiky, zahraniční politiky EU, tak to by mohla být oblast, kde bychom spolupracovali," řekl ministr.

Poche byl v době mezi červnovým jmenováním vlády ANO a ČSSD a říjnovým jmenováním Petříčka do funkce politickým tajemníkem na ministerstvu zahraničí, kde působil na externí smlouvu. Petříček už před nástupem do funkce uvedl, že s příchodem plnohodnotného ministra pominou důvody pro existenci funkce politického tajemníka. Odchod Pocheho z Černínského paláce požadoval i Zeman.

Členem Petříčkova poradního týmu bude také diplomat Martin Palouš nebo prorektor Univerzity Karlovy pro vnější vztahy Martin Kovář. O spolupráci jedná i s ředitelem Střediska bezpečnostní politiky na **Fakultě sociálních věd** UK Milošem Balabánem. Na neformální bázi by chtěl spolupracovat s ředitelem Ústavu mezinárodních vztahů Ondřejem Ditrychem a s dalšími akademiky.

URL| <https://echo24.cz/a/SNaj2/prisel-odesel-a-zase-se-vratil-poche-bude-v-cerninu-externistou-ministra-petricka>

Poche se stal Petříčkovým externím poradcem

2.11.2018 novinky.cz str. 00 Domáci

Europoslanec za ČSSD Miroslav Poche, kterého ČSSD chtěla, ale nedokázala prosadit na post šéfa české diplomacie, se stal externím poradcem ministra zahraničí Tomáše Petříčka. Uvedl to sám v pátek sám Petříček.

Poche bude součástí širšího týmu deseti až 12 lidí a měl by se věnovat zejména otázkám spojeným s evropskou politikou, řekl Petříček agentuře ČTK.

Členem Petříčkova poradního týmu bude také diplomat Martin Palouš nebo prorektor Univerzity Karlovy pro vnější vztahy Martin Kovář. O spolupráci jedná i s ředitelem Střediska bezpečnostní politiky na **Fakultě sociálních věd** UK Milošem Balabánem. Na neformální bázi by chtěl spolupracovat s ředitelem Ústavu mezinárodních vztahů Ondřejem Ditrychem a s dalšími akademiky.

Poche skončil k 1. listopadu na ministerstvu zahraničí jako politický tajemník. Petříček už dopředu avizoval, že by europoslanec mohl být jeho externím poradcem.

Odmítnutý kandidát

Poche byl původním kandidátem ČSSD na post ministra zahraničí, proti se však postavil prezident Miloš Zeman. Hrad to vysvětloval Pocheho názory na migraci či nařčeními z korupce, kterým Poche čelil.

ČSSD sice tvrdila, že na tomto kandidátovi dál trvá, smířila se však s tím, že ho premiér Andrej Babiš (ANO) oficiálně hlavě státu do vlády nenavrhl. Resort zahraničí od červencového jmenování vlády dočasně vedl šéf ČSSD Jan Hamáček, který měl současně na starosti i ministerstvo vnitra.

V září strana přišla se jménem Tomáše Petříčka, ministerského náměstka, který v minulosti působil jako Pocheho asistent v Bruselu. Petříčka Zeman akceptoval a v polovině října ho jmenoval ministrem.

URL| <https://www.novinky.cz/domaci/488062-poche-se-stal-petrickovym-externim-poradcem.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

novinky.cz

Poche se vrací na ministerstvo zahraničí. Stal se externím poradcem ministra Petříčka

2.11.2018 lidovky.cz str. 00

Michal Šula

Praha Europoslanec Miroslav Poche se stal externím poradcem ministra zahraničí Tomáše Petříčka. Bude součástí širšího týmu deseti až 12 lidí a měl by se věnovat zejména otázkám spojeným s evropskou politikou, uvedl v pátek Petříček. Pocheho původně ČSSD navrhovala na ministra zahraničí, jeho nominaci ale odmítl prezident Miloš Zeman.

Poche podle Petříčka podepsal externí smlouvu ve čtvrtek. „Jsme domluveni, že bychom si nastavili fungování spolupráce v rámci širšího poradcovského týmu, kde bude deset až 12 lidí, jaké budou jednotlivé kompetence poradců. V jeho případě věřím, že i vzhledem k tomu, že má velké znalosti evropské politiky, zahraniční politiky EU, tak to by mohla být oblast, kde bychom spolupracovali,“ řekl ministr.

Poche byl v době mezi červnovým jmenováním vlády ANO a ČSSD a říjnovým jmenováním Petříčka do funkce politickým tajemníkem na ministerstvu zahraničí, kde působil na externí smlouvu. Petříček už před nástupem do funkce uvedl, že s příchodem plnohodnotného ministra pomínou důvody pro existenci funkce politického tajemníka. Odchod Pocheho z Černínského paláce požadoval i Zeman.

Poradní tým by se měl podle Petříčka podílet i na revizi zahraničněpolitické koncepce, kterou má ministerstvo zahraničí na základě usnesení vlády připravit v příštím roce.

Členem Petříčkova poradního týmu bude také diplomat Martin Palouš nebo prorektor Univerzity Karlovy pro vnější vztahy Martin Kovář. O spolupráci jedná i s ředitelem Střediska bezpečnostní politiky na **Fakultě sociálních věd** UK Milošem Balabánem. Na neformální bázi by chtěl spolupracovat s ředitelem Ústavu mezinárodních vztahů Ondřejem Ditrychem a s dalšími akademiky.

Petříček chce do budoucna také více spolupracovat s bývalým ministrem zahraničí a nyníšším předsedou zahraničního výboru Sněmovny Lubomírem Zaorálkem (ČSSD). Dohodli se mimo jiné na tom, že se bude ministr pravidelně účastnit jednání zahraničního výboru.

Ministr zatím nespěchá na obsazení místa politického náměstka, které se uvolnilo jeho jmenováním do ministerské funkce. Nezaznamenal ani tlak ze strany koaličního partnera na obsazení tohoto místa. „Já věřím, že kdyby byl ze strany hnutí ANO zájem, tak to musí být součástí nějaké větší dohody, a to bych nechal na předsedech stran,“ řekl.

URL| https://www.lidovky.cz/domov/poche-se-vraci-na-ministerstvo-zahranici-stal-se-externim-poradcem-ministra-petricka.A181102_171429_In_domov_pev

Poche se stal externím poradcem ministra zahraničí Petříčka. Na starosti bude mít evropskou politiku

2.11.2018 iHNed.cz str. 00

ČTK

Europoslanec Miroslav Poche (ČSSD) se stal externím poradcem ministra zahraničí Tomáše Petříčka (ČSSD). Bude součástí širšího týmu deseti až 12 lidí a měl by se věnovat zejména otázkám spojeným s evropskou politikou, řekl v pátek Petříček. Pocheho původně ČSSD navrhovala na ministra zahraničí, jeho nominaci ale odmítl prezident Miloš Zeman.

Poche podle Petříčka podepsal externí smlouvu ve čtvrtek. "Jsme domluveni, že bychom si nastavili fungování spolupráce v rámci širšího poradcovského týmu, kde bude deset až 12 lidí, jaké budou jednotlivé kompetence poradců. V jeho případě věřím, že i vzhledem k tomu, že má velké znalosti evropské politiky, zahraniční politiky EU, tak to by mohla být oblast, kde bychom spolupracovali,“ řekl ministr.

Poche byl v době mezi červnovým jmenováním vlády ANO a ČSSD a říjnovým jmenováním Petříčka do funkce politickým tajemníkem na ministerstvu zahraničí, kde působil na externí smlouvu. Petříček už před nástupem do funkce uvedl, že s příchodem plnohodnotného ministra pomínou důvody pro existenci funkce politického tajemníka. Odchod Pocheho z Černínského paláce požadoval i Zeman.

Členem Petříčkova poradního týmu bude také diplomat Martin Palouš nebo prorektor Univerzity Karlovy pro vnější vztahy Martin Kovář. O spolupráci jedná i s ředitelem Střediska bezpečnostní politiky na **Fakultě sociálních věd** UK Milošem Balabánem. Na neformální bázi by chtěl spolupracovat s ředitelem Ústavu mezinárodních vztahů Ondřejem Ditrychem a s dalšími akademiky.

Poradní tým by se měl podle Petříčka podílet i na revizi zahraničněpolitické koncepce, kterou má ministerstvo zahraničí na základě usnesení vlády připravit v příštím roce.

Petříček chce do budoucna také více spolupracovat s bývalým ministrem zahraničí a nynějším předsedou zahraničního výboru sněmovny Lubomírem Zaorálkem (ČSSD). Dohodli se mimo jiné na tom, že se bude ministr pravidelně účastnit jednání zahraničního výboru.

Ministr zatím nespěchá na obsazení místa politického náměstka, které se uvolnilo jeho jmenováním do ministerské funkce. Nezaznamenal ani tlak ze strany koaličního partnera na obsazení tohoto místa. "Já věřím, že kdyby byl ze strany hnutí ANO zájem, tak to musí být součástí nějaké větší dohody, a to bych nechal na předsedech stran," řekl.

URL| <http://domaci.ihned.cz/c1-66324750-poche-se-stal-externim-poradcem-ministra-zahranici-petricka-na-starosti-bude-mit-evropskou-politiku>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
ihned.cz

Poche bude radit na zahraničí, stal se externím poradcem Petříčka

2.11.2018 zpravy.iDNES.cz str. 00 Zprávy / Domáci
iDNES.cz, ČTK

Europoslanec Miroslav Poche se stal externím poradcem ministra zahraničí Tomáše Petříčka. Bude součástí širšího týmu deseti až dvanácti lidí a měl by se věnovat zejména otázkám spojeným s evropskou politikou. Poche byl původním kandidátem na post ministra zahraničí, prezident Miloš Zeman ho však odmítl jmenovat.

Poche podle Petříčka podepsal externí smlouvu ve čtvrtek. „Jsme domluveni, že bychom si nastavili fungování spolupráce v rámci širšího poradcovského týmu, kde bude deset až dvanáct lidí, jaké budou jednotlivé kompetence poradců. V jeho případě věřím, že i vzhledem k tomu, že má velké znalosti evropské politiky, zahraniční politiky EU, tak to by mohla být oblast, kde bychom spolupracovali,“ řekl ministr.

Poche byl v době mezi červnovým jmenováním vlády ANO a ČSSD a říjnovým jmenováním Petříčka do funkce politickým tajemníkem na ministerstvu zahraničí, kde působil na externí smlouvu.

Petříček už před nástupem do funkce uvedl, že s příchodem plnohodnotného ministra pomínou důvody pro existenci funkce politického tajemníka. Odchod Pocheho z Černínského paláce požadoval i Zeman.

Členem Petříčkova poradního týmu bude také diplomat Martin Palouš nebo prorektor Univerzity Karlovy pro vnější vztahy Martin Kovář. O spolupráci jedná i s ředitelem Střediska bezpečnostní politiky na **Fakultě sociálních věd** UK Milošem Balabánem. Na neformální bázi by chtěl spolupracovat s ředitelem Ústavu mezinárodních vztahů Ondřejem Ditrychem a s dalšími akademiky.

Poradní tým by se měl podle Petříčka podílet i na revizi zahraničněpolitické koncepce, kterou má ministerstvo zahraničí na základě usnesení vlády připravit v příštím roce.

Petříček chce do budoucna také více spolupracovat s bývalým ministrem zahraničí a nynějším předsedou zahraničního výboru Sněmovny Lubomírem Zaorálkem (ČSSD). Dohodli se mimo jiné na tom, že se bude ministr pravidelně účastnit jednání zahraničního výboru.

Ministr zatím nespěchá na obsazení místa politického náměstka, které se uvolnilo jeho jmenováním do ministerské funkce. Nezaznamenal ani tlak ze strany koaličního partnera na obsazení tohoto místa. „Já věřím, že kdyby byl ze strany hnutí ANO zájem, tak to musí být součástí nějaké větší dohody, a to bych nechal na předsedech stran,“ řekl.

URL| https://zpravy.idnes.cz/miroslav-poche-europoslanec-poradce-ministr-zahranici-tomas-petricek-1zz-domaci.aspx?c=A181102_171857_domaci_pmk

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
idnes.cz

Poche se vrací na ministerstvo zahraničí. Stal se externím poradcem ministra Petříčka

2.11.2018 lidovky.cz str. 00 Zprávy / Domov
ČTK

Europoslanec Miroslav Poche se stal externím poradcem ministra zahraničí Tomáše Petříčka. Bude součástí širšího týmu deseti až 12 lidí a měl by se věnovat zejména otázkám spojeným s evropskou politikou, uvedl v pátek Petříček. Pocheho původně ČSSD navrhovala na ministra zahraničí, jeho nominaci ale odmítl prezident Miloš Zeman.

Poche podle Petříčka podepsal externí smlouvu ve čtvrtek. „Jsme domluveni, že bychom si nastavili fungování spolupráce v rámci širšího poradcovského týmu, kde bude deset až 12 lidí, jaké budou jednotlivé kompetence poradců. V jeho případě věřím, že i vzhledem k tomu, že má velké znalosti evropské politiky, zahraniční politiky EU, tak to by mohla být oblast, kde bychom spolupracovali,“ řekl ministr.

Poche byl v době mezi červnovým jmenováním vlády ANO a ČSSD a říjnovým jmenováním Petříčka do funkce politickým tajemníkem na ministerstvu zahraničí, kde působil na externí smlouvu. Petříček už před nástupem do funkce uvedl, že s příchodem plnohodnotného ministra pomínou důvody pro existenci funkce politického tajemníka. Odchod Pocheho z Černínského paláce požadoval i Zeman.

Poradní tým by se měl podle Petříčka podílet i na revizi zahraničněpolitické koncepce, kterou má ministerstvo zahraničí na základě usnesení vlády připravit v příštím roce.

Členem Petříčkova poradního týmu bude také diplomat Martin Palouš nebo prorektor Univerzity Karlovy pro vnější vztahy Martin Kovář. O spolupráci jedná i s ředitelem Střediska bezpečnostní politiky na **Fakultě sociálních věd** UK Milošem Balabánem. Na neformální bázi by chtěl spolupracovat s ředitelem Ústavu mezinárodních vztahů Ondřejem Ditrychem a s dalšími akademiky.

Petříček chce do budoucna také více spolupracovat s bývalým ministrem zahraničí a nynějším předsedou zahraničního výboru Sněmovny Lubomírem Zaorálkem (ČSSD). Dohodli se mimo jiné na tom, že se bude ministr pravidelně účastnit jednání zahraničního výboru.

Ministr zatím nespěchá na obsazení místa politického náměstka, které se uvolnilo jeho jmenováním do ministerské funkce. Nezaznamenal ani tlak ze strany koaličního partnera na obsazení tohoto místa. „Já věřím, že kdyby byl ze strany hnutí ANO zájem, tak to musí být součástí nějaké větší dohody, a to bych nechal na předsedech stran,“ řekl.

URL| https://www.lidovky.cz/poche-se-vraci-na-ministerstvo-zahranici-stal-se-externim-poradcem-ministra-petricka-goa-/zpravy-domov.aspx?c=A181102_171429_In_domov_pev

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
lidovky.cz

Je jasno: Poche bude externím poradcem ministra zahraničí

2.11.2018 zpravy.tiscali.cz str. 00 Zprávy / Aktuality
šar

Europoslanec Miroslav Poche (ČSSD) se stal externím poradcem ministra zahraničí Tomáše Petříčka (ČSSD). Bude součástí širšího týmu deseti až 12 lidí a měl by se věnovat zejména otázkám spojeným s evropskou politikou, oznámil v pátek Petříček. Pocheho původně ČSSD navrhovala na ministra zahraničí, jeho nominaci ale odmítl prezident Miloš Zeman.

Poche podle Petříčka podepsal externí smlouvu ve čtvrtek. "Jsme domluveni, že bychom si nastavili fungování spolupráce v rámci širšího poradcovského týmu, kde bude deset až 12 lidí, jaké budou jednotlivé kompetence poradců. V jeho případě věřím, že i vzhledem k tomu, že má velké znalosti evropské politiky, zahraniční politiky EU, tak to by mohla být oblast, kde bychom spolupracovali," řekl ministr.

Poche byl v době mezi červnovým jmenováním vlády ANO a ČSSD a říjnovým jmenováním Petříčka do funkce politickým tajemníkem na ministerstvu zahraničí, kde působil na externí smlouvu. Petříček už před nástupem do

funkce uvedl, že s příchodem plnohodnotného ministra pomínou důvody pro existenci funkce politického tajemníka. Odchod Pocheho z Černínského paláce požadoval i Zeman.

ČTĚTE TAKÉ: Jak utopit šéfa diplomacie aneb Konec politiků v Čechách

Členem Petříčkova poradního týmu bude také diplomat Martin Palouš nebo prorektor Univerzity Karlovy pro vnější vztahy Martin Kovář. O spolupráci jedná i s ředitelem Střediska bezpečnostní politiky na **Fakultě sociálních věd** UK Milošem Balabánem. Na neformální bázi by chtěl spolupracovat s ředitelem Ústavu mezinárodních vztahů Ondřejem Ditrychem a s dalšími akademiky.

Poradní tým by se měl podle Petříčka podílet i na revizi zahraničněpolitické koncepce, kterou má ministerstvo zahraničí na základě usnesení vlády připravit v příštím roce.

Petříček chce do budoucna také více spolupracovat s bývalým ministrem zahraničí a nyníšším předsedou zahraničního výboru Sněmovny Lubomírem Zaorálkem (ČSSD). Dohodli se mimo jiné na tom, že se bude ministr pravidelně účastnit jednání zahraničního výboru.

Ministr zatím nespěchá na obsazení místa politického náměstka, které se uvolnilo jeho jmenováním do ministerské funkce. Nezaznamenal ani tlak ze strany koaličního partnera na obsazení tohoto místa. "Já věřím, že kdyby byl ze strany hnutí ANO zájem, tak to musí být součástí nějaké větší dohody, a to bych nechal na předsedech stran," řekl.

URL| <https://zpravy.tiscali.cz/je-jasno-poche-bude-externim-poradcem-ministra-zahranici-320176>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
tiscali.cz

Poche zůstává v blízkosti Petříčka. Bude jeho externím poradcem k EU

2.11.2018 denik.cz str. 00 Česko
ČTK

Europoslanec Miroslav Poche se stal externím poradcem ministra zahraničí Tomáše Petříčka. Bude součástí širšího týmu deseti až dvanácti lidí. Jeho doménou budou témata ohledně evropské politiky. Pocheho původně ČSSD navrhovala na ministra zahraničí, jeho nominaci ale odmítl prezident Miloš Zeman.

"Poche podle Petříčka podepsal externí smlouvu ve čtvrtek. "Jsme domluveni, že bychom si nastavili fungování spolupráce v rámci širšího poradcovského týmu, kde bude deset až 12 lidí, jaké budou jednotlivé kompetence poradců. V jeho případě věřím, že i vzhledem k tomu, že má velké znalosti evropské politiky, zahraniční politiky EU, tak to by mohla být oblast, kde bychom spolupracovali," řekl ministr.

Poche byl v době mezi červnovým jmenováním vlády ANO a ČSSD a říjnovým jmenováním Petříčka do funkce politickým tajemníkem na ministerstvu zahraničí, kde působil na externí smlouvu. Petříček už před nástupem do funkce uvedl, že s příchodem plnohodnotného ministra pomínou důvody pro existenci funkce politického tajemníka. Odchod Pocheho z Černínského paláce požadoval i Zeman.

Členem Petříčkova poradního týmu bude také diplomat Martin Palouš nebo prorektor Univerzity Karlovy pro vnější vztahy Martin Kovář. O spolupráci jedná i s ředitelem Střediska bezpečnostní politiky na **Fakultě sociálních věd** UK Milošem Balabánem. Na neformální bázi by chtěl spolupracovat s ředitelem Ústavu mezinárodních vztahů Ondřejem Ditrychem a s dalšími akademiky.

Petříček chce spolupracovat i se Zaorálkem

Poradní tým by se měl podle Petříčka podílet i na revizi zahraničněpolitické koncepce, kterou má ministerstvo zahraničí na základě usnesení vlády připravit v příštím roce.

Petříček chce do budoucna také více spolupracovat s bývalým ministrem zahraničí a nyníšším předsedou zahraničního výboru Sněmovny Lubomírem Zaorálkem (ČSSD). Dohodli se mimo jiné na tom, že se bude ministr pravidelně účastnit jednání zahraničního výboru.

Ministr zatím nespěchá na obsazení místa politického náměstka, které se uvolnilo jeho jmenováním do ministerské funkce. Nezaznamenal ani tlak ze strany koaličního partnera na obsazení tohoto místa. "Já věřím, že kdyby byl ze strany hnutí ANO zájem, tak to musí být součástí nějaké větší dohody, a to bych nechal na předsedech stran," řekl.

URL| https://www.denik.cz/z_domova/poche-zustava-v-blizkosti-petricka-bude-jeho-externim-poradcem-k-eu-20181102.html

Stejná zpráva vyšla také v dalších 2 titulech:
denik.cz, denik.cz

Poche se stal externím poradcem ministra zahraničí Petříčka

2.11.2018 tyden.cz str. 00 Domácí
ČTK

Europoslanec Miroslav Poche (ČSSD) se stal externím poradcem ministra zahraničí Tomáše Petříčka (ČSSD). "Bude součástí širšího týmu deseti až 12 lidí a měl by se věnovat zejména otázkám spojeným s evropskou politikou," řekl Petříček. Pocheho původně ČSSD navrhovala na ministra zahraničí, jeho nominaci ale odmítl prezident Miloš Zeman.

Poche podle Petříčka podepsal externí smlouvu ve čtvrtek. "Jsme domluveni, že bychom si nastavili fungování spolupráce v rámci širšího poradcovského týmu, kde bude deset až 12 lidí, jaké budou jednotlivé kompetence poradců. V jeho případě věřím, že i vzhledem k tomu, že má velké znalosti evropské politiky, zahraniční politiky EU, tak to by mohla být oblast, kde bychom spolupracovali," řekl ministr.

Poche byl v době mezi červnovým jmenováním vlády ANO a ČSSD a říjnovým jmenováním Petříčka do funkce politickým tajemníkem na ministerstvu zahraničí, kde působil na externí smlouvu. Petříček už před nástupem do funkce uvedl, že s příchodem plnohodnotného ministra pomínou důvody pro existenci funkce politického tajemníka. Odchod Pocheho z Černínského paláce požadoval i Zeman.

Členem Petříčkova poradního týmu bude také diplomat Martin Palouš nebo prorektor Univerzity Karlovy pro vnější vztahy Martin Kovář. O spolupráci jedná i s ředitelem Střediska bezpečnostní politiky na **Fakultě sociálních věd** UK Milošem Balabánem. Na neformální bázi by chtěl spolupracovat s ředitelem Ústavu mezinárodních vztahů Ondřejem Ditrychem a s dalšími akademiky.

Poradní tým by se měl podle Petříčka podílet i na revizi zahraničněpolitické koncepce, kterou má ministerstvo zahraničí na základě usnesení vlády připravit v příštím roce.

Petříček chce do budoucna také více spolupracovat s bývalým ministrem zahraničí a nynějším předsedou zahraničního výboru sněmovny Lubomírem Zaorálkem (ČSSD). Dohodli se mimo jiné na tom, že se bude ministr pravidelně účastnit jednání zahraničního výboru.

Ministr zatím nespěchá na obsazení místa politického náměstka, které se uvolnilo jeho jmenováním do ministerské funkce. Nezaznamenal ani tlak ze strany koaličního partnera na obsazení tohoto místa. "Já věřím, že kdyby byl ze strany hnutí ANO zájem, tak to musí být součástí nějaké větší dohody, a to bych nechal na předsedech stran," řekl.

URL| https://www.tyden.cz/rubriky/domaci/poche-se-stal-externim-poradcem-ministra-zahranici-petricka_501861.html

Stejná zpráva vyšla také v dalších 2 titulech:
tyden.cz, tyden.cz

Poche se stal externím poradcem ministra zahraničí Petříčka

2.11.2018 euro.cz str. 00 Politika

Europoslanec Miroslav Poche (ČSSD) se stal externím poradcem ministra zahraničí Tomáše Petříčka (ČSSD). Bude součástí širšího týmu deseti až 12 lidí a měl by se věnovat zejména otázkám spojeným s evropskou politikou, řekl Petříček. Pocheho původně ČSSD navrhovala na ministra zahraničí, jeho nominaci ale odmítl prezident Miloš Zeman.

Poche podle Petříčka podepsal externí smlouvu ve čtvrtek. „Jsme domluveni, že bychom si nastavili fungování spolupráce v rámci širšího poradcovského týmu, kde bude deset až 12 lidí, jaké budou jednotlivé kompetence poradců. V jeho případě věřím, že i vzhledem k tomu, že má velké znalosti evropské politiky, zahraniční politiky EU, tak to by mohla být oblast, kde bychom spolupracovali,“ řekl ministr.

Poche byl v době mezi červnovým jmenováním vlády ANO a ČSSD a říjnovým jmenováním Petříčka do funkce politickým tajemníkem na ministerstvu zahraničí, kde působil na externí smlouvu. Petříček už před nástupem do funkce uvedl, že s příchodem plnohodnotného ministra pomínou důvody pro existenci funkce politického tajemníka. Odchod Pocheho z Černínského paláce požadoval i Zeman.

Členem Petříčkova poradního týmu bude také diplomat Martin Palouš nebo prorektor Univerzity Karlovy pro vnější vztahy Martin Kovář. O spolupráci jedná i s ředitelem Střediska bezpečnostní politiky na **Fakultě sociálních věd** UK Milošem Balabánem. Na neformální bázi by chtěl spolupracovat s ředitelem Ústavu mezinárodních vztahů Ondřejem Ditrychem a s dalšími akademiky.

Poradní tým by se měl podle Petříčka podílet i na revizi zahraničněpolitické koncepce, kterou má ministerstvo zahraničí na základě usnesení vlády připravit v příštím roce.

Petříček chce do budoucna také více spolupracovat s bývalým ministrem zahraničí a nyníšším předsedou zahraničního výboru Sněmovny Lubomírem Zaorálkem (ČSSD). Dohodli se mimo jiné na tom, že se bude ministr pravidelně účastnit jednání zahraničního výboru.

Ministr zatím nespěchá na obsazení místa politického náměstka, které se uvolnilo jeho jmenováním do ministerské funkce. Nezaznamenal ani tlak ze strany koaličního partnera na obsazení tohoto místa. „Já věřím, že kdyby byl ze strany hnutí ANO zájem, tak to musí být součástí nějaké větší dohody, a to bych nechal na předsedech stran,“ řekl.

URL| <https://www.euro.cz:443/politika/poche-se-stal-externim-poradcem-ministra-zahranici-petricka-1427757>

Poche se stal externím poradcem ministra zahraničí Petříčka

2.11.2018 e15.cz str. 00 Domácí
ČTK

Europoslanec Miroslav Poche (ČSSD) se stal externím poradcem ministra zahraničí Tomáše Petříčka (ČSSD). Bude součástí širšího týmu deseti až 12 lidí a měl by se věnovat zejména otázkám spojeným s evropskou politikou, řekl Petříček. Pocheho původně ČSSD navrhovala na ministra zahraničí, jeho nominaci ale odmítl prezident Miloš Zeman

Poche podle Petříčka podepsal externí smlouvu ve čtvrtek. "Jsme domluveni, že bychom si nastavili fungování spolupráce v rámci širšího poradcovského týmu, kde bude deset až 12 lidí, jaké budou jednotlivé kompetence poradců. V jeho případě věřím, že i vzhledem k tomu, že má velké znalosti evropské politiky, zahraniční politiky EU, tak to by mohla být oblast, kde bychom spolupracovali," řekl ministr.

Poche byl v době mezi červnovým jmenováním vlády ANO a ČSSD a říjnovým jmenováním Petříčka do funkce politickým tajemníkem na ministerstvu zahraničí, kde působil na externí smlouvu. Petříček už před nástupem do funkce uvedl, že s příchodem plnohodnotného ministra pomínou důvody pro existenci funkce politického tajemníka. Odchod Pocheho z Černínského paláce požadoval i Zeman.

Členem Petříčkova poradního týmu bude také diplomat Martin Palouš nebo prorektor Univerzity Karlovy pro vnější vztahy Martin Kovář. O spolupráci jedná i s ředitelem Střediska bezpečnostní politiky na **Fakultě**

sociálních věd UK Milošem Balabánem. Na neformální bázi by chtěl spolupracovat s ředitelem Ústavu mezinárodních vztahů Ondřejem Ditrychem a s dalšími akademiky.

Poradní tým by se měl podle Petříčka podílet i na revizi zahraničněpolitické koncepce, kterou má ministerstvo zahraničí na základě usnesení vlády připravit v příštím roce.

Petříček chce do budoucna také více spolupracovat s bývalým ministrem zahraničí a nynějším předsedou zahraničního výboru Sněmovny Lubomírem Zaorálkem (ČSSD). Dohodli se mimo jiné na tom, že se bude ministr pravidelně účastnit jednání zahraničního výboru.

Ministr zatím nespěchá na obsazení místa politického náměstka, které se uvolnilo jeho jmenováním do ministerské funkce. Nezaznamenal ani tlak ze strany koaličního partnera na obsazení tohoto místa. "Já věřím, že kdyby byl ze strany hnutí ANO zájem, tak to musí být součástí nějaké větší dohody, a to bych nechal na předsedech stran," řekl.

URL| <https://www.e15.cz/clanek/1353142/poche-se-stal-externim-poradcem-ministra-zahranici-petricka>

Poche už není ani tajemníkem. Jako poradce se zaměří na EU

2.11.2018 tn.cz str. 00 TN.CZ/default

Europoslanec Miroslav Poche se stal externím poradcem ministra zahraničí Tomáše Petříčka. Bude součástí širšího týmu deseti až 12 lidí a měl by se věnovat zejména otázkám spojeným s evropskou politikou, řekl Petříček. Pocheho původně ČSSD navrhovala na ministra zahraničí.

Poche podle Petříčka podepsal externí smlouvu ve čtvrtek. "Jsme domluveni, že bychom si nastavili fungování spolupráce v rámci širšího poradcovského týmu, kde bude deset až 12 lidí, jaké budou jednotlivé kompetence poradců. V jeho případě věřím, že i vzhledem k tomu, že má velké znalosti evropské politiky, zahraniční politiky EU, tak to by mohla být oblast, kde bychom spolupracovali," řekl ministr.

Poche byl v době mezi červnovým jmenováním vlády ANO a ČSSD a říjnovým jmenováním Petříčka do funkce politickým tajemníkem na ministerstvu zahraničí, kde působil na externí smlouvu. Petříček už před nástupem do funkce uvedl, že s příchodem plnohodnotného ministra pomínou důvody pro existenci funkce politického tajemníka. Odchod Pocheho z Černínského paláce požadoval i Zeman.

Členem Petříčkova poradního týmu bude také diplomat Martin Palouš nebo prorektor Univerzity Karlovy pro vnější vztahy Martin Kovář. O spolupráci jedná i s ředitelem Střediska bezpečnostní politiky na **Fakultě sociálních věd** UK Milošem Balabánem. Na neformální bázi by chtěl spolupracovat s ředitelem Ústavu mezinárodních vztahů Ondřejem Ditrychem a s dalšími akademiky.

Poradní tým by se měl podle Petříčka podílet i na revizi zahraničněpolitické koncepce, kterou má ministerstvo zahraničí na základě usnesení vlády připravit v příštím roce.

Petříček chce do budoucna také více spolupracovat s bývalým ministrem zahraničí a nynějším předsedou zahraničního výboru Sněmovny Lubomírem Zaorálkem (ČSSD). Dohodli se mimo jiné na tom, že se bude ministr pravidelně účastnit jednání zahraničního výboru.

Ministr zatím nespěchá na obsazení místa politického náměstka, které se uvolnilo jeho jmenováním do ministerské funkce. Nezaznamenal ani tlak ze strany koaličního partnera na obsazení tohoto místa. "Já věřím, že kdyby byl ze strany hnutí ANO zájem, tak to musí být součástí nějaké větší dohody, a to bych nechal na předsedech stran," řekl.

Podívejte se na reportáž TV Nova o sporu kolem Pocheho:

Foto příloha: <http://img.cz.prg.cmestatic.com/media/images/440x248/Nov2018/2204488.jpg?d41d>

URL| <http://tn.nova.cz/clanek/poche-uz-neni-ani-tajemnikem-jako-poradce-se-zameri-na-eu.html>

Stejná zpráva vyšla také v dalších 2 titulech:

nova.cz (TN.CZ/default), nova.cz

Poche si dál drží vliv na ministerstvo zahraničí. Stal se poradcem Petříčka navzdory Zemanovu přání

2.11.2018 info.cz str. 00 Česko
ČTK,lup

Europoslanec Miroslav Poche (ČSSD) se stal externím poradcem ministra zahraničí Tomáše Petříčka (ČSSD). Bude součástí širšího týmu deseti až 12 lidí a měl by se věnovat zejména otázkám spojeným s evropskou politikou, řekl dnes ČTK Petříček. Pocheho původně ČSSD navrhovala na ministra zahraničí, jeho nominaci ale odmítl prezident Miloš Zeman.

Poche podle Petříčka podepsal externí smlouvu ve čtvrtek. "Jsme domluveni, že bychom si nastavili fungování spolupráce v rámci širšího poradcovského týmu, kde bude deset až 12 lidí, jaké budou jednotlivé kompetence poradců. V jeho případě věřím, že i vzhledem k tomu, že má velké znalosti evropské politiky, zahraniční politiky EU, tak to by mohla být oblast, kde bychom spolupracovali," řekl ministr.

Poche po neúspěšném usilování o ministerský post působil v resortu jako politický tajemník ministra vnitra Jana Hamáčka, který diplomacii dočasně vedl. Bylo to v době mezi červnovým jmenováním vlády ANO a ČSSD a říjnovým jmenováním Petříčka do funkce a europoslanec tehdy působil v této pozici na externí smlouvu. Petříček už před nástupem do funkce uvedl, že s příchodem plnohodnotného ministra pomínou důvody pro existenci funkce politického tajemníka a ta proto zanikla.

Zemanovou podmínkou pro jmenování Petříčka, který po Hamáčkově do funkce nastoupil jako plnohodnotný ministr, bylo to, že Poche z Černínského paláce odejde. Stejně očekávání měl i premiér Andrej Babiš (ANO). Petříček už dříve uvedl, že si hodlá sestavit vlastní tým poradců a nevyloučil, že by mezi nimi Poche být mohl.

Členem Petříčkova poradního týmu bude také diplomat Martin Palouš nebo prorektor Univerzity Karlovy pro vnější vztahy Martin Kovář. O spolupráci jedná i s ředitelem Střediska bezpečnostní politiky na **Fakultě sociálních věd** UK Milošem Balabánem. Na neformální bázi by chtěl spolupracovat s ředitelem Ústavu mezinárodních vztahů Ondřejem Ditrychem a s dalšími akademiky.

URL| <https://www.info.cz/clanek/37621/poche-si-dal-drzi-vliv-na-ministerstvo-zahranici-stal-se-poradcem-petricka-navzdory-zemanovu-prani>

Přišel, odešel a zase se vrátil. Poche bude v Černínu externistou ministra Petříčka

2.11.2018 echoprime.cz str. 00 Události
Echo24, čtk

Europoslanec Miroslav Poche (ČSSD) se stal externím poradcem ministra zahraničí Tomáše Petříčka (ČSSD). Bude součástí širšího týmu deseti až 12 lidí a měl by se věnovat zejména otázkám spojeným s evropskou politikou, řekl v pátek Petříček. Pocheho původně ČSSD navrhovala na ministra zahraničí, jeho nominaci ale odmítl prezident Miloš Zeman.

Poche podle Petříčka podepsal externí smlouvu ve čtvrtek. „Jsme domluveni, že bychom si nastavili fungování spolupráce v rámci širšího poradcovského týmu, kde bude deset až 12 lidí, jaké budou jednotlivé kompetence poradců. V jeho případě věřím, že i vzhledem k tomu, že má velké znalosti evropské politiky, zahraniční politiky EU, tak to by mohla být oblast, kde bychom spolupracovali,“ řekl ministr.

Poche byl v době mezi červnovým jmenováním vlády ANO a ČSSD a říjnovým jmenováním Petříčka do funkce politickým tajemníkem na ministerstvu zahraničí, kde působil na externí smlouvu. Petříček už před nástupem do funkce uvedl, že s příchodem plnohodnotného ministra pomínou důvody pro existenci funkce politického tajemníka. Odchod Pocheho z Černínského paláce požadoval i Zeman.

Členem Petříčkova poradního týmu bude také diplomat Martin Palouš nebo prorektor Univerzity Karlovy pro vnější vztahy Martin Kovář. O spolupráci jedná i s ředitelem Střediska bezpečnostní politiky na **Fakultě sociálních věd** UK Milošem Balabánem. Na neformální bázi by chtěl spolupracovat s ředitelem Ústavu mezinárodních vztahů Ondřejem Ditrychem a s dalšími akademiky.

Poradní tým by se měl podle Petříčka podílet i na revizi zahraničněpolitické koncepce, kterou má ministerstvo zahraničí na základě usnesení vlády připravit v příštím roce.

Petříček chce do budoucna také více spolupracovat s bývalým ministrem zahraničí a nyníšším předsedou zahraničního výboru sněmovny Lubomírem Zaorálkem (ČSSD). Dohodli se mimo jiné na tom, že se bude ministr pravidelně účastnit jednání zahraničního výboru.

Ministr zatím nespěchá na obsazení místa politického náměstka, které se uvolnilo jeho jmenováním do ministerské funkce. Nezaznamenal ani tlak ze strany koaličního partnera na obsazení tohoto místa. „Já věřím, že kdyby byl ze strany hnutí ANO zájem, tak to musí být součástí nějaké větší dohody, a to bych nechal na předsedech stran,“ řekl.

URL| <http://echoprime.cz/a/SNaj2>

Poche se stal externím poradcem ministra zahraničí Petříčka

2.11.2018 euro.cz str. 00

Europoslanec Miroslav Poche (ČSSD) se stal externím poradcem ministra zahraničí Tomáše Petříčka (ČSSD). Bude součástí širšího týmu deseti až 12 lidí a měl by se věnovat zejména otázkám spojeným s evropskou politikou, řekl Petříček. Pocheho původně ČSSD navrhovala na ministra zahraničí, jeho nominaci ale odmítl prezident Miloš Zeman.

Poche podle Petříčka podepsal externí smlouvu ve čtvrtek. „Jsme domluveni, že bychom si nastavili fungování spolupráce v rámci širšího poradcovského týmu, kde bude deset až 12 lidí, jaké budou jednotlivé kompetence poradců. V jeho případě věřím, že i vzhledem k tomu, že má velké znalosti evropské politiky, zahraniční politiky EU, tak to by mohla být oblast, kde bychom spolupracovali,“ řekl ministr.

Poche byl v době mezi červnovým jmenováním vlády ANO a ČSSD a říjnovým jmenováním Petříčka do funkce politickým tajemníkem na ministerstvu zahraničí, kde působil na externí smlouvu. Petříček už před nástupem do funkce uvedl, že s příchodem plnohodnotného ministra pomínou důvody pro existenci funkce politického tajemníka. Odchod Pocheho z Černínského paláce požadoval i Zeman.

Členem Petříčkova poradního týmu bude také diplomat Martin Palouš nebo prorektor Univerzity Karlovy pro vnější vztahy Martin Kovář. O spolupráci jedná i s ředitelem Střediska bezpečnostní politiky na **Fakultě sociálních věd** UK Milošem Balabánem. Na neformální bázi by chtěl spolupracovat s ředitelem Ústavu mezinárodních vztahů Ondřejem Ditrychem a s dalšími akademiky.

Poradní tým by se měl podle Petříčka podílet i na revizi zahraničněpolitické koncepce, kterou má ministerstvo zahraničí na základě usnesení vlády připravit v příštím roce.

Petříček chce do budoucna také více spolupracovat s bývalým ministrem zahraničí a nyníšším předsedou zahraničního výboru Sněmovny Lubomírem Zaorálkem (ČSSD). Dohodli se mimo jiné na tom, že se bude ministr pravidelně účastnit jednání zahraničního výboru.

Ministr zatím nespěchá na obsazení místa politického náměstka, které se uvolnilo jeho jmenováním do ministerské funkce. Nezaznamenal ani tlak ze strany koaličního partnera na obsazení tohoto místa. „Já věřím, že kdyby byl ze strany hnutí ANO zájem, tak to musí být součástí nějaké větší dohody, a to bych nechal na předsedech stran,“ řekl.

URL| <https://www.euro.cz/politika/poche-se-stal-externim-poradcem-ministra-zahranici-petricka-1427757>

Poche se stal externím poradcem ministra zahraničí Petříčka

2.11.2018 parlamentnilisty.cz str. 00

Europoslanec Miroslav Poche (ČSSD) se stal externím poradcem ministra zahraničí Tomáše Petříčka (ČSSD). Bude součástí širšího týmu deseti až 12 lidí a měl by se věnovat zejména otázkám spojeným s evropskou politikou, řekl dnes ČTK Petříček. Pocheho původně ČSSD navrhovala na ministra zahraničí, jeho nominaci ale odmítl prezident Miloš Zeman.

Poche podle Petříčka podepsal externí smlouvu ve čtvrtek. "Jsme domluveni, že bychom si nastavili fungování spolupráce v rámci širšího poradcovského týmu, kde bude deset až 12 lidí, jaké budou jednotlivé kompetence poradců. V jeho případě věřím, že i vzhledem k tomu, že má velké znalosti evropské politiky, zahraniční politiky EU, tak to by mohla být oblast, kde bychom spolupracovali," řekl ministr.

Poche byl v době mezi červnovým jmenováním vlády ANO a ČSSD a říjnovým jmenováním Petříčka do funkce politickým tajemníkem na ministerstvu zahraničí, kde působil na externí smlouvu. Petříček už před nástupem do funkce uvedl, že s příchodem plnohodnotného ministra pomínou důvody pro existenci funkce politického tajemníka. Odchod Pocheho z Černínského paláce požadoval i Zeman.

Členem Petříčkova poradního týmu bude také diplomat Martin Palouš nebo prorektor Univerzity Karlovy pro vnější vztahy Martin Kovář. O spolupráci jedná i s ředitelem Střediska bezpečnostní politiky na **Fakultě sociálních věd** UK Milošem Balabánem. Na neformální bázi by chtěl spolupracovat s ředitelem Ústavu mezinárodních vztahů Ondřejem Ditrychem a s dalšími akademiky.

Poradní tým by se měl podle Petříčka podílet i na revizi zahraničněpolitické koncepce, kterou má ministerstvo zahraničí na základě usnesení vlády připravit v příštím roce.

Petříček chce do budoucna také více spolupracovat s bývalým ministrem zahraničí a nyní šéfem předsedy zahraničního výboru Sněmovny Lubomírem Zaorálkem (ČSSD). Dohodli se mimo jiné na tom, že se bude ministr pravidelně účastnit jednání zahraničního výboru.

Ministr zatím nespěchá na obsazení místa politického náměstka, které se uvolnilo jeho jmenováním do ministerské funkce. Nezaznamenal ani tlak ze strany koaličního partnera na obsazení tohoto místa. "Já věřím, že kdyby byl ze strany hnutí ANO zájem, tak to musí být součástí nějaké větší dohody, a to bych nechal na předsedech stran," řekl.

Jste politik? Zveřejněte bez redakčních úprav vše, co chcete. Zaregistrujte se ZDE.

Jste čtenář a chcete komunikovat se svými zastupiteli? Zaregistrujte se ZDE.

Foto: repro ČT, tan Popisek: Miroslav Poche.

URL| <https://www.parlamentnilisty.cz/arena/monitor/Poche-se-stal-externim-poradcem-ministra-zahranici-Petricka-557977>

Poche se stal externím poradcem ministra zahraničí Petříčka

2.11.2018 politicke-listy.cz str. 00

Europoslanec Miroslav Poche (ČSSD) se stal externím poradcem ministra zahraničí Tomáše Petříčka (ČSSD). Bude součástí širšího týmu deseti až 12 lidí

a měl by se věnovat zejména otázkám spojeným s evropskou politikou, řekl dnes ČTK Petříček. Pocheho původně ČSSD navrhovala na ministra zahraničí, jeho nominaci ale odmítl prezident Miloš Zeman.

Poche podle Petříčka podepsal externí smlouvu ve čtvrtek. „Jsme domluveni, že bychom si nastavili fungování spolupráce v rámci širšího poradcovského týmu, kde bude deset až 12 lidí, jaké budou jednotlivé kompetence poradců. V jeho případě věřím, že i vzhledem k tomu, že má velké znalosti evropské politiky, zahraniční politiky EU, tak to by mohla být oblast, kde bychom spolupracovali,“ řekl ministr.

Poche byl v době mezi červnovým jmenováním vlády ANO a ČSSD a říjnovým jmenováním Petříčka do funkce politickým tajemníkem na ministerstvu zahraničí, kde působil na externí smlouvu. Petříček už před nástupem do funkce uvedl, že s příchodem plnohodnotného ministra pomínou důvody pro existenci funkce politického tajemníka. Odchod Pocheho z Černínského paláce požadoval i Zeman.

Členem Petříčkova poradního týmu bude také diplomat Martin Palouš nebo prorektor Univerzity Karlovy pro vnější vztahy Martin Kovář. O spolupráci jedná i s ředitelem Střediska bezpečnostní politiky na **Fakultě sociálních věd** UK Milošem Balabánem. Na neformální bázi by chtěl spolupracovat s ředitelem Ústavu mezinárodních vztahů Ondřejem Ditrychem a s dalšími akademiky.

Poradní tým by se měl podle Petříčka podílet i na revizi zahraničněpolitické koncepce, kterou má ministerstvo zahraničí na základě usnesení vlády připravit v příštím roce.

Petříček chce do budoucna také více spolupracovat s bývalým ministrem zahraničí a nyníjším předsedou zahraničního výboru Sněmovny Lubomírem Zaorálkem (ČSSD). Dohodli se mimo jiné na tom, že se bude ministr pravidelně účastnit jednání zahraničního výboru.

Ministr zatím nespěchá na obsazení místa politického náměstka, které se uvolnilo jeho jmenováním do ministerské funkce. Nezaznamenal ani tlak ze strany koaličního partnera na obsazení tohoto místa. „Já věřím, že kdyby byl ze strany hnutí ANO zájem, tak to musí být součástí nějaké větší dohody, a to bych nechal na předsedech stran,“ řekl.

Jste politik? Zveřejněte bez redakčních úprav vše, co chcete. Zaregistrujte se ZDE.

Jste čtenář a chcete komunikovat se svými zastupiteli? Zaregistrujte se ZDE.

URL| <http://www.politicke-listy.cz/?goto=179096-poche-se-stal-externim-poradcem-ministra-zahranici-petricka.html>

Obelstila ČSSD Zemana? Poche našel do Černínského paláce „zadní vrátka“

2.11.2018 **blesk.cz** str. 00 **Politika**
kal,ČTK

Europoslanec Miroslav Poche (ČSSD) se stal externím poradcem ministra zahraničí Tomáše Petříčka (ČSSD). Bude součástí širšího týmu deseti až 12 lidí a měl by se věnovat zejména otázkám spojeným s evropskou politikou, řekl v pátek Petříček. Pocheho původně ČSSD navrhovala na ministra zahraničí, jeho nominaci ale odmítl prezident Miloš Zeman. A ten jmenování nového ministra podmiňoval tím, že Poche na ministerstvu skončí. Jenže ten si teď našel do Černínského paláce jinou cestu.

Poche podle Petříčka podepsal externí smlouvu ve čtvrtek. „Jsme domluveni, že bychom si nastavili fungování spolupráce v rámci širšího poradcovského týmu, kde bude deset až 12 lidí, jaké budou jednotlivé kompetence poradců. V jeho případě věřím, že i vzhledem k tomu, že má velké znalosti evropské politiky, zahraniční politiky EU, tak to by mohla být oblast, kde bychom spolupracovali,“ řekl ministr.

Poche byl v době mezi červnovým jmenováním vlády ANO a ČSSD a říjnovým jmenováním Petříčka do funkce politickým tajemníkem na ministerstvu zahraničí, kde působil na externí smlouvu. Petříček už před nástupem do funkce uvedl, že s příchodem plnohodnotného ministra pomínou důvody pro existenci funkce politického tajemníka. Odchod Pocheho z Černínského paláce požadoval i Zeman.

Členem Petříčkova poradního týmu bude také diplomat Martin Palouš nebo prorektor Univerzity Karlovy pro vnější vztahy Martin Kovář. O spolupráci jedná i s ředitelem Střediska bezpečnostní politiky na **Fakultě sociálních věd** UK Milošem Balabánem. Na neformální bázi by chtěl spolupracovat s ředitelem Ústavu mezinárodních vztahů Ondřejem Ditrychem a s dalšími akademiky.

Na zahraniční politice se má podílet i Zaorálek

Poradní tým by se měl podle Petříčka podílet i na revizi zahraničněpolitické koncepce, kterou má ministerstvo zahraničí na základě usnesení vlády připravit v příštím roce. Petříček chce do budoucna také více spolupracovat s bývalým ministrem zahraničí a nyní předsedou zahraničního výboru Sněmovny Lubomírem Zaorálkem (ČSSD). Dohodli se mimo jiné na tom, že se bude ministr pravidelně účastnit jednání zahraničního výboru.

Ministr zatím nespěchá na obsazení místa politického náměstka, které se uvolnilo jeho jmenováním do ministerské funkce. Nezaznamenal ani tlak ze strany koaličního partnera na obsazení tohoto místa. „Já věřím, že kdyby byl ze strany hnutí ANO zájem, tak to musí být součástí nějaké větší dohody, a to bych nechal na předsedech stran,“ řekl.

URL| <https://www.blesk.cz/clanek/574933/obelstila-cssd-zemana-poche-nasel-do-cerninskeho-palace-zadni-vratka>

Poche se stal externím poradcem ministra zahraničí Petříčka

2.11.2018 parlamentnilisty.cz str. 00

čtk

Europoslanec Miroslav Poche (ČSSD) se stal externím poradcem ministra zahraničí Tomáše Petříčka (ČSSD). Bude součástí širšího týmu deseti až 12 lidí a měl by se věnovat zejména otázkám spojeným s evropskou politikou, řekl dnes ČTK Petříček. Pocheho původně ČSSD navrhovala na ministra zahraničí, jeho nominaci ale odmítl prezident Miloš Zeman.

Poche podle Petříčka podepsal externí smlouvu ve čtvrtek. „Jsme domluveni, že bychom si nastavili fungování spolupráce v rámci širšího poradcovského týmu, kde bude deset až 12 lidí, jaké budou jednotlivé kompetence poradců. V jeho případě věřím, že i vzhledem k tomu, že má velké znalosti evropské politiky, zahraniční politiky EU, tak to by mohla být oblast, kde bychom spolupracovali,“ řekl ministr.

Poche byl v době mezi červnovým jmenováním vlády ANO a ČSSD a říjnovým jmenováním Petříčka do funkce politickým tajemníkem na ministerstvu zahraničí, kde působil na externí smlouvu. Petříček už před nástupem do funkce uvedl, že s příchodem plnohodnotného ministra pomínou důvody pro existenci funkce politického tajemníka. Odchod Pocheho z Černínského paláce požadoval i Zeman. Členem

Petříčkova poradního týmu bude také diplomat Martin Palouš nebo prorektor Univerzity Karlovy pro vnější vztahy Martin Kovář. O spolupráci jedná i s ředitelem Střediska bezpečnostní politiky na **Fakultě sociálních věd** UK Milošem Balabánem. Na neformální bázi by chtěl spolupracovat s ředitelem Ústavu mezinárodních vztahů Ondřejem Ditrychem a s dalšími akademiky. Poradní tým by se měl podle Petříčka podílet i

na revizi zahraničněpolitické koncepce, kterou má ministerstvo zahraničí na základě usnesení vlády připravit v příštím roce. Petříček chce do budoucna také více spolupracovat s bývalým ministrem zahraničí a

nynějším předsedou zahraničního výboru Sněmovny Lubomírem Zaorálkem (ČSSD). Dohodli se mimo jiné na tom, že se bude ministr pravidelně účastnit jednání zahraničního výboru. Ministr zatím nespěchá

na obsazení místa politického náměstka, které se uvolnilo jeho jmenováním do ministerské funkce. Nezaznamenal ani tlak ze strany koaličního partnera na obsazení tohoto místa. „Já věřím, že kdyby byl ze strany hnutí ANO zájem, tak to musí být součástí nějaké větší dohody, a to bych nechal na předsedech stran,“ řekl.

URL| http://www.parlamentnilisty.cz/arena/monitor/Poche-se-stal-externim-poradcem-ministra-zahranici-Petricka-557977?utm_source=nm&utm_medium=xml

Poche bude spolupracovat s Ministerstvem zahraničí

2.11.2018 seznamzpravy.cz str. 00 Domáci, Stalo se
ČTK

Miroslav Poche se stal součástí širšího týmu deseti až 12 lidí a měl by se věnovat zejména otázkám spojeným s evropskou politikou.

Europoslanec Miroslav Poche (ČSSD) se stal externím poradcem ministra zahraničí Tomáše Petříčka (ČSSD). Bude součástí širšího týmu deseti až 12 lidí a měl by se věnovat zejména otázkám spojeným s evropskou politikou, řekl dnes ČTK Petříček. Pocheho původně ČSSD navrhovala na ministra zahraničí, jeho nominaci ale odmítl prezident Miloš Zeman.

Poche podle Petříčka podepsal externí smlouvu ve čtvrtek. „Jsme domluveni, že bychom si nastavili fungování spolupráce v rámci širšího poradcovského týmu, kde bude deset až 12 lidí, jaké budou jednotlivé kompetence poradců. V jeho případě věřím, že i vzhledem k tomu, že má velké znalosti evropské politiky, zahraniční politiky EU, tak to by mohla být oblast, kde bychom spolupracovali,“ řekl ministr.

Poche byl v době mezi červnovým jmenováním vlády ANO a ČSSD a říjnovým jmenováním Petříčka do funkce politickým tajemníkem na Ministerstvu zahraničí, kde působil na externí smlouvu. Petříček už před nástupem do funkce uvedl, že s příchodem plnohodnotného ministra pomínou důvody pro existenci funkce politického tajemníka. Odchod Pocheho z Černínského paláce požadoval i Zeman.

Členem Petříčkova poradního týmu bude také diplomat Martin Palouš nebo prorektor Univerzity Karlovy pro vnější vztahy Martin Kovář. O spolupráci jedná i s ředitelem Střediska bezpečnostní politiky na **Fakultě sociálních věd** UK Milošem Balabánem. Na neformální bázi by chtěl spolupracovat s ředitelem Ústavu mezinárodních vztahů Ondřejem Ditrychem a s dalšími akademiky.

Poradní tým by se měl podle Petříčka podílet i na revizi zahraničněpolitické koncepce, kterou má Ministerstvo zahraničí na základě usnesení vlády připravit v příštím roce.

Petříček chce do budoucna také více spolupracovat s bývalým ministrem zahraničí a nynějším předsedou zahraničního výboru Sněmovny Lubomírem Zaorálkem (ČSSD). Dohodli se mimo jiné na tom, že se bude ministr pravidelně účastnit jednání zahraničního výboru.

Ministr zatím nespěchá na obsazení místa politického náměstka, které se uvolnilo jeho jmenováním do ministerské funkce. Nezaznamenal ani tlak ze strany koaličního partnera na obsazení tohoto místa. „Já věřím, že kdyby byl ze strany hnutí ANO zájem, tak to musí být součástí nějaké větší dohody, a to bych nechal na předsedech stran,“ řekl.

URL| <https://www.seznamzpravy.cz/clanek/poche-se-stal-externim-poradcem-ministra-zahranici-petricka-59629>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

[seznamzpravy.cz](https://www.seznamzpravy.cz)

Poche z Černínského paláce přece jen neodchází úplně. Bude poradcem ministra Petříčka

2.11.2018 ct24.cz str. 00 Domáci
dolejsim

Miroslav Poche (ČSSD) se sice nestal ministrem zahraničí, na práci Černínského paláce přesto bude mít vliv. Poté, co skončil ve funkci politického tajemníka, oznámil ministr Tomáš Petříček (ČSSD), že Poche bude jeho externím poradcem.

Europoslanec Miroslav Poche byl na jaře nominantem ČSSD na post ministra zahraničí. Prezident republiky Miloš Zeman se ho však zdráhal jmenovat a nakonec u premiéra Andreje Babiše prosadil svou. Po několika měsících ČSSD svou nominaci změnila a nový ministr Tomáš Petříček po svém nástupu zrušil i pozici politického tajemníka, kterou Poche v posledních měsících na ministerstvu zastával. K poslednímu říjnu tak Poche na úřadě oficiálně skončil.

Odkaz

Je to prohra ČSSD, o všem rozhoduje Babiš, reagují politici na nominaci Petříčka místo Pocheho

Přesto se z Černínského paláce neporoučí úplně. Petříček europoslance, kterému dříve dělal asistenta, jmenoval do týmu svých poradců. „Jsme domluveni, že bychom si nastavili fungování spolupráce v rámci širšího poradcovského týmu, kde bude deset až 12 lidí, jaké budou jednotlivé kompetence poradců. V jeho případě věřím, že i vzhledem k tomu, že má velké znalosti evropské politiky, zahraniční politiky EU, tak to by mohla být oblast, kde bychom spolupracovali,“ řekl ministr.

Poche bude v týmu poradců spolu s diplomatem Martinem Paloušem nebo historikem a prorektorem Univerzity Karlovy Martinem Kovářem. O spolupráci jedná ministr zahraničí ještě s ředitelem Střediska bezpečnostní politiky na **Fakultě sociálních věd** UK Milošem Balabánem a neformálně by se chtěl radit i s ředitelem Ústavu mezinárodních vztahů Ondřejem Ditrychem a dalšími akademiky.

Zvětšit obrázek

Zmenšit obrázek

Zvětšit obrázek na celou obrazovku

Ministr zahraničí Tomáš Petříček (ČSSD)

Zdroj: ČT24

Kromě poradců by mohl Tomáš Petříček jmenovat také svého politického náměstka. V této funkci dříve sám působil. S obsazením křesla však Petříček nespěchá. Nezaznamenal ani tlak ze strany koaličního partnera. „Věřím, že kdyby byl ze strany hnutí ANO zájem, tak to musí být součástí nějaké větší dohody, a to bych nechal na předsedech stran,“ poznamenal.

Petříček přislíbil také úzkou spolupráci předsedovi zahraničního výboru sněmovny Lubomíru Zaorálkovi (ČSSD). Dohodli se mimo jiné na tom, že se bude ministr pravidelně účastnit jednání výboru.

URL| <https://ct24.ceskatelevize.cz/domaci/2640992-poche-z-cerninskeho-palace-prece-jen-neodchazi-uplne-bude-poradcem-ministra-petricka>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
[ceskatelevize.cz](https://www.ceskatelevize.cz)

Vymyslete lék na předluženost a zaplňte mezigenerační propast. V4 v Praze chystá vůbec první Social Innovation Weekend.

2.11.2018 feedit.cz str. 00

Daniel Bradbury Dočekal

02/11/2018 by První inovační víkend týkající se sociálních témat v rámci zemí Visegrádské čtyřky Social Innovation Weekend Prague 2018 proběhne

23.–25. listopadu 2018 v coworkingu Business Link v pražských Holešovicích. Na soutěžní inovativní maraton se mohou skrz webové stránky www.SIW2018.eu hlásit nejen studenti, ale také lidé s nápadem, jak vylepšit soudobou společnost, a to do 11. listopadu.

Během tří dní a 48 hodin čisté práce bude úkolem 60 vybraných inovátorů proniknout do tří klíčových témat: předluženost; vzdělávání a přístup k informacím neslyšících; nebo mezigenerační propast při předávání vědomostí. Všechna řešení, která během víkendu vzniknou, budou prezentována před znaleckou porotou složenou z odborníků z neziskové i komerční sféry. Řešení by mělo být do budoucna realizovatelné, efektivní,

dlouhodobě udržitelné a přínosné pro společnost. Po celou dobu budou mít účastníci fyzicky nebo online k dispozici celou řadu erudovaných mentorů, kteří se dlouhodobě pohybují a orientují v sociální problematice nebo v byznysu.

„ O víkendu bude účastníkům k dispozici také Saar Francken, odbornice na problematiku z Centra pro sociální inovace britské University of Cambridge,“ zve na akci Ivana Šenitková z pořadatelské organizace Za lepší život v Praze. Účastnit se bude ještě Radek Habl, zakladatel mapy exekucí, nebo mentoři z mezinárodní organizace Ashoka, jež podporuje a propojuje sociální inovátory. Účastníkům také poradí zástupci organizace SozialMarie, která oceňuje výjimečné projekty týkající se sociálních inovací.

Hlavní cena je účast s kompletním servisem na konferenci Ashoka European Changemakers Summit 2019. Účastníci mohou také vyhrát konzultace budoucího vývoje svých řešení s partnery akce nebo další zajímavé ceny.

Co jsou to sociální inovace?

Sociální inovace představují nová a lepší řešení, tj. účinnější, efektivnější, udržitelnější, spravedlivější, která naplní nahlášené sociální (resp. společenské) potřeby a zároveň vytvářejí nové sociální vztahy nebo spolupráce. Sociální inovace by měly směřovat ke změně uvažování veřejnosti a měly by mít celospolečenský dopad.

Partneři akce

Záštítu převzala **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy. Dalšími partnery akce jsou Ministerstvo práce a sociálních věcí, Kariérní centrum ČVUT, Connect Coworking, Startup Academy Poland, Demokratikus Jogok Fejlesztésért Alapítvány, Alliance pro mladé, Impact Hub Praha, Inovační laboratoř, UP21, IdeaSense, The Slovak Alliance for Innovation Economy, Rozběhni sa!, Pointa Publishing s.r.o., Ja Czech.

Více informací o víkendu sociálních inovací, který je spolufinancován

Visegradským fondem, naleznete na webu nebo Facebooku.

URL| <https://feedit.cz/2018/11/02/vymyslete-lek-na-predluzenost-a-zaplnte-mezigeneracni-propast-v4-v-prazechysta-vubec-prvni-social-innovation-weekend/>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

feedit.cz

Mračková Vildumetzová (ANO): Navrhované opatření má zabránit přílišné kumulaci funkcí i odměn

2.11.2018 parlamentnilisty.cz str. 00
PV

Projev na 20. schůzi Poslanecké sněmovny 2. listopadu 2018 k návrhu zákona o obcích (obecní zřízení).

Děkuji, pane místopředsedo, za slovo. Vážené paní poslankyně, vážení páni poslanci, vážení členové vlády, jako předkladatelka a zástupkyně skupiny poslanců bych vám ráda představila novelu zákona o obcích, o krajích, o hlavním městě Praze, který se týká kumulace odměn. Návrh spočívá v tom, aby uvolněným členům zastupitelstev obce, kraje a hlavního města Prahy, kteří jsou zároveň poslanci, senátoři nebo členové vlády, poskytla obec, kraj nebo hlavní město Praha odměnu ve výši 0,4násobku výše odměny, která by jinak náležela uvolněnému členovi zastupitelstva. Nabytí účinnosti této novely zákona jsme navrhli prvním dnem třetího kalendářního měsíce následující po jeho vyhlášení. Vztah výše odměn členů zastupitelstev územně samosprávných celků v případě souběhu této funkce s těmi nejexponovanějšími politickými funkcemi, funkce poslance, senátora a člena vlády, totiž dosud upraven není. Předložený návrh zákona je v tomto volebním období druhým pokusem o regulaci výše odměn veřejných funkcionářů při kumulaci funkcí a navazuje tak do jisté míry na poslanecký návrh novely zákona číslo 159/2006 Sb., o střetu zájmů, který tady předložil pan poslanec Jakub Michálek. Bohužel tento návrh byl vrácen k přepracování a vláda k němu přijala nesouhlasné stanovisko. Navrhované opatření má samo o sobě potenciál uspořit finanční prostředky v rozpočtech územně samosprávných celků určené odměny uvolněným členům zastupitelstev a zabránit přílišné kumulaci funkcí i odměn, dochází-li k ní primárně za účelem zvyšování získaných odměn. Návrh se zaměřuje na problematiku souběhu odměn za výkon vrcholných státních funkcí s funkcemi v územně samosprávných celcích. Není tady

ale řešena otázka souběhu výkonu funkcí uvolněného člena zastupitelstva kraje a obdobné funkce v zastupitelstvu obce. Nenavrhují se zavedení neslučitelnosti dotčených funkcí, protože transfer zkušeností z komunální či regionální sféry do činnosti zákonodárných sborů či vlády nebo naopak prostřednictvím osob působících v obou sférách může být prospěšný, a proto není důvod mu takto popřípadě bránit. Nenavrhují se ani úplné odnětí jedné z odměn, které jsou v souběhu, čímž je navrhovaná právní úprava šetrnější než některé obdobné v České republice již platné regulace. Navrhovaná změna se netýká neuvolněných členů zastupitelstev, protože rozhodnutí o tom, zda vůbec budou tito funkcionáři odměňováni, je v pravomoci příslušného zastupitelstva, s výjimkou odměňování neuvolněných starostů a hejtmanů. V návrhu zákona je též novelizační bod číslo 2, v novele obecního zřízení se netýká souběhu odměn, nýbrž má legislativně technickou povahu a důvodem pro jeho zařazení je snaha o odstranění chyby v odkazu tak, aby právní úprava byla bez obtíží aplikovatelná. Tak jak jsem již řekla, navrhuje se tříměsíční legisvakantní lhůta, která by měla poskytnout adresátům právní úpravy čas, aby se s ní seznámili, a především umožnit územně samosprávným celkům provést příslušná opatření při administraci odměn. Nová právní úprava by se měla aplikovat bezprostředně po nabytí své účinnosti na všechny relevantní případy, souběhy odměn za výkon předmětných funkcí, a proto není zapotřebí přechodné ustanovení. Vážené dámy, vážení pánové, ráda bych na závěr uvedla některé názory politologa z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy Lukáše Hájka, který se věnuje kumulaci mandátů. Ukazuje se, že kumulace mandátů není jenom negativní pro politický systém, ale má i některé pozitivní důsledky. Dochází k propojení politické moci, ať už se bavíme o komunální, regionální nebo třeba národní politice. Politici, kteří působí v Parlamentu nebo vládě, jsou často obviňováni z toho, že jsou odtrženi od reality a každodenního života. Ovšem pokud někdo kumuluje například mandát poslance a starosty, tak lze předpokládat, že se znalost problémů v jeho městě promítne do přijímání kvalitnějších zákonů. Výzkumy ze zahraničí třeba ukazují, že politici, kteří kumulují více mandátů, v Parlamentu pokládají více otázek, protože jejich voliči z malých vesniček a měst na ně tlačí, aby byli aktivní na národní úrovni. To je třeba jeden z pozitivních důsledků. Další je třeba profesionalizace politiky. Politici, kteří kumulují mandáty, mají mnohem jistější pozici, takže se nemusí obávat, že by neuspěli ve sněmovních volbách, a že by skončila jejich politická kariéra. Stojí na více nohách. To znamená, že celé jejich politické portfolio je mnohem pestřejší a stávají se většími profesionály. Z mého výzkumu vycházelo, že politici, kteří působí v obecním zastupitelstvu, mají vyšší účast na jednání výborů a vyšší účast na hlasování. To odpovídá tomu, že tam chtějí reprezentovat své voliče. Ráda bych se ještě vyjádřila k tomu, že bych chtěla ještě na tomto místě zdůraznit, že tento návrh je velmi jednoduchý a snadno aplikovatelný. Zároveň bych chtěla zdůraznit, že cílem tohoto návrhu je také ocenit pracovitě politiky, protože ti se dnes, pokud chtějí něco dělat pro svůj kraj či obec, nemohou platu zříct. Ze zákona ho musí přijmout a musí ho zdanit. Velká část těchto lidí pak takto získaný druhý plat zpravidla rozděluje na dobročinné účely. To však jejich opozice nevidí či záměrně přehlíží a nesmyslnou kritikou přživuje - dovolím si říci - lidskou závist. Takže konec závisti, konec dvěma či třetím platům. Když chce někdo pracovat od rána do noci, ať to bez výčitek dělá, ale ať nepobírá dvě celé odměny. Určitě Jakub Michálek jako předkladatel zákona o střetu zájmů jistě vystoupí, že tento návrh neobsahuje odměňování politiků v dozorčích radách. Tam bych chtěla říci, že pokud bude předložen smysluplný návrh, který bude aplikovatelný, tak samozřejmě se nikdo tomu nebrání. Z druhé strany je nutné si uvědomit, že všechny obce a města nejsou stoprocentními vlastníky, a ty odměny v dozorčích radách jsou velmi rozdílné. Pokud bychom přistoupili na ten 0,4 násobek, tak kde máme jistotu, že ti zástupci, kteří jsou většinovými vlastníky, že třeba ty odměny ještě nenavýší. Bohužel v některé dozorčí radě dostáváte odměnu v částce tisíc korun, někde daleko vyšší. A ještě bych chtěla říct jeden důležitý argument, a to je, že odměny v dozorčí radě se můžete vzdát, kdežto odměny uvolněného zastupitele ne. V tuto chvíli bych vám poděkovala za pozornost a samozřejmě budu pečlivě sledovat diskusi a budu popřípadě reagovat. Děkuji vám.

URL| http://www.parlamentnilisty.cz/politika/politici-volicum/Mrackova-Vildumetzova-ANO-Navrhovane-opatreni-ma-zabranit-prilisne-kumulaci-funkci-i-odmen-557918?utm_source=nm&utm_medium=xml

Mračková Vildumetzová (ANO): Navrhované opatření má zabránit přílišné kumulaci funkcí i odměn

2.11.2018 [politicke-listy.cz](http://www.parlamentnilisty.cz) str. 00

Jana Vildumetzová Ano

Projev na 20. schůzi Poslanecké sněmovny 2. listopadu 2018 k návrhu zákona o obcích (obecní zřízení).

Děkuji, pane místopředsedo, za slovo. Vážené paní poslankyně, vážení páni poslanci, vážení členové vlády, jako předkladatelka a zástupkyně skupiny poslanců bych vám ráda představila novelu zákona o obcích, o krajích, o hlavním městě Praze, který se týká kumulace odměn. Návrh spočívá v tom, aby uvolněným členům zastupitelstev obce, kraje a hlavního města Prahy, kteří jsou zároveň poslanci, senátoři nebo členové vlády, poskytla obec, kraj nebo hlavní město Praha odměnu ve výši 0,4násobku výše odměny, která by jinak náležela uvolněnému členovi zastupitelstva. Nabytí účinnosti této novely zákona jsme navrhli prvním dnem třetího kalendářního měsíce následující po jeho vyhlášení. Vztah výše odměn členů zastupitelstev územně samosprávných celků v případě souběhu této funkce s těmi nejexponovanějšími politickými funkcemi, funkce poslance, senátora a člena vlády, totiž dosud upraven není. Předložený návrh zákona je v tomto volebním období druhým pokusem o regulaci výše odměn veřejných funkcionářů při kumulaci funkcí a navazuje tak do jisté míry na poslanceký návrh novely zákona číslo 159/2006 Sb., o střetu zájmů, který tady předložil pan poslanec Jakub Michálek. Bohužel tento návrh byl vrácen k přepracování a vláda k němu přijala nesouhlasné stanovisko. Navrhované opatření má samo o sobě potenciál uspořít finanční prostředky v rozpočtech územně samosprávných celků určené odměny uvolněným členům zastupitelstev a zabránit přílišné kumulaci funkcí i odměn, dochází-li k ní primárně za účelem zvyšování získaných odměn.

Návrh se zaměřuje na problematiku souběhu odměn za výkon vrcholných státních funkcí s funkcemi v územně samosprávných celcích. Není tady ale řešena otázka souběhu výkonu funkcí uvolněného člena zastupitelstva kraje a obdobné funkce v zastupitelstvu obce. Nenavrhuje se zavedení neslučitelnosti dotčených funkcí, protože transfer zkušeností z komunální či regionální sféry do činnosti zákonodárných sborů či vlády nebo naopak prostřednictvím osob působících v obou sférách může být prospěšný, a proto není důvod mu takto popřípadě bránit. Nenavrhuje se ani úplné odnětí jedné z odměn, které jsou v souběhu, čímž je navrhovaná právní úprava šetrnější než některé obdobné v České republice již platné regulace. Navrhovaná změna se netýká neuvolněných členů zastupitelstev, protože rozhodnutí o tom, zda vůbec budou tito funkcionáři odměňováni, je v pravomoci příslušného zastupitelstva, s výjimkou odměňování neuvolněných starostů a hejtmanů. V návrhu zákona je též novelizační bod číslo 2, v novele obecního zřízení se netýká souběhu odměn, nýbrž má legislativně technickou povahu a důvodem pro jeho zařazení je snaha o odstranění chyby v odkazu tak, aby právní úprava byla bez obtíží aplikovatelná.

Tak jak jsem již řekla, navrhuje se tříměsíční legisvakanční lhůta, která by měla poskytnout adresátům právní úpravy čas, aby se s ní seznámili, a především umožnit územně samosprávným celkům provést příslušná opatření při administraci odměn. Nová právní úprava by se měla aplikovat bezprostředně po nabytí své účinnosti na všechny relevantní případy, souběhy odměn za výkon předmětných funkcí, a proto není zapotřebí přechodné ustanovení.

Vážené dámy, vážení pánové, ráda bych na závěr uvedla některé názory politologa z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy Lukáše Hájka, který se věnuje kumulaci mandátů. Ukazuje se, že kumulace mandátů není jenom negativní pro politický systém, ale má i některé pozitivní důsledky. Dochází k propojení politické moci, ať už se bavíme o komunální, regionální nebo třeba národní politice. Politici, kteří působí v Parlamentu nebo vládě, jsou často obviňováni z toho, že jsou odtrženi od reality a každodenního života. Ovšem pokud někdo kumuluje například mandát poslance a starosty, tak lze předpokládat, že se znalost problémů v jeho městě promítne do přijímání kvalitnějších zákonů. Výzkumy ze zahraničí třeba ukazují, že politici, kteří kumulují více mandátů, v Parlamentu pokládají více otázek, protože jejich voliči z malých vesniček a měst na ně tlačí, aby byli aktivní na národní úrovni. To je třeba jeden z pozitivních důsledků.

Mgr. Jana Mračková Vildumetzová

ANO 2011 poslankyně

Sympatizovat Profil

Položit dotaz Odpovědi

Hodnotit Štítky

Další je třeba profesionalizace politiky.

Politici, kteří kumulují mandáty, mají mnohem jistější pozici, takže se nemusí obávat, že by neuspěli ve sněmovních volbách, a že by skončila jejich politická kariéra. Stojí na více nohách. To znamená, že celé jejich politické portfolio je mnohem pestřejší a stávají se většími profesionály. Z mého výzkumu vycházelo, že politici, kteří působí v obecním zastupitelstvu, mají vyšší účast na jednání výborů a vyšší účast na hlasování. To odpovídá tomu, že tam chtějí reprezentovat své voliče.

Ráda bych se ještě vyjádřila k tomu, že bych chtěla ještě na tomto místě zdůraznit, že tento návrh je velmi jednoduchý a snadno aplikovatelný. Zároveň bych chtěla zdůraznit, že cílem tohoto návrhu je také ocenit pracovité politiky, protože ti se dnes, pokud chtějí něco dělat pro svůj kraj či obec, nemohou platu zříct. Ze zákona ho musí přijmout a musí ho zdanit. Velká část těchto lidí pak takto získaný druhý plat zpravidla rozděluje na dobročinné účely. To však jejich opozice nevidí či záměrně přehlíží a nesmyslnou kritikou přizívuje - dovolím

si říci - lidskou závist. Takže konec závisti, konec dvěma či třetím platům. Když chce někdo pracovat od rána do noci, ať to bez výčitek dělá, ale ať nepobírá dvě celé odměny.

Určitě Jakub Michálek jako předkladatel zákona o střetu zájmů jistě vystoupí, že tento návrh neobsahuje odměňování politiků v dozorčích radách. Tam bych chtěla říci, že pokud bude předložen smysluplný návrh, který bude aplikovatelný, tak samozřejmě se nikdo tomu nebrání. Z druhé strany je nutné si uvědomit, že všechny obce a města nejsou stoprocentními vlastníky, a ty odměny v dozorčích radách jsou velmi rozdílné. Pokud bychom přistoupili na ten 0,4 násobek, tak kde máme jistotu, že ti zástupci, kteří jsou většinovými vlastníky, že třeba ty odměny ještě nenavýší. Bohužel v některé dozorčí radě dostáváte odměnu v částce tisíc korun, někde daleko vyšší. A ještě bych chtěla říct jeden důležitý argument, a to je, že odměny v dozorčí radě se můžete vzdát, kdežto odměny uvolněného zastupitele ne.

V tuto chvíli bych vám poděkovala za pozornost a samozřejmě budu pečlivě sledovat diskusi a budu popřípadě reagovat. Děkuji vám.

Jste politik? Zveřejněte bez redakčních úprav vše, co chcete. Zaregistrujte se ZDE.

Jste čtenář a chcete komunikovat se svými zastupiteli? Zaregistrujte se ZDE.

URL| [http://www.politicke-listy.cz/?goto=179058-mrackova-vildumetzova-\(ano\)--navrhovane-opatreni-ma-zabranit-prilisne-kumulaci-funkci-i-odmen.html](http://www.politicke-listy.cz/?goto=179058-mrackova-vildumetzova-(ano)--navrhovane-opatreni-ma-zabranit-prilisne-kumulaci-funkci-i-odmen.html)

Mračková Vildumetzová (ANO): Navrhované opatření má zabránit přílišné kumulaci funkcí i odměn

2.11.2018 parlamentnilisty.cz str. 00

Jana Vildumetzová Ano

Projev na 20. schůzi Poslanecké sněmovny 2. listopadu 2018 k návrhu zákona o obcích (obecní zřízení).

Děkuji, pane místopředsedo, za slovo. Vážené paní poslankyně, vážení páni poslanci, vážení členové vlády, jako předkladatelka a zástupkyně skupiny poslanců bych vám ráda představila novelu zákona o obcích, o krajích, o hlavním městě Praze, který se týká kumulace odměn. Návrh spočívá v tom, aby uvolněným členům zastupitelstev obce, kraje a hlavního města Prahy, kteří jsou zároveň poslanci, senátoři nebo členové vlády, poskytla obec, kraj nebo hlavní město Praha odměnu ve výši 0,4násobku výše odměny, která by jinak náležela uvolněnému členovi zastupitelstva. Nabytí účinnosti této novely zákona jsme navrhli prvním dnem třetího kalendářního měsíce následující po jeho vyhlášení. Vztah výše odměn členů zastupitelstev územně samosprávných celků v případě souběhu této funkce s těmi nejexponovanějšími politickými funkcemi, funkce poslance, senátora a člena vlády, totiž dosud upraven není. Předložený návrh zákona je v tomto volebním období druhým pokusem o regulaci výše odměn veřejných funkcionářů při kumulaci funkcí a navazuje tak do jisté míry na poslanecký návrh novely zákona číslo 159/2006 Sb., o střetu zájmů, který tady předložil pan poslanec Jakub Michálek. Bohužel tento návrh byl vrácen k přepracování a vláda k němu přijala nesouhlasné stanovisko. Navrhované opatření má samo o sobě potenciál uspořit finanční prostředky v rozpočtech územně samosprávných celků určené odměny uvolněným členům zastupitelstev a zabránit přílišné kumulaci funkcí i odměn, dochází-li k ní primárně za účelem zvyšování získaných odměn.

Návrh se zaměřuje na problematiku souběhu odměn za výkon vrcholných státních funkcí s funkcemi v územně samosprávných celcích. Není tady ale řešena otázka souběhu výkonu funkcí uvolněného člena zastupitelstva kraje a obdobné funkce v zastupitelstvu obce. Nenavrhuje se zavedení neslučitelnosti dotčených funkcí, protože transfer zkušeností z komunální či regionální sféry do činnosti zákonodárných sborů či vlády nebo naopak prostřednictvím osob působících v obou sférách může být prospěšný, a proto není důvod mu takto popřípadě bránit. Nenavrhuje se ani úplné odnětí jedné z odměn, které jsou v souběhu, čímž je navrhovaná právní úprava šetrnější než některé obdobné v České republice již platné regulace. Navrhovaná změna se netýká neuvolněných členů zastupitelstev, protože rozhodnutí o tom, zda vůbec budou tito funkcionáři odměňováni, je v pravomoci příslušného zastupitelstva, s výjimkou odměňování neuvolněných starostů a hejtmanů. V návrhu zákona je též novelizační bod číslo 2, v novele obecního zřízení se netýká souběhu odměn, nýbrž má legislativně technickou povahu a důvodem pro jeho zařazení je snaha o odstranění chyby v odkazu tak, aby právní úprava byla bez obtíží aplikovatelná.

Tak jak jsem již řekla, navrhuje se tříměsíční legisvakanční lhůta, která by měla poskytnout adresátům právní úpravy čas, aby se s ní seznámili, a především umožnit územně samosprávným celkům provést příslušná opatření při administraci odměn. Nová právní úprava by se měla aplikovat bezprostředně po nabytí své účinnosti na všechny relevantní případy, souběhy odměn za výkon předmětných funkcí, a proto není zapotřebí přechodné ustanovení.

Vážené dámy, vážení pánové, ráda bych na závěr uvedla některé názory politologa z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy Lukáše Hájka, který se věnuje kumulaci mandátů. Ukazuje se, že kumulace mandátů není jenom negativní pro politický systém, ale má i některé pozitivní důsledky. Dochází k propojení politické moci, ať už se bavíme o komunální, regionální nebo třeba národní politice. Politici, kteří působí v Parlamentu nebo vládě, jsou často obviňováni z toho, že jsou odtrženi od reality a každodenního života. Ovšem pokud někdo kumuluje například mandát poslance a starosty, tak lze předpokládat, že se znalost problémů v jeho městě promítne do přijímání kvalitnějších zákonů. Výzkumy ze zahraničí třeba ukazují, že politici, kteří kumulují více mandátů, v Parlamentu pokládají více otázek, protože jejich voliči z malých vesniček a měst na ně tlačí, aby byli aktivní na národní úrovni. To je třeba jeden z pozitivních důsledků.

Další je třeba profesionalizace politiky.

Politici, kteří kumulují mandáty, mají mnohem jistější pozici, takže se nemusí obávat, že by neuspěli ve sněmovních volbách, a že by skončila jejich politická kariéra. Stojí na více nohách. To znamená, že celé jejich politické portfolio je mnohem pestřejší a stávají se většími profesionály. Z mého výzkumu vycházelo, že politici, kteří působí v obecním zastupitelstvu, mají vyšší účast na jednání výborů a vyšší účast na hlasování. To odpovídá tomu, že tam chtějí reprezentovat své voliče.

Ráda bych se ještě vyjádřila k tomu, že bych chtěla ještě na tomto místě zdůraznit, že tento návrh je velmi jednoduchý a snadno aplikovatelný. Zároveň bych chtěla zdůraznit, že cílem tohoto návrhu je také ocenit pracovitě politiky, protože ti se dnes, pokud chtějí něco dělat pro svůj kraj či obec, nemohou platu zříct. Ze zákona ho musí přijmout a musí ho zdanit. Velká část těchto lidí pak takto získaný druhý plat zpravidla rozděluje na dobročinné účely. To však jejich opozice nevidí či záměrně přehlíží a nesmyslnou kritikou přizívuje - dovolím si říci - lidskou závist. Takže konec závisti, konec dvěma či třetím platům. Když chce někdo pracovat od rána do noci, ať to bez výčitek dělá, ale ať nepobírá dvě celé odměny.

Určitě Jakub Michálek jako předkladatel zákona o střetu zájmů jistě vystoupí, že tento návrh neobsahuje odměňování politiků v dozorčích radách. Tam bych chtěla říci, že pokud bude předložen smysluplný návrh, který bude aplikovatelný, tak samozřejmě se nikdo tomu nebrání. Z druhé strany je nutné si uvědomit, že všechny obce a města nejsou stoprocentními vlastníky, a ty odměny v dozorčích radách jsou velmi rozdílné. Pokud bychom přistoupili na ten 0,4 násobek, tak kde máme jistotu, že ti zástupci, kteří jsou většinovými vlastníky, že třeba ty odměny ještě nenavýší. Bohužel v některé dozorčí radě dostáváte odměnu v částce tisíc korun, někde daleko vyšší. A ještě bych chtěla říci jeden důležitý argument, a to je, že odměny v dozorčí radě se můžete vzdát, kdežto odměny uvolněného zastupitele ne.

V tuto chvíli bych vám poděkovala za pozornost a samozřejmě budu pečlivě sledovat diskusi a budu popřípadě reagovat. Děkuji vám.

Jste politik? Zveřejněte bez redakčních úprav vše, co chcete. Zaregistrujte se ZDE.

Jste čtenář a chcete komunikovat se svými zastupiteli? Zaregistrujte se ZDE.

Foto: archiv hejtmanky Popisek: hejtmanka Karlovarského kraje Jana Vildumetzová (ANO).

URL| <https://www.parlamentnilisty.cz/politika/politici-voicum/Mrackova-Vildumetzova-ANO-Navrhovane-opatreni-ma-zabranit-prilisne-kumulaci-funkci-i-odmen-557918>

Naše bezpečnost není samozřejmost – V. národní konference (1.11.2018)

2.11.2018 securitymagazin.cz str. 00 Defence

Jakub Samek

Spolek Jagello 2000, který mj. pořádá Dny NATO v Ostravě a zabývá se otázkami bezpečnostní politiky, uspořádal na Pražském hradě 1. listopadu 2018 pátý ročník národní bezpečnostní konference ke 100. výročí založení Československa: Naše bezpečnost není samozřejmost. Cílem konference bylo zhodnotit vztah bezpečnostního prostředí a stavu svobody a demokracie v naší zemi. Konference byla rozdělena do tří panelů, zahájena zdravicí prezidenta republiky, projevem premiéra vlády ČR, a jako zahraniční host vystoupil bývalý zástupce náčelníka štábu Izraelských obranných sil generál Golan.

V úvodním slovu předsedy Jagello 2000 Zbyňka Pavlačíka zaznělo mj., že existence ČSR je záramována konflikty. Během uplynulých sta let strávili Češi v průměru každý druhý den v totalitním režimu a téměř každý třetí den v okupaci cizí mocností. Zmínil význam československých legií pro vznik republiky a význam operace Anthropoid pro odvolání mnichovské dohody západními spojenci. Dnes si podle něj užíváme komfortu nejvyššího bezpečnostního zajištění v našich dějinách, nicméně mezinárodní bezpečnostní prostředí se nezlepšuje. Což následně potvrdili mnozí panelisté, a také izraelský generál Jair Golan.

Ředitel zahraničního odboru Kanceláře prezidenta republiky přednesl zdravici Miloše Zemana. Ten označil naše členství v NATO a spolupráci v rámci EU, a také bilaterální například právě s Izraelem, za kotvu naší bezpečnosti, přičemž bezpečnostní situace ve světě se podle jeho slov proměňuje. V odkazu k situaci 30. let 20. století řekl, že appeasement bezpečnost nezajistí.

Premiér Andrej Babiš na úvod připomněl, že Česká republika je šestou nejbezpečnější zemí světa (žebříček nejbezpečnějších zemí nazvaný Světový index míru každoročně sestavuje tým expertů z organizace Institute for Economics and Peace). Vděčíme za to podle jeho názoru dobrému fungování našich bezpečnostních složek, dobré ekonomické situaci, nízké nezaměstnanosti a také faktu, že ČR je spolehlivým spojencem v rámci NATO. Zmínil, že do roku 2024 vláda zvýší rozpočet Ministerstva obrany, aby bylo dosaženo 2 % podílu na HDP. Problém vidí v procesu realizace armádních zakázek, jimž je třeba věnovat zvýšenou pozornost. Vyzdvihl účast našich jednotek v zahraničních misích, a v reakci na nedávnou ztrátu čtyř vojáků v Afghánistánu a nepřímo na slova exministra zahraničních věcí a předsedy Zahraničního výboru Sněmovny Zaorálka prohlásil: „Stahovat se nebudeme, nevzdáme se, neodejdeme, budeme plnit své spojenecké závazky.“

Za prioritu označil růst platů příslušníků bezpečnostních složek ve výši 7–8 %, zmínil plánované navýšení počtu policistů o 1000, z toho 150 míst pro útvary zabývající se terorismem a kybernetickou kriminalitou. Vyslovil se pro přijetí Chorvatska, Bulharska a Rumunska do schengenského prostoru. Hlavní snahou by měl být boj proti teroristům a pašerákům lidí. Agentura Frontex podle názoru premiéra odvádí dobrou práci, otázkou jsou její kompetence. Na závěr řekl, že Česká republika je sice malou zemí, ale na mezinárodním fóru může být aktivní.

1. panel: Vliv geopolitiky na historii a bezpečnost Československa

V úvodu prvního panelu konference, který byl věnován vlivu geopolitiky na historii a bezpečnost Československa, řekl Martin Povejšil, náměstek pro řízení sekce bezpečnostní a multilaterální Ministerstva zahraničních věcí, že kdykoli jsme v minulosti byli subjektem geopolitického dění, naše země prosperovala, na rozdíl od období, kdy jsme byli jeho objektem. A požádal panelisty, aby jeho slova potvrdili, nebo vyvrátili. Svě příspěvky v prvním panelu přednesli profesor Jiří Hanuš, historik z Filozofické fakulty Masarykovy univerzity, Břetislav Dančák, politolog a děkan Fakulty sociálních studií Masarykovy univerzity, Michael Romancov, politický geograf z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy a armádní generál Petr Pavel, bývalý předseda Vojenského výboru NATO a bývalý náčelník generálního štábu AČR.

Profesor Hanuš shrnul sto let, které uplynuly od vzniku Československa, do pěti bodů. Připomněl poslední liberální fázi habsburské monarchie, v jejímž rámci se Češi naučili, co je ústavnost, samospráva, stranictví, a měli v těchto ohledech nač navazovat. Rakousko-Uhersko v jeho konečné fázi označil za politicky mrtvé, ale bylo naším státem a patří do našich dějin. Dále připomněl, že ČSR neexistuje od roku 1938, přesto je třeba snažit se na ni navazovat. Neexistovala přitom ani 20 let, z toho 15 let relativně klidného vývoje. V letech 1938–1948 přichází období radikálního duchovního zvratu, katastrofy, zmaření suverenity republiky. Po roce 1948 již nelze hovořit o samostatném státu, ale o jedné z filiálek moskevského režimu, a střední Evropa byla v letech 1948–1989 vymazána z mapy. Na téma roku 1968 prof. Hanuš řekl, že v podstatě nešlo o okupaci. SSSR nám de facto Československu „jen“ připomněl, kam „patřilo“ – a snad mu můžeme být za probuzení z naivity a snů o komunismu s lidskou tvář vděční. Rozpad Československa označil za kultivovaný, což je nezpochybnitelnou zásluhou tehdejší politické reprezentace. Dle vlastních slov nad rámec své role historika vyslovil pochybnost ve věci úsilí o federalizaci EU s odkazem na fakt, že se nepodařilo federalizovat ani střední Evropu. Podle jeho názoru zkušenosti posledních deseti let ukazují, že jsme ve svém prostoru vybaveni zdravými instinkty a je třeba prohlubovat spolupráci v rámci V4.

Břetislav Dančák hovořil na téma uplynulých třiceti let naší transatlantické vazby. Řekl, že jsme obklopeni přátelsky nakloněnými státy, jsme členy nejúspěšnější obranné aliance i EU. Zmínil tři milníky tohoto období: změnu strategie Spojených států v éře Billa Clintona, který od dosavadní politiky zadržování přešel k politice rozšiřování liberální demokracie. Vyhlášení války terorismu v důsledku útoků z 11. září 2001 a následného vývoje v Iráku, kde zdůraznil význam tzv. Dopisu osmi, který byl deklarací podpory části států Evropské unie vojenskému zásahu proti Iráku, a který ČR dokázala podle Břetislava Dančáka obhájit, aniž by to mělo za následek oslabení naší pozice v rámci EU, což obecně označil za platné: transatlantická vazba a členství v EU jsou dle jeho názoru komplementární. A třetím milníkem pak byla bezprecedentní veřejná diskuse o bezpečnostní situaci republiky v souvislosti s plánem americké administrativy ustavit v Evropě protiraketový systém, a na území ČR pak umístit radar. Za politiky výrazně proatlantické označil především první generaci

polistopadových politiků, kteří čerpali inspiraci ještě z dob disentu, a dále pravicové strany a prezidenta Havla. Západ zůstává z jeho pohledu stabilní a demokratický, a ČR se musí snažit být aktivním subjektem mezinárodního dění. Aby se nestala jeho objektem.

Psalí jsme: Amerika musí proti Rusku zahájit vlastní informační válku, tvrdí bývalý náměstek Obamovy diplomacie

Michael Romancov popsal okolnosti vzniku ČSR i její zánik v roce 38, přičemž zmínil absenci tzv. východního Locarna – smlouvy, jež by garantovala německou východní hranici, což mělo být včasným varováním pro čs. politiky. Po 2. světové válce jsme přestali být suverénní zemí, v čemž se shodl s předřečníky, a suverenitu jsme znovu nabyli v souvislosti s rozpadem SSSR – nečekáním, protože podle Romancova vyvolaným zevnitř Gorbačovovým uvolněním a umožněním diskusí. Následný vývoj poznamenala ve vztahu k situaci ve střední Evropě především změna politiky USA během Obamovy administrativy. Ta položila důraz na dění v Asii, což Michael Romancov označil z pohledu Spojených států za relevantní, nicméně současně s určitou konsolidací Ruska, které je a začalo se chovat jako mocnost, to mělo dopady na dění v Evropě. Rusku je třeba podle něj naslouchat. Připomněl výrok francouzského prezidenta Charlese de Gaulla o tom, že je připraven budovat Evropu od Atlantiku po Ural, ovšem s tím, co již sovětská propaganda vynechala: až poté, kdy se SSSR opět stane Ruskem v intencích Vídeňského kongresu (1814). Pro je Rusko podle Romancova stále atraktivní koncept „Evropy v mezeře“, prostor mezi (původní) Západem a Ruskem, o který by obě strany pečovaly společně. V důsledku ruské agrese na Ukrajině je ovšem takové nastavení vztahů jako návrh neaktuální. Rusko se v důsledku obrací na východ a snaží se získat pozici v Asii – podle Romancova však nebude úspěšné, protože přeceňuje svou sílu a podceňuje svou špatnou demografickou situaci. Čína, Korea ani Japonsko nadto nejsou na jeho posilování v oblasti „zvědavé“.

První panel uzavřel armádní generál Petr Pavel. Za aktuální hrozby z pohledu Severoatlantické označil mezinárodní terorismus a politiku Ruské federace, pořadí záležitostí na tom, zda posuzujeme spíše aktuálnost, nebo závažnost. V České republice je akcentována migrace a související islámský terorismus, nicméně Rusko je podle generála Pavla hrozbou také. Prostor střední a východní Evropy pro ně byl vždy klíčový. Jeho prostředky nejsou jen vojenské, ale kybernetické, hybridní. Jako příklad uvedl energetickou politiku: pokud by u nás jaderné elektrárny stavělo Rusko, budeme na desítky let na této zemi do značné míry závislí, a je přitom třeba reflektovat bezpečnostní hrozby. Pro USA je podle generála Pavla hrozbou číslo jedna Čína, následuje terorismus, a Rusko je až na třetím místě. Problém terorismu označil za široký a řešitelný nejen fyzickou silou, ale kombinací ekonomických i sociálních prostředků s cílem stabilizace společností, které terorismus plodí. S Ruskem je třeba komunikovat, abychom porozuměli jeho zájmům. Snaží se prosazovat svou vizi, že je tvůrcem nové bezpečnostní architektury a že liberální demokracie se přežila. Což je podle generála Pavla v rozporu s hodnotami, s nimiž jsme vstupovali do NATO a EU.

2. panel: Vztah svoboda-bezpečnost-ekonomická prosperita

Panel věnovaný vztahům mezi bezpečností a ekonomikou země otevřel náčelník generálního štábu armádní generál Aleš Opat. Zmínil nedávnou Přehlídku 2018, která symbolicky připomněla roli armády při vzniku samostatného státu, a současně doložila hrdost a patriotismus současné generace. Generál Opat řekl, že jej těší podpora prezidenta a vlády a příslib, že rozpočet na obranu se bude navyšovat až na žádaných 2 % podílu na HDP. Za velkou hrozbu bezpečnosti země označil nekontrolovanou migraci a zmínil příchod radikálů spolu s vlnami uprchlíků. Vyjádřil přesvědčení, že problém je třeba řešit v zemích jejich původu, a že na hranicích Evropy nebo ČR je již pozdě. A to právě AČR dělá mj. svým nasazením v Afghánistánu.

Armáda disponuje jednak podle generála Opaty skvěle vycvičenou lehkou pěchotou schopnou nasazení v pestré škále úkolů, ale potřebuje také těžké jednotky pro konflikty velkého měřítka, které jsou důležité pro odstrašení případného agresora. Zmínil záměr vytvořit třetí manévrový prvek – nový výsadkový pluk, rozšíření logistické podpory a vytvoření velitelství kybernetických sil. Na téma rozpočtového rámce řekl, že armáda vnímá ekonomickou realitu, nicméně velké akviziční a modernizační projekty nejsou otázkou jednoho roku, a armáda, která ví, co potřebuje, musí mít určitou jistotu a předvídatelnost financování. Nemůže se připravovat na minulou válku, a bezpečnost nemůže garantovat sama o sobě: je třeba spolupráce napříč rezorty i společností.

Na generála Opatu navázal Miroslav Zámečník, hlavní ekonomický komentátor týdeníků Euro a ekonomický analytik České bankovní asociace. Shrnul v historickém exkurzu do dějin globalizace význam mezinárodního obchodu, přičemž zmínil význam ochrany obchodních cest. Po druhé světové válce jsme byli svědky relativního poklesu podílu Spojených států na světové ekonomice v důsledku velkorysé hospodářské politiky, která umožnila, mj., obnovu a rozvoj poraženého Japonska. Největším generátorem bohatství je dnes Čína, která své pozice dosáhla tím, že nerespektovala právo na duševní vlastnictví, které ostatní země respektují a respektovat jsou nuceny. A nerespektováním pravidel Světové obchodní organizace, jejímž je členem (státní podpora). Česká republika zažívá historicky nejlepší vztahy s Německem, ale nejsme podle Zámečníka zcela spokojeni úrovní závislosti na jeho ekonomice. Abychom se z ní vymanili, potřebujeme vzdělanostní společnost, vysokou produktivitu práce a stabilní bezpečnostní prostředí. Abychom si je zachovali, radí Zámečník, abychom zůstali

loajálními spojenci. Kromě sázky na spojenectví v rámci NATO nemá podle jeho slov Česká republika reálnou alternativu.

Panel uzavřel plukovník Vladan Holcner z Univerzity obrany. Představil vývoj financování obrany v období první republiky, ovlivněné hospodářskou krizí a následně nástupem Hitlera a rozstoucí hrozbou ze strany nacistického Německa. Podíl armádních výdajů na státním rozpočtu vystoupal v letech 1933–1938 od 15 na více než 50 %. Pokud bychom promítli financování obrany plánované pro rok 1938 do dnešních čísel, rozpočet Ministerstva obrany by dosahoval 310 miliard korun, tedy asi 6% podílu na HDP (aktuálně je to asi 60 miliard a 1,11 %). Vyjádřil přesvědčení, že aktuální ekonomická situace nemá mít vliv na financování obrany, která řeší dlouhodobé projekty, a nestačí reagovat na aktuální hrozby, je třeba se připravovat soustavně a předem. Obrana je podle jeho slov jeden z mála příkladů čistě veřejných statků, a současně platí, že bezpečnost a stabilita jsou podstatné pro samotnou ekonomiku. Pokud s politickými cykly dochází ke změnám v přístupu k financování obrany, ta na ně není schopna efektivně reagovat.

K tématu se pak ještě vrátil generál Opata v rámci diskuse, kdy řekl, že při životnosti techniky 15–20 let není třeba vnímat 2% hranici jako pevnou, a že po skončení modernizačních projektů armády si lze představit, že obrana bude spotřebovávat méně prostředků. Nicméně zdůraznil, že pro armádu je stabilita rozpočtového rámce zásadní.

Zahraniční host: generál Jair Golan, IDF

Tomáš Pojar, prorektor Vysoké školy CEVRO Institut a bývalý velvyslanec v Izraeli uvedl zahraničního hosta konference, bývalého náčelníka generálního štábu Izraelských obranných sil, generála Golana. Generál Golan byl hostem konference při příležitosti 100. výročí vzniku ČSR a 70. výročí založení státu Izrael na zvláštní přání prezidenta Zemana, který svůj dobrý vztah k Izraeli demonstruje dlouhodobě a mj. tím, že Izrael byl po Slovensku druhou zemí, kterou ve funkci navštívil. Dle Tomáše Pjara dává Izrael na obranu 5,2 % HDP, a 4 % na vědu, a jakkoli je v obtížně srovnatelné situaci, je v mnoha ohledech tato země hodná následování. Je zemí demokratickou, která je prakticky neustále ve válečném stavu. Generál Golan má dlouhé služební zkušenosti z nasazení v Libanonu, na Západním břehu či v pásmu Gazy.

Na úvod svého příspěvku generál Golan uvedl, že službu opustil teprve před šesti dny, a auditoriu nechat pustit populární izraelskou píseň z roku 1969 „Praha“, aby ilustroval úzký vztah Izraelců a Čechů. A to nejen, jak řekl, s ohledem na vojenskou pomoc, kterou Izraeli poskytlo Československo v roce 1948. V Izraeli je dodnes velmi populární Masaryk, Dubček, ale také třeba Jaroslav Hašek a jeho kniha Švejk. Svou přednášku pak věnoval budoucnosti války z izraelské perspektivy.

Psali jsme: Izraelský generálmajor Jair Golan - na silu musíme odpovědět silou

Izrael je dle slov generála Golana neustále ve válce, jen se mění její intenzita. Při nízké intenzitě se promítá do izraelské každodennosti terorismem a „měkkými prostředky“ jako ovlivňováním médií či riziky pro kybernetickou bezpečnost. S velkou intenzitou pak roste ohrožení země, na kterou neustále míří velké množství raket, přičemž nepřítel se snaží neřízené rakety nahradit řízenými střelami. V Izraeli je přitom jen 23 nemocnic nebo 16 elektráren, a počet střel, které by dokázaly zemi ochromit, je tedy velmi nízký – Izrael tedy musí být neustále připraven takovému riziku čelit. Kromě konvenční hrozby v důsledku celkové nestability regionu čelí také hrozbě jaderné ze strany Íránu. Generál Golan řekl, že v České republice není obtížné vysvětlit, proč se nelze spolehnout na mezinárodní dohodu. Přičemž specifikem íránské hrozby je, že nejde ani o teritorium, Írán je od Izraele 1000 km, ani o přístup k nerostnému bohatství, což jsou oblasti, ve kterých lze hledat dohody, ale jde o střet civilizační. Jakým způsobem Izrael přistupuje ke své bezpečnosti, co je obecně třeba mít:

1) kvalitní zpravodajskou službu, která dokáže čelit jak situacím ojedinělých teroristických aktů, tak systematické strategické špionáži,

2) válka nemůže být jen o armádě: je třeba úzké spolupráce napříč rezorty, a spolupráce mezinárodní,

3) je třeba investic do kybernetické bezpečnosti,

4) je třeba disponovat aktivní obranou: Izrael má čtyři vrstvy aktivní protiraketové ochrany, která je schopna zachytit jakoukoli střelu či dron nad jeho územím; tento problém je velkou výzvou i pro ostatní státy, protože rakety či střely jsou relativně levnou technologií a snadno se dostanou do dispozice teroristů,

5) civilní obrana: v každém obytném domě v Izraeli musí být ze zákona zbudován kryt; současně Izrael pravidelně cvičí všechny civilisty, aby uměli v nebezpečných situacích reagovat,

6) současně musí armáda disponovat útočnými schopnostmi, protože válku nelze vyhrát sebeúčinnější obranou; je třeba rozvinutých leteckých, námořních, kybernetických sil, ale nakonec nejdůležitější jsou síly pozemní. Zde generál Golan přítomné prosil, aby si z izraelské reality vzali ponaučení. Aby byla země úspěšná ve válce, je třeba zlomit vůli nepříteli bojovat, a k tomu jsou nezbytné dobře vycvičené pozemní síly. Je třeba, aby tyto síly byly schopné nasazení v městském prostředí a proti nepříteli, který není schopen manévrovat v otevřeném terénu, ale své prostředí zná. Je přitom třeba využít jeho slabostí. Klíčem jsou flexibilita, moderní prostředky, taktické zpravodajské prostředky – a to nejen na nejvyšší armádní úrovni, ale již na úrovni brigády. Je třeba mít přesnější zbraně: od útočných pušek po řízené střely.

7) lidský kapitál – schopné velitele na všech úrovních velení, kde každá složka vede svou vlastní válku. Generál Golan svůj příspěvek uzavřel výzvou připravovat se společně na budoucí války.

Po generálu Golanovi vystoupil náměstek ministra obrany Jakub Landovský. Řekl, že po období, kdy byla obrana „Popelkou“ a šetřilo se na ní, změnily situaci konflikty na Ukrajině, Blízkém východě či v Africe. Obranschopnost země dle jeho slov plyne z demokratické diskuse, která může formulovat různé dílčí směry, ale konverguje vždy k zakotvení České republiky ve struktuře NATO a EU.

Zmínil ztráty, které AČR utrpěla v Afghánistánu, a řekl, že média jim věnují přirozeně pozornost, ale že by to nemělo zastřít celkový pohled na situaci a na fakt, že neseme odpovědnost za vlastní bezpečnost. Nasazení v Afghánistánu se nás týká, nejde o „americkou válku“, jak ji někteří nazývají. Naše jednotky jsou tam nasazeny podle článku 5 Severoatlantické smlouvy v důsledku napadení Spojených států. Přičemž Evropa má vůči USA, které ve 20. století opakovaně zasáhly a ztratily na jejím území stovky tisíc vojáků, určitý dluh. Navýšení obranných rozpočtů na dohodnutá 2 % HDP je nejen v našem bezpečnostním zájmu, ale také v zájmu udržení transatlantické vazby. Je současně zásadní, uvedl dále Landovský, převedení finančních prostředků do vojenských schopností. Hovořil o podpoře českému obrannému průmyslu, který však na druhou stranu musí přesvědčit o svých kvalitách a nespoléhat na jistotu podpory domácím výrobcům. Zároveň je třeba podporovat výzkum a vývoj, v čemž hraje podle Landovského úlohu armáda, která musí formulovat požadavky odpovídající technologické náročnosti. Uvedl, že Česká republika patří v řadě oblastí vývoje a výzkumu ke světové špičce.

3. panel: politická debata

Na úvod politické debaty předsedů a zástupců politických stran zastoupených ve Sněmovně uvedl Tomáš Pojar, že k zachování bezpečnosti státu je třeba konsenzu politických stran v této oblasti. Armádní generál v.v. Jiří Šedivý, bývalý náčelník generálního štábu, přítomným politikům shrnul obsah příspěvků prvního a druhého panelu, a Tomáš Pojar dodal sedm bodů zmíněných generálem Golanem. Každý ze zástupců politických stran měl pětiminutový limit, aby vyjádřil postoj své strany či hnutí k otázce národní bezpečnosti.

Jako první hovořil Radek Vondráček, člen předsednictva hnutí ANO. Zopakoval, že ČR je 6. nejbezpečnější zemí světa. Za alfu a omegu naší bezpečnosti označil členství ČR v NATO. Zmínil, že mezi státy tzv. Bukurešťské devítky (Bulharsko, Česká republika, Estonsko, Litva, Lotyšsko, Maďarsko, Polsko, Rumunsko a Slovensko) má ČR 3. nejvyšší obranný rozpočet ve vztahu k HDP. Zmínil také kulatý stůl, který nedávno proběhl na téma zbraňové směrnice EP, a možné zapojení držitelů soukromých zbraní do zajišťování bezpečnosti formou zákona o branněbezpečnostních spolcích. Jako důležité na mezinárodním poli zmínil navazování obchodních vztahů, protože, podle jeho názoru, se obchodní partneři vzájemně nenapadají.

Ivan Bartoš, předseda České pirátské strany, uvedl, že s bezpečností souvisí otázka zachování parlamentarismu, a že klíčovým prvkem bezpečnosti státu je demokratický charakter republiky a EU. S obavami v tomto kontextu sleduje vývoj v Turecku. Podle jeho názoru jsme ohroženi především zevnitř, státy se mění a odklánějí od liberální demokracie. Jako příklad kromě Turecka zmínil Maďarsko. Za důležitou z hlediska bezpečnosti označil schopnost práce s informacemi, kyberbezpečnost – a odolnost společnosti, „resilience“. Všechny moderní státy fungují na základě čtyř typů operačních systémů, a v důsledku toho jsou rizika snadno přenositelná. Řekl, že NUKIB (Národní úřad pro kybernetickou a informační bezpečnost) nemá dostatečné kompetence a že vláda by měla na tomto poli být aktivnější. Odpovědí na rizika je dle jeho názoru vzdělaná společnost.

Pavel Bělobrádek, předseda KDU-ČSL, řekl, že zkušenost ČSR ukazuje, že bilaterální smlouvy z hlediska zajištění bezpečnosti nejsou dostatečné, a že funkční se ukazují jen ty multilaterální. V souvislosti s naším členstvím v NATO je podle jeho názoru klíčová spolehlivost a důvěra, kterou je třeba budovat dlouhodobě. Pokud se nám něco nelíbí, máme to otevřeně svým partnerům sdělit, a ne pokrytecky skrývat. Vláda musí podle jeho názoru říkat totéž venku partnerům i doma svým občanům. Svou roli pro bezpečnost státu hraje také sociální soudržnost. Řekl, že jsme možná propásli dobré časy, když ministr obrany hlasoval proti navýšení rozpočtu v oblasti vědy a výzkumu. Za hrozby pro bezpečnost ČR označil cílené dezinformační kampaně, působení čínských a ruských firem, jež jsou pevně v rukách svých států. A rizikem jsme si podle něho také sami sobě.

Petr Fiala, předseda ODS, řekl, že za pozici 6. nejbezpečnější země světa vděčíme 1) zvládnuté ekonomické transformaci, 2) integraci v rámci NATO a EU, 3) výhodné geografické pozici. Také ochotě USA rozšířit garance pro státy střední Evropy, vlivu EU v oblasti a relativní slabosti Ruska – nyní se ovšem situace podle jeho názoru mění. Rusko se stává revizionistickou mocností (konflikt na Ukrajině). Spojené státy jsou ve svém přístupu selektivnější, protože zjistily, že nemohou obsáhnout veškeré světové dění. Evropská unie se potýká s vnitřními problémy. Na obranu nevynakládá dostatečné prostředky a nedostatečně chrání své vnější hranice. Bezpečnost státu podle Petra Fialy odpovídá vynaloženým prostředkům. Je třeba modernizovat armádu a aktivně se zapojovat do zahraničních misí. NATO je pilířem naší bezpečnosti. Je třeba dále posilovat svou obranschopnost proti hybridním hrozbám, a posilovat také odhodlání občanů svou zemi bránit. Podporovat domácí obranný průmysl, a snažit se zabráňovat eskalaci obchodních sporů mezi USA a EU. Podle jeho názoru

musí být obrana a bezpečnost prioritou vlády, a není. Vyslovil se proti rozkladu Evropské unie. Pokud budou tyto body respektovány, vysokou úroveň bezpečnosti si podle Fialy udržíme, a posílíme.

Psali jsme: Konference v CEVRO ukázala nedostatečnou připravenost státu čelit bezpečnostním rizikům v budoucnu

Vojtěch Filip, předsedy KSČM, se vyslovil proti obnovení bipolárního světa, a řekl, že transatlantická vazba nesmí omezovat Evropu ve snaze stát se významným světovým hráčem. Chybou byla podle něj privatizace strategických podniků. Nesouhlasil s tvrzením předřečníků, že bezpečnosti naší země souvisí s členstvím v NATO, protože Rakousko, Švédsko či Finsko členy NATO nejsou, a úroveň bezpečnosti je v těchto zemích s námi srovnatelná. Současně však řekl, že respektuje rozhodnutí o členství v NATO, a bez alternativy není zastáncem jeho opuštění. Vymezil se vůči výroku prezidenta Zemana o tom, že nebudou-li naši vojáci nasazeni v Afghánistánu, přijdou teroristé do České republiky. Řekl, že Afghánistán nikdy jinou zemi nenapadl, a že nezpůsobil ani 11. září 2001. Uvedl, že za vlády Talibanu byla v Afghánistánu také nejnižší míra intenzity obchodu s narkotiky. A že i Gustav Husák odmítl vyslat do Afghánistánu jednotky ČSLA.

Petr Gazdík, předseda STAN, řekl, že nesouhlasí s tvrzením, že Rusko není hrozbou pro českou bezpečnost. Podle jeho názoru probíhá dezinformační kampaň a hrozí, že lidé „svobodně nakráčejí do diktatury“ – a v tomto smyslu možná již probíhá válka. Musíme si podle jeho názoru vybrat, chceme-li demokracii, nebo autokracii. A chce-li někdo hovořit o alternativě ve vztahu k zajištění bezpečnosti ČR, měl by napřed říci, co taková alternativa vůči členství v NATO je. Chybí mu intenzivnější bezpečnostní spolupráce s regiony, což zasluhuje vyšší pozornost.

Tomio Okamura, předseda SPD, řekl, že bezpečnost je prioritou jeho hnutí. Čeští panovníci se dávno před Trumpem údajně řídili heslem „Česko na prvním místě“, čemuž podle Okamurova názoru vděčíme za svou existenci. Je podle něho iluzí, že by velmoci kdy hleděly na náš zájem, a je nezbytné náš zájem upřednostňovat. Vyzval k boji za svobodu u nás, a k respektu jiných států. NATO se podle jeho názoru připravuje na válku s již neexistujícím SSSR, a rezignuje na obranu hranic, kterou by mohlo zajišťovat ve spolupráci s Ruskem.

Podle ministra zahraničních věcí Tomáše Petříčka zastupujícího na konferenci ČSSD, patří zajištění bezpečnosti mezi hlavní úkoly státu. EU musí reagovat na méně přehledná rizika než tomu bylo v minulosti. Mají státní i nestátní původce, a současně se stírají hranice mezi vnitřní a vnější bezpečností. Je třeba, uvedl dále, uvažovat o bezpečnosti ve větší šíři v souvislosti s migrací a tzv. failed states (zhroucenými státy). Lidé by měli mít možnost žít důstojný život ve svých státech. Dále je třeba se přizpůsobovat klimatickým změnám, což má také úzký vztah k bezpečnosti. Závěrem řekl, že „nebezpečí se vyhne tomu, kdo se má na pozoru v době bezpečí“.

Jiří Pospíšil, předseda TOP09, na úvod řekl, že jeho strana jako proevropská podporuje členství v EU a NATO. Díky tomuto členství prožíváme dle jeho názoru nejlepší období historie. EU je společenstvím, které spojuje lidská práva a stejná hodnotová orientace. Podle TOP09 by ČR neměla být mostem mezi Východem a Západem, a nemá být neutrální. Řekl, že ti, kdo kritizují Evropskou unii a chtějí ji opustit, současně chtějí, aby u nás mělo vliv Rusko. Hrozby pro bezpečnost ČR podle něj představují Rusko, kybernetické útoky, informační válka. Vychází přitom ze zpráv BIS, která každoročně informuje o posilování vlivu Ruska v České republice. Podle Pospíšila je ruská politika mnohdy v rozporu s mezinárodním právem, což ostřeji než my vnímá Evropský parlament, ač České republiky se to týká blíže. Zároveň řekl, že je proti vytváření evropských obranných struktur, které by měly nahradit nebo konkurovat NATO, což je zejména po odchodu Británie z EU (s její silnou armádou) „chimérou“.

Politikům následně Tomáš Pojar položil několik otázek, na které měli v krátkosti odpovědět. Jednou z nich byla výzva, aby vyjmenovali tři největší bezpečnostní hrozby pro Českou republiku během následujících 20 let.

Ivan Bartoš: nevzdělanost společnosti, ovládnutí ekonomiky největšími technologickými společnostmi (otázka ochrany dat), kybernetická rizika

Pavel Bělobrádek: snaha o vystoupení z EU a NATO, ztráta společenské koheze, globální oteplování

Petr Fiala: revizionistické mocnosti, islamismus a politické náboženství, vlastní slabost se bránit

Vojtěch Filip: neschopnost komunikace mezi národy, neochota ke kompromisu (pocit nadřazenosti, například islámu), ekonomická síla korporací

Petr Gazdík: fakt, že nevíme, kde stojíme (hybridní hrozby); mezinárodní terorismus (a vyvolávání strachu); nezvládnutá migrace

Tomio Okamura: ztráta identity (rozvrat tradičních hodnot), konfrontační zahraniční politika, migrace a islám

Tomáš Petříček: hybridní hrozby, klimatická změna a související otázka kontroly zdrojů, rozklad systému mezinárodního práva

Jiří Pospíšil: islámský radikalismus a terorismus, významné migrační vlny, otázka vývoje v Rusku po Putinovi

Radek Vondráček: jakákoli forma extrémismu (islamismus, nacionalismus) a lidská blbost.

Naše bezpečnost není samozřejmost – V. národní konference (1.11.2018) 2.11.2018 securitymagazin.cz str. 00

Spolek Jagello 2000, který mj. pořádá Dny NATO v Ostravě a zabývá se otázkami bezpečnostní politiky, uspořádal na Pražském hradě 1. listopadu

2018 pátý ročník národní bezpečnostní konference ke 100. výročí založení Československa: "Naše bezpečnost není samozřejmost." Cílem konference bylo zhodnotit vztah bezpečnostního prostředí a stavu svobody a demokracie v naší zemi. Konference byla rozdělena do tří panelů, zahájena zdravicí prezidenta republiky, projevem premiéra vlády ČR, a jako zahraniční host vystoupil bývalý zástupce náčelníka štábu Izraelských obranných sil generál Golan.

V úvodním slovu předsedy Jagello 2000 Zbyňka Pavlačíka zaznělo mj., že existence ČSR je záramována konflikty. Během uplynulých sta let strávili Češi v průměru každý druhý den v totalitním režimu a téměř každý třetí den v okupaci cizí mocností. Zmínil význam československých legií pro vznik republiky a význam operace Anthropoid pro odvolání mnichovské dohody západními spojenci. Dnes si podle něj užíváme komfortu nejvyššího bezpečnostního zajištění v našich dějinách, nicméně mezinárodní bezpečnostní prostředí se nezlepšuje. Což následně potvrdili mnozí panelisté, a také izraelský generál Jair Golan.

Ředitel zahraničního odboru Kanceláře prezidenta republiky přednesl zdravici Miloše Zemana. Ten označil naše členství v NATO a spolupráci v rámci EU, a také bilaterální například právě s Izraelem, za kotvu naší bezpečnosti, přičemž bezpečnostní situace ve světě se podle jeho slov proměňuje. V odkazu k situaci 30. let 20. století řekl, že appeasement bezpečnost nezajistí.

Premiér Andrej Babiš na úvod připomněl, že Česká republika je šestou nejbezpečnější zemí světa (žebříček nejbezpečnějších zemí nazvaný Světový index míru každoročně sestavuje tým expertů z organizace Institute for Economics and Peace). Vděčíme za to podle jeho názoru dobrému fungování našich bezpečnostních složek, dobré ekonomické situaci, nízké nezaměstnanosti a také faktu, že ČR je spolehlivým spojencem v rámci NATO. Zmínil, že do roku 2024 vláda zvýší rozpočet Ministerstva obrany, aby bylo dosaženo 2 % podílu na HDP. Problém vidí v procesu realizace armádních zakázek, jimž je třeba věnovat zvýšenou pozornost. Vyzdvihl účast našich jednotek v zahraničních misích, a v reakci na nedávnou ztrátu čtyř vojáků v Afghánistánu a nepřímo na slova exministra zahraničních věcí a předsedy Zahraničního výboru Sněmovny Zaorálka prohlásil: „Stahovat se nebudeme, nevzdáme se, neodejdeme, budeme plnit své spojenecké závazky.“

Za prioritu označil růst platů příslušníků bezpečnostních složek ve výši 7–8 %, zmínil plánované navýšení počtu policistů o 1000, z toho 150 míst pro útvary zabývající se terorismem a kybernetickou kriminalitou. Vyslovil se pro přijetí Chorvatska, Bulharska a Rumunska do schengenského prostoru. Hlavní snahou by měl být boj proti teroristům a pašerákům lidí. Agentura Frontex podle názoru premiéra odvádí dobrou práci, otázkou jsou její kompetence. Na závěr řekl, že Česká republika je sice malou zemí, ale na mezinárodním fóru může být aktivní.

1. panel: Vliv geopolitiky na historii a bezpečnost Československa

V úvodu prvního panelu konference, který byl věnován vlivu geopolitiky na historii a bezpečnost Československa, řekl Martin Povejšil, náměstek pro řízení sekce bezpečnostní a multilaterální Ministerstva zahraničních věcí, že kdykoli jsme v minulosti byli subjektem geopolitického dění, naše země prosperovala, na rozdíl od období, kdy jsme byli jeho objektem. A požádal panelisty, aby jeho slova potvrdili, nebo vyvrátili. Svě příspěvky v prvním panelu přednesli profesor Jiří Hanuš, historik z Filozofické fakulty Masarykovy univerzity, Břetislav Dančák, politolog a děkan Fakulty sociálních studií Masarykovy univerzity, Michael Romancov, politický geograf z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy a armádní generál Petr Pavel, bývalý předseda Vojenského výboru NATO a bývalý náčelník generálního štábu AČR.

Profesor Hanuš shrnul sto let, které uplynuly od vzniku Československa, do pěti bodů. Připomněl poslední liberální fázi habsburské monarchie, v jejímž rámci se Češi naučili, co je ústavnost, samospráva, stranicství, a měli v těchto ohledech nač navazovat. Rakousko-Uhersko v jeho konečné fázi označil za politicky mrtvé, ale bylo naším státem a patří do našich dějin. Dále připomněl, že ČSR neexistuje od roku 1938, přesto je třeba snažit se na ni navazovat. Neexistovala přitom ani 20 let, z toho 15 let relativně klidného vývoje. V letech 1938–1948 přichází období radikálního duchovního zvratu, katastrofy, zmaření suverenity republiky. Po roce 1948 již nelze hovořit o samostatném státu, ale o jedné z filiálek moskevského režimu, a střední Evropa byla v letech 1948–1989 vymazána z mapy. Na téma roku 1968 prof. Hanuš řekl, že v podstatě nešlo o okupaci. SSSR nám

de facto Československu „jen“ připomněl, kam „patřilo“ – a snad mu můžeme být za probuzení z naivity a snů o komunismu s lidskou tváří vděční. Rozpad Československa označil za kultivovaný, což je nezpochybnitelnou zásluhou tehdejší politické reprezentace. Dle vlastních slov nad rámec své role historika vyslovil pochybnost ve věci úsilí o federalizaci EU s odkazem na fakt, že se nepodařilo federalizovat ani střední Evropu. Podle jeho názoru zkušenosti posledních deseti let ukazují, že jsme ve svém prostoru vybaveni zdravými instinkty a je třeba prohlubovat spolupráci v rámci V4.

Břetislav Dančák hovořil na téma uplynulých třiceti let naší transatlantické vazby. Řekl, že jsme obklopeni přátelsky nakloněnými státy, jsme členy nejúspěšnější obranné aliance i EU. Zmínil tři milníky tohoto období: změnu strategie Spojených států v éře Billa Clintona, který od dosavadní politiky zdržování přešel k politice rozšiřování liberální demokracie. Vyhlášení války terorismu v důsledku útoku z 11. září 2001 a následného vývoje v Iráku, kde zdůraznil význam tzv. Dopisu osmi, který byl deklarací podpory části států Evropské unie vojenskému zásahu proti Iráku, a který ČR dokázala podle Břetislava Dančáka obhájit, aniž by to mělo za následek oslabení naší pozice v rámci EU, což obecně označil za platné: transatlantická vazba a členství v EU jsou dle jeho názoru komplementární. A třetím milníkem pak byla bezprecedentní veřejná diskuse o bezpečnostní situaci republiky v souvislosti s plánem americké administrativy ustavit v Evropě protiraketový systém, a na území ČR pak umístit radar. Za politiky výrazně proatlantické označil především první generaci polistopadových politiků, kteří čerpali inspiraci ještě z dob disentu, a dále pravicové strany a prezidenta Havla. Západ zůstává z jeho pohledu stabilní a demokratický, a ČR se musí snažit být aktivním subjektem mezinárodního dění. Aby se nestala jeho objektem.

Psalí jsme: Amerika musí proti Rusku zahájit vlastní informační válku, tvrdí bývalý náměstek Obamovy diplomacie

Michael Romancov popsal okolnosti vzniku ČSR i její zánik v roce 38, přičemž zmínil absenci tzv. východního Locarna – smlouvy, jež by garantovala německou východní hranici, což mělo být včasným varováním pro čs. politiky. Po 2. světové válce jsme přestali být suverénní zemí, v čemž se shodl s předřečníky, a suverenitu jsme znovu nabyli v souvislosti s rozpadem SSSR – nečekaným, protože podle Romancova vyvolaným zevnitř Gorbačovovým uvolněním a umožněním diskusí. Následný vývoj poznamenala ve vztahu k situaci ve střední Evropě především změna politiky USA během Obamovy administrativy. Ta položila důraz na dění v Asii, což Michael Romancov označil z pohledu Spojených států za relevantní, nicméně současně s určitou konsolidací Ruska, které je a začalo se chovat jako mocnost, to mělo dopady na dění v Evropě. Rusku je třeba podle něj naslouchat. Připomněl výrok francouzského prezidenta Charlese de Gaulla o tom, že je připraven budovat Evropu od Atlantiku po Ural, ovšem s tím, co již sovětská propaganda vynechala: až poté, kdy se SSSR opět stane Ruskem v intencích Vídeňského kongresu (1814). Pro je Rusko podle Romancova stále atraktivní koncept „Evropy v mezeře“, prostor mezi (původním) Západem a Ruskem, o který by obě strany pečovaly společně. V důsledku ruské agrese na Ukrajině je ovšem takové nastavení vztahů jako návrh neaktuální. Rusko se v důsledku obrací na východ a snaží se získat pozice v Asii – podle Romancova však nebude úspěšné, protože přeceňuje svou sílu a podceňuje svou špatnou demografickou situaci. Čína, Korea ani Japonsko nadto nejsou na jeho posilování v oblasti „zvědavé“.

První panel uzavřel armádní generál Petr Pavel. Za aktuální hrozby z pohledu Severoatlantické označil mezinárodní terorismus a politiku Ruské federace, pořadí záležití na tom, zda posuzujeme spíše aktuálnost, nebo závažnost. V České republice je akcentována migrace a související islámský terorismus, nicméně Rusko je podle generála Pavla hrozbou také. Prostor střední a východní Evropy pro ně byl vždy klíčový. Jeho prostředky nejsou jen vojenské, ale kybernetické, hybridní. Jako příklad uvedl energetickou politiku: pokud by u nás jaderné elektrárny stavělo Rusko, budeme na desítky let na této zemi do značné míry závislí, a je přitom třeba reflektovat bezpečnostní hrozby. Pro USA je podle generála Pavla hrozbou číslo jedna Čína, následuje terorismus, a Rusko je až na třetím místě. Problém terorismu označil za široký a řešitelný nejen fyzickou silou, ale kombinací ekonomických i sociálních prostředků s cílem stabilizace společností, které terorismus plodí. S Ruskem je třeba komunikovat, abychom porozuměli jeho zájmům. Snaží se prosazovat svou vizi, že je tvůrcem nové bezpečnostní architektury a že liberální demokracie se přežila. Což je podle generála Pavla v rozporu s hodnotami, s nimiž jsme vstupovali do NATO a EU.

2. panel: Vztah svoboda-bezpečnost-ekonomická prosperita

Panel věnovaný vztahům mezi bezpečností a ekonomikou země otevřel náčelník generálního štábu armádní generál Aleš Opat. Zmínil nedávnou Přehlídku 2018, která symbolicky připomněla roli armády při vzniku samostatného státu, a současně doložila hrdost a patriotismus současné generace. Generál Opat řekl, že jej těší podpora prezidenta a vlády a příslib, že rozpočet na obranu se bude navyšovat až na žádaných 2 % podílu na HDP. Za velkou hrozbou bezpečnosti země označil nekontrolovanou migraci a zmínil příchod radikálů spolu s vlnami uprchlíků. Vyjádřil přesvědčení, že problém je třeba řešit v zemích jejich původu, a že na hranicích Evropy nebo ČR je již pozdě. A to právě AČR dělá mj. svým nasazením v Afghánistánu.

Armáda disponuje jednak podle generála Opaty skvěle vycvičenou lehkou pěchotou schopnou nasazení v pestré škále úkolů, ale potřebuje také těžké jednotky pro konflikty velkého měřítka, které jsou důležité pro odstranění případného agresora. Zmínil záměr vytvořit třetí manévrový prvek – nový výsadkový pluk, rozšíření logistické podpory a vytvoření velitelství kybernetických sil. Na téma rozpočtového rámce řekl, že armáda vnímá ekonomickou realitu, nicméně velké akviziční a modernizační projekty nejsou otázkou jednoho roku, a armáda, která ví, co potřebuje, musí mít určitou jistotu a předvídatelnost financování. Nemůže se připravovat na minulou válku, a bezpečnost nemůže garantovat sama o sobě: je třeba spolupráce napříč rezorty i společnostmi.

Na generála Opatu navázat Miroslav Zámečník, hlavní ekonomický komentátor týdeníků Euro a ekonomický analytik České bankovní asociace. Shrnuje v historickém exkurzu do dějin globalizace význam mezinárodního obchodu, přičemž zmínil význam ochrany obchodních cest. Po druhé světové válce jsme byli svědky relativního poklesu podílu Spojených států na světové ekonomice v důsledku velkorysé hospodářské politiky, která umožnila, mj., obnovu a rozvoj poraženého Japonska. Největším generátorem bohatství je dnes Čína, která své pozice dosáhla tím, že nerespektovala právo na duševní vlastnictví, které ostatní země respektují a respektovat jsou nuceny. A nerespektováním pravidel Světové obchodní organizace, jejímž je členem (státní podpora). Česká republika zažívá historicky nejlepší vztahy s Německem, ale nejsme podle Zámečníka zcela spokojeni úrovní závislosti na jeho ekonomice. Abychom se z ní vymanili, potřebujeme vzdělanostní společnost, vysokou produktivitu práce a stabilní bezpečnostní prostředí. Abychom si je zachovali, radí Zámečník, abychom zůstali loajálními spojenci. Kromě sázky na spojenectví v rámci NATO nemá podle jeho slov Česká republika reálnou alternativu.

Panel uzavřel plukovník Vladan Holcner z Univerzity obrany. Představil vývoj financování obrany v období první republiky, ovlivněné hospodářskou krizí a následně nástupem Hitlera a rozstoucí hrozbou ze strany nacistického Německa. Podíl armádních výdajů na státním rozpočtu vystoupal v letech 1933–1938 od 15 na více než 50 %. Pokud bychom promítli financování obrany plánované pro rok 1938 do dnešních čísel, rozpočet Ministerstva obrany by dosahoval 310 miliard korun, tedy asi 6% podílu na HDP (aktuálně je to asi 60 miliard a 1,11 %). Vyjádřil přesvědčení, že aktuální ekonomická situace nemá mít vliv na financování obrany, která řeší dlouhodobé projekty, a nestačí reagovat na aktuální hrozby, je třeba se připravovat soustavně a předem. Obrana je podle jeho slov jeden z mála příkladů čistě veřejných statků, a současně platí, že bezpečnost a stabilita jsou podstatné pro samotnou ekonomiku. Pokud s politickými cykly dochází ke změnám v přístupu k financování obrany, ta na ně není schopna efektivně reagovat.

K tématu se pak ještě vrátil generál Opat v rámci diskuse, kdy řekl, že při životnosti techniky 15–20 let není třeba vnímat 2% hranici jako pevnou, a že po skončení modernizačních projektů armády si lze představit, že obrana bude spotřebovávat méně prostředků. Nicméně zdůraznil, že pro armádu je stabilita rozpočtového rámce zásadní.

Zahraníční host: generál Jair Golan, IDF

Tomáš Pojar, prorektor Vysoké školy CEVRO Institut a bývalý velvyslanec v Izraeli uvedl zahraničního hosta konference, bývalého náčelníka generálního štábu Izraelských obranných sil, generála Golana. Generál Golan byl hostem konference při příležitosti 100. výročí vzniku ČSR a 70. výročí založení státu Izrael na zvláštní přání prezidenta Zemana, který svůj dobrý vztah k Izraeli demonstruje dlouhodobě a mj. tím, že Izrael byl po Slovensku druhou zemí, kterou ve funkci navštívil. Dle Tomáše Pjara dává Izrael na obranu 5,2 % HDP, a 4 % na vědu, a jakkoli je v obtížně srovnatelné situaci, je v mnoha ohledech tato země hodná následování. Je zemí demokratickou, která je prakticky neustále ve válečném stavu. Generál Golan má dlouhé služební zkušenosti z nasazení v Libanonu, na Západním břehu či v pásnu Gazy.

Na úvod svého příspěvku generál Golan uvedl, že službu opustil teprve před šesti dny, a auditoriu nechat pustit populární izraelskou píseň z roku 1969 „Praha“, aby ilustroval úzký vztah Izraelců a Čechů. A to nejen, jak řekl, s ohledem na vojenskou pomoc, kterou Izraeli poskytlo Československo v roce 1948. V Izraeli je dodnes velmi populární Masaryk, Dubček, ale také třeba Jaroslav Hašek a jeho kniha Švejk. Svou přednášku pak věnoval budoucnosti války z izraelské perspektivy.

Psali jsme: Izraelský generálmajor Jair Golan - na sílu musíme odpovědět silou

Izrael je dle slov generála Golana neustále ve válce, jen se mění její intenzita. Při nízké intenzitě se promítá do izraelské každodennosti terorismem a „měkkými prostředky“ jako ovlivňováním médií či riziky pro kybernetickou bezpečnost. S velkou intenzitou pak roste ohrožení země, na kterou neustále míří velké množství raket, přičemž nepřítel se snaží neřízené rakety nahradit řízenými střelami. V Izraeli je přítom jen 23 nemocnic nebo 16 elektráren, a počet střel, které by dokázaly zemi ochromit, je tedy velmi nízký – Izrael tedy musí být neustále připraven takovému riziku čelit. Kromě konvenční hrozby v důsledku celkové nestability regionu čelí také hrozbě jaderné ze strany Íránu. Generál Golan řekl, že v České republice není obtížné vysvětlit, proč se nelze spolehnout na mezinárodní dohodu. Přičemž specifikem íránské hrozby je, že nejde ani o teritorium, Írán je od Izraele 1000 km, ani o přístup k nerostnému bohatství, což jsou oblasti, ve kterých lze hledat dohody, ale jde o střet civilizací. Jakým způsobem Izrael přistupuje ke své bezpečnosti, co je obecně třeba mít:

1) kvalitní zpravodajskou službu, která dokáže čelit jak situacím ojedinělých teroristických aktů, tak systematické strategické špionáži, 2) válka nemůže být jen o armádě: je třeba úzké spolupráce napříč rezorty, a spolupráce mezinárodní, 3) je třeba investic do kybernetické bezpečnosti, 4) je třeba disponovat aktivní obranou: Izrael má čtyři vrstvy aktivní protiraketové ochrany, která je schopna zachytit jakoukoli střelu či dron nad jeho územím; tento problém je velkou výzvou i pro ostatní státy, protože rakety či střely jsou relativně levnou technologií a snadno se dostanou do dispozice teroristů, 5) civilní obrana: v každém obytném domě v Izraeli musí být ze zákona zbudován kryt; současně Izrael pravidelně cvičí všechny civilisty, aby uměli v nebezpečných situacích reagovat, 6) současně musí armáda disponovat útočnými schopnostmi, protože válku nelze vyhrát sebeúčinněji obranou; je třeba rozvinutých leteckých, námořních, kybernetických sil, ale nakonec nejdůležitější jsou síly pozemní. Zde generál Golan přítomné prosil, aby si z izraelské reality vzali ponaučení. Aby byla země úspěšná ve válce, je třeba zlomit vůli nepřítele bojovat, a k tomu jsou nezbytné dobře vycvičené pozemní síly. Je třeba, aby tyto síly byly schopné nasazení v městském prostředí a proti nepříteli, který není schopen manévrovat v otevřeném terénu, ale své prostředí zná. Je přitom třeba využít jeho slabostí. Klíčem jsou flexibilita, moderní prostředky, taktické zpravodajské prostředky – a to nejen na nejvyšší armádní úrovni, ale již na úrovni brigády. Je třeba mít přesnější zbraně: od útočných pušek po řízené střely.

7) lidský kapitál – schopné velitele na všech úrovních velení, kde každá složka vede svou vlastní válku.

Generál Golan svůj příspěvek uzavřel výzvou připravovat se společně na budoucí války.

Po generálu Golanovi vystoupil náměstek ministra obrany Jakub Landovský. Řekl, že po období, kdy byla obrana „Popelkou“ a šetřilo se na ní, změnila situace konflikty na Ukrajině, Blízkém východě či v Africe. Obranschopnost země dle jeho slov plyne z demokratické diskuse, která může formulovat různé dílčí směry, ale konverguje vždy k zakotvení České republiky ve struktuře NATO a EU.

Zmínil ztráty, které AČR utrpěla v Afghánistánu, a řekl, že média jim věnují přirozeně pozornost, ale že by to nemělo zastříhat celkový pohled na situaci a na fakt, že neseme odpovědnost za vlastní bezpečnost. Nasazení v Afghánistánu se nás týká, nejde o „americkou válku“, jak ji někteří nazývají. Naše jednotky jsou tam nasazeny podle článku 5 Severoatlantické smlouvy v důsledku napadení Spojených států. Přičemž Evropa má vůči USA, které ve 20. století opakovaně zasáhly a ztratily na jejím území stovky tisíc vojáků, určitý dluh. Navýšení obranných rozpočtů na dohodnutá 2 % HDP je nejen v našem bezpečnostním zájmu, ale také v zájmu udržení transatlantické vazby. Je současně zásadní, uvedl dále Landovský, převedení finančních prostředků do vojenských schopností. Hovořil o podpoře českému obrannému průmyslu, který však na druhou stranu musí přesvědčit o svých kvalitách a nespolehat na jistotu podpory domácím výrobcům. Zároveň je třeba podporovat výzkum a vývoj, v čemž hraje podle Landovského úlohu armáda, která musí formulovat požadavky odpovídající technologické náročnosti. Uvedl, že Česká republika patří v řadě oblastí vývoje a výzkumu ke světové špičce.

3. panel: politická debata

Na úvod politické debaty předsedů a zástupců politických stran zastoupených ve Sněmovně uvedl Tomáš Pojar, že k zachování bezpečnosti státu je třeba konsenzu politických stran v této oblasti. Armádní generál v.v. Jiří Šedivý, bývalý náčelník generálního štábu, přítomným politikům shrnul obsah příspěvků prvního a druhého panelu, a Tomáš Pojar dodal sedm bodů zmíněných generálem Golanem. Každý ze zástupců politických stran měl pětiminutový limit, aby vyjádřil postoj své strany či hnutí k otázce národní bezpečnosti.

Jako první hovořil Radek Vondráček, člen předsednictva hnutí ANO. Zopakoval, že ČR je 6. nejbezpečnější zemí světa. Za alfu a omegu naší bezpečnosti označil členství ČR v NATO. Zmínil, že mezi státy tzv. Bukurešťské devítky (Bulharsko, Česká republika, Estonsko, Litva, Lotyšsko, Maďarsko, Polsko, Rumunsko a Slovensko) má ČR 3. nejvyšší obranný rozpočet ve vztahu k HDP. Zmínil také kulatý stůl, který nedávno proběhl na téma zbraňové směrnice EP, a možné zapojení držitelů soukromých zbraní do zajišťování bezpečnosti formou zákona o branněbezpečnostních spolcích. Jako důležité na mezinárodním poli zmínil navazování obchodních vztahů, protože, podle jeho názoru, se obchodní partneři vzájemně nenapadají.

Ivan Bartoš, předseda České pirátské strany, uvedl, že s bezpečností souvisí otázka zachování parlamentarismu, a že klíčovým prvkem bezpečnosti státu je demokratický charakter republiky a EU. S obavami v tomto kontextu sleduje vývoj v Turecku. Podle jeho názoru jsme ohroženi především zevnitř, státy se mění a odklánějí od liberální demokracie. Jako příklad kromě Turecka zmínil Maďarsko. Za důležitou z hlediska bezpečnosti označil schopnost práce s informacemi, kyberbezpečnost – a odolnost společnosti, „resilience“. Všechny moderní státy fungují na základě čtyř typů operačních systémů, a v důsledku toho jsou rizika snadno přenositelná. Řekl, že NUKIB (Národní úřad pro kybernetickou a informační bezpečnost) nemá dostatečné kompetence a že vláda by měla na tomto poli být aktivnější. Odpovědí na rizika je dle jeho názoru vzdělaná společnost.

Pavel Bělobrádek, předseda KDU-ČSL, řekl, že zkušenost ČSR ukazuje, že bilaterální smlouvy z hlediska zajištění bezpečnosti nejsou dostatečné, a že funkční se ukazují jen ty multilaterální. V souvislosti s naším členstvím v NATO je podle jeho názoru klíčová spolehlivost a důvěra, kterou je třeba budovat dlouhodobě. Pokud se nám něco nelíbí, máme to otevřeně svým partnerům sdělit, a ne pokrytecky skrývat. Vláda musí podle

jeho názoru říkat totéž venku partnerům i doma svým občanům. Svou roli pro bezpečnosti státu hraje také sociální soudržnost. Řekl, že jsme možná propásli dobré časy, když ministr obrany hlasoval proti navýšení rozpočtu v oblasti vědy a výzkumu. Za hrozby pro bezpečnost ČR označil cílené dezinformační kampaně, působení čínských a ruských firem, jež jsou pevně v rukách svých států. A rizikem jsme si podle něho také sami sobě.

Petr Fiala, předseda ODS, řekl, že za pozici 6. nejbezpečnější země světa vděčíme 1) zvládnuté ekonomické transformaci, 2) integraci v rámci NATO a EU, 3) výhodné geografické pozici. Také ochotě USA rozšířit garance pro státy střední Evropy, vlivu EU v oblasti a relativní slabosti Ruska – nyní se ovšem situace podle jeho názoru mění. Rusko se stává revizionistickou mocností (konflikt na Ukrajině). Spojené státy jsou ve svém přístupu selektivnější, protože zjistily, že nemohou obsáhnout veškeré světové dění. Evropská unie se potýká s vnitřními problémy. Na obranu nevynakládá dostatečné prostředky a nedostatečně chrání své vnější hranice. Bezpečnost státu podle Petra Fialy odpovídá vynaloženým prostředkům. Je třeba modernizovat armádu a aktivně se zapojovat do zahraničních misí. NATO je pilířem naší bezpečnosti. Je třeba dále posilovat svou obranyschopnost proti hybridním hrozbám, a posilovat také odhodlání občanů svou zemi bránit. Podporovat domácí obranný průmysl, a snažit se zabráňovat eskalaci obchodních sporů mezi USA a EU. Podle jeho názoru musí být obrana a bezpečnost prioritou vlády, a není. Vyslovil se proti rozkladu Evropské unie. Pokud budou tyto body respektovány, vysokou úroveň bezpečnosti si podle Fialy udržíme, a posílíme.

Psalí jsme: Konference v CEVRO ukázala nedostatečnou připravenost státu čelit bezpečnostním rizikům v budoucnu

Vojtěch Filip, předsedy KSČM, se vyslovil proti obnovení bipolárního světa, a řekl, že transatlantická vazba nesmí omezovat Evropu ve snaze stát se významným světovým hráčem. Chybou byla podle něj privatizace strategických podniků. Nesouhlasil s tvrzením předřečníků, že bezpečnosti naší země souvisí s členstvím v NATO, protože Rakousko, Švédsko či Finsko členy NATO nejsou, a úroveň bezpečnosti je v těchto zemích s námi srovnatelná. Současně však řekl, že respektuje rozhodnutí o členství v NATO, a bez alternativy není zastáncem jeho opuštění. Vymezil se vůči výroku prezidenta Zemana o tom, že nebudou-li naši vojáci nasazeni v Afghánistánu, přijdou teroristé do České republiky. Řekl, že Afghánistán nikdy jinou zemi nenapadl, a že nezpůsobil ani 11. září 2001. Uvedl, že za vlády Talibanu byla v Afghánistánu také nejnižší míra intenzity obchodu s narkotiky. A že i Gustav Husák odmítl vyslat do Afghánistánu jednotky ČSLA.

Petr Gazdík, předseda STAN, řekl, že nesouhlasí s tvrzením, že Rusko není hrozbou pro českou bezpečnost. Podle jeho názoru probíhá dezinformační kampaň a hrozí, že lidé „svobodně nakráčejí do diktatury“ – a v tomto smyslu možná již probíhá válka. Musíme si podle jeho názoru vybrat, chceme-li demokracii, nebo autokracii. A chce-li někdo hovořit o alternativě ve vztahu k zajištění bezpečnosti ČR, měl by napřed říci, co taková alternativa vůči členství v NATO je. Chybí mu intenzivnější bezpečnostní spolupráce s regiony, což zasluhuje vyšší pozornost.

Tomio Okamura, předseda SPD, řekl, že bezpečnost je prioritou jeho hnutí. Čeští panovníci se dávno před Trumpem údajně řídili heslem „Česko na prvním místě“, čemuž podle Okamurova názoru vděčíme za svou existenci. Je podle něho iluzí, že by velmoci kdy hleděly na náš zájem, a je nezbytné náš zájem upřednostňovat. Vyzval k boji za svobodu u nás, a k respektu jiných států. NATO se podle jeho názoru připravuje na válku s již neexistujícím SSSR, a rezignuje na obranu hranic, kterou by mohlo zajišťovat ve spolupráci s Ruskem.

Podle ministra zahraničních věcí Tomáše Petříčka zastupujícího na konferenci ČSSD, patří zajištění bezpečnosti mezi hlavní úkoly státu. EU musí reagovat na méně přehledná rizika než tomu bylo v minulosti. Mají státní i nestátní původce, a současně se stírají hranice mezi vnitřní a vnější bezpečností. Je třeba, uvedl dále, uvažovat o bezpečnosti ve větší šíři v souvislosti s migrací a tzv. failed states (zhroucenými státy). Lidé by měli mít možnost žít důstojný život ve svých státech. Dále je třeba se přizpůsobovat klimatickým změnám, což má také úzký vztah k bezpečnosti. Závěrem řekl, že „nebezpečí se vyhne tomu, kdo se má na pozoru v době bezpečí“.

Jiří Pospíšil, předseda TOP09, na úvod řekl, že jeho strana jako proevropská podporuje členství v EU a NATO. Díky tomuto členství prožíváme dle jeho názoru nejlepší období historie. EU je společenstvím, které spojuje lidská práva a stejná hodnotová orientace. Podle TOP09 by ČR neměla být mostem mezi Východem a Západem, a nemá být neutrální. Řekl, že ti, kdo kritizují Evropskou unii a chtějí ji opustit, současně chtějí, aby u nás mělo vliv Rusko. Hrozby pro bezpečnost ČR podle něj představují Rusko, kybernetické útoky, informační válka. Vychází přitom ze zpráv BIS, která každoročně informuje o posilování vlivu Ruska v České republice. Podle Pospíšila je ruská politika mnohdy v rozporu s mezinárodním právem, což ostřeji než my vnímá Evropský parlament, ač České republiky se to týká blíže. Zároveň řekl, že je proti vytváření evropských obranných struktur, které by měly nahradit nebo konkurovat NATO, což je zejména po odchodu Británie z EU (s její silnou armádou) „chimérou“.

Politikům následně Tomáš Pojar položil několik otázek, na které měli v krátkosti odpovědět. Jednou z nich byla výzva, aby vyjmenovali tři největší bezpečnostní hrozby pro Českou republiku během následujících 20 let.

Ivan Bartoš: nevzdělanost společnosti, ovládnutí ekonomiky největšími technologickými společnostmi (otázka ochrany dat), kybernetická rizika

Pavel Bělobrádek: snaha o vystoupení z EU a NATO, ztráta společenské koheze, globální oteplování

Petr Fiala: revizionistické mocnosti, islamismus a politické náboženství, vlastní slabost se bránit

Vojtěch Filip: neschopnost komunikace mezi národy, neochota ke kompromisu (pocit nadřazenosti, například islámu), ekonomická síla korporací

Petr Gazdík: fakt, že nevíme, kde stojíme (hybridní hrozby); mezinárodní terorismus (a vyvolávání strachu); nevládnutá migrace

Tomio Okamura: ztráta identity (rozvrat tradičních hodnot), konfrontační zahraniční politika, migrace a islám

Tomáš Petříček: hybridní hrozby, klimatická změna a související otázka kontroly zdrojů, rozklad systému mezinárodního práva

Jiří Pospíšil: islámský radikalismus a terorismus, významné migrační vlny, otázka vývoje v Rusku po Putinovi

Radek Vondráček: jakákoli forma extrémismu (islamismus, nacionalismus) a lidská blbost.

URL| <https://www.securitymagazin.cz/defence/nase-bezpecnost-neni-samozrejmost-v-narodni-konference-1112018-1404061792.html>

Donald Trump není republikán

3.11.2018 Lidové noviny str. 15 Česká pozice
TOMÁŠ HALAMKA

Kvůli obrovskému vlivu peněz demokracii hrozí, že zdegeneruje v oligarchii, říká irský politický filozof Philip Pettit

Philip Pettit, světoznámý irský profesor politické filozofie, který působí na univerzitách v americkém Princetonu a australské Canbeře, je považován za jednoho z nejvlivnějších současných politických teoretiků a myslitelů nového republikanismu.

Toto své pojetí republikanismu ukazuje v rozhovoru, v němž se věnuje i Donaldu Trumpovi, brexitu či populismu.

* LN Podle vás mohou být referenda pro demokracii škodlivá. Netvoří naopak její podstatu?

Je třeba si položit otázku, co referendum mění. V každé společnosti existuje psaná nebo nepsaná ústava, jež určuje rámec, který přijímají víceméně všechny strany a jež utvářejí jak zvyklosti, tak tradice či legislativa. Ústavu a její rámec považují za „infrastrukturu“ společnosti, na niž spoléhají lidé při plánování svých životů – při výběru vzdělání, cizích jazyků, kariér či odvětví, v nichž budou pracovat.

* LN Proč by se neměla ústava a infrastruktura měnit?

Ústavy to umožňují, ale změnit je lze relativně obtížně – pouhou prostou většinou to obvykle není možné. Potíž spočívá v tom, že výsledek referend bývá často těsný a mnoho lidí v nich hlasuje z různých důvodů, například kvůli nespokojenosti s vládou, proti současnému systému a pro změnu jeho infrastruktury. Povolíte-li referendum, v němž může prostá většina hlasů rozhodnout o základních aspektech infrastruktury, lidé, kteří na nich závisejí, budou vystaveni „hodu mincí“, zda si udrží, či ztratí pevnou půdu pod nohama.

* LN Stalo se to i v případě brexitu?

Ano. Velká část britské populace plánovala své životy na předpokladu, že zůstanou v Evropské unii. Plánovali vzdělání, učili se cizí jazyky, startovali kariéry, žili na kontinentu a získávali zkušenosti s tím, že patří do Evropy, kde mohou hledat práci či tam přesunout své podnikání. A najednou se o těchto základech politického uspořádání hlasuje, přičemž rozhoduje prostá většina. Není správné, aby bylo možné tyto základy natolik jednoduše změnit. Pro jejich změnu by se mělo vyžadovat alespoň 55 nebo 60 procent hlasů. Jinak sklouzáváme k politice, kterou nazývám „neopopulistickou“.

* LN V čem se vám neopopulistický přístup nelíbí?

Neopopulismus, jak mu rozumím, v podstatě říká, že podstatou demokracie jsou pouze a především volby. Síly, které nám vládnou, mají být ty, a pouze ty, které si zvolíme. Proto jsou neopopulisté netolerantní k nevládním organizacím a občanským sdružením kontrolujícím činnost vlády, jež jsou v mnoha státech odsuzovány jako nelegitimní. Zároveň bývají neopopulistické vlády nedůtklivé vůči soudům, které na ně dohlížejí. Všemmu tomu kladou otázku: Kdo tyto lidi zvolil?

* LN Není tato otázka legitimní?

Volby nejsou jediným prostředkem, kterým lid, démos, vykonává kratos, moc, ale jsou to i soudy, jež vynucují ústavní a zákonná omezení vládní moci, nevládní organizace, občanská hnutí a kontrolní orgány dohlížející na vládu, nebo nezávislý statistický úřad, který poskytuje informace, jak se společnosti vede, i kdyby si vláda přála, abychom je neznali. Neopopulistickým ideálem je nechat nás zvolit na určité období vládu, nad níž nemáme žádnou z uvedených kontrol, což jí umožní působit v našich životech jako zvolený diktátor.

* LN Co tedy od demokracie očekávat?

Ideálem je, aby vláda stanovovala zákony zajišťující sociální spravedlnost. Pokud to činí bez ohledu na přání lidí, bude dominovat, stane se pánem. Proto je mi blízké neorepublikánské pojetí, jež uspořádává vztahy vlády a lidu tak, aby v nich tato dominance nebyla. Lidé mohou nejen volit ty, kteří vládnou, ale i vyjadřovat nesouhlas s tím, co vláda dělá. Tato síla, již lidé sdílejí, by jim měla umožnit vnímat, že systém není řízen zájmy a přáními jednotlivců či skupin, ale že vláda se musí držet stanovených omezení a podmínek, jež jsou pro všechny občany přijatelné.

* LN Představují američtí republikáni a jejich prezident Donald Trump neorepublikanismus?

Nikoli. Podle mého pojetí republikanismu – v podobném smyslu byli republikány například otcové zakladatelé USA – dnešní Republikánská strana republikánskou politickou filozofií nereprezentuje. Především v uplynulých 15 letech byla neoliberalní jak v domácí, tak v zahraniční politice. Podporovala maximalizaci individuálních možností na úkor rovnosti. Příliš se nestarala o pracující, podporovala právo zaměstnavatelů propouštět bez udání důvodů, umožnila začlenění arbitrážních doložek do pracovních smluv, které zaměstnancům znemožňují žalovat hromadně zaměstnavatele, i konkurenčních doložek, jež zaměstnancům znemožňují hledat si dva roky po výpovědi práci ve stejné oblasti. Také ztěžovala možnost volit a byla přístupná překreslování hranic volebních okrsků ve svůj prospěch. To není republikánská politika.

* LN Kdo je prezident Trump?

Prezident Trump se ve volební kampani prezentoval jako odpůrce neoliberalismu, byl například proti dohodám o volném obchodu. Dle mne jednal jako neopopulista, pro něhož lidé, které reprezentuje, jsou „skutečný lid“. Trump věří, že má od něho speciální mandát, a prezentuje se jako ochránce běžných lidí. Například pohrdá soudy a soudní omezování své moci považuje za překážky demokracii. Nechápe, že republikánská demokracie se neomezuje na to, že lidé kontrolují vládu pouze volbami. Trump se vysmívá neziskovým organizacím a tweetuje proti nim, jako by byly nepřáteli lidu. To není chování republikána, ale populisty, který se snaží získat neomezenou moc a který, bylo-li by mu to umožněno, by se chtěl stát zvoleným diktátorem.

* LN To je příkré hodnocení. Je to skutečně jeho ambice?

Minimálně tak Trump působí. Naštěstí má americká Ústava pojistky nastavené původní republikánskou filozofií zahrnující základní práva chráněná dodatky, dělbu mocí či systém brzd a protivah. Trump tyto pojistky nepodporuje, dokonce se mi občas zdá, že Ústavě a omezením své moci nerozumí. Proto republikánskou tradici zrazuje. A totéž platí pro Republikánskou stranu.

* LN Co je republikanismus?

Republikánská tradice nabízí politický postoj, jehož jádro tvoří specifické pojetí svobody jako ideálu. Republikanismus představuje i svébytný pohled na politický systém, s jehož pomocí lze tohoto ideálu dosáhnout v praxi. Republikánské pojetí svobody se liší od neoliberálního, které svobodu chápe pouze jako absenci vnějšího vměšování a jež o demokracii neříká téměř nic. Republikánské pojetí, které nazývám pojetím svobody jako nedominance, navíc oproti svobodě jako nevměšování poskytuje ochranu, nezávisíte na tom, zda se nějaký mocný vůči vám rozhodne být shovívavý a nevměšovat se vám do života. Podstata republikánského přístupu tkví v tom, že tito mocní se vám do života vměšovat nemohou, ani pokud se pro to rozhodnou. Ve vašem životě tak není žádný dominus – pán. Pokud je svoboda takto chráněna, měl byste „projít testem pohledu z očí do očí“.

* LN Co to znamená?

Měl byste mít možnost podívat se komukoliv do očí bez pocitu strachu či podřízenosti. Pokud maximalizujete možnost volby, jak činí pojetí svobody jako nevměšování, dostanete společnost, ve které si jsou lidé velmi nerovni. Umožníte tolik nerovnosti, kolik tržní ekonomika vytvoří. Podle svobody jako nedominance umožníte volný trh a některým lidem stát se bohatšími než ostatní, ale zároveň stanovíte limity. Republikánský ideál říká, že bychom měli mít právní systém, který vám i všem občanům tímto testem umožní projít.

* LN Svobodní tedy můžeme být jen díky zákonu...

Ano, ale svobodu nechrání pouze zákon. Potřebujeme také například společenské nebo kulturní normy. Pokud jste žena, ženské hnutí, které zřizuje útočiště pro ženy postižené domácím násilím, je součástí ochrany, již společnost poskytuje. Pracujícího zase chrání zákon o zaměstnancích a zákonné procedury v případě propuštění. A také odbory a spolupracovníci, kteří se za něho postaví, pokud s ním není férově zacházeno. Ochrana svobodou jako nedominance může být poskytována mnoha způsoby, ale dostává se pod tlak, jsou-li zaměstnavatelem velké korporace. V uplynulých 50 letech jejich moc značně narostla a mohou se státům postavit a prosazovat proti zákonu vlastní zájem.

* LN Státy ale tvoří zákony. Neměly by mít nad korporacemi navrch?

Mezinárodní finanční kapitál se pohybuje napříč zeměmi a korporace se mohou usídlit tam, kde to jejich akcionářům přináší největší zisky. A ze zemí, kde zaměstnávají mnoho lidí, se mohou snadno přesunout jinam. To je pro vlády těchto zemí velká hrozba, protože když se lidé stanou nezaměstnanými, jsou nespokojeni a vláda riskuje, že nebude znovu zvolena. Vlády se proto snaží korporace ve svých zemích udržet, čehož korporace využívají a tlačí na vlády, aby například snížily korporátní daň či změnily zákony regulující podmínky zaměstnávání či ochranu přírody. Korporacím často stačí odchod ze země jen naznačit.

* LN Proč se obáváte i sociálních sítí?

Dnes o nás mohou korporace i vlády zjistit obrovské množství informací z e-mailů, vyhledávání na Googlu, stahování souborů, aktivit na Facebooku a Twitteru či z knih nakupovaných na Amazonu. Tyto činnosti na internetu generují data přístupná různým organizacím, jež je mohou analyzovat algoritmy, což jim poskytne váš politický nebo ekonomický profil. Ten jim pomůže určit zboží a služby, jež si nejspíše koupíte, a tím na vás zacílit reklamu i to, koho budete pravděpodobně volit a váš politický postoj, takže se vás politické strany mohou pokoušet zmanipulovat.

* LN Nepokoušely se o tuto manipulaci politické strany vždy?

Dříve se politické strany snažily získat podporu prostřednictvím televize, rádia nebo novin a pro tato média existuje ve většině zemí zákon, na jehož základě označují tato svá sdělení signaturou, aby bylo jasné, že je sponzorovala či vydala daná strana nebo jednotlivec. To se s nástupem sociálních sítí změnilo. Nyní na vás politická strana může cílit, aniž byste to věděli – poslat sdělení vám a odlišné někomu jinému, přičemž to, že posílá odlišná sdělení a tím vlastně lže, nelze zjistit. Podle mne by stejná zákonná povinnost jako pro jiná média měla platit i pro sociální sítě. A také by mělo být povinné, aby každá signatura měla webovou stránku, na které by byla všechna sdělení s touto signaturou. Je třeba vědět, jaké informace přijímáme. Dříve býval problémem demokracie nedostatek informací, dnes je to naopak jejich nadbytek.

* LN Kterou jednu věc byste změnil v dnešních demokraciích?

Rád bych udržel peníze mimo politiku. Oddělili jsme stát od církvi, ale zatím nikoli od byznysu. V současných USA mají bohatí nad politiky velkou kontrolu. Na Trumpově vládě zaráží, že podporuje zákony, které poškozují ty, o nichž tvrdí, že je reprezentuje, a pomáhají jednomu až dvěma procentům nejbohatších, kteří financují kampaně politiků. Pokud by se zabránilo tomuto toku peněz, voliči by okamžitě získali více vlivu. Někteří politici si myslí, že lze voliče kontrolovat tím, že na sociálních sítích zveřejní informace nebo dezinformace, které zvýší jejich popularitu. Lobbistické organizace ve Washingtonu, jež jsou často lépe financované než veřejné instituce, nabízejí bohatým stoupencům způsoby, jak politiku ovlivnit. Kvůli obrovskému vlivu peněz demokracii hrozí, že zdegeneruje v oligarchii.

Philip Pettit (73)

* Narodil se v Irsku. * Profesor politické filozofie na univerzitách v americkém Princetonu a australské Canbeře. * Mezi jeho hlavní odborné zájmy patří politická a morální teorie, filozofie mysli a fenomenologie. * Jeden z nevlivnějších současných politických teoretiků na světě a myslitelů nového republikanismu. * Autor mnoha knih a článků, například Republicanism (Republikanismus) z roku 1997. Česky zatím žádná jeho práce nevyšla. * Prahu navštívil při příležitosti konference Republikanismus v dějinách politické filozofie a dnes.

O autorovi | T O M Á Š H A L A M K A, politolog Autor působí na **Fakultě sociálních věd** UK

Foto autor | FOTO REUTERS

Foto popis | Neopopulista. Americký prezident Donald Trump se vysmívá neziskovým organizacím a tweetuje proti nim, jako by byly nepřáteli lidu.

Rozhovor o Angele Merkelové a situaci v Německu s Jakubem Eberlem

3.11.2018 ČRo Plus str. 02 16:06 Evropa Plus

Štěpán SEDLÁČEK, redaktor

Možná to byly tóny opery Parsifal Richarda Wagnera, při kterých německá kancléřka Angela Merkelová naposledy zvažovala, jestli nadešel ten správný čas na předání pomyslného žezla někomu dalšímu a postupné stažení z politiky. Od složení postu předsedkyně CDU si také slibuje víc prostoru a energie pro dokončení cílů své vlády. Novinář z britských Times a někdejší dlouholetý zpravodaj v Berlíně Roger Boys napsal s odvoláním na své zdroje, že Merkelová se opravdu rozhodla v létě po té, co v mnichovské Státní opeře shlédla 5hodinové operní představení o hledání a hlídání svatého grálu. Veřejně to ovšem oznámila až na konci října po volbách v Bavorsku a Hesensku, kde Němečtí křesťanští demokraté zvítězili s výrazně menším počtem hlasů než v předchozích letech a strana SPD s vládní koalice zaznamenala velkou porážku.

Angela MERKELOVÁ, německá kancléřka

Na příštím kongresu strany CDU v Hamburku letos v prosinci nebudu kandidovat na předsedkyni. 4. volební období je moje poslední volební období kancléřky. Ve volbách v roce 2021 nebudu kandidovat na kancléřku ani do Spolkového sněmu. A nebudu usilovat o žádné jiné politické úřady.

Štěpán SEDLÁČEK, redaktor

Uvedla Merkelová s tím, že teď se bude moct plně soustředit na dodržení vládních slibů. Novináře také ujistila, že se jako kancléřka nenarodila a nikdy na to nezapomněla. Také dodala, že po odchodu ze svého úřadu se jistě nějak zabaví, v tom je prý dobrá, ale do té doby toho má ještě hodně na práci doma i v zahraničí.

Angela MERKELOVÁ, německá kancléřka

Těžště vychází z koaliční smlouvy a aktuálních událostí jako je Brexit nebo skutečnost, že Spojené státy oznámily odstoupení od dohody o likvidaci raket středního a kratšího doletu. To jsou velké výzvy v zahraniční politice.

Štěpán SEDLÁČEK, redaktor

Plné znění zpráv

Říká 64letá německá kancléřka. Ale je otázkou, kolik jí zbývá ve funkci času? Svě o tom ví třeba Gerhard Schröder, který vyzkoušel podobný manévr. Vzdal se předsednictví v SPD a rok na to přišel o křeslo kancléře v předčasných volbách. Angela Merkelová se do paměti Němců na rozdíl od jiných kancléřů asi nezapíše jako charismatický řečník s velkými vizemi, ale spíš coby obratná, konsenzuální, skromná a přitom respektovaná politička, na kterou je spoleh. Vědkyně, která v politice umí tvrdě vyjednávat a raději 2krát měří a jednou řeší. Začínala s nálepkou Kohlovi dívenky, ale vyrostla v symbol jedné dlouhé éry sjednocené Spolkové republiky během které se pro mnohé Němce stala Mutti Merkel či dokonce královnou Evropy. Sehrála důležitou roli při odvrácení krize eurozóny v rozhovorech s Řeckem, při hledání východiska z ukrajinské krize nebo v situaci, kdy na kontinent přicestovali v krátkém čase statisíce lidí z válkou zmítané Sýrie i jiných zemí. Historici nejspíš také neopomenou skutečnost, že rozhodla o poměrně rychlém odklonu Německa od jaderné energie. Ale její odkaz bude v mnohém záviset na tom, který křesťanský demokrat nebo demokratka ji nahradí a jak stranu dál povede. Bude to někdejší šéf poslanců CDU/CSU Friedrich Merz, který má v mnoha ohledech jiné názory na další směřování strany. Kritik současného přístupu vlády k migraci ministr zdravotnictví Jens Spahn nebo generální tajemnice strany Annegret Kramp-Karrenbauerová, kterou by současná kancléřka nejspíš upřednostnila či někdo jiný, kdo by rád usiloval o grál německé a do značné míry i evropské politiky. Ale ať už to dopadne jakkoli, Češi na Merkelovou budou moct vzpomínat jako na kancléřku, která jim díky svému původu a studijnímu pobytu v Praze nejspíš rozuměla víc než kterýkoliv jiný německý lídr. A na to co teď čekat od dění v německé CDU i od kancléřky Angely Merkelové a na okolnosti jejího odchodu jsem se zeptal politologa Jakuba Eberleho z Ústavu mezinárodních vztahů a Katedry německých a rakouských studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Existuje podle vás nějaký pádný důvod, proč kancléřka Angela Merkelová oznámila blížící se konec své politické kariéry právě na konci října?

Jakub EBERLE, Ústav mezinárodních vztahů a Katedra německých a rakouských studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Ta souvislost je tam zcela jasná a to je s tím, že den před tím se uskutečnily zemské volby v Hesensku, což byly jedny z těch dvou důležitých zemských voleb letos. 14 dní před tím byly volby v Bavorsku ještě. A v obou těch volbách vlastně získala CDU v Hesensku a tedy její sesterská strana CSU v Bavorsku historicky nejhorší výsledky za několik desetiletí. Paralelně s tím v současných průzkumech se CDU propadla na dříve nepředstavitelný nějakých 25% zhruba. Takže je tady jedna věc je nějaká krize, která trvá delší dobu, několik řekněme měsíců, kde celkový propad prostě CDU někam ke 30 a níže procentům. A druhá věc byly tyhle ty konkrétní volební neúspěchy.

Štěpán SEDLÁČEK, redaktor

Merkelová se teď chce podle svých slov plně soustředit na roli kancléřky, kterou by tedy ráda zastávala až do roku 2021. Představme si tu variantu, že velká koalice vydrží a v čele CDU tedy nestane nějaký výrazný oponent Angely Merkelové, měla by podle vás kancléřka volnějši ruce a jaké hlavní sliby se ještě pokusí splnit.

Jakub EBERLE, Ústav mezinárodních vztahů a Katedra německých a rakouských studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Já si myslím, že volnějši ruce by spíše neměla. Protože v tuhle tu chvíli ona sice se nemusí příliš ohlížet na tu stranu, ale zároveň vlastně jakoby řekněme tu stranu má pořád v zádech. Takže v tuhle tu chvíli ona ve všech svých významnějších opatřeních se musí opírat o poslaneckou frakci CDU například a další politické struktury. Takže pro ni je to určitě spíš handicap v tom prosazování nějakých větších politických slibů a opatření. Zároveň ale v čem by jí to trochu mohlo rozvázat ruce je, že by mohla být řekněme trošičku odlehčenější na mezinárodní scéně. Takže já bych se vůbec nedivil, kdyby jsme Angelu Merkelovou slyšeli v tuhle chvíli říkat poněkud ostřejší prohlášení, například co se týče ve stavu k lidským právům vůči autoritářským režimům. Také by jí to mohlo trošku rozvázat ruce v Evropě, že by mohla prosazovat poněkud odvážnější a kompromisnější evropskou politiku, protože by vlastně tady mohla prosazovat, jak svoje dědictví, tak vlastně se neohlížet tolik na to, co si myslí lidé a ta strana by jí to mohla vlastně, řekněme tolerovat. I když by se vůči tomu mohla třeba trošku vymezovat. Takže v čem by jí to mohlo pomoci je, kdyby si našla témata a opět bych je viděl spíš zahraniční evropské politice, kdyby si vlastně Merkelová a ten budoucí předseda nebo předsedkyně rozdělili ty role ve smyslu hodný policista, zlý policista.

Štěpán SEDLÁČEK, redaktor

Když se vrátíme k té německé vnitřní politice, mohl by jste připomenout nějaký srovnatelný příklad, kdy kancléř odcházel obdobným způsobem? V médiích se teď třeba často píše o osudu Gerharda Schrödera, kterému se tak trochu vymstil odchod z čela SPD.

Jakub EBERLE, Ústav mezinárodních vztahů a Katedra německých a rakouských studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

S tím Schröderem to bylo trošku, trošku jinak. Schröder totiž už když nastupoval jako kancléř, tak nebyl předsedou SPD. V SPD je situace obecně dost jiná než v CDU. V SPD vlastně od té doby, co skončil Willy Brandt jako předseda před 30 lety, tak se ti předsedové střídají prostě jak na kolotoči. Velmi časté je, že předseda a kandidát na kancléře, je někdo jiný. Takže SPD je obecně složitější. Já si myslím, že se to dá trošku přirovnat k případu Konrada Adenauera ze začátku 60. let. To znamená více než 50 let zpátky, kterého také donutila k odchodu z funkce po 14 letech jeho vlastní strana. Prostě protože, kromě toho, že mu bylo přes 90. let, tak už byl opravdu velmi autoritářský a ta strana opravdu už, už chtěla změnu. Jinak si ale myslím, že ta paralela nejbližší podle mého názoru není v Německu, ale poměrně blízkou paralelou je podle mě odchod Tonyho Blaira, který taky oznámil vlastně po tom 3. zvolení, že už znovu nebude, nebude kandidovat. A tím se vlastně rozběhl takový boj o jeho nástupnictví.

Štěpán SEDLÁČEK, redaktor

Mezi Německými křesťanskými demokraty už vystoupilo několik lidí, kteří se chtějí ucházet o vedení v CDU. Ze 2 průzkumů provedených pro německá média Spiegel online a Handelsblatt vyplývá, že favoritem voličů je právník Friedrich Merz, který před lety vedl ve Spolkovém sněmu poslanecký klub CDU/CSU dokud ho tedy v této pozici nevystřídala právě Merkelová. Co se dá čekat v případě jeho zvolení do čela strany?

Jakub EBERLE, Ústav mezinárodních vztahů a Katedra německých a rakouských studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Já si myslím především, že jakékoliv průzkumy jsou ještě velmi předčasné. A ty dva průzkumy, které navíc citujete, tak to jsou průzkumy, kde se ptali všech voličů. To znamená, tam hlasovali, hlasovali i lidé, kteří by CDU vůbec nevolili. A třeba z něj vychází právě, že Merz má poměrně významnou podporu právě například mezi příznivci těch dvou pravicovějších stran než je CDU. To znamená, FD a liberálů. Naopak třeba Annegret Kramp-Karrenbauerová má velkou podporu naopak od SPD a od zelených. Takže ty průzkumy bych bral s nějakou rezervou. Co se týče Merze, tak Merz je vlastně takový politik z cechu, jak vypadala CDU v 80. a 90. letech. To je člověk, který je vlastně výrazně napravo od Angely Merkel, jak v těch společenských otázkách, kde je konzervativnější, tak v těch ekonomických otázkách, kde je vyhrazeně liberálnější. Takže dá se očekávat, že CDU by vlastně v té domácí politice byla výrazněji pravicovou stranou než takovou tou středovou jakou je teď. Zároveň ale co se týče mezinárodní politiky, tak Merz je mnohem proevropštější než je Merkelová. Merz teď nedávno podepsal takový manifest, který podepsal například společně s Jürgenem Habermasem, kde volá prostě po posílení evropské integrace, posílení evropského parlamentu.

Štěpán SEDLÁČEK, redaktor

A co ti další kandidáti, které už jste zmínil?

Jakub EBERLE, Ústav mezinárodních vztahů a Katedra německých a rakouských studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Tak máme tady v tuhle chvíli další 2 významné kandidáty. Já bych podtrhl, že mluvíme v tuhle chvíli, protože vlastně není vlastně vůbec vyloučeno, že teď proběhne takové přestřelka a nakonec třeba zvítězí někdo úplně jiný. A ty další 2 kandidáti jsou tedy Jens Spahn. Což je ani ne 40letý ministr zdravotnictví. Výrazný kritik Merkelové, ale kterému ubližuje právě ta kandidatura Merze. Protože Jens Spahn se profiloval také jako konzervativce, jako politik vlastně, který na Merkelovou útočí zprava. A tím pádem tohle jsou vlastně 2 kandidáti, kteří bojují o stejnou vojenskou skupinu. A pak tou hlavní vlastně kandidátkou toho alternativního proudu, tedy takového toho řekněme liberálnějšího, středového křídla, které je bližší samotné Merkelové, je v tuhle chvíli ta generální tajemnice strany Annegret Kramp-Karrenbauerová. Ta zatím toho příliš mnoho neřekla i německá

média si všímají, že vlastně je takovou, takovou v tuhle chvíli tichou kandidátkou, ale je otázkou, jestli vlastně, jestli ona tedy dokáže za sebe sdružit tohle to křídlo nebo jestli zasáhne někdo další.

Štěpán SEDLÁČEK, redaktor

Vy už jste na to upozornil v souvislosti s těmi průzkumy, které jsem zmiňoval. Asi stojí za to připomenout, jak se vlastně v CDU volí nový předseda.

Jakub EBERLE, Ústav mezinárodních vztahů a Katedra německých a rakouských studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

V CDU se předseda volí takovým tím tradičním způsobem. To znamená, ta volba proběhne na řádném sjezdu. Merkelová neodstoupila, ona jenom oznámila, že nebude obhajovat. Ten sjezd proběhne 7. a 8. prosince v Hamburku a volit budou delegáti. To znamená, nebudou volit například přímo členové strany, ale prostě zvolení delegáti. Do té doby probíhá jakási neoficiální kampaň, která teď se diskutuje o tom, že by třeba proběhly nějaké regionální konference, kde by ti kandidáti představovali své vize. To se možná stane, možná nestane. Protože celý ten proces vlastně je velmi netradiční. V CDU se teprve po 3., myslím, dochází k volbě, kde je víc kandidátů. Obvykle to fungovalo tak, že byl třeba jenom 1 kandidát a ten se prostě, ten vzešel z nějakých dohod a pak se potvzoval a podobně. Takže pro CDU je to vlastně taková, taková velmi oživující demokratická chvílka.

Štěpán SEDLÁČEK, redaktor

Já bych se ještě na závěr vrátil k těm volbám v Hesensku a nejen v Hesensku, ale i v Bavorsku, protože tam právě zaznamenali značný úspěch zelení. Zřejmě i na úkor vládních stran. Čím to podle vás je, čím oslovili voliče?

Jakub EBERLE, Ústav mezinárodních vztahů a Katedra německých a rakouských studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Zelení dokáží vlastně velmi dobře využívat takové té nové polarizace v německé a nejen v německé, vlastně v celoevropské nebo celozápadní politice a to je ta polarizace mezi takovým tím liberálním, kosmopolitním, do mezinárodních nebo do světa otevřeným polem a takovým tím polem nacionalistickým, trochu autoritativním a podobně. A to je vlastně dilema, kde je ten autoritativní pól v Německu zastává především AFD a ten liberální pól zastávají právě zelení. To znamená, zelení se dokáží profilovat, jako strana, která říká, pokud podporujete evropskou integraci, pokud podporujete zrovnoprávnění menšin, pokud podporujete prostě pokud nemáte problém s přijímáním uprchlíků a dalšími věcmi. Tak my jsme ta strana, která jde nejdál v tomhle tom. Kromě toho oni dokáží využít takové únavy a okoukanosti z těch dvou velkých stran tedy CDU a SPD, které vlastně v posledních 12 - 13 let vlastně spolu drtivou většinu toho času vládli, vládli pohromadě. Strany, které vlastně nejde příliš odlišit od sebe. Takže oni, oni dokáží vlastně nabídnout takovému tomu středovému, městskému, vzdělanému obyvatelstvu nějakou alternativu, nějakou jasnou vizi, jak by Spolková republika měla vypadat. A na téhle té vizi dokáží získávat právě voliče, jak od CDU tak od SPD.

Štěpán SEDLÁČEK, redaktor

Říká Jakub Eberle z Ústavu mezinárodních vztahů a Katedry německých a rakouských studií FSV Univerzity Karlovy. Já vám děkuji a přeji pěkný den.

Jakub EBERLE, Ústav mezinárodních vztahů a Katedra německých a rakouských studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Také děkuji.

Přišel, odešel a zase se vrátil. Poche bude radit ministru Petříčkovi

3.11.2018 echo24.cz str. 00 Domov, Krátké zprávy, Homepage
Echo24, ČTK

Europoslanec Miroslav Poche (ČSSD) se stal externím poradcem ministra zahraničí Tomáše Petříčka (ČSSD). Bude součástí širšího týmu deseti až 12 lidí a měl by se věnovat zejména otázkám spojeným s evropskou politikou, řekl v pátek Petříček. Pocheho původně ČSSD navrhovala na ministra zahraničí, jeho nominaci ale odmítl prezident Miloš Zeman.

Europoslanec Miroslav Poche (ČSSD) se stal externím poradcem ministra zahraničí Tomáše Petříčka (ČSSD). Bude součástí širšího týmu deseti až 12 lidí a měl by se věnovat zejména otázkám spojeným s evropskou politikou, řekl v pátek Petříček. Pocheho původně ČSSD navrhovala na ministra zahraničí, jeho nominaci ale odmítl prezident Miloš Zeman.

Poche podle Petříčka podepsal externí smlouvu ve čtvrtek. „Jsme domluveni, že bychom si nastavili fungování spolupráce v rámci širšího poradcovského týmu, kde bude deset až 12 lidí, jaké budou jednotlivé kompetence poradců. V jeho případě věřím, že i vzhledem k tomu, že má velké znalosti evropské politiky, zahraniční politiky EU, tak to by mohla být oblast, kde bychom spolupracovali,“ řekl ministr.

Poche byl v době mezi červnovým jmenováním vlády ANO a ČSSD a říjnovým jmenováním Petříčka do funkce politickým tajemníkem na ministerstvu zahraničí, kde působil na externí smlouvu. Petříček už před nástupem do funkce uvedl, že s příchodem plnohodnotného ministra pomínou důvody pro existenci funkce politického tajemníka. Odchod Pocheho z Černínského paláce požadoval i Zeman.

Členem Petříčkova poradního týmu bude také diplomat Martin Palouš nebo prorektor Univerzity Karlovy pro vnější vztahy Martin Kovář. O spolupráci jedná i s ředitelem Střediska bezpečnostní politiky na **Fakultě sociálních věd** UK Milošem Balabánem. Na neformální bázi by chtěl spolupracovat s ředitelem Ústavu mezinárodních vztahů Ondřejem Ditrychem a s dalšími akademiky.

Poradní tým by se měl podle Petříčka podílet i na revizi zahraničněpolitické koncepce, kterou má ministerstvo zahraničí na základě usnesení vlády připravit v příštím roce.

Petříček chce do budoucna také více spolupracovat s bývalým ministrem zahraničí a nynějším předsedou zahraničního výboru sněmovny Lubomírem Zaorálkem (ČSSD). Dohodli se mimo jiné na tom, že se bude ministr pravidelně účastnit jednání zahraničního výboru.

Ministr zatím nespěchá na obsazení místa politického náměstka, které se uvolnilo jeho jmenováním do ministerské funkce. Nezaznamenal ani tlak ze strany koaličního partnera na obsazení tohoto místa. „Já věřím, že kdyby byl ze strany hnutí ANO zájem, tak to musí být součástí nějaké větší dohody, a to bych nechal na předsedech stran,“ řekl.

Čtěte také: Poche v Černínu politicky dotajemničil, možná bude jen externistou. Odchází, odkud přišel
V Týdeníku Echo a na EchoPrime se dozvíte více, získáte je zde.

URL| <http://echo24.cz/a/SNaj2>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
echo24.cz (*Domov, Krátké zprávy*)

O platech poslanců a ústavních činitelů

5.11.2018 ČRo Plus str. 01 12:30 Radiofórum

Petr DUDEK, moderátor

Ve studiu vítám politologa Lukáše Hájka z **Fakulty sociální věd** Univerzity Karlovy, dobrý den.

Lukáš HÁJEK, politolog z **Fakulty sociální věd** Univerzity Karlovy

Dobrý den.

Plné znění zpráv

Petr DUDEK, moderátor

Při hlasování o zmínění růstu platů se velká část poslanců zdržela hlasování, jak to na vás působilo?

Lukáš HÁJEK, politolog z **Fakulty sociální věd** Univerzity Karlovy

Došlo k tomu, co jsme viděli už několikrát v historii a to je politizace tohoto tématu. Politici, konkrétně tedy zákonodárci, když se ptáte samozřejmě na poslance, tak jsou v jakých si kleštích, na jedné straně téměř všichni souhlasí s tím, že by měl zůstat určitý automat, do toho je tady velký tlak veřejnosti, který samozřejmě často argumentuje proti tomu, aby se jakýmkoliv způsobem zvyšovaly platy, což se děje i v rámci toho automatu a proto často ta nejčistší varianta je právě se zdržet v rámci toho hlasování.

Petr DUDEK, moderátor

Proč se poslanci nedrží pravidel, která už pro růst jejich platů existují?

Lukáš HÁJEK, politolog z **Fakulty sociální věd** Univerzity Karlovy

Ten problém je, že vždy se najde někdo, kdo dokáže tu kartu vytáhnout a v tuto chvíli je ta karta vytažená tím vládním návrhem, které se snaží změnit ten koeficient, který je v současném platném znění zákona o platech státních představitelů a v momentě, kdy ta karta je vytažena ať už jedním subjektem a nebo třeba i více, je celkem jedno ten návrh vlastně má podporu v Poslanecké sněmovně nebo nemá, ale to téma se najednou stává velkým společenským tématem, jako je tomu ostatně vždycky a to je právě ten důvod, proč se najednou objevují ty kleště a přestože, tedy konkrétně opět poslanci se k tomu tématu chtějí viditelně vyjadřovat co nejméně, až na těch pár výjimek, které tahají tu kartu a snaží se na tom získat určité politické body, což je opět přirozené, protože je to velké téma, tak viditelně je to všem velmi nepříjemné se o tom bavit a jakkoliv racionálně o tom jednat.

Petr DUDEK, moderátor

Abychom si ještě pojmově rozuměli, já nechci číst celý proces, jakým se určují platy poslanců, ale pro ten výpočet je zásadní nějaká platová základna, kterou vyhláší ministerstvo práce a sociálních věcí, to je ten automat, o kterém jste mluvil, nebo je to něco jiného?

Lukáš HÁJEK, politolog z **Fakulty sociální věd** Univerzity Karlovy

Ne, přesně tak, to je automat a ten automat se odvíjí nejenom od průměrné mzdy, konkrétně v současné chvíli je to tedy ta průměrná mzda v nepodnikatelské sféře, ale do toho je tam stanoven koeficient, pomocí kterého se vypočítává ta základna a od té základny se následně odvíjí platy ať už poslanců nebo třeba ministrů, či prezidenta a ten automat, tím automatem rozumíme koeficient, který je jasně stanoven v zákoně, ten koeficient díky tomu, že pravidelně roste průměrná mzda v nepodnikatelské sféře, ten růst vidíme především v současné době, kdy se ekonomice velmi daří a všichni máme představu o tom, jakým způsobem roste právě průměrná mzda, tak ten automat znamená, že bude docházet k postupnému zvyšování platů každý rok, ale na základě toho stále stejného koeficientu, který je v tom současném zákoně.

Petr DUDEK, moderátor

Takže situace je jasná, my máme na telefonu našeho prvního telefonujícího, je to Ivo Ladenberger, dobrý den.

Ivo LADENBERGER, posluchač

Dobrý den.

Petr DUDEK, moderátor

Jaký je váš názor na platy poslanců a ústavních činitelů vůbec?

Ivo LADENBERGER, posluchač

No tak samozřejmě je to nehoráznost, ale tady spíš bych na to koukal trochu jinak, protože ty platy politiků nejenom poslanců jsou natolik lukrativní, že v podstatě je to taková nějaká umělá výroba bohatých, když to takhle řeknu, protože víme, že o ty placená místo je doslova rvačka každé volby a za druhé tedy je špatné to, že oni mají vlastně náhrady úplně na všechno, na co si vzpomenou, takže v podstatě ani tak vysoké platy opravdu nepotřebují.

Petr DUDEK, moderátor

A vy věříte tomu, co říkal tady kolega Hájek z **Fakulty sociálních věd**, že většina zákonodárců se o té věci bavit nechce, že to je skupina lidí mezi poslanci, kteří čas od času tu věc zvednou, takže pro většinu z nich to problém není, ale je to problém určité skupiny, která to čas od času vytáhne?

Ivo LADENBERGER, posluchač

Já myslím, že to je taková jejich hra, protože samozřejmě, když se podíváme na to, že většina stran nebo všechny strany politických hnutí vybírají takzvané vstupné na čelo kandidátky, tak to už samo o sobě napovídá, že prostě je tam ten boj právě o ty peníze, je třeba si i uvědomit, že poslanci nemají v podstatě odpovědnost za svoji práci, vidíme to mockrát, že odhlasují něco, co je pak špatně, pak to zase opravují, tam jde prostě jenom opravu o ty prachy, jak se říká.

Petr DUDEK, moderátor

Je pravda, že poslanci nejsou přímo odpovědní z toho, co ve Sněmovně odhlasují, nicméně kontrola tady existuje totiž pak je nemusíte zvolit v dalších volbách, to podle vás nefunguje?

Ivo LADENBERGER, posluchač

No samozřejmě, že to nefunguje, protože jestliže teď jsme to mohli vidět po parlamentních volbách úplně krásně, kdy poražená ČSSD byla po půlročních obstrukcích dosazena do vlády, tak tady to byla jasná ukázka těm voličům, že vy sice volíte nějak, ale my si to uděláme podle svého, čili volič sice volí nějak, ale oni potom podle regulí platných si to stejně nastaví podle svého a samozřejmě ti, kteří politici mají ty páky nebo slibují v těch bulvárech, jak se říká, nějaký lepší pozice, oni zastávají všelijaké funkce a různě a tak dále, tak ty potom tam mají potom tu zelenou a ty ji protlačí, jak se říká, kde jakou špatnost, samozřejmě mediálně se to vždycky dá okecat, ale faktem je, že je to takový jako pohrdání těm lidem, jako mít takovouhle výplatu, mít veškeré náhrady, stravu za pár korun a tak dále, není to správné.

Petr DUDEK, moderátor

Děkuji za váš názor, je velmi srozumitelný, na druhé lince je Ladislav Harvánek, dobrý den.

Ladislav HARVÁNEK, posluchač

Dobrý den.

Petr DUDEK, moderátor

Dovolal jste se do Radiofóra, jaký je váš názor na platy politiků?

Ladislav HARVÁNEK, posluchač

Podívejte se, v knize knih se praví, že dělník je hoděn "nesrozumitelné", takže by i ti zákonodárci měli mít plat odpovídající, ovšem mám takový pocit, že ta pravidla nejsou zrovna nastavená tak, jak by měla být a pak oni sice mají zaručený jakýsi plat, ale každý z nich má ještě nějaký takový další funkce a další jak se říká vedlejší kšeftíky a za ty berou peníze také a v té knize knih se v jednom "nesrozumitelné" praví o tom, jak ten hospodář najímal ráno na svou vinici a slíbil jim určitý plat a protože těch dělníků měl málo, tak si několikrát za den vyšel a

vždycky najal další, pak ti poslední až hodinu před koncem pracovní doby a potom dostali plat všichni stejní, ti, co dělali víc reptali, ale ono tohle to nám napovídá, že by vlastně funkce navíc neměli brát nic.

Petr DUDEK, moderátor

To je poprvé, co jsem slyšel takové to vysvětlení, podobenství, o kterém jste se zmínil, ale děkuji vám. Na lince je ještě posluchačka Markéta Novotná, dobrý den, dovolala jste se do Radiofóra, prosím.

Markéta NOVOTNÁ, posluchačka

Já bych se chtěla vyjádřit velice slušně k mému názoru, protože postup poslanců v otázkách jejich peněz je neomaleny, ale to je nejslušnější výraz, který proto mohu použít, protože jinak bych to mohla nazvat úplně jinak, je to strašné, protože oni mají těch prebend mimo to tolik a zasedají v různých radách a já nevím v čem, čili oni česky řečeno plavou v penězích, na rozdíl od normálních lidí a vrchol neomaleny a mohu říct sprostoty je to, že oni trestali lidi, nemocné, že jim odebrali za 3 dny plat, ačkoli poslanec tam nejde tři čtvrtě roku, neomluví se, ale ten svůj prebendík dostane celý kompletní a mnou si ručičky nad tím, abych dodala další věc, jak vytírají zraj přídávkami důchodcům, totiž, když přidala kolem 300, zvýšily se ve městech nájmy na tolik a ceny potravin, že jsou ti lidé v mínusu, dyť to je kompletní výsměch lidí do očí, co oni tropí.

Petr DUDEK, moderátor

Děkuji, paní Markéta Novotná, ve studiu je Marián Vojtek, editor sociálních sítí Českého rozhlasu Plus, dobrý den.

Marián VOJTEK, redaktor

Dobré odpoledne.

Petr DUDEK, moderátor

Mariáne jsou lidé na Facebooku k dnešnímu tématu podobně kritičtí jako ti, kteří volají do našeho studia?

Marián VOJTEK, redaktor

I tak se to dá říct, ale třeba Václav Peroutka se ptá, k čemu to chvilkové zmrazení, jak navrhuje Piráti, k čemu to pomůže? A Ivo Zelenka tvrdí „Nebuďme závistí a přejme jim to.“, z dalších názorů Matěj Nosál „Čím nižší platy budou poslanci a senátoři mít, tím méně schopní lidé to budou dělat, také bude větší náchylnost k nekalostem, jako je braní úplatků a jen tak mimochodem plat prezidenta je 252 tisíc plus dalších 235 tisíc v náhradách, poslanci dostávají v uvozovkách jen 70 tisíc, není to celkem dost na někoho, kdo nemá na dění v České republice skoro žádný pravomocný vliv?“, ptá se Josef Nosál, Jirka Adámek „Pokud vím, tak Miloš Zeman dával třetinu platu do Klokánku, kdo z poslanců tohle dělá?“, Marek Šváb „Kdyby se místo jejich navyšování o sumu, která je mnohdy celý jeden plat nebo mzda běžného smrtelníka, alespoň zvýšily rodičovské příspěvky tak, jak bylo původně domluveno, pomohlo by se aspoň matkám s dětmi, které ty peníze potřebují více, než lidé, kteří nevědí, co s penězi.“, Martin Pankýš Šmída sleduje tu kauzu, jak píše od začátku „A je neuvěřitelné, že si Andrej Babiš dovolí něco jiného veřejně říkat a pak něco jiného dělat a dokáže to tak několik měsíců, prostě neuvěřitelné. Piráti naopak palec nahoru, jsou konzistentní a dělají na tom už od schůze, na které se hlasovalo o důvěře vládě SPD se jenom veze, ta nedělá nic, no prostě pro toho, kdo se v tom trochu věnuje a vyzná se, tak proto je to fakt zajímavé.“. Samozřejmě jako vždy můžete hlasovat v anketě na Twitteru, souhlasíte s 20% zvýšení platů politiků a dnes také máme anketu i na webu, takže tu najdete na webových stránkách plus.rozhlas.cz.

Petr DUDEK, moderátor

Připomíná editor sociálních sítí Českého rozhlasu plus Marián Vojtek. Než dáme slovo dalšímu posluchači, který se k nám dovolal, tak se obracím na Lukáše Hájky z **Fakulty sociálních věd**, slyšeli jsme několik názorů, všechny byly, jestli jsem dával dobrý pozor kritické méně nebo více a mě překvapuje, že podobně mluví i premiér Babiš, podobně jako ti posluchači, o kterých mluví, totiž říká v souvislosti se zvyšováním platů politiků, že to je skandál, ostuda a prezident Miloš Zeman mluví o nenažrancích, vysvětlíte to?

Lukáš HÁJEK, politolog z **Fakulty sociální věd** Univerzity Karlovy

Tady je potřeba uvědomit si situaci, do které jsme se dostali. Platy politiků byly zmrazeny po hospodářské krizi, to zmrazení trvalo celkem 4 roky, jestli se nepletu a od roku 2015 docházelo k postupnému navýšování toho koeficientu až na tu původní úroveň. Nyní od roku 2019 mělo dojít k výraznějšímu navýšení toho koeficientu a na tom koeficientu už jsme měli zůstat po celou dobu, než bychom se o tom znovu zbytečně bavili a nyní tedy díky navýšení toho koeficientu a zároveň díky tomu, že roste kvalita ekonomické situace v České republice, tak díky tomu jsme se dostali do situace, kdyby to navýšení skutečně znamenalo 20%, ovšem často se v médiích objevuje velmi mylně a především se to objevuje vlastně ze strany právě veřejnosti či politiků, že si poslanci chystají přidat 20%, to ale není pravda, to je něco, co určuje ten koeficient a určil to už v roce 2014, to znamená, my jsme se teď jenom dostali do situace, kterou jsme v roce 2014 nemohli předpokládat a všechna tato vyjádření, že si politici chtějí přidat zbytečně mnoho peněz, na které vlastně nemají nárok, tak to je právě ta politizace toho tématu, která by v té veřejné diskusi vůbec neměla probíhat.

Petr DUDEK, moderátor

A my bychom se na to měli dívat střízlivýma očima, tak teď se dozvíme, jak se na to dívá pan František Sedláček, náš další posluchač, dobrý den,

František SEDLÁČEK, posluchač

No dobrý den.

Petr DUDEK, moderátor

Jak se na to koukáte?

František SEDLÁČEK, posluchač

Prosím vás, já se na to koukám tak, že všichni moji předřečníci jsou tak říkajíc in, protože ono je to v módě nadávat na politiky, politici to jsou největší gauneři, zloději, grázlové, jde jim jen o peníze, nic jiného, ať si tito lidé proboha uvědomí, že pokud já se rozhodnu dělat politiku a půjde mi o ty peníze, takže budu sedět v tom Parlamentu tak budu dělat něco pro lidi, abych byl příště zase zvolený a abych ty peníze měl i nadále a ne že si tam budu prostě jenom chodit, brát peníze a příští volby se na mě lidi vykašlou, takže to je jedna demagogie, druhá demagogie, rád bych se těch třech zeptal, jestli byli někdy navštívit svého poslance ve svém obvodu při jeho poslaneckých dnech, protože každý poslanec má svou kancelář a já si tam můžu domluvit schůzku a můžu to tomu poslanci přijít říct do očí, pochybuji, že kdokoliv z nich by to udělal, měl bych toho víc, ale nebudu zdržovat, to asi by tak stačilo.

Petr DUDEK, moderátor

Já bych měl jednu otázku pane Sedláčku, byl jste se vy podívat za svým poslancem nebo poslankyní v jeho kanceláři?

František SEDLÁČEK, posluchač

Ano, ano, ano.

Petr DUDEK, moderátor

A našel jste ho v pilný práci.

František SEDLÁČEK, posluchač

A já kromě toho jsem členem, nebudu říkat které, ale jsem členem strany a naše schůze občas poslanci navštíví, takže já s těmi poslanci přicházím do styku celkem, neříkám každodenně, ale není to pro mě zase takový jako svátek, ale byl jsem za poslancem z jiné strany, než ze své vlastní.

Petr DUDEK, moderátor

Já vám moc děkuji, to byl posluchač Sedláček a já se teď obrátím na našeho hosta ve studiu, kterým je Lukáš Hájek z **Fakulty sociální věd**, souběžně s platy se teď ve Sněmovně diskutuje o kumulaci funkcí, považujete za správný návrh hnutí ANO, podle něhož mají na dvě pětiny klesnout odměny zastupitelům, kteří zároveň působí ve funkci poslance?

Lukáš HÁJEK, politolog z **Fakulty sociální věd** Univerzity Karlovy

Je potřeba si říci, že je to návrh, který reaguje na situaci, která je velmi zvláštní ve srovnání s ostatními evropskými zeměmi, protože problematika kumulace funkcí v České republice existuje a Česká republika je přitom jednou z posledních zemí v Evropě, která to zákoně nijak neřeší, to znamená ano, reagujeme na problém, který je skutečně potřeba řešit, pokud jde o tento konkrétní návrh, tak s tím už konkrétně tolik nesouhlasím a to z toho důvodu, že on svým způsobem jenom polechtává ten problém, snaží se opět reagovat, ale spíše tak, aby nedošlo k naštvání ať už části politické reprezentace a nebo obecně, aby to nerozvířilo zbytečně velkou debatu. To, co tam naprosto chybí, tak je například řešení otázka kumulace funkcí s posty radních, ať už v obcích a nebo v krajích, přitom se ve výzkumech dlouhodobě ukazuje, že ano, je sice prospěšné, pokud tam je určitá provázanost těch jednotlivých úrovní na té zastupitelské úrovni, protože ti zastupitelé nemají až tak povinností, jako ty výkonné pozice v těch radách obcí nebo krajů, ale když se podíváme na ty kumulace funkcí poslanců a obecních či krajských radních, tak tam je vidět, že oni skutečně nezvládají chodit na ta jednotlivá jednání, ta výsledná aktivita jejich není tak kvalitní, jak těch ostatních politiků, takže tento problém se ukazuje jako mnohem větší, než ve srovnání s kumulací těch zastupitelských pozic a ten přitom v tom zákoně není vůbec řešen, to znamená, že on sice něco nakousává, ale určitě se nedostává na podstatu toho problému.

Petr DUDEK, moderátor

Já jsem ale slyšel, jak třeba senátoři, kteří jsou zároveň starosty říkají, ono je dobrý být pro nás jak v čele obce nebo města a zároveň sedět v Praze v Senátu, protože tak propojujeme tu velkou v uvozovkách a malou politiku a zároveň je dobré pro náš region, abychom měli zastoupení přímo v Praze a to vypadá logicky ne?

Lukáš HÁJEK, politolog z **Fakulty sociální věd** Univerzity Karlovy

Já jim to naprosto věřím a je to logické, protože je to pravda, to bez pochyby. Musíme si ale uvědomit, že poslanců je 200, senátorů je 81, řekněme, že přibližně tři čtvrtiny z nich kumulují funkce, jsou tam někteří starostové i kdybychom se dostali na ty plné počty, tak zde máme 281 starostů, kteří budou zároveň poslanci či senátory, to je velmi hezké, protože oni pomáhají té své obci, jenomže v České republice máme 6 250.

Petr DUDEK, moderátor

Samozřejmě, na všechny by se nedostalo.

Lukáš HÁJEK, politolog z **Fakulty sociální věd** Univerzity Karlovy

Přesně tak, to znamená ano, oni pomáhají té své obci, ale když skládají slib poslance nebo senátora, tak oni slibují, že budou jednat ve prospěch všech občanů České republiky a tady by docházelo pouze k reprezentaci těch vybraných obcí, které budou mít v uvozovkách štěstí.

Petr DUDEK, moderátor

Upozorňuje Lukáš Hájek, na naši telefonní lince je Ilona Obstová, dobrý den.

Ilona OBSTOVÁ, posluchačka

Dobrý den, ano, dovolala jsem se, dlouho čekám pane Hájku a pane Dudku též, ale spoustu věcí říkáte a to si myslím, že už víme a slyšeli jsme to a co bych chtěla říct, já nevím, proč "nesrozumitelné".

Petr DUDEK, moderátor

Paní Obstová my bychom rádi věděli, co chcete říct, ale bohužel vám vypadává linka, zkuste popojít kousek dál, aby se naše spojení zlepšilo, zkuste ještě jednou, vezměte to stručně, ano já vás slyším.

Ilona OBSTOVÁ, posluchačka

Skvělý, takže zdravím pana Hájka, moc tam mluví o věcích, který my víme, už jsme to slyšeli, prosím vás pěkně, řekl to pan Kalousek včera v televizi o tom zmrazení, nedivme se ničemu jsme v Kellnerově, nejsme v České republice a tak to prostě bude, ale hlavně ať ty poslanci jsou v té práci i ty senátoři a všechno bude ok, mějte se krásně, přejí vám všechno dobré a světu mír, na shledanou.

Petr DUDEK, moderátor

My vám děkujeme paní Obstová, na lince je další posluchač a sice Jan Říha, dobrý den, dovolal jste se do Radiofóra.

Jan ŘÍHA, posluchač

Dobrý den, tak můj názor na to je takový, že co se týče platů poslanců a ústavních činitelů všeobecně, tak ty platy vzhledem k jejich pozici nejsou tak vysoké, jsou manažeři, kteří vydělávají daleko vyšší peníze, na druhou stranu si myslím, že spousta lidí vůbec netuší, jaké jsou jejich vedlejší příjmy, páč z velice důvěrných zdrojů vím, že nejmenovaný pražský primátor vzdělával za členství v dozorčích radách daleko víc, než bral za svůj primátorský post a myslím si, že tohle je ve hře i co se týče Poslanecké sněmovny. To, že nejsou v těch poslaneckých lavicích jakoby neustále, když se člověk podívá na nějaký záznam z jednání a podobně, myslím si, že nemají k danému tématu jednotliví poslanci co říct do diskuze, nebo co se týče "nesrozumitelné" na pana premiéra, tak si myslím, že účastní být nemusí, pokud vykonávají nějakou práci někde jinde, s tím bych problémem neměl, ale myslím si, že největší problém je opravdu ty vedlejší příjmy, o kterých nikdo vůbec netuší a který jsou obrovský.

Petr DUDEK, moderátor

Říká náš posluchač Jan Říha, já vám děkuji, obracím se na Lukáše Hájka z **Fakulty sociálních věd**, který je hostem Radiofóra, není tohle to také jedna z příčin, proč jsou lidé k platům zákonodárců tak kritičtí, totiž že tady existuje podezření a moje otázka je, je to podezření oprávněné nebo není, co se týče těch dalších příjmů, které zákonodárci mají kromě svého platu?

Lukáš HÁJEK, politolog z **Fakulty sociální věd** Univerzity Karlovy

To se všechno vztahuje k konkrétní zákonné úpravě, kterou máme v České republice a proto se můžeme bavit například o zpřísnění zákona o střetu zájmů, to mě připadá mnohem smysluplnější, než neustále každý rok vést permanentní debatu o tom, jestli by se měly zvyšovat platy tím koeficientem nebo oním, my se můžeme v tomto ohledu velmi snadno podívat do zahraničí, kde jsou některé zákony o střetu zájmů velmi přísné, kde se právě musí uvádět další příjmy, Evropský parlament má toto v otázce europoslanců řešeno poměrně transparentně, každý se může podívat na stránky Evropského parlamentu a zjistit, jaké jsou další příjmy evropských poslanců a pokud se bavíme pak třeba o té výši, která je problematická v dalších zemích a diskutuje se tam úplně stejně, tak když si to srovnáme napříč Polskem, Německem, Francií, tak dojdeme vždy k tomu, že ta aktuální výše platů je například v tom 2,5 násobku, 3 násobku té průměrné mzdy, která je v obyvatelstvu dané země, to znamená, že my se tady bavíme o koeficientu, který funguje v současné chvíli v České republice, takže ta výše je přibližně stejná.

Petr DUDEK, moderátor

Dovolal se ještě jeden posluchač do dnešního Radiofóra a sice Radim Opatrný, dobrý den.

Radim OPATRNÝ, posluchač

Přeji dobrý den, já bych měl jenom jednu připomínku, kdyby na začátku naší nové éry byly stanoveny platy dejme tomu 40 tisíc a dělil tím koeficientem, o kterém se stále mluví, byly navyšované, tak jsem přesvědčen, že v dnešním Parlamentu bychom měli asi tak třetinu lidí, protože většina těchto lidí tam jde jenom pro peníze, bohužel volí si je naši lidé.

Petr DUDEK, moderátor

Skepticky Radim Opatrný, já se obracím na editora sociálních sítí Mariána Vojtka, jak dopadla otázka na Twitteru Mariáne?

Marián VOJTEK, redaktor

Souhlasíte s 20% zvýšením platů politiků? Tak tedy Twitterová anketa skončila s tímto výsledkem ne 53%, na webu anketa v současné chvíli má možnost ne 87% a anketa na webu plus.rozhlas.cz stále pokračuje.

Petr DUDEK, moderátor

Pane Hájku, kdyby jste měl něco nakonec říci poměrně stručně několika větami, co by měli poslanci a zákonodárci vůbec udělat, aby jejich reputace v jejich směru se zlepšila?

Lukáš HÁJEK, politolog z **Fakulty sociální věd** Univerzity Karlovy

O tom tématu se ideálně přestat bavit, vím, že to může znít velmi až kriticky a radikálně, ale ono to není zas tak složité, skutečně stanovíme určitý koeficient, na kterém bude panovat společenská shoda, v Poslanecké sněmovně se to detailně probere, to znamená, že se budou řešit i právě otázky na příklad poslaneckých náhrad a spojí se do určitého balíku, následně se ten koeficient stanoví a dobře v otázkách, například v situace ekonomické krize můžeme přistoupit k určitému zmražení, které znamená jistou solidárnost, ale jinak by ten koeficient měl fungovat a neměli bychom ho neustále měnit.

Petr DUDEK, moderátor

Lukáš Hájek z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy byl hostem dnešního Radiofóra, děkuji vám za návštěvu.

Lukáš HÁJEK, politolog z **Fakulty sociální věd** Univerzity Karlovy

Děkuji za pozvání.

Petr DUDEK, moderátor

A ve studiu už je kolega Jan Burda, který nám řekne, co bude pokračovat v Českém rozhlas Plus.

Korunu čeká přival dat. Zasedání Fedu bude ve stínu voleb

5.11.2018 roklen24.cz str. 00

Jaroslav Průcha

Tagy: RoklenFx, forex, fx, koruna, euro, dolar, EURCZK, EURUSD, USDCZK, volby, USA

Korunu čeká týden nabitý statistikami, hned dnes Český statistický úřad zveřejní maloobchodní tržby za září. Zítra to bude tradiční "statistický trojboj" - průmyslová produkce, stavebnictví a zahraniční obchod. V pátek pak statistici zveřejní pro korunu hlavní číslo, a to index spotřebitelských cen za říjen.

Česká národní banka minulý týden překročila k letos již pátému zvýšení sazeb. Hlavním argumentem tohoto kroku byl oproti prognóze slabší kurz koruny. „Otázka zda, kdy a jak rychle začne posilovat česká koruna, zůstává pro bankovní radu i nadále tou klíčovou,“ uvedl ekonom skupiny Roklen Michal Šoltés.

Podle aktualizované verze prognózy by se koruna měla držet v současných hodnotách ještě během prvního čtvrtletí příštího roku. Po většinu příštího roku bychom nicméně měli pozorovat svižný pokles, až k hodnotě 24 EURCZK, je přesvědčen Šoltés.

Koruna během minulého týdne oslabovala až nad úroveň 25,90 EURCZK, týden zakončila poblíž úrovně 25,80 EURCZK. Česká měna na výstup ze zasedání ČNB reagovala jen minimálně. Její posun, byť jen nakrátko, pod hranici 25,80 za euro byl spíše "dílem" posilujícího eura.

Aktuálně se koruna v online směnárně RoklenFx obchoduje kolem středového kurzu 25,81 EURCZK. Dle naší predikce by se kurz vůči euru měl držet v rozmezí 25,72 až 25,84 EURCZK a ve dvojici s dolarem od 22,49 do 22,67 USDCZK.*

Dle predikce Roklen by měl index spotřebitelských cen v říjnu zpomalit meziroční růst na 2,2 procenta z 2,3 procenta v září. To je v souladu s očekáváním trhu.

Dolar čekají tento týden dvě hlavní události ve Spojených státech. V úterý 6. listopadu to budou kongresové volby a také dvoudenní zasedání Fedu. Zvýšení sazeb se nyní nečeká, výsledek zasedání bude znám ve středu v 19:00.

Ostře sledované kongresové volby proběhnou v USA až 6. listopadu. Pokud by ve volbách uspěli demokraté, zkomplikují Donaldu Trumpovi zbylé dva roky jeho funkčního období. Z průzkumů vyplývá, že by demokraté mohli ovládnout Sněmovnu reprezentantů. Nízká účast by pak nahrála republikánům. Demokraté cítí šanci, do kampaně se zapojil také bývalý prezident Barack Obama. Američané budou volit složení 435členné Sněmovny reprezentantů a třetiny stočlenného Senátu.

Zítřka začíná dvoudenní zasedání americké centrální banky. Fed koncem září dle očekávání zvýšil základní úrokovou sazbu o čtvrt procentního bodu do rozpětí 2,00 až 2,25 procenta. Fed zvýšil náklady na úvěry letos potřetí, od konce roku 2015 vzrostly úroky již osmkrát. Podle analytiků Fed zvýší sazby až v prosinci. V příštím roce se pak dočkáme dalších dvou "hiků", a to v polovině roku.

Dolar dnes ráno oslaboval vůči většině dalších měn. Rostoucí očekávání řádného brexitu pomohlo britské libře, euru a také širší globální náladě investorů. List The Sunday Times napsal, že přes 70 britských obchodníků a podnikatelů dopisem chce vypsání referenda o brexitové dohodě, kterou premiérka Theresa Mayová vyjedná s Evropskou unií. Varují před hospodářskými škodami v případě neřízeného či destruktivního brexitu.

Aktuálně se v online směnárně RoklenFx obchoduje kolem středového kurzu 1,1392 EURUSD, dolarový index se pak nachází na hodnotě 96,43 bodu. Během dne by se kurz měl pohybovat v rozmezí od 1,1366 do 1,1466 EURUSD.*

*Průměrný nominální kurz, zveřejňovaný ECB, bude dle použitých modelů s vysokou pravděpodobností ve zmíněném intervalu. Predikce měnových kurzů jsou založeny na modelu časových řad, který zohledňuje předchozí hodnotu kurzu i jeho minulou volatilitu. K přesnějšímu určení budoucí volatility je do modelu navíc zakomponován faktor zveřejňování makroekonomických dat. Model je tak schopen určit, kdy lze očekávat zvýšenou či sníženou volatilitu směnného kurzu.

Disclaimer: Tento článek má pouze informativní charakter a neslouží jako investiční doporučení dle zákona č. 256/2004 Sb. o podnikání na kapitálovém trhu. Při zpracování tohoto článku autor vycházel z veřejně dostupných zdrojů. Za případné chyby v textu nebo v datech nenesou společnosti Roklen Holding a.s. ani Roklen360 a.s. zodpovědnost.

Vystudoval mediální studia na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Pracoval v ekonomické a centrální redakci ČTK jako subeditor, později jako zpravodaj se zaměřením na energetiku. Jako šéfredaktor vedl zpravodajský server iUHLI.cz, který se zaměřoval na hnědouhelný sektor a energetiku. Je šéfredaktorem ekonomického a investičního portálu Roklen24.cz.

URL| <https://roklen24.cz/a/Sun5G/korunu-ceka-prival-dat-zasedani-fedu-bude-ve-stinu-voleb>

Jít inkluzi naproti

5.11.2018 **Můžeš** str.06 **Reflektor**
RADEK MUSÍLEK

Snahy o začleňování dětí s postižením do běžných škol u nás probíhají již několik desetiletí. Přinejmenším od roku 2005 má pak tento proces legislativní oporu a od roku 2016 také garantované financování. Vyvolává však stále celospolečenské diskuse. Oslovili jsme čtyři žáky a studenty s různým typem postižení a na různých stupních škol, abychom zjistili jejich osobní zkušenosti.

Anežka Hečková (7)

Malá Anežka má Downův syndrom a teprve pár měsíců chodí do první třídy pražské ZŠ Na Líše. Její maminka Lenka by přitom mohla fungovat jako vzorný příklad, jak na inkluzi připravit potomka samotného, sebe, rodinu, okolí i školu.

Není divu, paní Hečková je předsedkyní spolku Rodiče za inkluzi, kam se obracejí desítky rodičů, pokud škola a poradenská zařízení nefungují, jak by měly. Nejčastěji v případech, kdy se škola chová vyhýbavě, panuje v ní strach a nechť dělat věci jinak. „Záleží na lidech. Je spousta míst, kde panuje dobrá vůle a zájem. Inkluze je správná cesta,“ vyjadřuje svoje přesvědčení paní Hečková a dodává: „Hodně škody napáchala mediální hysterie před několika lety. Z inkluze se stalo skoro sprosté slovo. Situace je teď paradoxně spíš horší.“

Anežčina maminka se proto rozhodla předejít problémům svým aktivním přístupem. Tři roky předem domlouvala nástup své dcery ve škole, která není jejich spádová, ale kterou si vybrali a vyzkoušeli prostřednictvím starší dcery. Situaci jim do značné míry ulehčuje také Anežčina otevřená, milá a komunikativní osobnost. Navíc je i přes svůj handicap v pásmu inteligenční normy, takže zatím vše zvládá srovnatelně se svými vrstevníky.

Někdy dokonce i lépe – i to je však z velké části zásluha její maminky. Soukromě vystudovala speciální pedagogiku, udělala si různé kurzy a nastudovala vzdělávací metody, například Feuersteinovu, která rozvíjí umění učit se. „Úspěšné inkluzi se musí jít naproti výchovou a přípravou. Anežku jsme před první třídou dali do přípravného ročníku. Učila se režimu a pravidlům. Také škola si během té doby zvykla a připravila se. Vybrali skvělou učitelku a asistentku. S dcerou si skvěle sedly, což bylo důležité, protože Anežka umí být zlatá, když si dotyčného člověka oblíbí, ale v opačném případě je to jeden velký bojkot,“ vzpomíná paní Hečková.

Díky poctivé přípravě začala Anežka školu už se základy čtení a počítání. To jí usnadnilo start, maminka si však uvědomuje, že časem může Anežce tempo ostatních dětí utíkat: „Existuje řada podpůrných prostředků. Děti s její diagnózou třeba během prvního stupně už tolik nezvládnou. Tak se dá vše individuálně uzpůsobit. Pro nás je podstatné, aby co nejdříve směřovala k samostatnému životu.“

Inkluze podle Lenky Hečkové pomáhá především bourat předsudky. Úspěch přitom vidí v otevřené komunikaci. „Přišla jsem na třídní schůzky na začátku školní docházky a všechno vysvětlila rodičům spolužáků. Lidé se zbaví obav, uvidí normální dítě zbavené démonické aury. Dnes nám fandí a sami se ptají. Anežka chodí i do Sokola, na kroužky, jezdí na koni. Všude jsme to s představováním udělali stejně. A ona si navíc svojí vřelostí dělá sama nejlepší reklamu. Ve škole ji zdraví děti z vyšších ročníků, spolužáci ji zvou na narozeniny. Vysvětlujeme jí, že je víc vidět, tak se o to víc musí snažit. Víme, že z mentálního postižení panuje ve společnosti víc obav než z jiných handicapů,“ uzavírá Lenka Hečková. Šimon Va cín (12)

Páták Šimon jezdí na vozíku, protože má kvadruparetickou formu dětské mozkové obrny. Trochu hůř mluví a s většinou věcí zatím potřebuje pomoci. Přestože je komunikativní, většinu jeho příběhu vypráví maminka Simona: „Šimon byl integrován už v mateřské škole, protože se bál handicapovaných dětí. Když měl pak nastoupit do školy, původně domluvená základka nebyla moc vstřícná. Vymlouvali se a u zápisu paní ředitelka mého syna dost přehlížela. Nechtělo se nám tam. Přes známou jsme se tedy dostali až do ZŠ Grafická na Praze 5. Nebyla sice bezbariérová, ale byli zvyklí pracovat se sociálně vyloučenými dětmi, takže projevíli velkou ochotu a vstřícnost.“ Škola vyčlenila učebnu v přízemí, udělala bezbariérovou toaletu a přijala pro Šimona asistenta pedagoga, byť za něj maminka částečně doplácí, protože funguje i jako asistent osobní. Zpočátku asistovala i sama paní Vacínová a její dospělé dcery.

„Nevadilo mi asistování rodiny, nic jiného mi ani nezbyvalo,“ říká dnes smířeně Šimon. Ve třídě prý funguje velmi dobře a vychází hezky se spolužáky i s asistentem, kterého by podle svých slov chtěl mít u sebe pořád – probírají spolu všechno, včetně holek...

Šimonovu třídu však tvoří převážně problémové děti, prostředí má tedy k idylce daleko. „Někdy je to náročné, s přibývajícím věkem přestávají být někteří žáci zvladatelní,“ popisuje maminka a dodává: „Objevuje se zde i šikana, ale Šimonovi se tohle vše vyhýbá. Jen jednou došlo k nějakému posmívání, to se ale rychle vyřešilo. Jako by i raubíři respektovali jeho potřeby. Už ve třetí třídě začali být všichni dost rozlítaní, u těchto dětí je to ještě víc o pohybu než obvykle, takže se mému synovi začali trochu vzdalovat, byť ho moc rádi vozí. Pak se ovšem naštěstí objevil klidný chytrý kamarád. Výhodou téhle školy je, že berou děti jako individuality a staví na tom, co žáci umí.“

Debora Tlustá (17)

Se zbytky zraku žije studentka 2. ročníku čtyřletého pražského gymnázia Na Vítězné pláni, maminka Kateryna Kolcová má rovněž vážné zrakové postižení. Pro inkluzi se rozhodly už na základní škole (Hovorčovická), mimo

jiné z ryze praktických důvodů – aby nemusely dojíždět. „Chtěli jsme integraci alespoň zkusit v místě bydliště. Nakonec všechno krásně zafungovalo,“ říká paní Kateryna.

Podporu Deboře poskytlo speciální pedagogické centrum. Využívá služeb asistentky a notebook se zvětšováním písma, hlasovým výstupem i matematickým editorem. „Braillovo písmo se teprve učím,“ říká dívka, která jinak hovoří několika jazyky. „Jsem zvyklá používat běžné písmo, až do čtvrté třídy jsem zvládala sama psát. Teď preferuji poslech audionahrávek.“

Přestože se setkaly se situací na hranici šikany, Debora i její maminka jinak mluví o kladech a vstřícnosti. „Vynechám podrobnosti, ale maminka musela jednou řešit, že jsem čelila naschválnům, averzi a nerespektu. Může jít o malichernosti, které však ve výsledku ubližují. Jinak ovšem můžu hovořit jen o spokojenosti s přístupem spolužáků i učitelů. Respektujeme se, nikdo mi neubližuje. A pokud řešíme nějaké komplikace, jsou jen technického charakteru. Nemáme problém s komunikací, která je základem úspěchu, a vyučující se zajímají, jak mi pomoci.“

Maminka Kateryna k tomu dodává: „Už na základní škole jsme měli štěstí na lidi, o kterých to celé je. Musíte se chtít dohodnout. Ze svého okolí známe dost případů, kdy situace postižených dětí není v běžné škole zdaleka tak růžová. My jsme potkali samé pedagogické osobnosti. Dávají Deborce prostor, aby vše zvládla. A mezi spolužáky si našla dobré kamarády.“ V tom není překážkou ani přítomnost asistentky, která se nevnučuje a o přestávkách často odchází, aby si Debora mohla nerušeně povídat s kamarádkami.

„Jsem spíš bázlivá, první dny na nové škole jsem se rozkoukávala mezi spoustou lidí. Cítila jsem se sama, ale postupně rostl zájem se mnou komunikovat. Maminka říká, že umím dobře navazovat kontakty. Podpora od rodičů pro mě byla důležitá,“ vzpomíná mladá studentka, jež je přesvědčena, že se vždy vyplatí upřímnost a otevřenost.

Pokud jde o komunitu lidí se zrakovým postižením, maminka i dcera jsou s ní v kontaktu. „Nemělo by se to ale škatulkovat na dva světy, byť nás handicap něčím spojuje a je užitečné mluvit s lidmi s podobnými problémy. Není však dobré, když se skupina uzavírá do sebe. Nemám nic proti speciálním školám, ale člověk se nesmí uvěznit v kruhu, který pak nedokáže překročit,“ uzavírá dívka, kterou zajímá psychologie a ráda by jednou pomáhala druhým.

Kat eřina Daňková (19)

Katka má od narození vážné sluchové postižení, které jí však pomáhají kompenzovat sluchadla. Díky nim dokáže komunikovat natolik plnohodnotně, že její handicap lze snadno přehlédnout.

Bez komplikací tak absolvovala běžnou mateřskou školu, základní školu i osmileté gymnázium v Kutné Hoře. Teď začala dálkově studovat v rámci Karlovy univerzity hned dva vysokoškolské obory zároveň – soudobé dějiny na **Fakultě sociálních věd** a školský management na Pedagogické fakultě.

Její integrace se dá označit za stoprocentní. Z komunity lidí se sluchovým postižením nezná prakticky nikoho, ale ráda by se naučila znakový jazyk. „Nikdy jsem ve škole nezažila žádný větší problém. Spolužáci občas byli trochu zvědaví, tak jsem jim vždycky vše vysvětlila,“ říká Katka s úsměvem a dodává, že nepotřebovala ani velké úlevy při výuce: „Přednostně jsem si mohla sednout vždy do druhé lavice, kde mi to nejvíc vyhovovalo. Nemusela jsem dělat poslechy při výuce jazyků nebo psát diktáty, ale i tak jsem je psala. A ocenila jsem prodloužený čas u maturity,“ vzpomíná.

Učitelé prý vycházeli vstříc, nikdy však nenadržovali. „Pozitivní diskriminace je moje noční můra! Věřím, že pak bych se terčem šikany klidně mohla stát,“ říká mladá žena. Chválí i spolužáky: „Občas jsem se jich musela na něco doptat nebo mi nechali sešit k doplnění zápisu, když mi něco uteklo. Při plavání, kdy jsem musela sundat sluchadla, na mě dávali pozor a ukazovali mi.“

Katčiny životní úspěchy jsou jistě dány i přístupem maminky Petry, která podle dceřiných slov nikdy netrpěla přehnanou opatrností a ochranitelstvím, jak se to někdy u rodičů dětí s postižením stává. „Vždycky mi jen zdůrazňovala, abych dávala pozor na sluchadla. Mám je díky ní, chodila kvůli tomu do dvou prací. Takovou mámou bych jednou chtěla být,“ říká s vděčností mladá studentka, která se nyní s přítelem přestěhovala do Prahy a užívá si start nové životní etapy.

Foto autor| Foto: JAN ŠILPOCH

Foto popis| Anežka si svojí povahou získala celou školu.

Foto popis| Šimon využívá služeb asistenta a asistentky.

Foto popis| Debora prý měla štěstí na lidi kolem sebe.

Foto popis| Katka studuje hned dvě vysoké školy najednou.

Dekret jako těžká zbraň. Moc prezidentů sílí od dob Lincoln, Kongres se ale nebojí ozvat

5.11.2018 ct24.cz str. 00 Svět
kejlovat

Volby do Kongresu mohou uštvrdit ránu Trumpovým plánům. Pokud získají většinu demokraté, bude prezident častěji obcházet zákonodárce dekrety a zaměří se na zahraničí, míní amerikanista Kryštof Kozák. Moc prezidenta sílí od 19. století. Hlavy států rozhodují o zásadách v cizině de facto bez souhlasu Kongresu. I ten ale umí říct dost: Trumpovi nedovolil zrušit Obamacare a peníze na stavbu zdi u Mexika osekal. Dekrety jsou ovšem těžká zbraň, kterou prezidenti dávno nevyužívají jen za války.

Odkaz

„Shutdown“ v praxi. Zavřené zůstane třeba Fordovo divadlo

Ve srovnání se zbytkem demokratického světa má americký Kongres velkou moc. Parlamenty evropských zemí často slouží spíše jako prostor pro diskusi o zákonech navržených silnými premiéry, v USA oproti tomu leží zákonodárná iniciativa skutečně na bedrech Kongresu. Podle článku 1 americké ústavy má Kongres mimo jiné pravomoc vyhlásit válku, regulovat obchod nebo stanovit pravidla pro imigraci.

Tradice se ale vyvíjí – například navrhnout daňové zákony je výlučné právo Sněmovny reprezentantů, v praxi se ale řeší v posledních letech souběžně v obou komorách i na vládní úrovni. Koncem loňského roku se Trumpovi podařilo prosadit historickou reformu, která škrtá daně a kterou kritizovala řada expertů kvůli hrozícím dluhům.

Fakta
Pravomoci Kongresu USA

Pravomoci Kongresu USA

Dolní komora (Sněmovna reprezentantů)

Dle ústavy zastupuje lid. Celkem 435 zákonodárců je volených na dva roky. Platí zde proporční princip dle počtu obyvatel jednotlivých amerických států – každý stát má aspoň jednoho reprezentanta. Sněmovna mimo jiné překládá daňové zákony, iniciuje proces impeachmentu a schvaluje příslušné články.

V komoře jsou i nehlasující zástupci Americké Samoy, Washingtonu D.C., Severních Marian, Guamu a Amerických Panenských ostrovů, z nichž každý reprezentuje jeden kongresový volební okrsek a slouží dva roky.

Horní komora (Senát)

Dle ústavy zastupuje vládu daného státu. Tvoří ji 100 senátorů – dva za každý stát. Voleni jsou na šest let (každé dva roky se třetina obměňuje po volbách), kandidovat mohou senátoři opakovaně – kolikrát chtějí. Senát mimo jiné potvrzuje osoby jmenované do funkce prezidentem, schvaluje smlouvy a při impeachmentu soudí prezidenta.

Hlavní rolí Senátu je schvalovat legislativu navrhovanou dolní komorou. Pokud zákon nevetuje do deseti dnů prezident, vejde v platnost. Veto prezidenta může Kongres přehlasovat dvoutřetinovou většinou v obou komorách.

Zdroje: ushistory.org, express.co.uk

Moc prezidenta posílili Roosevelt i Bush jr.

Ve Spojených státech, stejně jako v jiných demokratických zemích, funguje systém brzd a protivah. Základ tvoří právě Kongres, prezident a Nejvyšší soud, mezi nimiž dochází k bojům zejména v dobách, kdy jednu instituci ovládají republikáni a další demokraté. Obecně má Kongres větší pravomoci v oblasti domácí politiky, zatímco za hranicemi roste moc prezidentská.

Odkaz

15 let od zkázy Dvojčat: Amerika je pořád zranitelná, invaze v Afghánistánu islamisty nezastavila

„Ústava USA v podstatě předpokládá, že bude docházet ke sporům mezi prezidentem a Kongresem – má to být pojistka proti prezidentům s absolutistickými či monarchickými sklony. Ukazuje se však, že v případě zvýšeného pocitu nebezpečí je pro prezidenta jednoduché prosadit svoji vůli v Kongresu pod záminkou **národní bezpečnosti**,” upozornil vedoucí Katedry severoamerických studií na Institutu mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy Kryštof Kozák.

Po útocích z 11. září 2001 měl prezident George Bush mladší podporu republikánského Kongresu. Vydal řadu exekutivních příkazů (dekretů), které mimo jiné umožnily zadržování podezřelých teroristů bez soudu, a zahájil invazi do Afghánistánu. Bushova administrativa ve válce proti teroru nedbala na mezinárodní smlouvy o zákazu mučení s tím, že je třeba učinit vše nezbytné pro to, aby teroristé byli poraženi.

Znepokojený Kongres tehdy hlasoval pro omezení prezidentových pravomocí posílat další agenty CIA či jiné činitele k brutálním výslechům, připomíná list The New York Times.

Odkaz

Falešné rakve i waterboarding. Nová šéfka CIA se podílela na mučení vyslýchaných

Právě zvláštní pravomoci posvěcené Kongresem po 11. září spolu s odsouhlasením invaze do Iráku v roce 2002 využili prezidenti Barack Obama a Donald Trump. Obama schválil vojenské angažmá na Blízkém východě, pokud jde o boj s Islámským státem. Trump pak bez souhlasu Kongresu posvětil úder na základnu syrského režimu v dubnu 2017.

Fakta

Oprávnění k použití vojenských sil (AUMF) z roku 2001

Oprávnění k použití vojenských sil (AUMF) z roku 2001

Návrh byl koncipován tak, aby Georgi Bushovi mladšímu umožnil po útocích z 11. září využít sílu k obraně Spojených států a zabránit útokům budoucím. Oprávnění, které s výjimkou jednoho hlasu schválily obě komory Kongresu, zní:

„Nechť je prezident oprávněn použít veškerou nezbytnou a přiměřenou sílu proti těm zemím, organizacím nebo osobám, u nichž určí, že se podílely na plánování, schválení spáchání nebo napomáhání teroristickým útokům, k nimž došlo 11. září 2001, či těm, kteří tyto organizace či osoby chránili, a to za cílem zabránit budoucím aktům mezinárodního terorismu proti Spojeným státům těmito národy, organizacemi či osobami.“

Zdroj: www.npr.org

Moc americké hlavy státu přitom roste už od dob Abrahama Lincolna, který během občanské války v 60. letech 19. století nařídil zadržování vězňů bez soudu. Franklin Roosevelt pak během Velké deprese ve 30. letech se svým plánem New Deal uzurpoval pro exekutivu větší moc v oblasti regulací obchodu a zemědělství.

Během druhé světové války navíc vydal dekrét, jímž nechal zřídit detenční centra pro 120 tisíc japonských Američanů.

Harry Truman se chtěl v roce 1952 vyhnout stávce, a tak příkazem dostal ocelářský průmysl pod vládní kontrolu. Regulace cen postupně skončila, výjimkou byl krok prezidenta Richarda Nixona, jenž krátce zmrazil platy a ceny, když bojoval s inflací, píše magazín The Atlantic.

Fakta

Jak fungují exekutivní příkazy (dekrety) v USA

Jak fungují exekutivní příkazy (dekrety) v USA

Exekutivní příkaz se musí pohybovat v mezích zákona. Teoreticky by měl být každý z nich posouzen právním úřadem Office of Legal Counsel for Form and Legality. Ne vždy se tak ale děje. Pokud přesahuje dekrét meze zákona, může být soudně přezkoumán. Kongres může prosadit zákon, kterým dekrét zruší, prezident má ovšem právo tento zákon vetovat.

Dekrety jsou kontroverzní, jelikož umožňují prezidentovi obejít Kongres a jednat na vlastní pěst bez souhlasu zákonodárců. Nejvíce dekrétů vydal Franklin Roosevelt (3522), pro srovnání u Obamy to bylo 276 dekrétů, u George Bushe mladšího 291 příkazů a Trump jich vydal k září 2018 celkem 85.

Zdroj: BBC, Wikipedie

Odkaz

Aféra Watergate: Nixonovi zlomila vaz, legitimizovala kontrolní roli médií

Prezidenti oficiální vyhlášení války obcházejí

Kongres má sice podle ústavy právo vyhlášovat válku, k tomu ale od druhé světové oficiálně nedošlo. Prezidenti jako ústavou určení vrchní velitelé ozbrojených sil zemi přesto angažovali v mnoha konfliktech.

John F. Kennedy rozhodl o nepodařené invazi na Kubu, Truman zahájil vojenské angažmá na Kubě s tím, že jde o policejní akci provedenou spolu s OSN. Lyndon B. Johnson se při nasazení armády ve Vietnamu odvolával na schválenou rezoluci o Tonkinském zálivu z roku 1964, která mu umožňovala použít konvenční vojenské síly v jihovýchodní Asii.

Odkaz

Agent Orange a napalm: symboly války ve Vietnamu zabíjejí dodnes

V reakci na krvavou válku ve Vietnamu se ovšem američtí zákonodárci vzepřeli. „Zatím posledním důležitým zákonem omezujícím prezidentovu moc byl War Powers Act, který byl přijat v roce 1973 navzdory vetu prezidenta Nixona a který upravuje pravomoci exekutivy v záležitostech vedení ozbrojených konfliktů,“ podotkl amerikanista Kozák.

Zmíněná rezoluce vyžaduje povolení Kongresu v případě, že americké jednotky mohou přijít k újmě a že jim hrozí bezprostřední nebezpečí.

S Kongresem ovládaným republikány bojoval i demokrat Barack Obama, který ukončil patovou situaci, když prosadil pomocí exekutivního příkazu změny v oblasti zdravotní péče nebo práv homosexuálů.

Odkaz

Boj o zdravotní reformu: Trump chystá konec, Obama ji hájil před Kongresem

Fakta

Pravomoci amerického prezidenta

Pravomoci amerického prezidenta

Americký prezident je volen na čtyři roky, kandidovat může dvakrát. Prezident je vrchním velitelem amerických ozbrojených sil. Má právo udělovat milost či amnestii, s výjimkou případů velezrady (to současně znamená, že nemůže omilostnit ani sám sebe, je-li v takovém případě vyšetřován Kongresem).

Může uzavírat mezinárodní smlouvy, ovšem na doporučení a se souhlasem Senátu. Souhlas musí vyjádřit dvě třetiny přítomných senátorů. Na doporučení a se souhlasem Senátu prezident jmenuje velvyslance, jiné zástupce státu a konzuly, soudce Nejvyššího soudu.

Prezident také jmenuje všechny úředníky federální vlády a dohlíží na to, zda jsou zákony svědomitě naplňovány. Může svolat zasedání kterékoliv komory Kongresu, případně obou. Pokud se obě komory Kongresu nedokážou shodnout na délce doby odročení svého zasedání, odročí jej prezident dle svého uvážení. Hlava státu rovněž podává zprávu o stavu Unie.

Zdroj: Wikipedie

V Kongresu vzbudil rozhořčení zejména dekret, jímž Obama umožnil milionům imigrantů žít dočasně v zemi legálně a vyhnout se deportaci. Zákonodárci se bouřili, že prezident nemá právo udělat takový krok, aniž by byl schválen příslušný zákon. Podobně se Obama vyhnul pomocí dekretu schvalování klíčové Pařížské klimatické dohody. Senát, jenž má smlouvy s ostatními zeměmi schvalovat, o dohodě nikdy nehlasoval.

„Prezident Obama byl obviňován, že se chová jako monarcha. Jenže americké prezidentství je voleným královstvím od roku 1776 po všech stránkách kromě jména.“

David Cannadine
historik pro BBC

Když Kongres řekne „dost“

V řadě případů ale Kongres prezidentovy plány dokázal zhatit. Republikáni například úspěšně obvinili Obamu pro část změn ve zdravotní péči v roce 21. Argumentovali tím, že překročil svá ústavní práva, když jednostranně pozdržel deadline pro pojistné krytí.

V roce 2016 Kongres přehlasoval Obamovo veto zákona, který umožňuje pozůstalým po obětech mezinárodních teroristických útoků žalovat vlády cizích zemí. Za Trumpa zase Senát schválil zákon o uvalení tvrdých sankcí vůči Rusku, k jejichž zrušení by prezident potřeboval souhlas Kongresu.

„Důležitý byl třeba krach reformy zdravotnictví, kterou prosazoval jako svoji prioritu Bill Clinton. Kongres také opakovaně zablokoval důležité reformy imigračního systému, které prosazovali jak George W. Bush, tak Barack Obama. K nejvyhrocenějším sporům pak patří neschválení exekutivou navrhovaného rozpočtu, což vede k paralýze federální vlády, jako se to stalo v roce 1995, 2013 a krátce i na začátku roku 2018,“ konstatoval Kozák.

Odkaz

Zbavit Trumpa úřadu? Impeachment je příliš komplikovaný běh na dlouhou trať

Klíčovou pravomocí Kongresu je rovněž impeachment, tedy ústavní žaloba na prezidenta. Iniciativa leží na bedrech sněmovny, samotný soud pak probíhá v Senátu, který může hlavu státu odsoudit a zbavit funkce dvoutřetinovou většinou.

Proces impeachmentu v USA
36.92 KB

Americká ústava říká, že aby mohl být prezident zbaven moci, musí existovat důkaz, že se dopustil velezrady, úplatkářství či nějakého těžkého zločinu nebo přestupku. Jde ale o velmi vzácný a složitý proces.

Odkaz

Trumana přenášela televize, Clintona už internet. Prezidenti USA informují o stavu Unie od roku 1790

V případě Nixona k obvinění vůbec nedošlo, protože prezident raději sám odstoupil, u Billa Clintona sice prošla obžaloba Sněmovnou reprezentantů, ale už ne v Senátu. Osvobozen byl i Andrew Johnson, který převzal prezidentské křeslo po Abrahamu Lincolnovi, jenž byl zavražděn. Celkem byli obžalováni dolní komorou jen dva prezidenti, jeden senátor, jeden ministr války a patnáct soudců. Z těchto lidí přitom Senát odsoudil jen osm, uvedla loni CNN. Trumpa zatím podrželi republikáni, volby to mohou změnit

U současného prezidenta Trumpa vyvolala debatu o možném překročení pravomocí řada kroků, ať už šlo o prozrazení tajné informace Rusům, vyhození šéfa FBI Jamese Comeyho, odebrání bezpečnostní prověrky exšéfu CIA Johnu Brennanovi či hrozby směřované současnému vyšetřovateli údajných vazeb Trumpa na Kreml Robertu Muellerovi.

Trump má zatím výhodu v tom, že v obou komorách Kongresu převládají jeho republikáni, přesto měl potíže se schválením klíčové daňové reformy nebo při schvalování navrhovaných kandidátů na důležité funkce. Nedávno se to týkalo třeba soudce Nejvyššího soudu Breta Kavanaugha, jenž byl nakonec schválen i přes nařčení ze sexuálních deliktů.

Trump odstoupil od řady klíčových smluv, jako je ta o klimatu nebo s Íránem, nepodařilo se mu ale v Kongresu prosadit úplně zrušení Obamovy zdravotní reformy. Zákonodárce také zmátl nařízením cel na čínské zboží – republikáni, kteří prosazují volný trh, uvítali, že prezident vůči Číně zasáhl, cla ale kritizovali, zatímco opoziční demokraté Trumpův krok pochválili.

Odkaz

Trump představil největší daňovou reformu za 30 let. Výrazně uleví firmám

V případě, že v úterních volbách zvítězí demokraté, má Trump zaděláno na problém. „Pokud by se tak stalo, lze předpokládat podobný scénář jako u prezidenta Obamy, který po dvou letech musel vládnout dohromady s republikány ovládanou Sněmovnou reprezentantů. Prakticky to znamenalo konec nadějí na jakékoliv významnější reformy,“ připomněl Kozák.

„Obliba Donalda Trumpa u demokratů je tak malá, že se jim rozhodně nebude chtít spolupracovat na jeho iniciativách. Trump se pak uchýlí podobně jako Obama k vládnutí pomocí exekutivních vyhlášek, které nemají sílu zákona. Může se také více věnovat zahraniční politice, kde ho Kongres nemůže tak omezovat,“ předpovídá amerikanista. Zase ty dekrety

Trump stejně jako jeho předchůdci využívá dekretů. Kontroverzní byly zejména příkazy týkající se omezení imigrace a zákazu vstupů občanů některých převážně muslimských zemí. Tyto dekry se dostaly k soudům, ten nejvyšší přitom v červnu potvrdil platnost třetí verze.

Když se Trumpovi nepodařilo prosadit v Senátu zrušení Obamacare, rozhodl se alespoň zrušit dotační platby zdravotním pojišťovnám, tedy příspěvky, které v rámci systému zdravotní reformy dostávají jako náhradu za levnější pojistné pro sociálně slabé klienty – snažil se tak dostat demokraty k jednacímu stolu, což se stejně nepodařilo.

Pokud jde o pravomoci hlavy státu, Kozák změny v nejbližší době nečeká. „Nemyslím si, že v současné vyhrocené atmosféře je zásadní omezení prezidentovy moci reálné – muselo by totiž projít i přes veto Donalda Trumpa, což vyžaduje dvoutřetinovou většinu v obou komorách Kongresu,“ upozornil amerikanista.

URL| <https://ct24.ceskatelevize.cz/svet/2640941-moc-americkyh-prezidentu-sili-od-dob-lincolna-kongres-se-vsak-neboji-ozvat>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
ceskatelevize.cz

Nohavica legitimizoval politiku nesvobody, píše děkan z Brna. A Jan Hřebejk?

6.11.2018 pravdive.eu str. 00

Ruské vyznamenání, které převzal písničkář Jarek Nohavica z rukou ruského prezidenta Vladimira Putina, stále hýbe českou veřejností. Ke kauze se vyjádřili také režisér Jan Hřebejk. Doplnil tak řadu osobností, v které se objevili zpěvák a překladatel Ondřej Hejma či expremiér Mirek Topolánek. Nemlčel ani děkan **Fakulty sociálních věd** Masarykovy univerzity v Brně Břetislav Dančák. Nahlédněte.

URL| <http://pravdive.eu/news/68294/nohavica-legitimizoval-politiku-nesvobody-pise-dekan-z-brna-a-jan-hrebejk>

Mobilizace voličů kvůli Trumpovi. Amerika je téměř ve stavu studené občanské války, míní Joch

6.11.2018 ct24.cz str. 00 Svět
kejlovat

O volby do amerického Kongresu je letos nebyvalý zájem – podle amerikanisty Kryštofa Kozáka z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy hlavně kvůli prezidentovi Donaldu Trumpovi, který jako výrazná osobnost polarizující společnost nutí lidi k akci. Mobilizaci republikánského a demokratického tábora komentoval v pořadu Události, komentáře také ředitel Občanského institutu Roman Joch. Amerika se podle něj ocitla takřka na hraně studené občanské války.

Nepsané referendum o Trumpovi

Zpravodajský web CNN píše, že ve Spojených státech se schyluje k „historické srážce“.

„Je vidět, že zájem je větší, a důvodem je samozřejmě osoba prezidenta Trumpa. Volby (do Kongresu) vždy bývají referendem o prvních dvou letech vládnutí předtím zvoleného prezidenta. Sám Trump to akcentoval, že je

to referendum o něm," uvedl redaktor Aktuálně.cz Daniel Anýž s tím, že dle listu The Wall Street Journal je klíčovým faktorem při rozhodování většiny Američanů právě názor na Trumpa.

Podle Kozáka i demokraté chtějí zdůraznit, že tyto volby jsou právě o Trumpovi. „Je to pravda, ať už si o prezidentství Donalda Trumpa můžeme myslet cokoli, tak je to velmi výrazný polarizující prezident, který nutí lidi se k němu nějakým způsobem postavit – buď pro, nebo proti," míní amerikanista.

To, že posílí opoziční demokraté, je podle Jocha tradiční vývoj. „V poločase prezidentského období vždy tradičně posiluje strana opoziční, otázkou je o kolik. Většinou mají opoziční voliči větší tendenci se voleb účastnit než ti, kteří jsou s prezidentem spokojeni. Amerika je nyní téměř ve stavu studené občanské války, takže jsou mobilizováni jak republikánští, tak demokratičtí voliči," vnímá atmosféru v zemi Joch.

Odkaz

Marjanovič: Demokraté jsou bezradní, na Trumpa nic nezabírá

Republikáni zřejmě přijdou o dolní komoru, okrsky jsou totiž různorodé
Podle průzkumů by mohli získat většinu ve Sněmovně reprezentantů demokraté, zatímco v Senátu uspějí spíš republikáni.

„V senátních volbách se více promítá celkové složení konkrétního státu, protože za každý stát jsou jen dva senátoři, takže v tom mají výhodu republikáni, že v červených státech, kde už své lidi mají, jde republikánská podpora spíše za nimi. Navíc mají velkou výhodu, že z 35 křesel, která jsou letos ve hře, je 26 nebo 27 demokratických, takže demokraté jich spoustu brání. Proto je Senát předpovídán, že zůstane v rukou republikánů," vysvětlil Anýž.

Ve Sněmovně reprezentantů je situace jiná – zde je voleno 435 kongresmanů, každý za svůj okrsek, jež jsou mnohem různorodější, upozornil Anýž. „V rámci Virginie nebo Pensylvánie přejedete z jednoho konce na druhý od červeného přes nerozhodnutý růžový až k modrému, kde vyhrávají demokraté. Trump signalizoval, jak to dopadne, protože v závěru kampaně jel podporovat spíš senátory a guvernéry," podotkl novinář.

Odkaz

Dekret jako těžká zbraň. Moc prezidentů sílí od dob Lincoln, Kongres se ale nebojí ozvat

Podle amerikanisty Jiřího Pondělíčka z **FSV UK** je v řadě okresů předem rozhodnuto. „Demografické složení jednotlivých obvodů docela přesně napoví, jak to dopadne. Obvodů, kde můžeme čekat, že se změní stranické obsazení, je menšina," konstatoval expert. „Myslím si, že obvodů, kde bude hrát roli osobnost kandidáta, není tolik. Celonárodní témata, osobnost a způsob výkonu funkce prezidenta je to, co bude dominovat," dodal Pondělíček. Trumpovým plánům zvoní hrana

Pokud demokraté získají sněmovnu a republikáni si udrží Senát, budou mít velké Trumpovy plány na omezení imigrace či přímo stavbu zdi prakticky nulovou šanci projít, upozornil politolog Jakub Dopieralla.

„Pokud demokraté získají většinu ve sněmovně, budou se velmi bránit prosazování těchto (Trumpových) priorit. Bude to znamenat změnu priorit v otázce sestavování státního rozpočtu, ke kterému je potřeba souhlasu sněmovny, Senátu i prezidenta. Dalo by se říct, že z hlediska zákonodárství agenda Donalda Trumpa tak, jak by si ji představoval, skončí," prohlásil Dopieralla.

„Netroufám si říct, že jsou to volby přelomové – nemyslím si, že by se politické kormidlo úplně otočilo, už jen proto, že pravděpodobně dojde k patu – Trump nebude schopen dál prosazovat svoji agendu, pokud ztratí byť jen jednu komoru Kongresu, nicméně jelikož systém vyžaduje shodu obou komor, tak by ani demokraté v případě vítězství ve Sněmovně reprezentantů nemohli prosazovat svoje zákony.“

Jiří Pondělíček
amerikanista z **FSV UK**

přehrát

video

Amerikanista Pondělíček: Ve Sněmovně reprezentantů se čeká modrá vlna

Amerikanista Pondělíček: Ve Sněmovně reprezentantů se čeká modrá vlna

Novinář Anýž: Američané se rozhodují podle názoru na Trumpa

Horizont ČT24: Volby do Kongresu jako souboj prezidentů Trumpa a Obamy

Trump už pomalu musí myslet na kampaň za znovuzvolení. „Pokud by republikáni prohráli ve volbách do obou komor Kongresu, tak je téměř jisté, že v republikánských primárkách někdo vyzve Trumpa v boji o nominaci. Byl by to nejspíš nějaký republikánský senátor nebo guvernér, který by upozornil, že Trump republikánům škodí a bere jim hlasy,“ myslí si Joch.

Pokud ale republikáni ztratí jen jednu z komor, pravděpodobně bude Trump mluvit o úspěchu – a pak by jeho soupeřem byl demokrat, doplnil Joch.

URL| <https://ct24.ceskatelevize.cz/svet/2644541-mobilizace-volicu-kvuli-trumpovi-amerika-je-temer-ve-stavu-studene-obcanske-valky-mini>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
[ceskatelevize.cz](https://www.ceskatelevize.cz)

Nohavica legitimizoval politiku nesvobody, píše děkan z Brna. A Jan Hřebejk?

6.11.2018 [politicke-listy.cz](http://www.politicke-listy.cz) str. 00

Ruské vyznamenání, které převzal písničkář Jarek Nohavica z rukou ruského prezidenta Vladimira Putina, stále hýbe českou veřejností. Ke kauze se vyjádřili také režisér Jan Hřebejk. Doplnil tak řadu osobností, v které se objevili zpěvák a překladatel Ondřej Hejma či expremiér Mirek Topolánek. Nemlčel ani děkan **Fakulty sociálních věd** Masarykovy univerzity v Brně Břetislav Dančák. Nahlédněte. zdroj: [parlamentnilisty.cz](http://www.parlamentnilisty.cz), přidáno v 14:35, přečteno: 0x

URL| <http://www.politicke-listy.cz/?clanek=179465-nohavica-legitimizoval-politiku-nesvobody--pise-dekan-z-brna.-a-jan-hrebejk-.html>

Za Thomayerovu nemocnici mluví Petr Sulek

6.11.2018 zpravy.idnes.cz str. 00 Zprávy / Mediahub
idnes.cz, Jitka Venturová

Novým tiskovým mluvčím pražské Thomayerovy nemocnice je Petr Sulek. Dosud pracoval na Úřadu vlády a před tím řadu let působil na pozici vedoucího tiskového oddělení a zástupce tiskového mluvčího na ministerstvu práce a sociálních věcí, oznámila nemocnice v tiskové zprávě.

Sulek se nové funkce ujal v pondělí 5. listopadu.

Na ministerstvu práce působil Petr Sulek téměř 12 let a měl na starosti mediální komunikaci, ediční a publikační činnost, internetové stránky úřadu a celkové organizační zajištění chodu oddělení. Poslední tři roky také zastával pozici zástupce ředitele odboru komunikace a zároveň vedl tiskové oddělení ministerstva.

Do října 2018 pracoval v odboru komunikace Úřadu vlády.

Má za sebou i dlouholetou praxi v neziskovém sektoru v oblasti PR a média. Spolupracuje s neziskovou organizací Fórum kultur.

Je absolventem **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze a rovněž Vysoké školy Karlovy Vary.

URL https://zpravy.idnes.cz/thomayerova-nemocnice-petr-sulek-dlf-/mediahub.aspx?c=A181106_085441_mediahub_jpl

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
idnes.cz

Nohavica legitimizoval politiku nesvobody, píše děkan z Brna. A Jan Hřebejk?

6.11.2018 politicke-listy.cz str. 00

Ruské vyznamenání, které převzal písničkář Jarek Nohavica z rukou ruského prezidenta Vladimira Putina, stále hýbe českou veřejností.

Ke kauze se vyjádřili také režisér Jan Hřebejk. Doplnil tak řadu osobností, v které se objevili zpěvák a překladatel Ondřej Hejma či expremiér Mirek Topolánek. Nemlčel ani děkan **Fakulty sociálních věd** Masarykovy univerzity v Brně Břetislav Dančák. Nahlédněte.

Jaromír Nohavica se dočkal z rukou ruského prezidenta Vladimira Putina vyznamenání za přínos ke zlepšování česko-ruských vztahů. Zatímco novinář Respektu Ondřej Kundra či expremiér za ODS Mirek Topolánek za přijetí vyznamenání Nohavicu zkritizovali, režisér Jan Hřebejk se vyjádřil podstatně smířlivěji.

Další informace naleznete zde.

„Jaromír Nohavica si PUŠKINOVU medaili od PUTINA zasloužil i nezasloužil. To trošku už záleží na nás, jak to každý bereme. Jestli to je zasloužená pocta za interpretaci Vysockého a Okudžavy. Nebo nevhodné přitakání režimu Vladimíra Vladimiroviče. Ale Jarek Nohavica nejsou Dukovany,“ napsal Hřebejk na sociální síti Twitter s odkazem na uvažované rozšíření jaderných elektráren v Česku. O zakázku stojí i ruský Rosatom, ale řada odborníků, v čele s předsedkyní Státního úřadu pro jadernou bezpečnost Danou Drábovou, zvedá před ruským angažmá varovný prst.

Již zmíněný novinář Ondřej Kundra naproti tomu nenechal na Nohavicovi nit suchou. Taktéž na sociální síti Twitter zdůraznil, že morálka je jen jedna, takže není v pořádku přijímat vyznamenání z rukou člověka, jenž v Rusku vytvořil atmosféru, ve které je normální vraždit nepohodlné novináře či opoziční politiky.

Podobně to vidí i děkan **Fakulty sociálních věd** v Brně Břetislav Dančák. „Jaromír Nohavica se zalíbil autoritářskému režimu a ochotně mu poskytl podporu. Převzetím Puškinovy ceny z rukou prezidenta Putina se sám a dobrovolně přihlásil k tomu, že utlačování vlastních občanů a pronásledování politických oponentů považuje za správné. K lítosti všech demokraticky smýšlejících lidí sledujeme, jak se opět nechal veřejně známý a populární člověk zlákat k tomu, aby svým jednáním legitimizoval politiku nesvobody. Bohužel tak aktivně činí

totéž co jeho předchůdci, jako např. dramatik G. B. Shaw, který v době úmyslně vyvolaného ukrajinského hladomoru oslavoval výdobytky Stalinova Sovětského svazu. Nohavicovo jméno bude od teď mimo jiné spojeno se sympatiemi k provádění takové politiky Kremlu, jejímž výsledkem je agrese vůči Ukrajině a anexe Krymu. Jak smutné v časech, kdy si sami připomínáme padesát let od sovětské okupace Československa ze srpna 1968," napsal Děkan na sociální síti Facebook.

Jste politik? Zveřejněte bez redakčních úprav vše, co chcete. Zaregistrujte se ZDE.

Jste čtenář a chcete komunikovat se svými zastupiteli? Zaregistrujte se ZDE.

URL| <http://www.politicke-listy.cz/?goto=179465-nohavica-legitimizoval-politiku-nesvobody--pise-dekan-z-brna.-a-jan-hrebejk-.html>

Nohavica legitimizoval politiku nesvobody, píše děkan z Brna. A Jan Hřebejk?

6.11.2018 parlamentnilisty.cz str. 00

Ruské vyznamenání, které převzal písničkář Jarek Nohavica z rukou ruského prezidenta Vladimira Putina, stále hýbe českou veřejností. Ke kauze se vyjádřili také režisér Jan Hřebejk. Doplnil tak řadu osobností, v které se objevili zpěvák a překladatel Ondřej Hejma či expremiér Mirek Topolánek. Nemlčel ani děkan **Fakulty sociálních věd** Masarykovy univerzity v Brně Břetislav Dančák. Nahlédněte.

Jaromír Nohavica se dočkal z rukou ruského prezidenta Vladimira Putina vyznamenání za přínos ke zlepšování česko-ruských vztahů. Zatímco novinář Respektu Ondřej Kundra či expremiér za ODS Mirek Topolánek za přijetí vyznamenání Nohavicu zkritizovali, režisér Jan Hřebejk se vyjádřil podstatně smířlivěji.

„Jaromír Nohavica si PUŠKINOVU medaili od PUTINA zasloužil i nezasloužil. To trošku už záleží na nás, jak to každý bereme. Jestli to je zasloužená pocta za interpretaci Vysockého a Okudžavy. Nebo nevhodné přitakání režimu Vladimíra Vladimíroviče. Ale Jarek Nohavica nejsou Dukovany," napsal Hřebejk na sociální síti Twitter s odkazem na uvažované rozšíření jaderných elektráren v Česku. O zakázku stojí i ruský Rosatom, ale řad odborníků v čele s předsedkyní Státního úřadu pro jadernou bezpečnost Danou Drábovou zvedá před ruským angažmá varovný prst.

Již zmíněný novinář Ondřej Kundra naproti tomu nenechal na Nohavicovi nit suchou. Taktéž na sociální síti Twitter zdůraznil, že morálka je jen jedna, takže není v pořádku přijímat vyznamenání z rukou člověka, jenž v Ruku vytvořil atmosféru, ve které je normální vraždit nepohodlné novináře či opoziční politiky.

Podobně to vidí i děkan **Fakulty sociálních věd** v Brně Břetislav Dančák. „Jaromír Nohavica se zalíbil autoritářskému režimu a ochotně mu poskytl podporu. Převzetím Puškinovy ceny z rukou prezidenta Putina se sám a dobrovolně přihlásil k tomu, že utlačování vlastních občanů a pronásledování politických oponentů považuje za správné. K lítosti všech demokraticky smýšlejících lidí sledujeme, jak se opět nechal veřejně známý a populární člověk zlákat k tomu, aby svým jednáním legitimizoval politiku nesvobody. Bohužel tak aktivně činí totéž co jeho předchůdci, jako např. dramatik G. B. Shaw, který v době úmyslně vyvolaného ukrajinského hladomoru oslavoval výdobytky Stalinova Sovětského svazu. Nohavicovo jméno bude od teď mimo jiné spojeno se sympatiemi k provádění takové politiky Kremlu, jejímž výsledkem je agrese vůči Ukrajině a anexe Krymu. Jak smutné v časech, kdy si sami připomínáme padesát let od sovětské okupace Československa ze srpna 1968," napsal Děkan na sociální síti Facebook.

Jste politik? Zveřejněte bez redakčních úprav vše, co chcete. Zaregistrujte se ZDE.

Jste čtenář a chcete komunikovat se svými zastupiteli? Zaregistrujte se ZDE.

Foto: 4press.cz Popisek: Jaromír Nohavica.

URL| <https://www.parlamentnilisty.cz/arena/monitor/Nohavica-legitimizoval-politiku-nesvobody-pise-dekan-z-brna-a-jan-hrebejk-558378>

Volby do Kongresu USA, Vysvědčení pro Donalda Trumpa, Rozzlobení demokraté i republikáni, Co Trumpovi pomáhá a co škodí

6.11.2018 ČT 24 str. 01 22:00 Události, komentáře

Michal KUBAL, moderátor

Klíčové americké volby. Volby, které zásadně ovlivní americkou politiku v dalších dvou letech mandátu prezidenta Trumpa. On sám je označuje za referendum o své vládě. Voliči rozhodují o složení Kongresu, zvolí celou dolní komoru a taky třetinu senátu. Hlasování provází nebývalý zájem. Demokrati doufají, že by mohli zpět získat kontrolu nad Sněmovnou reprezentantů. Senát by podle většiny předpovědí měli uhájit republikáni. Řada soubojů je, ale velmi vyrovnaných. Zítřek tak může přinést taky velké vítězství demokratů a nebo pokračování republikánské vlády nad celým Kongresem.

Ron DESANTIS, republikánský kandidát na guvernéra Floridy

Pracovali jsme tvrdě, podle mě my všichni. Myslím, že jsme udělali, co jsme mohli, a mám z toho radost. Uvidíme, jak to dopadne.

Andrew GILLUM, demokratický kandidát na guvernéra Floridy.

Naše dnešní vítězství by vyslalo jasnou zprávu panu Trumpovi i panu DeSantisovi, stejně jako nenávislné a rozdělující politice, že se blíží jejich konec.

Michal KUBAL, moderátor

A za Atlantik teď živě. Je tam David Miřejovský. Davide ty kongresové volby, které se konají v mezidobí mezi prezidentskými volbami, většinou netáhnou. Letos to, ale neplatí. Ta vysoká volební účast, na kterou to prozatím vypadá. Co to říká o stavu dnešní Ameriky?

David MIŘEJOVSKÝ, redaktor, zpravodaj ČT v USA

Je to jednoznačný důkaz, že se rozrůstají ty tábory. Ať už republikánů tak demokratů. Ale zároveň je to také známka toho, že ubývá voličů nerozhodnutých, voličů těch, kterým ještě při minulých volbách do Kongresu bylo víceméně jedno, kdo jejich okrsek jezdí zastupovat do Washingtonu, D.C. Po té velmi vyhocené kampani z posledních měsíců a vlastně potom, kam se americká politika domácí ubírá v posledních více než dvou letech, si bylo mnoho z těchto lidí nuceno okolnostmi vybrat stranu, tak říkajíc. A přidali se buď k republikánům nebo demokratům. To samozřejmě znamená, že ten pomyslný příkop mezi těmito tábory se dál prohlubuje a ať už ty výsledky zítra dopadnou jakkoli, tak je evidentní, že toto jen tak nezmizí. A to říkám s tím, že před námi je vlastně, jsou dva roky, které vyplní kampaň před volbami prezidentskými v roce dva tisíce dvacet, která podle některých náznaků může být ještě daleko tvrdší než ta, která právě skončila.

Michal KUBAL, moderátor

Často se říká, že další volby začínají, když jedny skončí, ale tyhle ještě neskončily, takže pojďme se podívat na ty dnešní volby. Volí se jednak kompletně celá sněmovna, Sněmovna reprezentantů. Dosud tam měli výraznější převahu republikáni. Mandát se získává na dva roky. I proto je hlasování v polovině období aktuálního prezidenta tradičním testem jeho oblíbenosti. Vedle toho se taky obměňuje třetina senátu. Tam měli republikáni těsnou většinu. Konkrétně je tam čtyřicet sedm demokratů, padesát jedna republikánů a dva nezávislí. Ti většinou hlasují společně s demokraty. Volební období v horní komoře je šestileté. Mezi klíčové pravomoci Kongresu patří navrhování a schvalování zákonů, které procházejí oběma komorami. Senát navíc například schvaluje velvyslance, federální soudce nebo některé státní úředníky. Prezident si, ale hodně věcí může prosadit tak zvaným prezidentským dekretem. Ty mohou upravovat prakticky stejné věci jako zákony, ale Kongres je neschvaluje. Prezident Trump tak třeba zakázal vstup do země obyvatelům některých muslimských zemí. Barack Obama předtím dekrety zase například prosazoval větší ochranu životního prostředí. Znovu David Miřejovský. Davide ty odhady. Sněmovna reprezentantů demokratům, senát republikánům. Na tom se

shodovala většina toho, co se objevovalo v médiích. Ty poslední hodiny, volební účast. Mění něco na těchto odhadech?

David MIŘEJOVSKÝ, redaktor, zpravodaj ČT v USA

Zatím ani příliš ne, protože se zdá, že skutečně rostou obě dvě skupiny, ať už příznivců demokratů tak i příznivců republikánů. Bude velmi zajímavé sledovat, jak dopadnou některé okrsky na Floridě, ve Virginii, ale třeba i v Texasu a Kalifornii. Některé ty okrsky jsou skutečně velmi vyrovnané a já jsem se před malou chvílí díval, kolik byli jednotliví kandidáti schopni vybrat a také utratit za kampaň v těchto okrscích. A to jde o okrsky, kde žije třeba půl milionu šest set sedm set tisíc lidí. A oba dva kandidáti společně tam byli vybrat a utratit i deset milionů dolarů, což je v přepočtu dvě stě třicet milionů korun. To už je obrovské číslo i na poměry ve Spojených státech na volby do Kongresu. A jen to ukazuje, jak moc důležité jsou tyto volby, jak pro obě dvě strany, ale jak vážně je berou i jejich sponzoři a samozřejmě také sympatizanti a voliči.

/ Rozhovor /

Michal KUBAL, moderátor

Hosty ve studiu jsou Kryštof Kozák vedoucí Katedry severoamerických studií na **Fakultě sociálních věd**. Vítám vás, dobrý večer.

Kryštof KOZÁK, vedoucí katedry severoamerických studií

Dobrý večer.

Michal KUBAL, moderátor

A Roman Joch ředitel Občanského institutu. I vás zdravím, dobrý večer.

Roman JOCH, ředitel, Občanský institut

Dobrý večer.

Michal KUBAL, moderátor

Pánové voliči vystaví hodnocení prezidentu Trumpovi a ovlivní jeho budoucnost. O těchto volbách se mluví skutečně jako o volbách, které nejsou primárně o prezidentovi, ale vlastně jsou o prezidentovi. Souhlasíte s tímhle hodnocením pane Jochu?

Roman JOCH, ředitel, Občanský institut

Ano, souhlasím s tím. Vždycky v poločasu prvního prezidentského období tradičně posiluje strana opoziční. Otázkou je, kolik posílí. Většinou opoziční voliči mají větší tendenci se voleb účastnit. Mají vyšší volební účast než ti, kteří jsou s prezidentem spokojeni. Ale Amerika je nyní v takovém stavu téměř až studené občanské války, že jsou mobilizováni jak republikánští tak demokratičtí voliči.

Michal KUBAL, moderátor

Jak moc pane Kozáku jsou tyhle volby o Donaldu Trumpovi? I když to nejsou primárně volby prezidentské.

Kryštof KOZÁK, vedoucí katedry severoamerických studií

Tak je zajímavé, že zejména demokrati jakoby tuto, tuto linku razí poměrně intenzivně. A jako.

Michal KUBAL, moderátor

Nemají tu tendenci spojovat ta témata voleb do Sněmovny reprezentantů a do senátu s prezidentem?

Kryštof KOZÁK, vedoucí katedry severoamerických studií

Přesně tak, přesně tak. Jo to znamená, že to, ten slogan, je to jako referendum o Donaldu Trumpovi, tak to zaznívá spíše z těch demokratických, z demokratických řad. Ale je to, je to pravda to prezidentství Donalda Trumpa, ať už si o něm můžeme myslet cokoliv, tak on je opravdu jako velmi výrazný prezident, velmi polarizující prezident. A v té americké společnosti, to tady zaznělo, zaznělo dobře, tak i jako on vlastně nutí lidi jako nějakým způsobem se k němu postavit. Buď pro nebo proti.

Michal KUBAL, moderátor

Nejenom lidi, ale i média. Obecně se dá říci, že většinově asi ve Spojených státech novináři Donalda Trumpa příliš nechválí. Jak mu tohle může pomáhat nebo naopak nepomáhat pane Jochu?

Roman JOCH, ředitel, Občanský institut

Mnozí jeho skalní voliči, voliči republikánů mají zkušenost, že média hlavního proudu, hlavní televize nebo i deníky, jako je New York Times, Washington Post v prezidentských volbách, ale i těch kongresových spíš sympatizují s demokraty, fandí jim. Takže jsou skeptičtí vůči médiím. Ale existují i, i republikánská média. Z televizí je to ona Fox News. A z deníků bych uvedl například Wall Street Journal. Takže Amerika je něco jako dva politické kmeny, dva národy a každý sleduje, poslouchá ta svá média, která ho jenom utvrzují už v tom přesvědčení, které má.

Michal KUBAL, moderátor

Platí tedy tohle rozdělení podle vás pane Kozáku i v médiích? A je to půl na půl? Tou evropskou optikou by se zdálo, že pořád ještě je více médií ve Spojených státech, která spíše nefandí současnému prezidentovi.

Kryštof KOZÁK, vedoucí katedry severoamerických studií

Tam se, ale ukázalo. Jako to je určitě dobrá otázka, ale ukázalo se, že spousta těch republikánských voličů nebo podporovatelů Donalda Trumpa, tak když se podíváte na ty statistiky, tak vlastně oni berou za své zprávy zejména ze sociálních sítí, z Facebooku. A tam se ukázalo, že jak ten Facebook dokáže velmi dobře konkurovat těm tradičním médiím. To znamená, že jakoby tam ta média hrají důležitou roli a pokud by to bylo na té mediální scéně tak jednoznačné, tak by Donald Trump jako nikdy nemohl mít takovou podporu, jakou má. Těch čtyřicet až padesát procent jako lidí, tak oni někde ty zprávy berou a evidentně jako to, že vlastně ta mainstreamová média ztrácí svoji pozici, tak se to ukazuje i v tomto.

Michal KUBAL, moderátor

K demokratům se jistě ještě dostaneme, ale zůstaňme ještě chvíli u Donalda Trumpa, republikánů. V případě vítězství republikánů může to pan Trump brát jako potvrzení toho, že ten jeho kurz je správný, potažmo jako zvýšení nadějí na znovuzvolení? Ono už je to za dva roky, jestli se nemýlím. Ono to letí, pane jo.

Roman JOCH, ředitel, Občanský institut

Kampaň za znovuzvolení, jak už bylo řečeno, začne zítra, už zítra. Pokud by republikáni prohráli ve volbách do obou komor Kongresu, tak je téměř jisté, že v republikánských primárkách někdo vyzve prezidenta Trumpa v boji o nominaci.

Michal KUBAL, moderátor

Tedy někdo opravdu silný? Protože v tuto chvíli, zase říkám to tou evropskou optikou, ale si to moc neumím představit, kdo by si troufl vůči Donaldu Trumpovi vystoupit.

Roman JOCH, ředitel, Občanský institut

Byl by to nejspíš nějaký senátor, možná guvernér republikánský, který by řekl, podívejte Trump už nám nyní objektivně škodí. Bere nám hlasy. Ale prozatím uvidíme zítra ráno, jaké budou výsledky, prozatím to vypadá, že

demokraté získají většinu ve sněmovně a republikáni uhájí senát nebo možná dokonce posílí v senátu. A tím pádem by Trump říkal, no já zatím nejsem neúspěšný prezident, jsem úspěšný a pak by jeho hlavním soupeřem nebyl žádný republikán, ale demokrat.

Michal KUBAL, moderátor

Pane Kozáku jaká je tedy podle vás souvztažnost mezi výsledkem těch voleb a ambicí Donalda Trumpa na další čtyři roky v Oválné pracovně?

Kryštof KOZÁK, vedoucí katedry severoamerických studií

Tak tam ta souvislost je úplně jasná. Tam jako, proto ty volby jsou tak důležité, protože zase je potřeba to vidět v nějakém širším kontextu tam. Americký politický systém je trochu postaven na té myšlence jakoby vyvažování a protívaň. A pokud Donald Trump jako sice to, není to pravděpodobné, že se to stane, ale pokud by se to stalo a republikáni by pořád dominovali jak Kongresu tak v podstatě nepřímo i Nejvyššímu soudu, měli by i prezidenta, tak by to bylo určité jako potvrzení pro to, že ta linie Donalda Trumpa je jako, jako fundamentálně správná. Takže můžeme očekávat jako další kroky v té jeho nastavené agendě.

Michal KUBAL, moderátor

Republikány i prezidenta Trumpa jsme tedy probrali. Pojdme zkusit zabrousit do demokratického tábora. Začněme Barackem Obamou. Viděli jsme, že se docela výrazně zapojil do kampaně demokratů. Jak moc je angažmá ex prezidenta pane Jochu podle vašich zkušeností obvyklé? Takhle na můj vkus docela výrazné.

Roman JOCH, ředitel, Občanský institut

Ano, je to výrazné. On se aktivně zúčastnil demokratické kampaně ve státech, jako je Florida a dalších, které jsou klíčové. Není nebo nebývalo to doposud příliš časté. Ten prezident si dával určitou pauzu od komentování stranické politiky a pak měl spíše tendenci se tvářit jako ten, ten starý nebo starší státník, který nadstranicky spolupracuje s ostatními bývalými prezidenty.

Michal KUBAL, moderátor

Navíc, navíc, promiňte napříč politických spektrem, protože třeba vztahy mezi Georgem Bushem mladším a Donaldem Trumpem určitě nejsou takové, že by se někde poplácávali po zádech, mám takový pocit.

Roman JOCH, ředitel, Občanský institut

Ne, nejsou dobré. Patří k úplně jiným křídům republikánské strany.

Michal KUBAL, moderátor

Byť jsou tedy z jedné strany, tak úplně jiné křídlo.

Roman JOCH, ředitel, Občanský institut

Ano. Na druhou stranu můžeme říci, že bývalý prezident Bill Clinton, demokrat a rodina Bushů mají naopak velice dobré vztahy nyní.

Michal KUBAL, moderátor

To je pravda.

Roman JOCH, ředitel, Občanský institut

Takže je to určité novum, ale to svědčí jenom o tom, jak je americká politika vnitřně polarizovaná, že prezident Barack Obama cítil potřebu své straně pomoci a aktivně se kampaní účastnit. Ono konec konců i prezident Trump se někdy chová neprezidentsky tím, jak aktivně hraje roli útočného, útočníka v diskusích během

kampaní. Prezidenti spíše se tváří prezidentsky a nechají svého viceprezidenta, aby byl tím tak zvaným útočným, útočným vlčákem, který útočí na opozici.

Michal KUBAL, moderátor

Pan Joch mluví o tom, že Barack Obama se zapojil v těch klíčových státech. Jak velký význam vy byste mu přisuzoval? Tedy tomu, že opravdu promlouval a že to skutečně nebylo jenom nějaké zdvořilostní gesto nebo zdvořilostní návštěva na kampani.

Kryštof KOZÁK, vedoucí katedry severoamerických studií

Tak já si myslím, že zase jako nás tady, jako z Čech se to komentuje s takovým určitým odstupem, ale co já jsem komunikoval se svými přáteli, známými ve Spojených státech, tak řada z nich tyto volby jako bere jako velmi emocionálně, jako velmi důležitou, důležitou věc, protože tam jako nesmíme zapomínat na to, že kdo ovládne, jako kdo zvítězí vlastně v těchto volbách, tak bude mít důležitou roli i při překreslování volebních distriktů v roce dva tisíce dvacet. To znamená, že ta jako ta výhoda teď se může projevit ještě, ještě vlastně, ještě vlastně dlouhodobě. To znamená, že ten význam toho je tak velký, že Barack Obama prostě vlastně porušil tuto nepsanou tradici a poměrně výrazně do toho vstoupil.

Michal KUBAL, moderátor

Když mluvíme o té evropské perspektivě, z níž komentovat Ameriku je vždycky ošidné. Tak já to přesto zkusím. Připadá mi nebo vypadá to jako, jako by kromě toho anti Trumpa, abych použil to české spojení obvyklé, neměli demokraté nějaké velké nosné téma pánové. Co si o tom myslíte pane Jochu?

Roman JOCH, ředitel, Občanský institut

Nejvíce používají téma zdravotnické reformy prezidenta, bývalého prezidenta Obamy. Varují před tím, že republikáni by se mohli pokusit zdravotní péči, kterou mnozí díky Obamovi dostali, jim opět vzít. Trump jako kdyby se vrátil k té své kampani z roku dva tisíce šestnáct. A v posledních dnech akcentuje téma imigrace, varuje před takzvanou karavanou. To znamená, táhnoucí skupinou lidí z Latinské Ameriky, kteří by se chtěli dostat do USA. Takže on sází na antiimigrační téma.

Michal KUBAL, moderátor

A na co tedy podle vás sázejí demokraté nejvíc pane Kozáku?

Kryštof KOZÁK, vedoucí katedry severoamerických studií

Já bych souhlasil. Prostě jako ta problematika zdravotní péče je určitě, je určitě důležitá. Nicméně prostě mediálně se ukazuje, že vlastně taková ta politika toho strachu, jak to tady bylo zmíněno, jako tady migrační karavan. To jsou, jako to je pět tisíc lidí, kteří pěšky putují, aby demonstrativně požádali o politický azyl, na což mají podle mezinárodního práva jako nárok. Takže to samozřejmě se Donaldu Trumpovi podařilo jakoby krásně, krásně zveličít a demokraté vlastně hledají to téma, které bude jako nějakým způsobem tak silné, aby ty, aby ty svoje voliče mohli i nějakým způsobem pozitivně nějak aktivizovat.

Michal KUBAL, moderátor

Poslední věc jenom stručně pánové. Platí, že souhlasíte s těmi průzkumy, které říkají, že demokraté mají šanci uspět ve Sněmovně reprezentantů a republikáni uhájí tu, tu část senátu? Pane Kozáku, začnu u vás.

Kryštof KOZÁK, vedoucí katedry severoamerických studií

Tak my všichni víme, že v roce dva tisíce šestnáct jsme se jako dost ošklivě spálili, protože jsme spoléhali na předpovědi těch jako nejlepších amerických prognostiků, jako je třeba Nate Silvers, FiveThirtyEight dot com. To znamená, že jako my můžeme pouze doufat, že se z těch chyb poučili a já bych tomu jako v uvozovkách, bych tomu pořád ještě věřil, ale uvidíme, co přinese ráno.

Michal KUBAL, moderátor

Pane Jochu?

Roman JOCH, ředitel, Občanský institut

No co nám zbývá. Věřit těm průzkumům a uvidíme ráno, jestli bude velké překvapení. Ten výsledek rozhodne to, které straně se víc povede no přesvědčit lidi druhého tábora, to je prakticky nemožné, ale mobilizovat své vlastní stoupence, aby se na ty volby, aby se těch voleb prostě zúčastnili, aby nezůstali doma.

Michal KUBAL, moderátor

Děkuji vám oběma, že jste přišli. Nashledanou.

Kryštof KOZÁK, vedoucí katedry severoamerických studií

Díky za pozvání.

Roman JOCH, ředitel, Občanský institut

Díky.

/ Konec rozhovoru /

Kvlt nemusí být cool

7.11.2018 A2 str. 13 Hudba

hudební zápisník

S Johnem Doranem o desetiletí hudebního serveru The Quietus

štěpán šanda

„Systémy funkční. Neckbeard Deathcamp jsou athcamp online.“ Těmito slovy se v polovině srpna na vině Twitteru ohlásila kapela, která brzy nato se svým albem *White Nationalism Is for Basement Dwelling Losers* vedla v žebříčku prodejů prodespolu na Bandcampu a na konci září spolu s projektem proGaylord vydala split *United Antifascist Evil*. Poněkud překvapivě se jedná o syrový ná syrouckí, black metal s garážovou produkcí, tedy o hudbu, která není zrovna trendy. Senzace dy. Senzaeck však spočívala v něčem jiném. Neck beard Deathcamp jsou „meme“ kapela, která satiricky terá saticistický shazuje hnutí alt -right a neonacistický black metal.

Metoda chicagské skupiny (která však na šak svém bandcampovém profilu uvádí jako místo ko mísodkaho původu francouzské Bordeaux, čímž odkazuje na bydliště Varga Vikernes, stojícího za kontroverzním projektem Burzum) spočívá očívá v napodobování vzorců známých z neonacistické nacistobí scény. Ta se na žánr napojila v období jeho vrcholné slávy v devadesátých letech. Pravicový extremismus nachází v black metalu několik přitažlivých aspektů. Neonacistické myšlenky se dají skrýt za opěvováním severské mytologie a předkřesťanské historie, s jejíž symbolikou mnohé kapely pracují. Hlásání návratu před židovsko -křesťanskou kulturu, kterým je známý například právě Vikernes, navíc souzní s antisemitismem. S nezřetelností těchto hranic se blackmetalová scéna potýká trvale. Její pověsti přitom neprosplá ani vyjádření členů skupin, které nicméně za neonacistické označit nelze. V polovině devadesátých let se například Hellhammer, bubeník Mayhemu, nechal slyšet, že na scéně „nechtějí černochoy, protože black metal je pro bílé“. Bývalý zpěvák skupiny Gorgoroth, vystupující pod jménem Gaahl, se zase vyjádřil, že považuje mulaty za podlídi. Oba jmenovaní však později své pohledy přehodnotili nebo se aspoň vyjádřili v rozporu s předchozími tvrzeními. Gaahl byl dokonce v roce 2010 v Bergenu zvolen gay osobností roku. Přesto je NSBM neboli „nacionálně-socialistický black metal“ stále dostatečně živým žánrem, aby stálo za to se mu vysmívat, jak to dělají právě Neckbeard Deathcamp na desce *White Nationalism Is for Basement Dwelling Losers*.

Na první pohled se zdá, že obal alba zdobí německá orlice, vzápětí však zjistíte, že orlice s poněkud falickým tvarem hlavy v pařátech

falický místo svastiky drží žabáka Pepeho - komiksovou drž postavičku, která se stala symbolem americké vou kte alternativní pravice a nacionalistů. Memů rické pr se týká i skladba XXXL Obersturmführer X Leather Duster, která namísto rasové války kte předpovídá jakousi její internetovou obdobu, je a zesměšňuje tak fetišizaci symbolů severské feti mytologie mezi nacionalisty: „Valhala na vás nacio čeká, veteráni memové války!“ Relativně dost prostoru je na třiadvacetiminutovém albu třiadv čtveřice hudebníků, ukryvajících se pod pseudonymy ukr donymy H Kriegmeister Hatestorm, Superkommando Überwienerschnitzel, Hailz Komrades mando Überwienerschn a Kaiser Wehrwulf von Tolerance, věnováno T také takzvaným incelům, tedy mužům, kteří se t cítí být znevýhodněni přírodou či společností přír a na internetových fórech ventilují svou nenávist vist nem k ženám, jež o ně nemají zájem. V satirě kapela ovšem nepolevuje ani v rozhovorech. a „Neckbeard Deathcamp jsou Sorosem dotovaná ná supe antifašistická buňka supervojáků operující v USA s cílem globálně šířit svou agendu,“ vyjádřil sv se pro web Chicago Reader leader skupiny dřil Read Kriegmaister Hatestorm. „ Naší misí je válka ny a nic než válka.“ ka

Neckbeard Deathcamp jsou symptomem své doby a úspěch jejich alba ukazuje, že „red uk and anarchist black metal“ (RABM) je dnes na RAB vzestupu. Editorka hudebního serveru Noisey se Kim Kelly dokonce o roku 2018 hovoří jako o „skvělém pro antifašistický black metal“. Ostatně ani ne měsíc poté, co chicagští hudebníci ovládli žebříček Bandcampu, se v něm objevil i další projekt podobného ražení: Gaylord.

Gaylord je kapela jednoho muže - Richarda Weekse, který se na scéně levicového metalu pohybuje už delší dobu. Jeho projekt Olivia Neutered John staví na hlavu především klišé death metalu a porngrindu. Weeks zároveň stojí za labelem Blackened Death, který letos na jaře vydal kompilaci antineonacistických projektů nadepsanou zkratkou WOMAN (Worldwide Organization of Metalheads Against Nazis). Před nedávnem pak vyšel druhý díl této kompilace, který se podobně jako album Neckbeard Deathcamp dočkal značného ohlasu. Zatímco Neckbeard Deathcamp jsou jen militantně satiričtí, Gaylord zastává striktní politický postoj. Název letošní desky projektu Gaylord hovoří sám za sebe: The Black Metal Scene Needs To Be Destroyed.

Americká metalová scéna se projekty typu Neckbeard Deathcamp či Gaylord očišťuje od incidentů z posledních let, jakým bylo třeba hajlování někdejšího zpěváka Pantery Phila Anselma. Subkulturnímu publiku pak satirické metalové projekty ironizující slabost blackmetalistů pro nordickou mytologii ukazují, že být „kvlt“ nemusí být vždy cool.

O autorovi| Autor studuje žurnalistiku na **Fakultě sociálních věd** UK.

Foto popis| Na začátku se nám smáli, že píšeme o muzice, která zní jako rozbitá pračka. Foto AI Overdrive

Novinky

7.11.2018 ctk.cz str. 00

ČTK poprvé zamíří na Multimediální den FSS MUNI v Brně

07.11.2018

Česká tisková kancelář se letos poprvé zúčastní Multimediálního dne, který každoročně pořádá katedra mediálních studií a žurnalistiky Fakulty sociálních studií Masarykovy univerzity.

Na tradiční akci, která je určena vysokoškolákům, ale také studentům středních škol i žákům škol základních, se v pátek 9. listopadu představí šéfredaktorka zpravodajství Radka Matesová Marková, šéfredaktor Fotobanky ČTK Petr Mlch a vedoucí brněnské redakce ČTK Jan Tomandl, který s katedrou žurnalistiky brněnské univerzity dlouhodobě spolupracuje.

Šéfredaktorka zpravodajství ČTK pro studenty vysokých škol připravila workshop Stoletá ČTK jako moderní multimediální agentura. Ukáže na něm, jak práce v národní tiskové agentuře vypadala dříve a jak vypadá nyní, co musí umět její reportéři i jak vypadá zpravodajský den. Bude se studenty diskutovat mimo jiné o tom, k čemu je dobrá „Četka“ v době sociálních sítí.

V rámci mediálního jarmarku v atriu fakulty bude mít ČTK po boku nejvýznamnějších českých médií svůj stánek, na němž šéfredaktor Fotobanky ČTK Petr Mlch předvede, jak se pořizují a editují profesionální fotografie i co všechno lze najít ve Fotobance ČTK. Tvorbu textového zpravodajství představí Jan Tomandl, ČTK bude rovněž prezentovat svou nejnovější zpravodajskou službu – ČTK Videostream, tedy jak zajišťuje médiím živé videopřenosy.

ČTK letos 28. října oslavila stejně jako republika sto let od svého založení. V posledních měsících posiluje svou spolupráci se školami, zejména vysokými. Kromě akce na brněnské univerzitě chystá ještě do konce roku mimo jiné společný projekt s **Fakultou sociálních věd** UK, která je tradičním partnerem agentury.

URL| <https://www.ctk.cz/novinky/?id=2786>

Vzestupy a pády českého lobbisty Marka Dalíka, na které bychom rozhodně neměli zapomínat

7.11.2018 G.cz str. 00 Politika

Už je tomu rok, co do vězení na 5 let za pokus o podvod nastoupil známý český lobbista a tehdejší tajemník a poradce bývalého premiéra Mirka Topolánka, Marek Dalík. Připomeňme si životní cestu této skvělé osobnosti české politické scény v 8 bodech.

Legendární Dalík¹. Když odmaturoval na Gymnáziu Elgartova v Brně, rozhodl se, že půjde studovat obor politologie na **Fakultě sociálních věd** UK v Praze, kde získal magisterský titul.

2. Během svého studia, přesněji mezi lety 1994 až 1997, absolvoval stáž v Kanceláři prezidenta Václava Havla. Stáž ho však prý dle jeho slov zklamala, jelikož fungování týmu Václava Havla se neshodovala s jeho představami o politice.

3. Po odchodu z Hradu se rozhodl, že se bude věnovat oboru PR, a tak nastoupil do agentury. Tam se to ale taky neshodovalo s jeho představami, a tak si radši založil vlastní.

4. V roce 1999, když mu bylo 24 let, se stal hlavním poradcem Mirka Topolánka, který se postupně z role senátora vyšplhal na pozici předsedy ODS, a posléze i premiéra ČR.

5. V roce 2003 se Dalík stává členem ODS, kde figuruje jako poradce a mediální konzultant.

6. V médiích na sebe poprvé upozornil v rámci aféry Kořistka v roce 2004. Dalík byl tehdy zadržen policií společně s Janem Večerkem kvůli údajnému desetimilionovému úplatku pro poslance Unie svobody Zdeňka Kořistku za to, aby hlasoval proti důvěře vlády Stanislava Grosse. Jejich trestní stíhání bylo následně zrušeno.

7. V roce 2009 mediálním prostorem prolétla aféra Wolf, která se týkala reportáže ČT o policejním vyšetřování poslance Petra Wolfa. Ten totiž rok předtím odešel z ČSSD a stal se podporovatelem vlády Mirka Topolánka. Dalík se tehdy pokoušel kvůli mediálnímu nátlaku přesvědčit reportéra Dalibora Bártka, aby reportáž stáhnul.

8. Největší kauzou v souvislosti s lobbistou Markem Dalíkem byly Pandury. To se týkalo stamilionových úplatků v rámci nákupu vojenských transportérů Pandur pro Armádu ČR. Tato kauza se táhla až do loňského roku a Marek Dalík byl nakonec odsouzen na 5 let odnětí svobody a k zaplacení několikamilionové pokuty.

A zde je recenze na film Svědkové Putinovi, který byste měli rozhodně vidět.

URL| <https://g.cz/vzestupy-a-pady-ceskeho-lobbisty-marka-dalika-na-ktere-bychom-rozhodne-nemeli-zapominat/>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

g.cz

Vzdělávání a přístup neslyšících k informacím

7.11.2018 helpnet.cz str. 00

To je jedno ze tří klíčových témat, která bude řešit 60 vybraných inovátorů během inovačního víkendu 21. až 23. listopadu v Praze. Lidé s nápadem, jak vylepšit soudobou společnost, se mohou přihlásit do 11. listopadu.

První inovační víkend týkající se sociálních témat v rámci zemí Visegrádské čtyřky Social Innovation Weekend Prague 2018 proběhne 23.–25. listopadu 2018 v coworkingu Business Link v pražských Holešovicích. Na

soutěžní inovativní maraton se mohou skrz webové stránky www.SIW2018.eu hlásit nejen studenti, ale také lidé s nápadem, jak vylepšit soudobou společnost, a to do 11. listopadu.

Během tří dní a 48 hodin čisté práce bude úkolem 60 vybraných inovátorů proniknout do tří klíčových témat: předluženost; vzdělávání a přístup neslyšících k informacím; nebo mezigenerační propast při předávání vědomostí.

Všechna řešení, která během víkendu vzniknou, budou prezentována před znaleckou porotou složenou z odborníků z neziskové i komerční sféry. Řešení by mělo být do budoucna realizovatelné, efektivní, dlouhodobě udržitelné a přínosné pro společnost.

Po celou dobu budou mít účastníci fyzicky nebo online k dispozici celou řadu erudovaných mentorů, kteří se dlouhodobě pohybují a orientují v sociální problematice nebo v byznysu.

„O víkendu bude účastníkům k dispozici také Saar Francken, odbornice na problematiku z Centra pro sociální inovace britské University of Cambridge,“ zve na akci Ivana Šenitková z pořadatelské organizace Za lepší život v Praze.

Účastnit se bude ještě Radek Habl, zakladatel mapy exekucí, nebo mentoři z mezinárodní organizace

Ashoka, jež podporuje a propojuje sociální inovátory. Účastníkům také poradí zástupci organizace

SozialMarie, která oceňuje výjimečné projekty týkající se sociálních inovací.

Hlavní cena je účast s kompletním servisem na konferenci Ashoka European Changemakers Summit 2019.

Účastníci mohou také vyhrát konzultace budoucího vývoje svých řešení s partnery akce nebo další zajímavé ceny.

Co jsou to sociální inovace? Sociální inovace představují nová a lepší řešení, tj. účinnější, efektivnější, udržitelnější, spravedlivější, která naplní nález sociální (resp. společenské) potřeby a zároveň vytvářejí nové sociální vztahy nebo spolupráce. Sociální inovace by měly směřovat ke změně uvažování veřejnosti a měly by mít celospolečenský dopad.

Partneři akce Záštitu převzala **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy. Dalšími partnery akce jsou Ministerstvo práce a sociálních věcí, Kariérní centrum ČVUT, Connect Coworking, Startup Academy Poland, Demokratikus Jogok Fejlesztésért Alapítvány, Aliance pro mladé, Impact Hub Praha, Inovační laboratoř, UP21, IdeaSense, The Slovak Alliance for Innovation Economy, Rozbehní sa!, Pointa Publishing s.r.o., Ja Czech.

Více informací o víkendu sociálních inovací, který je spolufinancován Visegradským fondem, naleznete na webu nebo Facebooku.

Lucie Příbylová

Klíčová slova:

URL| <http://www.helpnet.cz/aktualne/vzdelavani-pristup-neslysicich-k-informacim>

Ultraliberálové ve volbách pohořeli, Trump moc neztratil. Příště vyhraje znovu, míní expert

7.11.2018 info.cz str. 00

Adam Kotrbatý

Vyhlíželi modrou vlnu, která smete republikány z čela obou komor Kongresu. Místo toho nakonec demokraté přivítali, že získali většinu alespoň ve Sněmovně reprezentantů. Liberálům se nedařilo zdaleka tak dobře, jak naznačovala první data o voličských náladách a spokojenosti s prezidentem Donaldem Trumpem. Vyhraněnější demokraté dokonce prohrávali. Pro republikány tedy vůbec nejde o tak špatný výsledek, jak se na první pohled může zdát.

Průzkumy to viděly jasně. Ameriku čeká po volbách rozdělený Kongres. Demokraté přesto doufali, že by jim k zisku obou komor mohla nahrát slabá popularita Donalda Trumpa. Toho stabilně podporuje lehce nad 40 procent Američanů, což jej řadí k nejméně oblíbeným prezidentům v historii.

Domněnky liberální části populace potvrzoval i první zveřejněný exit poll. Podle něj byl pro dvě pětiny populace motivací volit nesouhlas s Trumpem. Lidé kritizovali jeho migrační politiku nebo nominaci konzervativního soudce Brett Kavanaugh do Nejvyššího soudu.

Jenže výsledky jako by náladám odpovídaly jen z části. Demokraté získali většinu ve Sněmovně, původní predikce těsného souboje o Senát se ale nepotvrdily. Už nyní je jasné, že v něm republikáni posílí. Navíc řadu křesel obsadí lidé naklonění prezidentově politice.

„Volby podle mě ukázaly, že řada Američanů rozlišuje mezi Donaldem Trumpem jako osobou a jeho politikou. Ačkoliv se jim jeho styl, vyjadřování i chování nemusí zamlouvat, jeho politika je to, co je k němu přitahuje. Proto se i s ohledem na to, že žádná „modrá vlna“ se nekonala - když porovnáme s „červenou vlnou“ v roce 2010, kdy Republikáni přebírali 63 míst od Demokratů,“ vysvětluje pro INFO.CZ amerikanista z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy Jan Hornát.

S 26 ztracenými křesly ve Sněmovně reprezentantů patří Trump podle analýzy New York Times k nejúspěšnějším prezidentům. Pro srovnání, o stejný počet kongresmanů přišli republikáni naposledy za Ronalda Reagana. George W. Bush poztrácel 30 mandátů. Ještě větší propady zažívali demokraté. Kromě zmíněného Baracka Obamy se nedařilo ani Billu Clintonovi (- 52 křesel).

Výsledek letošních voleb umožňuje hned několik interpretací. Za své vítězství jej označují obě strany. A obě na to svým způsobem mají nárok. Demokraté nyní mohou vyvinout na prezidenta větší tlak. „Je pravděpodobné, že demokraté ve sněmovním výboru pro zpravodajské služby budou chtít otevřít vyšetřování napojení Trumpovy kampaně na Rusko nebo arabské země,“ dodává pro INFO.CZ analytik Asociace pro mezinárodní otázky Petr Boháček.

Podle něj se Trump nyní dostává do situace, kdy se ukáže, jaký je ve skutečnosti politik. Po ztrátě většiny ve Sněmovně bude muset častěji hledat kompromis, což se v minulosti ukázalo jako problematické například v případě zrušení Obamovy zdravotnické reformy. Tehdy přitom stačilo jednat s republikány, nyní musí zapojit i protistranu.

„Vzhledem k jeho povaze se jeví jako pravděpodobnější scénář, že bude jednat na základě prezidentských direktiv. Pokud ale ucítí tlak vyšetřování jeho propojení s Ruskem, může se snažit s demokraty ve Sněmovně reprezentantů spíše spojit a vyjít jim vstříc v jiných oblastech,“ praví Boháček. Obcházení Kongresu je sice možné, vládl tak třeba i Barack Obama, ale dekrety lze snáze zrušit, navíc často narážejí na nevoli zákonodárců, kteří je napadají u Nejvyššího soudu.

Snižují se také šance, že by prošla nějaká zásadní reforma z Trumpovy dílny, jakou byla například reforma daní, která se demokratům nezamlouvala. Téměř jistě půjde k ledu plán na stavbu zdi na hranici s Mexikem. Trumpův volební tahák nenadchl ani některé republikány a dohoda na jeho financování uvázla na mrtvém bodě.

„Demokraté se mohou pokusit omezit prezidenta v jeho pravomoci nastavovat cla na dovoz, ale bude složité, aby takový zákon prošel Senátem a aby jej pak samozřejmě Trump nevetoval. Sílu na přebití prezidentského veta asi nebudou demokraté schopni nashromáždit,“ doplňuje Hornát.

Radost, alespoň ta deklarovaná, však v noci z úterý na středu propukla i v Bílém domě. Trump na Twitteru označil výsledky voleb za ohromný úspěch a dodal, že dostal mnoho gratulací včetně těch od zahraničních státníků. Jako argument prezentuje, že se republikánům podařilo udržet většinu v Senátu a ještě v horní komoře posílí. To je pro další Trumpovo působení v úřadu zásadní.

Nepsaná pravidla říkají, že na klíčové reformy jsou první dva roky ve funkci. Trumpovi se ale nyní otevírá cesta pokračovat v započatém díle a ještě si vytvořit půdu pro znovuzvolení. Posílení v Senátu by mělo zajistit, že se nebudou opakovat dlouhé spory o Trumpovy nominanty, které provázely první polovinu mandátu. Nešlo jen o nedávnou kauzu Kavanaugh, na vlásku visel také osud ministra zahraničí Mikea Pompea, jemuž hrozilo, že jej Senát neschválí. Trump se podle amerických médií chystá zásadně obměnit svůj kabinet. Odejít by měl například kritizovaný ministr spravedlnosti Jeff Sessions.

Pohodlná většina v Senátu je důležitá také pro pokračování republikánského plánu na změnu poměrů v soudním systému USA. Vybírání soudců patří k nejvýraznějším Trumpovým úspěchům. Vedle Nejvyššího soudu se mu podařilo dostat řadu konzervativců na soudy nižších instancí. To je změna, která prezidenta přežije. Mandát soudce je doživotní. Během následujících dvou let jich může Trump nominovat ještě více. Šéf senátní většiny Mitch McConnell už dal najevo, že se z potvrzování federálních soudců stane v následujících dvou letech prioritou.

Velká změna se nedá čekat v případě Trumpovy zahraniční politiky. Prezident nyní dostane větší prostor se soustředit právě na ní. Může se tak prezentovat jako státník vyjednávací pro USA výhodné dohody, což je poloha, která mu svědčí. Ohledně zahraničí se šéf Bílého domu navíc nemusí na sněmovnu příliš ohlížet.

„Ačkoliv má rostoucí polarizace v americkém Kongresu vliv na politickou shodu ohledně zahraniční politiky, Sněmovna reprezentantů hraje v zahraniční politice minimální roli. Schvaluje sice rozpočet, ale co se týká ratifikace mezinárodních dohod, nominací diplomatů, klíčových postů na ministerstvu obrany a zahraničí - ty schvaluje Senát, který si udrželi republikáni,“ vysvětluje Hornát.

Vedle osekání prezidentových možností měly volby odpovědět ještě na další zásadní otázky. Má Donald Trump šanci za dva roky obhájit mandát? A co naznačí demokratům ohledně strategie a profilu budoucího vyzyvatele?

Trump rychle přeorientoval svoji pozornost z letošních voleb na ty, kterých se bude přímo účastnit. Zjemňovat rétoriku nehodlá. Domnívá se, že jeho značka, která štěpí společnost, a konfrontační politika mobilizuje příznivce a vynese mu druhé funkční období. Ale je otázkou, zda se mu znovu podaří vytvořit takovou voličskou koalici jako před dvěma lety. Úterní hlasování vzbudilo pochyby hlavně kolem tzv. Rezavého pásu na severovýchodě USA, jenž zahrnuje státy New York, Pensylvánie, Západní Virginie, Ohio, Indiana, Michigan, Illinois, Iowa a Wisconsin.

Prezident vyhrál v roce 2016 ve všech s výjimkou New Yorku a Illinois. Letos však tato oblast přinesla klíčové sněmovní mandáty demokratům. Ve volbách do Sněmovny reprezentantů ale může hrát roli narýsování jednotlivých okrsků. Prezident se volí celostátně systémem „vítěz bere vše“.

Ani při pohledu na celostátní hlasování – senátní a guvernérské volby – ale není situace lepší. Republikáni letos zvítězili jen v senátních volbách v Illinois a v guvernérských v Ohiu a Iowě. Výsledky však může zkreslovat jméno kandidáta. Sám Trump na lístku nebyl a je obtížné předpokládat, jak by se voliči zachovali v prezidentské volbě. Za demokraty navíc kandidovali silné osobnosti často obhajující senátorské křeslo.

Každopádně ale platí, že pokud budou chtít demokraté pomýšlet na návrat do Bílého domu, musí najít kandidáta, který zaujme napříč Spojenými státy. V primárkách se ukázalo, že demokratický voličská základna vnímá jako ideální kombinaci liberálně smýšlející ženu jiné barvy pleti.

Do této představy ale všeobecné hlasování příliš nezapadlo. Příliš liberálním kandidátům se nedařilo. Proti předpokladům neuspěl uchazeč o guvernérské křeslo na Floridě Andrew Gillum, jenž přišel o možnost stát se prvním černošským lídrem daného státu. Navzdory voliči deklarovaným preferencím pro menšiny (které se ukázaly i na úspěchu některých muslimů), se zdá, že kandidatura Afroameričana na americkém Jihu stále není příliš nadějná. Potvrzuje to i výsledek kandidátky na guvernérku Georgie Stacey Abramsové. Ani ona křeslo zřejmě nezíská.

„Společnost je stále velmi rozdělená. Jako poměrně úspěšnou ale můžeme považovat strategii zaměřit se na jednotu a středové voliče bez levného anti-Trumpismu,“ konstatuje Boháček, který pozoruje, že demokraté se stále potýkají s hledáním receptu na Trumpovu porážku. Nemají kandidáta ani agendu. Podle Hornáta úterní výsledky, v nichž republikáni zdaleka neztráceli tak, jak je v polovině prezidentského období zvykem, naznačují, že Trump svoji funkci za dva roky obhájí.

Vyšší volební účast a mobilizace na základě tvrdých slov proti prezidentovi sice někde zabrala, ale v jiných státech zase voliče přihrála republikánům. Bude zajímavé sledovat, zda se demokraté nyní pokusí svoji rétoriku zmírnit, nebo využijí možností, které jim dá většina ve Sněmovně reprezentantů, a budou na prezidenta útočit ještě silněji. Druhou možnost naznačil kongresman Richard Neal, naopak velice smířlivě působila šéfka dosavadní sněmovní menšiny a nyní kandidátka na předsedkyni dolní komory Nancy Pelosiová.

„Určitě budeme cítit naši odpovědnost dozorovat výkonnou moc. Pokus o impeachment závisí na tom, co se stane ve vyšetřování týmu Roberta Muellera. Ale není to spojovací téma. Kritizovali mě ve vlastní straně, že pro to nejsem. Ale nejsem. Pokud by na impeachment mělo dojít, muselo by to vycházet z obou stran a být pro to jasné důkazy,“ odpovídala Pelosiová na dotazy stanice PBS ohledně možného pokusu sesadit Donalda Trumpa. Její slova naznačují, že si demokraté uvědomují rizika radikálních kroků.

V případě, že se skutečně vydají kompromisní cestou, otevírá se prostor pro další kandidáty mimo vytyčenou skupinu liberálních žen z menšin. „V USA se již spekuluje o tom, že by v roce 2010 kandidoval Obamův populární viceprezident Joe Biden spolu se středovým republikánem Johnem Kasichem,“ nastiňuje jednu z variant Boháček.

URL| <https://www.info.cz/svet/ultraliberalove-ve-volbach-pohoreli-trump-moc-neztratil-priste-vyhraje-znovu-mini-expert-37734.html>

Války o vodu jsou pomalu realitou. Pomůžou nanotechnologie

7.11.2018 roklen24.cz str. 00

Jaroslav Průcha

Tagy: Nafigate, ekologie, chemie, Technologie, ČR, Fundlift, věda

Nanotechnologie dnes mají obrovský aplikační potenciál. Když jsme stáli před rozhodnutím, do kterých oblastí půjdeme – tak jsme si vybrali jako prioritu vodu a vzduch. Tehdy nebyly problémy s vodou tak palčivé – ale dnes hrozí války o vodu, existuje vodní diplomacie. Serveru Roklen24 to řekla Lenka Mynářová, členka

představenstva technologické firmy NAFIGATE Corporation a.s., efektivně propojuje výzkum a obchod a prodává licence hned na několik průlomových technologií, které mají potenciál podílet se na řešení zásadních globálních problémů.

Jedním z nejnovějších finálních produktů NAFIGATE jsou nanovláknenné okenní sítěk umožňující dýchat čistý vzduch v domě Nanocleaner, které začínáte uvádět na světový trh. Na jaké země se budete zaměřovat?

Problémem se znečištěným vzduchem je opravdu globální. A nejnebezpečnější jsou právě malé prachové částice. Na ně se nabalují karcinogeny. Na záchyt těchto nejmenších částic se zaměřujeme. A v tuto chvíli se intenzivně soustředujeme na několik trhů:

Mohla byste popsat proces vzniku okenních sítěk Nanocleaner? Kde se vzal nápad, jak probíhal výzkum, jak dlouho vše trvalo?

Obecně trvá cesta jakéhokoli nového produktu - od myšlenky do průmyslové výroby deset let. Velmi často se setkávám s tím, že to musí jít urychlit – bohužel to většinou nejde. Na to mají Slováci krásné přísloví – „když bude devět žen těhotných, neporodí za měsíc“. To přesně vystihuje situaci. Takže i vývoj Nanocleaneru trval dlouho. První prototyp byl na světě v roce 2014, první generace v roce 2015 a od té doby jej neustále vylepšujeme a budeme i dále vylepšovat.

Další technologií je nanovláknenný filtr vody EcoBrane, který je nadějí pro až dvě miliardy lidí po celém světě, kteří nemají přístup k pitné vodě. Jak funguje?

Nanovláknna mají spoustu výhod /ale i nevýhod/ a tady náš kolega, Vojtěch Kunderát, hledal cestu jak využít všechny výhody nanovláken – a především to, že mohou filtrovat vodu bez elektřiny. Takže vyvíjíme už déle než pět let vodní membránu, která je zároveň i filtrem a dokáže v podmínkách třetího světa vyfiltrovat a odstranit to, co zabíjí lidi – bakterie ve vodě. Naši kolegové jezdí do Tanzanie – tam vlastně testujeme v reálných podmínkách - a pohled na vodu, kterou tam lidé pijí, je pro nás neuvěřitelný. Chceme, abychom na trh přinesli výtobytky nejnovějších technologií, které opravdu pomohou a budou dostupné. Blížíme se k cíli, držte nám palce!

Máte licenci na biotechnologii Hydal, jejíž ambicí je nahradit syntetické plasty novými biologicky rozkladatelnými materiály a podílet se tak na redukci plastového zamoření Země. Můžete tuto technologii čtenářům přiblížit?

Tady bych ráda upřesnila, že my nemáme licenci. My jsme tzv. technology and brand owner – tj. vlastníci technologie a značky. Původní myšlenka Hydal vznikla na VUT v týmu vedeném profesorkou Márovou. My jsme koupili licenci k know-how, které v té době bylo vyvinuto a společně s VUT, VČHT, MBÚ, VUCHT jsme toto know-how dovedli do podoby průmyslového know-how. To je opět sedm let intenzivní práce desítek lidí. A jak technologie funguje? Předběhla dobu v tom, že využila odpad – použité fritovací oleje – pro tzv. upcycling – tj. z odpadu vyrábíme něco vysoce hodnotného – biopolymer pro výrobu bioplastů a dalších finálních aplikací. České veřejnosti jsme už představili první kosmetický produkt na bázi P3HB, který opravdu neškodí přírodě ani uživatelům. A nahradí syntetické mikroplasty – především mletý polyetylén /PE/. Pevně věřím, že český spotřebitel po seznámení se s tím, co způsobuje mletý levný polyetylén životnímu prostředí, dá přednost šetrnému produktu.

V rámci projektu Hydal budete spolupracovat se skandinávskou firmou ORKLA, nedávno jste podepsali dohodu o společném zájmu. Co si od spolupráce slibujete?

ORKLA je ze Skandinávie a celá Skandinávie opravdu přistupuje k životnímu prostředí a přírodě jinak. Je to součást jejich života, přírodu chrání a jsou to bohaté země. Slovo udržitelnost je pro firmy reálnou náplní jejich businessu. A to je i příklad ORKLA. Společně budeme realizovat projekty, které ještě nikdo nerealizoval – tzv. cykly. Jejich odpad materiálově využijeme a vyrobíme pro ně substance, které oni použijí v nové generaci produktů. Touto spoluprací mj. naplňujeme 8 ze 17 cílů trvale udržitelného rozvoje definovaných OSN. Oběhové hospodářství /circular economy/ představuje jiný typ myšlení a přístupu k businessu. A jsme rádi, že máme takové partnery.

Neobáváte se konkurence nebo snahy okopírovat vaše výrobky?

My se tohoto neobáváme, my s tím počítáme jako s realitou. Přemýšlíme nad tím jak chránit naše know-how co nejlépe, ale zároveň vím, že jedinou bezpečnou možností je neustálý výzkum a vývoj. Před lety mi pan Tomáš Baťa jr. řekl, že jediná bezpečná strategie je být nejlepší a jiný. Takže toho se držíme a funguje to.

Jaký očekáváte ohlas v České republice?

Ohlas nás velmi překvapil – pozitivně. Je to náš mateřský trh, Hydal je český, Nanospider je český. Naše malá země dokázala světu nabídnout tzv. průlomové technologie. Takže děláme maximum pro to, abychom otevřeli co nejvíce možností pro české firmy, univerzity, talenty. Protože okolo průlomových technologií vznikají jedinečné příležitosti.

Jak náročná je administrativa a legislativa (certifikace) spojená s nanotechnologickými výrobky?

My máme obrovské štěstí, že používáme pouze nanovláknna /nikoli třeba nanočástice/. Takže ta nejhorší část regulace se na nás nevztahuje – protože vlákno se chová jako vlákno. Ostatní nanotechnologické výrobky to mají extrémně složité a řada velkých firem je odmítá – představují pro ni riziko.

V případě nanovláken certifikujete primárně vlastnosti a funkčnost. Jak komplikované je pro českou firmu prosadit se na asijských trzích?

Je to nesmírně komplikované a složité. A v tomto směru si nesmírně ceníme tzv. ekonomické diplomacie. Bez těchto nástrojů bychom neměli žádnou reálnou šanci.

S jakými odborníky z akademické sféry spolupracujete?

Spolupracujeme s mnoha pracovišti – VÚT, MBÚ AV ČR, VŠCHT, VÚCHT i se zahraničím. To, co je naše klíčové aktivum je systém práce, který máme. Dokázali jsme se reálně propojit s akademickou sférou a vytvořit plně funkční systém spolupráce. Možná to zní hodně školně a formálně, ale je to zdroj našeho úspěchu, který je společný.

Jaká ocenění vaše výrobky získaly?

Těch ocenění je mnoho, ze všech koutů světa. Ale já bych chtěla zmínit to, které nás katapultovalo mezi světovou elitu – v roce 2015 jsme dostali cenu Frost and Sullivan za nejlepší technologickou inovaci. Jako vůbec první technologie v historii ČR a s excelentním hodnocením jak business strategie, tak technologie. Tehdy nás začal svět brát vážně – ta cena sebou nese obrovskou prestiž. A získala ji v té době naše „nano“ firma – ne orientací na nano – ale rozměrem. To byl klíčový zlom.

Součástí společnosti je také NAFIGATE Cosmetics. Jak aplikujete výzkum z oblasti nanotechnologií do výroby kosmetiky?

NAFIGATE Cosmetics je samostatná firma a my společně aplikujeme nejen výzkum v oblasti nanotechnologií, ale i biotechnologií. Vytváříme nové koncepty a testujeme jak produkty, tak i reakci trhu. Máme velmi pozitivní ohlasy a zákaznice těmto společně vyvinutým produktům věří.

Jaké ekologické problémy by podle vás mohly nanotechnologie pomoci vyřešit?

Nanotechnologie mají obrovský aplikační potenciál. Když jsme stáli před rozhodnutím, do kterých oblastí půjdeme – tak jsme si vybrali jako prioritu vodu a vzduch. Tehdy nebyly problémy s vodou tak palčivé – ale dnes hrozí války o vodu, existuje vodní diplomacie. Bez vody a vzduchu nemůže existovat život. Takže pokud jakákoli technologie přispěje k řešení takto závažných problémů – je to tak, jak to má být. Naše „reason why“ je jasné – my chceme přispět k lepšímu životu a pro všechny. Není to fráze. Je to každodenní motivace a závazek. A moc děkujeme Roklenu a našim investorům, že pomohli jednomu našemu projektu k cestě na trh. Finanční podpora má obrovskou hodnotu – bez peněz nic neuděláte. Ale to, že se v naší zemi našlo tolik investorů do našeho projektu, to má pro nás velký význam. Podpora tohoto typu je úplně stejně důležitá jako peníze. Takže děkujeme a budeme s Vámi sdílet naši cestu v oblasti inovací.

Vystudoval mediální studia na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Pracoval v ekonomické a centrální redakci ČTK jako subeditor, později jako zpravodaj se zaměřením na energetiku. Jako šéfredaktor vedl zpravodajský server iUHLI.cz, který se zaměřoval na hnědouhelný sektor a energetiku. Je šéfredaktorem ekonomického a investičního portálu Roklen24.cz.

URL| <https://roklent24.cz/a/SR7WP/valky-o-vodu-jsou-pomalu-reality-pomuzou-nanotechnologie>

Ultraliberálové ve volbách pohořeli, Trump moc neztratil. Příště vyhraje znovu, míní expert

7.11.2018 info.cz str. 00 Svět

Adam Kotrbatý

Vyhlíželi modrou vlnu, která smete republikány z čela obou komor Kongresu. Místo toho nakonec demokraté přivítali, že získali většinu alespoň ve Sněmovně reprezentantů. Liberálům se nedařilo zdaleka tak dobře, jak naznačovala první data o voličských náladách a spokojenosti s prezidentem Donaldem Trumpem. Vyhraněnější demokraté dokonce prohrávali. Pro republikány tedy vůbec nejde o tak špatný výsledek, jak se na první pohled může zdát.

Průzkumy to viděly jasně. Ameriku čeká po volbách rozdělený Kongres. Demokraté přesto doufali, že by jim k zisku obou komor mohla nahrát slabá popularita Donalda Trumpa. Toho stabilně podporuje lehce nad 40 procent Američanů, což jej řadí k nejméně oblíbeným prezidentům v historii.

Domněnky liberální části populace potvrzoval i první zveřejněný exit poll. Podle něj byl pro dvě pětiny populace motivací volit nesouhlas s Trumpem. Lidé kritizovali jeho migrační politiku nebo nominaci konzervativního soudce Brett Kavanaugha do Nejvyššího soudu.

Vítězství pro všechny?

Jenže výsledky jako by náladám odpovídaly jen z části. Demokraté získali většinu ve Sněmovně, původní predikce těsného souboje o Senát se ale nepotvrdily. Už nyní je jasné, že v něm republikáni posílí. Navíc řadu křesel obsadí lidé naklonění prezidentově politice.

„Volby podle mě ukázaly, že řada Američanů rozlišuje mezi Donaldem Trumpem jako osobou a jeho politikou. Ačkoliv se jim jeho styl, vyjadřování i chování nemusí zamlouvat, jeho politika je to, co je k němu přitahuje. Proto se i s ohledem na to, že žádná „modrá vlna“ se nekonala - když porovnáme s „červenou vlnou“ v roce 2010, kdy Republikáni přebrali 63 míst od Demokratů,“ vysvětluje pro INFO.CZ amerikanista z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy Jan Hornát.

S 26 ztracenými křesly ve Sněmovně reprezentantů patří Trump podle analýzy New York Times k neúspěšnějším prezidentům. Pro srovnání, o stejný počet kongresmanů přišli republikáni naposledy za Ronalda Reagana. George W. Bush poztrácel 30 mandátů. Ještě větší propady zažívali demokraté. Kromě zmíněného Baracka Obamy se nedařilo ani Billu Clintonovi (- 52 křesel).

Výsledek letošních voleb umožňuje hned několik interpretací. Za své vítězství jej označují obě strany. A obě na to svým způsobem mají nárok. Demokraté nyní mohou vyvinout na prezidenta větší tlak. „Je pravděpodobné, že demokraté ve sněmovním výboru pro zpravodajské služby budou chtít otevřít vyšetřování napojení Trumpovy kampaně na Rusko nebo arabské země,“ dodává pro INFO.CZ analytik Asociace pro mezinárodní otázky Petr Boháček.

Demokraté potlačí Trampa ke kompromisům

Podle něj se Trump nyní dostává do situace, kdy se ukáže, jaký je ve skutečnosti politik. Po ztrátě většiny ve Sněmovně bude muset častěji hledat kompromis, což se v minulosti ukázalo jako problematické například v případě zrušení Obamovy zdravotnické reformy. Tehdy přitom stačilo jednat s republikány, nyní musí zapojit i protistranu.

„Vzhledem k jeho povaze se jeví jako pravděpodobnější scénář, že bude jednat na základě prezidentských direktiv. Pokud ale ucítí tlak vyšetřování jeho propojení s Ruskem, může se snažit s demokraty ve Sněmovně reprezentantů spíše spojit a vyjít jim vstříc v jiných oblastech,“ praví Boháček. Obcházení Kongresu je sice možné, vládl tak třeba i Barack Obama, ale dekrety lze snáze zrušit, navíc často narážejí na nevoli zákonodárců, kteří je napadají u Nejvyššího soudu.

Snižují se také šance, že by prošla nějaká zásadní reforma z Trumpovy dílny, jakou byla například reforma daní, která se demokratům nezamlouvala. Téměř jistě půjde k ledu plán na stavbu zdi na hranici s Mexikem. Trumpův volební tahák nenadchl ani některé republikány a dohoda na jeho financování uvázla na mrtvém bodě.

„Demokraté se mohou pokusit omezit prezidenta v jeho pravomoci nastavovat cla na dovoz, ale bude složité, aby takový zákon prošel Senátem a aby jej pak samozřejmě Trump nevetoval. Sílu na přebití prezidentského veta asi nebudou demokraté schopni nashromáždit,“ doplňuje Hornát.

Senát Trumpovi pomůže, chce měnit soudce

Radost, alespoň ta deklarovaná, však v noci z úterý na středu propukla i v Bílém domě. Trump na Twitteru označil výsledky voleb za ohromný úspěch a dodal, že dostal mnoho gratulací včetně těch od zahraničních státníků. Jako argument prezentuje, že se republikánům podařilo udržet většinu v Senátu a ještě v horní komoře posílí. To je pro další Trumpovo působení v úřadu zásadní.

Nepsaná pravidla říkají, že na klíčové reformy jsou první dva roky ve funkci. Trumpovi se ale nyní otevírá cesta pokračovat v započatém díle a ještě si vytvořit půdu pro znovuzvolení. Posílení v Senátu by mělo zajistit, že se nebudou opakovat dlouhé spory o Trumpovy nominanty, které provázely první polovinu mandátu. Nešlo jen o nedávnou kauzu Kavanaugh, na vlásku visel také osud ministra zahraničí Mikea Pompea, jemuž hrozilo, že jej Senát neschválí. Trump se podle amerických médií chystá zásadně obměnit svůj kabinet. Odejít by měl například kritizovaný ministr spravedlnosti Jeff Sessions.

Pohodlná většina v Senátu je důležitá také pro pokračování republikánského plánu na změnu poměrů v soudním systému USA. Vybírání soudců patří k nejvýraznějším Trumpovým úspěchům. Vedle Nejvyššího soudu se mu podařilo dostat řadu konzervativců na soudy nižších instancí. To je změna, která prezidenta přežije. Mandát soudce je doživotní. Během následujících dvou let jich může Trump nominovat ještě více. Šéf senátní většiny Mitch McConnell už dal najevo, že se z potvrzování federálních soudců stane v následujících dvou letech prioritou.

Velká změna se nedá čekat v případě Trumpovy zahraniční politiky. Prezident nyní dostane větší prostor se soustředit právě na ní. Může se tak prezentovat jako státník vyjednávací pro USA výhodné dohody, což je poloha, která mu svědčí. Ohledně zahraničí se šéf Bílého domu navíc nemusí na sněmovnu příliš ohlížet.

„Ačkoliv má rostoucí polarizace v americkém Kongresu vliv na politickou shodu ohledně zahraniční politiky, Sněmovna reprezentantů hraje v zahraniční politice minimální roli. Schvaluje sice rozpočet, ale co se týká ratifikace mezinárodních dohod, nominací diplomatů, klíčových postů na ministerstvu obrany a zahraničí - ty schvaluje Senát, který si udrželi republikáni,“ vysvětluje Hornát.

Cesta demokratů? Sázka na ultraliberály se nevyplatila, vítězily osobnosti

Vedle osekání prezidentových možností měly volby odpovědět ještě na další zásadní otázky. Má Donald Trump šanci za dva roky obhájit mandát? A co naznačí demokratům ohledně strategie a profilu budoucího vyzyvatele?

Trump rychle přeorientoval svoji pozornost z letošních voleb na ty, kterých se bude přímo účastnit. Zjemňovat rétoriku nehodlá. Domnívá se, že jeho značka, která štěpí společnost, a konfrontační politika mobilizuje příznivce a vynese mu druhé funkční období. Ale je otázkou, zda se mu znovu podaří vytvořit takovou voličskou koalici jako před dvěma lety. Úterní hlasování vzbudilo pochyby hlavně kolem tzv. Rezavého pásu na severovýchodě USA, jenž zahrnuje státy New York, Pensylvánie, Západní Virginie, Ohio, Indiana, Michigan, Illinois, Iowa a Wisconsin.

Prezident vyhrál v roce 2016 ve všech s výjimkou New Yorku a Illinois. Letos však tato oblast přinesla klíčové sněmovní mandáty demokratům. Ve volbách do Sněmovny reprezentantů ale může hrát roli narýsování jednotlivých okrsků. Prezident se volí celostátně systémem „vítěz bere vše“.

Ani při pohledu na celostátní hlasování – senátní a guvernérské volby – ale není situace lepší. Republikáni letos zvítězili jen v senátních volbách v Illinois a v guvernérských v Ohiu a Iowě. Výsledky však může zkreslovat jméno kandidáta. Sám Trump na lístku nebyl a je obtížné předpokládat, jak by se voliči zachovali v prezidentské volbě. Za demokraty navíc kandidovali silné osobnosti často obhajující senátorské křeslo.

Každopádně ale platí, že pokud budou chtít demokraté pomýšlet na návrat do Bílého domu, musí najít kandidáta, který zaujme napříč Spojenými státy. V primárkách se ukázalo, že demokratický voličská základna vnímá jako ideální kombinaci liberálně smýšlející ženu jiné barvy pleti.

Do této představy ale všeobecné hlasování příliš nezapadlo. Příliš liberální kandidátům se nedařilo. Proti předpokladům neuspěl uchazeč o guvernérské křeslo na Floridě Andrew Gillum, jenž přišel o možnost stát se prvním černošským lídrem daného státu. Navzdory voliči deklarovaným preferencím pro menšiny (které se ukázaly i na úspěchu některých muslimů), se zdá, že kandidatura Afroameričana na americkém Jihu stále není příliš nadějná. Potvrzuje to i výsledek kandidátky na guvernérku Georgie Stacey Abramsové. Ani ona křeslo zřejmě nezíská.

Postaví se Trumpovi demokraticko-republikánský dvojblok?

„Společnost je stále velmi rozdělená. Jako poměrně úspěšnou ale můžeme považovat strategii zaměřit se na jednotu a středové voliče bez levného anti-Trumpismu,“ konstatuje Boháček, který pozoruje, že demokraté se stále potýkají s hledáním receptu na Trumpovu porážku. Nemají kandidáta ani agendu. Podle Hornáta úterní výsledky, v nichž republikáni zdaleka neztráceli tak, jak je v polovině prezidentského období zvykem, naznačují, že Trump svoji funkci za dva roky obhájí.

Vyšší volební účast a mobilizace na základě tvrdých slov proti prezidentovi sice někde zabrala, ale v jiných státech zase voliče přehrála republikánům. Bude zajímavé sledovat, zda se demokraté nyní pokusí svoji rétoriku zmírnit, nebo využijí možností, které jim dá většina ve Sněmovně reprezentantů, a budou na prezidenta útočit

ještě silněji. Druhou možnost naznačil kongresman Richard Neal, naopak velice smířlivě působila šéfka dosavadní sněmovní menšiny a nyní kandidátka na předsedkyni dolní komory Nancy Pelosiová.

„Určitě budeme ctít naši odpovědnost dozorovat výkonnou moc. Pokus o impeachment závisí na tom, co se stane ve vyšetřování týmu Roberta Muellera. Ale není to spojovací téma. Kritizovali mě ve vlastní straně, že pro to nejsem. Ale nejsem. Pokud by na impeachment mělo dojít, muselo by to vycházet z obou stran a být pro to jasné důkazy,“ odpovídala Pelosiová na dotazy stanice PBS ohledně možného pokusu sesadit Donalda Trumpa. Její slova naznačují, že si demokraté uvědomují rizika radikálních kroků.

V případě, že se skutečně vydají kompromisní cestou, otevírá se prostor pro další kandidáty mimo vytyčenou skupinu liberálních žen z menšin. „V USA se již spekuluje o tom, že by v roce 2010 kandidoval Obamův populární viceprezident Joe Biden spolu se středovým republikánem Johnem Kasichem,“ nastiňuje jednu z variant Boháček.

URL| <https://www.info.cz/clanek/37734/ultraliberalove-ve-volbach-pohoreli-trump-moc-neztratil-priste-vyhraje-znovu-mini-expert>

Adam Vojtěch: Zdravotnictví má menší rezervy než před krizí

7.11.2018 mzcr.cz str. 00

České zdravotnictví potřebuje stále více peněz. Šéf rezortu Adam Vojtěch tvrdí, že nějaké lze ještě najít ve větší efektivitě uvnitř systému, ale nové zdroje budou muset přijít i zvenčí.

Nebrání se ani debatě o zvýšení spoluúčasti pacientů, ačkoli konkrétní kroky mu zakazuje programové prohlášení vlády. „Chtěl bych svolat kulatý stůl zástupců všech stran a bavit se o tom, co jsou schopni akceptovat,“ říká ministr.

Jak se vám vládne? Kabinet se opírá o spolupráci s komunisty, kteří zrovna proti vám měli velké výhrady.

To je pravda, ale co s tím člověk nadělá. Když se dívám na hlasování ve sněmovně, vidím, že zákony jsou přijímány celkem napříč stranami. Ano, ta vláda je menšinová, což bezesporu je nevýhoda. Proto se snažíme, já tedy určitě, shánět podporu napříč spektrem. To se ukázalo třeba u úhrad zdravotnických prostředků. Pro tuto změnu hlasovaly všechny strany.

Vysoká škola ekonomická představila studii, v níž se mluví o nedostatečných rezervách na účtech zdravotních pojišťoven, které by vystačily sotva na měsíc provozu. Jak by měly vypadat rezervy zdravotnického systému podle vás?

V době, kdy je výběr pojistného velmi solidní a vznikají přebytky – loni to bylo 9,5 miliardy korun – by se určitě měly rezervy navyšovat. Od odborů slyším požadavek, aby se rezervy spíše rozpouštěly. Můj cíl je, aby přebytky, které teď v systému vznikají, byly převáděny do rezerv.

Na účtech zdravotních pojišťoven leží v tuto chvíli bezmála 40 miliard korun. Kolik by tam mělo být, abyste ve chvíli, kdy přijde ekonomické zpomalení, mohl říci, ano, jsme připraveni?

S ministerstvem financí děláme pravidelně stres testy, které modelují různé výkyvy ekonomiky. Je pravda, že rezervy dnes nedosahují předkrizové úrovně. Podíl zůstatku na účtech zdravotních pojišťoven k celkovým výdajům v daném roce byl v roce 2008 kolem 18 procent, dnes jsme někde pod deseti. Chci rezervy zvyšovat ideálně k úrovním let 2008 a 2009. V posledních letech se to naštěstí postupně daří.

Studie zmiňuje i velkou závislost zdravotnictví na ekonomickém cyklu, což je stará vesta. Zároveň se ekonomové shodují, že vaše vláda, pokud vydrží, zažije ekonomické zpomalení.

Zatím jsou predikce takové, že k nějakému zásadnímu propadu, jaký nastal třeba během roku 2009, by dojít nemělo. To, že může dojít ke zpomalení, je pravda, ale jak říkám – rezervy tvoříme, a pokud je v příštím roce ještě navýšíme, tak by mohly být dostatečné.

Pokud jde o peníze, které zdravotnictví spotřebovává – vidíte ještě nějaké úspory uvnitř systému, nebo je třeba začít hledat nové zdroje zvenčí?

Obojí. Je pravda, že se postupně musejí navyšovat celkové zdroje. Ve své poslední zprávě nám OECD doporučuje postupně zvedat příjmy systému i prostřednictvím plateb za státní pojištění. Tam ten prostor do budoucna je. Teď se budou platby navyšovat o 3,5 miliardy do roku 2020 a připravujeme zákon, který by měl nastavit automatickou valorizaci navázanou na ekonomické ukazatele. Bez toho jde vždycky spíše o

handrkování mezi ministerstvem zdravotnictví a ministerstvem financí. Myslím, že by to mělo mít nějaký systém. Já ale současně prosazuji větší efektivitu a vidím prostor i tady. Pokud nastavíme lepší organizaci péče o pacienty, větší transparentnost nákupu přístrojů, materiálu i léků v nemocnicích, tak tam nějaké zdroje také jsou. Elektronizace zdravotnictví, kterou se teď snažíme tlačit, má také potenciál.

Takže výchozí teze Andreje Babiše, že největším problémem zdravotnictví je, že se v něm strašně krade, už neplatí?

To je složité říct. Já se zaměřuju na kontrolu nemocnic, zajímá mě, co se v nich děje. V minulosti to tak moc nebylo. Mluvíme o nemocnicích přímo řízených ministerstvem, na ty krajské nebo soukromé velký vliv nemám. A vidím, že v nemocnicích je pořád spousta věcí, které nejsou v pořádku. Takže i tady prostor k úsporám existuje. Snažím se nemocnice kontrolovat, získat například informace o cenách, za které nakupují léky. Pokud máme nemocnice řídit, tak je musíme umět měřit a musíme vědět, co se v nich děje.

Cesta k efektivitě nemocnic tedy vede přes kontrolu a bič?

Má to i druhou rovinu. Dnes je systém péče nastaven tak, že pacient v něm spíše bloudí. Máme nejvyšší počet návštěv u lékaře v přepočtu na obyvatele v rámci OECD. Zjevně nefunguje úplně dobře například role praktického lékaře. Proto teď připravujeme reformu primární péče, aby pacient nemusel zbytečně navštěvovat specialistu jenom kvůli tomu, aby mu předepsal lék, který z administrativních důvodů nemůže předepsat praktický lékař. Chceme pacienta co nejvíce držet u praktického lékaře, aby nemusel, pokud to není nezbytně nutné, chodit ke specialistům a do nemocnic. Takže i tady vidím z druhé strany prostor pro větší efektivitu.

Zmínil jste doporučení OECD, ale vynechal jste to, na co nás organizace upozorňuje pravidelně – že má Česko nízký podíl soukromých výdajů ve zdravotnictví. Dá se při úvahách o dodatečných zdrojích pro zdravotnictví vyhnout myšlence zvýšení spoluúčasti?

Přemýšlet o něm určitě můžeme, ale je to otázka politické i společenské shody. Určitě víte, že v programovém prohlášení je psáno, že spoluúčast plošně navyšovat nebudeme. Na druhé straně ano, já bych osobně chtěl vyvolat debatu nejen v rámci vlády, ale i s dalšími stranami o financování zdravotnictví do budoucna. To není věc, která by nás tlačila příští nebo přespříští rok. Chtěl bych svolat kulatý stůl zástupců všech stran a bavit se o tom, co jsou schopni akceptovat. Jakákoli snaha ale v tomto směru nemá smysl, pokud nad ní nebude širší shoda.

Zpracováváte strategii, která má určit další fungování a roli zdravotních pojišťoven. Jak jste daleko?

Základní teze budou v řádu týdnů hotové. V legislativním plánu máme i nový zákon o zdravotních pojišťovnách. Chci, aby pojišťovny byly více odpovědné za péči o pacienty, zároveň aby mohly nabídnout něco navíc, aby si mohly více konkurovat. Aby zkrátka mělo smysl, že tu máme více zdravotních pojišťoven.

V programovém prohlášení máte napsáno, že zvážíte snížení počtu zdravotních pojišťoven. Z toho, co říkáte, ale plyne, že jste spíše příznivcem vyladění současného stavu.

Určitě.

Nicméně koaliční sociální demokraté patří spíše k zastáncům modelu s jednou státní zdravotní pojišťovnou.

Jedna pojišťovna není dobrá cesta. Když se podíváme na země, kde to tak funguje, tak vidíme, že ty systémy většinou nejsou úplně efektivní. Určitá pluralita je lepší cestou, ostatně dnes je přes 40 procent občanů pojištěných u zaměstnaneckých pojišťoven. A některé z nich fungují vysloveně dobře. Ale musíme dát větší smysl tomu, že tady máme pojišťoven víc. Přes dvacet let se nepodařilo najít optimální roli zdravotních pojišťoven a umožnit jim, aby nabídly klientům něco znatelného navíc.

Dnes si pojišťovny, s jistou nadsázkou, konkurují jen nabídkou slevových kuponů. V čem vidíte do budoucna hlavní nástroj konkurence? Jsou to individuální pojistné plány?

To je určitě jedna z cest – nějaká možnost dobrovolného kontraktu s pojišťovnou, podle něž pojišťovna třeba zvýhodní pojištěnce za to, že se stará o své zdraví. Ale zatím jsme ve fázi úvah a určitě nám to bude trvat řekněme rok, než dáme dohromady legislativní návrh. Toto je jedna z věcí, které by mohly fungovat. Ale znovu zdůrazňuji, bylo by to na dobrovolné bázi.

Na podobné věci obvykle sociální demokraté reagují dost podrážděně. Dá se s nimi o tom mluvit?

My zatím vedeme interní debatu v rámci ministerstva a bavíme se se zdravotními pojišťovnami. Takže ještě uvidíme.

Jak si na konci tohoto procesu představujete roli zdravotní pojišťovny v systému?

Pojišťovna by měla mít větší odpovědnost za pacienta. Dnes pojišťovna, když budu ošklivý, funguje jako průtokový ohříváč. Peníze se vyberou na pojistném, přerozdělí se mezi pojišťovny a ty uhradí péči. Vztah ke klientovi není moc silný. Přitom pojišťovna by měla být maximálně vstřícná ke svým klientům, má se snažit navést je tam, kam je potřeba, k lékaři, ke kterému potřebujete. Dnes to tak bohužel nefunguje. Pojišťovny jsou poměrně zkorumpované a to budeme muset změnit.

Mluvil jste o posilování role praktických lékařů. Znamená to, že mohou počítat s velkorysejším přísunem peněz? Tak bych to úplně neřekl. Já se s praktickými lékaři bavím a říkám jim, ano, můžeme hovořit o nějakém navýšení, ale za práci. Není možné si představovat, že se budou navyšovat kapitální platby. Chceme posilovat

výkonovou složku. Chceme motivovat praktiky, kteří mají co nejširší ordinační dobu, kteří skutečně pracují a starají se o pacienty. Ne ty, kteří mají ordinaci otevřenou pár hodin denně a berou kapitační platbu.

Posílení primární péče, vyjasnění role zdravotních pojišťoven... Nebavíme se tu málem o reformě zdravotnictví? A ano, vím, že je to v politice toxické slovní spojení.

Já bych řekl, že je to taková postupná změna. Reformu jako celek není reálné provést za jedno volební období. Ale že jsou některé oblasti, které by mohly fungovat lépe, to je pravda. Když mluvíme o praktických lékařích, tak ti byli dlouho spíše pasivním článkem systému, neměli ani zvlášť dobré renomé. Změnit myšlení pacientů bude nějaký čas trvat, ale pokud dáme praktikům větší kompetence, bude to možná atraktivnější profese i pro mladé lékaře, kteří teď v segmentu chybějí. Děláme prostě dnes nějaké kroky, které někam směřují. Ale reforma zdravotnictví, to je podle mě moc široký pojem.

Celý rozhovor na E15.cz

Adam Vojtěch (32), rodák z Českých Budějovic, vystudoval Právnickou fakultu na Univerzitě Karlově a tamtéž i mediální studia na **fakultě sociálních věd**. Během studií dva roky předsedal Spolku českých právníků Všehrd. Po absolutoriu si jej vyhlédl Andrej Babiš. Vojtěch krátce působil jako právník v mediální skupině Mafra a v roce 2014 nastoupil k Babišovi na ministerstvo financí jako tajemník – v této funkci se začal intenzivně zabývat problematikou zdravotnictví. Na podzim roku 2017 byl zvolen poslancem, v prosinci byl jmenován ministrem v první vládě Andreje Babiše, následně v červnu 2018 i v té druhé.

Jste spokojeni s obsahem této stránky?

URL| http://www.mzcr.cz/dokumenty/adam-vojtechzdravotnictvi-ma-mensi-rezervy-nez-pred-krizi_16246_1.html

Zdravotnictví má menší rezervy než před krizí

7.11.2018 E15 str. 16 Rozhovor

Martin Čaban

České zdravotnictví potřebuje stále více peněz. Šéf rezortu Adam Vojtěch tvrdí, že nějaké lze ještě najít ve větší efektivitě uvnitř systému, ale nové zdroje budou muset přijít i zvenčí. Nebrání se ani debatě o zvýšení spoluúčasti pacientů, ačkoli konkrétní kroky mu zakazuje programové prohlášení vlády. „Chtěl bych svolat kulatý stůl zástupců všech stran a bavit se o tom, co jsou schopni akceptovat,“ říká ministr.

*

Jak se vám vládne? Kabinet se opírá o spolupráci s komunisty, kteří zrovna proti vám měli velké výhrady.

To je pravda, ale co s tím člověk nadělá. Když se dívám na hlasování ve sněmovně, vidím, že zákony jsou přijímány celkem napříč stranami. Ano, ta vláda je menšinová, což bezesporu je nevýhoda. Proto se snažíme, já tedy určitě, shánět podporu napříč spektrem. To se ukázalo třeba u úhrad zdravotnických prostředků. Pro tuto změnu hlasovaly všechny strany.

* Vysoká škola ekonomická představila studii, v níž se mluví o nedostatečných rezervách na účtech zdravotních pojišťoven, které by vystačily sotva na měsíc provozu. Jak by měly vypadat rezervy zdravotnického systému podle vás?

V době, kdy je výběr pojistného velmi solidní a vznikají přebytky – loni to bylo 9,5 miliardy korun – by se určitě měly rezervy navyšovat. Od odborů slýchám požadavek, aby se rezervy spíše rozpouštěly. Můj cíl je, aby přebytky, které teď v systému vznikají, byly převáděny do rezerv.

* Na účtech zdravotních pojišťoven leží v tuto chvíli bezmála 40 miliard korun. Kolik by tam mělo být, abyste ve chvíli, kdy přijde ekonomické zpomalení, mohl říci, ano, jsme připraveni?

S ministerstvem financí děláme pravidelně stres testy, které modelují různé výkyvy ekonomiky. Je pravda, že rezervy dnes nedosahují předkrizové úrovně. Podíl zůstatku na účtech zdravotních pojišťoven k celkovým výdajům v daném roce byl v roce 2008 kolem 18 procent, dnes jsme někde pod deseti. Chci rezervy zvyšovat ideálně k úrovním let 2008 a 2009. V posledních letech se to naštěstí postupně daří.

* Studie zmiňuje i velkou závislost zdravotnictví na ekonomickém cyklu, což je stará veta. Zároveň se ekonomové shodují, že vaše vláda, pokud vydrží, zažije ekonomické zpomalení.

Zatím jsou predikce takové, že k nějakému zásadnímu propadu, jaký nastal třeba během roku 2009, by dojít nemělo. To, že může dojít ke zpomalení, je pravda, ale jak říkám – rezervy tvoříme, a pokud je v příštím roce ještě navýšíme, tak by mohly být dostatečné.

* Pokud jde o peníze, které zdravotnictví spotřebovává – vidíte ještě nějaké úspory uvnitř systému, nebo je třeba začít hledat nové zdroje zvenčí?

Obojí. Je pravda, že se postupně musejí navyšovat celkové zdroje. Ve své poslední zprávě nám OECD doporučuje postupně zvedat příjmy systému i prostřednictvím plateb za státní pojištění. Tam ten prostor do budoucna je. Teď se budou platby navyšovat o 3,5 miliardy do roku 2020 a připravujeme zákon, který by měl nastavit automatickou valorizaci navázanou na ekonomické ukazatele. Bez toho jde vždycky spíše o handrkování mezi ministerstvem zdravotnictví a ministerstvem financí. Myslím, že by to mělo mít nějaký systém. Já ale současně prosazuji větší efektivitu a vidím prostor i tady. Pokud nastavíme lepší organizaci péče o pacienty, větší transparentnost nákupu přístrojů, materiálu i léků v nemocnicích, tak tam nějaké zdroje také jsou. Elektronizace zdravotnictví, kterou se teď snažíme tlačit, má také potenciál.

* Takže výchozí teze Andreje Babiše, že největším problémem zdravotnictví je, že se v něm strašně krade, už neplatí?

* To je složité říct. Já se zaměřuju na kontrolu nemocnic, zajímá mě, co se v nich děje. V minulosti to tak moc nebylo. Mluvím o nemocnicích přímo řízených ministerstvem, na ty krajské nebo soukromé velký vliv nemám. A vidím, že v nemocnicích je pořád spousta věcí, které nejsou v pořádku. Takže i tady prostor k úsporám existuje. Snažím se nemocnice kontrolovat, získat například informace o cenách, za které nakupují léky. Pokud máme nemocnice řídit, tak je musíme umět měřit a musíme vědět, co se v nich děje.

Cesta k efektivitě nemocnic tedy vede přes kontrolu a bič?

* Má to i druhou rovinu. Dnes je systém péče nastaven tak, že pacient v něm spíše bloudí. Máme nejvyšší počet návštěv u lékaře v přepočtu na obyvatele v rámci OECD. Zjevně nefunguje úplně dobře například role praktického lékaře. Proto teď připravujeme reformu primární péče, aby pacient nemusel zbytečně navštěvovat specialistu jenom kvůli tomu, aby mu předepsal lék, který z administrativních důvodů nemůže předepsat praktický lékař. Chceme pacienta co nejvíce držet u praktického lékaře, aby nemusel, pokud to není nezbytně nutné, chodit ke specialistům a do nemocnic. Takže i tady vidím z druhé strany prostor pro větší efektivitu.

Zmínil jste doporučení OECD, ale vynechal jste to, na co nás organizace upozorňuje pravidelně – že má Česko nízký podíl soukromých výdajů ve zdravotnictví. Dá se při úvahách o dodatečných zdrojích pro zdravotnictví vyhnout myšlence zvýšení spoluúčasti?

* Přemýšlet o něm určitě můžeme, ale je to otázka politické i společenské shody. Určitě víte, že v programovém prohlášení je psáno, že spoluúčast plošně navyšovat nebudeme. Na druhé straně ano, já bych osobně chtěl vyvolat debatu nejen v rámci vlády, ale i s dalšími stranami o financování zdravotnictví do budoucna. To není věc, která by nás tlačila příští nebo přespříští rok. Chtěl bych svolat kulatý stůl zástupců všech stran a bavit se o tom, co jsou schopni akceptovat. Jakákoli snaha ale v tomto směru nemá smysl, pokud nad ní nebude širší shoda.

Zpracováváte strategii, která má určit další fungování a roli zdravotních pojišťoven. Jak jste daleko?

* Základní teze budou v řádu týdnů hotové. V legislativním plánu máme i nový zákon o zdravotních pojišťovnách. Chci, aby pojišťovny byly více odpovědné za péči o pacienty, zároveň aby mohly nabídnout něco navíc, aby si mohly více konkurovat. Aby zkrátka mělo smysl, že tu máme více zdravotních pojišťoven.

V programovém prohlášení máte napsáno, že zvážíte snížení počtu zdravotních pojišťoven. Z toho, co říkáte, ale plyne, že jste spíše příznivcem vyladění současného stavu.

* Určitě.

Nicméně koaliční sociální demokraté patří spíše k zastáncům modelu s jednou státní zdravotní pojišťovnou.

* Jedna pojišťovna není dobrá cesta. Když se podíváme na země, kde to tak funguje, tak vidíme, že ty systémy většinou nejsou úplně efektivní. Určitá pluralita je lepší cestou, ostatně dnes je přes 40 procent občanů pojištěných u zaměstnaneckých pojišťoven. A některé z nich fungují vysloveně dobře. Ale musíme dát větší smysl tomu, že tady máme pojišťoven víc. Přes dvacet let se nepodařilo najít optimální roli zdravotních pojišťoven a umožnit jim, aby nabídly klientům něco znatelného navíc.

Dnes si pojišťovny, s jistou nadsázkou, konkurují jen nabídkou slevových kuponů. V čem vidíte do budoucna hlavní nástroj konkurence? Jsou to individuální pojistné plány?

* To je určitě jedna z cest – nějaká možnost dobrovolného kontraktu s pojišťovnou, podle něž pojišťovna třeba zvýhodní pojištěnce za to, že se stará o své zdraví. Ale zatím jsme ve fázi úvah a určitě nám to bude trvat řekněme rok, než dáme dohromady legislativní návrh. Toto je jedna z věcí, které by mohly fungovat. Ale znovu zdůrazňuji, bylo by to na dobrovolné bázi.

Na podobné věci obvykle sociální demokraté reagují dost podrážděně. Dá se s nimi o tom mluvit?

* My zatím vedeme interní debatu v rámci ministerstva a bavíme se se zdravotními pojišťovnami. Takže ještě uvidíme.

Jak si na konci tohoto procesu představujete roli zdravotní pojišťovny v systému?

* Pojišťovna by měla mít větší odpovědnost za pacienta. Dnes pojišťovna, když budu ošklivý, funguje jako průtokový ohřívač. Peníze se vyberou na pojistném, přerozdělí se mezi pojišťovny a ty uhradí péči. Vztah ke klientovi není moc silný. Přitom pojišťovna by měla být maximálně vstřícná ke svým klientům, má se snažit navést je tam, kam je potřeba, k lékaři, ke kterému potřebujete. Dnes to tak bohužel nefunguje. Pojišťovny jsou poměrně zkorstnatělé a to budeme muset změnit.

Mluvil jste o posilování role praktických lékařů. Znamená to, že mohou počítat s velkorysejším přísunem peněz?

* Tak bych to úplně neřekl. Já se s praktickými lékaři bavím a říkám jim, ano, můžeme hovořit o nějakém navýšení, ale za práci. Není možné si představovat, že se budou navyšovat kapitační platby. Chceme posilovat výkonovou složku. Chceme motivovat praktiky, kteří mají co nejširší ordinační dobu, kteří skutečně pracují a starají se o pacienty. Ne ty, kteří mají ordinaci otevřenou pár hodin denně a berou kapitační platbu.

Posílení primární péče, vyjasnění role zdravotních pojišťoven... Nebavíme se tu málem o reformě zdravotnictví? A ano, vím, že je to v politice toxické slovní spojení.

* Já bych řekl, že je to taková postupná změna. Reformu jako celek není reálné provést za jedno volební období. Ale že jsou některé oblasti, které by mohly fungovat lépe, to je pravda. Když mluvíme o praktických lékařích, tak ti byli dlouho spíše pasivním článkem systému, neměli ani zvlášť dobré renomé. Změnit myšlení pacientů bude nějaký čas trvat, ale pokud dáme praktikům větší kompetence, bude to možná atraktivnější profese i pro mladé lékaře, kteří teď v segmentu chybějí. Děláme prostě dnes nějaké kroky, které někam směřují. Ale reforma zdravotnictví, to je podle mě moc široký pojem.

Celý rozhovor na E15.cz

Chci, aby pojišťovny byly více odpovědné za péči o pacienty, zároveň aby mohly nabídnout něco navíc, aby si mohly více konkurovat. Aby zkrátka mělo smysl, že tu máme více zdravotních pojišťoven. Dnes je systém péče nastaven tak, že pacient v něm spíše bloudí. Chceme jej co nejvíce držet u praktického lékaře, aby nemusel, pokud to není nezbytně nutné, chodit ke specialistům a do nemocnic.

Adam Vojtěch (32)

Rodák z Českých Budějovic vystudoval Právnickou fakultu na Univerzitě Karlově a tamtéž i mediální studia na **fakultě sociálních věd**. Během studií dva roky předsedal Spolku českých právníků Všehrd. Po absolutoriu si jej vyhlédl Andrej Babiš. Vojtěch krátce působil jako právník v mediální skupině Mafra a v roce 2014 nastoupil k Babišovi na ministerstvo financí jako tajemník – v této funkci se začal intenzivně zabývat problematikou zdravotnictví. Na podzim roku 2017 byl zvolen poslancem, v prosinci byl jmenován ministrem v první vládě Andreje Babiše, následně v červnu 2018 i v té druhé.

Foto autor| Foto E15 Jiří Koťátko 2x

Zdravotnictví má menší rezervy než před krizí, říká ministr Adam Vojtěch

7.11.2018 e15.cz str. 00

Martin Čaban

České zdravotnictví potřebuje stále více peněz. Šéf rezortu Adam Vojtěch tvrdí, že nějaké lze ještě najít ve větší efektivitě uvnitř systému, ale nové zdroje budou muset přijít i zvenčí. Nebrání se ani debatě o zvýšení spoluúčasti pacientů, ačkoli konkrétní kroky mu zakazuje programové prohlášení vlády. „Chtěl bych svolat kulatý stůl zástupců všech stran a bavit se o tom, co jsou schopni akceptovat,“ říká Vojtěch.

Jak se vám vládne? Kabinet se opírá o spolupráci s komunisty, kteří zrovna proti vám měli velké výhrady.

To je pravda, ale co s tím člověk nadělá. Když se dívám na hlasování ve sněmovně, vidím, že zákony jsou přijímány celkem napříč stranami. Ano, ta vláda je menšinová, což bezesporu je nevýhoda. Proto se snažíme, já tedy určitě, shánět podporu napříč spektrem. Což se ukázalo třeba u úhrad zdravotnických prostředků. Pro tuto změnu hlasovaly všechny strany.

Vysoká škola ekonomická představila studii, v níž se mluví o nedostatečných rezervách na účtech zdravotních pojišťoven, které by vystačily sotva na měsíc provozu. Jak by měly vypadat rezervy zdravotnického systému podle vás?

V době, kdy je výběr pojistného velmi solidní a vznikají přebytky – loni to bylo 9,5 miliardy korun – by se určitě měly rezervy navyšovat. Od odborů slyším požadavek, aby se rezervy spíše rozpouštěly. Můj cíl je, aby přebytky, které teď v systému vznikají, byly převáděny do rezerv.

Na účtech zdravotních pojišťoven leží v tuto chvíli bezmála 40 miliard korun. Kolik by tam mělo být, abyste ve chvíli, kdy přijde ekonomické zpomalení, mohl říci, ano, jsme připraveni?

S ministerstvem financí děláme pravidelně stres testy, které modelují různé výkyvy ekonomiky. Je pravdou, že rezervy dnes nedosahují předkrizové úrovně. Podíl zůstatku na účtech zdravotních pojišťoven k celkovým výdajům v daném roce byl v roce 2008 kolem 18 procent, dnes jsme někde pod deseti. Chci rezervy zvyšovat ideálně k úrovním let 2008 a 2009. V posledních letech se to naštěstí postupně daří.

Studie zmiňuje i velkou závislost zdravotnictví na ekonomickém cyklu, což je stará vesta. Zároveň se ekonomové shodují, že vaše vláda, pokud vydrží, zažije ekonomické zpomalení.

Zatím jsou predikce takové, že k nějakému zásadnímu propadu, jaký nastal třeba během roku 2009, by dojít nemělo. To, že může dojít ke zpomalení, je pravda, ale jak říkám – rezervy tvoříme, a pokud je v příštím roce ještě navýšíme, tak by mohly být dostatečné.

Pokud jde o peníze, které zdravotnictví spotřebovává – vidíte ještě nějaké úspory uvnitř systému, nebo je třeba začít hledat nové zdroje zvenčí?

Obojí. Je pravdou, že se postupně musí navyšovat celkové zdroje. Ve své poslední zprávě nám OECD doporučuje postupně zvedat příjmy systému i prostřednictvím plateb za státní pojištění. Tam ten prostor do budoucna je. Teď se budou platby navyšovat o 3,5 miliardy do roku 2020 a připravujeme zákon, který by měl nastavit automatickou valorizaci navázanou na ekonomické ukazatele. Bez toho jde vždycky spíše o handrkování mezi ministerstvem zdravotnictví a ministerstvem financí. Myslím, že by to mělo mít nějaký systém. Já ale současně prosazuji větší efektivitu a vidím prostor i tady. Pokud nastavíme lepší organizaci péče o pacienty, větší transparentnost nákupu přístrojů, materiálu i léků v nemocnicích, tak tam nějaké zdroje také jsou. Elektronizace zdravotnictví, kterou se teď snažíme tlačit, má také potenciál.

Takže výchozí teze Andreje Babiše, že největším problémem zdravotnictví je, že se v něm strašně krade, už neplatí?

To je složité říct. Já se zaměřuju na kontrolu nemocnic, zajímá mě, co se v nich děje. V minulosti to tak moc nebylo. Mluvím o nemocnicích přímo řízených ministerstvem, na ty krajské nebo soukromé velký vliv nemám. A vidím, že v nemocnicích je pořád spousta věcí, které nejsou v pořádku. Takže i tady prostor k úsporám existuje.

Snažím se nemocnice kontrolovat, získat například informace o cenách, za které nakupují léky. Pokud máme nemocnice řídit, tak je musíme umět měřit a musíme vědět, co se v nich děje.

Cesta k efektivitě nemocnic tedy vede přes kontrolu a bič?

Má to i druhou rovinu. Dnes je systém péče nastaven tak, že pacient v něm spíše bloudí. Máme nejvyšší počet návštěv u lékaře v přepočtu na obyvatele v rámci OECD. Zjevně nefunguje úplně dobře například role praktického lékaře. Proto teď připravujeme reformu primární péče, aby pacient nemusel zbytečně navštěvovat specialistu jenom kvůli tomu, aby mu předepsal lék, který z administrativních důvodů nemůže předepsat praktický lékař. Chceme pacienta co nejvíce držet u praktického lékaře, aby nemusel, pokud to není nezbytně nutné, chodit ke specialistům a do nemocnic. Takže i tady vidím z druhé strany prostor pro větší efektivitu.

Zmínil jste doporučení OECD, ale vynechal jste to, na co nás organizace upozorňuje pravidelně – že má Česko nízký podíl soukromých výdajů ve zdravotnictví. Dá se při úvahách o dodatečných zdrojích pro zdravotnictví vyhnout myšlence zvýšení spoluúčasti?

Přemýšlet o něm určitě můžeme, ale je to otázka politické i společenské shody. Vy určitě víte, že v programovém prohlášení je psáno, že spoluúcast plošně navyšovat nebudeme. Na druhé straně ano, já bych osobně chtěl vyvolat debatu nejen v rámci vlády, ale i s dalšími stranami o financování zdravotnictví do budoucna. To není věc, která by nás tlačila příští nebo přespříští rok. Chtěl bych svolat kulatý stůl zástupců všech stran a bavit se o tom, co jsou schopni akceptovat. Jakákoli snaha ale v tomto směru nemá smysl, pokud nad ní nebude širší shoda.

Zpracováváte strategii, která má určit další fungování a roli zdravotních pojišťoven. Jak jste daleko?

Základní teze budou v řádu týdnů hotové. V legislativním plánu máme i nový zákon o zdravotních pojišťovnách.

Chci, aby pojišťovny byly více odpovědné za péči o pacienty, zároveň aby mohly nabídnout něco navíc, aby si mohly více konkurovat. Aby zkrátka mělo smysl, že tu máme více zdravotních pojišťoven.

V programovém prohlášení máte napsáno, že zvážíte snížení počtu zdravotních pojišťoven. Z toho, co říkáte, ale plyne, že jste spíše příznivcem vyladění současného stavu.

Určitě.

Nicméně koaliční sociální demokraté patří spíše k zastáncům modelu s jednou státní zdravotní pojišťovnou.

Jedna pojišťovna není dobrá cesta. Když se podíváme na země, kde to tak funguje, tak vidíme, že ty systémy většinou nejsou úplně efektivní. Určitá pluralita je lepší cestou, ostatně dnes je přes 40 procent občanů pojištěných u zaměstnaneckých pojišťoven. A některé z nich fungují vysloveně dobře. Ale musíme dát větší smysl tomu, že tady máme pojišťoven víc. Přes dvacet let se nepodařilo najít optimální roli zdravotních pojišťoven a umožnit jim, aby nabídly klientům něco znatelného navíc.

Dnes si pojišťovny, s jistou nadsázkou, konkurují jen nabídkou slevových kuponů. V čem vidíte do budoucna hlavní nástroj konkurence? Jsou to individuální pojistné plány?

To je určitě jedna z cest – nějaká možnost dobrovolného kontraktu s pojišťovnou, podle něž pojišťovna třeba zvýhodní pojištěnce za to, že se stará o své zdraví. Ale zatím jsme ve fázi úvah a určitě nám to bude trvat řekněme rok, než dáme dohromady legislativní návrh. Toto je jedna z věcí, které by mohly fungovat. Ale znovu zdůrazňuji, bylo by to na dobrovolné bázi.

Na podobné věci obvykle sociální demokraté reagují dost podrážděně. Dá se s nimi o tom mluvit?

My zatím vedeme interní debatu v rámci ministerstva a bavíme se se zdravotními pojišťovnami. Takže ještě uvidíme.

Jak si na konci tohoto procesu představujete roli zdravotní pojišťovny v systému?

Pojišťovna by měla mít větší odpovědnost za pacienta. Dnes pojišťovna, když budu ošklivý, funguje jako průtokový ohříváč. Peníze se vyberou na pojistném, přerozdělí se mezi pojišťovny a ty uhradí péči. Vztah ke klientovi není moc silný. Přitom pojišťovna by měla být maximálně vstřícná ke svým klientům, má se snažit navést je tam, kam je potřeba, k lékaři, ke kterému potřebujete. Dnes to tak bohužel nefunguje. Pojišťovny jsou poměrně zkostratělé a to budeme muset změnit.

Mluvil jste o posilování role praktických lékařů. Znamená to, že mohou počítat s velkorysejším přísunem peněz? Tak bych to úplně neřekl. Já se s praktickými lékaři bavím a říkám jim, ano, můžeme hovořit o nějakém navýšení, ale za práci. Není možné si představovat, že se budou navyšovat kapitační platby. Chceme posilovat výkonovou složku. Chceme motivovat praktiky, kteří mají co nejširší ordinační dobu, kteří skutečně pracují a starají se o pacienty. Ne ty, kteří mají ordinaci otevřenou pár hodin denně a berou kapitační platbu.

Posílení primární péče, vyjasnění role zdravotních pojišťoven... Nebavíme se tu málem o reformě zdravotnictví? A ano, vím, že je to v politice toxické slovní spojení.

Já bych řekl, že je to taková postupná změna. Reformu jako celek není reálné provést za jedno volební období. Ale že jsou některé oblasti, které by mohly fungovat lépe, to je pravda. Když mluvíme o praktických lékařích, tak ti byli dlouho spíše pasivním článkem systému, neměli ani zvlášť dobré renomé. Změnit myšlení pacientů bude nějaký čas trvat, ale pokud dáme praktikům větší kompetence, bude to možná atraktivnější profese i pro mladé

lékaře, kteří v segmentu teď chybějí. Děláme prostě dnes nějaké kroky, které někam směřují. Ale reforma zdravotnictví, to je podle mě moc široký pojem.

V jaké fázi jsou jednání o platech v nemocnicích? Odbory mluví o protestech, ale úhradová vyhláška je hotová, takže pro vás už, předpokládám, zvyšování platů v příštím roce není téma.

Už nikoli. Akceptovali jsme dohody všech segmentů, celkový nárůst je přes dvacet miliard korun meziročně, peněz do systému půjde dost. I do nemocnic – tam je nárůst přes 13 miliard. Ano, odbory měly představu, že bude desetiprocentní plošný nárůst platů. Ale já opakovaně tvrdím, ano, zvyšujeme platy, ale dělejme to diferencovaně, nikoli plošně. Podporujeme nízkopříjmové skupiny, podporujeme mladé lékaře. Deset procent plošně všem není řešení. Dnes je největší problém nedostatek personálu v nepřetržitém provozu, takže výrazně navyšujeme takzvané příplatky za směnnost. A také chci nechat prostor vedení nemocnic, která s odbory vyjednávají. Každá nemocnice má trochu jiné problémy. Někde mají málo sester, jinde málo lékařů. Já ty nemocnice objíždím, vím, že ty problémy nejsou všude stejné.

Co vypovídá o systému českého zdravotnictví fakt, že odbory mohou místo stávky vyhrožovat prostě tím, že zaměstnanci začnou dodržovat zákoník práce?

To je velmi složitá věc. Je potřeba se podívat do historie. Přesčasby byly ve zdravotnictví vždy. Když se bavím s některými staršími lékaři, bylo to zcela běžné. Pak byl přijat zákoník práce podle evropské regule, který stanovil limity přesčasové práce pro všechny bez ohledu na to, o koho jde. A je jasné, že ne všude to asi lze zvládat a dodržet. Ale jak říkám – každá nemocnice je jiná a někde ten limit dodržují, jinde s tím mají větší problém. Je to ale odpovědnost každého managementu. To nemůže řešit ministr zdravotnictví.

Není spíše než nedostatek lékařů problémem zdravotnictví přebytek nemocničních lůžek? Neuvažoval jste o nějaké optimalizaci?

To je role zdravotních pojišťoven. Ty mají udržovat síť zdravotnických zařízení tak, aby udržely zákonnou časovou a místní dostupnost péče. Víam, že dnes probíhají jednání mezi pojišťovkami a kraji o regionálním zdravotnictví. A víam, že některé kraje mají své plány změn. Ale to není něco, co by mělo řešit ministerstvo.

Lůžek postupně ubývá a k nějaké optimalizaci dochází. Spíše mě zajímá, jestli v tom jako ministr vidíte cestu k řešení personální situace ve zdravotnictví.

Tady je zase zajímavé podívat se do statistik OECD. V přepočtu na obyvatele nemáme málo lékařů. Jsme někde v průměru. Je to spíše otázka struktury sítě zdravotnických zařízení. Vidím přirozený vývoj, který určité typy specializované péče postupně koncentruje ve větších krajských nemocnicích. Na druhé straně máme menší nemocnice, které poskytují tu bazální péči. I ty mají v regionech své místo. Já to nikam popohánět nebudu. Nemyslím, že bylo šťastné, když tady v roce 2011 pan ministr Heger vyhlášoval, že se zruší deset tisíc lůžek. Restrukturalizace sítě musí mít smysl a opírat se o jasná data.

Na druhé straně je pravda, že po hlasitých protestech a poté, co ministerstvo od plánu ustoupilo, se ta lůžka během pár let skutečně potichu vytratila.

Je to asi nějaký přirozený vývoj způsobený koncentrací specializované péče do větších nemocnic.

Ředitel ostravské fakultní nemocnice Evžen Machytka po protestech přednostů klinik i místních politiků nakonec odstoupil. Vnímáte zpětně jeho jmenování jako svou personální chybu?

Neoznačil bych to za personální chybu. Ostatně prošel výběrovou komisí. Nemyslím, že by udělal něco zásadně špatně. Možná špatně komunikoval, možná jeho personální kroky byly ne vždy úplně promyšlené, jakkoli si myslím, že měly své opodstatnění. Způsobilo to určitou tenzi a složitou atmosféru. Prostě některé věci manažersky nezvládl, a proto se nakonec rozhodl odstoupit. Na druhé straně si myslím, že pan Machytka slušný člověk, který neudělal nic špatného.

Nebylo chybou už odvolání ředitele a exministra Svatopluka Němečka? Nebyl jste jen vykonavatelem pomsty Andreje Babiše za tvrdé boje, které s Němečkem sváděl?

Ne, tak to určitě nebylo. Pan Němeček byl v té nemocnici asi 13 let a některé věci tam nebyly úplně v pořádku. A to, že se mění ředitelé, je běžné. Je to pravomoc ministra. Já se při těchto rozhodnutích vždy opírám o nějaká fakta, kontroly, audity a tak dále. To, že v Ostravě přednostové, kteří zároveň byli vlastníky soukromých laboratoří, rozhodovali o tom, že se vzorky z jejich oddělení budou posílat do těchto laboratoří, jak ukázal externí audit, to podle mě není optimální. Myslím si, že bude dobře, pokud do té nemocnice přijde zase nějaký nový pohled. Uznávám, že s panem Machytkou to v tomto směru úplně nedopadlo tak, jak bych si představoval. To mě mrzí.

Rodák z Českých Budějovic vystudoval Právnickou fakultu na Univerzitě Karlově a tamtéž i mediální studia na **Fakultě sociálních věd**. Během studií dva roky předsedal Spolku českých právníků Všehrd. Po absolutoriu si jej vyhlédl Andrej Babiš. Vojtěch krátce působil jako právník v mediální skupině Mafra a v roce 2014 nastoupil k Babišovi na ministerstvo financí jako tajemník – v této funkci se začal intenzivně zabývat problematikou zdravotnictví. Na podzim roku 2017 byl zvolen poslancem, v prosinci byl jmenován ministrem v první vládě Andreje Babiše, následně v červnu 2018 i v té druhé.

URL| <https://www.e15.cz/rozhovory/zdravotnictvi-ma-mensi-rezervy-nez-pred-krizi-rika-ministr-adam-vojtech-1353267>

Zdravotnictví má menší rezervy než před krizí, říká ministr Adam Vojtěch

7.11.2018 e15.cz str.00 Rozhovory

Martin Čaban

České zdravotnictví potřebuje stále více peněz. Šéf rezortu Adam Vojtěch tvrdí, že nějaké lze ještě najít ve větší efektivitě uvnitř systému, ale nové zdroje budou muset přijít i zvenčí. Nebrání se ani debatě o zvýšení spoluúčasti pacientů, ačkoli konkrétní kroky mu zakazuje programové prohlášení vlády. „Chtěl bych svolat kulatý stůl zástupců všech stran a bavit se o tom, co jsou schopni akceptovat,“ říká Vojtěch.

Jak se vám vládne? Kabinet se opírá o spolupráci s komunisty, kteří zrovna proti vám měli velké výhrady. To je pravda, ale co s tím člověk nadělá. Když se dívám na hlasování ve sněmovně, vidím, že zákony jsou přijímány celkem napříč stranami. Ano, ta vláda je menšinová, což bezesporu je nevýhoda. Proto se snažíme, já tedy určitě, shánět podporu napříč spektrem. Což se ukázalo třeba u úhrad zdravotnických prostředků. Pro tuto změnu hlasovali všechny strany.

Vysoká škola ekonomická představila studii, v níž se mluví o nedostatečných rezervách na účtech zdravotních pojišťoven, které by vystačily sotva na měsíc provozu. Jak by měly vypadat rezervy zdravotnického systému podle vás?

V době, kdy je výběr pojistného velmi solidní a vznikají přebytky – loni to bylo 9,5 miliardy korun – by se určitě měly rezervy navyšovat. Od odborů slyším požadavek, aby se rezervy spíše rozpouštěly. Můj cíl je, aby přebytky, které teď v systému vznikají, byly převáděny do rezerv.

Na účtech zdravotních pojišťoven leží v tuto chvíli bezmála 40 miliard korun. Kolik by tam mělo být, abyste ve chvíli, kdy přijde ekonomické zpomalení, mohl říci, ano, jsme připraveni?

S ministerstvem financí děláme pravidelně stres testy, které modelují různé výkyvy ekonomiky. Je pravdou, že rezervy dnes nedosahují předkrizové úrovně. Podíl zůstatku na účtech zdravotních pojišťoven k celkovým výdajům v daném roce byl v roce 2008 kolem 18 procent, dnes jsme někde pod deseti. Chci rezervy zvyšovat ideálně k úrovním let 2008 a 2009. V posledních letech se to naštěstí postupně daří.

Studie zmiňuje i velkou závislost zdravotnictví na ekonomickém cyklu, což je stará vesta. Zároveň se ekonomové shodují, že vaše vláda, pokud vydrží, zažije ekonomické zpomalení.

Zatím jsou predikce takové, že k nějakému zásadnímu propadu, jaký nastal třeba během roku 2009, by dojít nemělo. To, že může dojít ke zpomalení, je pravda, ale jak říkám – rezervy tvoříme, a pokud je v příštím roce ještě navýšíme, tak by mohly být dostatečné.

Pokud jde o peníze, které zdravotnictví spotřebovává – vidíte ještě nějaké úspory uvnitř systému, nebo je třeba začít hledat nové zdroje zvenčí?

Obojí. Je pravdou, že se postupně musí navyšovat celkové zdroje. Ve své poslední zprávě nám OECD doporučuje postupně zvedat příjmy systému i prostřednictvím plateb za státní pojištění. Tam ten prostor do budoucna je. Teď se budou platby navyšovat o 3,5 miliardy do roku 2020 a připravujeme zákon, který by měl nastavit automatickou valorizaci navázanou na ekonomické ukazatele. Bez toho jde vždycky spíše o handrkování mezi ministerstvem zdravotnictví a ministerstvem financí. Myslím, že by to mělo mít nějaký systém. Já ale současně prosazuji větší efektivitu a vidím prostor i tady. Pokud nastavíme lepší organizaci péče o pacienty, větší transparentnost nákupu přístrojů, materiálu i léků v nemocnicích, tak tam nějaké zdroje také jsou. Elektronizace zdravotnictví, kterou se teď snažíme tlačit, má také potenciál.

Takže výchozí teze Andreje Babiše, že největším problémem zdravotnictví je, že se v něm strašně krade, už neplatí?

To je složité říct. Já se zaměřuju na kontrolu nemocnic, zajímá mě, co se v nich děje. V minulosti to tak moc nebylo. Mluvím o nemocnicích přímo řízených ministerstvem, na ty krajské nebo soukromé velký vliv nemám. A vidím, že v nemocnicích je pořád spousta věcí, které nejsou v pořádku. Takže i tady prostor k úsporám existuje. Snažím se nemocnice kontrolovat, získat například informace o cenách, za které nakupují léky. Pokud máme nemocnice řídit, tak je musíme umět měřit a musíme vědět, co se v nich děje.

Cesta k efektivitě nemocnic tedy vede přes kontrolu a bič?

Má to i druhou rovinu. Dnes je systém péče nastaven tak, že pacient v něm spíše bloudí. Máme nejvyšší počet návštěv u lékaře v přepočtu na obyvatele v rámci OECD. Zjevně nefunguje úplně dobře například role praktického lékaře. Proto teď připravujeme reformu primární péče, aby pacient nemusel zbytečně navštěvovat specialistu jenom kvůli tomu, aby mu předepsal lék, který z administrativních důvodů nemůže předepsat praktický lékař. Chceme pacienta co nejvíce držet u praktického lékaře, aby nemusel, pokud to není nezbytně nutné, chodit ke specialistům a do nemocnic. Takže i tady vidím z druhé strany prostor pro větší efektivitu.

Zmínil jste doporučení OECD, ale vynechal jste to, na co nás organizace upozorňuje pravidelně – že má Česko nízký podíl soukromých výdajů ve zdravotnictví. Dá se při úvahách o dodatečných zdrojích pro zdravotnictví vyhnout myšlence zvýšení spoluúčasti?

Přemýšlet o něm určitě můžeme, ale je to otázka politické i společenské shody. Vy určitě víte, že v programovém prohlášení je psáno, že spoluúcast plošně navyšovat nebudeme. Na druhé straně ano, já bych osobně chtěl vyvolat debatu nejen v rámci vlády, ale i s dalšími stranami o financování zdravotnictví do budoucna. To není věc, která by nás tlačila příští nebo přespříští rok. Chtěl bych svolat kulatý stůl zástupců všech stran a bavit se o tom, co jsou schopni akceptovat. Jakákoli snaha ale v tomto směru nemá smysl, pokud nad ní nebude širší shoda.

Zpracováváte strategii, která má určit další fungování a roli zdravotních pojišťoven. Jak jste daleko?

Základní teze budou v řádu týdnů hotové. V legislativním plánu máme i nový zákon o zdravotních pojišťovnách. Chci, aby pojišťovny byly více odpovědné za péči o pacienty, zároveň aby mohly nabídnout něco navíc, aby si mohly více konkurovat. Aby zkrátka mělo smysl, že tu máme více zdravotních pojišťoven.

V programovém prohlášení máte napsáno, že zvážíte snížení počtu zdravotních pojišťoven. Z toho, co říkáte, ale plyne, že jste spíše příznivcem vyladění současného stavu.

Určitě.

Nicméně koaliční sociální demokraté patří spíše k zastáncům modelu s jednou státní zdravotní pojišťovnou.

Jedna pojišťovna není dobrá cesta. Když se podíváme na země, kde to tak funguje, tak vidíme, že ty systémy většinou nejsou úplně efektivní. Určitá pluralita je lepší cestou, ostatně dnes je přes 40 procent občanů pojištěných u zaměstnaneckých pojišťoven. A některé z nich fungují vysloveně dobře. Ale musíme dát větší smysl tomu, že tady máme pojišťoven víc. Přes dvacet let se nepodařilo najít optimální roli zdravotních pojišťoven a umožnit jim, aby nabídly klientům něco znatelného navíc.

Dnes si pojišťovny, s jistou nadsázkou, konkurují jen nabídkou slevových kuponů. V čem vidíte do budoucna hlavní nástroj konkurence? Jsou to individuální pojistné plány?

To je určitě jedna z cest – nějaká možnost dobrovolného kontraktu s pojišťovnou, podle něž pojišťovna třeba zvýhodní pojištěnce za to, že se stará o své zdraví. Ale zatím jsme ve fázi úvah a určitě nám to bude trvat řekněme rok, než dáme dohromady legislativní návrh. Toto je jedna z věcí, které by mohly fungovat. Ale znovu zdůrazňuji, bylo by to na dobrovolné bázi.

Na podobné věci obvykle sociální demokraté reagují dost podrážděně. Dá se s nimi o tom mluvit?

My zatím vedeme interní debatu v rámci ministerstva a bavíme se se zdravotními pojišťovny. Takže ještě uvidíme.

Jak si na konci tohoto procesu představujete roli zdravotní pojišťovny v systému?

Pojišťovna by měla mít větší odpovědnost za pacienta. Dnes pojišťovna, když budu ošklivý, funguje jako průtokový ohříváč. Peníze se vyberou na pojistném, přerozdělí se mezi pojišťovny a ty uhradí péči. Vztah ke klientovi není moc silný. Přitom pojišťovna by měla být maximálně vstřícná ke svým klientům, má se snažit navést je tam, kam je potřeba, k lékaři, ke kterému potřebujete. Dnes to tak bohužel nefunguje. Pojišťovny jsou poměrně zkorumpované a to budeme muset změnit.

Mluvil jste o posilování role praktických lékařů. Znamená to, že mohou počítat s velkorysejším přísunem peněz?

Tak bych to úplně neřekl. Já se s praktickými lékaři bavím a říkám jim, ano, můžeme hovořit o nějakém navýšení, ale za práci. Není možné si představovat, že se budou navyšovat kapitační platby. Chceme posilovat výkonovou složku. Chceme motivovat praktiky, kteří mají co nejširší ordinační dobu, kteří skutečně pracují a starají se o pacienty. Ne ty, kteří mají ordinaci otevřenou pár hodin denně a berou kapitační platbu.

Posílení primární péče, vyjasnění role zdravotních pojišťoven... Nebavíme se tu málem o reformě zdravotnictví? A ano, vím, že je to v politice toxické slovní spojení.

Já bych řekl, že je to taková postupná změna. Reformu jako celek není reálné provést za jedno volební období. Ale že jsou některé oblasti, které by mohly fungovat lépe, to je pravda. Když mluvíme o praktických lékařích, tak ti byli dlouho spíše pasivním článkem systému, neměli ani zvlášť dobré renomé. Změnit myšlení pacientů bude nějaký čas trvat, ale pokud dáme praktikům větší kompetence, bude to možná atraktivnější profese i pro mladé lékaře, kteří v segmentu teď chybějí. Děláme prostě dnes nějaké kroky, které někam směřují. Ale reforma zdravotnictví, to je podle mě moc široký pojem.

V jaké fázi jsou jednání o platech v nemocnicích? Odbory mluví o protestech, ale úhradová vyhláška je hotová, takže pro vás už, předpokládám, zvyšování platů v příštím roce není téma.

Už nikoli. Akceptovali jsme dohody všech segmentů, celkový nárůst je přes dvacet miliard korun meziročně, peněz do systému půjde dost. I do nemocnic – tam je nárůst přes 13 miliard. Ano, odbory měly představu, že bude desetiprocentní plošný nárůst platů. Ale já opakovaně tvrdím, ano, zvyšujeme platy, ale dělejme to diferencovaně, nikoli plošně. Podporujeme nízkopříjmové skupiny, podporujeme mladé lékaře. Deset procent plošně všem není řešení. Dnes je největší problém nedostatek personálu v nepřetržitém provozu, takže výrazně navyšujeme takzvané příplatky za směnnost. A také chci nechat prostor vedení nemocnic, která s odbory vyjednávají. Každá nemocnice má trochu jiné problémy. Někde mají málo sester, jinde málo lékařů. Já ty nemocnice objíždím, vím, že ty problémy nejsou všude stejné.

Co vypovídá o systému českého zdravotnictví fakt, že odbory mohou místo stávky vyhrožovat prostě tím, že zaměstnanci začnou dodržovat zákoník práce?

To je velmi složitá věc. Je potřeba se podívat do historie. Přesčasové byly ve zdravotnictví vždy. Když se bavím s některými staršími lékaři, bylo to zcela běžné. Pak byl přijat zákoník práce podle evropské regulace, který stanovil limity přesčasové práce pro všechny bez ohledu na to, o koho jde. A je jasné, že ne všude to asi lze zvládnout a dodržet. Ale jak říkám – každá nemocnice je jiná a někde ten limit dodržují, jinde s tím mají větší problém. Je to ale odpovědnost každého managementu. To nemůže řešit ministr zdravotnictví.

Není spíše než nedostatek lékařů problémem zdravotnictví přebytek nemocničních lůžek? Neuvažoval jste o nějaké optimalizaci?

To je role zdravotních pojišťoven. Ty mají udržovat síť zdravotnických zařízení tak, aby udržely zákonnou časovou a místní dostupnost péče. Víam, že dnes probíhají jednání mezi pojišťovny a kraji o regionálním zdravotnictví. A víam, že některé kraje mají své plány změn. Ale to není něco, co by mělo řešit ministerstvo.

Lůžek postupně ubývá a k nějaké optimalizaci dochází. Spíš mě zajímá, jestli v tom jako ministr vidíte cestu k řešení personální situace ve zdravotnictví.

Tady je zase zajímavé podívat se do statistik OECD. V přepočtu na obyvatele nemáme málo lékařů. Jsme někde v průměru. Je to spíše otázka struktury sítě zdravotnických zařízení. Vidím přirozený vývoj, který určité typy specializované péče postupně koncentruje ve větších krajských nemocnicích. Na druhé straně máme menší nemocnice, které poskytují tu bazální péči. I ty mají v regionech své místo. Já to nikam popohánět nebudu. Nemyslím, že bylo šťastné, když tady v roce 2011 pan ministr Heger vyhlášoval, že se zruší deset tisíc lůžek. Restrukturalizace sítě musí mít smysl a opírat se o jasná data.

Na druhé straně je pravda, že po hlasitých protestech a poté, co ministerstvo od plánu ustoupilo, se ta lůžka během pár let skutečně potichu vytratila.

Je to asi nějaký přirozený vývoj způsobený koncentrací specializované péče do větších nemocnic.

Ředitel ostravské fakultní nemocnice Evžen Machytka po protestech přednostů klinik i místních politiků nakonec odstoupil. Vnímáte zpětně jeho jmenování jako svou personální chybu?

Neznačil bych to za personální chybu. Ostatně prošel výběrovou komisí. Nemyslím, že by udělal něco zásadně špatně. Možná špatně komunikoval, možná jeho personální kroky byly ne vždy úplně promyšlené, jakkoli si myslím, že měly své opodstatnění. Způsobilo to určitou tenzi a složitou atmosféru. Prostě některé věci manažersky nezvládl, a proto se nakonec rozhodl odstoupit. Na druhé straně si myslím, že pan Machytka slušný člověk, který neudělal nic špatného.

Nebylo chybou už odvolání ředitele a exministra Svatopluka Němečka? Nebyl jste jen vykonavatelem pomsty Andreje Babiše za tvrdé boje, které s Němečkem sváděl?

Ne, tak to určitě nebylo. Pan Němeček byl v té nemocnici asi 13 let a některé věci tam nebyly úplně v pořádku. A to, že se mění ředitelé, je běžné. Je to pravomoc ministra. Já se při těchto rozhodnutích vždy opírám o nějaká fakta, kontroly, audity a tak dále. To, že v Ostravě přednostové, kteří zároveň byli vlastníky soukromých laboratoří, rozhodovali o tom, že se vzorky z jejich oddělení budou posílat do těchto laboratoří, jak ukázal externí audit, to podle mě není optimální. Myslím si, že bude dobře, pokud do té nemocnice přijde zase nějaký nový pohled. Uznávám, že s panem Machytkou to v tomto směru úplně nedopadlo tak, jak bych si představoval. To mě mrzí.

Adam Vojtěch (32)

Rodák z Českých Budějovic vystudoval Právnickou fakultu na Univerzitě Karlově a tamtéž i mediální studia na **Fakultě sociálních věd**. Během studií dva roky předsedal Spolku českých právníků Všehrd. Po absolutoriu si jej vyhlédl Andrej Babiš. Vojtěch krátce působil jako právník v mediální skupině Mafra a v roce 2014 nastoupil k Babišovi na ministerstvo financí jako tajemník – v této funkci se začal intenzivně zabývat problematikou zdravotnictví. Na podzim roku 2017 byl zvolen poslancem, v prosinci byl jmenován ministrem v první vládě Andreje Babiše, následně v červnu 2018 i v té druhé.

URL| <https://www.e15.cz/clanek/1353267/zdravotnictvi-ma-mensi-rezervy-nez-pred-krizi-rika-ministr-adam-vojtech>

Kryštof Kozák

8.11.2018 denikreferendum.cz str. 00

Profil

Autor je vedoucím Katedry severoamerických studií na Institutu mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Je autorem "Měkký podbřišek navěky? Důsledky asymetrie mezi Spojenými státy a Mexikem", pracuje na knize "České probuzení z amerického snu. Jak a proč se zabývat v České republice Spojenými státy" a občasným komentátorem. Ve volném čase vývojář deskových her, předseda strany "5% pro

vzdělávání". Zabývá se transatlantickou vazbou, kolektivní pamětí a jejich politickými souvislostmi. Zobrazeno 1 / 1

URL| <http://denikreferendum.cz/autor/1570-krystof-kozak>

Park Tower ve Zlíně a na Fundliftu. Díky NWT bydlení s nádechem Ameriky

8.11.2018 roklen24.cz str. 00

Jaroslav Průcha

Tagy: NWT, Fundlift, investice, crowdfunding, reality, ČR

Jedna ze společností impozantního technologického holdingu NWT, společnost NWT Invest, poptává prostřednictvím investiční platformy Fundlift financování svého developerského projektu Park Tower v srdci města Zlín. Na investici se tak může podílet kdokoli, a to již od částky 5 tisíc korun výměnou za 3leté dluhopisy s ročním úrokovým výnosem 6,0 %.

NWT je technologický obr zahrnující zhruba 30 společností s více jak 25letou tradicí, konsolidovaným obratem dosahujícím 2 miliard Kč a přibližně 500 zaměstnanci. Zaměřuje se na široké spektrum projektů v oblasti energetiky, stavebnictví, IT, zemědělství, 3D tisku nebo realit a patří mezi nejvýznamnější inovační a technologické skupiny na území České republiky. Vizí NWT neboli New World Technologies je dostávat moderní technologie do každodenního života s cílem být na trhu v první trojce ve všem, čemu se věnuje v rámci svého celého portfolia.

Historie vzniku zlínského impéria NWT se datuje k roku 1992, kdy si manželé Vítkovi otevřeli první obchod s počítači. Od té doby se jim podařilo vybudovat jednu z nejvýznamnějších technologických a inovačních společností v České republice, která se pyšní pravidelným umístováním v TOP 100 nejlepších firem v ČR. Zatímco David Vítek je vizionář hledající výrobky či služby skrývající největší potenciál, Martina Vítková má na starosti ekonomickou stránku podnikání. Aktuálním příkladem, že tato symbióza funguje, je umístění Martiny Vítkové v žebříčku TOP 20 nevlivnějších žen Česka, který je sestavován časopisem Forbes.

NWT má pozitivní zkušenost s kapitálovým trhem a zapojením investorů do svých projektů. Dceřiná společnost FILLAMENTUM a.s. byla vůbec první firmou, která úspěšně upsala akcie na nově otevřeném trhu START pražské burzy. Nyní chce NWT prostřednictvím platformy Fundlift nabídnout široké veřejnosti možnost investičně se podílet na jednom z jejich nejnovějších počínů – developerském projektu Park Tower.

Bydlení s nádechem Ameriky – tak zní vize projektu Park Tower. Výstavba luxusní výškové budovy s panoramatickým výhledem na celý Zlín řeší nedostatečnou kapacitu bytových jednotek ve městě. „Projekt Park Tower jsme se rozhodli realizovat, protože je v centru krajského města Zlína a bytová situace ve městě je neutěšená, žádné volné byty nejsou k dispozici.“ říká Martina Vítková, finanční ředitelka NWT. Výstavba celého komplexu zahrnuje 107 špičkových bytů plných vymožeností příštího desetiletí a kombinuje vysoce komfortní styl bydlení s nadčasovou baťovskou architekturou. Prodej bytových jednotek byl spuštěn v září a prvních 20 jednotek se prodalo během týdne.

Peníze od investorů na Fundliftu poptává NWT Invest, investiční společnost skupiny NWT. Ta se zaměřuje na projekty v oblasti obnovitelných zdrojů energie a realizovala investice například do bioplynových stanic, fotovoltaických elektráren nebo provozování produkčních skleníků. „Jsme rádi, že jsme mohli navázat spolupráci s tak významnou skupinou, jako je NWT, a podílet se na jejím projektu Park Tower, který bude v centru Zlína skutečně jedinečný. NWT je jedním z důkazů toho, že financování formou crowdfundingu na Fundliftu není vhodné jen pro technologické startupy, ale i pro mnohem větší společnosti se širokým záběrem aktivit.“ komentuje nově spuštěnou kampaň Radek Musil, CEO Fundliftu.

O NWT Invest, s.r.o.: Vystudoval mediální studia na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Pracoval v ekonomické a centrální redakci ČTK jako subeditor, později jako zpravodaj se zaměřením na energetiku. Jako šéfredaktor vedl zpravodajský server iUHLI.cz, který se zaměřoval na hnědouhelný sektor a energetiku. Je šéfredaktorem ekonomického a investičního portálu Roklen24.cz.

URL| <https://roklen24.cz/a/Sf3Uc/park-tower-ve-zline-a-na-fundliftu-diky-nwt-bydleni-s-nadechem-ameriky>

Skupina ČEZ za první tři čtvrtletí vydělala 9 miliard

8.11.2018 roklen24.cz str. 00

Jaroslav Průcha

Tagy: ČEZ, energetika, výsledky, OZE, jádro

Provozní výnosy Skupiny ČEZ za první tři čtvrtletí 2018 dosáhly 129,3 mld. Kč, provozní zisk před odpisy (EBITDA) 38,7 mld. Kč a čistý zisk 9,1 mld. Kč. Čistý zisk očištěný o mimořádné vlivy obecně nesouvisející s běžným hospodařením roku dosáhl hodnoty 11,3 mld. Kč. Meziroční srovnání zisku za tři čtvrtletí je významně ovlivněno jednorázovými výnosy roku 2017 ve výši téměř 7 mld. Kč, zejména prodejem akcií MOL. Na úrovni celoročních očekávaných výsledků Skupina ČEZ upřesňuje výhled EBITDA na úroveň 50 – 51 mld. Kč a zvyšuje výhled čistého zisku očištěného na úroveň 13 – 14 mld. Kč.

„Meziroční pokles EBITDA za první tři čtvrtletí ve výši 2,4 mld. Kč odpovídá růstu nákladů na emisní povolenky pro výrobu o 1,3 mld. Kč a neopakovatelným jednorázovým kladným vlivům z roku 2017. Jde o dohody o narovnání se společností Sokolovská uhelná (+0,7 mld. Kč) a s bulharskou státní energetickou společností NEK (+0,4 mld. Kč). Na úrovni čistého zisku navíc v roce 2017 pozitivně přispěl jednorázový prodej nemovitostí v Praze (+1,1 mld. Kč) a zejména ukončení vlastnictví akcií MOL (+4,5 mld. Kč),“ vysvětluje místopředseda představenstva a ředitel divize finance Martin Novák.

V samotném třetím čtvrtletí vzrostl provozní zisk před odpisy (EBITDA) meziročně o 2 mld. Kč na 11,8 mld. Kč a čistý zisk dosáhl hodnoty 1,4 mld. Kč (zatímco ve třetím čtvrtletí 2017 dosáhl ztráty -0,1 mld. Kč). Tento významný meziroční růst však byl způsoben zejména pozitivní kompenzací dočasných negativních vlivů, které snížily zisk za první pololetí roku a které souvisejí s přeceněním zajišťovacích kontraktů na dodávky elektřiny z vlastní výroby a s obchodním zajištěním nákupu emisních povolenek pro celý rok 2018.

Provozní výnosy dosáhly za první tři čtvrtletí 129,3 miliardy korun a meziročně po očištění o metodické změny IFRS stouply o 4,6 mld. Kč, a to zejména díky růstu tržeb z energetických služeb, které meziročně vzrostly o více než 200 %. Výroba elektřiny z tradičních zdrojů klesla meziročně o procento na 44,3 TWh, přičemž výroba z jaderných elektráren vzrostla o 7 % na 21,7 TWh. Výroba elektřiny v segmentu nová energetika (tj. z větrných, fotovoltaických a malých vodních elektráren) dosáhla 1,3 TWh, tj. meziročně o 8 % méně v důsledku horších povětrnostních podmínek v Rumunsku.

„Po letech meziročních poklesů realizačních cen vyrobené elektřiny došlo ve třetím čtvrtletí k obratu a ve výsledcích hospodaření Skupiny ČEZ se začíná pozitivně odrážet růst cen elektřiny na velkoobchodních energetických trzích, což se projeví významně na výsledcích příštího roku. V souladu s naší zajišťovací strategií pokračujeme v předprodeji elektřiny a fixaci nákladů na emisní povolenky na další roky. Na rok 2019 máme prodáno přes 84 % výroby elektřiny za cenu 35,8 EUR/MWh a pro odpovídající objem výroby z našich uhelných elektráren máme zajištěny emisní povolenky za cenu 5,7 EUR/t. Na rok 2020 máme prodáno přes 56 % výroby elektřiny za cenu 38,8 EUR/MWh a emisní povolenky zajištěny za cenu 8,9 EUR/t,“ říká předseda představenstva a generální ředitel ČEZ Daniel Beneš.

„Na úrovni celoročních očekávaných výsledků upřesňujeme výhled EBITDA na úroveň 50 – 51 mld. Kč vzhledem k posunu výnosu z očekávaného rozhodnutí soudu o plnění závazku SŽDC z roku 2011 za horizont letošního roku a dále s ohledem na snížení očekávané výroby z uhelných zdrojů a vzhledem k posunu realizace nových akvizic. Současně navyšujeme výhled očištěného čistého zisku na úroveň 13 – 14 mld. Kč s ohledem na výnos z titulu úroků z vrácené darovací daně z emisních povolenek a s ohledem na nižší úrokové náklady, odpisy a jiné finanční náklady spojené s pořizováním nových akvizic,“ uvedl místopředseda představenstva a ředitel divize finance Martin Novák.

Vystudoval mediální studia na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Pracoval v ekonomické a centrální redakci ČTK jako subeditor, později jako zpravodaj se zaměřením na energetiku. Jako šéfredaktor vedl zpravodajský server iUHLI.cz, který se zaměřoval na hnědouhelný sektor a energetiku. Je šéfredaktorem ekonomického a investičního portálu Roklen24.cz.

URL| <https://roklen24.cz/a/S2UB4/skupina-cez-za-prvni-tri-ctvrtleti-vydelala-9-miliard>

Fed dnes nepřekvapí. Padl další Trumpův ministr

8.11.2018 roklen24.cz str. 00

Jaroslav Průcha

Tagy: RoklenFx, forex, fx, koruna, euro, dolar, EURCZK, EURUSD, USDCZK, USA

Devizové trhy pomalu vstřebaly výsledek amerických voleb, v nichž demokraté ovládli Sněmovnu reprezentantů a republikáni posílili kontrolu nad Senátem. Pozornost se dnes zaměří na zasedání Fedu, výsledek budeme znát ve 20:00, tentokrát ale bez tiskové konference. Trh je z 92 procent přesvědčen o tom, že sazby zůstanou v pásmu 2,00 až 2,25 procenta.

I při absenci tiskové konference je dnes pravděpodobné, že se rétorika amerických centrálních bankéřů nezmění. Co se v září změnilo, byl forward guidance Fedu – vyškrtnut byl termín „akomodativní“ měnová politika. Další zvýšení sazeb má přijít již na zasedání v prosinci, pravděpodobnost jejich růstu je 84 procent. Fed letos zvýšil sazby třikrát.

Kromě voleb přišla z USA včera večer středoevropského času další důležitá zpráva. Ministr spravedlnosti Jeff Sessions na výzvu prezidenta Trumpa rezignoval. Podle demokratů to může ohrozit vyšetřování kauzy ruského vměšování do amerických prezidentských voleb v roce 2016. Nástupce Sessionse by měl Trump oznámit později. Dočasně ho nahradí personální šéf ministerstva Matthew Whitaker. Jmenování nového ministra musí potvrdit Senát, který i nadále ovládají republikáni.

Aktuálně se dolar vůči euru v online směnárně RoklenFx obchoduje kolem středového kurzu 1,1424 EURUSD, dolarový index se pak nachází na hodnotě 96,26 bodu. Během dne by se kurz měl pohybovat v rozmezí od 1,1434 do 1,1549 EURUSD.*

Česká měna včera vůči euru stagnovala, kurz se pohyboval zhruba kolem 25,86 EURCZK. Aktuálně se koruna v online směnárně RoklenFx obchoduje kolem středového kurzu 25,87 EURCZK. Dle naší predikce by se kurz vůči euru měl držet v rozmezí 25,83 až 25,93 EURCZK a ve dvojici s dolarem od 22,42 do 22,63 USDCZK.*

Na domácí scéně se dozvíme další důležité číslo. Ministerstvo práce a sociálních věcí oznámí míru nezaměstnanosti za říjen. Čeká se pokles na 2,9 procenta za zářijových tří procent.

Podle ekonoma Roklen Michala Šoltése nenabídne statistika podílu nezaměstnaných žádný nový příběh a udrží se u tří procent. "Nadále tak pokračuje nedostatek pracovních sil, které by mohly zaplnit volná pracovní místa v české ekonomice. V odborných kruzích je patrné, že jak v krátkém, tak i v dlouhodobém horizontu bude muset česká ekonomika přilákat a aktivně zapojit na trh práce ekonomické migranty," doplnil Šoltés.

Míra nezaměstnanosti se zhruba od letošního května pohybuje na relativně stabilní úrovni kolem tří procent. Letos v dubnu došlo poprvé k tomu, že počet volných pracovních míst převýšil počet nezaměstnaných osob, uvedl Ladislav Kučera, ředitel společnosti HAYS v České republice. "Volná místa v ČR stále přibývají, i když už pomalejším tempem. Nejvíce nedostatkovými sektory z hlediska počtu pracovníků jsou bezesporu všechny obory technické, ať už se jedná o výrobu nebo o pozice IT specialistů," dodal.

"Obzvláště v posledních měsících pozorujeme, jak se české firmy dělí na dva pomyslné tábory. Jeden z nich stále bojuje s nedostatkem zaměstnanců navyšováním mezd – to se týká zejména nekvalifikovaných pracovních míst, podpůrných rolí či obchodně zaměřených pozic. Druhá skupina zaměstnavatelů jsou společnosti, které se pomalu přiblížily pomyslným mzdovým stropům a výrazněji už mzdy zvyšovat nechtějí, nebo jen v případě velmi urgentní potřeby. Tyto firmy se pak zaměřují spíše na revizi systému firemních výhod a benefitů a budování dobrého jména zaměstnavatele na trhu," poznamenal Kučera. Podle něj lze očekávat, že v následujících týdnech míra nezaměstnanosti v důsledku sezónních pracovních míst ještě klesne.

*Průměrný nominální kurz, zveřejňovaný ECB, bude dle použitých modelů s vysokou pravděpodobností ve zmíněném intervalu. Predikce měnových kurzů jsou založeny na modelu časových řad, který zohledňuje předchozí hodnotu kurzu i jeho minulou volatilitu. K přesnějšímu určení budoucí volatility je do modelu navíc zakomponován faktor zveřejňování makroekonomických dat. Model je tak schopen určit, kdy lze očekávat zvýšenou či sníženou volatilitu směnného kurzu.

Disclaimer: Tento článek má pouze informativní charakter a neslouží jako investiční doporučení dle zákona č. 256/2004 Sb. o podnikání na kapitálovém trhu. Při zpracování tohoto článku autor vycházel z veřejně dostupných zdrojů. Za případné chyby v textu nebo v datech nenesou společnosti Roklen Holding a.s. ani Roklen360 a.s. zodpovědnost.

Vystudoval mediální studia na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Pracoval v ekonomické a centrální redakci ČTK jako subeditor, později jako zpravodaj se zaměřením na energetiku. Jako šéfredaktor vedl zpravodajský server iUHLI.cz, který se zaměřoval na hnědouhelný sektor a energetiku. Je šéfredaktorem ekonomického a investičního portálu Roklen24.cz.

URL| <https://roklen24.cz/a/SX4Bf/fed-dnes-neprekvapi-padl-dalsi-trumpuv-ministr>

Střet Itálie s Bruselem o hýřivý rozpočet: Přimějí Salviniho k ústupkům podnikatelé ze severu?

8.11.2018 info.cz str. 00 Evropská unie
Eliška Kubátová

Populistický návrh rozpočtu, který Itálie v říjnu předložila Evropské komisi, vyvolal mezi Římem a Bruselem ostrý spor a stále není jasné, zda se ho nakonec podaří vyřešit kompromisem. Řím má na přepracování rozpočtových plánů ještě necelý týden, pokud si ale bude trvat na svém, hrozí Itálii sankce až ve výši 0,2 procent jejího HDP. Co může vládu složenou z Hnutí pěti hvězd a Ligy přimět, aby z požadavků slevila? Podle odborníků mohou šéfa Ligy Mattea Salviniho přitlačit do kouta hlavně podnikatelé na severu, na kterých strana dřív stavěla, dnes jsou ale ze sporů s Komisí stále nervóznější.

„Itálie už nechce být sluhou hloupých pravidel,“ vzkázal do Bruselu po kritice italského návrhu rozpočtu šéf Ligy Matteo Salvini, který nejde při diskusích s Evropskou komisí pro ostrá slova daleko. Jeho rétorika namířená proti společné měně euro a s tím spojenými pravidly eurozóny ale vážně znepokojuje italské vývozce i průmyslníky na severu země, kteří jeho stranu od počátku podporovali.

„Tlak byznysu ze severní Itálie je jediná věc, která může Ligu přesvědčit, aby se vyhnula úplné konfrontaci s Evropskou unií,“ tvrdí pro server EUObserver antropoložka Lynda Dematteová, která se dlouhodobě zabývá studiem politiky Ligy severu, a dodává, že podnikatelé ze severu Itálie rozhodně nejsou ze střetu s EU zrovna šťastní.

Tlak podnikatelů z tradičně průmyslového italského severu může mít na konečné rozhodnutí ohledně rozpočtu vliv také podle odborníka na Itálii Martina Mejstříka z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy, podle kterého italská vláda nemůže ignorovat především to, jak na střet s Bruselem reagují a budou reagovat trhy.

„Peníze jsou vždycky až na prvním místě, takže si myslím, že pokud bude tlak velký, Salvini bude muset poslouchat. Na druhou stranu se ale domnívám, že střet s Bruselem ohledně rozpočtu je především snaha o to udělat dojem. Nakonec však budou muset přistoupit na nějaký kompromis a myslím si, že snaha vyjít vstříc podnikům nebo těm, kteří Ligu podporují, může být relativně velká,“ říká pro INFO.CZ s tím, že ale bude záležet na tom, jak se Liga a Hnutí pěti hvězd mezi sebou domluví.

Jak spor mezi Římem a Bruselem nakonec dopadne, se ukáže v následujících týdnech. Kritizovaný rozpočtový plán na rok 2019 Evropská komise vrátila Itálii k přepracování v úterý 23. října a na nový návrh dala Římu tři týdny, hotov by tedy měl být do 13. listopadu. Přepracovaný plán pak Komise posoudí do 21. listopadu.

„Čekám na odpověď italské vlády. Doufám a věřím, že převládne rozumný a racionální přístup a že nový návrh včas dostaneme,“ uvedl začátkem tohoto týdne komisař pro finanční a hospodářské záležitosti, daně a cla Pierre Moscovici, který spolu s dalšími eurokomisaři kritizuje především to, že je italský návrh v rozporu s Paktem stability a růstu a jde proti rozpočtovým pravidlům eurozóny.

Itálie má totiž už dnes deficit rozpočtu 132 % HDP, což je druhý největší dluh eurozóny. Plány nové euroskeptické vlády ale situaci rozhodně neodpovídají a její rozpočtový návrh šel daleko za hranici toho, co bylo s unií dohodnuto za doby premiéra Mattea Renziho – místo původních 0,8 procent nyní populistická vláda počítá s deficitem rozpočtu 2,4 %.

Pokud tedy Itálie rozpočet nepřepracuje, hrozí jí tučná pokuta. O ní budou muset rozhodnout ještě členové Euroskupiny, ministři financí eurozóny však tento týden dali jasně najevo, že stojí za Komisí, a vyzvali Itálii, aby s Komisí na podobě nového rozpočtu spolupracovala. Případné sankce by tedy měly v Euroskupině velkou šanci projít.

Liga razí nový směr, mnohým to vadí

Liga – dříve známá jako Liga severu – začínala jako regionální strana, dnes ale působí v celostátním měřítku a sklízí jeden úspěch za druhým. Na své prapůvodní voliče ale postupně zapomíná a soustředí se hlavně na to, jak preference v celostátním měřítku ještě posílit. Ukazuje to i aktuální střet ohledně rozpočtu.

„Liga se snaží bojem s Bruselem uspokojit své voliče z nižší střední třídy, ale podnikatelský svět je všechno jen ne šťastný. Liga přitom chtěla být vždy hlavním partnerem podnikatelů – to je na severu absolutně zásadní,“ tvrdí také Dematteová, která pro EUObserver komentuje i nedávný výstup europoslance a člena strany Liga Angela Cioccaa. Ten se na konci tiskové konference, na níž Komise odmítla návrh rozpočtu, zmocnil Moscoviciho dokumentů, sundal si botu a symbolicky je pošlapal.

Podle odbornice přitom není takové jednání nic překvapivého – naopak jde o typické gesto členů Ligy. „Dělají to beze slov – pouze otřásají symboly. Není to ani spontánní, mají tyto věci připravené,“ vysvětluje Dematteová. Zatímco Liga těmito gesty u euroskeptických voličů boduje, podnikatelé na severu jsou z výpadů proti Evropské unii nervózní.

Potvrzuje to i zkušenost Francesca De Bettina, výkonného ředitele italské společnosti Dpa Group. „Od voleb naše akcie ztratily 20 procent hodnoty,“ popisuje situaci po příchodu nové vlády složené z Ligy a Hnutí pěti hvězd De Bettin. Nespokojených podnikatelů je však mnohem víc. Podle odborníků navíc mnohým voličům Ligy vadí o to, jak se strana za Mattea Salviniho, který vede stranu od roku 2013, posunula.

Odklon od původních cílů strany však vadí i části členské základny Salviniho strany. Liga severu totiž v roce 1991 vznikla jako politická síla poukazující na to, že ekonomicky rozvinutý sever Itálie odvádí do národní kasy víc, než dostává. Liga severu tak na počátku svého působení bojovala především za nezávislost či autonomii takzvané Padanie složené z několika severoitalských regionů.

„Ti voliči, kteří dostali Ligu v 90. letech do parlamentu, určitě nejsou spokojení. Část členů Ligy navíc stále nevytěsnila myšlenku autonomie, naopak Salvini ji z programu vytěsnil úplně. Změnil název strany z Ligy severu na Ligu a to starým straníkům vadí. Ale tím, jak je ta strana extrémně úspěšná, má moc a podílí se na vládě, jsou tito kritici umlčeni,“ uzavírá Mejstřík.

URL| <https://www.info.cz/clanek/37759/stret-italie-s-bruselem-o-hyryvy-rozpocet-primeji-salviniho-k-ustupkum-podnikatele-ze-severu>

Střet Itálie s Bruselem o hýřivý rozpočet: Přimějí Salviniho k ústupkům podnikatelé ze severu?

8.11.2018 info.cz str. 00

Eliška Kubátová

Populistický návrh rozpočtu, který Itálie v říjnu předložila Evropské komisi, vyvolal mezi Římem a Bruselem ostrý spor a stále není jasné, zda se ho nakonec podaří vyřešit kompromisem. Řím má na přepracování rozpočtových plánů ještě necelý týden, pokud si ale bude trvat na svém, hrozí Itálii sankce až ve výši 0,2 procent jejího HDP. Co může vládu složenou z Hnutí pěti hvězd a Ligy přimět, aby z požadavků slevila? Podle odborníků mohou šéfa Ligy Mattea Salviniho přitlačit do kouta hlavně podnikatelé na severu, na kterých strana dřív stavěla, dnes jsou ale ze sporů s Komisí stále nervóznější.

„Itálie už nechce být sluhou hloupých pravidel,“ vzkázal do Bruselu po kritice italského návrhu rozpočtu šéf Ligy Matteo Salvini, který nejde při diskusích s Evropskou komisí pro ostrá slova daleko. Jeho rétorika namířená proti společné měně euro a s tím spojenými pravidly eurozóny ale vážně znepokojuje italské vývozce i průmyslníky na severu země, kteří jeho stranu od počátku podporovali.

„Tlak byznysu ze severní Itálie je jediná věc, která může Ligu přesvědčit, aby se vyhnula úplné konfrontaci s Evropskou unií,“ tvrdí pro server EUObserver antropoložka Lynda Dematteová, která se dlouhodobě zabývá studiem politiky Ligy severu, a dodává, že podnikatelé ze severu Itálie rozhodně nejsou ze střetu s EU zrovna šťastní.

Tlak podnikatelů z tradičně průmyslového italského severu může mít na konečné rozhodnutí ohledně rozpočtu vliv také podle odborníka na Itálii Martina Mejstříka z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy, podle kterého italská vláda nemůže ignorovat především to, jak na střet s Bruselem reagují a budou reagovat trhy.

„Peníze jsou vždycky až na prvním místě, takže si myslím, že pokud bude tlak velký, Salvini bude muset poslouchat. Na druhou stranu se ale domnívám, že střet s Bruselem ohledně rozpočtu je především snaha o to udělat dojem. Nakonec však budou muset přistoupit na nějaký kompromis a myslím si, že snaha vyjít vstříc podnikům nebo těm, kteří Ligu podporují, může být relativně velká,“ říká pro INFO.CZ s tím, že ale bude záležet na tom, jak se Liga a Hnutí pěti hvězd mezi sebou domluví.

Jak spor mezi Římem a Bruselem nakonec dopadne, se ukáže v následujících týdnech. Kritizovaný rozpočtový plán na rok 2019 Evropská komise vrátila Itálii k přepracování v úterý 23. října a na nový návrh dala Římu tři týdny, hotov by tedy měl být do 13. listopadu. Přepracovaný plán pak Komise posoudí do 21. listopadu.

„Čekám na odpověď italské vlády. Doufám a věřím, že převládne rozumný a racionální přístup a že nový návrh včas dostaneme,“ uvedl začátkem tohoto týdne komisař pro finanční a hospodářské záležitosti, daně a cla Pierre Moscovici, který spolu s dalšími eurokomisaři kritizuje především to, že je italský návrh v rozporu s Paktem stability a růstu a jde proti rozpočtovým pravidlům eurozóny.

Itálie má totiž už dnes deficit rozpočtu 132 % HDP, což je druhý největší dluh eurozóny. Plány nové euroskeptické vlády ale situaci rozhodně neodpovídají a její rozpočtový návrh šel daleko za hranici toho, co bylo s uníí dohodnuto za doby premiéra Mattea Renziho – místo původních 0,8 procent nyní populistická vláda počítá s deficitem rozpočtu 2,4 %.

Pokud tedy Itálie rozpočet nepřepracuje, hrozí jí tučná pokuta. O ní budou muset rozhodnout ještě členové Euroskupiny, ministři financí eurozóny však tento týden dali jasně najevo, že stojí za Komisí, a vyzvali Itálii, aby s Komisí na podobě nového rozpočtu spolupracovala. Případné sankce by tedy měly v Euroskupině velkou šanci projít.

Liga – dříve známá jako Liga severu – začínala jako regionální strana, dnes ale působí v celostátním měřítku a sklízí jeden úspěch za druhým. Na své prapůvodní voliče ale postupně zapomíná a soustředí se hlavně na to, jak preference v celostátním měřítku ještě posílit. Ukazuje to i aktuální střet ohledně rozpočtu.

„Liga se snaží bojem s Bruselem uspokojit své voliče z nižší střední třídy, ale podnikatelský svět je všechno jen ne šťastný. Liga přitom chtěla být vždy hlavním partnerem podnikatelů – to je na severu absolutně zásadní,“ tvrdí také Dematteová, která pro EUObserver komentuje i nedávný výstup europoslance a člena strany Liga Angela Cioccaa. Ten se na konci tiskové konference, na níž Komise odmítla návrh rozpočtu, zmocnil Moscoviciho dokumentů, sundal si botu a symbolicky je pošlapal.

Podle odbornice přitom není takové jednání nic překvapivého – naopak jde o typické gesto členů Ligy. „Dělají to beze slov – pouze oťřásají symboly. Není to ani spontánní, mají tyto věci připravené,“ vysvětluje Dematteová. Zatímco Liga těmito gesty u euroskeptických voličů boduje, podnikatelé na severu jsou z výpadů proti Evropské unii nervózní.

Potvrzuje to i zkušenost Francesca De Bettina, výkonného ředitele italské společnosti Dpa Group. „Od voleb naše akcie ztratily 20 procent hodnoty,“ popisuje situaci po příchodu nové vlády složené z Ligy a Hnutí pěti hvězd De Bettin. Nespokojených podnikatelů je však mnohem víc. Podle odborníků navíc mnohým voličům Ligy vadí o to, jak se strana za Mattea Salviniho, který vede stranu od roku 2013, posunula.

Odklon od původních cílů strany však vadí i části členské základny Salviniho strany. Liga severu totiž v roce 1991 vznikla jako politická síla poukazující na to, že ekonomicky rozvinutý sever Itálie odvádí do národní kasy víc, než dostává. Liga severu tak na počátku svého působení bojovala především za nezávislost či autonomii takzvané Padanie složené z několika severoitalských regionů.

„Ti voliči, kteří dostali Ligu v 90. letech do parlamentu, určitě nejsou spokojení. Část členů Ligy navíc stále nevytěsnila myšlenku autonomie, naopak Salvini ji z programu vytěsnil úplně. Změnil název strany z Ligy severu na Ligu a to starým straníkům vadí. Ale tím, jak je ta strana extrémně úspěšná, má moc a podílí se na vládě, jsou tito kritici umlčeni,“ uzavírá Mejstřík.

URL| <https://www.info.cz/evropska-unie/stret-italie-s-bruselem-o-hyryvy-rozpocet-primeji-salviniho-k-ustupkum-podnikatele-ze-severu-37759.html>

Pohledem tradera: Co spojuje poker a obchodování se zelenou energií

8.11.2018 roklen24.cz str. 00

Jaroslav Průcha

Tagy: ČR, energetika, OZE, Evropa, Nizozemí, Belgie, Nano Energies

Jan Škampa, bývalý pokerový hráč, vede tým traderů a analytiků firmy Nano Energies, kteří obchodují na energetických trzích v Česku, Belgii, Francii, Holandsku, na Slovensku a ve Velké Británii. V rozhovoru pro serveru Roklen24 říká, že obnovitelné zdroje jsou jedním z faktorů, které rozvinuly trh krátkodobého tradingu. Každá část dne má svá specifika i v jednotlivých zemích, a proto máme specialisty. To, co poker vytrénuje, člověk v energetickém tradingu úspěšně využije, dodává.

Jaká je historie společnosti Nano Energies?

Nano Energies je staré právě deset let. Bylo založeno v roce 2008 od začátku na dvou oblastech zapojení moderních technologií do energetiky a reagování na to, co do energetiky přinášejí. V praxi se to projevuje jednak v té veřejně známější části, dodávek elektřiny z obnovitelných zdrojů koncovým zákazníkům. Od začátku vykupujeme zelenou energii na přímo od českých výrobců a dodáváme ji koncovým zákazníkům, běžným domácnostem a firmám v celém Česku. V tom je specifikum Nano Green jako dodavatele elektřiny, zakládáme si na přímočarosti a čistotě. Není to takový režim, který je známý často z ciziny, ale i v Česku u konkurence, kde se zelenost garantuje zárukami původu, které mohou pocházet z Norska nebo všemožně jinde z Evropy. Ta druhá větev, které se víc věnuji já, je tradingová oblast a práce s technologickými změnami na krátkodobých trzích s energií.

Jak dlouho pracujete v Nano Energies?

Nastupoval jsem v roce 2012, takže přes šest let.

Vím o Vás, že jste bývalý profesionální hráč pokeru. Jak dlouho jste se pokeru věnoval? Jak se to prolíná s prací tradera?

Z pokeru jsem se rozhlížel, co nového, zajímavého, perspektivnějšího a smysluplnějšího začít dělat. Shodou okolností jsem se seznámil s Nano Energies prostřednictvím jiných pokerových hráčů, kteří už tou dobou s firmou spolupracovali. V tom, co trader každodenně dělá na krátkodobých trzích s elektřinou, je velký překryv předpokladů a schopností. To, co poker vytrénuje, člověk v energetickém tradingu úspěšně využije.

Můžete trading v Nano Energies popsat?

Zaměřujeme se na krátkodobý trading, což je relativně nová oblast, není to tak známá a rozvinutá disciplína. Obchodujeme s elektřinou typicky v rozmezí 40 hodin až pět minut před její dodávkou.

Jak se liší tradeři Nano Energies od traderů velkých firem? Je to odlišná práce?

I velké firmy mají někdy krátkodobý trading. Obecně, když se obvykle mluví o tradingu elektřiny, i to, co se vyučuje na školách, je to spíše dlouhodobé obchodování. Typicky jsou to například celoroční kontrakty, ve kterých jde o to, kolik bude stát elektřina v průměru příští rok. V naší oblasti pracujeme s detailem a tím, jakou hodnotu má elektřina v různých hodinách v jednotlivých zemích. Jsou to menší objemy, a je to taková neprobádaná, volatilnější oblast. Hodinové ceny se pohybují v násobcích v rámci dne. Nejlevnější noční hodina je velmi často za poloviční i nižší cenu než nejdražší hodina večerní.

Jak vlastně obnovitelné zdroje energie ovlivňují trading jako takový?

Obnovitelné zdroje jsou jedním z faktorů, které rozvinuly trh krátkodobého tradingu. Do trhu přidaly dodatečnou proměnlivost, je důležitější si jí v jednotlivých hodinách všimnout. Je to faktor, který se dá hůř nebo lépe předpovídat, modelovat a zpracovat. Ti, kteří dokážou výrobu z obnovitelných zdrojů lépe predikovat, dokážou odhadnout hodnotu elektřiny pro dané hodiny. Takže bez rozvoje obnovitelných zdrojů a liberalizace trhu, která proběhla před deseti až patnácti lety, by náš sektor neexistoval.

Můžete jednotlivé obnovitelné zdroje seřadit podle důležitosti pro Nano Energies?

Hodně se to liší zemi od země. Nechvalně proslulé solární elektrárny u nás mají velký objem. Ve špičkách, v pozdním jaru, mohou v některých hodinách pokrýt i více než čtvrtinu spotřebované elektřiny. Potom je značný rozdíl, jestli se nečekaně zatáhne a bouřka přijde o hodinu dřív, nebo později. To už hodně ovlivní aktuální stav, přebytek, potažmo hodinovou cenu elektřiny. Vítr je u nás výkonově nesrovnatelně menší, proti fotovoltaice asi desetinový. Objemově také, je to asi pětina dodaného množství. Nejde tolik o český vítr, hodinové ceny elektřiny jsou hodně ovlivněny i výrobou elektřiny v Severním moři, v Holandsku, nebo v Belgii. Zrovna když spolu mluvíme, přichází vichřice do Německa a ceny na následující den budou mnohem níže.

Jaké jsou při tradingu rozdíly v jednotlivých zemích? Mají svá specifika?

Každá země má svoji koncepci fungování energetických trhů. Různé složení, rozdělení kompetencí institucí na trhu v otázkách obchodování, zúčtování odchylek, stability sítě atd. Harmonizace a inovace v této oblasti přichází spíše z EU, fungování trhů má stále hodně nevyužitý potenciál. Kromě těchto legislativních a institucionálních faktorů je velmi proměnlivý energetický mix. Jsou země, které téměř nevyužívají obnovitelné zdroje a které mohou přesněji plánovat dopředu. Ty pro nás nejsou zajímavé. Příkladem může být Polsko, které z 90 procent vyrábí elektřinu z uhlí.

Jak velký by pro Vás byl problém začít tradovat třeba v Holandsku?

Máme zkušenosti ze šesti zemí, Česko, Slovensko, Velká Británie, Belgie, Holandsko a Francie. U každé země známe její specifika. Třeba Holandsko je poměrně efektivním trhem. Mají výrazné zásoby plynu a zastoupení plynových elektráren, plynem také hodně topí. Zato ve Francii převažuje topení elektřinou a venkovní teplota má přímější dopad na trh s elektřinou. V Holandsku díky plynovým elektrárnám nemívají v elektřině delší cenové extrémy. Když nečekaně o hodně méně fouká, tak není problém spustit plynové elektrárny. Víme i o automaticky reagujících kogeneračních jednotkách ve sklenících, které vyrovnají nedostatky v každodenním provozu.

Oproti tomu je velký kontrast s Belgií, která je mnohem koncentrovanější k jádru, plyn je tam okrajovější záležitost. Obnovitelných zdrojů mají podobně jako v Holandsku, ale cenové extrémy tam jsou mnohem větší a delší. Nyní v listopadu mají velké obavy o samotnou bezpečnost dodávek, protože většina jaderných bloků je v poruše. Reálně se mluví o řízených odstávkách střídajících se v částech země - brownoutech. Průměrná cena silové elektřiny tam pro listopad nedávno dosáhla 200 Eur/MWh oproti českým 60 Eur/MWh. Větší rizika způsobuje koncentrace několika málo velkých zdrojů než obnovitelné zdroje, které mají horší jméno.

Jak vlastně tvoříte ceny tarifu Nazeleno?

Máme dva druhy tarifů v oblasti retailu, tarif Nazeleno a tarif Dobrý skutek. Ten druhý je specifický produkt na podporu potřebných. Nicméně co se týče elektřiny Nazeleno, tak cenotvorba je tržní záležitostí. Standard na trhu je mít ceny relativně vysoké. Naše zelená elektřina stojí méně než standardní produkty dominantních dodavatelů. To se snažíme udržet a vždy se nám to zatím podařilo. Pro lidi přeci jen není přirozené příliš se starat o náklady na elektřinu, hlavně pro domácnosti a menší podniky. Tím pádem si i ty velké společnosti mohou dovolit udržovat vysoké marže i na nezelené elektřině. Pro nás není problém dostat se na srovnatelnou cenu i při garanci původu z obnovitelných zdrojů českých malovýrobců.

Jak tedy zajišťujete, že dodávaná elektřina je opravdu zelená?

Z fyzikálního hlediska se elektrony, které proudí do zásuvky, samozřejmě nezmění. Ale to platí i pro změnu vašeho dodavatele elektřiny, tarifu a podobně, jde vždy o změny smluvních vztahů nad fyzickou realitou. Obchodníci musí elektřinu pro své zákazníky někde sehnat. Někteří ji získají od konvenčních elektráren, nejčastěji ti, kteří je vlastní. Někteří nakoupí na trhu, kde je to již anonymizované a kde rozhoduje národní energetický mix. Ovšem je i možnost nakoupit elektřinu přímo od konkrétních menších výrobců. Je to přímočaré, platíme za elektřinu konkrétní větrné elektrárně, konkrétní biomasové stanici, vodní elektrárně. Elektřinu nemáme odjinud a vždy jí nakoupíme víc, než zákazníkům dodáme.

Na čem jsou závislé ceny elektřiny z obnovitelných zdrojů? Co sehrává největší roli?

Hodnota elektřiny, kterou různé zdroje vyrábí, je určena především časem, kdy vyrábí. Je rozdíl, pokud biomasová elektrárna vyrábí 24 hodin denně, nebo solární elektrárna vyrábí přes den, a ne v noci. Zato ale vyrábí víc ve slunečných dnech, kdy elektřina má nižší hodnotu, protože vyrábí mnoho dalších solárních elektráren a elektřiny je dostatek. Doplnkový faktor je, jak dobře se dá výroba predikovat. Když třeba solární elektrárny vyrábějí nečekaně méně, tak je i dražší elektřinu rychle dokoupit odjinud pro účely vyrovnání, mají tedy vyšší náklady na odchylku.

Sledujete počasí. Jaká data používáte?

Jedna věc je pracovat s kvalitními meteorologickými modely, druhá věc je, jak výsledky z nich v praxi dobře využít a zobrazit pro trading. Využíváme služeb několika zahraničních firem, spolupracujeme s českými meteorology na vlastních modelech a metrikách, které jsou pro naše účely nejpraktičtější. Máme zároveň vlastní know-how, zejména pro situace, kdy meteorologické modely hůře fungují. Je obtížné matematicky předpovědět zejména mlhu a inverzní situace. Zde se modely sice zlepšují, ale mají pořád stále velkou chybovost, tradeři jejich odhad výrazně zpřesní.

Máte oblíbený trh s energiemi? Že byste mohl říct, líbí se mi tato konkrétní země?

Z hlediska zajímavosti je to Belgie kvůli extrémům, které se v zemi objevují. Volatilita znamená příležitosti pro zkušené tradery a pro toho, kdo se dokáže přizpůsobit v dané situaci a zareaguje rychleji než matematické modely.

A jde to vůbec? Může bývalý hráč pokeru roboty porážet?

Je potřeba trhy rozlišovat. Finanční trhy, forex, tam bych se do toho rozhodně nepouštěl a nikomu bych to nedoporučil. V našem případě se bavíme o relativně nových trzích, které nemají tak velké objemy a zároveň jsou časově proměnlivé. To, jak vypadal trh před dvěma lety v Čechách, nám neřekne tolik o situaci dnes. Je tam menší datová hustota, s níž by si automatické algoritmy poradily lépe. Na likvidnějších a rozvinutějších trzích samozřejmě mají výhodu. V našem pojetí je to pořád o intenzivní spolupráci traderů, matematických analytiků a programátorů. Není to o tom, aby byl trader do počtu. Stále je to on, kdo u sebe agreguje pestré informace, které všemožným způsobem ovlivňují cenu elektřiny a které by v tuto chvíli nebylo efektivní automatizovat právě kvůli jejich proměnlivosti. Časem se to samozřejmě nevyhne žádným takovýmto trhům, s tím počítáme, ale v tomto ohledu je vývoj deset let za finančními trhy.

Jak velký je Váš tým na tradingu?

Traderů, analytiků a programátorů je v tuto chvíli patnáct až dvacet. Víc než polovina traderů jsou pokeroví hráči. Většinou to je tak, jako v mém případě, poker jsem přestal hrát při nástupu do Nano Energies. Jsem zvědav, jak dlouho budu mít nálepku pokerový hráč...

Jsou to lidi z matfyzu, z ČVUT?

Ano, z matfyzu jsou to určitě analytici, i někdo z traderů. Programátoři mohou být z ČVUT a jiných škol nebo praxe, jako v jiných firmách. Samotný trader je hodně specifický v osobním profilu. Musí mít blízko k analytickému myšlení a k práci s čísly. Přitom se ale musí umět rychle rozhodovat v nejistých a rizikových situacích a mít odolnost proti finančním výsledkům svých rozhodnutí, aby ho nezlomilo několik neúspěšných obchodů nebo krátkodobá smůla.

Co je při tradingu považováno za neúspěch? Kolik to je přepočítáno na peníze při velké volatilitě?

Trader každodenně dělá rozhodnutí s dopadem několik stovek tisíc korun. Tím, že pracujeme s detailem a jednotlivé obchody jsou menší, jsou to stovky obchodů denně.

A režim práce?

Fungujeme nepřetržitě 24 hodin denně. Trading se nezastaví ani o svátcích. Krátké odstávky jsou jen z technických důvodů.

Směny jsou osmihodinové?

Ano, máme zajištěný nepřetržitý provoz. Každá část dne má svá specifika i v jednotlivých zemích, a proto máme specialisty. Když je někdo noční trader, tak se snažíme, aby se držel noci.

A vy máte radši den nebo noc?

Já už delší dobu netraduju osobně. Radím ostatním, koordinuji.

Jan Škampa vede tým traderů a analytiků, kteří se prosadili na energetických trzích v Česku, Belgii, Francii, Holandsku, na Slovensku a ve Velké Británii. Společně se věnují i optimalizaci predikčního matematického modelu pro odhad situace v elektrických sítích a výzkumu možností agregace flexibility, díky čemuž Nano Energies přispívá k vyrovnávání evropských elektrických soustav. Ve vedení Nano Energies, kde se podílí i na strategickém řízení, působí od roku 2013. Příchodem do společnosti ukončil Jan Škampa svou úspěšnou působnost ve vrcholovém pokeru, kterému se věnoval od dob studia ekonomie na Univerzitě Karlově v Praze. V roce 2009 zvítězil v prestižním turnaji European Poker Tour.

Vystudoval mediální studia na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Pracoval v ekonomické a centrální redakci ČTK jako subeditor, později jako zpravodaj se zaměřením na energetiku. Jako šéfredaktor vedl zpravodajský server iUHLL.cz, který se zaměřoval na hnědouhelný sektor a energetiku. Je šéfredaktorem ekonomického a investičního portálu Roklen24.cz.

URL | <https://roklen24.cz/a/Sgfdh/pohledem-tradera-co-spojuje-poker-a-obchodovani-se-zelenou-energii>

Likvidace veřejných uměleckých sbírek po r. 1989

9.11.2018 halonoviny.cz str. 00

Rozhovor Haló novin s právníkem a vysokoškolským pedagogem Josefem Bendou

Přibližně dvě desítky let se systematicky věnujete problematice restitucí majetku po roce 1989 a také starému umění, zvláště pak Sbírci starého umění Národní galerie v Praze. Jaké pohnutky vás k této činnosti přivedly?

Můj profesní zájem o restituce majetku po roce 1989 vyústil v sepsání a vydání rozsáhlé publikace Restituce majetku bývalých šlechtických rodů po roce 1989. Ke starému umění mne přivedl zájem o osudy uměleckých sbírek císaře Rudolfa II. na Pražském hradě, jakož i pozdější velké obrazové galerie, která měla nahradit umělecké ztráty, ke kterým došlo po císařově smrti a jež vyvrcholily odvozem drtivé většiny císařských sbírek, které se v roce 1648 na Pražském hradě ještě nacházely, do Švédska. Jelikož ze sbírek Pražského hradu bylo v roce 1797 několik desítek obrazů, které původně patřily do této velké obrazové galerie, zapůjčeno do Obrazárny Společnosti vlasteneckých přátel umění, nejstarší předchůdkyně dnešní Národní galerie v Praze, rozšířil se můj zájem rovněž na Sbíрку starého umění této instituce. Mimo to restituce uměleckého majetku po roce 1989 jsou úzce spjaty s restitucemi majetku bývalých šlechtických rodů a někdejších velkopodnikatelů, jakož i katolické církve a katolických řeholních řádů.

Souvislosti, na které přicházíte, jsou zjevné: registrujete nevratné ztráty uměleckých sbírek v důsledku tzv. restitucí. Jaké míry dosahuje tato nevratnost?

Ztráty, ke kterým ve veřejných sbírkách v ČR po roce 1989 došlo, jsou mimořádně rozsáhlé, a pokud bychom měli dobu po roce 1989 stručně charakterizovat, pak jde o téměř 30 let jejich postupného rozpadu. Přitom od počátku restitucí platí, že české veřejné sbírky výtvarného umění již nikdy v budoucnosti nezískají byť jen většinu ztracených děl zpět, a možnost nahradit je jinými stejně hodnotnými předměty je jen a pouze teoretická. Konkrétně v případě Sbírký starého umění Národní galerie v Praze jsou ztracená díla v některých částech expozice starého evropského umění, které před rokem 1989 představovaly její vrcholy (např. malby členů rodiny Brueghelů či Petera Paula Rubense) významnější než to, co zůstalo v majetku České republiky. Velmi špatná je i situace v oblasti fondů českého gotického malířství a českého barokního sochařství.

Na konferenci Nadace Nadání Hlávkových, která se věnovala 100. výročí vzniku ČSR ve světle odkazu mecenáše Hlávky, vaše vystoupení na téma » Sbírký starého umění NG v Praze po roce 1989: sonda do kulturní politiky ČR posledních desetiletí«vzbudilo velký zájem. Stává se vám často, že máte u publika pozitivní přijetí vašich kritických slov na adresu polistopadové státní kulturní politiky?

Téma restitucí majetku je velmi kontroverzní záležitostí, a dvojnásob to platí jak v případě restitucí majetku bývalých šlechtických rodů a někdejších velkopodnikatelů, tak i katolické církve a katolických řeholních řádů. Ve svých publikacích i přednáškách jsem se vždy snažil o maximální přesnost a preciznost závěrů, což je všeobecně pozitivně přijímáno. Můj osobní dojem z mého příspěvku na dané konferenci byl, že publikum bylo do značné míry šokováno rozsahem rozpadu Sbírký starého umění Národní galerie v Praze, který není běžně veřejně znám.

Jste autorem odborných publikací, které byly vydány právě s podporou této nadace, jednu jste již zmínil (vyšla ve druhém, podstatně rozšířeném vydání roku 2013 v nakladatelství Tuláček/Leges), a také nejnovější studie Národohospodářského ústavu Josefa Hlávky Sbírký starého umění NG v Praze a její předchůdci – od počátků k marné současnosti (2018), dva díly. Jak dlouho jste na těchto studiích pracoval?

V obou případech jsem nejprve řadu let shromažďoval velké množství podkladů, studoval stovky domácích i zahraničních odborných publikací i soudních rozhodnutí a v případě starého umění rovněž navštěvoval světové galerie. Velmi mi přitom pomáhala znalost několika světových jazyků. Samotný soupis obou vámi zmíněných publikací představoval velmi detailní, náročnou a vyčerpávající každodenní vědeckou práci, která v obou případech trvala několik let.

Neskrýváte, že bylo chybou restituovat umělecká díla katolické církvi a katolickým řeholním řádům. Co je podle vás na těchto restitucích nejspornější?

Umožnění vydávání uměleckých předmětů katolické církvi a katolickým řeholním řádům v zákoně o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi bylo zcela jednoznačným legislativním omylem, jehož následky jsou katastrofální nejen pro Národní galerii v Praze, ale i jiné české státní galerie. Je politováníhodné, že si zákonodárce nevzal příklad např. z Ruska, kde byly z restituce majetku pravoslavné církve vyjmuty umělecké předměty v majetku státních muzeí a galerií.

Emblematickými uměleckými předměty vydanými Národní galerií v Praze v rámci církevních restitucí jsou devět desek Vyšebrodského cyklu Mistra Vyšebrodského oltáře, Umučení sv. Tomáše a Sv. Augustin, představující dvě velkoformátová mistrovská díla Petra Paula Rubense, a čtyři obrazy tzv. Puchnerovy archy Mistra Křížovnického oltáře. Tyto obrazy nevyčíslitelné ceny představovaly čelná díla Sbírký starého umění NG v Praze, a byly by perlou sbírek starého umění kterékoli světové galerie. Jejich vydání dohodou třem různým katolickým řeholním řádům na sklonku léta 2014 představovalo neodčinitelnou ztrátu uměleckého majetku České republiky, stejně tak jako pozdější vydání sochy Sv. Judy Tadeáše Matyáše Bernarda Brauna, představující emblematický kus českého barokního sochařství, Arcibiskupství pražskému.

Vedle toho bylo katolickou církvi a katolickými řeholními řády vzneseno velké množství dalších požadavků na četná umělecká díla, a když jejich nárokům nebylo ze strany veřejných galerií vyhověno, nastoupila cesta soudních sporů. Nejvýznamnějším příkladem je zde soudní spor o Madonu z Veveří z dílny Mistra Vyšebrodského oltáře, která byla po skončení soudního sporu odvezena ze stálé expozice Národní galerie v Anežském klášteře do Diecézního muzea v Brně. Je nanejvýš politováníhodné, jak ostatně poznamenala i prof. Milena Bartlová, že tehdejší ministr kultury s vysoce nadstandardními vztahy s katolickou církvi nedokázal vyjednat alespoň zápůjčku Madony z Veveří pro Národní galerii v Praze. Požadavky katolické církve a katolických řeholních řádů vznesené podle zákona o majetkovém vyrovnání zahrnovaly rovněž umělecký majetek, který byl zkonfiskován v roce 1945 podle dekretů prezidenta republiky a nelze jej tedy vůbec žádat podle zákona o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi, jako je několik desítek velmi cenných uměleckých děl z kláštera v Oseku u Duchcova, kde aktuálně probíhá soudní spor, či majetek již vydaný v první vlně restitucí církevního majetku podle zákonů č. 298/1990 Sb. a č. 328/1990 Sb., nebo majetek, který církvi nikdy nepatřil, kdy lze jmenovat oltářní obraz Klanění Tří králů Petra Brandla v odsvěcené zámecké kapli smiřického zámku.

Jaká jsou vaše další největší zjištění?

Nejpodstatnějším faktem je, že v moderních dějinách Evropy a Severní Ameriky neexistuje příklad jiného státu, jehož sbírky výtvarného umění by se rozpadly způsobem, jakým se to stalo v ČR. Necelých 30 let po revolučních událostech listopadu 1989 bylo dobou neustálého zásadního ochuzování veřejných sbírek výtvarného umění. Na stránkách mé knihy popsany příklad Sbírkou starého umění NG v Praze platí bezesbírky i pro ostatní sbírky této instituce, tedy Sbírkou kresby a grafiky, Sbírkou umění 19. století, Sbírkou moderního a současného umění a Sbírkou umění Asie a Afriky, stejně tak jako pro ostatní veřejné galerie v České republice, z nichž nejpostiženější jsou Moravská galerie v Brně, Muzeum umění v Olomouci, Galerie výtvarného umění v Ostravě, Galerie hlavního města Prahy, Alšova jihočeská galerie v Hluboké nad Vltavou, Krajská galerie výtvarného umění ve Zlíně a především pak Středočeská galerie v Praze, jejíž sbírka starého umění, vystavená v expozicích na zámcích v Nelahozevsi a Mělníce, v důsledku restitucí zcela zanikla.

Zajímavé je také srovnání doby po roce 1989 s dobou první Čs. republiky. Zatímco v letech 1918–1938 byly veřejné umělecké fondy ČSR zásadním způsobem obohaceny, a to i ze zahraničních zdrojů, jak v oblasti starého umění (nákupy souborů českého gotického umění, holandského umění 17. století a mimořádných solitérů jednotlivých evropských škol; A. Dürer, El Greco, F. Goya), tak i moderního umění (státní nákup francouzského umění), doba po roce 1989 programově likvidovala veřejné sbírky nikoli jen po jednotlivých obrazech či menších sbírkách, ale rovnou po celých galeriích (výše zmíněné expozice Středočeské galerie na zámcích v Nelahozevsi a Mělníce) i významných zámeckých obrazárnách (Rychnov nad Kněžnou, kolekce 68 klíčových obrazů ze státního zámku Opočno), jakož i zabíráním objektů, které před rokem 1989 sloužily k výstavním účelům (zámek Zbraslav, klášter sv. Jiří na Pražském hradě, Lobkovický palác na Pražském hradě, hrad Kost, zámek Liběchov).

Rozpadu českých veřejných sbírek výtvarného umění se věnuje podle vás malá pozornost. Dle čeho tak usuzujete? Například náš deník se tzv. církevními restitucím, včetně toho, že se ztratila část národního majetku, věnoval systematicky.

Článků, které by se zabývaly rozpadem sbírkových fondů českých veřejných sbírek výtvarného umění, je poskrovnu, a povědomí veřejnosti o rozpadu uměleckých fondů v majetku ČR je mizivé. Jen zcela výjimečně se v médiích objeví článek, který by zmiňoval drastické ochuzení českých veřejných sbírek výtvarného umění po roce 1989 – naopak jsou zdůrazňovány skutečnosti, proč je namísto konkrétní dílo nebo sbírka vydat osobám jakýmkoli způsobem spřízněným s původními vlastníky. Oproti předlistopadové době, kdy byl upřednostňován veřejný zájem nad zájmem jednotlivce, je současná situace zcela opačná, kdy je zájem izolovaných jednotlivců a církevních subjektů prakticky ve všech případech nadřazen zájmům občanské společnosti a českého státu.

Jaký ohlas mají vaše zjištění u odborné veřejnosti? Reagují na to nějak ředitelé galerií, kurátoři sbírek, ministerstvo kultury?

Od doby vydání dvojdielné knihy o Sbírci starého umění NG v Praze uplynula velmi krátká doba, hovořit o ohlasu je zatím předčasné. Povědomí o existenci publikace a jejím obsahu se šíří, a to také díky Hlávkově nadaci, která ji poskytla velkému množství českých veřejných knihoven. O studii se zmiňuje prof. Milan Knížák, vyžádal si ji ředitel Sbírkou starého umění Národní galerie v Praze Dr. Marius Winzeler, se kterým jsem o problematice v knize zpracované obšírně diskutoval, stejně tak jako řada dalších osob.

Uvedl jste, že není příklad soudobého moderního státu, jehož sbírky by se rozpadly tak jako u nás. Znamená to, že státní politika v ČR navrácením majetku příslušníkům bývalých šlechtických rodů, někdejších velkopodnikatelů a jejich potomků, jakož i výkonem tzv. církevních restitucí byla naprosto anomální ve srovnání se světem?

Jak již v roce 2005 konstatoval předseda Ústavního soudu ČR Pavel Rychetský, žádná jiná země v dějinách právní civilizace nepřijala tak rozsáhlé restituční normy jako Česká republika. Ve Sbírci starého umění Národní galerie v Praze se to konkrétně projevilo tak, že z akvizic let 1934–1965 získaných jinak než koupí, darem, nebo převodem z jiné státní instituce zůstaly prakticky výhradně pouze poválečné německé konfiškáty a umělecká díla ze sbírek státního zámku Konopiště. Poněkud se při poukazování na potřebu nápravy křivd pod neustále opakovaným heslem » co bylo ukradeno, musí být vráceno«, zapomíná na to, že fondy řady nejvýznamnějších světových sbírek starého umění jsou ve své nejpodstatnější části konfiškáty bývalých panovnických sbírek: platí to například pro Louvre v Paříži, Museo del Prado v Madridu, Ermitáž v Sankt Petěrburgu či Kunsthistorisches Museum ve Vídni. Kombinace snahy po nápravě starých křivd, jdoucí až před druhou světovou válku, posuzování řady záležitostí izolovaně bez kontextu historických souvislostí ze strany soudů, ignorance a nepochopení ze strany politiků ze všech stran politického spektra, sahající do nejvyššího patra politiky bez ohledu na politickou orientaci, jak to dokazuje mj. odvolání všech zápůjček uměleckých děl ze sbírek Pražského hradu v letech 1992–2016, z nichž většina byla v Národní galerii v Praze a jejich předchůdcích již od konce 18. století, jakož i s tím paralelně jdoucí naprostý a chronický nedostatek finančních prostředků na jakékoli významnější akvizice dovedly Sbírkou starého umění Národní galerie v Praze do současného neutěšeného stavu, kdy je v jejích stálých expozicích ve Šternberském a Schwarzenberském paláci i Anežském klášteře snadnější hledat umělecká díla, která od poslední návštěvy zmizela, než nové akvizice.

Je pro vás toto téma profesním zájmem, nebo »jen«koníčkem? Jste vysokoškolským pedagogem na **Fakultě sociálních věd UK**. Jaké jsou ohlasy mladé generace na to, co jim říkáte?

Pozornost tématu restitucí obecně, stejně tak jako restituce majetku bývalých šlechtických rodů, restituce majetku církve a katolických řeholních řádů i staré umění a NG v Praze již dávno přerostla z koníčku v profesní zájem, který je reflektován i v mé přednáškové činnosti na **FSV UK**. Současným stavem v této oblasti jsou studenti často překvapeni, neboť je jí věnována minimální mediální pozornost.

Kritizujete také, že v našich galeriích ustrnula akviziční činnost. Čemu to přisuzujete?

Akvizice Sbírký starého umění se po roce 1989 soustředily prakticky výlučně na výkup nepatrné části uměleckých děl vydaných v restitucích, což přesvědčivě dokládají i výroční zprávy Národní galerie v Praze, které, upozorňující na nemnoho akvizic, až na naprosté výjimky jakkoli nezmiňují tisíce a tisíce ztrát, ke kterým po roce 1989 došlo, z nichž stovky a stovky byly ve Sbírci starého umění. Obdobná situace je v ostatních sbírkách Národní galerie v Praze i dalších veřejných galeriích.

Zdaleka nejpodstatnějším důvodem pro ustrnutí akviziční činnosti je chronický nedostatek finančních prostředků. Galerie mají v rozpočtu mimořádně omezené finanční prostředky na akvizice, které neumožňují vykoupit jakékoli hodnotnější umělecké dílo. Jedinou praktickou možností tak pro ně je využití programu ISO C ministerstva kultury, jehož finanční prostředky jsou však velmi omezené. Akviziční politika je kvůli tomu chronicky podfinancovaná, i přes možnosti nákupů na mezinárodním uměleckém trhu nejsou prostředky ani na nákup bohémik, která se tu a tam vyskytnou ke koupi. Řada předmětů, které byly restituenty nabídnuty českému státu k odkupu, byla následně prodána na aukcích v České republice a v posledních letech i v zahraničí, neboť nejenom že předkupní právo nebylo Českou republikou využito, ale nadto bylo restituentsům – a to zejména v posledních letech – aktivně ze strany ministerstva kultury vydáno vývozní povolení, v důsledku čehož byly ochuzeny umělecké fondy na území českého státu. Za všechny lze jmenovat vydání zcela mimořádného obrazu Kytice v hliněné váze Jana Brueghela st., který byl po desetiletí vystaven v expozici Národní galerie v Praze ve Šternberském paláci, jeho následné vyvezení z České republiky a prodej na aukci v Londýně 6. července 2016 za 3 845 000 liber, tehdejší ekvivalent více než 120 milionů korun.

Jen skutečně zcela výjimečně jsou ze strany státu poskytnuty finanční prostředky na mimořádný nákup děl výtvarného umění mimo program ISO C ministerstva kultury, a pouze v jediném případě – výkupu dvaceti obrazů ze sbírky Jindřicha Waldese – byla poskytnuta skutečně významná částka, a to formou rozhodnutí vlády České republiky. Tato situace vede k nemožnosti nákupu velkého množství uměleckých děl, která by před rokem 1989 vždy skončila ve veřejných uměleckých sbírkách a dnes namísto toho jsou dražena soukromými osobami, přičemž nezřídka končí v zahraničí.

Ve studii uvádíte, že pokud by náhodný návštěvník přišel do expozice starého evropského umění ve Šternberském paláci v roce 1990 a nyní, postrádal by při druhé návštěvě mimořádně vysoký počet klíčových obrazů. To jsou vážná slova...

Oblast výtvarného umění, stejně jako celého českého muzejnictví, je téměř 30 let bez větší nadsázky na naprostém okraji zájmu českých politiků. Bylo by více než vhodné, aby politici i veřejnost konečně začali projevovat zájem o veřejné sbírky výtvarného umění jako veřejné statky, které představují nadčasovou hodnotu a symbol kulturní úrovně státu stejně tak jako zdroj mnohostranného poučení pro domácí i zahraniční návštěvníky od útlého věku až po vysoké stáří. Především je pak třeba zastavit další rozpad veřejných sbírek výtvarného umění, jakož i vyčlenit mnohonásobně vyšší finanční prostředky na akvizice, aby bylo možno vykupovat díla nejen na českém uměleckém trhu, ale i vybrané předměty v zahraničí, zejména pak ty, které pocházejí z teritoria země Koruny české. V každém případě je třeba aktivně bránit vývozu klíčových uměleckých děl do zahraničí. V těchto oblastech je velký dluh ministerstva kultury a českého státu obecně.

Do budoucna není vyloučena snaha rozšiřovat okruhy osob pro další restituce, jak jste uvedl. To by se šlo až kam - před rok 1948, 1945 či snad do první republiky?

Restituční hranice 25. února 1948 je fakticky již nyní v mnoha ohledech prolomena. Dosavadní vývoj legislativy i judikatury s sebou přináší neustálé rozšiřování okruhů oprávněných osob, jak se v posledních letech ukázalo na příkladech církevních restitucí, resp. restitucí majetku katolické církve a katolických řeholních řádů, jakož i darů věnovaných tehdejší Státní sbírce starého umění v letech 1938–1939, které jsou v současnosti na základě změněné judikatury Nejvyššího soudu ČR vydávány potomkům původních dárců. Soudní rozhodnutí, činěná v jejich značné části čistě mechanicky a technokraticky bez jakékoli znalosti historického kontextu, otevírají prostor k dalšímu kolu rozpadu uměleckých sbírek. Církevní restituce naprosto zásadně ochudily umělecké fondy veřejných sbírek České republiky, a pro Sbírký starého umění Národní galerie v Praze byly ztraceny i klíčové zápůjčky z veřejného majetku.

Do budoucna není přitom vůbec vyloučeno, že buď ze strany některých politiků, nebo ze strany některých soudců, bude snaha z nejrůznějších důvodů i nadále tyto okruhy oprávněných osob rozšiřovat, například v oblasti poválečných konfiskací německého majetku.

V mnoha ohledech se tak dá vysledovat naprosto jednoznačná paralela mezi rozpadem sbírek Pražského hradu v průběhu 17. až 19. století, rozpadem šlechtických sbírek v průběhu 18. a 19. století, ztrátami Obrazárny společnosti vlasteneckých přátel umění po smrti její zakladatelské generace, a komplexním rozpadem Sbírký starého umění Národní galerie v Praze po roce 1989.

Jsou některé osobnosti u nás, například spisovatelka Lenka Procházková, prof. Václav Pavlíček a další, a také politické síly, například KSČM, které restituce jako ztrátu národního bohatství systematicky kritizovaly. Ovšem potýkají se s cejchem kverulantů, potíživců, těch, kteří »nechtějí vrátit ukradené«. Takže nelze říci, že by nikdo o tomto u nás nehovořil.

Skutečně nelze říci, že by o problémech spojených s restitucemi nikdo nehovořil, to jsem ostatně ani nikdy netvrdil. Problémem ovšem je, že tohoto upozorňování i významných osobností, které na problémy spojené s restitucemi poukazují, je významně méně, než by jich mělo být. Tak se i rozpadu českých veřejných sbírek výtvarného umění, jehož rozsah nemá a ani nikdy v moderní historii neměl obdobu kdekoli jinde na světě, věnuje pramalá pozornost laická i odborná. Zatímco historie předchůdců NG v Praze, zejména pak Obrazárny Společnosti vlasteneckých přátel umění a Státní sbírky starého umění, jakož i Obrazárny Pražského hradu a prakticky všech významných sbírek bývalých šlechtických rodů byla zpracována v mnoha odborných pracích, vývoj Sbírký starého umění NG v Praze po roce 1945 je reflektován jen omezeně, a její postupný rozpad po roce 1989 jako by v odborných pracích téměř neexistoval.

Monika HOŘENÍ

JUDr. PhDr. Josef Benda, Ph.D., LL.M., Ph.D., (*1978) přednáší na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Dlouhodobě se věnuje problematice restitucí majetku a starého umění, včetně jejich mediálního obrazu.

URL| <http://www.halonoviny.cz/articles/view/48801549>

Tři důvody, proč zdražuje elektřina. Jak se zajistit podle CFO ČEZ

9.11.2018 roklen24.cz str. 00

Jaroslav Průcha

Tagy: ČEZ, elektřina, energetika

Ceny elektřiny od počátku roku vzrostly o několik desítek procent. Od února 2016 se takřka ztrojnásobily. Za růstem cen, který byl za několik posledních měsíců opravdu dramatický, jsou tři faktory. Prvním z nich je nárůst ceny uhlí, druhým nárůst cen plynu. Nejvýznamnějším je ale růst emisních povolenek. Ve video rozhovoru to pro server Roklen24 řekl finanční ředitel ČEZ Martin Novák, který dodává, jak se proti růstu cen zajistit.

Podle Nováka je přirozeným trendem, že dodavatelé elektřiny nyní zdražují. "V této situaci, kdy už nějaká vlna zdražování proběhla v roce 2018 a ceny elektřiny mají pořád tendenci být na hodnotách přes 50 EUR/MWh, tak pro koncové zákazníky určitě dává smysl forma fixace cen elektřiny na nějakou dobu dopředu," uvedl finanční ředitel ČEZ.

"Máme produkty na různou dobu fixace. Je to určitě dobrá forma ochrany před rizikem dalšího růstu. Důležité je také říct, že ČEZ Prodej, který je dodavatelem elektřiny, nakupuje elektřinu pro své zákazníky postupně. Nenakupuje je za danou aktuální cenu, ale má nakoupeno za posledních několik let," řekl Novák. Upozornil na to, že průměrná cena nákupu elektřiny je vždy nižší při růstu cen, než ta aktuální cena na burze. Firma tak umí nabídnout lepší podmínky, než které by zákazník dostal, kdyby se cena měla vyvíjet opravdu jen podle toho, jaká je aktuální cena.

Cena emisních povolenek roste v reakci na regulační zásahy ze strany Evropské unie. Očekává se zavedení „Market Stability Reserve“, to znamená stažení části povolenek z trhu. Díky tomu povolenka takto roste. Samozřejmě díky tomu, že pro výrobu elektřiny potřebujete vypouštět CO2 v nějaké formě, pokud máte fosilní zdroje, což je většina energetik v Evropě má, tak potom povolenka tlačí na růst cen elektřiny, doplnil Novák.

Vystudoval mediální studia na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Pracoval v ekonomické a centrální redakci ČTK jako subeditor, později jako zpravodaj se zaměřením na energetiku. Jako šéfredaktor vedl zpravodajský server iUHLI.cz, který se zaměřoval na hnědouhelný sektor a energetiku. Je šéfredaktorem ekonomického a investičního portálu Roklen24.cz.

Jak fungují MAS v zahraničí?

9.11.2018 denik.obce.cz str. 00

Na stránkách časopisu OBEC & finance se pravidelně dozvídáte o místních akčních skupinách v České republice. V tomto článku představím příklady fungování MAS v zahraničí.

Na úvod pár čísel. V rámci minulého programového období (2007–2013) bylo v EU 2416 MAS, které všechny celkem čerpaly 8,9 mld. € z rozpočtu EU. Tyto MAS pokrývají 95 % území EU, na kterém žije 28 % obyvatel EU, což je 143 miliónů osob. Počty místních akčních skupin v jednotlivých zemích Evropské unie jsou patrné z uvedeného grafu.

Graf 1. Počet MAS v jednotlivých státech

Zdroj: LEADER 2007–2013

Podíváme se na čtyři zahraniční MAS ze čtyř zemí – z Rakouska, Irska, Francie a Itálie. Byť konkrétní data jsou starší, principy zůstávají a stále nás tak může tato zkušenost inspirovat. Data a další poznatky z jednotlivých MAS vychází z mé osobní komunikace s představiteli těchto MAS, kterou jsem s nimi vedl v roce 2008.

Rakousko Zkušenost MAS LAG Leader + Kamptal ukazuje, že aktivní činnost leží na bedrech pouze několika jedinců. MAS zahrnuje celkem 23 obcí, kde žije cca 50 tis. obyvatel. Z 12 členů MAS jsou pouze čtyři aktivní a mají pro rozvoj MAS zásadní roli. Tato MAS zaměstnává pouze jednoho člověka na plný úvazek. Podstatná část práce je činěna na dobrovolnické bázi.

Přitom tato organizace přispěla k vytvoření 7 nových pracovních míst v regionu s nezaměstnaností cca 6 %. Celkem bylo touto MAS podpořeno 25 projektů celkovou částkou 2 mil. €, tedy v přepočtu necelých 50 mil. Kč.

Jeden z úspěšných podpořených projektů byl zaměřený na marketingové propojení zahrad a vytvoření regionu zahrad jako turistického lákadla. I zde se však potýkají s nezájmem a např. projekt ryby a víno nebyl úspěšný, protože se do něj odmítli důležití aktéři zapojit.

Další charakteristiky této místní akční skupiny jsou zřejmě z uvedené tabulky.

Tabulka: Základní údaje o vybraných zahraničních MAS

Název MAS

LAG LEADER + KAMPTALKILDARE EUROPEAN LEADER TEORANTA

PARC NATUREL RÉGIONAL DE LA BRENNEPLATANI QUISQUINA

Země Rakousko Irsko Francie Itálie

Velikost území MAS 979 km² 17 000 km² 1 660 km² 522 km²

Počet obyvatel MAS 50 259 164 000 31 075 35 000

Hustota obyvatel 51 obyv./km² 97 obyv./km² 19 obyv./km² 67 obyv./km²

Počet obcí na území 23 8 měst + 38 vesnic 47 7

Nezaměstnanost v r. 2000 5,4 % 4 % - 18 %

Nezaměstnanost v r. 2006 6,25 % - 6,7 % 16 %

Počet členů MAS 12 21

42 (11 veřejných, 31 soukromých) 9

Počet aktivních členů 4 15 30 2

Počet zaměstnanců 1 6 - 4

Objem peněz z EU 2 000 000 € 3 887 400 € 92 181 € 5 454 000 €

Objem peněz z jiných zdrojů - 1 227 600 € NRDP - 0

Počet podpořených projektů 25 32 - 75

Počet podpořených organizací 25 30 30 70

Počet vytvořených pracovních míst 7 343 (1995–2000) 38 500

V mnoha parametrech se tak jedná o MAS a zkušenost velmi podobnou s praxí v ČR. Možná to je dáno i relativně blízkou historickou a kulturní tradicí ČR a Rakouska.

Irsko Irsko se od prostředí v České republice naopak v mnohém liší. Jak po geomorfologické, tak i po demografické a historicko-kulturní stránce. Oblast Kildare, kde působí MAS Kildare European Leader Teoranta patří k těm rozvinutějším s relativně nízkou nezaměstnaností. Toto území je též specifické rychlým absorbováním rozvojových aktivit. Kromě činnosti MAS je v tomto regionu silně zastoupena i aktivní politická elita a působí zde také silné podnikatelské osobnosti. Podrobná charakteristika MAS je opět uvedena v tabulce.

Jedná se tak o relativně větší MAS. Tomu odpovídá i počet zaměstnanců a úctyhodný je počet vytvořených pracovních míst, který přesahuje tři sta. A to při celkové nezaměstnanosti pouze 4 %.

Podíl aktivních aktérů je mnohem větší než v Rakousku. Většina členů se aktivně do činnosti MAS zapojuje. Zaměření podpořených projektů bylo především v oblasti vzdělávání, výměny zkušenosti a podpory mladých lidí.

Problémy MAS zaznamenává spíše v technické rovině. V neustálém ladění procesů a komunikaci se zapojenými aktéry.

FrancieZ Francie jsem vybral pro srovnání MAS z oblasti přírodního parku Brenne, která se aktivně zaměřuje na přilákání mladých lidí na venkov, zejména vytvářením nových podnikatelských a pracovních příležitostí pro mladé. Snaží se aktivně zvrátit negativní demografickou strukturu venkova. Základní charakteristika MAS je také uvedena v tabulce.

MAS operuje na území s velmi nízkou hustotou obyvatel. Má poměrně velký počet členů a podíl aktivních je podobně jako v Irsku nadpoloviční.

MAS čerpala velmi nízké dotace (pouze 92 tis. €) a přesto se podařilo realizovat 50 projektů, díky nimž bylo vytvořeno téměř 40 nových pracovních míst převážně pro mladé lidi. Vzniklo přes 20 nových firem. Je vidět, že ne vždy je podpora regionu závislá na penězích. Aktivní přístup místních aktérů může nahradit milióny korun.

V této MAS potvrzují důležitost využívání principu subsidiarity. Na tom je založena metoda LEADER [1]. Projekt MAS Parc Naturel Regional de la Brenne by nebylo možné při centrálním plánování či plošném nařizení obdobných projektů z úrovně národního ministerstva realizovat. Myšlenka soutěže podnikatelských projektů a studentských námětů vzešla od místních představitelů, kteří též museli vyvinout značné úsilí, aby tento projekt prosadili v rámci programu Leader + a aby pro něj též získali podporu dostatečného počtu místních firem. Jako sponzory, poradce a konzultanty. Díky osobnímu nasazení několika místních aktérů se projekt podařilo úspěšně zrealizovat a výsledky jsou jasně měřitelné. Objem peněz, který byl projektu poskytnut z programu Leader +, byl nezbytný pro realizaci projektu; i s větší sumou peněz, ale bez zapojení a nasazení místních aktérů, by však projekt úspěšný nebyl.

ItálieZ Itálie jsem zvolil MAS z jihu Itálie, a to přímo ze Sicílie. Tento region trpí velikou nezaměstnaností (16 % v roce 2006) a disponuje specifickým kulturním pozadím. Nejedná se o nijak velkou MAS, přesto disponuje čtyřmi zaměstnanci na plný úvazek. A i zde se na životě MAS aktivně podílí pouze několik aktivních jedinců.

75 podpořených projektů, 500 nově vytvořených míst a cca 5,5 mil. € investovaných prostředků osvětluje počet zapojených zaměstnanců. Zajímavá je negativní zkušenost s působením místních orgánů. Ty život MAS nijak neusnadňují, přestože MAS jednoznačně přináší celému regionu užitek. Díky MAS byl do chudého regionu doveden vysokorychlostní internet a další aktivity, který celkově život místních obyvatel oživily. Žel, i v některých regionech v ČR se stále objevují starostové a zastupitelé, kteří nevidí v činnosti MAS nějaký zásadní přínos pro území obce. A to přes objem prostředků, které tyto organizace do regionu evidentně přivedly.

Podrobnější informace o MAS jsou také uvedeny v tabulce.

ZávěrCo si můžeme z této sondy do zahraničí odnést? Problémy, které prožívají české MAS nejsou tak ojedinělé. Přestože historie MAS je v České republice oproti výše uvedeným zemím podstatně kratší, v současné době jsme prakticky na stejné úrovni, co se týká zkušeností, personálního vybavení a míry zapojení do evropských programů.

Neměli bychom ovšem zapomínat, že hlavní přínos MAS je v mobilizaci místního sociálního kapitálu. Sebevětší finanční prostředky, které nebudou spojeny s posilováním místních aktérů trvalou změnu v regionu nepřinesou. Pokud bude současných „tučných“ let využito k propojování spolupráce místních aktérů, budou podporovány projekty využívající místní partnerství a nové podnikatelské příležitosti, můžeme očekávat trvalý rozvoj regionů. A to i když někdy evropské finanční zdroje „vyschnou“. Aktivizovaný sociální kapitál je podivuhodnou ekonomickou silou.

Ale o tom třeba zas někdy příště...

V článku bylo čerpáno z těchto pramenů LEADER 2007–2013 implementation update. Leader/CLLD subgroup meeting. Brussels. 21. 4. 2015.

SKÁLA, Vít. Mohou místní akční skupiny v ČR plnit roli strategického partnera menších obcí pro uplatňování prvků strategického vládnutí na venkově? Praha: Univerzita Karlova v Praze, **Fakulta sociálních věd**, Institut sociologických studií, katedra Veřejné a sociální politiky, 2009. s. 193. Vedoucí diplomové práce Prof. PhDr. Martin Potůček, CSc.

PoznámkyV tomto programovém období se místo LEADER používá pojem CLLD.

Autor vystudoval mj. **Fakultu sociálních věd** UK, obor veřejná a sociální politika, kde získal dva doktoráty v oblasti regionálního rozvoje. Podílel se na rozvoji MAS v ČR, tvorbě strategií LEADER několika MAS. Je předsedou MAS Společnost pro rozvoj Humpolecka. Pravidelně publikuje na portálu Policy.eu. PhDr. Ing. Vít Skála, Ph.D.

Jak fungují MAS v zahraničí?

9.11.2018 denik.obce.cz str. 00 Zahraničí

PhDr. Ing. Vít Skála, Ph.D.

Na stránkách časopisu OBEC & finance se pravidelně dozvídáte o místních akčních skupinách v České republice. V tomto článku představím příklady fungování MAS v zahraničí.

Na úvod pár čísel. V rámci minulého programového období (2007–2013) bylo v EU 2416 MAS, které všechny celkem čerpaly 8,9 mld. € z rozpočtu EU. Tyto MAS pokrývají 95 % území EU, na kterém žije 28 % obyvatel EU, což je 143 miliónů osob. Počty místních akčních skupin v jednotlivých zemích Evropské unie jsou patrné z uvedeného grafu. Graf 1. Počet MAS v jednotlivých státech

Zdroj: LEADER 2007–2013

Podíváme se na čtyři zahraniční MAS ze čtyř zemí – z Rakouska, Irska, Francie a Itálie. Byť konkrétní data jsou starší, principy zůstávají a stále nás tak může tato zkušenost inspirovat. Data a další poznatky z jednotlivých MAS vychází z mé osobní komunikace s představiteli těchto MAS, kterou jsem s nimi vedl v roce 2008.

Rakousko

Zkušenost MAS LAG Leader + Kamptal ukazuje, že aktivní činnost leží na bedrech pouze několika jedinců. MAS zahrnuje celkem 23 obcí, kde žije cca 50 tis. obyvatel. Z 12 členů MAS jsou pouze čtyři aktivní a mají pro rozvoj MAS zásadní roli. Tato MAS zaměstnává pouze jednoho člověka na plný úvazek. Podstatná část práce je činěna na dobrovolnické bázi.

Přítom tato organizace přispěla k vytvoření 7 nových pracovních míst v regionu s nezaměstnaností cca 6 %. Celkem bylo touto MAS podpořeno 25 projektů celkovou částkou 2 mil. €, tedy v přepočtu necelých 50 mil. Kč. Jeden z úspěšných podpořených projektů byl zaměřený na marketingové propojení zahrad a vytvoření regionu zahrad jako turistického lákadla. I zde se však potýkají s nezájmem a např. projekt ryby a víno nebyl úspěšný, protože se do něj odmítli důležití aktéři zapojit.

Další charakteristiky této místní akční skupiny jsou zřejmé z uvedené tabulky. Tabulka: Základní údaje o vybraných zahraničních MAS

	Rakousko	Irsko	Francie	Itálie	
Velikost území MAS	979 km ²		17 000 km ²	1 660 km ²	522 km ²
Počet obyvatel MAS	50 259		164 000	31 075	35 000
Hustota obyvatel	51 obyv./km ²		97 obyv./km ²	19 obyv./km ²	67 obyv./km ²
Počet obcí na území	23	8 měst + 38 vesnic		47	7
Nezaměstnanost v r. 2000	5,4 %	4 %	-	18 %	
Nezaměstnanost v r. 2006	6,25 %		-	6,7 %	16 %
Počet členů MAS	12	21	42 (11 veřejných, 31 soukromých)		9
Počet aktivních členů		4	15	30	2
Počet zaměstnanců	1	6	-	4	
Objem peněz z EU	2 000 000 €		3 887 400 €	92 181 €	5 454 000 €
Objem peněz z jiných zdrojů	-		1 227 600 € NRDP	-	0
Počet podpořených projektů	25		32	-	75
Počet podpořených organizací			25	30	70
Počet vytvořených pracovních míst			7	343 (1995–2000)	38 500

V mnoha parametrech se tak jedná o MAS a zkušenost velmi podobnou s praxí v ČR. Možná to je dáno i relativně blízkou historickou a kulturní tradicí ČR a Rakouska.

Irsko

Irsko se od prostředí v České republice naopak v mnohém liší. Jak po geomorfologické, tak i po demografické a historicko-kulturní stránce. Oblast Kildare, kde působí MAS Kildare European Leader Teoranta patří k těm

rozvinutějším s relativně nízkou nezaměstnaností. Toto území je též specifické rychlým absorbováním rozvojových aktivit. Kromě činnosti MAS je v tomto regionu silně zastoupena i aktivní politická elita a působí zde také silné podnikatelské osobnosti. Podrobná charakteristika MAS je opět uvedena v tabulce.

Jedná se tak o relativně větší MAS. Tomu odpovídá i počet zaměstnanců a úctyhodný je počet vytvořených pracovních míst, který přesahuje tři sta. A to při celkové nezaměstnanosti pouze 4 %.

Podíl aktivních aktérů je mnohem větší než v Rakousku. Většina členů se aktivně do činnosti MAS zapojuje. Zaměření podpořených projektů bylo především v oblasti vzdělávání, výměny zkušenosti a podpory mladých lidí.

Problémy MAS zaznamenává spíše v technické rovině. V neustálém ladění procesů a komunikaci se zapojenými aktéry.

Francie

Z Francie jsem vybral pro srovnání MAS z oblasti přírodního parku Brenne, která se aktivně zaměřuje na přilákání mladých lidí na venkov, zejména vytvářením nových podnikatelských a pracovních příležitostí pro mladé. Snaží se aktivně zvrátit negativní demografickou strukturu venkova. Základní charakteristika MAS je také uvedena v tabulce.

MAS operuje na území s velmi nízkou hustotou obyvatel. Má poměrně velký počet členů a podíl aktivních je podobně jako v Irsku nadpoloviční.

MAS čerpala velmi nízké dotace (pouze 92 tis. €) a přesto se podařilo realizovat 50 projektů, díky nimž bylo vytvořeno téměř 40 nových pracovních míst převážně pro mladé lidi. Vzniklo přes 20 nových firem. Je vidět, že ne vždy je podpora regionu závislá na penězích. Aktivní přístup místních aktérů může nahradit milióny korun.

V této MAS potvrzují důležitost využívání principu subsidiarity. Na tom je založena metoda LEADER[1]. Projekt MAS Parc Naturel Regional de la Brenne by nebylo možné při centrálním plánování či plošném nařízení obdobných projektů z úrovně národního ministerstva realizovat. Myšlenka soutěže podnikatelských projektů a studentských námětů vzešla od místních představitelů, kteří též museli vyvinout značné úsilí, aby tento projekt prosadili v rámci programu Leader + a aby pro něj též získali podporu dostatečného počtu místních firem. Jako sponzory, poradce a konzultanty. Díky osobnímu nasazení několika místních aktérů se projekt podařilo úspěšně zrealizovat a výsledky jsou jasně měřitelné. Objem peněz, který byl projektu poskytnut z programu Leader +, byl nezbytný pro realizaci projektu; i s větší sumou peněz, ale bez zapojení a nasazení místních aktérů, by však projekt úspěšný nebyl.

Itálie

Z Itálie jsem zvolil MAS z jihu Itálie, a to přímo ze Sicílie. Tento region trpí velikou nezaměstnaností (16 % v roce 2006) a disponuje specifickým kulturním pozadím. Nejedná se o nijak velkou MAS, přesto disponuje čtyřmi zaměstnanci na plný úvazek. A i zde se na životě MAS aktivně podílí pouze několik aktivních jedinců.

75 podpořených projektů, 500 nově vytvořených míst a cca 5,5 mil. € investovaných prostředků osvětluje počet zapojených zaměstnanců. Zajímavá je negativní zkušenost s působením místních orgánů. Ty život MAS nijak neusnadňují, přestože MAS jednoznačně přináší celému regionu užitek. Díky MAS byl do chudého regionu doveden vysokorychlostní internet a další aktivity, který celkově život místních obyvatel oživil. Žel, i v některých regionech v ČR se stále objevují starostové a zastupitelé, kteří nevidí v činnosti MAS nějaký zásadní přínos pro území obce. A to přes objem prostředků, které tyto organizace do regionu evidentně přivedly.

Podrobnější informace o MAS jsou také uvedeny v tabulce.

Závěr

Co si můžeme z této sondy do zahraničí odnést? Problémy, které prožívají české MAS nejsou tak ojedinělé. Přestože historie MAS je v České republice oproti výše uvedeným zemím podstatně kratší, v současné době jsme prakticky na stejné úrovni, co se týká zkušeností, personálního vybavení a míry zapojení do evropských programů.

Neměli bychom ovšem zapomínat, že hlavní přínos MAS je v mobilizaci místního sociálního kapitálu. Sebevětší finanční prostředky, které nebudou spojeny s posilováním místních aktérů trvalou změnu v regionu nepřinesou. Pokud bude současných „tučných“ let využito k propojování spolupráce místních aktérů, budou podporovány projekty využívající místní partnerství a nové podnikatelské příležitosti, můžeme očekávat trvalý rozvoj regionů. A to i když někdy evropské finanční zdroje „vyschnou“. Aktivizovaný sociální kapitál je podivuhodnou ekonomickou silou. Ale o tom třeba zas někdy přístě...

V článku bylo čerpáno z těchto pramenů LEADER 2007–2013 implementation update. Leader/CLLD subgroup meeting. Brussels. 21. 4. 2015. SKÁLA, Vít. Mohou místní akční skupiny v ČR plnit roli strategického partnera menších obcí pro uplatňování prvků strategického vládnutí na venkově? Praha: Univerzita Karlova v

Praze, **Fakulta sociálních věd**, Institut sociologických studií, katedra Veřejné a sociální politiky, 2009. s. 193.
Vedoucí diplomové práce Prof. PhDr. Martin Potůček, CSc.
Poznámky V tomto programovém období se místo LEADER používá pojem CLLD.

Autor vystudoval mj. **Fakultu sociálních věd** UK, obor veřejná a sociální politika, kde získal dva doktoráty v oblasti regionálního rozvoje. Podílel se na rozvoji MAS v ČR, tvorbě strategií LEADER několika MAS. Je předsedou MAS Společnost pro rozvoj Humpolecka. Pravidelně publikuje na portálu Policy.eu.

URL| <http://www.dvs.cz/clanek.asp?id=6763125>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

dvs.cz

Michal Horáček – Přistižen s cizí ženou v cizím pokoji

9.11.2018 nasehvezdy.cz str. 00

Rodinný Loft, Alec Newald

Jedinečný web, který Vám přináší aktuální zprávy ze světa slavných osobností. Můžete poznat skutečné životy populárních herců, zpěváků či jiných známých celebrit. Odhalit strhující životní story slavných hvězd, jejich lásky, prohry, vítězství, spalující vášně, bolestné rozchody, i usmíření a osudové vzestupy i pády těch největších českých i světových legend. Nechybí však ani nápadité a inspirující návody, jak pečovat o své zdraví a krásu, či nějaký zajímavý tip z oblasti partnerství, psychologie, kosmetiky, vaření nebo cestování.

Byli jsme chudí a nosili jsme tepláky, teď myslím celou společnost," říká Michal Horáček (66). Jeho dětství velmi zásadně ovlivnila politika padesátých let minulého století. Jeho otec se stal zapáleným komunistou už v roce 1945, uměl výborně rusky a přečetl většinu Leninových spisů v originále. Zato Horáčková maminka komunismus nenáviděla. A tihle dva spolu kupodivu dokázali žít.

„Máma do táty tvrdě šla," vypráví Horáček. „Pro něj byl komunismus ale víra. A nemělo to smysl. Můj táta byl strašně slušný, velmi pracoval a vedl nás ke slušným věcem. Rodiče spolu nemohli mluvit o politice, protože to by bylo peklo.“ V roce 1968 se stala neuvěřitelná věc. Když přijely sovětské tanky, tatínek to nedokázal zvládnout.

Byl sice militantní komunist, zároveň i velký vlastenec. Vpád cizích vojsk s ním tak zamával, že šel žádat o azyl na jugoslávské velvyslanectví. Zde ho vlídně přijali a zavolali mu hned sanitku, která ho odvezla do Bohnic. „Už se nikdy nevzpamatoval.

O tátu jsem přišel v šestnácti letech," vzpomíná na rok, kdy došlo k okupaci, Michal Horáček.

Plavčík i dělník

Spisovatel, esejista, novinář, textař, básník, producent, vystudovaný antropolog a spoluzakladatel sázkové kanceláře Fortuna studoval **Fakultu sociálních věd** a publicistiky UK, odkud byl na zásah Státní bezpečnosti vyloučen poté, co zfalšoval výjezdní doložku do USA. Živil se pak jako plavčík, umývač černého nádobí, skladník a posléze jako domácí dělník Výrobního podniku Svazu invalidů.

Současně se věnoval sázkám, a to zejména na pražském dostihovém závodišti ve Velké Chuchli. Stal se dopisovatelem dostihových časopisů ve Velké Británii, Austrálii či USA. V roce 1986 nastoupil do kulturní rubriky Mladého světa, o čtyři roky později se podílel na založení akciové společnosti Fortuna.

Čím proslul nejvíce, když pomineme fakt, že letos kandidoval na prezidenta, jsou písňové texty. Spolupracoval se skladatelem Petrem Hapkou (†70), díky čemuž vznikly populární hity.

Společně s Michalem Kocábem (64) nebo Richardem Müllerem (57) dobývali česká i slovenská rádia písněmi V penziónu Svět, S cizí ženou v cizím pokoji nebo Štěstí je krásná věc.

V dobrém i zlém?

Textař působil dojem člověka, pro kterého je manželství posvátné. S Rút Horáčkovou žili třicet čtyři let, ona s ním trpělivě snášela dobré i zlé. Sám Horáček připouští, že toho zlého nebylo málo, protože svého času měl hodně hluboko do kapsy a coby umývač nádobí či dokonce v době, kdy přijímal v Chuchli sázky na koně, nepředstavoval pro rodinu žádný velký přístav jistoty.

Manželství bylo považováno za spořádané až idylické, v roce 2010 přišel ale šok v podobě rozvodu. Miliardář manželku, která mu porodila dvě děti, vystěhoval z vily v Roudnici nad Labem navzdory tomu, že nemovitost

svého času patřila jejím rodičům. „Paní Rút už tady nebydlí,“ řekla tehdy novinářům sousedka. „Byla to taková tichá, milá dáma, kterou tady všichni měli moc rádi.

Nikdy nedělala žádné problémy, všechny vždycky slušně pozdravila.“ Rozvod vyrazil dech všem, kdo dvojici znali a samozřejmě předpokládali, že ti dva spolu zůstanou do soudného dne. Jenomže cestu stárnoucímu miliardáři zkřížila scénografka a kostýmní výtvarnice Michaela Hořejší (39). Krásná blondýnka, ochotná jako první číst a chválit jeho texty.

A tak dlouholetému manželství zazvonil umíráček.

S cizí ženou v cizím pokoji

S Michaelou Hořejší, dnes už provdanou Horáčkovou, se miliardář seznámil prý už v roce 2008. Setkávali se tajně. Poprvé se viděli na Kokoříně při natáčení klipu Jany Kirschner (39).

„Naše společná práce a zkoumání vyvrcholilo premiérou KudyKamu, a ten projekt měl takovou intenzitu, že bychom se oba dva těžko smířovali s tím, že se rozloučíme a už spolu nebudeme pracovat a povídat si,“ poznamenala k tomu Hořejší. „Po premiéře jsem připustila myšlenku na to, že by ten vztah mohl přerůst do jiné sféry.“ Mnoho lidí z Horáčkova okolí ji označilo za zlatokopku.

Michaela je o 27 let mladší než manžel, navíc půvabná blondýna. Rok po narození Julie (7) se její rodiče vzali. Rodina pobývá v Horáčkově úchvatném sídle v Roudnici nad Labem. Nová paní Horáčková se za prospěchářskou ženu absolutně nepovažuje.

Pracuje, aby všem ukázala, že je nezávislá.

URL| <https://nasehvezdy.cz/michal-horacek-pristizen-s-cizi-zewnou-v-cizim-pokoji/>

Visegradská čtyřka je v sociálních inovacích zhruba deset let za vyspělými zeměmi. To chce změnit první Social Innovation Weekend ve střední Evropě.

9.11.2018 mujbiz.cz str. 00

Sociální inovace postupně pronikají do střední a východní Evropy. Většina obyvatel stále neví, co si pod pojmem představít, a přitom mají sociální inovace velký vliv na konkurenceschopnost a vývoj dané země. Výzkumy dokazují, že sociální inovace přináší efektivní řešení sociálních problémů, přináší úspory zdrojů a lepší kvalitu života. Prostor pro nové nápady, které budou reagovat na sociální otázky, chce přinést akce Social Innovation Weekend. Maraton vynálezů a zajímavých řešení proběhne 23. - 25. listopadu 2018 v jednom z nejmodernějších coworkingových center v Praze v Business Link. Na 72 hodin se účastníci stanou sociálními inovátory a zaměří se na jednu z celkem tří sociálních výzev, které zahrnují témata zadluženosti, přístupu k informacím neslyšících nebo mezigenerační propasti. Týmy vymyslí řešení, vytvoří jeho prototyp, zapojí cílovou skupinu a po prezentaci svého nápadu před odborníky mohou vyhrát vstup na konferenci Ashoka European Changemakers Summit 2019. Jednotlivci i týmy se mohou hlásit do 16. listopadu 2018.

Social Innovation Weekend

„Cílem víkendu je, aby se mladí lidé podívali na sociální inovace z jiného úhlu pohledu, sami vyzkoušeli vymyslet inovativní řešení na různé sociální problémy, poznali zajímavé inovátory z různých koutů světa a uvědomili si, že sociální inovace musí být nejen účinné, ale také dlouhodobě udržitelné,“ popisuje akci organizátorka Ivana Šenitková. Účastníkům bude pomáhat celá řada zkušených mentorů a odborníků z různých zemí a různých oblastí. Jedním z mentorů a spíkrů bude také Saar Francken, odbornice na problematiku z Centra pro sociální inovace britské University of Cambridge. Podpořit nápady přijede Radek Hábl, zakladatel mapy exekucí, mentoři z mezinárodní sítě pro podporu sociálních inovátorů Ashoka nebo ze SozialMarie, kteří oceňují projekty sociálních inovací. Hlavním cílem akce je upozornit na význam sociálních inovací, zvýšit spolupráci a inspiraci v rámci V4 a přispět k pozitivním změnám kvality života sociálních skupin nebo ke změnám v myšlení. Mezinárodní účast a mezioborová spolupráce mají velký vliv na kreativitu a výsledky týmové práce.

Spolupráce komerčního a neziskového sektoru

V rámci partnerství se nabízí neziskové sféře propojení s komerční sférou a tím zvýšená medializace témat. Z výsledků výzkumu od mezinárodní organizace Ashoka, která se jako první zabývala postavením sociálních inovátorů v České republice, vyplývá, že sociální inovátoři oceňují na spolupráci s komerčním sektorem nejvíce dlouhodobý mentoring a zpětnou vazbu. Přáli by si další rozvoj formou koučinku pro jednotlivé zaměstnance nebo dobrovolníky. Inovátoři ve spojení s byznysem také vnímají větší potřebu vyhodnocovat dopad svých sociálních aktivit a nahlížet na své projekty jako na byznysové modely. Vnímají potřebu více konkretizovat, tedy schopnost umět prodat svou myšlenku okolí. Nejčastějšími oblastmi, kde inovátoři stále hledají pro bono pomoc, je IT, daně a právo. „Jedním z našich dlouhodobých cílů je vytvářet podpůrné prostředí pro rozvoj sociálních inovací v Česku, aby sociálních inovací přibývalo a cesta k jejich dosažení byla snazší. Proto se snažíme inovátory propojovat s byznysem, který je klíčovým partnerem na této cestě, protože je může naučit přemýšlet o řešení v jiné perspektivě a stavět ho na více udržitelných principech. Zároveň také pomáháme mladým lidem, kteří zatím inovátory nejsou, se setkat se změnou a pochopit, že ji mohou iniciovat. I proto jsme se s dalšími partnery rozhodli podpořit akci Social Innovation Weekend Prague, kde si mladí lidé vyzkouší, co je při vymýšlení nápadů a jejich následné realizaci opravdu důležité,“ dodává Pavlína Hořejšová, ředitelka Ashoka v České republice a na Slovensku.

Kdo je sociální inovátor

Sociální inovátor je člověk s podnikavým duchem, který řeší ty nejpálčivější problémy společnosti. Důležitý je pro něj společenský a měřitelný dopad. Realizují se například v oblastech vzdělávání, vězeňství, bezdomovectví, ochrany životního prostředí, nezávislých médií, duševního zdraví, regionálního rozvoje nebo veřejné správy na úrovni obcí apod. Příkladem v českém prostředí může být Pragulic, A-giga nebo Návštěvy POTMĚ.

Partneři akce

Záštitu převzala **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy i Ministerstvo práce a sociálních věcí. Dalšími partnery akce jsou Kariérní centrum ČVUT, Nadace Karla Janečka, Junior Achievement Czech Republic, Connect Coworking, Startup Academy Poland, Demokratikus Jogok Fejlesztésért Alapítvány, Aliance pro mladé, Impact Hub Praha, Inovační laboratoř, UP21, IdeaSense, The Slovak Alliance for Innovation Economy, Rozbehi sa, Pointa Publishing s.r.o.

Více informací o víkendů sociálních inovací, který je spolufinancován Visegradským fondem naleznete na webu www.siw2018.eu

URL| <http://www.mujobiz.cz/tiskove-zpravy/visegradska-ctyrka-je-v-socialnich-inovacich-zhruba-deset-let-za-vyspelymi-zememi-to-chce-zmenit-prvni-social-innovation-weekend-ve-stredni-evrope>

Fed vzpruhou pro dolar, euro potopila Evropská komise

9.11.2018 roklen24.cz str. 00

Dominik Stroukal

Tagy: RoklenFx, forex, fx, dolar, euro, koruna, EURCZK, EURUSD, USDCZK

Americká centrální banka včera dle očekávání ponechala své sazby beze změny v pásmu 2-2,25 %. Už před zasedáním v osm hodin večer našeho času ale dolar významně posílil. Přestože se žádná změna sazeb nečekala, dolaru pomohly vyhlídky ohledně vyjádření o budoucím zvyšování. Po letošních třech kolech navyšování se očekává ještě jedno, a to hned na dalším zasedání v polovině prosince.

Z tiskové zprávy a konference po zasedání nevyplývalo nic neobvyklého, strohý úřední jazyk ale i tak investory přesvědčil, že v prosinci se sazby zvýší. „Mněnový výbor očekává, že další postupné zvyšování sazeb bude v souladu s pokračujícím růstem ekonomické aktivity, silným trhem práce a inflací kolem dvouprocentního cíle,“ stojí v prohlášení Fedu. Sázky na dolar také podpořilo explicitní zmínění rekordně nízké nezaměstnanosti.

Pravděpodobnost zvýšení amerických úrokových sazeb v prosinci dosahuje po včerejším vyjádření 80 %. Pro rok 2019 jsou v plánu dle aktuální prognózy Fedu celkem tři úrokové hiky, na což aktuálně sází i samotný trh. Některé individuální odhady však očekávají mnohem pomalejší tempo (např. „jen“ dvě kola navyšování), přičemž hlavní argumentace se točí kolem pozdějších dopadů vyšších úrokových sazeb a (nejen) v souvislosti s tím i se zpomalující americkou ekonomikou. Zde svou roli sehraje nejen odeznění fiskálních stimulů, ale rovněž i silnější dolar a případné negativní dopady na podnikovou aktivitu spojené se sílícím protekcionismem poškozujícím především dodavatelské kanály.

Na druhé straně Atlantského oceánu včera Evropská komise představila svou makroekonomickou prognózu. Podle ní ekonomika Evropské unie poroste v letošním roce o 2,2 % a v roce následujícím zpomalí na 2 %. Současný odhad tak byl oproti poslední červencové prognóze navýšen o desetinu procentního bodu.

I přesto ale prognóza vyznívá spíše opatrně. S výjimkou predikce stále klesající nezaměstnanosti až na historické minimum varuje před obchodními válkami, problémy bankovního sektoru, vyšší cenou ropy a zpomalováním růstu ekonomik na celém světě.

Komisař pro hospodářské a měnové záležitosti, daně a cla Pierre Moscovici, který prognózu představil, varoval i před situací v Itálii, což se nakonec podepsalo na slabším euru. Trhy měly "problém" především s varováním ohledně rostoucího italského deficitu nad hranici 3 % v roce 2020, což by v podstatě znamenalo porušení pravidel EU. Italský vicepremiér Salvini poté včera pohrozil, že koalice vládních stran by se mohla rozpadnout, pokud se nenajde shoda na některých důležitých programových bodech. Moscovici, jak sám nakonec uvedl, ale věří, že dnešní jednání v Římě, kterého se bude osobně účastnit, povede k pozitivnímu výsledku.

Dnes nás ze zahraničních dat čeká pouze americký index cen výrobců za říjen. Aktuálně se dolar vůči euru v online směnárně RoklenFx obchoduje kolem středového kurzu 1,1342 EURUSD, dolarový index se pak nachází na hodnotě 96,84 bodu. Během dne by se kurz měl pohybovat v rozmezí od 1,1372 do 1,1484 EURUSD.*

Evropská komise se vyjádřila i k české ekonomice, které předvídá zpomalení růstu z loňských 4,3 % na 3 % v letošním roce a o desetinu procenta méně v roce 2019. V roce 2020 by růst HDP měl být ještě o něco nižší a měl by dosáhnout 2,6 %.

Vedle predikce Evropské komise z českých dat mírně překvapila nižší než očekávaná nezaměstnanost. Ta v říjnu klesla ze 3 % na 2,8 %, což bylo ještě o desetinu procentního bodu pod očekáváním analytiků. Mírný rozdíl se ale na kurzu koruny významně nepodepsal. O to se spíše postaral vývoj oslabujícího eura, které srazil již zmiňovaný komentář Evropské komise ohledně Itálie.

Dnes nás čekají hned dvě klíčové události. Tou první je zveřejnění zápisu z listopadového zasedání České národní banky, vedle toho pak bude reportována inflace za říjen. V případě tempa růstu cen trh očekává meziměsíční růst z předchozího propadu -0,3 % na 0,4 %, meziročně by pak číslo mělo setrvat na 2,3 %. Odhad ekonomického týmu skupiny Roklen pracuje s o něco nižšími čísly, a to 0,3 % m/m a 2,2 % y/y.

Aktuálně se koruna v online směnárně RoklenFx obchoduje kolem středového kurzu 25,89 EURCZK. Dle naší predikce by se kurz vůči euru měl držet v rozmezí 25,83 až 25,93 EURCZK a ve dvojici s dolarem od 22,54 do 22,76 USDCZK.*

*Průměrný nominální kurz, zveřejňovaný ECB, bude dle použitých modelů s vysokou pravděpodobností ve zmíněném intervalu. Predikce měnových kurzů jsou založeny na modelu časových řad, který zohledňuje předchozí hodnotu kurzu i jeho minulou volatilitu. K přesnějšímu určení budoucí volatility je do modelu navíc zakomponován faktor zveřejňování makroekonomických dat. Model je tak schopen určit, kdy lze očekávat zvýšenou či sníženou volatilitu směnného kurzu.

Disclaimer: Tento článek má pouze informativní charakter a neslouží jako investiční doporučení dle zákona č. 256/2004 Sb. o podnikání na kapitálovém trhu. Při zpracování tohoto článku autor vycházel z veřejně dostupných zdrojů. Za případné chyby v textu nebo v datech nenesou společnosti Roklen Holding a.s. ani Roklen360 a.s. zodpovědnost.

Dominik Stroukal je držitelem doktorátu z ekonomie z Vysoké školy ekonomické v Praze. Vedle studia ekonomie absolvoval **Fakultu sociálních věd** UK, kde se věnoval sociologii médií. Tři roky byl předsedou Ludwig von Mises Institutu pro Českou a Slovenskou republiku, dva roky místopředsedou pro publikace. Přednáší na PPE programu VŠ CEVRO Institut, ekonomické předměty na Vysoké škole finanční a správní a na gymnáziu PORG.

URL| <https://roklen24.cz/a/SFt2t/fed-vzpruhou-pro-dolareuro-potopila-evropska-komise>

Severoírská otázka blokuje jednání o brexitu, Britům ale žíly netrhá. Strach mají z růstu cen

9.11.2018 info.cz str. 00

Eliška Kubátová

Jednání o dohodě mezi Londýnem a Bruslem se minulý měsíc dostala do vážné krize, možný odchod Británie z Evropské unie bez jakékoliv dohody se tak stal zase o něco pravděpodobnějším scénářem. Důvodem kolapsu je dlouhodobý spor o podobě celního režimu na severoírské hranici, který je pro Spojené království a unii zcela

zásadní, ani jedna ze stran proto doposud nechtěla dělat větší ústupky. Zatímco pro vyjednávání o brexitu je severoirská otázka zřejmě jediná překážka, která může celé dosavadní snažení Londýna s Bruselem poslat k ledu, samotné Brity podoba hranice zrovna nepálí. Ukazuje to aktuální průzkum serveru Politico, podle kterého mají voliči spíš strach o růst cen nebo nedostatek léků.

Přestože se čas neúprosně krátí, vyjednávání o brexitu běží dál a právě nastavení budoucího režimu na hranici mezi Severním Irskem a Irskem je otázka, kvůli které mohou dosavadní úspěchy rozhovorů Londýna s Bruselem skončit v koši. Zatímco Irsko s Evropskou unií v zádech bojuje za to, aby nedošlo k zvednutí takzvané tvrdé hranice, Británie v čele s premiérkou Theresou Mayovou má obavy, že pokud bude mít Severní Irsko v porovnání se zbytkem Spojeného království volnějším režim, ohrozí to integritu země.

Zatímco ale nervozita vyjednávačů a lidí žijících v okolí severoirské hranice stoupá, samotným Britům nejpálčivěji otázka brexitového vyjednávání trhá žíly asi nejméně. Ukazuje to průzkum společnosti Hanbury Strategy, který si nechal zpracovat bruselský server Politico. Ten se ptal třech tisíc respondentů, jaké negativní důsledky brexitu by je přiměly k tomu, aby změnil názor, zda Británie má odejít z EU. Mezi nimi bylo i 1236 lidí, kteří v roce 2016 hlasovali pro brexit.

S průběhem jednání totiž vyplouvají na povrch negativní dopady, kterým se Spojené království po odchodu z EU zřejmě nevyhne – mezi nimi jsou například ztráta pracovním míst, nedostatek léků, ekonomická recese nebo komplikace v dopravě. Právě tyto důsledky však Brity trápí víc, než opětovné zavedení tvrdé hranice mezi Irskem a Severním Irskem, které skončilo na žebříčku obav plynoucích z brexitu jako poslední.

Kvůli znovuzavedení hranice by bylo ochotno změnit názor jen 23,6 procent voličů, kteří hlasovali pro brexit. Na první místo se naopak dostaly obavy z růstu cen v obchodech, které trápí 43,2 procenta z nich, dále to je možný nedostatek pracovních sil ve zdravotnictví (39 %), nedostatek léků a potravin nebo ztráta milionů pracovních míst.

Pokud jde o dlouhodobé dopady brexitu na ekonomiku, jsou Britové poměrně optimističtí. Voliči z obou táborů – pro i proti brexitu – se domnívají, že britská ekonomika pocítí negativní důsledky hlavně v následujících týdnech po brexitu (44,6 %). Rok po vystoupení podle nich budou negativní a pozitivní důsledky vyrovnané a po deseti letech pozitivní dokonce převáží – po uplynutí dekády na to vsází 48,2 lidí, naopak 26,5 procent si myslí, že budou negativní dopady brexitu trvat i nadále.

Lehce přes 40 procent lidí má také strach z odchodu bankéřů a finančníků, pro které byl Londýn dosud hlavním centrem. To se však po brexitu pravděpodobně rychle změní. Finančníky z londýnské City už k sobě láká například Francie, která by je ráda uvítala v Paříži, a nabízí jim například místo ve školách a školkách pro jejich děti. Pouze 16,6 procent Britů si přitom myslí, že odliv bankéřů bude pro Británii dobrý.

Finančníci, kteří přijížděli do Británie za prací, však nejsou jedinou skupinou, o které Spojené království po brexitu z velké části přijde. Takzvaný brexodus – tedy odliv tisíců pracovníků, kteří do Británie přišli z ostatních zemí Evropské unie – totiž postihne celou řadu ekonomických sektorů.

„Dotýká se to jak těch nejnižších vrstev společnosti, tak profesorů z Oxfordu,“ říká odbornice na Velkou Británii z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy Johana Kudrnová, podle které Britové za minimální mzdu dělat nechtějí, pracovní síla jim tedy bude chybět. „Jde o práci v továrnách nebo na polích – typicky to jsou sběrači jahod, mezi kterými jsou i Češi. To Britové dělat nebudou a zemi to způsobí obrovské strukturální problémy,“ dodává s tím, že odliv pracovní síly po brexitu velmi pocítí také vysoké školy nebo zdravotnictví.

Z průzkumu zpracovaného pro server Politico také vyplývá, že tábory voličů hlasujících pro a proti brexitu mají zcela odlišné pohledy na to, jak by měla britská vláda v brexitovém procesu pokračovat. Není totiž vůbec jisté, jestli britský parlament dohodu vyjednanou mezi Londýnem a Bruselem nakonec přijme. Právě britští poslanci a unijní instituce totiž budou mít při rozhodování o osudu brexitové dohody poslední slovo. Názory britských poslanců na podobu „rozvodové smlouvy“ se však výrazně liší, hrozí proto, že parlament dohodu neratifikuje.

Pokud by na tento černý scénář došlo, tábory „Leave“ a „Remain“ se nehodnou, jak by měl proces pokračovat. Podle voličů hlasujících pro brexit by mělo Spojené království prostě odejít bez dohody – myslí si to přes 60 procent z nich, jen 14 procent by upřednostnilo nové parlamentní volby. Velká část lidí, kteří si brexit nepřejí, by případnou neratifikaci dohody řešila tím, že by Británie v EU zůstala – pro takový scénář se vyslovuje 42,4 procent z nich, předčasné volby pak vidí jako ideální řešení 21,3 procent z nich.

Oba tábory se také rozcházejí v názoru, jestli by finální dohoda měla být posvěcena ještě veřejným hlasováním Britů, kteří by tak měli možnost se k dohodě vyjádřit. Pro by bylo 62 procent těch, kteří by v EU rádi zůstali, naopak voliči hlasující pro brexit druhé referendum nechtějí – podpořilo by ho jen 26 procent z nich. Druhé hlasování o brexitu však Theresa Mayová od počátku důrazně odmítá, došlo by na něj tak zřejmě pouze v případě, že by se současná vláda obměnila.

URL| <https://www.info.cz/evropska-unie/severoirska-otazka-blokuje-jednani-o-brexitu-britum-ale-zily-netrha-strach-maji-z-rustu-cen-37784.html>

Severoírská otázka blokuje jednání o brexitu, Britům ale žíly netrhá. Strach mají z růstu cen

9.11.2018 info.cz str. 00 Evropská unie

Eliška Kubátová

Jednání o dohodě mezi Londýnem a Bruslem se minulý měsíc dostala do vážné krize, možný odchod Británie z Evropské unie bez jakékoliv dohody se tak stal zase o něco pravděpodobnějším scénářem. Důvodem kolapsu je dlouhodobý spor o podobě celního režimu na severoírské hranici, který je pro Spojené království a unii zcela zásadní, ani jedna ze stran proto doposud nechtěla dělat větší ústupky. Zatímco pro vyjednávání o brexitu je severoírská otázka zřejmě jediná překážka, která může celé dosavadní snažení Londýna s Bruslem poslat k ledu, samotné Brity podoba hranice zrovna nepálí. Ukazuje to aktuální průzkum serveru Politico, podle kterého mají voliči spíš strach o růst cen nebo nedostatek léků.

Přestože se čas neúprosně krátí, vyjednávání o brexitu běží dál a právě nastavení budoucího režimu na hranici mezi Severním Irskem a Irskem je otázka, kvůli které mohou dosavadní úspěchy rozhovorů Londýna s Bruslem skončit v koši. Zatímco Irsko s Evropskou unií v zádech bojuje za to, aby nedošlo k zvednutí takzvané tvrdé hranice, Británie v čele s premiérkou Theresou Mayovou má obavy, že pokud bude mít Severní Irsko v porovnání se zbytkem Spojeného království volnější režim, ohrozí to integritu země.

Zatímco ale nervozita vyjednávačů a lidí žijících v okolí severoírské hranice stoupá, samotným Britům nejpalčivěji otázka brexitového vyjednávání trhá žíly asi nejméně. Ukazuje to průzkum společnosti Hanbury Strategy, který si nechal zpracovat bruselský server Politico. Ten se ptal třech tisíc respondentů, jaké negativní důsledky brexitu by je přiměly k tomu, aby změnili názor, zda Británie má odejít z EU. Mezi nimi bylo i 1236 lidí, kteří v roce 2016 hlasovali pro brexit.

S průběhem jednání totiž vyplouvají na povrch negativní dopady, kterým se Spojené království po odchodu z EU zřejmě nevyhne – mezi nimi jsou například ztráta pracovním míst, nedostatek léků, ekonomická recese nebo komplikace v dopravě. Právě tyto důsledky však Brity trápí víc, než opětovné zavedení tvrdé hranice mezi Irskem a Severním Irskem, které skončilo na žebříčku obav plynoucích z brexitu jako poslední.

Kvůli znovuzavedení hranice by bylo ochotno změnit názor jen 23,6 procent voličů, kteří hlasovali pro brexit. Na první místo se naopak dostaly obavy z růstu cen v obchodech, které trápí 43,2 procenta z nich, dále to je možný nedostatek pracovních sil ve zdravotnictví (39 %), nedostatek léků a potravin nebo ztráta milionů pracovních míst.

Ekonomika se časem uklidní, méně Britové

Pokud jde o dlouhodobé dopady brexitu na ekonomiku, jsou Britové poměrně optimističtí. Voliči z obou táborů – pro i proti brexitu – se domnívají, že britská ekonomika pocítí negativní důsledky hlavně v následujících týdnech po brexitu (44,6 %). Rok po vystoupení podle nich budou negativní a pozitivní důsledky vyrovnané a po deseti letech pozitivní dokonce převáží – po uplynutí dekády na to vsází 48,2 lidí, naopak 26,5 procent si myslí, že budou negativní dopady brexitu trvat i nadále.

Lehce přes 40 procent lidí má také strach z odchodu bankéřů a finančníků, pro které byl Londýn dosud hlavním centrem. To se však po brexitu pravděpodobně rychle změní. Finančníky z londýnské City už k sobě láká například Francie, která by je ráda uvítala v Paříži, a nabízí jim například místo ve školách a školkách pro jejich děti. Pouze 16,6 procent Britů si přitom myslí, že odliv bankéřů bude pro Británii dobrý.

Finančníci, kteří přijížděli do Británie za prací, však nejsou jedinou skupinou, o které Spojené království po brexitu z velké části přijde. Takzvaný brexodus – tedy odliv tisíců pracovníků, kteří do Británie přišli z ostatních zemí Evropské unie – totiž postihne celou řadu ekonomických sektorů.

„Dotýká se to jak těch nejnižších vrstev společnosti, tak profesorů z Oxfordu,“ říká odbornice na Velkou Británii z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy Johana Kudrnová, podle které Britové za minimální mzdu dělat nechtějí, pracovní síla jim tedy bude chybět. „Jde o práci v továrnách nebo na polích – typicky to jsou sběrači jahod, mezi kterými jsou i Češi. To Britové dělat nebudou a zemi to způsobí obrovské strukturální problémy,“ dodává s tím, že odliv pracovní síly po brexitu velmi pocítí také vysoké školy nebo zdravotnictví.

Jak by měl proces odchodu vypadat dál?

Z průzkumu zpracovaného pro server Politico také vyplývá, že tábory voličů hlasující pro a proti brexitu mají zcela odlišné pohledy na to, jak by měla britská vláda v brexitovém procesu pokračovat. Není totiž vůbec jisté, jestli britský parlament dohodu vyjednanou mezi Londýnem a Bruselům nakonec přijme. Právě britští poslanci a unijní instituce totiž budou mít při rozhodování o osudu brexitové dohody poslední slovo. Názory britských poslanců na podobu „rozvodové smlouvy“ se však výrazně liší, hrozí proto, že parlament dohodu neratifikuje.

Pokud by na tento černý scénář došlo, tábory „Leave“ a „Remain“ se nehodnou, jak by měl proces pokračovat. Podle voličů hlasujících pro brexit by mělo Spojené království prostě odejít bez dohody – myslí si to přes 60 procent z nich, jen 14 procent by upřednostnilo nové parlamentní volby. Velká část lidí, kteří si brexit nepřejí, by případnou neratifikaci dohody řešila tím, že by Británie v EU zůstala – pro takový scénář se vyslovuje 42,4 procent z nich, předčasné volby pak vidí jako ideální řešení 21,3 procent z nich.

Oba tábory se také rozcházejí v názoru, jestli by finální dohoda měla být posvěcena ještě veřejným hlasováním Britů, kteří by tak měli možnost se k dohodě vyjádřit. Pro by bylo 62 procent těch, kteří by v EU rádi zůstali, naopak voliči hlasující pro brexit druhé referendum nechtějí – podpořilo by ho jen 26 procent z nich. Druhé hlasování o brexitu však Theresa Mayová od počátku důrazně odmítá, došlo by na něj tak zřejmě pouze v případě, že by se současná vláda obměnila.

URL| <https://www.info.cz/clanek/37784/severoirska-otazka-blokuje-jednani-o-brexitu-britum-ale-zily-netrha-strach-maji-z-rustu-cen>

Ztráty ve veřejných sbírkách jsou rozsáhlé

9.11.2018 Haló noviny str. 03 Z domova

Monika HOŘENÍ

Rozhovor Haló novin s právníkem a vysokoškolským pedagogem Josefem Bendou

* Přibližně dvě desítky let se systematicky věnujete problematice restitucí majetku po roce 1989 a také starému umění, zvláště pak Sbírci starého umění Národní galerie v Praze. Jaké pohnutky vás k této činnosti přivedly?

Můj profesní zájem o restituce majetku po roce 1989 vyústil v sepsání a vydání rozsáhlé publikace Restituce majetku bývalých šlechtických rodů po roce 1989. Ke starému umění mne přivedl zájem o osudy uměleckých sbírek císaře Rudolfa II. na Pražském hradě, jakož i pozdější velké obrazové galerie, která měla nahradit umělecké ztráty, ke kterým došlo po císařově smrti a jež vyvrcholily odvozem drtivé většiny císařských sbírek, které se v roce 1648 na Pražském hradě ještě nacházely, do Švédska. Jelikož ze sbírek Pražského hradu bylo v roce 1797 několik desítek obrazů, které původně patřily do této velké obrazové galerie, zapůjčeno do Obrazárny Společnosti vlasteneckých přátel umění, nejstarší předchůdkyně dnešní Národní galerie (NG) v Praze, rozšířil se můj zájem rovněž na Sbíрку starého umění této instituce. Mimo to restituce uměleckého majetku po roce 1989 jsou úzce spjaty s restitucemi majetku bývalých šlechtických rodů a někdejších velkopodnikatelů, jakož i katolické církve a katolických řeholních řádů.

* V důsledku tzv. restitucí registrujete nevratné ztráty uměleckých sbírek. Jaké míry dosahuje tato nevratnost?

Ztráty, ke kterým ve veřejných sbírkách v ČR po roce 1989 došlo, jsou mimořádně rozsáhlé, a pokud bychom měli dobu po roce 1989 stručně charakterizovat, pak jde o téměř 30 let jejich postupného rozpadu. Přitom od počátku restitucí platí, že české veřejné sbírky výtvarného umění již nikdy v budoucnosti nezískají byť jen většinu ztracených děl zpět, a možnost nahradit je jinými stejně hodnotnými předměty je jen a pouze teoretická. Konkrétně v případě Sbírk starého umění NG v Praze jsou ztracená díla v některých částech expozice starého evropského umění, které před rokem 1989 představovaly její vrcholy (např. malby členů rodiny Brueghelů či P. P. Rubense), významnější než to, co zůstalo v majetku ČR. Velmi špatná je i situace v oblasti fondů českého gotického malířství a českého barokního sochařství.

* Na konferenci Nadace Nadání Hlávkových vaše vystoupení na téma »Sbírka starého umění NG v Praze po roce 1989: sonda do kulturní politiky ČR posledních desetiletí« vzbudilo zájem. Stává se vám často, že máte u publika pozitivní přijetí vašich kritických slov na adresu polistopadové státní kulturní politiky?

Téma restitucí majetku je velmi kontroverzní záležitostí, a dvojnásob to platí jak v případě restitucí majetku bývalých šlechtických rodů a někdejších velkopodnikatelů, tak i katolické církve a katolických řeholních řádů. Ve svých publikacích i přednáškách jsem se vždy snažil o maximální přesnost a preciznost závěrů, což je všeobecně pozitivně přijímáno. Můj osobní dojem z mého příspěvku na dané konferenci byl, že publikum bylo do značné míry šokováno rozsahem rozpadu Sbírky starého umění NG v Praze, který není běžně veřejně znám.

* Jste autorem odborných publikací, které byly vydány právě s podporou této nadace. První jste již zmínil, a pak je tu nejnovější studie Národohospodářského ústavu Josefa Hlávky Sbírka starého umění NG v Praze a její předchůdci

- od počátků k marné současnosti (2018), dva díly. Jak dlouho jste na těchto studiích pracoval?

V obou případech jsem nejprve řadu let shromažďoval velké množství podkladů, studoval stovky domácích i zahraničních odborných publikací i soudních rozhodnutí a v případě starého umění rovněž navštěvoval světové galerie. Velmi mi přitom pomáhala znalost několika světových jazyků. Samotný soupis obou vámi zmíněných publikací představoval velmi detailní, náročnou a vyčerpávající každodenní vědeckou práci, která v obou případech trvala několik let.

* Neskrýváte, že bylo chybou restituovat umělecká díla katolické církvi a katolickým řeholním řádům. Co je podle vás na těchto restitucích nejspornější? Umožnění vydávání uměleckých předmětů katolické církvi a katolickým řeholním řádům v zákoně o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi bylo zcela jednoznačným legislativním omylem, jehož následky jsou katastrofální nejen pro NG v Praze, ale i jiné české státní galerie. Je politováníhodné, že si zákonodárce nevzal příklad např. z Ruska, kde byly z restituce majetku pravoslavné církve vyjmuty umělecké předměty v majetku státních muzeí a galerií.

Emblematickými uměleckými předměty vydanými Národní galerií v Praze v rámci církevních restitucí jsou devět desek Vyšebrodského cyklu Mistra Vyšebrodského oltáře, Umučení sv. Tomáše a Sv. Augustin, představující dvě velkoformátová mistrovská díla Petra Paula Rubense, a čtyři obrazy tzv. Puchnerovy archy Mistra Křížovnického oltáře. Tyto obrazy nevyčíslitelné ceny představovaly čelná díla Sbírky starého umění NG, a byly by perlou sbírek starého umění kterékoli světové galerie. Jejich vydání dohodou třem různým katolickým řeholním řádům na sklonku léta 2014 představovalo neodčinitelnou ztrátu uměleckého majetku České republiky, stejně tak jako pozdější vydání sochy Sv. Judy Tadeáše M. B. Brauna, představující emblematický kus českého barokního sochařství, Arcibiskupství pražskému.

Vedle toho bylo katolickou církvi a katolickými řeholními řády vzneseno velké množství dalších požadavků na četná umělecká díla, a když jejich nárokům nebylo ze strany veřejných galerií vyhověno, nastoupila cesta soudních sporů. Nejvýznamnějším příkladem je zde soudní spor o Madonu z Veveří z dílny Mistra Vyšebrodského oltáře, která byla po skončení soudního sporu odvezena ze stálé expozice NG v Anežském klášteře do Diecézního muzea v Brně. Je nanejvýš politováníhodné, jak ostatně poznamenala i prof. Milena Bartlová, že tehdejší ministr kultury s vysoce nadstandardními vztahy s katolickou církvi nedokázal vyjednat alespoň zápůjčku Madony z Veveří pro Národní galerii v Praze. Požadavky katolické církve a katolických řeholních řádů vznesené podle zákona o majetkovém vyrovnání zahrnovaly rovněž umělecký majetek, který byl zkonfiskován v roce 1945 podle dekretů prezidenta republiky a nelze jej tedy vůbec žádat podle zákona o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi, jako je několik desítek velmi cenných uměleckých děl z kláštera v Oseku u Duchcova, kde aktuálně probíhá soudní spor. Či majetek již vydaný v první vlně restitucí církevního majetku podle zákonů č. 298/1990 Sb. a č. 328/1990 Sb., nebo majetek, který církvi nikdy nepatřil, kdy lze jmenovat oltářní obraz Klanění Tří králů P. Brandla v odsvěcené zámecké kapli smiřického zámku.

* Jaká jsou vaše další největší zjištění? Nejpodstatnějším faktem je, že v moderních dějinách Evropy a Severní Ameriky neexistuje příklad jiného státu, jehož sbírky výtvarného umění by se rozpadly způsobem, jakým se to stalo v ČR. Necelých 30 let po revolučních událostech listopadu 1989 bylo dobou neustálého zásadního ochuzování veřejných sbírek výtvarného umění. Na stránkách mé knihy popsány příklad Sbírky starého umění NG v Praze platí bezvýtku i pro ostatní sbírky této instituce, tedy Sbírku kresby a grafiky, Sbírku umění 19. století, Sbírku moderního a současného umění a Sbírku umění Asie a Afriky, stejně tak jako pro ostatní veřejné galerie v ČR, z nichž nejpostiženější jsou Moravská galerie v Brně, Muzeum umění v Olomouci, Galerie výtvarného umění v Ostravě, Galerie hl. m. Prahy, Alšova jihočeská galerie v Hluboké nad Vltavou, Krajská galerie výtvarného umění ve Zlíně a především pak Středočeská galerie v Praze, jejíž sbírka starého umění, vystavená v expozicích na zámcích v Nelahozevsi a Mělníce, v důsledku restitucí zcela zanikla.

Zajímavé je také srovnání doby po roce 1989 s dobou první ČSR. Zatímco v letech 1918-1938 byly veřejné umělecké fondy ČSR zásadním způsobem obohaceny, a to i ze zahraničních zdrojů, jak v oblasti starého umění (nákupy souborů českého gotického umění, holandského umění 17. století a mimořádných

solitérů jednotlivých evropských škol; A. Dürer, El Greco, F. Goya), tak i moderního umění (státní nákup francouzského umění), doba po roce 1989 programově likvidovala veřejné sbírky nikoli jen po jednotlivých obrazech či menších sbírkách, ale rovnou po celých galeriích (výše zmíněné expozice Středočeské galerie na zámčích v Nelahozevsi a Mělníce) i významných zámeckých obrazárnách (Rychnov nad Kněžnou, kolekce 68 klíčových obrazů ze státního zámku Opočno), jakož i zabíráním objektů, které před rokem 1989 sloužily k výstavním účelům (zámek Zbraslav, klášter sv. Jiří na Pražském hradě, Lobkovický palác tamtéž, hrad Kost, zámek Liběchov).

* Rozpadu českých veřejných sbírek výtvarného umění se věnuje podle vás malá pozornost. Dle čeho tak usuzujete? Například náš deník se »církvním restitucím«, včetně toho, že se ztratila část národního majetku, věnoval systematicky. Článků, které by se zabývaly rozpadem sbírkových fondů českých veřejných sbírek výtvarného umění, je poskrovnu, a povědomí veřejnosti o rozpadu uměleckých fondů v majetku ČR je mizivé. Jen zcela výjimečně se v médiích objeví článek, který by zmiňoval drastické ochuzení českých veřejných sbírek výtvarného umění po roce 1989 - naopak jsou zdůrazňovány skutečnosti, proč je namísto konkrétní dílo nebo sbírku vydat osobám jakýmkoli způsobem spřízněným s původními vlastníky. Oproti předlistopadové době, kdy byl upřednostňován veřejný zájem nad zájmem jednotlivce, je současná situace zcela opačná, kdy je zájem izolovaných jednotlivců a církevních subjektů prakticky ve všech případech nadřazen zájmům občanské společnosti a českého státu.

* Jaký ohlas mají vaše zjištění u odborné veřejnosti? Reagují na to nějak ředitelé galerií, kurátoři sbírek, ministerstvo kultury?

Od doby vydání dvojdílné knihy o Sbírce starého umění NG v Praze uplynula velmi krátká doba, hovořit o ohlasu je zatím předčasné. Povědomí o existenci publikace a jejím obsahu se šíří, a to také díky Hlávkově nadaci, která ji poskytla velkému množství českých veřejných knihoven. O studii se zmiňuje prof. Milan Knížák, vyžádal si ji ředitel Sbírky starého umění NG v Praze Dr. Marius Winzeler, se kterým jsem o problematice v knize zpracované obšírně diskutoval, stejně tak jako řada dalších osob.

* Uvádíte, že není příklad soudobého moderního státu, jehož sbírky by se rozpadly tak jako u nás. Znamená to, že zdejší státní politika navrácením majetku příslušníkům bývalých šlechtických rodů, někdejších velkopodnikatelů a jejich potomků, jakož i výkonem církevních restitucí byla anomální ve srovnání se světem?

Jak již v roce 2005 konstatoval předseda Ústavního soudu ČR Pavel Rychetský, žádná jiná země v dějinách právní civilizace nepřijala tak rozsáhlé restituční normy jako ČR. Ve Sbírce starého umění NG v Praze se to konkrétně projevilo tak, že z akvizic let 1934-1965 získaných jinak než koupí, darem, nebo převodem z jiné státní instituce zůstaly prakticky výhradně pouze poválečné německé konfiskáty a umělecká díla ze sbírek státního zámku Konopiště. Poněkud se při poukazování na potřebu nápravy křivd pod neustále opakovaným heslem »co bylo ukradeno, musí být vráceno«, zapomíná na to, že fondy řady nejvýznamnějších světových sbírek starého umění jsou ve své nejpodstatnější části konfiskáty bývalých panovnických sbírek: platí to např. pro Louvre v Paříži, Museo del Prado v Madridu, Ermitáž v Sankt Petěrburgu či Kunsthistorisches Museum ve Vídni. Kombinace snahy po nápravě starých křivd jdoucí až před druhou světovou válku, posuzování řady záležitostí izolovaně bez kontextu historických souvislostí ze strany soudů, ignorance a nepochopení ze strany politiků ze všech stran politického spektra sahající do nejvyššího patra politiky bez ohledu na politickou orientaci, jak to dokazuje mj. odvolání všech zápůjček uměleckých děl ze sbírek Pražského hradu v letech 1992-2016, z nichž většina byla v NG v Praze a jejich předchůdcích již od konce 18. století, jakož i s tím paralelně jdoucí naprostý a chronický nedostatek finančních prostředků na jakékoli významnější akvizice, dovedly Sbírku starého umění NG v Praze do současného neutěšeného stavu, kdy je v jejích stálých expozicích ve Šternberském a Schwarzenberském paláci i Anežském klášteře snadnější hledat umělecká díla, která od poslední návštěvy zmizela, než nové akvizice. * Tvrdíte, že pokud by náhodný návštěvník přišel do expozice starého evropského umění ve Šternberském paláci v roce 1990 a nyní, postrádal by při druhé návštěvě vysoký počet klíčových obrazů. To jsou vážná slova...

Oblast výtvarného umění, stejně jako celého českého muzejnictví, je téměř 30 let bez větší nadsázky na naprostém okraji zájmu českých politiků. Bylo by více než vhodné, aby politici i veřejnost konečně začali projevovat zájem o veřejné sbírky výtvarného umění jako veřejné statky, které představují nadčasovou hodnotu a symbol kulturní úrovně státu stejně tak jako zdroj mnohostranného poučení pro domácí i zahraniční návštěvníky od útlého věku až po vysoké stáří. Především je pak třeba zastavit další rozpad veřejných sbírek výtvarného umění, jakož i vyčlenit mnohonásobně vyšší finanční prostředky na akvizice, aby bylo možno vykupovat díla nejen na českém uměleckém trhu, ale i vybrané předměty v zahraničí, zejména pak ty, které pocházejí z teritoria zemí Koruny české. V každém případě je třeba aktivně bránit vývozu klíčových uměleckých děl do zahraničí. V těchto oblastech je velký dluh ministerstva kultury a českého státu obecně.

* Do budoucna není vyloučena snaha rozšiřovat okruhy osob pro další restituce. To by se šlo kam - před rok 1948, 1945 či snad do první republiky? Restituční hranice 25. února 1948 je fakticky již nyní v mnoha ohledech prolomena. Dosavadní vývoj legislativy i judikatury s sebou přináší neustálé rozšiřování okruhů oprávněných

osob, jak se v posledních letech ukázalo na příkladech církevních restitucí, resp. restitucí majetku katolické církve a katolických řeholních řádů, jakož i darů věnovaných tehdejší Státní sbírce starého umění v letech 1938-1939, které jsou v současnosti na základě změněné judikatury Nejvyššího soudu ČR vydávány potomkům původních dárců. Soudní rozhodnutí, činěná v jejich značné části čistě mechanicky a technokraticky bez jakékoli znalosti historického kontextu, otevírají prostor k dalšímu kolu rozpadu uměleckých sbírek. Církevní restituce naprosto zásadně ochudily umělecké fondy veřejných sbírek ČR, a pro Sbírkou starého umění NG v Praze byly ztraceny i klíčové zápůjčky z veřejného majetku.

Do budoucna není přitom vůbec vyloučeno, že buď ze strany některých politiků, nebo ze strany některých soudců bude snaha z nejrůznějších důvodů i nadále tyto okruhy oprávněných osob rozšiřovat, například v oblasti poválečných konfiskací německého majetku.

V mnoha ohledech se tak dá vysledovat naprosto jednoznačná paralela mezi rozpadem sbírek Pražského hradu v průběhu 17. až 19. století, rozpadem šlechtických sbírek v průběhu 18. a 19. století, ztrátami Obrazárny společnosti vlasteneckých přátel umění po smrti její zakladatelské generace, a komplexním rozpadem Sbírkou starého umění NG v Praze po roce 1989.

* Jsou některé osobnosti u nás, například spisovatelka Lenka Procházková, prof. Václav Pavlíček aj., a také politické síly, například KSČM, které restituce jako ztrátu národního bohatství systematicky kritizovaly. Ovšem potýkají se s cejchem potížistů, kteří »nechtějí vrátit ukradené«. Takže nelze říci, že by nikdo o tomto u nás nehovořil.

Skutečně nelze říci, že by o problémech spojených s restitucemi nikdo nehovořil, to jsem ostatně ani nikdy netvrdil. Problémem ovšem je, že tohoto upozorňování i významných osobností, které na problémy spojené s restitucemi poukazují, je významně méně, než by jich mělo být. Tak se i rozpadu českých veřejných sbírek výtvarného umění, jehož rozsah nemá a ani nikdy v moderní historii neměl obdobu kdekoli jinde na světě, věnuje pramalá pozornost laická i odborná. Zatímco historie předchůdců NG v Praze, zejména pak Obrazárny Společnosti vlasteneckých přátel umění a Státní sbírky starého umění, jakož i Obrazárny Pražského hradu a prakticky všech významných sbírek bývalých šlechtických rodů byla zpracována v mnoha odborných pracích, vývoj Sbírkou starého umění NG v Praze po roce 1945 je reflektován jen omezeně, a její postupný rozpad po roce 1989 jako by v odborných pracích téměř neexistoval.

Celý rozhovor na www.iHalo.cz

V moderních dějinách Evropy a Severní Ameriky neexistuje příklad jiného státu, jehož sbírky výtvarného umění by se rozpadly způsobem, jakým se to stalo v ČR po roce 1989.

Oblast výtvarného umění, stejně jako celého českého muzejnictví, je téměř 30 let bez nadsázky na naprostém okraji zájmu českých politiků.

České veřejné sbírky výtvarného umění již nikdy v budoucnosti nezískají byť jen většinu ztracených děl zpět. Možnost nahradit je jinými stejně hodnotnými předměty je jen teoretická.

JUDr. PhDr. Josef Benda, Ph. D., LL. M., Ph. D., (*1978) přednáší na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Dlouhodobě se věnuje problematice restitucí majetku a starého umění, včetně jejich mediálního obrazu.

Foto popis|

Den podle...

9.11.2018 ČRo Plus str. 01 17:10 Den podle...

Petr ŠIMŮNEK, moderátor

Dobrý den, je pátek, krátce po páté a vy posloucháte Český rozhlas Plus a den podle mě. Den už prostě jasně listopadový a plný zajímavých a důležitých událostí. Tady je náš výběr. Sousedé v Rakousku řeší, že v jejich armádě byl vysoký důstojník, který za peníze donášel Rusům. Vídeň a Moskva jsou teď ve špionážní přestřelce. Bill Gates otevřel poněkud zvláštní, ale nadmíru důležitý veletrh. Jde v něm toalety, ano, pro záchody, ale pro celou půlku světa. Hlavní ulice měst v Británii trpí letos dost zvláštní nemocí. Zavírají se tam obchody a hospody

Plné znění zpráv

jedna za druhou. Podobné je to i ve Spojených státech. Hrozí tohle i Česku? Jedna zaoceánská loď vyprodukuje tolik škodlivin jako padesát milionů aut. Mělo se to změnit, ale zdá se, že se to změní. Bohužel ještě k horšímu. Jedna z neprogresivnějších, ale taky nejztrátovějších firem světa Tesla má ode dneška novou hlavu. Místo Elona Muska ji povede žena a nejoblíbenější česká skupina posledních desetiletí, Lucie, vydala dnes novou desku a je skvělá a my vám dáme spolu s Davidem Kollerem trochu ochutnat. Tak dobře poslouchejte.

/ Upoutávka /

Petr ŠIMŮNEK, moderátor

Rakousko prožívá špionážní skandál první kategorie. Jeden z důstojníků rakouské armády 20 let sloužil jako ruský špion, dostal 300 tisíc euro, měl krycí jméno Jurij a teď jeho odhalení zásadně zkomplikovalo rakousko-ruské vztahy. Rakouská ministryně zahraničí Karin Kneisslová už zrušila svoji plánovanou cestu do Moskvy, kancléř Sebastian Kurz mluví o možných odvetných opatřeních. Co se o špionážním skandálu a špionovi samotném ví, to vám řekne Jan Šír z katedry ruských a východoevropských studií institutu mezinárodních studií **fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Dobrý den přeju.

Jan ŠÍR, odborník na ruská studia

Dobrý den.

Petr ŠIMŮNEK, moderátor

Tak co vlastně o tom všem víme, kdo je ten špion, co měl dělat, měl být ze Salzburku, aspoň podle toho, co jsem četl dnes v rakouských novinách.

Jan ŠÍR, odborník na ruská studia

Víme pouze to, co bylo zveřejněno na základě té zprávy, se kterou jako první přišla rakouská Krone Zeitung. Mělo se jednat o člena generálního štábu Bundesjahu, což je tedy ta rakouská armáda ve výslužbě, který od, byl zaverbován někdy koncem osmdesátých let a od devadesátých let aktivně předával informace týkající se zbraňových systémů a vytvářel i osobnostní profily členů nejvyššího armádního velení Bundesjahu ve prospěch ruské vojenské rozvědky. Jenom bych chtěl navázat na to, co jste řekl v tom úvodním příspěvku, Jurij ... Který se nacházel v Rakousku.

Petr ŠIMŮNEK, moderátor

Aha, člen generálního štábu, to je poměrně vysoká pozice, jak se na něj vlastně přišlo teď?

Jan ŠÍR, odborník na ruská studia

Víme o tom, co bylo řečeno. Hovoří se o tom, že Rakušané dostali tip od jedné ze zpřátelených zpravodajských služeb, spekuluje se o tom, že to bylo Německo.

Petr ŠIMŮNEK, moderátor

A co to vlastně znamená tohle odhalení pro rusko-rakouské vztahy a jaké vlastně jsou?

Jan ŠÍR, odborník na ruská studia

Ty vztahy byly samozřejmě poznamenány celkovým kontextem evropsko-ruských vztahů, tyto vztahy doznaly značného ochlazení, zejména v reakci na ruskou agresi na Ukrajině a rostoucí agresivitu těch nepřátelských akcí, mimo jiné zpravodajských služeb na evropském území. Nicméně Rakousko, to je potřeba si tady uvědomit, je neutrální země, není třeba členem Severoatlantické aliance a díky tomuto postavení si mohlo dovolit udržovat s Ruskem v některém ohledu privilegované vztahy. Já bych tady asi rád zmínil to, že Rakousko rozhodně nepatří k nejentuziastičtějších členům Evropské unie, kteří by trvali na prodlužování protiruských sankcí, právě s ohledem na ty ruské aktivity na Ukrajině. Státní firma OMV je jedním z těch beneficiářů plánovaného podmorského plynovodu Nordstream 2, víme o tom, že Vladimir Putin udržuje těsné vztahy se současnou

rakouskou ministryní zahraničních věcí Katrin Kneisslovou, již byl dokonce na svatbě a která pochází, respektive byla nominována do této funkce pravicově populistickou stranou Svobodných FPO, o jejichž stycích s Moskvou se rovněž spekuluje, takže lze předpokládat, že tyto vztahy, které měly do určité míry výsadní postavení, v tom mezinárodním kontextu, vzhledem k tomu, že Rakousko je členem Evropské unie, budou úměrně tomu, jak se ten skandál bude prohlubovat a zintenzivňovat poškozeny.

Petr ŠIMŮNEK, moderátor

Jak jsme slyšeli, tak ruský ministr zahraničí Lavrov celou aféru odmítl, že o tom Moskva vůbec nic neví a obvinil Vídeň, že troubí do světa nesmysly. Je to běžná reakce, když se přijde na nějakého špiona, to se přece nepřiznává, tak se řekne, že je to nesmysl, nebo se pletu?

Jan ŠÍR, odborník na ruská studia

Těžko říci, standardně taky záleží na závažnosti případu, záleží na situaci, záleží na kontextu. V případě, že by ten případ, ta událost nebyla tak závažná, tak si lze představit, že by tady došlo k nějakému tichému třeba vyhoštění spolupracujících špiónů a tak dále a zúčastněné strany by neměly potřebu vycházet s touto informací na veřejnost, nicméně těch ruských aktivit tohoto druhu v poslední době je více, ať už se tady jedná o agresivní kroky ruské vnější rozvědky vůči Velké Británii, na jaře došlo k té kauze Skripal, kdy byla použita nervově paralytická látka k usmrcení Sergeje Skripala na britském území. Před měsícem jsem měl tu čest pro Vaši stanici komentovat špiónský skandál související s pokusem ruských tajných služeb o nabourání do počítačových systémů organizace pro zákaz chemických zbraní a těch aktivit je tady prostě více. A tomu asi odpovídá i ta rakouská reakce, která měla tu povahu toho, že Rakušané neváhali s touto informací vyjít na veřejnost.

Petr ŠIMŮNEK, moderátor

Dá se čekat i to, že Rakušané vypoví nějaké rakouské diplomaty, jak se v takových případech obvykle dělá?

Jan ŠÍR, odborník na ruská studia

Těžko říci, to já nevím. Rakousko zatím bylo velice opatrné, Rakousko patřilo k těm zemím, které třeba v reakci na tu Skripalovu aféru nesáhli k vyhošťování diplomatů. Tady je důležité i říct to, že tou špiónáží se nezabývala pouze ruská vojenská služba, nicméně této ruské vojenské rozvědky se podařilo zasadit krtku, nebo najít krtku v samotném štábu ze strany občanů Rakouska. Takže to bych si momentálně nedovolil předjímat, nicméně lze předpokládat, že Rakousko i díky tomuto skandálu bude věnovat větší pozornost než doposud těmto aktivitám Ruska, které minimálně v rakouském veřejném diskurzu byly velmi dlouho bagatelizovány.

Petr ŠIMŮNEK, moderátor

Měli bychom si i my v Česku dát větší pozor na to, co ruská rozvědka nebo ruští špióni dělají na našem území?

Jan ŠÍR, odborník na ruská studia

Já si myslím, že ano a že to svědčí o tom, že skutečně ruská strana země střední Evropy, kam se nejenom historicky řadí jak Rakousko, tak Česká republika jako určitý slabší článek toho jednak evropského společenství a jednak jako určitou vhodnou základnu, odkud lze rozvíjet aktivity tohoto druhu i do dalších zemí Evropy a ta zvýšená aktivita ruských tajných služeb na našem území je zdokumentována pravidelně o ní ve svých výročních zprávách referuje například česká Bezpečnostní informační služba.

Petr ŠIMŮNEK, moderátor

Říká Jan Šír z katedry ruských a východoevropských studií institutu mezinárodních studií **fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy a mluvili jsme o špiónážním skandálu, který teď zuří mezi Vídní a Moskvou. Děkujeme pěkně.

Jan ŠÍR, odborník na ruská studia

Děkuji za zavolání.

Petr ŠIMŮNEK, moderátor

Bill Gates. Druhý nejbohatší člověk planety a zakladatel Microsoftu investuje teď do nové věci. Do toalet. Ano, slyšíte dobře. Gates je totiž také jedním z největších filantropů světa a snaží se najít dokonalý záchod, který by pomohl miliardám lidí v rozvojovém světě zásadně zlepšit zdraví, ohrožované právě fatálním nedostatkem ve vybavení toaletami a kanalizací. K dobré toaletě s kanalizací nemá totiž dnes přístup polovina světové populace, tedy více než 4,5 miliardy lidí a podle výpočtu to svět stojí 223 miliard dolarů vynaložených zbytečně na léčení nemocí způsobených nedostatečnou hygienou. Gates otevřel v Pekingu speciální veletrh, na kterém předvádí firmy své nápady na řešení téhle situace a Bill Gates celý výzkum dotuje 400 miliony dolary. Tedy více než osmi miliardami korun. Největší je tenhle problém v Číně, v Indii a v Africe, Čína ústy svého nejvyššího představitele vyhlásila velkou toaletní revoluci. A fronta na záchod se stála taky v Praze. I když symbolicky. Na náměstí Republiky se do ní zařadilo 375 lidí, právě proto, aby na tenhle problém spolu s dětským fondem UNICEF, na tenhle problém upozornili. S námi je teď na telefonu Pavla Gomba, ředitelka české pobočky UNICEF, dobrý den přeje, Pavlo.

Pavla GOMBA, ředitelka české pobočky UNICEF

Dobrý den.

Petr ŠIMŮNEK, moderátor

Jak je vlastně tenhle problém veliký? Moc často se o něm nemluví, teď ale když Bill Gates otevřel veletrh a vy jste stáli frontu, tak o tom mluvit budeme.

Pavla GOMBA, ředitelka české pobočky UNICEF

Samozřejmě, je to téma, které většinou zůstává někde na konci priorit, nicméně dá se říct, že v těch chudších zemích nebo v krizových oblastech je to téma velmi akutní, v podstatě se odhaduje, že skoro jedna miliarda lidí, asi 890 milionů lidí stále nemá možnost používat ani tu nezákladnější toaletu, což je samozřejmě zdravotní problém, vlastně vytváří to prostředí, kde se mohou šířit různé nebezpečné infekční nemoci, ale je to i problém, který má třeba dopad na vzdělávání dětí, nebo třeba i na bezpečnost žen a dívek, což právě je téma UNICEF.

Petr ŠIMŮNEK, moderátor

Co se dá s tímhle problémem dělat, co se na to dá vymyslet? Bill Gates dotuje 400 miliony dolarů, jak jsme řekli, výzkum a vývoj nějakého speciálního záchodu, který by to mohl vyřešit, ale co se dá s tímhle, s touhle věcí dělat?

Pavla GOMBA, ředitelka české pobočky UNICEF

Já si myslím, že to je správný směr, v podstatě je to směr, kterým se ubírají mnohé humanitární organizace, koneckonců vlastně voda a hygiena jsou první věci, které třeba v případě nějakých přírodních katastrof nebo ozbrojených konfliktů, tam, kde se koncentruje hodně lidí na jednom místě se vlastně zajišťují, ale vlastně jsou to i takové dlouhodobé investice, například třeba právě ve školství víme, že tam, kde jsou k dispozici ve škole oddělené toalety pro chlapce a dívky, tak zhruba o 11 procent dívek dokončí více škol, což vlastně je docela důležitá věc, že na tom, jestli dochodíte školu nebo ne, že to může třeba záležet i na tom, jestli tam jsou toalety.

Petr ŠIMŮNEK, moderátor

Já to vím ze svých cest do Nepálu, kde se staví školy a kde je tohle vlastně zásadní věc, jestli jsou oddělené toalety nebo ne, v jakých oblastech na světě je vlastně ta situace v tomhle ohledu nejhorší?

Pavla GOMBA, ředitelka české pobočky UNICEF

Je to zcela jednoznačně, pokud, takhle, pokud bychom se dívali na to, na oblasti, kde má přístup k toaletě nejmenší počet lidí, tak je to zcela jednoznačně taková ta část okolo rovníku a Afriky, jako třeba země Niger nebo Čad, kde je opravdu více než 70 procent lidí nemá vůbec žádnou toaletu. Ale pokud bychom to přepočítali

na počet lidí, tak jak bylo řečeno, tak vlastně Čína, Indie, v Indii 40 procent lidí, byť je to velmi rychle rostoucí, vyspívající země, tak pořád 40 procent Indů nemá možnost používat toaletu.

Petr ŠIMŮNEK, moderátor

A vy jste teď udělali frontu na záchod na náměstí Republiky, jak mohou pomoci Češi, kteří třeba o tom problému slyší poprvé a chtěli by nějak pomoci?

Pavla GOMBA, ředitelka české pobočky UNICEF

My jsme dokonce držitelem českého rekordu v počtu lidí ve frontě na záchod, byla to právě vlastně součást osvětové kampaně, nejlépe na webu UNICEF.Cz jsou tam i vlastně možnosti: Vítáme buď dobrovolnou pomoc, zejména u nás v České republice, třeba na akcích benefičních, ale je možné také přispět - v podstatě každá koruna pomůže. Jedna školní toaleta máme spočítáno stojí asi 810 korun.

Petr ŠIMŮNEK, moderátor

To znamená, že asi peníze jsou to, čím můžeme my v Česku tady pomoci nejrychleji a nejlépe.

Pavla GOMBA, ředitelka české pobočky UNICEF

Zcela jednoznačně. Je to takový jako nejjednodušší způsob a my vlastně ty peníze průběžně uvolňujeme tam, kde jsou potřeba.

Petr ŠIMŮNEK, moderátor

Říká Pavla Gomba, ředitelka české pobočky UNICEF a bavili jsme se o tématu, o kterém se zas tak často v rozhlase nebavíme a sice o toaletách a jejich potřebnosti pro rozvojový svět. Děkujeme pěkně.

Pavla GOMBA, ředitelka české pobočky UNICEF

Děkuji, krásný večer.

Petr ŠIMŮNEK, moderátor

Obchodníci v Británii vyhlašují poplach. Letošní rok je ve znamení vlny zavírání obchodů a restaurací na hlavních třídách britských měst, za první půlrok z nich zmizelo 24 tisíc obchodů a to je o 17 procent vyšší úbytek než v loňském roce. Obchodníci žádají teď vládu, aby jim pomohla. Nejvíce postižené jsou podle The Guardian, který o tomhle problému píše, především hospody, protože mladí Britové prý pijí méně alkoholu. Zavírají se ale taky obchody s módou a elektronikou a to zejména kvůli konkurenci e-shopů a on-line nakupování. Velice podobné je to také letos ve Spojených státech, kde se zavřely brány víc než 5000 obchodů, včetně velkých značek jako Maces, Lord and Taylor, ... Nebo velkých center jako je ... Teď máme na telefonu spolupracovníka Českého rozhlasu v Londýně Milana Kocourka, dobrý den přejdu.

Milan KOCOUREK, spolupracovník Českého rozhlasu v Londýně

Dobrý den.

Petr ŠIMŮNEK, moderátor

Čím to je, že se v Británii letos zavírá tolik obchodů a hospod, je to prostě jenom kvůli tomu, že lidé si zvykli nakupovat on-line?

Milan KOCOUREK, spolupracovník Českého rozhlasu v Londýně

No tak je to především kvůli tomu, to je zajímavé, co říkáte, protože k tomu se hlásí, k tomuto úbytku tedy skutečně hotovosti na hlavních ulicích, jako hotovosti v obchodech, neboli tržby jako takové, cash hotovost, na tu si právě stěžují všechny hlavní organizace živnostníků. A svalují to tedy nejenom na tuto okolnost, je to v

podstatě asi tak, že statisticky řečeno jedna třetina tržby na hlavních třídách v obchodech už probíhá on-line. To znamená, že lidé ztrácejí práci, protože se zavírají obchody, o kterých jste hovořil, musí hledat nové zaměstnání a tam je právě problém další, v tom hledání nového zaměstnání, protože i když celkem zaměstnanost jako taková, co se týče čísel mírně stoupá, tak přece jenom věci jako takzvaný nulový kontrakt neboli zero contract, je velmi nevýhodné... Možná vás zavolají do práce a to je strašné, protože proti tomu bojují nejenom odbory, ale to je v podstatě dost špatný kontrakt, který musíte podepsat jenom proto, že žádný jiný nemáte. To znamená, že ti lidé, kteří přijdou o práci v těch obchodech, restauracích, v pubech, tedy těch hospodách, nebo v nálevnách, ti, kteří přijdou teď o práci, budou mít teď potíže sehnat novou práci, a to je právě veliký problém.

Petr ŠIMŮNEK, moderátor

A co tedy chtějí obchodníci po vládě, aby pomáhala s tím najít práci, nebo aby dotovala nájmy, nebo co by chtěli, aby vláda udělala?

Jan ŠÍR, odborník na ruská studia

No tak například v ... Se připomíná, že ministr financí, který přinesl rozpočtová opatření, který jejich návrh minulý měsíc, ten nabízí právě obchodníkům některé věci. Ovšem to zatím ještě nevstoupilo v platnost. Například na 0,5 milionu obchodů, neboli majitelů obchodů, také hospodských v restauracích, má mít výhodu z toho, že se uvolnily miliony liber právě na daňové úlevy, ovšem jelikož to ještě nevstoupilo v platnost, tak zatím máme bohužel jenom ty negativní výsledky a ty jsou celkem vážné, protože například jsem viděl dneska zprávu, že Evropská komise v Bruselu předpovídá, že Británie, ekonomika britská jako celek do příštího roku klesne skoro na dno, co se týče hospodářských výsledků, kromě Itálie, Itálie se zdá bude mít horší výsledky, ale to je velmi smutná situace pro Británii, protože Británie doposud až do myslím loňského předloňského roku byla mezi vůdci, co se týče růstu v Evropské unii. Takže to se nyní bude měnit, jak se zdá a oni se začínají přít právě vládní agentury, jako třeba takzvaný úřad pro rozpočtovou odpovědnost, což je vládní úřad, nyní se budou přít o to, zda opravdu Mezinárodní měnový fond, který předpovídá na příští rok a do roku 2020 růst jedno a půl procenta, nebo jestli má pravdu právě ten úřad pro rozpočtovou odpovědnost vlády, který mírně více předpovídá růst. Ovšem tady se už bavíme skutečně o desetinných místech a to je právě dost trapné, protože Británie byla vůdcem, co se týče růstu hospodářského růstu v Evropě.

Petr ŠIMŮNEK, moderátor

A Milane, když se vrátíme k těm obchodům, člověk, který je v Británii a viděl ji a zná ty high streets, nebo jak se tomu říká... Tak ví, že na nich jsou ty obchody velice podobné, jeden vedle druhého. Jak ten, jak tahle vlna zavírání mění vlastně tvář těch měst? Místo těch obchodů, které se zavírají, přichází něco nového, nebo ne? Protože víme, že to saldo je záporné, že prostě mezi zavřenými a nově otevřenými obchody a hospodami je díra 4000 poboček.

Milan KOCOUREK, spolupracovník Českého rozhlasu v Londýně

Přesně tak. Nejhorší situace, to říkají právě ti živnostníci a jejich organizace, je v jihovýchodní Británii, tedy v jihovýchodní Anglii, neboli Londýn a okolí a také na anglickém severozápadě. A ta situace je taková, že skutečně jdete třeba po ulici a najednou přes noc zavrou a místo toho se tam objeví jako prázdný obchod a místo něj vůbec nic. A to je právě bohužel situace v dnešní Británii. Například nejhůř postižené město na severozápadě, má být tedy Darlington a to několik ještě dalších, ale já to vidím tady třeba i ve východním Londýně, kde jako když něco zavře, tak už místo nich, místo toho obchodu, který třeba před měsícem prosperoval, se neobjeví vůbec nic. Jenom se tam objeví desky veliké, že jako se přestalo obchodovat a to je poměrně velmi smutné. A to je bohužel známé firmy, Marks and Spencer, třeba, nebo Next, New Look, to jsou firmy, které každý člověk, každý Brit, každý turista, který sem jezdí často, zná. Takže už potom, dá se říct, tam, kde byl nakupovat před měsícem, už nakupovat nemůže. A to samé se týká hospod. A tam jako já třeba si myslím, že je to velmi smutná situace, protože v hospodách je to tak, že hospodští, ti jsou třikrát vzati na hůl, to si stěžují opět jejich zástupci, jejich organizace, které oni mají, že například z piva se platí největší daň, potom máte další daň, která je daň z obratu a potom ještě DPH. Takže tyto tři daně, ty zničí, dá se říci, hospodské, restaurace, puby, do větší míry než kohokoliv jiného, protože třeba ta daň z obratu je právě pro hospody a sice z každé libry vyšší než kdekoliv jinde, mezi ... A to je smutné, protože hospody, když přestávají jít, tak ulice jsou smutnější a smutnější.

Petr ŠIMŮNEK, moderátor

Říká z trošku smutného Londýna Milan Kocourek, děkujeme pěkně.

Milan KOCOUREK, spolupracovník Českého rozhlasu v Londýně

Na slyšenou.

Petr ŠIMŮNEK, moderátor

Jestli je stejná situace i v Česku, nebo jestli nám podobná situace hrozí, na to se zeptám Filipa Šípka ze společnosti ..., který sleduje právě tenhle trh. Dobrý den přeju.

Filip ŠÍPEK, odborník

Dobrý den.

Petr ŠIMŮNEK, moderátor

Čím to je, že se tak ve velkém zavírají obchody ve Velké Británii, jak jsme slyšeli, ale i ve Spojených státech, jak jsem zmiňoval. Je to kvůli konkurenci on-line nebo kvůli něčemu jinému?

Filip ŠÍPEK, odborník

Myslím si, že on-line má opravdu velký vliv a ten velký vliv, o kterém se bavíme, tak je ještě akcentovaný tím, že když těm kamenným obchodům klesnou mírně tržby, řekněme o 5-15 procent, tak s ohledem na jejich fixní náklady, tak tohleto má... Zabírá jim to velkou část zisku. Takže si myslím, že on-line má opravdu velký vliv, zároveň digitalizace, která je napojená taky na on-line, virtuální realita a spojení nakupování se zážitky, kterých se, kterým se velmi daří on-line obchodům a novým start-upům, tak to na to má vliv, nástup nové generace, že dneska lidé se často zaměřují na jejich pro ně důležitý pohled na služby a místo toho, abych si uvařil doma a nakupoval si všechny spotřebiče k tomu, tak si zajdu do restaurace, objedná si přes Uber Eat něco a vlastně ty, všechno to zboží, které jsme dříve nakupovali, tak už k tomu nepotřebujeme.

Petr ŠIMŮNEK, moderátor

Filipe, znamená to, že tenhle trend přijde i do Česka, že i tady se máme připravit na to, že na hlavních třídách měst se budou zavírat obchody, protože se prostě obchodování a nakupování přesune on-line?

Filip ŠÍPEK, odborník

Tak to je samozřejmě složitější otázka. Zatím si myslím, že se tomu tolik neděje, myslím si, že v Čechách máme pomalejší nástup on-line trendů. Jedním z dopadů, nebo jedním ze subjektů, kde to bylo vidět poměrně hodně, jsou obchody s elektronikou, kde ten on-line trh šel poměrně rychle a ty se poměrně často zavíraly. Nebo k čemu docházelo, že velké obchody v obchodních centrech, tak zmenšovaly své plochy a stávaly se z nich takové řekněme výkladní skříně, které měly na to ještě zároveň napojený on-line a myslím si, že v Čechách máme poměrně silnou konjunkturu, která, i když roste on-line, tak pomáhá i kamenným obchodům, takže ten trend si myslím, že ještě tolik nedopadl do Čech, ale určitě si myslím, že to je něco, co bude následovat trendy západní a přijde k nám.

Petr ŠIMŮNEK, moderátor

A jsou na to připraveni majitelé těch objektů, v kterých ty obchody jsou? A jsou připraveni třeba snižovat ceny za nájmy, nebo ne?

Filip ŠÍPEK, odborník

Myslím si, že v tuto chvíli se snaží inovovat své přístupy, snaží se více zapojit zábavu, občerstvení a přinášet nájemce, kteří jsou perspektivní, wellness, a myslím si, že v tohleto se jim v tuto chvíli díky konjunkturu velmi

daří a mají vysoké obsazenosti a s tím spojené i vysoké nájmy. V tuto chvíli jsou spíše čekací lhůty na kvalitní obchodní centra.

Petr ŠIMŮNEK, moderátor

Zatím máme spíš opačný problém než mají Britové.

Filip ŠÍPEK, odborník

Myslím si, že to k nám úplně tolik ještě nedošlo, že ekonomika je silná a nízká nezaměstnanost a že tady ten trend úplně k nám zatím nedochází, otázka je, co se stane, až přijde ekonomická recese.

Petr ŠIMŮNEK, moderátor

Říká Filip Šípek z firmy ... A bavili jsme se o tom, jestli i do Česka dorazí trend, který vidíme v Británii a ve Spojených státech, kde se letos zavírá jeden obchod za druhým. Děkujeme, Filipe.

Filip ŠÍPEK, odborník

Díky.

Petr ŠIMŮNEK, moderátor

Možná už jste to slyšeli. Jedna velká zámořská kontejnerová loď vyprodukuje během své cesty tolik zplodin jako padesát milionů automobilů. Dvacet takových lodí je tedy víc škodlivých než všechna auta na celé planetě dohromady. To se mělo teď změnit novým nařízením pro kvalitu paliva, ale nějak se to zvirtlo. Lodě sice budou muset používat palivo, které neprodukuje tolik zplodin, ale nařízení loďaři obešli po svém. Instalují totiž na své paluby takzvané pračky nekvalitního paliva, které sice udělá naftu, na kterou se jezdí, čistší, ale zbytky z tohohle praní prostě vypustí do moře. Takže vzduch možná čistší bude, ale oceány možná čeká katastrofa. Máme teďka na telefonu Miroslava Šutu, konzultanta v oblasti ekologických a zdravotních rizik z Centra pro životní prostředí a zdraví. Dobrý den, přeju.

Miroslav ŠUTA, konzultant

Dobrý den.

Petr ŠIMŮNEK, moderátor

Je to pravda, že zaoceánská nákladní, ale taky výletní lodě jsou takovými velkými znečišťovateli vzduchu?

Miroslav ŠUTA, konzultant

Ono záleží, jakou škodlivinu si vybereme. Ten argument, který jste použil, používají často lobbisté automobilového průmyslu, aby zdůvodnili, proč není třeba regulovat automobily. Ten hlavní problém jsou oxidy síry. Pro srovnání - dnes je povoleno v naftě, kterou spalují ty zaoceánské lodě, aby tam bylo 35 gramů síry na kilogram. Což je 3,5 tisíckrát víc než v té naftě, kterou si koupíte na benzinové pumpě. Čili tam ten rozdíl v těch oxidech síry je obrovský a právě toho se týká to zpřísnění limitů, v podstatě těch 35 gramů na litr nebo na kilogram by se nově ta námořní nafta měla dostat na nějakých pět gramů, ale pořád je to 500x více síry než má nafta, kterou si kupujeme u čerpadel.

Petr ŠIMŮNEK, moderátor

A teď právě ale loďaři, aby nemuseli tu naftu, která má být aspoň trošku méně škodlivá, ale je o hodně dražší, nechtějí kupovat a chtějí nainstalovat na své lodě ty pračky, o kterých jsem mluvil a ten zbytek z toho praní prostě vypustit do moře. Co se může stát?

Filip ŠÍPEK, odborník

Je to tak, já bych jenom upřesnil, že nejde o to, že by oni čistili to palivo, ale když se to palivo spálí a vzniknou ty splodiny, tak jsou tam takzvané scrubery, což jsou takové jako povrchy, které vymývají ten škodlivý oxid siřičitý, je to vlastně takové primitivní odsiřovací zařízení, problém je, že v těch vyspělých zemích, jako je například Skandinávie, Kanada nebo USA, tam musí vyčištěnou vodu ty lodě zachytávat a v přístavu ji předat k vyčištění. Kdežto na těch světových oceánech, kde žádný stát nemá právo omezovat ty další, musí dojít k celosvětové dohodě, tak tam hrozí, že by ty lodě vypouštěly tu vodu znečištěnou sírou do moří a studie ukazují, že ta hodně znečištěná voda je velice kyselá a v podstatě by tam mohlo docházet k něčemu, co my známe z osmdesátých let, čili období kyselých dešťů, která může ohrožovat ty vodní organismy, stejně jako u nás kdysi umíraly lesy třeba v Krušných horách.

Petr ŠIMŮNEK, moderátor

O jak velkém problému se vlastně bavíme? Já jsem říkal, že jedna loď je tolik jako padesát milionů aut, dobře, že se to možná používá v automobilovém lobby, ale přece jenom jsme také říkali, že kvůli té špinavé naftě je to pravda. Kolik takových lodí ale po světových oceánech vlastně jezdí?

Miroslav ŠUTA, konzultant

V tuhle chvíli jezdí tisíce takovýchle lodí... Tisíce a situace je taková, že ony v tuhle chvíli nesmí do těch bohatých přístavů například v Severním moři, nebo do žádného z velkých přístavů třeba v Kanadě nebo Spojených státech, takže to řeší tak, že třeba ty velké lodě jedou přes oceán a než vjedou do těch evropských nebo amerických vod, tak tam překládají ty kontejnery na menší lodě, které už plují na to kvalitnější palivo, protože jak jsem říkal, Evropa, část Evropy a skoro celá Severní Amerika má vlastně jakoby takovou nízkemisní zónu pro lodě. Takže tam je jaksi největší problém v těch místech, kde pluje těch lodí hodně blízko pobřeží a to je třeba Středozemní moře, to je třeba Suezský průplav a podobně. Tam, jak je velká koncentrace těch lodí s velkými emisemi, tak tam hrozí největší poškození té vody, nebo těch vodních ekosystémů. Ale jenom bych chtěl říct, že to snížení těch limitů síry bylo vedeno právě proto, že tam v tuhle chvíli ty lodě ohrožují těmi zplodinami lidi, kteří žijí na tom pobřeží. Protože je to podobné asi jako staré uhelné elektrárny znečišťovaly v osmdesátých letech naše ovzduší.

Petr ŠIMŮNEK, moderátor

Právě nový výzkum zveřejněný v časopise Nature tvrdí, že tohle znečištění, o kterém jste mluvil, přispívá až k 400 tisícům předčasných úmrtí za rok a k 14 milionům onemocnění dětí astmatem. Proč se s takhle velkou věcí nic výraznějšího nedělá?

Miroslav ŠUTA, konzultant

Jak jsem říkal... Ty rozvinuté země s tím něco dělají, už v tuhle chvíli třeba v Severním moři nebo ve Spojených státech, nesmí se používat v námořních palivech taková paliva, která obsahují ještě pětikrát méně síry než je ten obsah, který bude nově povolen globálně. Problém je, že ve světových oceánech není žádná jedna mocnost, která by mohla říct, co se v tom oceáně smí nebo nesmí, ale musí se tam dohodnout celý svět, a řada zemí má vlastně ekonomiku založenou na tom, že velice lacino poskytuje vlajky, vlastně námořní vlajku komukoliv, takové země jako třeba Libérie, Panama a podobně a pokud se nepodaří přesvědčit tyhle lodě a nesjednotí se nějaká přísná globální pravidla, tak ten problém se vyřešit nepodaří, ale myslím si, že do budoucna to řešení se blíží, protože třeba Čína začala na svých řekách a v některých svých přístavech taky uplatňovat ty zóny jaksi ... Do budoucna se ten problém po postupných krocích podaří vyřešit.

Petr ŠIMŮNEK, moderátor

Říká Miroslav Šuta, konzultant v oblasti ekologických a zdravotních rizik z centra pro životní prostředí a zdraví. A bavíme se, nebo bavili jsme se o tom, jak moc zaoceánské lodě znečišťují ovzduší a vody a jestli se s tím dá něco dělat. Děkujeme pěkně.

Miroslav ŠUTA, konzultant

Na slyšenou.

Petr ŠIMŮNEK, moderátor

Teslu bude řídit žena. Nejznámější výrobce elektromobilů vizionáře Elona Muska postavil do čela Robin Denhome, která bude řídit právě firmu místo kritizovaného Muska. K tomuhle opatření byl Elon Musk a Tesla celá donucena komisí pro cenné papíry americkou, po Muskových kontroverzních prohlášeních o zpětném výkupu akcií a taky po zprávách, jakým stylem on sám Teslu řídí. Kdo je žena, která má zlepšit provoz a reputaci slavné, ale pořád hodně ztrátové firmy, se zeptám Vladimíra Libeckého z Autoweek.Cz. Dobrý den, Vladimíře.

Vladimír LIBECKÝ, Autoweek.cz

Dobrý den.

Petr ŠIMŮNEK, moderátor

Tak kdo je vlastně ta žena Robin Denhome, která má teď řídit tuhle skvělou firmu?

Vladimír LIBECKÝ, Autoweek.cz

Tak je to poměrně renomovaná specialistka na finance, Australanka, která zatím působila především v australských firmách. Začínala u Toyoty a v poslední době řídila finance v australských telekomunikacích, ve společnosti Telstra a už nějakou dobu je členkou představenstva Tesly. Takže ona s tou Teslou už je propojená delší dobu.

Petr ŠIMŮNEK, moderátor

Má tedy i zkušenosti s automobilovým průmyslem, kromě Tesly? Vy jste zmiňoval Toyotu.

Vladimír LIBECKÝ, Autoweek.cz

Ona u Toyoty začínala úplně v počátcích, před delší dobou v Austrálii, takže určitě nějaké zkušenosti z automobilového průmyslu má a jak jsem říkal, ona v té Tesle už působí nějakou dobu, takže není úplně neobeznámená s tím, co ji tam vedle Elona Muska čeká.

Petr ŠIMŮNEK, moderátor

Pojďme jenom říct, ona to asi ví, ale pojďme říct, co ji tam vlastně čeká. V jakém stavu Teslu od Elona Muska přebírá.

Vladimír LIBECKÝ, Autoweek.cz

Tak já bych začal možná od konce. O tom, jestli přebírá, je tak trošičku otázka. Protože ne všichni jsou si jistí, že skutečně je, ona bude tu společnost řídit.

Petr ŠIMŮNEK, moderátor

Je to jenom naoko.

Vladimír LIBECKÝ, Autoweek.cz

Jestli to není, přesně tak, jestli to není tak, že Elon Musk bude stát v pozadí a v podstatě ona bude dělat všechny kroky, o kterých bude rozhodovat Elon Musk a to je jedna věc, a druhá věc je, přesně tak, jak jste říkal před chvílí. Tesla je dlouhodobě ztrátová, ztrátová v řádech miliard dolarů, produkuje neustále vyšší a vyšší ztráty, až teprve poslední čtvrtletí bylo trošičku lepší, takže tam nějaký obrát už nastává, Tesla fungovala naprosto skvěle, dokud vyráběla v malém počtu velmi luxusní auta, ale před rokem ona připravila model tři, který měl povznést Teslu mezi velké výrobce, a v podstatě rok trvá uvádění nebo zahajování té sériové výroby, protože ta firma naprosto nezvládla přechod na velkou sériovou produkci, neměla... Teprve v posledních týdnech ta výroba se začíná trochu blížit tomu, jak by to všechno mělo vypadat a jak to mělo vypadat vlastně

před rokem. Takže ve Spojených státech jsou statisíce zákazníků, kteří čekají na svá auta, kteří složili poměrně vysoké zálohy, zatím si nikdo moc nestěžuje, protože Tesla má díky Elonu Muskovi takovou velmi specifickou pověst, nicméně ta situace firmy, pokud by to byla jakákoliv jiná normální firma, tak by už dávno byla v bankrotu a byla by, měla by velké problémy.

Petr ŠIMŮNEK, moderátor

Co Tesla teď nejvíc potřebuje? Zlepšit tu výrobu toho klíčového malého modelu 3 nebo potřebuje víc hotovosti nebo co vlastně?

Vladimír LIBECKÝ, Autoweek.cz

Tesla vlastně přestože je ztrátová, tak díky investorům nikdy neměla problém, že by neměla dostatek hotovosti, takže ona skutečně potřebuje především zvládnout skutečně kvalitně sériovou výrobu a začít naplňovat to všechno, co Elon Musk slíbil, takže řekl bych, že ta výroba je primární záležitost, která se musí co nejdříve vyřešit a s tím souvisí i to, že Tesla dosud spoléhala na to, že ona dělá vlastně unikátní auta, luxusní elektromobily, které v podstatě neměly žádnou konkurenci, takže i když ta auta byla unikátní, mají vynikající vlastnosti, tak přece jenom ta kvalita zpracování není úplně na té nejvyšší úrovni a s tím se bude muset vyrovnat, protože po několika letech na to už začínají reagovat i jiní výrobci a ve chvíli, když přijdou na trh ve velkém autu, už třeba co přišel nyní Jaguar ..., ale co připravuje Mercedes, Audi a BMW, tam už začne mít Tesla s tou svojí kvalitou současnou, s kvalitou výroby, tak začne mít velké problémy.

Petr ŠIMŮNEK, moderátor

Já jsem se právě zdráhal na začátku říct, že Tesla je největším výrobcem elektromobilů, protože už si tím vůbec nejsem jistý, jak jste říkal, konkurence v elektromobilech ohromně vzrostla a hlavně v příštích dvou letech, když se podívá člověk na plány všech těch automobilek, o kterých jste mluvil, ale taky automobilek, které jsou v tom segmentu trošku nižším, tak chystají desítky a desítky nových modelů, má Tesla šanci ustát tlak těch klasických automobilek, které investují do vývoje elektromobilů stovky milionů a miliardy dolarů?

Vladimír LIBECKÝ, Autoweek.cz

Tak já bych jednu věc upřesnil. Ona Tesla je taková nejhalasnější a nejnámější, co se týče výrobců elektromobilů, ale rozhodně není největším. Nissan produkuje a prodává ročně daleko víc elektromobilů, myslím si, že Renault na tom bude co se týče objemu produkce na velmi podobné úrovni, takže Tesla je rozhodně nejnámější a díky Elonu Muskovi je takovým centrem všeho, co se točí elektromobility, tak každý kolem toho začíná u Tesly, je pravdou, že Tesla je unikátní v tom, že ona dělá jako jediná až dosud dělala skutečně luxusní, velmi specifická auta, která neměla konkurenci. Ale rozhodně není největší a řekl bych, že ta konkurence začne hodně hodně přitvrzovat a bude velmi důležité, jak na to Elon Musk dokáže zareagovat, jestli udrží to tempo, jestli udrží tu specifiku svých aut a on je tam jeden velký problém. Protože ta auta, která dosud byla, speciálně model S, který je takovým tím, tou výkladní skříní kvality Tesly, tak to vyvíjeli lidé, i když se říká, že to je auto od výrobců nových technologií, tak to vyráběli a vyvíjeli specialisté z automobilového průmyslu. S velkými zkušenostmi. A on Elon Musk je takový svéráz, že on se spoustou těch lidí rozešel, takže on trošku ztratil i tu kvalitu v tom konstrukčním týmu. Takže ona bude Tesla muset zvládnout i ten přechod na to, aby posílila sestavu lidí, které má, takže to nebude mít pro paní nebo slečnu Denholmovou to rozhodně jednoduché.

Petr ŠIMŮNEK, moderátor

Vladimíre, ještě, když se podíváme obecně na elektromobily, mluví se o nich strašně moc, píše se o nich strašně moc, ale že by je člověk tak často viděl na silnici, to se neděje a že by viděl, že se buduje nějak horečně infrastruktura pro to, aby mohly jezdit podobně jako normální auta k benzinovým pumpám, to taky člověk nevidí. Podle vašeho odborného odhadu, kdy vidíte, že se skutečně dostanou elektromobily daleko častěji na silnice a i na české silnice?

Vladimír LIBECKÝ, Autoweek.cz

To je velice složitá otázka, jako když se dostanou, tak to už bude poměrně brzo, protože v podstatě všechny významné automobilky a zejména v Evropě, tak vyvíjejí elektromobily a během řekněme dvou maximálně tří let

ta nabídka bude velice bohatá a budou k dispozici a budou ke koupi a bude jich opravdu hodně, otázka je, kdo je bude kupovat a zda se skutečně budou kupovat a zda je skutečně budeme v takové míře, jak se zatím plánuje, zda je budeme skutečně potkávat na silnicích, a to přesně souvisí s tím, co jste říkal. Jestli bude na to připravená potřebná infrastruktura, což není zdaleka tak jednoduché, to neznamena jenom postavit spoustu nabíjecích stanic na každém rohu, ale jako připravit i potřebnou rozvodnou síť a spoustu spoustu dalších věcí. Takže je to taková velmi složitá otázka, každopádně elektromobilů v nabídce automobilek bude hodně během dvou let.

Petr ŠIMŮNEK, moderátor

Říká Vladimír Libecký z Autoweek.Cz a bavili jsme se o Tesle a taky o dalších elektromobilech. Díky pěkně.

Vladimír LIBECKÝ, Autoweek.cz

Já děkuju za pozvání, nashledanou.

Petr ŠIMŮNEK, moderátor

Největší domácí hudební událost roku je tady. Po dlouhých 16 letech vydala novou desku nejpoblárnější kapela posledních dekád. Lucie. Má novou desku, která se jmenuje Evoluce. A protože já nejsem kritik, tak můžu nekriticky říct, že je prostě skvělá. Poslouchám ji od rána a líbí se mi čím dál víc. Je pestrá, zní to jako Lucie a přesto je to nové, má to pořád takové drzé zábavné, skoro punkové i lehce pubertální texty a hlavně to má skvělou muziku. Zní to třeba takhle.

/ Písnička /

Petr ŠIMŮNEK, moderátor

Tohle byla písnička Chtěli jsme lítat. Hostem je zpěvák a bubeník Lucie David Koller, dobrý den, Davide.

David KOLLER, zpěvák kapely Lucie

Dobrý večer.

Petr ŠIMŮNEK, moderátor

Jaké to bylo natáčet po 16 letech, jak vám to šlo?

David KOLLER, zpěvák kapely Lucie

No bylo to dlouhý. My jsme se celej loňskej rok jsme se připravovali, celkem poctivě, myslím si, že jsme měli snad přes 120 zkoušek a ono z toho vlastně nic moc jakoby do té desky nedopadlo, ale my jsme se prostě, myslím si mentálně napojili na nějakou vlnu, která vznikla před těma já nevím, kolika, třiceti lety, když jsme začínali, mám pocit. A to nám pomohlo leccos vlastně jakoby začít a odsedět si ve studiu. Taky pro nás rekordních asi 7,5 měsíce.

Petr ŠIMŮNEK, moderátor

Bylo to nejdelší připravování desky?

David KOLLER, zpěvák kapely Lucie

Bylo to úplně nejdelší opravdu.

Petr ŠIMŮNEK, moderátor

Pro mě ta deska, když ji od rána poslouchám, má opravdu krásný skvostný zvuk, kdo tam všechno je, koho všeho slyšíme kromě vás?

David KOLLER, zpěvák kapely Lucie

Tak v jedné písničce slyšíme bubeníka Martina Valihoru, v jedné písničce slyšíme zpívat Lenny, vokál k Robertovi, pak je tam Vratislav Brabenec z Plastic People, saxofonista.

Petr ŠIMŮNEK, moderátor

Já jsem narážel i na to, že vám pomáhali z produkcí zvuková jména z ciziny, jak moc to ovlivnilo desku?

David KOLLER, zpěvák kapely Lucie

Tak my jsme byli rádi, že ta možnost je a že vlastně můžeme zase se něco třeba přiučit, v tom, jak se ta muzika dá dělat trochu jinak, člověk přece jenom se pohybuje vždycky v tom vlastním nějakém světě a používá podobné postupy a rád se přiučíme něco nového, takže já jsem, bylo tam prostě několik lidí, kteří míchali písničky, který známe, nebo tam byl třeba kytarista, který hrál s Davidem Bowiem, různé takovýhle pomocníky jsme měli.

Petr ŠIMŮNEK, moderátor

A třeba v písničce Fénixovy slzy to zní takhle.

/ Písnička /

Petr ŠIMŮNEK, moderátor

Tohleto je trochu ulítlá písnička, aspoň pro mě. Z hlediska textu. Ale moc se mi líbí. Říkal jsem: Natáčeli jste po 16 letech, mezitím každý z vás měl svoji vlastní kariéru, jak moc jste se změnili a vyvinuli každý sám za těch 16 let. Jak moc se to podepsalo na tom, co dělat teď?

David KOLLER, zpěvák kapely Lucie

Já vůbec nevím, to je spíš otázka, já bych mohl mluvit třeba o klukách, že jo my jsme přece jenom, my jsme se rozcházel po 18 letech tenkrát jsme, já nevím, jestli to byl rok 2004, tak vlastně ty dlouhodobý vztahy, myslím si, že to každé zná, že to člověku lízt na nervy, úplně všechno, tak jsme to tenkrát ukončili a teď vlastně, když jsme začali znova, tak ... Začali jsme hned hrát, o druhý schůzce a bylo to, ty písničky vlastně, člověku nezmizí z tý hlavy, a vlastně, protože ta tělesná schránka pochopitelně se mění, ale vevnitř ty kluci podle mě zůstávají stejní.

Petr ŠIMŮNEK, moderátor

I když jste už trochu chlápci v letech, já to můžu říct, jsem plus minus stejně starý jako vy, tak pořád je tam vidět jako v těch textech a v té hudbě radost a trochu drzosti, i když je vám kolem padesátky, tak to pořád šlape stejně?

David KOLLER, zpěvák kapely Lucie

No, snažíme se, aby to znělo tak, aby to někoho bavilo i jiného než jsem my sami.

Petr ŠIMŮNEK, moderátor

Ta deska se jmenuje Evoluce. Evokuje to nějakou evoluci a zní třeba písnička Evoluce takhle.

/ Písnička /

Petr ŠIMŮNEK, moderátor

Vsádím se, že možná každý bude říkat, že se mu bude líbit písnička nějaká jiná, deska, jak jsem říkal, je pestrá, hit bude pro každého něco jiného, jakou vy máte Davida nejoblíbenější...

David KOLLER, zpěvák kapely Lucie

Tak já si na to počkám, víte co, já vám třeba - muzika, kterou poslouchám, tak bejvá někdy vyloženě nehitová a možná, že i tak, takový ty klasický postupy vlastně se třeba stydím trochu používat a zase lidi, který ne, tak to obdivuju, že to dokážou poskládat z toho, z těch čtyřech akordů pořád dokola a vlastně to je vždycky třeba něčím trochu nový a vždycky znova jsem překvapenej, že někdo přijde s těma čtyřma akordama, zas je trošičku jinak poskládá vzhledem k melodii a je to zase hit, já mám pocit, že ten Oskar Petr, co nám napsal tu píseň, na kterou jsme teď udělali videoklip s Dominikem Ježkovským, tak že to možná nějaký hit bude, jak znám Osakra.

Petr ŠIMŮNEK, moderátor

To si myslím taky, s Davidem Kollerem jsme mluvili o nové desce Evoluce, která vyšla právě dneska a ten hit, o kterém mluvíme, je, se jmenuje, Nejlepší, kterou znám. Davide, děkujeme a přejeme hodně štěstí.

David KOLLER, zpěvák kapely Lucie

Vám taky děkuju a hezkej večer.

/ Písnička /

Petr ŠIMŮNEK, moderátor

Poslouchejte Lucii, pozdravujte tu nejlepší, kterou znáte, mějte se zkrátka dobře a hlavně něco pro to dělejte.

/ Písnička /

Konec velké války a Wilsonovo dilema

10.11.2018 Lidové noviny str. 12 Horizont
RUDOLF KUČERA

Dne 11. listopadu 1918 v 11 hodin dopoledne oficiálně skončila největší válka,

jakou lidstvo do té doby poznalo. V návaznosti na klid zbraní podepsaný mezi mocnostmi Dohody a Německem ustaly poslední výstřely na západní frontě, a definitivně se tak uzavřela krvavá lázeň, kterou nejen Evropa, nýbrž v podstatě celý svět procházel poslední čtyři roky.

Konečný účet za válku, která měla „ukončit všechny války“, byl hrozivý. Jen během přímých bojů na frontách zahynulo přes devět milionů vojáků a v důsledku válečných útrap mimo frontu zemřelo dalších zhruba osm milionů civilistů. V Evropě v podstatě neexistovala rodina, která by ve válce nepřišla alespoň o jednoho svého člena.

Protiklad humanity

První světová válka nebyla mimořádná jen rozsahem lidských a materiálních obětí, nýbrž samotnou svou podstatou. Zatímco všechny předešlé konflikty byly vedeny s respektem k nepříteli, který se v momentě porážky stával ne sice rovnocenným, přesto však partnerem pro vyjednání následných mírových podmínek, totální válka znamenala v roce 1918 i zcela nový přístup k následnému míru. Ten nebyl s poraženými vyjednáván, nýbrž jim byl nadiktován.

Jako primární původce války bylo označeno císařské Německo, které mělo také nést hlavní tíhu porážky. Ohromné emocionální vzepětí, které provázelo totální mobilizaci ve všech válčících státech, nemohlo jen tak vyprchat a stalo se nedílnou součástí ustavování nového řádu. Při podpisu mírové smlouvy s Německem byli na pokyn francouzského prezidenta Clemenceaua do sálu ve Versailles přivedeni zruďně znetvoření francouzští váleční veteráni, kteří měli německým diplomatům neustále připomínat, jakých hrůz se jejich země dopustila.

Padlá nadnárodní impéria nebyla chápána jen jako poražené státy, nýbrž přímo jako protiklad humanity, jako žaláře národů stojící v cestě individuálnímu i kolektivnímu štěstí. Již poslední roky války pak přinesly v Evropě zcela nové chápání ozbrojeného střetu, který přestal být vnímán jako prostředek pro dosažení strategických cílů, nýbrž jako prostředek pro totální ponížení a fyzickou likvidaci morálně pokleslého a méněcenného nepřítele za každou cenu. Tomáš Garrigue Masaryk přesně vyjádřil tento nový pohled na válčení jako takové, když ve světoznámé Světové revoluci vyložil podstatu první světové války jako boje demokracie s teokracií a střetu národního sebeurčení s aristokratickodynastickým pojetím státu.

To už se nesmí opakovat

První světová válka tak přinesla do pragmatické mezinárodní politiky, kdy se jednotlivé státy snažily sledovat pouze svůj vlastní zájem, nové, demokratické hodnoty. Vítězem byly nezpochybnitelně západní demokracie a jejich nově vzniklí středoevropští spojenci. Nový systém mezinárodních vztahů, který vznikl na versailleské konferenci, měl tento triumf navždy stvrdit a zajistit, že se podobný konflikt nebude nikdy opakovat. Hlavním hybatelem byla zejména americká delegace kolem prezidenta Wilsona, který sám viděl na obzoru „již během příští generace zcela určitě další světovou válku, pokud se národy světa neshodnou na metodě, jak jí předejít“.

Základním východiskem této metody bylo zejména pro Američany přesvědčení, že je do budoucna nutné omezit suverenitu jednotlivých států, které sledováním svých dílčích zájmů přivedly svět do ničivého konfliktu. Částečné odevzdání státní suverenity nadnárodním orgánům mělo do budoucna zajistit smírné řešení možných sporů. Nově vzniklá Společnost národů měla předcházet ozbrojeným konfliktům stejně jako mezinárodní smírčí soud. Mezinárodní komise měly řešit hraniční spory a potrestání válečných zločinců mělo dát výstrahu všem potenciálním válečníkům budoucnosti.

Při debatách o konkrétní podobě tohoto prvního nadnárodního uspořádání na sebe přitom narazily dva odlišné pohledy. Francouzští experti se brzy střetli s delegací amerického prezidenta Wilsona nad otázkou, jak bude možné rozhodnutí těchto nadnárodních orgánů vynutit. Francouzská pozice vycházela z klasického citátu francouzského filozofa Blaise Pascala, podle kterého „spravedlnost bez síly je bezmoc a síla bez spravedlnosti tyranie“. Francie proto pragmaticky vyžadovala pro nadnárodní instituce odpovídající nástroje, jak svá rozhodnutí vynutit, včetně mezinárodních ozbrojených sborů. Američané oproti tomu vycházeli z předpokladu, že případného agresora umravní blíže neurčené „světové veřejné mínění“, které bude pod tíhou zkušenosti z ničivé války vždy stát na straně demokracie a míru.

Díky vlivu americké diplomacie i osobě Woodrowa Wilsona, který si předsevzal vznik Společnosti národů jako jeden ze svých hlavních cílů, se nakonec realizovala americká varianta. Společnost národů nedisponovala prostředky pro vynucení svých rozhodnutí a i potrestání válečných zločinců bylo ponecháno primárně jednotlivým státům.

Dítě, kterého se otec zřekl

Jak dnes víme, byla tato první nadnárodní architektura neúspěšná. Společnost národů nebyla schopna zabránit italské ani německé agresivní politice zejména kvůli nedostatku akceschopnosti, před kterou varovali Francouzi. Největší ironií osudu bylo americké odmítnutí vlastního členství, které v Kongresu prošlo většinou pouhých sedmi hlasů a znamenalo, že Evropané byli ponecháni s americkým dítětem, kterého se však jeho vlastní otec zřekl. Sám Wilson si sice svým tvrdošíjným přístupem a nasazením ve prospěch nadnárodních institucí vysloužil v roce 1919 Nobelovu cenu za mír, nakonec se však vyplnila jeho temná předpověď a svět skutečně velmi brzy prožil další, ještě ničivější válku.

Dnes, kdy si celý svět připomíná sté výročí konce války, která stála na počátku krvavého 20. století, jsme zároveň svědky postupného nabourávání institucí sdílené suverenity a mnohostranné spolupráce. Nemělo by zapadnout, že tyto instituce se zrodily v reakci na dva ničivé konflikty 20. století, které smetly nejen staré evropské velmoci, ale zásadně poškodily i všechny ostatní státy na starém kontinentě i řadu dalších po celé zeměkouli.

Při podpisu mírové smlouvy byli přivedeni znetvoření francouzští váleční veteráni, kteří měli Němcům připomínat, jakých hrůz se jejich země dopustila

O autorovi| R U D O L F K U Č E R A, Autor je historik, působí na Masarykově ústavu a Archivu AV ČR a na **Fakultě sociálních věd** UK

Foto autor| . FOTO PROFIMEDIA

Foto popis| Chvilé pro radost. Americký prezident Woodrow Wilson v čele státníků, kteří právě podepsali Versailleskou mírovou smlouvu. Psal se 28. červen 1919.

Co za tím je? Machrování anebo hloupost!

10.11.2018 Blesk str. 02 Politika
(jt, bel)

Filipův asistent – boháč Rudyšar * Sbírá pokuty a túruje auto

PRAHA – Za vším prý mohou být špatné vzorce chování a nízká inteligence. Tak dopravní experti hodnotí příčiny rychlých jízd mladých řidičů, kteří pak svůj tachometr ukazují veřejnosti na sociální síti. A jedním z nich je i asistent šéfa komunistů Vojtěcha Filipa (63) Rudolf Rudyšar (30).

Co vlastně vede lidi k tomu, že se předhánějí na sociálních sítích v počtu pokut tak jako Rudyšar a jeho přátelé? „U mladého člověka je to sociální exhibice a u starého je to blbost,“ odpověděl Blesku dopravní psycholog Alois Hudeček. „U vybodovaných řidičů, kteří často překračují rychlost, je to vždycky nějaký určitý rys mírné poruchy osobnosti,“ dodal.

Má špatné vzory

Že chlubení se rychlou jízdou na sociálních sítích je v současné době trend, potvrzuje i šéf BESIP Tomáš Neřold. „U mladých ale není hlavním problémem to, že jsou nevyježdění, ale to, že mají mnohem větší ochotu riskovat,“ řekl Blesku. „Je klišé, že více bourají jen ti, co mají drahou audinu nebo bavoráka. Spíš je to o tom, jaké mají vzory,“ dodal. Podle Neřolda má tzv. zlatá mládež problém v tom, že nemá doma dobře nastaveny vzory chování.

MLÁDÍ V PROTISMĚRU

Čeho se přesně měl mladý Rudyšar, syn politické náměstkyně na ministerstvu průmyslu Alexandry Rudyšarové (53), dopustit? Jak napsal Blesku čtenář, své Audi R8 za 5 milionů parkuje, kde se mu chce, túruje ho při jízdě lidem pod okny a chová se, jako kdyby mu Praha patřila. I Blesku se povedlo jeho rudé auto s prominentní značkou vyfotografovat ve čtvrtce – a to rovnou na zákaz zastavení a v protisměru. Sám Rudyšar ale trvá na tom, že parkuje u pouličních kamer proto, že mu jeho drahý vůz ničí vandalové...

Odborník. Ale na co? pro kterého Rudyšar pracuje od začátku

Filip, letošního roku, svému mladému asistentovi dosud zadal k vypracování dvě analýzy. Ty se prý týkaly developerských projektů v Praze a okolí. Jak byl s prací spokojen? „Obě analýzy jsem dobře využil ve své poslancecké práci, zejména v otázce růstu nájemného a zákonné úpravy stavebního řízení,“ napsal Blesku Filip. Je ale s podivem, že takovou práci svěřil právě Rudyšarovi. Mladý playboy má totiž vystudovaný zcela jiný obor – na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy získal magistra z mezinárodních bezpečnostních studií. Ani obě firmy, ve kterých až do půlky září Rudyšar působil, se problematikou nájmu či stavebnictví nezabývají.

Foto autor| Foto Blesk - J. Poláček, archiv

Foto popis| Mladík je ambiciózní v práci i ve sbírání pokut .

Foto popis| Luxusní káru za 5 milionů parkuje, kde může, čti: kde chce.

TOMÁŠ PETŘÍČEK: V zahraniční politice nesmíme být ustrašení

10.11.2018 Českolipský deník str. 12 Sobotní rozhovor
Kateřina PERKNEROVÁ

Sociální demokrat Tomáš Petříček (37) si přinesl do vínku funkce ministra zahraničí jednu velkou výhodu. Jako člověk veřejnosti neznámý totiž může jen překvapit. Snaží se zbavit cejchu muže Miroslava Pocheho, který sice zůstává jeho externím poradcem, ale zatím se nijak dramaticky nezviditelňuje. Petříček je politik, jenž nechce vyvolávat zbytečné konflikty a za svým cílem jde po malých krůčcích, které nebudí zbytečný rozruch.

* Na prvním setkání s novináři po svém jmenování jste uvedl, že česká diplomacie musí být věrohodná, sebevědomá, zaměřená na budoucnost a má ctít hodnotové zásady. Co uděláte pro to, aby takovou byla?

Abychom měli věrohodnou politiku, musíme být čitelní pro naše spojence, musíme být schopni vyjasnit si zahraniční priority doma, abychom nacházeli jednotnou pozici v klíčových tématech. Sebevědomí znamená, že nesmíme být ustrašení a musíme umět vnášet do dialogu s partnery témata, která pro ně nemusí vždy být příjemná. Je třeba do našich vztahů přinášet otázky, které považujeme za zásadní z hlediska našich hodnotových východisek. Zaměření na budoucnost z mého pohledu znamená především důraz na Evropu. Musíme se začít bavit o tom, jakou Evropskou unii chceme, jakou Evropu zanecháme našim dětem. Dostali jsme se třeba do situace, kdy je visegrádská čtyřka (V4) vnímána jako uskupení, které se vymezuje negativně vůči evropským iniciativám. Chybí nám pozitivní agenda, obsah evropských reforem, dialog s Německem či Francií o prioritách, které jsou v zájmu českých občanů.

* Ti ale mohou být dost zmateni, protože česká diplomacie se nechová předvídatelně. Například vy jste řekl, že po brexitu musíme hledat nová partnerství, třeba s Francií či Španělskem. Nevylučuje takové spojenectví fakt, že se v rámci V4 opíráme o euroskeptické Maďarsko a Polsko?

Visegrádská skupina má dohromady přes 60 milionů obyvatel a jeden z důvodů, proč jsme ji v 90. letech minulého století zakládali, byl rychlejší návrat do Evropy, ukotvení demokratických systémů a zásad právního státu v našich zemích, a také větší vliv na dění kolem nás. V posledních letech se V4 bohužel zaměřila na jediné téma, a to je migrace, zatímco pohled na to, jak chceme ovlivňovat podobu unie, jí chybí.

* Můžeme ale v tomto směru Tomáš Petříček najít shodu s Viktorem Orbánem nebo Mateuszem Morawieckým, respektive Jaroslavem Kaczyńským?

V některých oblastech jsme přirozenými spojenci, máme zájem rozvíjet evropskou dopravní či energetickou infrastrukturu, chceme posilovat celoevropskou bezpečnost. Tam se určitě shodneme a měli bychom mít ambici přinášet vlastní návrhy a přenést je na unijní úroveň.

* Po návštěvě francouzského prezidenta Emmanuela Macrona v Praze se zdálo, že premiér Babiš se může přiklonit právě k jeho vizi propojené Evropy, a to i v oblasti finanční, daňové, justiční a bezpečnostní. Koneckonců Macron teď podpořil myšlenku vytvoření evropské armády. Jaké je vaše stanovisko?

Od počátku říkám, že prvním kruhem našeho domova jsou vztahy se sousedy, Německem, Polskem, Slovenskem či Rakouskem. V4 vnímám jako jednu z platforem středoevropské spolupráce, vedle níž existuje například iniciativa tří moří či slavkovský formát s Rakouskem a Slovenskem. Po brexitu bude zároveň v zájmu našich občanů hledat partnery pro konkrétní témata flexibilněji než doposud, třeba mezi státy severní Evropy, v Pobaltí, ale také v zemích Pyrenejského poloostrova, kde můžeme se Španělskem či Portugalskem nacházet společnou řeč třeba v otázkách koheze (politika soudržnosti EU).

* Vraťme se ale k Macronovi, jste pro tzv. ever closer union, čili stále těsnější unii včetně evropské armády, nebo ne?

Současný vývoj vnímám tak, že už žijeme ve vícerychlostní Evropě. Kolegové nabídli hezké přirovnání, když říkali, že evropský projekt se nyní podobá dálnici.

* Doufám, že neměli na mysli naši D1?

Ano, i já doufám, že je řeč o moderní dálnici německého typu. Auta se po ní mohou pohybovat různými rychlostmi, ale mají jasno v tom, kam směřují. Vícerychlostní Evropa by měla být inkluzivní, čili každý by měl mít možnost připojit se ve chvíli, kdy se cítí připraven podílet se na společných projektech. A musíme mít také cíl, je třeba si říct, kam má Evropa směřovat.

* Jaký je váš cíl?

Pro mě je to posilování a prohlubování spolupráce v rámci EU.

* Tak, a teď se do třetice ptám na poslední Macronovu iniciativu, jíž je evropská armáda. Poslankyně ODS Jana Černochová ji strhala jako absurdní nápad, který by mohl oslabit euroatlantické spojení Evropy a USA v rámci NATO. Je to absurdní myšlenka?

Evropská armáda do budoucna rozhodně není absurdní myšlenka. Vnímáme, že NATO je naše klíčová bezpečnostní záruka, podílíme se na jeho budování a posilování kapacit, ale zároveň bychom měli pracovat na větší akceschopnosti Evropy v rámci NATO. Měla by být schopna víc se podílet na vlastní obraně, nemůžeme se spoléhat jen na USA a jejich garanci naší bezpečnosti. Evropa by se měla stát jejich rovnocenným partnerem a sdílet odpovědnost za svoji bezpečnost.

* Rozkolísanost české zahraniční politiky potvrzuje i čerstvá záležitost, kterou je odstoupení od globálního paktu o migraci. Váš letní předchůdce Jan Hamáček ho hájil s tím, že je přínosné mít nějaký mezinárodní rámec pro otázky migrace. Vy teď máte připravit podklady pro odstoupení od paktu, protože tak rozhodl premiér Andrej Babiš. Jak si to mají především voliči ČSSD vykládat?

Text globálního kompaktu byl přijat letos v červenci s tím, že se Evropské unii nepodařilo do něj zapracovat řadu připomínek, které k němu její členové měli. Chtěli jsme pracovat – už bez Maďarska, které od paktu ustoupilo – na zpracování výhrad, které bychom zaprotokovali. Bohužel se nedařilo společnou pozici dojednat, Rakousko řeklo, že se ke kompaktu nepřipojí, jiné státy váhají, další budou předkládat vlastní výhrady. Obavy, které tu byly, se tím prohloubily. Došli jsme k přesvědčení, že v zájmu České republiky není se k němu připojit.

* Co vám na něm vadí?

Česká republika má zájem legální migraci řídit a nelegální potírat. V kompaktu se nepodařilo dořešit zřetelné oddělení mezi oběma typy migrace, což byl největší kámen úrazu. Žádali jsme, aby bylo jasně řečeno, že opatření v něm obsažená se vztahují pouze na legální migraci. Zároveň měly být jasně vymezeny nástroje proti ilegální migraci, tedy posílení readmise, povinnosti přijímat zpět občany, kteří se nelegálně dostali do Evropy. V případě neochoty tam měl být mechanismus nucených návratů, který by usnadnil jednání s třetími zeměmi o návratové politice EU. Nic z toho tam není. Podrobně jsme to probírali s odborníky i na vládě a došli jsme k závěru, že výhrady jsou velmi závažné, a proto se k němu nepřipojíme.

* Neznepokojuje vás, že v těchto záležitostech se vláda, tedy ANO a ČSSD, čím dál častěji přiklání ke stanoviskům, která zastávají KSČM, SPD a ODS?

Opakovaně jsem říkal, že zahraniční politika se dnes nedá dělat bez komunikace se širokou veřejností, bez její podpory se nelze obejít. Je potřeba vnímat obavy, které v ní převažují. Pro sebe tedy vidím hlavně úkol hledat na mezinárodních fórech cesty, jak posílit ochranu proti nelegální migraci. V tomto smyslu se můžeme zapojit do některých iniciativ, ale globální pakt OSN tuto možnost nenabízí. Byť jde o nezávazný dokument, do budoucna by mohl otevřít dveře k výkladu, že některé jeho pasáže jsou právně závazné.

* Aspirant na post ministra zahraničí a váš současný poradce Miroslav Poche řekl, že je třeba, aby do Černinského paláce přišel politik, který zabrání tomu, aby Andrej Babiš jezdil po Evropě a vykládal nesmysly. Premiér teď navštíví Francii, Itálii a Dánsko. Jakou prevenci ordinujete?

Novináři se často ptají, kdo dělá českou zahraniční politiku. Odpovídám, že v žádné zemi to není pouze ministr zahraničních věcí. Nicméně ministerstvo zahraničí má klíčové kompetence, a proto mým cílem je bavit se s panem premiérem o tom, co jsou zájmy ČR v unii a za jejími hranicemi. Pak můžeme spolu jezdit po Evropě i po světě a srozumitelně hájit zájmy našich občanů. Premiér Babiš je důležitý aktér v zahraniční politice.

* Ani ne tak důležitý, jako jediný. Od chvíle, kdy vláda získala důvěru, není zahraničněpolitické téma, k němuž by se Andrej Babiš nevyjádřil formativním způsobem. Stejně tak vypadají jeho cesty po Evropě. Není to tak, že českou diplomacii řídí předseda vlády Babiš?

Odlišil bych evropskou a zahraniční politiku.

* Máte pravdu, tu ruskou a čínskou dělá prezident Zeman. Co zbývá na vás?

Evropská politika je dnes do značné míry domácí politikou, na ní se podílí celá vláda, jsou sektorové spolupráce, sladování legislativy. Společná zahraniční a bezpečnostní politika v rámci EU je pak čistě v mé kompetenci. Vztahy se zeměmi mimo EU primárně koordinuje také ministerstvo zahraničí.

* Čili když se Andrej Babiš setkává se svými evropskými protějšky, netnete, že řekne něco, z čeho by se vám udělaly vrásky?

Pan premiér zastupuje vládu, hovoří v souladu s programovým prohlášením, vychází z naší zahraničněpolitické koncepce. Pravidelně se spolu bavíme a probíráme různá stanoviska, například v rámci výboru pro EU. Možná tam existují oblasti, kde bychom měli komunikaci zintenzivnit, ale rozhodně netrnu.

* Další ožehavou věcí je náš vztah k USA po zvolení Donalda Trumpa, neboť jeho ministři zahraničí nepochybně trnou, co si druhý den přečtou na jeho Twitteru. Vyjádřil jste uspokojení nad výsledkem voleb do Kongresu, kdy demokraté získali ve Sněmovně reprezentantů většinu. Proč je to dobře?

V těchto volbách není jednoznačný vítěz, ale jako sociální demokrat vítám, že demokraté budou mít ve sněmovně většinu, protože to může do určité míry vyvážit politiku prezidenta Trumpa, například v obchodních vztazích, kde rostlo napětí mezi USA a EU. Jde ale také o euroatlantické vztahy, kdy obava evropských spojenců z dalšího vývoje americké politiky mohla směřovat k postupnému rozvolňování této důležité vazby. Věřím, že demokratická sněmovna bude v tomto směru stabilizační prvek.

* USA definitivně vypověděly jadernou dohodu s Íránem a obnovily sankce. Evropa s tím nesouhlasí. Jak se to bude vyvíjet dál?

V tomto směru je pro mě výsledek amerických voleb důvodem k mírnému optimismu, protože díky demokratické sněmovně bychom mohli v USA najít partnery, kteří budou chtít pokračovat v dohodě s Íránem.

* Myslíte, že by demokraté mohli Trumpovo rozhodnutí zvrátit?

Nabízí se prostor pro debatu. V ní bychom si mohli potvrdit, že Írán jadernou dohodu dodržuje, což je základ pro dialog a další kroky pro začlenění Íránu do mezinárodního společenství.

* Bude Evropa v tomto bodě držet při sobě?

Evropská unie už několik měsíců pracuje na vytvoření mechanismů, které by mohly vyvážit dopad amerických sankcí na evropské firmy. Myslím, že je to jediná šance, jak se pokusit najít cestu z jednostranné politiky Donalda Trumpa, který odstoupil od jaderné dohody. Jsem rád, že se nám v rámci EU daří držet společný postup.

* Prezident Trump má v zahraniční politice klíčové slovo a nelze vyloučit, že spojence překvapí v otázce americké vojenské účasti v Afghánistánu. Nebojíte se, že tam můžeme zůstat jako kůl v plotě?

V případě Afghánistánu nevnímám, že by americká strana nyní uvažovala o stažení svých vojsk. Myslím, že se shodneme na potřebě stabilizace této země, která je stále zmítaná vnitřním konfliktem. Naše působení by mělo přispět k jeho politickému řešení. Tálibán by měl usednout s vládou ke společnému stolu a hledat východisko ze situace, která trvá 17 let.

* Váš předchůdce a současný šéf sněmovního zahraničního výboru Lubomír Zaorálek rozvířil hladinu veřejného mínění svým podnětem k diskusi, zda naše účast v afghánské misi má po těch letech smysl. Řekl mi, že v tomto ohledu není s vámi ve sporu. Takže jak to je?

S Lubošem Zaorálkem jsme se o tom opakovaně bavili a skutečně nejsme v zásadním rozporu. Nikdo z nás nepochybně, že Česká republika bude dál pokračovat ve své přítomnosti v Afghánistánu na základě mandátu, který byl schválen. To neznamená, že nemáme se spojenci hledat cestu, jak dál. Situace v Afghánistánu se nezlepšuje, riziko útoků přetrvává, afghánská vláda nekontroluje celou řadu venkovských oblastí, Tálibán operuje na 60 procentech území. Měli bychom proto hledat nové cesty, jak přispět k definitivnímu vyřešení tohoto konfliktu a stabilizaci země. Je to otázka celonárodního usmíření a politického

jednání na úrovni vlády, Tálibánu a dalších aktérů. Pokud bychom ale Afghánistán opustili předčasně, představovalo by to riziko jeho rozpadu a následného nezvladatelného chaosu.

* Vy si myslíte, že mu přítomnost spojeneckých vojsk brání?

Mise Resolute Support je největší misí NATO, není bojová, má přispívat ke stabilizaci Afghánistánu a posilování schopností jeho vlády kontrolovat vlastní území, směřuje k výcviku jeho bezpečnostních složek. To jsou úkoly, které jsou nezbytné k tomu, aby Afghánistán mohl fungovat jako stát.

* Nebojíte se, že čím déle tam jsme, tím víc nás Afghánci nenávidí a berou nás jako okupanty?

Na území Afghánistánu bychom nepůsobili, kdyby to nebylo na základě souhlasu vlády, která vzešla z voleb.

* Z voleb, které nemají parametry hlasování v západních demokraciích. Navíc, jak připomíná Lubomír Zaorálek, vládu místní obyvatelstvo vnímá jako zkorumpovanou klientelistickou skupinu spřátelených osob.

Situace není černobílá, zmínila jste řadu problémů, jimž v Afghánistánu skutečně čelíme a jejichž řešení musíme hledat. To souvisí i s našimi aktivitami jinde ve světě s důrazem na posilování právního státu, ochranu lidských práv. To jsou věci, které bychom měli po afghánské straně požadovat, protože to je cesta k předcházení konfliktů a získávání důvěry veřejnosti.

* Pohříchu ochranu lidských práv požadujeme po našich partnerech dost selektivně. Saúdská Arábie nakupuje na Západě ve velkém zbraně, takže nad chováním jejích vládců zavíráme oči.

Saúdská Arábie je americký, potažmo náš spojenec a požadujeme po ní, aby lidská práva dodržovala. Myslím, že v posledním případě vraždy novináře Chášakdžího jsme byli velmi otevření.

* Tam už opravdu mlčet nešlo, ale je přece evidentní, že tato země lidská práva nedodržuje.

V tuto chvíli společně s Němci iniciujeme debatu na Radě ministrů zahraničních věcí a chceme, aby se přijala společná evropská pozice vůči Saúdské Arábii. Jako Evropská unie můžeme změny dosáhnout.

* Vrátil jste se z Číny, kde jste se společně s prezidentem Milošem Zemanem účastnil importního veletrhu v Šanghaji. Je Čína pro Česko významný partner?

Ano, Čína je jedna z největších ekonomik světa, velký trh. V Šanghaji šlo o první iniciativu, kdy se Čína chtěla představit jako otevřená země, která vítá dovoz výrobků ze zahraničí. Je to důkaz, že na čínské straně roste zájem spotřebitelů o kvalitní zboží. Česká republika má řadu konkurenceschopných odvětví, počínaje letectvím přes potravinářství a strojírenství, takže čínskou iniciativu pro otevření dveří importérům je třeba podporovat. Na druhou stranu Čína bude významným partnerem i v řešení celosvětových problémů. Máme společný zájem bránit protekcionismu, prohlubování obchodních sporů, natož války, které mají negativní dopad především na proexportně orientované ekonomiky, jakou je ČR.

* S čínským protějškem jste se bavil i o dodržování lidských práv. Vnímají to jako formální záležitost, odškrtnutí povinné kolonky, nebo to berou vážně?

S panem ministrem Wang I jsem hovořil o tom, že Česká republika coby budoucí člen Rady pro lidská práva OSN bere lidská práva jako součást strategického dialogu. Hodnotová orientace české zahraniční politiky je pro nás důležitá a je nedílnou součástí našich vztahů na mezinárodní scéně. Máme si říkat věci, u nichž si myslíme, že druhá strana má co zlepšovat. Není to ale jednosměrná cesta, i Čína se zapojuje do některých mezinárodních mechanismů zkoumajících stav lidských práv v České republice. My chceme se všemi partnery otvírat téma lidských práv, podporujeme právní stát, demokratické hodnoty, svobodu občanské společnosti.

* Jak z tohoto hlediska vnímáte cestu předsedy sněmovny Radka Vondráčka (ANO) do Ruska, kde jako první evropský politik zmínil kauzu Skripal, ale zároveň podpořil rozvoj spolupráce například ve vzdělávací nebo zdravotní oblasti?

Ta věc není postavena buď, anebo. Můžeme se inspirovat státy jako Nizozemí, Německo, skandinávské země. To jsou všechno otevřené proexportně orientované ekonomiky, které mají velmi silnou zahraniční lidskoprávní politiku. Baví se o tom se svými partnery, ale zároveň jsou schopny s nimi obchodovat. Podle mě to patří do zdravých vztahů, je to součástí vzájemného respektu za předpokladu, že obě strany chtějí naslouchat a jsou ochotny na podněty reagovat.

KDO JE TOMÁŠ PETŘÍČEK

Narodil se 27. září 1981 v Rokycanech. Vystudoval mezinárodní vztahy na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze. Obhájil zde disertační práci na téma Perspektivy energetické bezpečnosti EU. Získal tituly M. A. na bruselském Centre Européen de Recherches Internationales et Stratégiques v oboru Governance a rozvojová politika a na University of Warwick v oboru mezinárodní politická ekonomie. Od mládí se angažuje v ČSSD, v roce 2006 se stal vedoucím jejího zahraničního oddělení. V letech 2007–2009 byl asistentem europoslance Libora Roučka, v letech 2014–17 působil na stejné pozici u Miroslava Pocheho. Pracoval na pražském magistrátu, měl na starosti evropské fondy v kanceláři radního. Byl náměstkem ministryně práce a sociálních věcí Michaely Marksové a od léta 2018 na ministerstvu zahraničí u Jana Hamáčka. Dne 16. října 2018 ho prezident Miloš Zeman jmenoval ministrem zahraničí ve druhé vládě Andreje Babiše.

„Se všemi partnery chceme otevírat téma lidských práv, podporujeme právní stát, demokratické hodnoty, svobodu občanské společnosti.“

„Evropská armáda rozhodně není absurdní myšlenka. Evropa by se měla stát rovnocenným partnerem USA a sdílet odpovědnost za svoji bezpečnost.“

O autorovi | Kateřina PERKNEROVÁ, redaktorka centrální redakce Deníku

Foto popis |

Region | Severní Čechy

Stejná zpráva vyšla také v dalších 17 titulech:

Děčínský deník (*Sobotní rozhovor, str. 12*), Domažlický deník (*Sobotní rozhovor, str. 12*), Chebský deník (*Sobotní rozhovor, str. 12*), Chomutovský deník (*Sobotní rozhovor, str. 12*), Jablonecký deník (*Sobotní rozhovor, str. 12*), Karlovarský deník (*Sobotní rozhovor, str. 12*), Klatovský deník (*Sobotní rozhovor, str. 12*), Liberecký deník (*Sobotní rozhovor, str. 12*), Litoměřický deník (*Sobotní rozhovor, str. 12*), Mostecký deník (*Sobotní rozhovor, str. 12*), Plzeňský deník (*Sobotní rozhovor, str. 12*), Rokycanský deník (*Sobotní rozhovor, str. 12*), Sokolovský deník (*Sobotní rozhovor, str. 12*), Tachovský deník (*Sobotní rozhovor, str. 12*), Teplický deník (*Sobotní rozhovor, str. 12*), Ústecký deník (*Sobotní rozhovor, str. 12*), Žatecký a lounský deník (*Sobotní rozhovor, str. 12*)

V zahraniční politice nesmíme být ustrašení

10.11.2018 Frýdecko-místecký a třinecký deník str. 12 Sobotní rozhovor

Kateřina PERKNEROVÁ

TOMÁŠ PETŘÍČEK:

Sociální demokrat Tomáš Petříček (37) si přinesl do vínku funkce ministra zahraničí jednu velkou výhodu. Jako člověk veřejnosti neznámý totiž může jen překvapit. Snaží se zbavit cejchu muže Miroslava Pocheho, který sice zůstává jeho externím poradcem, ale zatím se nijak dramaticky nezviditelňuje. Petříček je politik, jenž nechce vyvolávat zbytečné konflikty a za svým cílem jde po malých krůčcích, které nebudí zbytečný rozruch.

* Na prvním setkání s novináři po svém jmenování jste uvedl, že česká diplomacie musí být věrohodná, sebevědomá, zaměřená na budoucnost a má ctít hodnotové zásady. Co uděláte pro to, aby takovou byla?

Abychom měli věrohodnou politiku, musíme být čitelní pro naše spojence, musíme být schopni vyjasnit si zahraniční priority doma, abychom nacházeli jednotnou pozici v klíčových tématech. Sebevědomí znamená, že nesmíme být ustrašení a musíme umět vnášet do dialogu s partnery témata, která pro ně nemusí vždy být

příjemná. Je třeba do našich vztahů přinášet otázky, které považujeme za zásadní z hlediska našich hodnotových východisek. Zaměření na budoucnost z mého pohledu znamená především důraz na Evropu. Musíme se začít bavit o tom, jakou Evropskou unii chceme, jakou Evropu zanecháme našim dětem. Dostali jsme se třeba do situace, kdy je visegrádská čtyřka (V4) vnímána jako uskupení, které se vymezuje negativně vůči evropským iniciativám. Chybí nám pozitivní agenda, obsah evropských reforem, dialog s Německem či Francií o prioritách, které jsou v zájmu českých občanů.

* Ti ale mohou být dost zmateni, protože česká diplomacie se nechová předvídatelně. Například vy jste řekl, že po brexitu musíme hledat nová partnerství, třeba s Francií či Španělskem. Nevylučuje takové spojení fakt, že se v rámci V4 opíráme o euroskeptické Maďarsko a Polsko?

Visegrádská skupina má dohromady přes 60 milionů obyvatel a jeden z důvodů, proč jsme ji v 90. letech minulého století zakládali, byl rychlejší návrat do Evropy, ukotvení demokratických systémů a zásad právního státu v našich zemích, a také větší vliv na dění kolem nás. V posledních letech se V4 bohužel zaměřila na jediné téma, a to je migrace, zatímco pohled na to, jak chceme ovlivňovat podobu unie, jí chybí.

* Můžeme ale v tomto směru Tomáš Petříček najít shodu s Viktorem Orbánem nebo Mateuszem Morawieckým, respektive Jaroslavem Kaczyńským?

V některých oblastech jsme přirozenými spojenci, máme zájem rozvíjet evropskou dopravní či energetickou infrastrukturu, chceme posilovat celoevropskou bezpečnost. Tam se určitě shodneme a měli bychom mít ambici přinášet vlastní návrhy a přenést je na unijní úroveň.

* Po návštěvě francouzského prezidenta Emmanuela Macrona v Praze se zdálo, že premiér Babiš se může přiklonit právě k jeho vizi propojené Evropy, a to i v oblasti finanční, daňové, justiční a bezpečnostní. Koneckonců Macron teď podpořil myšlenku vytvoření evropské armády. Jaké je vaše stanovisko?

Od počátku říkám, že prvním kruhem našeho domova jsou vztahy se sousedy, Německem, Polskem, Slovenskem či Rakouskem. V4 vnímám jako jednu z platforem středoevropské spolupráce, vedle níž existuje například iniciativa tří moří či slakovský formát s Rakouskem a Slovenskem. Po brexitu bude zároveň v zájmu našich občanů hledat partnery pro konkrétní témata flexibilněji než doposud, třeba mezi státy severní Evropy, v Pobaltí, ale také v zemích Pyrenejského poloostrova, kde můžeme se Španělskem či Portugalskem nacházet společnou řeč třeba v otázkách koheze (politika soudržnosti EU).

* Vraťme se ale k Macronovi, jste pro tzv. ever closer union, čili stále těsnější unii včetně evropské armády, nebo ne?

Současný vývoj vnímám tak, že už žijeme ve vícerychlostní Evropě. Kolegové nabídli hezké přirovnání, když říkali, že evropský projekt se nyní podobá dálnici.

* Doufám, že neměli na mysli naši D1?

Ano, i já doufám, že je řeč o moderní dálnici německého typu. Auta se po ní mohou pohybovat různými rychlostmi, ale mají jasno v tom, kam směřují. Vícerychlostní Evropa by měla být inkluzivní, čili každý by měl mít možnost připojit se ve chvíli, kdy se cítí připraven podílet se na společných projektech. A musíme mít také cíl, je třeba si říct, kam má Evropa směřovat.

* Jaký je váš cíl?

Pro mě je to posilování a prohlubování spolupráce v rámci EU.

* Tak, a teď se do třetice ptám na poslední Macronovu iniciativu, již je evropská armáda. Poslankyně ODS Jana Černochová ji strhala jako absurdní nápad, který by mohl oslabit euroatlantické spojení Evropy a USA v rámci NATO. Je to absurdní myšlenka?

Evropská armáda do budoucna rozhodně není absurdní myšlenka. Vnímáme, že NATO je naše klíčová bezpečnostní záruka, podílíme se na jeho budování a posilování kapacit, ale zároveň bychom měli pracovat na větší akceschopnosti Evropy v rámci NATO. Měla by být schopna víc se podílet na vlastní obraně, nemůžeme

se spoléhat jen na USA a jejich garanci naší bezpečnosti. Evropa by se měla stát jejich rovnocenným partnerem a sdílet odpovědnost za svoji bezpečnost.

* Rozkolísanost české zahraniční politiky potvrzuje i čerstvá záležitost, kterou je odstoupení od globálního paktu o migraci. Váš letní předchůdce Jan Hamáček ho hájil s tím, že je přínosné mít nějaký mezinárodní rámec pro otázky migrace. Vy teď máte připravit podklady pro odstoupení od paktu, protože tak rozhodl premiér Andrej Babiš. Jak si to mají především voliči ČSSD vykládat?

Text globálního kompaktu byl přijat letos v červenci s tím, že se Evropské unii nepodařilo do něj zapracovat řadu připomínek, které k němu její členové měli. Chtěli jsme pracovat – už bez Maďarska, které od paktu ustoupilo – na zpracování výhrad, které bychom zaprotokovali. Bohužel se nedařilo společnou pozici dojednat, Rakousko řeklo, že se ke kompaktu nepřipojí, jiné státy váhají, další budou předkládat vlastní výhrady. Obavy, které tu byly, se tím prohloubily. Došli jsme k přesvědčení, že v zájmu České republiky není se k němu připojit.

* Co vám na něm vadí?

Česká republika má zájem legální migraci řídit a nelegální potírat. V kompaktu se nepodařilo dořešit zřetelné oddělení mezi oběma typy migrace, což byl největší kámen úrazu. Žádali jsme, aby bylo jasně řečeno, že opatření v něm obsažená se vztahují pouze na legální migraci. Zároveň měly být jasně vymezeny nástroje proti ilegální migraci, tedy posílení readmise, povinnosti přijímat zpět občany, kteří se nelegálně dostali do Evropy. V případě neochoty tam měl být mechanismus nucených návratů, který by usnadnil jednání s třetími zeměmi o návratové politice EU. Nic z toho tam není. Podrobně jsme to probírali s odborníky i na vládě a došli jsme k závěru, že výhrady jsou velmi závažné, a proto se k němu nepřipojíme.

* Neznepokojuje vás, že v těchto záležitostech se vláda, tedy ANO a ČSSD, čím dál častěji přiklání ke stanoviskům, která zastávají KSČM, SPD a ODS?

Opakovaně jsem říkal, že zahraniční politika se dnes nedá dělat bez komunikace se širokou veřejností, bez její podpory se nelze obejít. Je potřeba vnímat obavy, které v ní převažují. Pro sebe tedy vidím hlavně úkol hledat na mezinárodních fórech cesty, jak posílit ochranu proti nelegální migraci. V tomto smyslu se můžeme zapojit do některých iniciativ, ale globální pakt OSN tuto možnost nenabízí. Byť jde o nezávazný dokument, do budoucna by mohl otevřít dveře k výkladu, že některé jeho pasáže jsou právně závazné.

* Aspirant na post ministra zahraničí a váš současný poradce Miroslav Poche řekl, že je třeba, aby do Černínského paláce přišel politik, který zabrání tomu, aby Andrej Babiš jezdil po Evropě a vykládal nesmysly. Premiér teď navštíví Francii, Itálii a Dánsko. Jakou prevenci ordinujete?

Novináři se často ptají, kdo dělá českou zahraniční politiku. Odpovídám, že v žádné zemi to není pouze ministr zahraničních věcí. Nicméně ministerstvo zahraničí má klíčové kompetence, a proto mým cílem je bavit se s panem premiérem o tom, co jsou zájmy ČR v unii a za jejími hranicemi. Pak můžeme spolu jezdit po Evropě i po světě a srozumitelně hájit zájmy našich občanů. Premiér Babiš je důležitý aktér v zahraniční politice.

* Ani ne tak důležitý, jako jediný. Od chvíle, kdy vláda získala důvěru, není zahraničněpolitické téma, k němuž by se Andrej Babiš nevyjádřil formativním způsobem. Stejně tak vypadají jeho cesty po Evropě. Není to tak, že českou diplomacii řídí předseda vlády Babiš?

Odlišil bych evropskou a zahraniční politiku.

* Máte pravdu, tu ruskou a čínskou dělá prezident Zeman. Co zbývá na vás?

Evropská politika je dnes do značné míry domácí politikou, na ní se podílí celá vláda, jsou sektorové spolupráce, sladování legislativy. Společná zahraniční a bezpečnostní politika v rámci EU je pak čistě v mé kompetenci. Vztahy se zeměmi mimo EU primárně koordinuje také ministerstvo zahraničí.

* Čili když se Andrej Babiš setkává se svými evropskými protějšky, netrnete, že řekne něco, z čeho by se vám udělaly vrásky?

Pan premiér zastupuje vládu, hovoří v souladu s programovým prohlášením, vychází z naší zahraničněpolitické koncepce. Pravidelně se spolu bavíme a probíráme různá stanoviska, například v rámci výboru pro EU. Možná tam existují oblasti, kde bychom měli komunikaci zintenzivnit, ale rozhodně netrnu.

* Další ožehavou věcí je náš vztah k USA po zvolení Donalda Trumpa, neboť jeho ministři zahraničí nepochybně trnou, co si druhý den přečtou na jeho Twitteru. Vyjádřil jste uspokojení nad výsledkem voleb do Kongresu, kdy demokraté získali ve Sněmovně reprezentantů většinu. Proč je to dobře?

V těchto volbách není jednoznačný vítěz, ale jako sociální demokrat vítám, že demokraté budou mít ve sněmovně většinu, protože to může do určité míry vyvážit politiku prezidenta Trumpa, například v obchodních vztazích, kde rostlo napětí mezi USA a EU. Jde ale také o euroatlantické vztahy, kdy obava evropských spojenců z dalšího vývoje americké politiky mohla směřovat k postupnému rozvolňování této důležité vazby. Věřím, že demokratická sněmovna bude v tomto směru stabilizační prvek.

* USA definitivně vypověděly jadernou dohodu s Íránem a obnovily sankce. Evropa s tím nesouhlasí. Jak se to bude vyvíjet dál?

V tomto směru je pro mě výsledek amerických voleb důvodem k mírnému optimismu, protože díky demokratické sněmovně bychom mohli v USA najít partnery, kteří budou chtít pokračovat v dohodě s Íránem.

* Myslíte, že by demokraté mohli Trumpovo rozhodnutí zvrátit?

Nabízí se prostor pro debatu. V ní bychom si mohli potvrdit, že Írán jadernou dohodu dodržuje, což je základ pro dialog a další kroky pro začlenění Íránu do mezinárodního společenství.

* Bude Evropa v tomto bodě držet při sobě?

Evropská unie už několik měsíců pracuje na vytvoření mechanismů, které by mohly vyvážit dopad amerických sankcí na evropské firmy. Myslím, že je to jediná šance, jak se pokusit najít cestu z jednostranné politiky Donalda Trumpa, který odstoupil od jaderné dohody. Jsem rád, že se nám v rámci EU daří držet společný postup.

* Prezident Trump má v zahraniční politice klíčové slovo a nelze vyloučit, že spojence překvapí v otázce americké vojenské účasti v Afghánistánu. Nebojíte se, že tam můžeme zůstat jako kůl v plotě?

V případě Afghánistánu nevnímám, že by americká strana nyní uvažovala o stažení svých vojsk. Myslím, že se shodneme na potřebě stabilizace této země, která je stále zmítaná vnitřním konfliktem. Naše působení by mělo přispět k jeho politickému řešení. Tálibán by měl usednout s vládou ke společnému stolu a hledat východisko ze situace, která trvá 17 let.

* Váš předchůdce a současný šéf sněmovního zahraničního výboru Lubomír Zaorálek rozvířil hladinu veřejného mínění svým podnětem k diskusi, zda naše účast v afghánské misi má po těch letech smysl. Řekl mi, že v tomto ohledu není s vámi ve sporu. Takže jak to je?

S Lubošem Zaorálkem jsme se o tom opakovaně bavili a skutečně nejsme v zásadním rozporu. Nikdo z nás nepochybně, že Česká republika bude dál pokračovat ve své přítomnosti v Afghánistánu na základě mandátu, který byl schválen. To neznamená, že nemáme se spojenci hledat cestu, jak dál. Situace v Afghánistánu se nezlepšuje, riziko útoků přetrvává, afghánská vláda nekontroluje celou řadu venkovských oblastí, Tálibán operuje na 60 procentech území. Měli bychom proto hledat nové cesty, jak přispět k definitivnímu vyřešení tohoto konfliktu a stabilizaci země. Je to otázka celonárodního usmíření a politického jednání na úrovni vlády, Tálibánu a dalších aktérů. Pokud bychom ale Afghánistán opustili předčasně, představovalo by to riziko jeho rozpadu a následného nezvladatelného chaosu.

* Vy si myslíte, že mu přítomnost spojeneckých vojsk brání?

Mise Resolute Support je největší misí NATO, není bojová, má přispívat ke stabilizaci Afghánistánu a posilování schopností jeho vlády kontrolovat vlastní území, směřuje k výcviku jeho bezpečnostních složek. To jsou úkoly, které jsou nezbytné k tomu, aby Afghánistán mohl fungovat jako stát.

* Nebojíte se, že čím déle tam jsme, tím víc nás Afghánci nenávidí a berou nás jako okupanty?

Na území Afghánistánu bychom nepůsobili, kdyby to nebylo na základě souhlasu vlády, která vzešla z voleb.

* Z voleb, které nemají parametry hlasování v západních demokraciích. Navíc, jak připomíná Lubomír Zaorálek, vládu místní obyvatelstvo vnímá jako zkorumpovanou klientelistickou skupinu spřátelených osob.

Situace není černobílá, zmínila jste řadu problémů, jimž v Afghánistánu skutečně čelíme a jejichž řešení musíme hledat. To souvisí i s našimi aktivitami jinde ve světě s důrazem na posilování právního státu, ochranu lidských práv. To jsou věci, které bychom měli po afghánské straně požadovat, protože to je cesta k předcházení konfliktů a získávání důvěry veřejnosti.

* Pohříchu ochranu lidských práv požadujeme po našich partnerech dost selektivně. Saúdská Arábie nakupuje na Západě ve velkém zbraně, takže nad chováním jejích vládců zavíráme oči.

Saúdská Arábie je americký, potažmo náš spojenec a požadujeme po ní, aby lidská práva dodržovala. Myslím, že v posledním případě vraždy novináře Chášakdžího jsme byli velmi otevření.

* Tam už opravdu mlčet nešlo, ale je přece evidentní, že tato země lidská práva nedodržuje.

V tuto chvíli společně s Němci iniciujeme debatu na Radě ministrů zahraničních věcí a chceme, aby se přijala společná evropská pozice vůči Saúdské Arábii. Jako Evropská unie můžeme změny dosáhnout.

* Vrátil jste se z Číny, kde jste se společně s prezidentem Milošem Zemanem účastnil importního veletrhu v Šanghaji. Je Čína pro Česko významný partner?

Ano, Čína je jedna z největších ekonomik světa, velký trh. V Šanghaji šlo o první iniciativu, kdy se Čína chtěla představit jako otevřená země, která vítá dovoz výrobků ze zahraničí. Je to důkaz, že na čínské straně roste zájem spotřebitelů o kvalitní zboží. Česká republika má řadu konkurenceschopných odvětví, počínaje letectvím přes potravinářství a strojírenství, takže čínskou iniciativu pro otevírání dveří importérům je třeba podporovat. Na druhou stranu Čína bude významným partnerem i v řešení celosvětových problémů. Máme společný zájem bránit protekcionismu, prohlubování obchodních sporů, natož válek, které mají negativní dopad především na proexportně orientované ekonomiky, jakou je ČR.

* S čínským protějškem jste se bavil i o dodržování lidských práv. Vnímají to jako formální záležitost, odškrtnutí povinné kolonky, nebo to berou vážně?

S panem ministrem Wang I jsem hovořil o tom, že Česká republika coby budoucí člen Rady pro lidská práva OSN bere lidská práva jako součást strategického dialogu. Hodnotová orientace české zahraniční politiky je pro nás důležitá a je nedílnou součástí našich vztahů na mezinárodní scéně. Máme si říkat věci, u nichž si myslíme, že druhá strana má co zlepšovat. Není to ale jednosměrná cesta, i Čína se zapojuje do některých mezinárodních mechanismů zkoumajících stav lidských práv v České republice. My chceme se všemi partnery otevírat téma lidských práv, podporujeme právní stát, demokratické hodnoty, svobodu občanské společnosti.

* Jak z tohoto hlediska vnímáte cestu předsedy sněmovny Radka Vondráčka (ANO) do Ruska, kde jako první evropský politik zmínil kauzu Skripal, ale zároveň podpořil rozvoj spolupráce například ve vzdělávací nebo zdravotní oblasti?

Ta věc není postavena buď, anebo. Můžeme se inspirovat státy jako Nizozemí, Německo, skandinávské země. To jsou všechno otevřené proexportně orientované ekonomiky, které mají velmi silnou zahraniční lidskoprávní politiku. Baví se o tom se svými partnery, ale zároveň jsou schopny s nimi obchodovat. Podle mě to patří do zdravých vztahů, je to součástí vzájemného respektu za předpokladu, že obě strany chtějí naslouchat a jsou ochotny na podněty reagovat.

„Se všemi partnery chceme otevírat téma lidských práv, podporujeme právní stát, demokratické hodnoty, svobodu občanské společnosti.“

„Evropská armáda rozhodně není absurdní myšlenka. Evropa by se měla stát rovnocenným partnerem USA a sdílet odpovědnost za svoji bezpečnost.“

KDO JE TOMÁŠ PETŘÍČEK

Narodil se 27. září 1981 v Rokycanech.

Vystudoval mezinárodní vztahy na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze. Obhájil zde disertační práci na téma Perspektivy energetické bezpečnosti EU. Získal tituly M. A. na bruselském Centre Européen de Recherches Internationales et Stratégiques v oboru Governance a rozvojová politika a na University of Warwick v oboru mezinárodní politická ekonomie.

Od mládí se angažuje v ČSSD, v roce 2006 se stal vedoucím jejího zahraničního oddělení.

V letech 2007–2009 byl asistentem europoslance Libora Roučka, v letech 2014–17 působil na stejné pozici u Miroslava Pocheho.

Pracoval na pražském magistrátu, měl na starosti evropské fondy v kanceláři radního.

Byl náměstkem ministryně práce a sociálních věcí Michaely Marksové a od léta 2018 na ministerstvu zahraničí u Jana Hamáčka.

Dne 16. října 2018 ho prezident Miloš Zeman jmenoval ministrem zahraničí ve druhé vládě Andreje Babiše.

O autorovi | Kateřina PERKNEROVÁ, redaktorka centrální redakce Deníku
Foto popis |
Region | Severní Morava

Stejná zpráva vyšla také v dalších 5 titulech:

Bruntálský a krnovský deník (*Sobotní rozhovor*, str. 12), Karvinský a havířovský deník (*Sobotní rozhovor*, str. 12), Moravskoslezský deník (*Sobotní rozhovor*, str. 12), Novojičínský deník (*Sobotní rozhovor*, str. 12), Opavský a hluchýnský deník (*Sobotní rozhovor*, str. 12)

TOMÁŠ PETŘÍČEK: V zahraniční politice nesmíme být ustrašení

10.11.2018 Benešovský deník str. 12 Sobotní rozhovor

Kateřina PERKNEROVÁ

Sociální demokrat Tomáš Petříček (37) si přinesl do vlnu funkce ministra zahraničí jednu velkou výhodu. Jako člověk veřejnosti neznámý totiž může jen překvapit. Snaží se zbavit cejchu muže Miroslava Pocheho, který sice zůstává jeho externím poradcem, ale zatím se nijak dramaticky nezviditelňuje. Petříček je politik, jenž nechce vyvolávat zbytečné konflikty a za svým cílem jde po malých krůčcích, které nebudí zbytečný rozruch.

* Na prvním setkání s novináři po svém jmenování jste uvedl, že česká diplomacie musí být věrohodná, sebevědomá, zaměřená na budoucnost a má ctít hodnotové zásady. Co uděláte pro to, aby takovou byla?

Abychom měli věrohodnou politiku, musíme být čitelní pro naše spojence, musíme být schopni vyjasnit si zahraniční priority doma, abychom nacházeli jednotnou pozici v klíčových tématech. Sebevědomí znamená, že nesmíme být ustrašení a musíme umět vnášet do dialogu s partnery témata, která pro ně nemusí vždy být příjemná. Je třeba do našich vztahů přinášet otázky, které považujeme za zásadní z hlediska našich hodnotových východisek. Zaměření na budoucnost z mého pohledu znamená především důraz na Evropu. Musíme se začít bavit o tom, jakou Evropskou unii chceme, jakou Evropu zanecháme našim dětem. Dostali jsme se třeba do situace, kdy je visegrádská čtyřka (V4) vnímána jako uskupení, které se vymezuje negativně

vůči evropským iniciativám. Chybí nám pozitivní agenda, obsah evropských reforem, dialog s Německem či Francií o prioritách, které jsou v zájmu českých občanů.

* Ti ale mohou být dost zmateni, protože česká diplomacie se nechová předvídatelně. Například vy jste řekl, že po brexitu musíme hledat nová partnerství, třeba s Francií či Španělskem. Nevylučuje takové spojenectví fakt, že se v rámci V4 opíráme o euroskeptické Maďarsko a Polsko?

Visegrádská skupina má dohromady přes 60 milionů obyvatel a jeden z důvodů, proč jsme ji v 90. letech minulého století zakládali, byl rychlejší návrat do Evropy, ukotvení demokratických systémů a zásad právního státu v našich zemích, a také větší vliv na dění kolem nás. V posledních letech se V4 bohužel zaměřila na jediné téma, a to je migrace, zatímco pohled na to, jak chceme ovlivňovat podobu unie, jí chybí.

* Můžeme ale v tomto směru Tomáš Petříček najít shodu s Viktorem Orbánem nebo Mateuszem Morawieckým, respektive Jaroslavem Kaczyńským?

V některých oblastech jsme přirozenými spojenci, máme zájem rozvíjet evropskou dopravní či energetickou infrastrukturu, chceme posilovat celoevropskou bezpečnost. Tam se určitě shodneme a měli bychom mít ambici přinášet vlastní návrhy a přenést je na unijní úroveň.

* Po návštěvě francouzského prezidenta Emmanuela Macrona v Praze se zdálo, že premiér Babiš se může přiklonit právě k jeho vizi propojené Evropy, a to i v oblasti finanční, daňové, justiční a bezpečnostní. Koneckonců Macron teď podpořil myšlenku vytvoření evropské armády. Jaké je vaše stanovisko?

Od počátku říkám, že prvním kruhem našeho domova jsou vztahy se sousedy, Německem, Polskem, Slovenskem či Rakouskem. V4 vnímám jako jednu z platforem středoevropské spolupráce, vedle níž existuje například iniciativa tří moří či slavkovský formát s Rakouskem a Slovenskem. Po brexitu bude zároveň v zájmu našich občanů hledat partnery pro konkrétní témata flexibilněji než doposud, třeba mezi státy severní Evropy, v Pobaltí, ale také v zemích Pyrenejského poloostrova, kde můžeme se Španělskem či Portugalskem nacházet společnou řeč třeba v otázkách koheze (politika soudržnosti EU).

* Vraťme se ale k Macronovi, jste pro tzv. ever closer union, čili stále těsnější unii včetně evropské armády, nebo ne?

Současný vývoj vnímám tak, že už žijeme ve vícerychlostní Evropě. Kolegové nabídli hezké přirovnání, když říkali, že evropský projekt se nyní podobá dálnici.

* Doufám, že neměli na mysli naši D1?

Ano, i já doufám, že je řeč o moderní dálnici německého typu.auta se po ní mohou pohybovat různými rychlostmi, ale mají jasno v tom, kam směřují. Vícerychlostní Evropa by měla být inkluzivní, čili každý by měl mít možnost připojit se ve chvíli, kdy se cítí připraven podílet se na společných projektech. A musíme mít také cíl, je třeba si říct, kam má Evropa směřovat.

* Jaký je váš cíl?

Pro mě je to posilování a prohlubování spolupráce v rámci EU.

* Tak, a teď se do třetice ptám na poslední Macronovu iniciativu, jíž je evropská armáda. Poslankyně ODS Jana Černochová ji strhala jako absurdní nápad, který by mohl oslabit euroatlantické spojenectví Evropy a USA v rámci NATO. Je to absurdní myšlenka?

Evropská armáda do budoucna rozhodně není absurdní myšlenka. Vnímáme, že NATO je naše klíčová bezpečnostní záruka, podílíme se na jeho budování a posilování kapacit, ale zároveň bychom měli pracovat na větší akceschopnosti Evropy v rámci NATO. Měla by být schopna víc se podílet na vlastní obraně, nemůžeme se spoléhat jen na USA a jejich garanci naší bezpečnosti. Evropa by se měla stát jejich rovnocenným partnerem a sdílet odpovědnost za svoji bezpečnost.

* Rozkolísanost české zahraniční politiky potvrzuje i čerstvá záležitost, kterou je odstoupení od globálního paktu o migraci. Váš letní předchůdce Jan Hamáček ho hájil s tím, že je přínosné mít nějaký mezinárodní rámec pro otázky migrace. Vy teď máte připravit podklady pro odstoupení od paktu, protože tak rozhodl premiér Andrej Babiš. Jak si to mají především voliči ČSSD vykládat?

Text globálního kompaktu byl přijat letos v červenci s tím, že se Evropské unii nepodařilo do něj zapracovat řadu připomínek, které k němu její členové měli. Chtěli jsme pracovat – už bez Maďarska, které od paktu ustoupilo – na zpracování výhrad, které bychom zaprotokovali. Bohužel se nedařilo společnou pozici dojednat, Rakousko řeklo, že se ke kompaktu nepřipojí, jiné státy váhají, další budou předkládat vlastní výhrady. Obavy, které tu byly, se tím prohloubily. Došli jsme k přesvědčení, že v zájmu České republiky není se k němu připojit.

* Co vám na něm vadí?

Česká republika má zájem legální migraci řídit a nelegální potírat. V kompaktu se nepodařilo dořešit zřetelné oddělení mezi oběma typy migrace, což byl největší kámen úrazu. Žádali jsme, aby bylo jasně řečeno, že opatření v něm obsažená se vztahují pouze na legální migraci. Zároveň měly být jasně vymezeny nástroje proti ilegální migraci, tedy posílení readmise, povinnosti přijímat zpět občany, kteří se nelegálně dostali do Evropy. V případě neochoty tam měl být mechanismus nucených návratů, který by usnadnil jednání s třetími zeměmi o návratové politice EU. Nic z toho tam není. Podrobně jsme to probírali s odborníky i na vládě a došli jsme k závěru, že výhrady jsou velmi závažné, a proto se k němu nepřipojíme.

* Neznepekokuje vás, že v těchto záležitostech se vláda, tedy ANO a ČSSD, čím dál častěji přiklání ke stanoviskům, která zastávají KSČM, SPD a ODS?

Opakovaně jsem říkal, že zahraniční politika se dnes nedá dělat bez komunikace se širokou veřejností, bez její podpory se nelze obejít. Je potřeba vnímat obavy, které v ní převažují. Pro sebe tedy vidím hlavně úkol hledat na mezinárodních fórech cesty, jak posílit ochranu proti nelegální migraci. V tomto smyslu se můžeme zapojit do některých iniciativ, ale globální pakt OSN tuto možnost nenabízí. Byť jde o nezávazný dokument, do budoucna by mohl otevřít dveře k výkladu, že některé jeho pasáže jsou právně závazné.

* Aspirant na post ministra zahraničí a váš současný poradce Miroslav Poche řekl, že je třeba, aby do Černínského paláce přišel politik, který zabrání tomu, aby Andrej Babiš jezdil po Evropě a vykládal nesmysly. Premiér teď navštíví Francii, Itálii a Dánsko. Jakou prevenci ordinujete?

Novináři se často ptají, kdo dělá českou zahraniční politiku. Odpovídám, že v žádné zemi to není pouze ministr zahraničních věcí. Nicméně ministerstvo zahraničí má klíčové kompetence, a proto mým cílem je bavit se s panem premiérem o tom, co jsou zájmy ČR v unii a za jejími hranicemi. Pak můžeme spolu jezdit po Evropě i po světě a srozumitelně hájit zájmy našich občanů. Premiér Babiš je důležitý aktér v zahraniční politice.

* Ani ne tak důležitý, jako jediný. Od chvíle, kdy vláda získala důvěru, není zahraničněpolitické téma, k němuž by se Andrej Babiš nevyjádřil formativním způsobem. Stejně tak vypadají jeho cesty po Evropě. Není to tak, že českou diplomacii řídí předseda vlády Babiš?

Odlišil bych evropskou a zahraniční politiku.

* Máte pravdu, tu ruskou a čínskou dělá prezident Zeman. Co zbývá na vás?

Evropská politika je dnes do značné míry domácí politikou, na ní se podílí celá vláda, jsou sektorové spolupráce, sladování legislativy. Společná zahraniční a bezpečnostní politika v rámci EU je pak čistě v mé kompetenci. Vztahy se zeměmi mimo EU primárně koordinuje také ministerstvo zahraničí.

* Čili když se Andrej Babiš setkává se svými evropskými protějšky, netrnete, že řekne něco, z čeho by se vám udělaly vrásky?

Pan premiér zastupuje vládu, hovoří v souladu s programovým prohlášením, vychází z naší zahraničněpolitické koncepce. Pravidelně se spolu bavíme a probíráme různá stanoviska, například v rámci výboru pro EU. Možná tam existují oblasti, kde bychom měli komunikaci zintenzivnit, ale rozhodně netrnu.

* Další ožehavou věcí je náš vztah k USA po zvolení Donalda Trumpa, neboť jeho ministři zahraničí nepochybně trnou, co si druhý den přečtou na jeho Twitteru. Vyjádřil jste uspokojení nad výsledkem voleb do Kongresu, kdy demokraté získali ve Sněmovně reprezentantů většinu. Proč je to dobře?

V těchto volbách není jednoznačný vítěz, ale jako sociální demokrat vítám, že demokraté budou mít ve sněmovně většinu, protože to může do určité míry vyvážit politiku prezidenta Trumpa, například v obchodních vztazích, kde rostlo napětí mezi USA a EU. Jde ale také o euroatlantické vztahy, kdy obava evropských spojenců z dalšího vývoje americké politiky mohla směřovat k postupnému rozvolňování této důležité vazby. Věřím, že demokratická sněmovna bude v tomto směru stabilizační prvek.

* USA definitivně vypověděly jadernou dohodu s Íránem a obnovily sankce. Evropa s tím nesouhlasí. Jak se to bude vyvíjet dál?

V tomto směru je pro mě výsledek amerických voleb důvodem k mírnému optimismu, protože díky demokratické sněmovně bychom mohli v USA najít partnery, kteří budou chtít pokračovat v dohodě s Íránem.

* Myslíte, že by demokraté mohli Trumpovo rozhodnutí zvrátit?

Nabízí se prostor pro debatu. V ní bychom si mohli potvrdit, že Írán jadernou dohodu dodržuje, což je základ pro dialog a další kroky pro začlenění Íránu do mezinárodního společenství.

* Bude Evropa v tomto bodě držet při sobě?

Evropská unie už několik měsíců pracuje na vytvoření mechanismů, které by mohly vyvážit dopad amerických sankcí na evropské firmy. Myslím, že je to jediná šance, jak se pokusit najít cestu z jednostranné politiky Donalda Trumpa, který odstoupil od jaderné dohody. Jsem rád, že se nám v rámci EU daří držet společný postup.

* Prezident Trump má v zahraniční politice klíčové slovo a nelze vyloučit, že spojence překvapí v otázce americké vojenské účasti v Afghánistánu. Nebojíte se, že tam můžeme zůstat jako kůl v plotě?

V případě Afghánistánu nevnímám, že by americká strana nyní uvažovala o stažení svých vojsk. Myslím, že se shodneme na potřebě stabilizace této země, která je stále zmítaná vnitřním konfliktem. Naše působení by mělo přispět k jeho politickému řešení. Tálibán by měl usednout s vládou ke společnému stolu a hledat východisko ze situace, která trvá 17 let.

* Váš předchůdce a současný šéf sněmovního zahraničního výboru Lubomír Zaorálek rozvířil hladinu veřejného mínění svým podnětem k diskusi, zda naše účast v afghánské misi má po těch letech smysl. Řekl mi, že v tomto ohledu není s vámi ve sporu. Takže jak to je?

S Lubošem Zaorálkem jsme se o tom opakovaně bavili a skutečně nejsme v zásadním rozporu. Nikdo z nás nepochybně, že Česká republika bude dál pokračovat ve své přítomnosti v Afghánistánu na základě mandátu, který byl schválen. To neznamená, že nemáme se spojenci hledat cestu, jak dál. Situace v Afghánistánu se nezlepšuje, riziko útoků přetrvává, afghánská vláda nekontroluje celou řadu venkovských oblastí, Tálibán operuje na 60 procentech území. Měli bychom proto hledat nové cesty, jak přispět k definitivnímu vyřešení tohoto konfliktu a stabilizaci země. Je to otázka celonárodního usmíření a politického jednání na úrovni vlády, Tálibánu a dalších aktérů. Pokud bychom ale Afghánistán opustili předčasně, představovalo by to riziko jeho rozpadu a následného nezvladatelného chaosu.

* Vy si myslíte, že mu přítomnost spojeneckých vojsk brání?

Mise Rolute Support je největší misí NATO, není bojová, má přispívat ke stabilizaci Afghánistánu a posilování schopností jeho vlády kontrolovat vlastní území, směřuje k výcviku jeho bezpečnostních složek. To jsou úkoly, které jsou nezbytné k tomu, aby Afghánistán mohl fungovat jako stát.

* Nebojíte se, že čím déle tam jsme, tím víc nás Afghánci nenávidí a berou nás jako okupanty?

Na území Afghánistánu bychom nepůsobili, kdyby to nebylo na základě souhlasu vlády, která vzešla z voleb.

* Z voleb, které nemají parametry hlasování v západních demokraciích. Navíc, jak připomíná Lubomír Zaorálek, vládu místní obyvatelstvo vnímá jako zkorumpovanou klientelistickou skupinu spřátelených osob.

Situace není černobílá, zmínila jste řadu problémů, jimž v Afghánistánu skutečně čelíme a jejichž řešení musíme hledat. To souvisí i s našimi aktivitami jinde ve světě s důrazem na posilování právního státu, ochranu lidských práv. To jsou věci, které bychom měli po afghánské straně požadovat, protože to je cesta k předcházení konfliktů a získávání důvěry veřejnosti.

* Pohříchu ochranu lidských práv požadujeme po našich partnerech dost selektivně. Saúdská Arábie nakupuje na Západě ve velkém zbraně, takže nad chováním jejích vládců zavíráme oči.

Saúdská Arábie je americký, potažmo náš spojenec a požadujeme po ní, aby lidská práva dodržovala. Myslím, že v posledním případě vraždy novináře Chášakdžího jsme byli velmi otevření.

* Tam už opravdu mlčet nešlo, ale je přece evidentní, že tato země lidská práva nedodržuje.

V tuto chvíli společně s Němci iniciujeme debatu na Radě ministrů zahraničních věcí a chceme, aby se přijala společná evropská pozice vůči Saúdské Arábii. Jako Evropská unie můžeme změny dosáhnout.

* Vrátil jste se z Číny, kde jste se společně s prezidentem Milošem Zemanem účastnil importního veletrhu v Šanghaji. Je Čína pro Česko významný partner?

Ano, Čína je jedna z největších ekonomik světa, velký trh. V Šanghaji šlo o první iniciativu, kdy se Čína chtěla představit jako otevřená země, která vítá dovoz výrobků ze zahraničí. Je to důkaz, že na čínské straně roste zájem spotřebitelů o kvalitní zboží. Česká republika má řadu konkurenceschopných odvětví, počínaje letectvím přes potravinářství a strojírenství, takže čínskou iniciativu pro otevírání dveří importérům je třeba podporovat. Na druhou stranu Čína bude významným partnerem i v řešení celosvětových problémů. Máme společný zájem bránit protekcionismu, prohlubování obchodních sporů, natož válek, které mají negativní dopad především na proexportně orientované ekonomiky, jakou je ČR.

* S čínským protějškem jste se bavil i o dodržování lidských práv. Vnímají to jako formální záležitost, odškrtnutí povinné kolonky, nebo to berou vážně?

S panem ministrem Wang I jsem hovořil o tom, že Česká republika coby budoucí člen Rady pro lidská práva OSN bere lidská práva jako součást strategického dialogu. Hodnotová orientace české zahraniční politiky je pro nás důležitá a je nedílnou součástí našich vztahů na mezinárodní scéně. Máme si říkat věci, u nichž si myslíme, že druhá strana má co zlepšovat. Není to ale jednosměrná cesta, i Čína se zapojuje do některých mezinárodních mechanismů zkoumajících stav lidských práv v České republice. My chceme se všemi partnery otvírat téma lidských práv, podporujeme právní stát, demokratické hodnoty, svobodu občanské společnosti.

* Jak z tohoto hlediska vnímáte cestu předsedy sněmovny Radka Vondráčka (ANO) do Ruska, kde jako první evropský politik zmínil kauzu Skripal, ale zároveň podpořil rozvoj spolupráce například ve vzdělávací nebo zdravotní oblasti?

Ta věc není postavena buď, anebo. Můžeme se inspirovat státy jako Nizozemí, Německo, skandinávské země. To jsou všechno otevřené proexportně orientované ekonomiky, které mají velmi silnou zahraniční lidskoprávní politiku. Baví se o tom se svými partnery, ale zároveň jsou schopny s nimi obchodovat. Podle mě to patří do zdravých vztahů, je to součástí vzájemného respektu za předpokladu, že obě strany chtějí naslouchat a jsou ochotny na podněty reagovat.

„Se všemi partnery chceme otvírat téma lidských práv, podporujeme právní stát, demokratické hodnoty, svobodu občanské společnosti.“

„Evropská armáda rozhodně není absurdní myšlenka. Evropa by se měla stát rovnocenným partnerem USA a sdílet odpovědnost za svoji bezpečnost.“

KDO JE TOMÁŠ PETŘÍČEK Narodil se 27. září 1981 v Rokycanech. Vystudoval mezinárodní vztahy na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze. Obhájil zde disertační práci na téma Perspektivy energetické bezpečnosti EU. Získal tituly M. A. na bruselském Centre Européen de Recherches Internationales et Stratégiques v oboru Governance a rozvojová politika a na University of Warwick v oboru mezinárodní politická ekonomie. Od mládí se angažuje v ČSSD, v roce 2006 se stal vedoucím jejího zahraničního oddělení. V letech 2007–2009 byl asistentem europoslance Libora Roučka, v letech 2014–17 působil na stejné pozici u Miroslava Pocheho. Pracoval na pražském magistrátu, měl na starosti evropské fondy v kanceláři radního. Byl náměstkem ministryně práce a sociálních věcí Michaely Marksové a od léta 2018 na ministerstvu zahraničí u Jana Hamáčka. Dne 16. října 2018 ho prezident Miloš Zeman jmenoval ministrem zahraničí ve druhé vládě Andreje Babiše.

O autorovi | Kateřina PERKNEROVÁ, redaktorka centrální redakce Deníku

Foto popis |

Region | Střední Čechy

Stejná zpráva vyšla také v dalších 26 titulech:

Berounský deník (*Sobotní rozhovor, str. 12*), Boleslavský deník (*Sobotní rozhovor, str. 12*), Českobudějovický deník (*Sobotní rozhovor, str. 12*), Českokrumlovský deník (*Sobotní rozhovor, str. 12*), Hradecký deník (*Sobotní rozhovor, str. 12*), Chrudimský deník (*Sobotní rozhovor, str. 12*), Jičínský deník (*Sobotní rozhovor, str. 12*), Jindřichohradecký deník (*Sobotní rozhovor, str. 12*), Kladenský deník (*Sobotní rozhovor, str. 12*), Kolínský deník (*Sobotní rozhovor, str. 12*), Krkonošský deník (*Sobotní rozhovor, str. 12*), Kutnohorský deník (*Sobotní rozhovor, str. 12*), Mělnický deník (*Sobotní rozhovor, str. 12*), Náchodský deník (*Sobotní rozhovor, str. 12*), Nymburský deník (*Sobotní rozhovor, str. 12*), Orlický deník (*Sobotní rozhovor, str. 12*), Pardubický deník (*Sobotní rozhovor, str. 12*), Písecký deník (*Sobotní rozhovor, str. 12*), Prachatický deník (*Sobotní rozhovor, str. 12*), Pražský deník (*Sobotní rozhovor, str. 12*), Příbramský deník (*Sobotní rozhovor, str. 12*), Rakovnický deník (*Sobotní rozhovor, str. 12*), Rychnovský deník (*Sobotní rozhovor, str. 12*), Strakonický deník (*Sobotní rozhovor, str. 12*), Svitavský deník (*Sobotní rozhovor, str. 12*), Tábořský deník (*Sobotní rozhovor, str. 12*)

TOMÁŠ PETŘÍČEK: V zahraniční politice nesmíme být ustrašení

10.11.2018 Prostějovský deník str. 12 Sobotní rozhovor

Kateřina PERKNEROVÁ

Sociální demokrat Tomáš Petříček (37) si přinesl do vínku funkce ministra zahraničí jednu velkou výhodu. Jako člověk veřejnosti neznámý totiž může jen překvapit. Snaží se zbavit cejchu muže Miroslava Pocheho, který sice zůstává jeho externím poradcem, ale zatím se nijak dramaticky nezviditelňuje. Petříček je politik, jenž nechce vyvolávat zbytečné konflikty a za svým cílem jde po malých krůčcích, které nebudí zbytečný rozruch.

* Na prvním setkání s novináři po svém jmenování jste uvedl, že česká diplomacie musí být věrohodná, sebevědomá, zaměřená na budoucnost a má ctít hodnotové zásady. Co uděláte pro to, aby takovou byla?

Abychom měli věrohodnou politiku, musíme být čitelní pro naše spojence, musíme být schopni vyjasnit si zahraniční priority doma, abychom nacházeli jednotnou pozici v klíčových tématech. Sebevědomí znamená, že nesmíme být ustrašení a musíme umět vnášet do dialogu s partnery témata, která pro ně nemusí vždy být příjemná. Je třeba do našich vztahů přinášet otázky, které považujeme za zásadní z hlediska našich hodnotových východisek. Zaměření na budoucnost z mého pohledu znamená především důraz na Evropu. Musíme se začít bavit o tom, jakou Evropskou unii chceme, jakou Evropu zanecháme našim dětem. Dostali jsme se třeba do situace, kdy je visegrádská čtyřka (V4) vnímána jako uskupení, které se vymezuje negativně vůči evropským iniciativám. Chybí nám pozitivní agenda, obsah evropských reforem, dialog s Německem či Francií o prioritách, které jsou v zájmu českých občanů.

* Ti ale mohou být dost zmateni, protože česká diplomacie se nechová předvídatelně. Například vy jste řekl, že po brexitu musíme hledat nová partnerství, třeba s Francií či Španělskem. Nevylučuje takové spojení fakt, že se v rámci V4 opíráme o euroskeptické Maďarsko a Polsko?

Visegrádská skupina má dohromady přes 60 milionů obyvatel a jeden z důvodů, proč jsme ji v 90. letech minulého století zakládali, byl rychlejší návrat do Evropy, ukotvení demokratických systémů a zásad právního státu v našich zemích, a také větší vliv na dění kolem nás. V posledních letech se V4 bohužel zaměřila na jediné téma, a to je migrace, zatímco pohled na to, jak chceme ovlivňovat podobu unie, jí chybí.

* Můžeme ale v tomto směru Tomáš Petříček najít shodu s Viktorem Orbánem nebo Mateuszem Morawieckým, respektive Jaroslavem Kaczyńským?

V některých oblastech jsme přirozenými spojenci, máme zájem rozvíjet evropskou dopravní či energetickou infrastrukturu, chceme posilovat celoevropskou bezpečnost. Tam se určitě shodneme a měli bychom mít ambici přinášet vlastní návrhy a přenést je na unijní úroveň.

* Po návštěvě francouzského prezidenta Emmanuela Macrona v Praze se zdálo, že premiér Babiš se může přiklonit právě k jeho vizi propojené Evropy, a to i v oblasti finanční, daňové, justiční a bezpečnostní. Koneckonců Macron teď podpořil myšlenku vytvoření evropské armády. Jaké je vaše stanovisko?

Od počátku říkám, že prvním kruhem našeho domova jsou vztahy se sousedy, Německem, Polskem, Slovenskem či Rakouskem. V4 vnímám jako jednu z platforem středoevropské spolupráce, vedle níž existuje například iniciativa tří moří či slavkovský formát s Rakouskem a Slovenskem. Po brexitu bude zároveň v zájmu našich občanů hledat partnery pro konkrétní témata flexibilněji než doposud, třeba mezi státy severní Evropy, v Pobaltí, ale také v zemích Pyrenejského poloostrova, kde můžeme se Španělskem či Portugalskem nacházet společnou řeč třeba v otázkách koheze (politika soudržnosti EU).

* Vraťme se ale k Macronovi, jste pro tzv. ever closer union, čili stále těsnější unii včetně evropské armády, nebo ne?

Současný vývoj vnímám tak, že už žijeme ve vícerychlostní Evropě. Kolegové nabídli hezké přirovnání, když říkali, že evropský projekt se nyní podobá dálnici.

* Doufám, že neměli na mysli naši D1?

Ano, i já doufám, že je řeč o moderní dálnici německého typu. Auta se po ní mohou pohybovat různými rychlostmi, ale mají jasno v tom, kam směřují. Vícerychlostní Evropa by měla být inkluzivní, čili každý by měl mít možnost připojit se ve chvíli, kdy se cítí připraven podílet se na společných projektech. A musíme mít také cíl, je třeba si říct, kam má Evropa směřovat.

* Jaký je váš cíl?

Pro mě je to posilování a prohlubování spolupráce v rámci EU.

* Tak, a teď se do třetice ptám na poslední Macronovu iniciativu, již je evropská armáda. Poslankyně ODS Jana Černochová ji strhala jako absurdní nápad, který by mohl oslabit euroatlantické společenství Evropy a USA v rámci NATO. Je to absurdní myšlenka?

Evropská armáda do budoucna rozhodně není absurdní myšlenka. Vnímáme, že NATO je naše klíčová bezpečnostní záruka, podílíme se na jeho budování a posilování kapacit, ale zároveň bychom měli pracovat na větší akceschopnosti Evropy v rámci NATO. Měla by být schopna víc se podílet na vlastní obraně, nemůžeme se spoléhat jen na USA a jejich garanci naší bezpečnosti. Evropa by se měla stát jejich rovnocenným partnerem a sdílet odpovědnost za svoji bezpečnost.

* Rozkolísanost české zahraniční politiky potvrzuje i čerstvá záležitost, kterou je odstoupení od globálního paktu o migraci. Váš letní předchůdce Jan Hamáček ho hájil s tím, že je přínosné mít nějaký mezinárodní rámec pro otázky migrace. Vy teď máte připravit podklady pro odstoupení od paktu, protože tak rozhodl premiér Andrej Babiš. Jak si to mají především voliči ČSSD vykládat?

Text globálního kompaktu byl přijat letos v červenci s tím, že se Evropské unii nepodařilo do něj zapracovat řadu připomínek, které k němu její členové měli. Chtěli jsme pracovat – už bez Maďarska, které od

paktu ustoupilo – na zpracování výhrad, které bychom zaprotokovali. Bohužel se nedařilo společnou pozici dojednat, Rakousko řeklo, že se ke kompaktu nepřipojí, jiné státy váhají, další budou předkládat vlastní výhrady. Obavy, které tu byly, se tím prohloubily. Došli jsme k přesvědčení, že v zájmu České republiky není se k němu připojit.

* Co vám na něm vadí?

Česká republika má zájem legální migraci řídit a nelegální potírat. V kompaktu se nepodařilo dořešit zřetelné oddělení mezi oběma typy migrace, což byl největší kámen úrazu. Žádali jsme, aby bylo jasně řečeno, že opatření v něm obsažená se vztahují pouze na legální migraci. Zároveň měly být jasně vymezeny nástroje proti ilegální migraci, tedy posílení readmise, povinnosti přijímat zpět občany, kteří se nelegálně dostali do Evropy. V případě neochoty tam měl být mechanismus nucených návratů, který by usnadnil jednání s třetími zeměmi o návratové politice EU. Nic z toho tam není. Podrobně jsme to probírali s odborníky i na vládě a došli jsme k závěru, že výhrady jsou velmi závažné, a proto se k němu nepřipojíme.

* Neznepokojuje vás, že v těchto záležitostech se vláda, tedy ANO a ČSSD, čím dál častěji přiklání ke stanoviskům, která zastávají KSČM, SPD a ODS?

Opakovaně jsem říkal, že zahraniční politika se dnes nedá dělat bez komunikace se širokou veřejností, bez její podpory se nelze obejít. Je potřeba vnímat obavy, které v ní převažují. Pro sebe tedy vidím hlavně úkol hledat na mezinárodních fórech cesty, jak posílit ochranu proti nelegální migraci. V tomto smyslu se můžeme zapojit do některých iniciativ, ale globální pakt OSN tuto možnost nenabízí. Byť jde o nezávazný dokument, do budoucna by mohl otevřít dveře k výkladu, že některé jeho pasáže jsou právně závazné.

* Aspirant na post ministra zahraničí a váš současný poradce Miroslav Poche řekl, že je třeba, aby do Černínského paláce přišel politik, který zabrání tomu, aby Andrej Babiš jezdil po Evropě a vykládal nesmysly. Premiér teď navštíví Francii, Itálii a Dánsko. Jakou prevenci ordinujete?

Novináři se často ptají, kdo dělá českou zahraniční politiku. Odpovídám, že v žádné zemi to není pouze ministr zahraničních věcí. Nicméně ministerstvo zahraničí má klíčové kompetence, a proto mým cílem je bavit se s panem premiérem o tom, co jsou zájmy ČR v unii a za jejími hranicemi. Pak můžeme spolu jezdit po Evropě i po světě a srozumitelně hájit zájmy našich občanů. Premiér Babiš je důležitý aktér v zahraniční politice.

* Ani ne tak důležitý, jako jediný. Od chvíle, kdy vláda získala důvěru, není zahraničněpolitické téma, k němuž by se Andrej Babiš nevyjádřil formativním způsobem. Stejně tak vypadají jeho cesty po Evropě. Není to tak, že českou diplomacii řídí předseda vlády Babiš?

Odlišil bych evropskou a zahraniční politiku.

* Máte pravdu, tu ruskou a čínskou dělá prezident Zeman. Co zbývá na vás?

Evropská politika je dnes do značné míry domácí politikou, na ní se podílí celá vláda, jsou sektorové spolupráce, sladování legislativy. Společná zahraniční a bezpečnostní politika v rámci EU je pak čistě v mé kompetenci. Vztahy se zeměmi mimo EU primárně koordinuje také ministerstvo zahraničí.

* Čili když se Andrej Babiš setkává se svými evropskými protějšky, netrnete, že řekne něco, z čeho by se vám udělaly vrásky?

Pan premiér zastupuje vládu, hovoří v souladu s programovým prohlášením, vychází z naší zahraničněpolitické koncepce. Pravidelně se spolu bavíme a probíráme různá stanoviska, například v rámci výboru pro EU. Možná tam existují oblasti, kde bychom měli komunikaci zintenzivnit, ale rozhodně netrnu.

* Další ožehavou věcí je náš vztah k USA po zvolení Donalda Trumpa, neboť jeho ministři zahraničí nepochybně trnou, co si druhý den přečtou na jeho Twitteru. Vyjádřil jste uspokojení nad výsledkem voleb do Kongresu, kdy demokraté získali ve Sněmovně reprezentantů většinu. Proč je to dobře?

V těchto volbách není jednoznačný vítěz, ale jako sociální demokrat vítám, že demokraté budou mít ve sněmovně většinu, protože to může do určité míry vyvážit politiku prezidenta Trumpa, například v obchodních

vztazích, kde rostlo napětí mezi USA a EU. Jde ale také o euroatlantické vztahy, kdy obava evropských spojenců z dalšího vývoje americké politiky mohla směřovat k postupnému rozvolňování této důležité vazby. Věřím, že demokratická sněmovna bude v tomto směru stabilizační prvek.

* USA definitivně vypověděly jadernou dohodu s Íránem a obnovily sankce. Evropa s tím nesouhlasí. Jak se to bude vyvíjet dál?

V tomto směru je pro mě výsledek amerických voleb důvodem k mírnému optimismu, protože díky demokratické sněmovně bychom mohli v USA najít partnery, kteří budou chtít pokračovat v dohodě s Íránem.

* Myslíte, že by demokraté mohli Trumpovo rozhodnutí zvrátit?

Nabízí se prostor pro debatu. V ní bychom si mohli potvrdit, že Írán jadernou dohodu dodržuje, což je základ pro dialog a další kroky pro začlenění Íránu do mezinárodního společenství.

* Bude Evropa v tomto bodě držet při sobě?

Evropská unie už několik měsíců pracuje na vytvoření mechanismů, které by mohly vyvážit dopad amerických sankcí na evropské firmy. Myslím, že je to jediná šance, jak se pokusit najít cestu z jednostranné politiky Donalda Trumpa, který odstoupil od jaderné dohody. Jsem rád, že se nám v rámci EU daří držet společný postup.

* Prezident Trump má v zahraniční politice klíčové slovo a nelze vyloučit, že spojence překvapí v otázce americké vojenské účasti v Afghánistánu. Nebojíte se, že tam můžeme zůstat jako kůl v plotě?

V případě Afghánistánu nevnímám, že by americká strana nyní uvažovala o stažení svých vojsk. Myslím, že se shodneme na potřebě stabilizace této země, která je stále zmítaná vnitřním konfliktem. Naše působení by mělo přispět k jeho politickému řešení. Tálibán by měl usednout s vládou ke společnému stolu a hledat východisko ze situace, která trvá 17 let.

* Váš předchůdce a současný šéf sněmovního zahraničního výboru Lubomír Zaorálek rozvířil hladinu veřejného mínění svým podnětem k diskusi, zda naše účast v afghánské misi má po těch letech smysl. Řekl mi, že v tomto ohledu není s vámi ve sporu. Takže jak to je?

S Lubošem Zaorálkem jsme se o tom opakovaně bavili a skutečně nejsme v zásadním rozporu. Nikdo z nás nezpochybňuje, že Česká republika bude dál pokračovat ve své přítomnosti v Afghánistánu na základě mandátu, který byl schválen. To neznamená, že nemáme se spojenci hledat cestu, jak dál. Situace v Afghánistánu se nezlepšuje, riziko útoků přetrvává, afghánská vláda nekontroluje celou řadu venkovských oblastí, Tálibán operuje na 60 procentech území. Měli bychom proto hledat nové cesty, jak přispět k definitivnímu vyřešení tohoto konfliktu a stabilizaci země. Je to otázka celonárodního usmíření a politického jednání na úrovni vlády, Tálibánu a dalších aktérů. Pokud bychom ale Afghánistán opustili předčasně, představovalo by to riziko jeho rozpadu a následného nezvladatelného chaosu.

* Vy si myslíte, že mu přítomnost spojeneckých vojsk brání?

Mise Resolute Support je největší misí NATO, není bojová, má přispívat ke stabilizaci Afghánistánu a posilování schopností jeho vlády kontrolovat vlastní území, směřuje k výcviku jeho bezpečnostních složek. To jsou úkoly, které jsou nezbytné k tomu, aby Afghánistán mohl fungovat jako stát.

* Nebojíte se, že čím déle tam jsme, tím víc nás Afghánci nenávidí a berou nás jako okupanty?

Na území Afghánistánu bychom nepůsobili, kdyby to nebylo na základě souhlasu vlády, která vzešla z voleb.

* Z voleb, které nemají parametry hlasování v západních demokraciích. Navíc, jak připomíná Lubomír Zaorálek, vládu místní obyvatelstvo vnímá jako zkorumpovanou klientelistickou skupinu spřátelených osob.

Situace není černobílá, zmínila jste řadu problémů, jimž v Afghánistánu skutečně čelíme a jejichž řešení musíme hledat. To souvisí i s našimi aktivitami jinde ve světě s důrazem na posilování právního státu, ochranu lidských práv. To jsou věci, které bychom měli po afghánské straně požadovat, protože to je cesta k předcházení konfliktů a získávání důvěry veřejnosti.

* Pohřichu ochranu lidských práv požadujeme po našich partnerech dost selektivně. Saúdská Arábie nakupuje na Západě ve velkém zbraně, takže nad chováním jejich vládců zavíráme oči.

Saúdská Arábie je americký, potažmo náš spojenec a požadujeme po ní, aby lidská práva dodržovala. Myslím, že v posledním případě vraždy novináře Chášakdžího jsme byli velmi otevření.

* Tam už opravdu mlčet nešlo, ale je přece evidentní, že tato země lidská práva nedodržuje.

V tuto chvíli společně s Němci iniciujeme debatu na Radě ministrů zahraničních věcí a chceme, aby se přijala společná evropská pozice vůči Saúdské Arábii. Jako Evropská unie můžeme změny dosáhnout.

* Vrátil jste se z Číny, kde jste se společně s prezidentem Milošem Zemanem účastnil importního veletrhu v Šanghaji. Je Čína pro Česko významný partner?

Ano, Čína je jedna z největších ekonomik světa, velký trh. V Šanghaji šlo o první iniciativu, kdy se Čína chtěla představit jako otevřená země, která vítá dovoz výrobků ze zahraničí. Je to důkaz, že na čínské straně roste zájem spotřebitelů o kvalitní zboží. Česká republika má řadu konkurenceschopných odvětví, počínaje letectvím přes potravinářství a strojírenství, takže čínskou iniciativu pro otevírání dveří importérům je třeba podporovat. Na druhou stranu Čína bude významným partnerem i v řešení celosvětových problémů. Máme společný zájem bránit protekcionismu, prohlubování obchodních sporů, natož válek, které mají negativní dopad především na proexportně orientované ekonomiky, jakou je ČR.

* S čínským protějškem jste se bavil i o dodržování lidských práv. Vnímají to jako formální záležitost, odškrtnutí povinné kolonky, nebo to berou vážně?

S panem ministrem Wang I jsem hovořil o tom, že Česká republika coby budoucí člen Rady pro lidská práva OSN bere lidská práva jako součást strategického dialogu. Hodnotová orientace české zahraniční politiky je pro nás důležitá a je nedílnou součástí našich vztahů na mezinárodní scéně. Máme si říkat věci, u nichž si myslíme, že druhá strana má co zlepšovat. Není to ale jednosměrná cesta, i Čína se zapojuje do některých mezinárodních mechanismů zkoumajících stav lidských práv v České republice. My chceme se všemi partnery otevírat téma lidských práv, podporujeme právní stát, demokratické hodnoty, svobodu občanské společnosti.

* Jak z tohoto hlediska vnímáte cestu předsedy sněmovny Radka Vondráčka (ANO) do Ruska, kde jako první evropský politik zmínil kauzu Skripal, ale zároveň podpořil rozvoj spolupráce například ve vzdělávací nebo zdravotní oblasti?

Ta věc není postavena buď, anebo. Můžeme se inspirovat státy jako Nizozemí, Německo, skandinávské země. To jsou všechno otevřené proexportně orientované ekonomiky, které mají velmi silnou zahraniční lidskoprávní politiku. Baví se o tom se svými partnery, ale zároveň jsou schopny s nimi obchodovat. Podle mě to patří do zdravých vztahů, je to součástí vzájemného respektu za předpokladu, že obě strany chtějí naslouchat a jsou ochotny na podněty reagovat.

KDO JE TOMÁŠ PETŘÍČEK

Narodil se 27. září 1981 v Rokycanech. Vystudoval mezinárodní vztahy na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze. Obhájil zde disertační práci na téma Perspektivy energetické bezpečnosti EU. Získal tituly M. A. na bruselském Centre Européen de Recherches Internationales et Stratégiques v oboru Governance a rozvojová politika a na University of Warwick v oboru mezinárodní politická ekonomie. Od mládí se angažuje v ČSSD, v roce 2006 se stal vedoucím jejího zahraničního oddělení. V letech 2007–2009 byl asistentem europoslance Libora Roučka, v letech 2014–17 působil na stejné pozici u Miroslava Pocheho. Pracoval na pražském magistrátu, měl na starosti evropské fondy v kanceláři radního. Byl náměstkem ministryně práce a

sociálních věcí Michaely Marksové a od léta 2018 na ministerstvu zahraničí u Jana Hamáčka. Dne 16. října 2018 ho prezident Miloš Zeman jmenoval ministrem zahraničí ve druhé vládě Andreje Babiše.

„Se všemi partnery chceme otevírat téma lidských práv, podporujeme právní stát, demokratické hodnoty, svobodu občanské společnosti.“

„Evropská armáda rozhodně není absurdní myšlenka. Evropa by se měla stát rovnocenným partnerem USA a sdílet odpovědnost za svoji bezpečnost.“

O autorovi| Kateřina PERKNEROVÁ, redaktorka centrální redakce Deníku
Foto popis|
Region| Střední Morava

Stejná zpráva vyšla také v dalších 18 titulech:

Blanenský deník (*Sobotní rozhovor, str. 12*), Brněnský deník (*Sobotní rozhovor, str. 12*), Břeclavský deník (*Sobotní rozhovor, str. 12*), Havlíčkobrodský deník (*Sobotní rozhovor, str. 12*), Hodonínský deník (*Sobotní rozhovor, str. 12*), Jihlavský deník (*Sobotní rozhovor, str. 12*), Kroměřížský deník (*Sobotní rozhovor, str. 12*), Olomoucký deník (*Sobotní rozhovor, str. 12*), Pelhřimovský deník (*Sobotní rozhovor, str. 12*), Přešovský a hranický deník (*Sobotní rozhovor, str. 12*), Slovácký deník (*Sobotní rozhovor, str. 12*), Šumperský a jesenický deník (*Sobotní rozhovor, str. 12*), Třebíčský deník (*Sobotní rozhovor, str. 12*), Valašský deník (*Sobotní rozhovor, str. 12*), Vyškovský deník (*Sobotní rozhovor, str. 12*), Zlínský deník (*Sobotní rozhovor, str. 12*), Znojemský deník (*Sobotní rozhovor, str. 12*), Žďárský deník (*Sobotní rozhovor, str. 12*)

Informační den UK: Středoškoláci zaplnili kampus na Albertově

11.11.2018 iforum.cuni.cz str. 00

Jak si vybrat školu? Ani ty nejpodrobnější informace na internetu občas nestačí. Zvláště tehdy, když člověk netuší, co chce vlastně studovat. Proto pořádá Univerzita Karlova Informační den, kde jsou všechny fakulty zastoupeny hezky na jednom místě. K dispozici jsou tu uchazečům zástupci jednotlivých škol a zeptat se můžete na cokoli – od studia přes studentský život až po praktické otázky, jako je třeba ubytování.

Letos této příležitosti využilo 2400 zájemců, kteří dorazili 10. listopadu na pražský Albertov a navštívili stánky a prezentace fakult Univerzity Karlovy, neformálně si popovídali se současnými studenty univerzity ve Studentské kavárně nebo se s průvodcem vydali na prohlídku kampusu. Někteří v naději, že až se vrátí, nebude už u informačních stánků tak plno. Zájem středoškoláků příjemně překvapil Nelu Pastrnkovou, která studuje na Pedagogické fakultě a v roli studentského poradce se Informačního dne účastnila už podruhé: „Nečekala jsem, že i tady ve Studentské kavárně budou stát dlouhou frontu, aby se zeptali, jak se u nás studuje. Minulý rok tady bylo uchazečů o studium určitě méně. Největší zájem byl o speciální pedagogiku a nedávno otevřený obor psychologie.“

Davy budoucích posluchačů univerzity proudily po budově celý den. Před stánkem **Fakulty sociálních věd** stála trpělivě i Zuzana Odvárková. Studuje obchodní školu a láká ji ekonomie, jen zatím neví, jestli si podá přihlášku na VŠE, nebo na Univerzitu Karlovu. „Chci se zeptat na přijímačky, ale i na studium, jaké jsou možnosti a uplatnění. Podle toho se rozhodnu,“ prozrazuje studentka z Pardubického kraje. To Štěpánka Erbertová zatím nemá jasno ani v tom, jaký obor si vybrat. „Studuji na gymnáziu a máme celkem široký rozptyl – od přírodních věd po humanitní. Vybírám mezi obory na **Fakultě sociálních věd**, ale šla bych i na dentální hygienistku. Maturitu pak naladím podle přijímaček na vysokou,“ usmívá se gymnazistka z Mladé Boleslavi.

Tradičně velký zájem byl u stánků lékařských fakult. „Přijímačky letos nebyly hlavním tématem. Studenti se mnohem víc ptali na detailní informace o jednotlivých oborech. U nás konkrétně o studiu vojenského zdravotnictví,“ prozrazuje Alena Žaludová z Lékařské fakulty UK v Hradci Králové. To, že většina zájemců má předem nastudované stránky fakulty, potvrzuje i Jana Kovářiková z 3. lékařské fakulty: „Studenti se třeba ptají na to, jak se liší studium fyzioterapie u nás od stejného oboru na FTVS. Detailně se zajímají o samotné studium.“

Roli v rozhodování hraje i spokojenost studentů. „Potěšilo mě, že nás dnes navštívila jedna naše absolventka se svou dcerou. Láká ji uvolněná a přátelská atmosféra na naší fakultě, o které jí maminka vyprávěla, a proto

zvažuje, že si podá přihlášku,“ neskrývá radost Vladěna Ptáčková z Evangelické teologické fakulty, protože lepší reklamu si škola může jen těžko přát.

Nestihli jste Informační den? Nezoufejte. Většina fakult chystá Dny otevřených dveří. Aktuální informace najdete na www.is.cuni.cz/studium/prijimacky/ a na stránkách fakult. Hodně štěstí a na viděnou na UK!

URL| <https://forum.cuni.cz/IFORUM-16418.html>

Filipův asistent – boháč Rudyšar: Sbírá pokuty a túruje auto: Co za tím je?

11.11.2018 blesk.cz str. 00 Politika
jt, bel

Za vším prý mohou být špatné vzorce chování a nízká inteligence. Tak dopravní experti hodnotí příčiny rychlých jízd mladých řidičů, kteří pak svůj tachometr ukazují veřejnosti na sociální síti. A jedním z nich je i asistent šéfa komunistů Vojtěcha Filipa (63) Rudolf Rudyšar (30).

Co vlastně vede lidi k tomu, že se předhánějí na sociálních sítích v počtu pokut tak jako Rudyšar a jeho přátelé? „U mladého člověka je to sociální exhibice a u starého je to blbost,“ odpověděl Blesku dopravní psycholog Alois Hudeček. „U vybodovaných řidičů, kteří často překračují rychlost, je to vždycky nějaký určitý rys mírné poruchy osobnosti,“ dodal.

Má špatné vzory

Že chlubení se rychlou jízdou na sociálních sítích je v současné době trend, potvrzuje i šéf BESIP Tomáš Neřold. „U mladých ale není hlavním problémem to, že jsou nevyježdění, ale to, že mají mnohem větší ochotu riskovat,“ řekl Blesku. „Je klíšé, že více bourají jen ti, co mají drahou audinu nebo bavoráka. Spíš je to o tom, jaké mají vzory,“ dodal. Podle Neřolda má tzv. zlatá mládež problém v tom, že nemá doma dobře nastaveny vzory chování.

Mládí v protisměru

Čeho se přesně měl mladý Rudyšar, syn politické náměstkyně na ministerstvu průmyslu Alexandry Rudyšarové (53), dopustit? Jak napsal Blesku čtenář, své Audi R8 za 5 milionů parkuje, kde se mu chce, túruje ho při jízdě lidem pod okny a chová se, jako kdyby mu Praha patřila.

I Blesku se povedlo jeho rudé auto s prominentní značkou vyfotografovat ve čtvrtek – a to rovnou na zákazu zastavení a v protisměru. Sám Rudyšar ale trvá na tom, že parkuje u pouličních kamer proto, že mu jeho drahý vůz ničí vandalové...

Odborník. Ale na co?

Filip, pro kterého Rudyšar pracuje od začátku letošního roku, svému mladému asistentovi dosud zadal k vypracování dvě analýzy. Ty se prý týkaly developerských projektů v Praze a okolí. Jak byl s prací spokojen? „Obě analýzy jsem dobře využil ve své poslanecké práci, zejména v otázce růstu nájemného a zákonné úpravy stavebního řízení,“ napsal Blesku Filip.

Je ale s podivem, že takovou práci svěřil právě Rudyšarovi. Mladý playboy má totiž vystudovaný zcela jiný obor – na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy získal magistra z mezinárodních bezpečnostních studií. Ani obě firmy, ve kterých až do půlky září Rudyšar působil, se problematikou nájmu či stavebnictví nezabývají.

URL| <https://www.blesk.cz/clanek/576452/filipuv-asistent-bohac-rudysar-sbira-pokuty-a-turuje-auto-co-za-tim-je>

Filipův asistent – boháč Rudyšar: Sbírá pokuty a túruje auto: Co za tím je?

11.11.2018 blesk.cz str. 00

Za vším prý mohou být špatné vzorce chování a nízká inteligence. Tak dopravní experti hodnotí příčiny rychlých jízd mladých řidičů, kteří pak svůj tachometr ukazují veřejnosti na sociální síti. A jedním z nich je i asistent šéfa komunistů Vojtěcha Filipa (63) Rudolf Rudyšar (30).

Co vlastně vede lidi k tomu, že se předhánějí na sociálních sítích v počtu pokut tak jako Rudyšar a jeho přátelé? „U mladého člověka je to sociální exhibice a u starého je to blbost,“ odpověděl Blesku dopravní psycholog Alois Hudeček. „U vybodovaných řidičů, kteří často překračují rychlost, je to vždycky nějaký určitý rys mírné poruchy osobnosti,“ dodal.

Má špatné vzory? Že chlubení se rychlou jízdou na sociálních sítích je v současné době trend, potvrzuje i šéf BESIP Tomáš Neřold. „U mladých ale není hlavním problémem to, že jsou nevyježdění, ale to, že mají mnohem větší ochotu riskovat,“ řekl Blesku. „Je klišé, že více bourají jen ti, co mají drahou audinu nebo bavoráka. Spíš je to o tom, jaké mají vzory,“ dodal. Podle Neřolda má tzv. zlatá mládež problém v tom, že nemá doma dobře nastaveny vzory chování.

Mládí v protisměru? Čeho se přesně měl mladý Rudyšar, syn politické náměstkyně na ministerstvu průmyslu Alexandry Rudyšarové (53), dopustit? Jak napsal Blesku čtenář, své Audi R8 za 5 milionů parkuje, kde se mu chce, túruje ho při jízdě lidem pod okny a chová se, jako kdyby mu Praha patřila.

I Blesku se povedlo jeho rudé auto s prominentní značkou vyfotografovat ve čtvrtek – a to rovnou na zákazu zastavení a v protisměru. Sám Rudyšar ale trvá na tom, že parkuje u pouličních kamer proto, že mu jeho drahý vůz ničí vandalové...

Filip, pro kterého Rudyšar pracuje od začátku letošního roku, svému mladému asistentovi dosud zadal k vypracování dvě analýzy. Ty se prý týkaly developerských projektů v Praze a okolí. Jak byl s prací spokojen? „Obě analýzy jsem dobře využil ve své poslancecké práci, zejména v otázce růstu nájemného a zákonné úpravy stavebního řízení,“ napsal Blesku Filip.

Je ale s podivem, že takovou práci svěřil právě Rudyšarovi. Mladý playboy má totiž vystudovaný zcela jiný obor – na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy získal magistra z mezinárodních bezpečnostních studií. Ani obě firmy, ve kterých až do půlky září Rudyšar působil, se problematikou nájmu či stavebnictví nezabývají.

URL| <https://www.blesk.cz/clanek/zpravy-politika/576452/filipuv-asistent-bohac-rudysar-sbira-pokuty-a-turuje-auto-co-za-tim-je.html>

Setkávání s Janem Petránkem: Zemřel skvělý novinář, jemuž v rozporu s jeho krédem život nakonec trochu „zkysl“

11.11.2018 denikn.cz str. 00

V sobotu 10. listopadu zemřel novinář Jan Petránek. Dlouholetému redaktorovi Československého rozhlasu bylo 86 let.

Petránek byl v srpnu 1968 jedním z těch, kteří vysílali z budovy rozhlasu ostřelované sovětskými vojáky. Po roce 1968 byl z rozhlasu propuštěn, podepsal Chartu 77, k novinařině se však po Sametové revoluci vrátil. Na to, jaký byl Jan Petránek vzpomíná v následujícím textu publicista a pedagog Milan Šmíd. Ten o svém setkávání s Petránkem píše již od roku 2010.

Následující fotografie pochází z 30. září 1969, jejím autorem je Jiří Věrčák. Na fotografii jsou Jana Weinerová a Milan Šmíd, vstupující toho dne na Novoměstské radnici v Praze do svazku manželského. Vlevo v pozadí přihlíží teta z Jindřichova Hradce. V popředí s mikrofonom natáčí rozhlasovou reportáž Jan Petránek.

Odpověď na otázku, co Jan Petránek na té svatbě dělal, je jednoduchá. Jana Weinerová byla dcerou novináře Milana Weinerja, o kterém pamětní publikace Českého rozhlasu „Od mikrofonu k posluchačům“ z roku 2003 uvádí: „Milan Weiner (1924-1969). Komentátor a od roku 1963 vedoucí redakce mezinárodního života. Stmelil tým zajímavých individualit, prosadil do vysílání „Jednadvacítku“ (komentované zpravodajství o událostech v zahraničí, doma i ve sportu) a zejména občansky angažované Písničky s telefonem (od 8. února 1968). Patřil k předním novinářským exponentům roku 1968...“

Mezi ty „zajímavé individuality“ patřili Jiří Dienstbier, Luboš Dobrovský, Jaroslav Jírů, Karel Kyncl, Miroslav Pátek, Čestmír Suchý, Věra Štovičková a také Jan Petránek. Tito lidé po smrti Milana Weinera (zemřel 25. února 1969) projevovali ve vztahu k rodině svého bývalého šéfa velikou solidaritu. Čestmír Suchý pomáhal, seč mohl, vdově Marii. Dceru Janu, studentku druhého ročníku **Fakulty sociálních věd** a publicistiky (Fakultou žurnalistiky se stala až od roku 1972), pozvali do rozhlasové redakce Mikrofóra, kde svým neškoleným hlasem odpoledne předčítala krátké zprávy z domova i ze světa. Nebylo tedy náhodou, že na svatbě se kromě Jaroslava Jírů a Miroslava Pátka objevil také Jan Petránek, který jako svatební dar novomanželům natočil rozhlasovou reportáž.

Ta reportáž měla po sestřižení asi deset minut a její magnetofonový pásek bohužel dnes už neexistuje. Může za to náš syn Martin, který si ve věku pěti šesti let doma hrál s přenosným magnetofonem a pásek doslova rozcupoval. Škoda, neboť Jan Petránek v reportáži projevil svůj ostrovtip jak při komentování zvukového záznamu události, tak při anketě s účastníky svatby, kterých se dotazoval, co přejí novomanželům do života.

Matně si vzpomínám, že Jaroslav Jírů svou odpověď zakončil francouzským citátem o ženách, kterých si máme vážit, neboť jsou kořením našeho života. A také si vzpomínám na to, jak Petránek komentoval příchod jednoho z hostů slovy: „A zde přichází muž, který už svým jménem naznačuje, že novomanželům přeje dětí devět.“ Byl to Ondřej Neff.

Nahnutý osud po roce 1968

Z doby kolem roku 1969 si pamatuji, že jsem se s Janem Petránkem setkával také jako s účinkujícím v komorních představeních Umělecké besedy na Malé straně „Písničky pod obraz“, ve kterých svými fejetony prokládal šansony zpívané Rudolfem Pellarem a Alenou Havlíčkovou. V tomto představení vydržel ještě krátkou dobu poté, co ho vyhodili v roce 1969 z rozhlasu.

Z rozhlasové redakce a čtení zpráv Mikrofóra záhy po svatbě vypadla i Jana, neboť normalizace v Československém rozhlase pokročila, její otec se stal personou non grata a na nás se valily jiné starosti – kde bydlet, jak zajistit rodinu, jak dokončit studium s dítětem na krku.

Z exponovaného žurnalisty chartistou

S Janem Petránkem jsem se pak sešel až po dlouhých letech, u stanice metra Flora. Podle místa setkání se dá zhruba odhadnout jeho datum. Muselo to být někdy po roce 1980, tedy v době, kdy jsme se přestěhovali na Vinohrady, a kdy tato stanice metra začala fungovat. Petránek vypadal unaveně, myslím, že tehdy pracoval jako topič v hostivašské Mitasce. Celá konverzace se odehrávala mezi Petránkem, jeho manželkou a moji ženou Janou, probíraly se víceméně osobní záležitosti. Když jsme se loučili, všiml jsem si Petránkovo zaváhání při podávání ruky. Jakoby mi ji nechtěl podat, i když nakonec k podání ruky došlo.

Přiznám se, že se mě to dotklo. Dnes, po tolika letech, jsem schopen alespoň zčásti pochopit jeho myšlenkové pochody. On byl v té době pronásledovaným chartistou, já byl v té době pracovníkem Československé televize, i když od roku 1973 už nikoli v exponovaném postavení žurnalisty a publicisty na obrazovce, ale v pozici dramaturga převzatých pořadů.

Ano, chápal jsem, že Honza Petránek na tom není nijak dobře, a že nemohu očekávat jeho nadšený souhlas s mým účinkováním v Československé televizi. Na druhé straně jsem ve styku s lidmi vždy striktně rozlišoval rovinu politických názorů a rovinu lidských hodnot, které byly pro můj vztah k dané osobě určující. Neodsedával jsem si v hospodě U rakviček od stolu, jako jiný můj spolužák pracující v rozhlase, když si tam přišel sednout třeba chartista Saša Kramer, i když jsem věděl, že se to do nějakého hlášení dostane. A totéž jsem očekával od svého okolí, tj. že mě bude posuzovat podle chování a postojů v rovině základních lidských vztahů, a nikoli podle politických názorů, nebo podle toho, zda s režimem vycházím či nevycházím zadobře.

Nehledě na to, že před nějakými dvaceti lety to byl on, kdo byl režimem prověřený zpravodaj Československého rozhlasu v Indii, Vietnamu a v Moskvě, zatímco já jsem se nedostal z kádrových důvodů kvůli otci ani na střední školu, a trávil jsem volná odpoledne po celodenní práci v tiskárně ve večerní škole, abych se oklikou dopracoval k maturitě. Takže jsem nechápal, proč právě on by mi měl právo něco vyčítat.

Dokázal se vypořádat i s mladší generací novinářů

Další etapa setkávání s Janem Petránkem začala koncem osmdesátých let prostřednictvím samizdatových Lidových novin, které Jana přinášela domů, když spojovacím článkem k jejich vydavatelům vedla přes korektornu Svobodného slova. Bylo jasné, že značka –jp– pod materiály o událostech v Sovětském svazu a Asii označuje Petránkovo autorství. Bral jsem proto jako samozřejmost fakt, že Petránek se po listopadu 1989 vrátil z kotelny k novinářině. Bylo potvrzením jeho novinářských kvalit, že se v nových podmínkách a v konkurenci s mladší generací neztratil.

Možná jsme se někdy potkávali a zdravili při nějakých novinářských akcích, ale víceméně jsme se míjeli. K bližšímu osobnímu setkání došlo až v lednu 2005. Stalo se tak na pohřbu Čestmíra Suchého, který se stal v letech 1990-2 prvním děkanem **Fakulty sociálních věd**, založené na troskách někdejší Fakulty žurnalistiky. V obřadní síni jsem se držel v pozadí při vědomí toho, že se tady loučí generace, jejíž životaběh byl odlišný od životaběhu mého.

Také proto jsem byl překvapen, když mne Honza Petránek po pohřbu oslovil téměř jako kamaráda, jako současníka a pamětníka osob a dějů minulých, s důvěrností, kterou bych po zkušenosti staré dvacet let neočekával. Dodnes vzpomínám na Petránkovu řeč, kterou se tady loučil se svým bývalým kolegou a kamarádem Čestmírem Suchým. Nejen kvůli jejímu obsahu, z něhož přímo prýštila vřelost přátelství, prověřeného dobami dobrými i zlými, ale také kvůli vytříbenému jazyku, který jakoby chtěl dokázat, jakých kvalit je česká mluva schopna dosáhnout.

Od té doby jsem se s Janem Petránkem setkával už jenom na dálku. Nikdy jsem nezapomněl zapnout rádio či televizi, když jsem se dozvěděl, že v příslušném pořadu bude účinkovat. Jeho energie, pečlivost a mravenčí píle při vyhledávání informačních zdrojů mne fascinovala. Přitom jsem věděl, že základ této profese si vytvořil v rozhlasové redakci mezinárodního života šedesátých let, která byla vybavena nejen dálnopisem s agenturními službami Reuters a AFP (což byla tehdy, v době monopolu ČTK věc nevídaná), ale také vojenským krátkovlnným přijímačem Lambda, na kterém se daly vyladit krátkovlnné stanice z celého světa. Dokážu si představit, jakou informační hostinou se pro Petránka později stala satelitní televize a internet, a stále se nepřestanu divit tomu, co všechno stačil sledovat a zaznamenávat.

Moje poslední osobní setkání s Janem Petránkem se opět odehrálo na pohřbu. To když v říjnu 2009 zemřel někdejší šéfredaktor Mladé fronty a dlouholetý předseda Syndikátu novinářů Miroslav Jelínek. V pražském krematoriu jsem se tentokrát setkal s trochu jiným Petránkem, který už nebyl milý a usměvavý. Ne, že by jeho elán a energie vyprchaly, ale jakoby v jeho vystupování chyběla vstřícnost a optimismus. Z jeho rozloučení s nebožtíkem se postupně stalo trpké a vyčítavé účtování se společenskou a politickou situací, tak vzdálenou ideálům, v jejichž jménu byl ochoten on i jeho generační současníci zkomplikovat si život, tj. čestnost, slušnost, snaha sloužit celku a odvádět svou práci co nejlépe. Promluvil tady starý a zklamaný, i když nezlomený muž. Chápal jsem ho, myslím, že na ty výčitky měl právo.

Nejen novinář, ale také pamětník

(Dovětek z května 2015) Moje setkávání s Janem Petránkem po roce 2010 neskončilo, pokračovalo opět „dálkově“, přes média. Znovu a znovu jsem byl ohromován šíří jeho zájmů a schopností nasávat další a další informace o zahraničním dění. Kromě toho jsem zjistil, jak jsem byl ochuzen tím, že jsem Jana Petránka vnímal pouze v rovině jeho novinářské profesní kariéry.

Nejprve jsem si vyslechl jeho vzpomínání v cyklu Osudy vysílaném na rozhlasové stanici ČRo3 Vltava. Tam jsem se dozvěděl více detailů o jeho životě a také o zajímavých životních osudech jeho předků, zvláště maminky, která v roce 1939 uprchla z Československa a strávila druhou světovou válku v americké emigraci.

O tom, že Jan Petránek je svým způsobem renesanční člověk, jsem tušil již dříve, ale v plné šíři se toto poznání přede mnou rozvinulo v jeho pamětech „Na co jsem si ještě vzpomněl.“ Potěšilo mě, že v té knížce jsem se nesetkal se zklamaným a zatrpklým Petránkem, jakého jsem poznal přes šesti lety ve strašnickém krematoriu, ale že jsem tu znovu našel Petránka úsměvného, plného energie, dobré nálady a humoru, který své vzpomínání skončil textem vlastního šansonu o rubáši od Diora, jehož poslední sloka zní:

Mockrát jsem hledal co má šarm a smysl víckrát jsem našel smutek nebo klam

Že by mi život proto ale zkysl z toho se nikdy nikdy nevyznám!

Oproti jeho krédu mu život asi trochu „zkysl“

(Dovětek z listopadu 2018) Plně chápu a respektuji, že Jan Petránek se nemohl smířit s jednostranným pohledem západního zpravodajství na události na Ukrajině, což bohužel vedlo k extrému na druhé straně, k obhajobě ruského ozbrojeného vměšování a k souhlasu s některými kroky ruské zahraniční politiky.

Nikdy jsem však nepochopil jeho paniku, kterou šířil při informování o migrační vlně, o níž tvrdil, že je organizovaná temnými silami v pozadí, což okamžitě využívali extrémisté všeho druhu. Například šířili po internetu hoax o migrantech, pod který připojili jeho podpis apod. Z té doby jsem začal získávat dojem, že Janu Petránkovi v rozporu s jeho krédem život přece jen trochu „zkysl.“

Ovšem skutečné názory Jana Petránka poslední doby, jakkoli s nimi můžeme souhlasit či nesouhlasit, je třeba hledat nikoli v titulcích Parlamentních listů, ale v autentických rozhovorech, jako byl například ten, který před dvěma lety zveřejnil Deník, nebo ten nedávný (možná poslední?) z Literárek v srpnu letošního roku.

Nějak mi uniklo, že nedávno vyšla další jeho vzpomínková kniha Hausboat na soutoku Volhy a Mississippi složená z několika esejů, ale také z jeho veršů psaných v kotelně. Ještě jsem si ji nekoupil, ale už dnes se těším na další setkání s Janem Petránkem, člověkem vzdělaným, bystrým, důvtipným, nekonformním. Takoví bývají kořením našeho života.

Článek byl převzat se svolením autora ze serveru Louč.cz

URL| <https://denikn.cz/16914/setkavani-s-janem-petrankem-zemrel-skvely-novinar-jemuz-v-rozporu-s-jeho-kredem-zivot-nakonec-trochu-zkysl/>

Setkávání s Janem Petránkem

11.11.2018 louc.cz str. 00

Tahle fotografie pochází z 30. září 1969, jejím autorem je Jiří Věřčák. Na fotografii jsou Jana Weinerová a Milan Šmíd, vstupující toho dne na Novoměstské radnici v Praze do svazku manželského. Vlevo v pozadí přihlíží teta z Jindřichova Hradce. V popředí s mikrofonem natáčí rozhlasovou reportáž Jan Petránek.

Odpověď na otázku, co Jan Petránek na té svatbě dělal, je jednoduchá. Jana Weinerová byla dcerou novináře Milana Weinerja, o kterém pamětní publikace Českého rozhlasu „Od mikrofonu k posluchačům“ z roku 2003 uvádí: „Milan Weiner (1924-1969). Komentátor a od roku 1963 vedoucí redakce mezinárodního života. Stmelil tým zajímavých individualit, prosadil do vysílání „Jednadvacítka“ (komentované zpravodajství o událostech v zahraničí, doma i ve sportu) a zejména občansky angažované Písničky s telefonem (od 8. února 1968). Patřil k předním novinářským exponentům roku 1968...“

Mezi ty „zajímavé individuality“ patřili Jiří Dienstbier, Luboš Dobrovský, Jaroslav Jírů, Karel Kyncl, Miroslav Pátek, Čestmír Suchý, Věra Šťovíčková a také Jan Petránek. Tito lidé po smrti Milana Weinerja (zemřel 25. února 1969) projevovali ve vztahu k rodině svého bývalého šéfa velikou solidaritu. Čestmír Suchý pomáhal, seč mohl, vdově Marii. Dceru Janu, studentku druhého ročníku **Fakulty sociálních věd** a publicistiky (Fakultou žurnalistiky se stala až od roku 1972), pozvali do rozhlasové redakce Mikrofóra, kde svým neškoleným hlasem odpoledne předčítala krátké zprávy z domova i ze světa. Nebylo tedy náhodou, že na svatbě se kromě Jaroslava Jírů a Miroslava Pátka objevil také Jan Petránek, který jako svatební dar novomanželům natočil rozhlasovou reportáž.

Ta reportáž měla po sestřižení asi deset minut a její magnetofonový pásek bohužel dnes už neexistuje. Může za to náš syn Martin, který si ve věku pěti šesti let doma hrál s přenosným magnetofonem a pásek doslova rozcupoval. Škoda, neboť Jan Petránek v reportáži projevil svůj ostrovtip jak při komentování zvukového záznamu události, tak při anketě s účastníky svatby, kterých se dotazoval, co přejí novomanželům do života.

Matně si vzpomínám, že Jaroslav Jírů svou odpověď zakončil francouzským citátem o ženách, kterých si máme vážit, neboť jsou kořením našeho života. A také si vzpomínám na to, jak Petránek komentoval příchod jednoho z hostů slovy: „A zde přichází muž, který už svým jménem naznačuje, že novomanželům přeje dětí devět.“ Byl to Ondřej Neff.

x x x

Z doby kolem roku 1969 si pamatuji, že jsem se s Janem Petránkem setkával také jako s účinkujícím v komorních představeních Umělecké besedy na Malé straně „Písničky pod obraz“, ve kterých svými fejetony prokládal šansony zpívané Rudolfem Pellarem a Alenou Havlíčkovou. V tomto představení vydržel ještě krátkou dobu poté, co ho vyhodili v roce 1969 z rozhlasu.

Z rozhlasové redakce a čtení zpráv Mikrofóra záhy po svatbě vypadla i Jana, neboť normalizace v Československém rozhlase pokročila, její otec se stal personou non grata a na nás se valily jiné starosti – kde bydlet, jak zajistit rodinu, jak dokončit studium s dítětem na krku.

x x x

S Janem Petránkem jsem se pak sešel až po dlouhých letech, u stanice metra Flora. Podle místa setkání se dá zhruba odhadnout jeho datum. Muselo to být někdy po roce 1980, tedy v době, kdy jsme se přestěhovali na Vinohrady, a kdy tato stanice metra začala fungovat. Petránek vypadal unaveně, myslím, že tehdy pracoval jako topič v hostivařské Mitasce. Celá konverzace se odehrávala mezi Petránkem, jeho manželkou a moji ženou Janou, probíraly se víceméně osobní záležitosti. Když jsme se loučili, všiml jsem si Petránkovo zaváhání při podávání ruky. Jakoby mi ji nechtěl podat, i když nakonec k podání ruky došlo.

Příznám se, že se mě to dotklo. Dnes, po tolika letech, jsem schopen alespoň zčásti pochopit jeho myšlenkové pochody. On byl v té době pronásledovaným chartistou, já byl v té době pracovníkem Československé televize, i když od roku 1973 už nikoli v exponovaném postavení žurnalisty a publicisty na obrazovce, ale v pozici dramaturga převzatých pořadů.

Ano, chápal jsem, že Honza Petránek na tom není nijak dobře, a že nemohu očekávat jeho nadšený souhlas s mým účinkováním v Československé televizi. Na druhé straně jsem ve styku s lidmi vždy striktně rozlišoval rovinu politických názorů a rovinu lidských hodnot, které byly pro můj vztah k dané osobě určující. Neodsedával jsem si v hospodě U rakviček od stolu, jako jiný můj spolužák pracující v rozhlase, když si tam přišel sednout třeba chartista Saša Kramer, i když jsem věděl, že se to do nějakého hlášení dostane. A totéž jsem očekával od svého okolí, tj. že mě bude posuzovat podle chování a postojů v rovině základních lidských vztahů, a nikoli podle politických názorů, nebo podle toho, zda s režimem vycházím či nevycházím zadobře.

Nehledě na to, že před nějakými dvaceti lety to byl on, kdo byl režimem prověřený zpravodaj Československého rozhlasu v Indii, Vietnamu a v Moskvě, zatímco já jsem se nedostal z kádrových důvodů kvůli otci ani na střední školu, a trávil jsem volná odpoledne po celodenní práci v tiskárně ve večerní škole, abych se oklikou dopracoval k maturitě. Takže jsem nechápal, proč právě on by mi měl něco vyčítat.

x x x

Další etapa setkávání s Janem Petránkem začala koncem osmdesátých let prostřednictvím samizdatových Lidových novin, které Jana přinášela domů, když spojovacím článkem k jejich vydavatelům vedla přes korektornu Svobodného slova. Bylo jasné, že značka –jp- pod materiály o událostech v Sovětském svazu a Asii označuje Petránkovo autorství. Bral jsem proto jako samozřejmost fakt, že Petránek se po listopadu 1989 vrátil z kotelny k novinářině. Bylo potvrzením jeho novinářských kvalit, že se v nových podmínkách a v konkurenci s mladší generací neztratil.

Možná jsme se někdy potkávali a zdravili při nějakých novinářských akcích, ale víceméně jsme se mýjeli. K bližšímu osobnímu setkání došlo až v lednu 2005. Stalo se tak na pohřbu Čestmíra Suchého, který se stal v letech 1990-2 prvním děkanem **Fakulty sociálních věd**, založené na troskách někdejší Fakulty žurnalistiky. V obřadní síni jsem se držel v pozadí při vědomí toho, že se tady loučí generace, jejíž životaběh byl odlišný od životaběhu mého.

Také proto jsem byl překvapen, když mne Honza Petránek po pohřbu oslovil téměř jako kamaráda, jako současníka a pamětníka osob a dějů minulých, s důvěrností, kterou bych po zkušenosti staré dvacet let neočekával. Dodnes vzpomínám na Petránkovu řeč, kterou se tady loučil se svým bývalým kolegou a kamarádem Čestmírem Suchým. Nejen kvůli jejímu obsahu, z něhož přímo prýštila vřelost přátelství, prověřeného dobami dobrými i zlými, ale také kvůli vytržebnému jazyku, který jakoby chtěl dokázat, jakých kvalit je česká mluva schopna dosáhnout.

Od té doby jsem se s Janem Petránkem setkával už jenom na dálku. Nikdy jsem nezapomněl zapnout rádio či televizi, když jsem se dozvěděl, že v příslušném pořadu bude účinkovat. Jeho energie, pečlivost a mravenčí píle při vyhledávání informačních zdrojů mne fascinovala. Přitom jsem věděl, že základ této profese si vytvořil v rozhlasové redakci mezinárodního života šedesátých let, která byla vybavena nejen dálnopisem s agenturními službami Reuters a AFP (což byla tehdy, v době monopolu ČTK věc nevídaná), ale také vojenským krátkovlnným přijímačem Lambda, na kterém se daly vyladit krátkovlnné stanice z celého světa. Dokážu si představit, jakou informační hostinou se pro Petránka později stala satelitní televize a internet, a stále se nepřestanu divit tomu, co všechno stačil sledovat a zaznamenávat.

x x x

Moje poslední osobní setkání s Janem Petránkem se opět odehrálo na pohřbu. To když v říjnu 2009 zemřel někdejší šéfredaktor Mladé fronty a dlouholetý předseda Syndikátu novinářů Miroslav Jelínek. V pražském krematoriu jsem se tentokrát setkal s trochu jiným Petránkem, který už nebyl milý a usměvavý. Ne, že by jeho elán a energie vyprchaly, ale jakoby v jeho vystupování chyběla vstřícnost a optimismus. Z jeho rozloučení s nebožtíkem se postupně stalo trpké a vyčítavé účtování se společenskou a politickou situací, tak vzdálenou ideálům, v jejichž jménu byl ochoten on i jeho generační současníci zkomplikovat si život, tj. čestnost, slušnost, snaha sloužit celku a odvádět svou práci co nejlépe. Promluvil tady starý a zklamáný, i když nezlomený muž. Chápal jsem ho, myslím, že na ty výčitky měl právo.

Výše uvedené sepsáno v prosinci 2010

Dovětek z dubna 2015

Moje setkávání s Janem Petránkem po roce 2010 neskončilo, pokračovalo opět „dálkově,“ přes média. Znovu a znovu jsem byl ohromován šíří jeho zájmů a schopností nasávat další a další informace o zahraničním dění. Kromě toho jsem zjistil, jak jsem byl ochuzen tím, že jsem Jana Petránka vnímal pouze v rovině jeho novinářské profesní kariéry.

Nejprve jsem si vyslechl jeho vzpomínání v cyklu *Osudy* vysílaném na rozhlasové stanici ČRo3 Vltava. Tam jsem se dozvěděl více detailů o jeho životě a také o zajímavých životních osudech jeho předků, zvláště maminky, která v roce 1939 uprchla z Československa a strávila druhou světovou válku v americké emigraci.

O tom, že Jan Petránek je svým způsobem renesanční člověk, jsem tušil již dříve, ale v plné šíři se toto poznání přede mnou rozvinulo v jeho pamětech „Na co jsem si ještě vzpomněl.“ Potěšilo mě, že v té knížce jsem se nesetkal se zklamaným a zatrpklým Petránkem, jakého jsem poznal přes šesti lety ve strašnickém krematoriu, ale že jsem tu znovu našel Petránka úsměvného, plného energie, dobré nálady a humoru, který své vzpomínání zakončil textem vlastního šansonu o rubáši od Diora, jehož poslední sloka zní:

Mockrát jsem hledal co má šarm a smysl
víckrát jsem našel smutek nebo klam
Že by mi život proto ale zkysl
z toho se nikdy nikdy nevyznám!

Dovětek listopad 2018

Plně chápu a respektuji, že Jan Petránek se nemohl smířit s jednostranným pohledem západního zpravodajství na události na Ukrajině, což bohužel vedlo k extrému na druhé straně, k obhajobě ruského ozbrojeného vměšování a k souhlasu s některými kroky ruské zahraniční politiky.

Nikdy jsem však nepochopil jeho paniku, kterou šířil při informování o migrační vlně, o níž tvrdil, že je organizovaná temnými silami v pozadí, což okamžitě využívali extrémisté všeho druhu. Například šířili po internetu hoax o migrantech, pod který připojili jeho podpis apod. Z té doby jsem začal získávat dojem, že Janu Petránkovi v rozporu s jeho krédem život přece jen trochu "zkysl."

Ovšem skutečné názory Jana Petránka poslední doby, jakkoli s nimi můžeme souhlasit či nesouhlasit, je třeba hledat nikoli v titulcích Parlamentních listů, ale v autentických rozhovorech, jako byl například ten, který před dvěma lety zveřejnil Deník, nebo ten nedávný (možná poslední?) z Literárek v srpnu letošního roku.

Nějak mi uniklo, že nedávno vyšla další jeho vzpomínková kniha *Hausboat* na soutoku Volhy a Mississippi složená z několika esejů, ale také z jeho veršů psaných v kotelně. Ještě jsem si ji nekoupil, ale už dnes se těším na další setkání s Janem Petránkem, člověkem vzdělaným, bystrým, důvtipným, nekonformním. Takoví bývají kořením našeho života.

URL| <http://www.louc.cz/memo/memo181111.html>

Tomáš Petříček: V zahraniční politice nesmíme být ustrašení

11.11.2018 denik.cz str. 00 Česko

Kateřina Perknerová

/VIDEO, FOTOGALERIE/ Sociální demokrat Tomáš Petříček (37) si přinesl do vínků funkce ministra zahraničí jednu velkou výhodu. Jako člověk veřejnosti neznámý totiž může jen překvapit. Snaží se zbavit cejchu muže Miroslava Pocheho, který sice zůstává jeho externím poradcem, ale zatím se nijak dramaticky nezviditelňuje. Petříček je politik, jenž nechce vyvolávat zbytečné konflikty a za svým cílem jde po malých krůčcích, které nebudí zbytečný rozruch.

"Na prvním setkání s novináři po svém jmenování jste uvedl, že česká diplomacie musí být věrohodná, sebevědomá, zaměřená na budoucnost a má ctít hodnotové zásady. Co uděláte pro to, aby takovou byla?"

Abychom měli věrohodnou politiku, musíme být čitelní pro naše spojence, musíme být schopni vyjasnit si zahraniční priority doma, abychom nacházeli jednotnou pozici v klíčových tématech. Sebevědomí znamená, že nesmíme být ustrašení a musíme umět vnášet do dialogu s partnery témata, která pro ně nemusí vždy být příjemná. Je třeba do našich vztahů přinášet otázky, které považujeme za zásadní z hlediska našich hodnotových východisek. Zaměření na budoucnost z mého pohledu znamená především důraz na Evropu. Musíme se začít bavit o tom, jakou Evropskou unii chceme, jakou Evropu zanecháme našim dětem. Dostali jsme se třeba do situace, kdy je visegrádská čtyřka (V4) vnímána jako uskupení, které se vymezuje negativně vůči evropským iniciativám. Chybí nám pozitivní agenda, obsah evropských reforem, dialog s Německem či Francií o prioritách, které jsou v zájmu českých občanů.

Ti ale mohou být dost zmateni, protože česká diplomacie se nechová předvídatelně. Například vy jste řekl, že po brexitu musíme hledat nová partnerství, třeba s Francií či Španělskem. Nevylučuje takové spojenectví fakt, že se v rámci V4 opíráme o euroskeptické Maďarsko a Polsko?

Visegrádská skupina má dohromady přes 60 milionů obyvatel a jeden z důvodů, proč jsme ji v 90. letech minulého století zakládali, byl rychlejší návrat do Evropy, ukotvení demokratických systémů a zásad právního státu v našich zemích, a také větší vliv na dění kolem nás. V posledních letech se V4 bohužel zaměřila na jediné téma, a to je migrace, zatímco pohled na to, jak chceme ovlivňovat podobu unie, jí chybí.

Můžeme ale v tomto směru Tomáš Petříček najít shodu s Viktorem Orbánem nebo Mateuszem Morawieckým, respektive Jaroslavem Kaczyńským?

V některých oblastech jsme přirozenými spojenci, máme zájem rozvíjet evropskou dopravní či energetickou infrastrukturu, chceme posilovat celoevropskou bezpečnost. Tam se určitě shodneme a měli bychom mít ambici přinášet vlastní návrhy a přenést je na unijní úroveň.

Po návštěvě francouzského prezidenta Emmanuela Macrona v Praze se zdálo, že premiér Babiš se může přiklonit právě k jeho vizi propojené Evropy, a to i v oblasti finanční, daňové, justiční a bezpečnostní. Koneckonců Macron teď podpořil myšlenku vytvoření evropské armády. Jaké je vaše stanovisko?

Od počátku říkám, že prvním kruhem našeho domova jsou vztahy se sousedy, Německem, Polskem, Slovenskem či Rakouskem. V4 vnímám jako jednu z platforem středoevropské spolupráce, vedle níž existuje například iniciativa tří moří či slavkovský formát s Rakouskem a Slovenskem. Po brexitu bude zároveň v zájmu našich občanů hledat partnery pro konkrétní témata flexibilněji než doposud, třeba mezi státy severní Evropy, v Pobaltí, ale také v zemích Pyrenejského poloostrova, kde můžeme se Španělskem či Portugalskem nacházet společnou řeč třeba v otázkách koheze (politika soudržnosti EU).

Vraťme se ale k Macronovi, jste pro tzv. ever closer union, čili stále těsnější unii včetně evropské armády, nebo ne?

Současný vývoj vnímám tak, že už žijeme ve vícerychlostní Evropě. Kolegové nabídli hezké přirovnání, když říkali, že evropský projekt se nyní podobá dálnici.

Doufám, že neměli na mysli naši D1?

Ano, i já doufám, že je řeč o moderní dálnici německého typu. Auta se po ní mohou pohybovat různými rychlostmi, ale mají jasno v tom, kam směřují. Vícerychlostní Evropa by měla být inkluzivní, čili každý by měl mít možnost připojit se ve chvíli, kdy se cítí připraven podílet se na společných projektech. A musíme mít také cíl, je třeba si říct, kam má Evropa směřovat.

Jaký je váš cíl?

Pro mě je to posilování a prohlubování spolupráce v rámci EU.

kapitola

Tak, a teď se do třetice ptám na poslední Macronovu iniciativu, jíž je evropská armáda. Poslankyně ODS Jana Černochová ji strhala jako absurdní nápad, který by mohl oslabit euroatlantické spojenectví Evropy a USA v rámci NATO. Je to absurdní myšlenka?

Evropská armáda do budoucna rozhodně není absurdní myšlenka. Vnímáme, že NATO je naše klíčová bezpečnostní záruka, podílíme se na jeho budování a posilování kapacit, ale zároveň bychom měli pracovat na větší akceschopnosti Evropy v rámci NATO. Měla by být schopna víc se podílet na vlastní obraně, nemůžeme se spoléhat jen na USA a jejich garanci naší bezpečnosti. Evropa by se měla stát jejich rovnocenným partnerem a sdílet odpovědnost za svoji bezpečnost.

Rozkolísanost české zahraniční politiky potvrzuje i čerstvá záležitost, kterou je odstoupení od globálního paktu o migraci. Váš letní předchůdce Jan Hamáček ho hájil s tím, že je přínosné mít nějaký mezinárodní rámec pro otázky migrace. Vy teď máte připravit podklady pro odstoupení od paktu, protože tak rozhodl premiér Andrej Babiš. Jak si to mají především voliči ČSSD vykládat?

Text globálního kompaktu byl přijat letos v červenci s tím, že se Evropské unii nepodařilo do něj zapracovat řadu připomínek, které k němu její členové měli. Chtěli jsme pracovat už bez Maďarska, které od paktu ustoupilo na zpracování výhrad, které bychom zaprotokovali. Bohužel se nedařilo společnou pozici dojednat, Rakousko řeklo, že se ke kompaktu nepřipojí, jiné státy váhají, další budou předkládat vlastní výhrady. Obavy, které tu byly, se tím prohloubily. Došli jsme k přesvědčení, že v zájmu České republiky není se k němu připojit.

Co vám na něm vadí?

Česká republika má zájem legální migraci řídit a nelegální potírat. V kompaktu se nepodařilo dořešit zřetelné oddělení mezi oběma typy migrace, což byl největší kámen úrazu. Žádali jsme, aby bylo jasně řečeno, že opatření v něm obsažená se vztahují pouze na legální migraci. Zároveň měly být jasně vymezeny nástroje proti ilegální migraci, tedy posílení readmise, povinnosti přijímat zpět občany, kteří se nelegálně dostali do Evropy. V případě neochoty tam měl být mechanismus nucených návratů, který by usnadnil jednání s třetími zeměmi o návratové politice EU. Nic z toho tam není. Podrobně jsme to probírali s odborníky i na vládě a došli jsme k závěru, že výhrady jsou velmi závažné, a proto se k němu nepřipojíme.

Neznepokojuje vás, že v těchto záležitostech se vláda, tedy ANO a ČSSD, čím dál častěji přiklání ke stanoviskům, která zastávají KSČM, SPD a ODS?

Opakovaně jsem říkal, že zahraniční politika se dnes nedá dělat bez komunikace se širokou veřejností, bez jejíž podpory se nelze obejít. Je potřeba vnímat obavy, které v ní převažují. Pro sebe tedy vidím hlavně úkol hledat na mezinárodních fórech cesty, jak posílit ochranu proti nelegální migraci. V tomto smyslu se můžeme zapojit do některých iniciativ, ale globální pakt OSN tuto možnost nenabízí. Byť jde o nezávazný dokument, do budoucna by mohl otevřít dveře k výkladu, že některé jeho pasáže jsou právně závazné.

Aspirant na post ministra zahraničí a váš současný poradce Miroslav Poche řekl, že je třeba, aby do Černínského paláce přišel politik, který zabrání tomu, aby Andrej Babiš jezdil po Evropě a vykládal nesmysly. Premiér teď navštíví Francii, Itálii a Dánsko. Jakou prevenci ordinujete?

Novináři se často ptají, kdo dělá českou zahraniční politiku. Odpovídám, že v žádné zemi to není pouze ministr zahraničních věcí. Nicméně ministerstvo zahraničí má klíčové kompetence, a proto mým cílem je bavit se s panem premiérem o tom, co jsou zájmy ČR v unii a za jejími hranicemi. Pak můžeme spolu jezdit po Evropě i po světě a srozumitelně hájit zájmy našich občanů. Premiér Babiš je důležitý aktér v zahraniční politice.

Ani ne tak důležitý, jako jediný. Od chvíle, kdy vláda získala důvěru, není zahraničněpolitické téma, k němuž by se Andrej Babiš nevyjádřil formativním způsobem. Stejně tak vypadají jeho cesty po Evropě. Není to tak, že českou diplomacii řídí předseda vlády Babiš?

Odlišil bych evropskou a zahraniční politiku.

Máte pravdu, tu ruskou a čínskou dělá prezident Zeman. Co zbývá na vás?

Evropská politika je dnes do značné míry domácí politikou, na ní se podílí celá vláda, jsou sektorové spolupráce, sladování legislativy. Společná zahraniční a bezpečnostní politika v rámci EU je pak čistě v mé kompetenci. Vztahy se zeměmi mimo EU primárně koordinuje také ministerstvo zahraničí.

Čili když se Andrej Babiš setkává se svými evropskými protějšky, netrnete, že řekne něco, z čeho by se vám udělaly vrásky?

Pan premiér zastupuje vládu, hovoří v souladu s programovým prohlášením, vychází z naší zahraničněpolitické koncepce. Pravidelně se spolu bavíme a probíráme různá stanoviska, například v rámci výboru pro EU. Možná tam existují oblasti, kde bychom měli komunikaci zintenzivnit, ale rozhodně netrnu.

Další ožehavou věcí je náš vztah k USA po zvolení Donalda Trumpa, neboť jeho ministři zahraničí nepochybně trnou, co si druhý den přečtou na jeho Twitteru. Vyjádřil jste uspokojení nad výsledkem voleb do Kongresu, kdy demokraté získali ve Sněmovně reprezentantů většinu. Proč je to dobře?

V těchto volbách není jednoznačný vítěz, ale jako sociální demokrat vítám, že demokraté budou mít ve sněmovně většinu, protože to může do určité míry vyvážit politiku prezidenta Trumpa, například v obchodních vztazích, kde rostlo napětí mezi USA a EU. Jde ale také o euroatlantické vztahy, kdy obava evropských spojenců z dalšího vývoje americké politiky mohla směřovat k postupnému rozvolňování této důležité vazby. Věřím, že demokratická sněmovna bude v tomto směru stabilizační prvek.

USA definitivně vypověděly jadernou dohodu s Íránem a obnovily sankce. Evropa s tím nesouhlasí. Jak se to bude vyvíjet dál?

V tomto směru je pro mě výsledek amerických voleb důvodem k mírnému optimismu, protože díky demokratické sněmovně bychom mohli v USA najít partnery, kteří budou chtít pokračovat v dohodě s Íránem.

Myslíte, že by demokraté mohli Trumpovo rozhodnutí zvrátit?

Nabízí se prostor pro debatu. V ní bychom si mohli potvrdit, že Írán jadernou dohodu dodržuje, což je základ pro dialog a další kroky pro začlenění Íránu do mezinárodního společenství.

kapitola

Bude Evropa v tomto bodě držet při sobě?

Evropská unie už několik měsíců pracuje na vytvoření mechanismů, které by mohly vyvážit dopad amerických sankcí na evropské firmy. Myslím, že je to jediná šance, jak se pokusit najít cestu z jednostranné politiky Donalda Trumpa, který odstoupil od jaderné dohody. Jsem rád, že se nám v rámci EU daří držet společný postup.

Prezident Trump má v zahraniční politice klíčové slovo a nelze vyloučit, že spojence překvapí v otázce americké vojenské účasti v Afghánistánu. Nebojíte se, že tam můžeme zůstat jako kůl v plotě?

V případě Afghánistánu nevnímám, že by americká strana nyní uvažovala o stažení svých vojsk. Myslím, že se shodneme na potřebě stabilizace této země, která je stále zmítaná vnitřním konfliktem. Naše působení by mělo přispět k jeho politickému řešení. Tálibán by měl usednout s vládou ke společnému stolu a hledat východisko ze situace, která trvá 17 let.

Váš předchůdce a současný šéf sněmovního zahraničního výboru Lubomír Zaorálek rozvířil hladinu veřejného mínění svým podnětem k diskusi, zda naše účast v afghánské misi má po těch letech smysl. Řekl mi, že v tomto ohledu není s vámi ve sporu. Takže jak to je?

S Lubošem Zaorálkem jsme se o tom opakovaně bavili a skutečně nejsme v zásadním rozporu. Nikdo z nás nezpochybňuje, že Česká republika bude dál pokračovat ve své přítomnosti v Afghánistánu na základě mandátu, který byl schválen. To neznamená, že nemáme se spojenci hledat cestu, jak dál. Situace v Afghánistánu se nezlepšuje, riziko útoků přetrvává, afghánská vláda nekontroluje celou řadu venkovských oblastí, Tálibán operuje na 60 procentech území. Měli bychom proto hledat nové cesty, jak přispět k definitivnímu vyřešení tohoto konfliktu a stabilizaci země. Je to otázka celonárodního usmíření a politického jednání na úrovni vlády, Tálibánu a dalších aktérů. Pokud bychom ale Afghánistán opustili předčasně, představovalo by to riziko jeho rozpadu a následného nezvladatelného chaosu.

Vy si myslíte, že mu přítomnost spojeneckých vojsk brání?

Mise Resolute Support je největší misí NATO, není bojová, má přispívat ke stabilizaci Afghánistánu a posilování schopností jeho vlády kontrolovat vlastní území, směřuje k výcviku jeho bezpečnostních složek. To jsou úkoly, které jsou nezbytné k tomu, aby Afghánistán mohl fungovat jako stát.

Nebojíte se, že čím déle tam jsme, tím víc nás Afghánci nenávidí a berou nás jako okupanty?

Na území Afghánistánu bychom nepůsobili, kdyby to nebylo na základě souhlasu vlády, která vzešla z voleb.

Z voleb, které nemají parametry hlasování v západních demokraciích. Navíc, jak připomíná Lubomír Zaorálek, vládu místní obyvatelstvo vnímá jako zkorumpovanou klientelistickou skupinu spřátelených osob.

Situace není černobílá, zmínila jste řadu problémů, jimž v Afghánistánu skutečně čelíme a jejichž řešení musíme hledat. To souvisí i s našimi aktivitami jinde ve světě s důrazem na posilování právního státu, ochranu lidských práv. To jsou věci, které bychom měli po afghánské straně požadovat, protože to je cesta k předcházení konfliktů a získávání důvěry veřejnosti.

Pohříchu ochranu lidských práv požadujeme po našich partnerech dost selektivně. Saúdská Arábie nakupuje na Západě ve velkém zbraně, takže nad chováním jejich vládců zavíráme oči.

Saúdská Arábie je americký, potažmo náš spojenec a požadujeme po ní, aby lidská práva dodržovala. Myslím, že v posledním případě vraždy novináře Chášakdžího jsme byli velmi otevření.

Tam už opravdu mlčet nešlo, ale je přece evidentní, že tato země lidská práva nedodržuje.

V tuto chvíli společně s Němci iniciujeme debatu na Radě ministrů zahraničních věcí a chceme, aby se přijala společná evropská pozice vůči Saúdské Arábii. Jako Evropská unie můžeme změny dosáhnout.

Vrátil jste se z Číny, kde jste se společně s prezidentem Milošem Zemanem účastnil importního veletrhu v Šanghaji. Je Čína pro Česko významný partner?

Ano, Čína je jedna z největších ekonomik světa, velký trh. V Šanghaji šlo o první iniciativu, kdy se Čína chtěla představit jako otevřená země, která vítá dovoz výrobků ze zahraničí. Je to důkaz, že na čínské straně roste zájem spotřebitelů o kvalitní zboží. Česká republika má řadu konkurenceschopných odvětví, počínaje letectvím přes potravinářství a strojírenství, takže čínskou iniciativu pro otevírání dveří importérům je třeba podporovat. Na druhou stranu Čína bude významným partnerem i v řešení celosvětových problémů. Máme společný zájem bránit protekcionismu, prohlubování obchodních sporů, natož válek, které mají negativní dopad především na proexportně orientované ekonomiky, jakou je ČR.

S čínským protějškem jste se bavil i o dodržování lidských práv. Vnímají to jako formální záležitost, odškrtnutí povinné kolony, nebo to berou vážně?

S panem ministrem Wang I jsem hovořil o tom, že Česká republika coby budoucí člen Rady pro lidská práva OSN bere lidská práva jako součást strategického dialogu. Hodnotová orientace české zahraniční politiky je pro

nás důležitá a je nedílnou součástí našich vztahů na mezinárodní scéně. Máme si říkat věci, u nichž si myslíme, že druhá strana má co zlepšovat. Není to ale jednosměrná cesta, i Čína se zapojuje do některých mezinárodních mechanismů zkoumajících stav lidských práv v České republice. My chceme se všemi partnery otvírat téma lidských práv, podporujeme právní stát, demokratické hodnoty, svobodu občanské společnosti.

Jak z tohoto hlediska vnímáte cestu předsedy sněmovny Radka Vondráčka (ANO) do Ruska, kde jako první evropský politik zmínil kauzu Skripal, ale zároveň podpořil rozvoj spolupráce například ve vzdělávací nebo zdravotní oblasti?

Ta věc není postavena buď, anebo. Můžeme se inspirovat státy jako Nizozemí, Německo, skandinávské země. To jsou všechno otevřené proexportně orientované ekonomiky, které mají velmi silnou zahraniční lidskoprávní politiku. Baví se o tom se svými partnery, ale zároveň jsou schopny s nimi obchodovat. Podle mě to patří do zdravých vztahů, je to součástí vzájemného respektu za předpokladu, že obě strany chtějí naslouchat a jsou ochotny na podněty reagovat.

KDO JE TOMÁŠ PETŘÍČEK Narodil se 27. září 1981 v Rokycanech. Vystudoval mezinárodní vztahy na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze. Obhájil zde disertační práci na téma Perspektivy energetické bezpečnosti EU. Získal tituly M.A. na bruselském Centre Européen de Recherches Internationales et Stratégiques v oboru Governance a rozvojová politika a na University of Warwick v oboru mezinárodní politická ekonomie. Od mládí se angažuje v ČSSD, v roce 2006 se stal vedoucím jejího zahraničního oddělení. V letech 2007-2009 byl asistentem europoslance Libora Roučka, v letech 2014-17 působil na stejné pozici u Miroslava Pocheho. Pracoval na pražském magistrátu, měl na starosti evropské fondy v kanceláři radního. Byl náměstkem ministryně práce a sociálních věcí Michaely Marksové a od léta 2018 na ministerstvu zahraničí u Jana Hamáčka. Dne 16. října 2018 ho prezident Miloš Zeman jmenoval ministrem zahraničí ve druhé vládě Andreje Babiše.

URL | https://www.denik.cz/z_domova/tomas-petricek-v-zahranicni-politice-nesmime-byt-ustraseni-20181111.html

Stejná zpráva vyšla také v dalších 2 titulech:
denik.cz, denik.cz

Od zlaté mládeže po bok šéfa KSČM: „Exhibista“ Rudy (30) túruje fáro a sbírá pokuty

12.11.2018 blesk.cz str. 00

Za vším prý mohou být špatné vzorce chování a nízká inteligence. Tak dopravní experti hodnotí příčiny rychlých jízd mladých řidičů, kteří pak svůj tachometr ukazují veřejnosti na sociální síti. A jedním z nich je i asistent šéfa komunistů Vojtěcha Filipa (63) Rudolf Rudyšar (30).

Co vlastně vede lidi k tomu, že se předhánějí na sociálních sítích v počtu pokut tak jako Rudyšar a jeho přátelé? „U mladého člověka je to sociální exhibice a u starého je to blbost,“ odpověděl Blesku dopravní psycholog Alois Hudeček. „U vybodovaných řidičů, kteří často překračují rychlost, je to vždycky nějaký určitý rys mírné poruchy osobnosti,“ dodal.

Má špatné vzory? Že chlubení se rychlou jízdou na sociálních sítích je v současné době trend, potvrzuje i šéf BESIP Tomáš Neřold. „U mladých ale není hlavním problémem to, že jsou nevyježdění, ale to, že mají mnohem větší ochotu riskovat,“ řekl Blesku. „Je klišé, že více bourají jen ti, co mají drahou audinu nebo bavoráka. Spíš je to o tom, jaké mají vzory,“ dodal. Podle Neřolda má tzv. zlatá mládež problém v tom, že nemá doma dobře nastaveny vzory chování.

Mládí v protisměru? Čeho se přesně měl mladý Rudyšar, syn politické náměstkyně na ministerstvu průmyslu Alexandry Rudyšarové (53), dopustit? Jak napsal Blesku čtenář, své Audi R8 za 5 milionů parkuje, kde se mu chce, túruje ho při jízdě lidem pod okny a chová se, jako kdyby mu Praha patřila.

I Blesku se povedlo jeho rudé auto s prominentní značkou vyfotografovat ve čtvrtek – a to rovnou na zákazu zastavení a v protisměru. Sám Rudyšar ale trvá na tom, že parkuje u pouličních kamer proto, že mu jeho drahý vůz ničí vandalové...

Filip, pro kterého Rudyšar pracuje od začátku letošního roku, svému mladému asistentovi dosud zadal k vypracování dvě analýzy. Ty se prý týkaly developerských projektů v Praze a okolí. Jak byl s prací spokojen? „Obě analýzy jsem dobře využil ve své poslancecké práci, zejména v otázce růstu nájemného a zákonné úpravy stavebního řízení,“ napsal Blesku Filip.

Je ale s podivem, že takovou práci svěřil právě Rudyšarovi. Mladý playboy má totiž vystudovaný zcela jiný obor – na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy získal magistra z mezinárodních bezpečnostních studií. Ani obě firmy, ve kterých až do půlky září Rudyšar působil, se problematikou nájmu či stavebnictví nezabývají.

URL| <https://www.blesk.cz/clanek/zpravy-politika/576452/od-zlate-mladeze-po-bok-sefa-kscm-exhibista-rudy-30-turuje-faro-a-sbira-pokuty.html>

Od zlaté mládeže po bok šéfa KSČM: „Exhibista“ Rudy (30) túruje fáro a sbírá pokuty

12.11.2018 blesk.cz str. 00 Politika
jt, bel

Za vším prý mohou být špatné vzorce chování a nízká inteligence. Tak dopravní experti hodnotí příčiny rychlých jízd mladých řidičů, kteří pak svůj tachometr ukazují veřejnosti na sociální síti. A jedním z nich je i asistent šéfa komunistů Vojtěcha Filipa (63) Rudolf Rudyšar (30).

Co vlastně vede lidi k tomu, že se předhánějí na sociálních sítích v počtu pokut tak jako Rudyšar a jeho přátelé? „U mladého člověka je to sociální exhibice a u starého je to blbost,“ odpověděl Blesku dopravní psycholog Alois Hudeček. „U vybudovaných řidičů, kteří často překračují rychlost, je to vždycky nějaký určitý rys mírné poruchy osobnosti,“ dodal.

Má špatné vzory

Že chlubení se rychlou jízdou na sociálních sítích je v současné době trend, potvrzuje i šéf BESIP Tomáš Neřold. „U mladých ale není hlavním problémem to, že jsou nevyježdění, ale to, že mají mnohem větší ochotu riskovat,“ řekl Blesku. „Je klišé, že více bourají jen ti, co mají drahou audinu nebo bavoráka. Spíš je to o tom, jaké mají vzory,“ dodal. Podle Neřolda má tzv. zlatá mládež problém v tom, že nemá doma dobře nastaveny vzory chování.

Mládí v protisměru

Čeho se přesně měl mladý Rudyšar, syn politické náměstkyně na ministerstvu průmyslu Alexandry Rudyšarové (53), dopustit? Jak napsal Blesku čtenář, své Audi R8 za 5 milionů parkuje, kde se mu chce, túruje ho při jízdě lidem pod okny a chová se, jako kdyby mu Praha patřila.

I Blesku se povedlo jeho rudé auto s prominentní značkou vyfotografovat ve čtvrtek – a to rovnou na zákaz zastavení a v protisměru. Sám Rudyšar ale trvá na tom, že parkuje u pouličních kamer proto, že mu jeho drahý vůz ničí vandalové...

Odborník. Ale na co?

Filip, pro kterého Rudyšar pracuje od začátku letošního roku, svému mladému asistentovi dosud zadal k vypracování dvě analýzy. Ty se prý týkaly developerských projektů v Praze a okolí. Jak byl s prací spokojen? „Obě analýzy jsem dobře využil ve své poslancecké práci, zejména v otázce růstu nájemného a zákonné úpravy stavebního řízení,“ napsal Blesku Filip.

Je ale s podivem, že takovou práci svěřil právě Rudyšarovi. Mladý playboy má totiž vystudovaný zcela jiný obor – na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy získal magistra z mezinárodních bezpečnostních studií. Ani obě firmy, ve kterých až do půlky září Rudyšar působil, se problematikou nájmu či stavebnictví nezabývají.

URL| <https://www.blesk.cz/clanek/576452/od-zlate-mladeze-po-bok-sefa-kscm-exhibista-rudy-30-turuje-faro-a-sbira-pokuty>

Od zlaté mládeže asistentem šefa KSČM: „Exhibista“ Rudy túruje fáro a sbírá pokuty

12.11.2018 blesk.cz str. 00

Za vším prý mohou být špatné vzorce chování a nízká inteligence. Tak dopravní experti hodnotí příčiny rychlých jízd mladých řidičů, kteří pak svůj tachometr ukazují veřejnosti na sociální síti. A jedním z nich je i asistent šefa komunistů Vojtěcha Filipa (63) Rudolf Rudyšar (30).

Co vlastně vede lidi k tomu, že se předhánějí na sociálních sítích v počtu pokut tak jako Rudyšar a jeho přátelé? „U mladého člověka je to sociální exhibice a u starého je to blbost,“ odpověděl Blesku dopravní psycholog Alois Hudeček. „U vybodovaných řidičů, kteří často překračují rychlost, je to vždycky nějaký určitý rys mírné poruchy osobnosti,“ dodal.

Má špatné vzory? Že chlubení se rychlou jízdou na sociálních sítích je v současné době trend, potvrzuje i šéf BESIP Tomáš Neřold. „U mladých ale není hlavním problémem to, že jsou nevyježdění, ale to, že mají mnohem větší ochotu riskovat,“ řekl Blesku. „Je klišé, že více bourají jen ti, co mají drahou audinu nebo bavoráka. Spíš je to o tom, jaké mají vzory,“ dodal. Podle Neřolda má tzv. zlatá mládež problém v tom, že nemá doma dobře nastaveny vzory chování.

Mládí v protisměru? Čeho se přesně měl mladý Rudyšar, syn politické náměstkyně na ministerstvu průmyslu Alexandry Rudyšarové (53), dopustit? Jak napsal Blesku čtenář, své Audi R8 za 5 milionů parkuje, kde se mu chce, túruje ho při jízdě lidem pod okny a chová se, jako kdyby mu Praha patřila.

I Blesku se povedlo jeho rudé auto s prominentní značkou vyfotografovat ve čtvrtek – a to rovnou na zákaz zastavení a v protisměru. Sám Rudyšar ale trvá na tom, že parkuje u pouličních kamer proto, že mu jeho drahý vůz ničí vandalové...

Filip, pro kterého Rudyšar pracuje od začátku letošního roku, svému mladému asistentovi dosud zadal k vypracování dvě analýzy. Ty se prý týkaly developerských projektů v Praze a okolí. Jak byl s prací spokojen? „Obě analýzy jsem dobře využil ve své poslancecké práci, zejména v otázce růstu nájemného a zákonné úpravy stavebního řízení,“ napsal Blesku Filip.

Je ale s podivem, že takovou práci svěřil právě Rudyšarovi. Mladý playboy má totiž vystudovaný zcela jiný obor – na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy získal magistra z mezinárodních bezpečnostních studií. Ani obě firmy, ve kterých až do půlky září Rudyšar působil, se problematikou nájmu či stavebnictví nezabývají.

URL| <https://www.blesk.cz/clanek/zpravy-politika/576452/od-zlate-mladeze-asistentem-sefa-kscm-rudy-30-turuje-faro-a-sbira-pokuty-exhibuje.html>

JE TO ILUZE

12.11.2018 Studenta web&mag str. 22

Nikol Mudrová

FILIP LÁB O NOVINÁŘSKÉ FOTOGRAFII

Retuše, vymazávání, subjektivní úhel pohledu – postupy, které se v žurnalistice objevují už od úplných počátků fotografie. S příchodem internetu, fotících mobilů a dostupného softwaru jsme však nepravými fotkami obklopení o dost intenzivněji. Jak se ve všech těch obrázcích vyznat a nenaletět fake news? Docent Filip Láb z **Fakulty sociálních věd** UK vsází na selský rozum a kvalitní zdroje.

* K čemu podle vás fotografie v médiích slouží?

Funkcí fotografie je především obrazové zpravodajství. V některých případech slouží pouze jako ilustrace, doprovod k psanému materiálu. Samozřejmě ale je spousta případů, kdy se používá jako hlavní informační médium – ať už se bavíme o fotoreportážích, fotoesejích, nebo třeba dlouhodobějších dokumentárních projektech.

* Je fotografie vůbec schopna zachytit realitu takovou, jaká opravdu je?

Fotografické médium je v tomhle zapeklité. Na jednu stranu má schopnost zachycovat realitu do sebemenšího detailu naprosto přesně a věrně. Snímek vzniká za pomoci nějakého technického aparátu s nutností toho, že fotoaparát musí být v konkrétní čas na konkrétním místě. Zachycuje věci, které se před jeho objektivem nacházejí nebo odehrávají. Takhle sestava základních podmínek vede k tomu, že lidé mají přirozenou tendenci fotografii věřit. Je to ale iluze. Snímek je samozřejmě tvořen někým, kdo fotoaparát ovládá. Ten z reality kolem nás vybírá konkrétní zarámovaný obraz, rozhoduje se, co zahrne a co naopak vyloučí, z jakého úhlu, pohledu a pozice realitu zprostředkuje. Do toho má k dispozici celou řadu nástrojů, které dovolují některé věci zdůraznit, jiné potlačit...

* Jak je to s upravováním? Co ještě přípustné je a co není?

Dneska se samozřejmě přes devadesát procent publikovaných fotografií nějakým způsobem upravuje. To je ale na stejné úrovni, jako když editujete text – upravíte kontrast, doladíte barevnost, nastavíte černý a bílý bod, udělá se drobný ořez... Kopíruje to možnosti, které byly už při vyvolávání ve fotokomoře. Nezasahujeme ale do obsahu, nic neodstraňujeme, nepřidáváme. Jenom se fotku snažíme připravit tak, aby vypadala dobře na monitoru nebo vyšla hezky v tisku.

* Co ale říkáte třeba na retušování?

To je praxe, která tu existuje od 20. století a používá se, ještě spolu s vymazáváním, v totalitních režimech do dneška. Nejznámější jsou série fotografií, ze kterých býval za Stalinovy éry odstraňován Trockij. To samozřejmě v pořádku není.

* Dnes je spousta zpráv sdílená přes sociální sítě a většina médií je na těchto platformách aktivních. Je právě tohle interaktivní on-line prostředí náchylnější na šíření manipulovaných informací?

Z mého pohledu je největší problém to, že toto prostředí vůbec nerozlišuje zdroje a že jsou mezi nimi nějaké kvalitativní rozdíly. Domněnky a představy uživatelů sítí se vám zobrazí úplně stejně jako zpráva od agentury Reuters. Právě tohle mixování je největší risk a nebezpečí pro současnou žurnalistiku. Bláboly z fake news serverů se staví na roveň tradiční žurnalistiky.

* Využívá toho někdo?

Ano, to se samozřejmě hodí třeba politikům, kteří postaví kvalitní novinářskou práci na stejnou úroveň jako tyhle cancy. Tím zdiskreditují žurnalistiku jako takovou. Podle pana prezidenta jsou novináři největší špína, která by se měla střílet. Pan premiér vám řekne, že všechno je kampaň, kterou proti němu někdo vede. Politici se brání proti tomu, že se mluví o věcech, které jim jsou nepříjemné. Tady došlo k obrovské změně oproti druhé polovině 20. století, kdy novinář opravdu byl hlídacím psem demokracie.

* Co můžeme jako příjemci zpráv dělat, abychom dezinformacím neuvěřili?

Myslím, že ta zásadní, základní, klíčová a úplně první otázka, která by měla nastat, jakmile se ocitnu tvář v tvář nové informaci, je, z jakého zdroje pochází. Facebook totiž není žádný zdroj, ale pouze kanál, kterým ke mně informace teče. Vždycky potřebuju vědět, kdo je jejím původcem. K tomu stačí začít opět kriticky myslet a hodnotit.

* Objevila se v nedávné době nějaká fotografie, která neukazovala pravdu, a přesto měla vliv na dění tady v Česku?

Nás se to obecně zas tolik netýká. Víím, že třeba kolem událostí na Ukrajině a na Krymu se používaly v rámci dezinformačních kampaní fotografie. Tam to ale nebylo formou manipulace, ale byl to ten nejklašičtější

propagandistický přístup, který byl dokumentován třeba už v první světové válce – vezmete fotografii, opatříte ji jiným popiskem a vydáváte ji za něco jiného.

* Vzpomenete si na nějaký konkrétní případ?

Pamatuju si jednu, kdy fotka byla původně z natáčení historického filmu z druhé světové války na Ukrajině, kde používali spousty rekvizit z doby nacistického Německa. Snímek z tohohle natáčení někdo vzal a vydal ho s popiskem, že takhle vypadá Ukrajina teď.

* Takhle jsem zaregistrovala třeba i fotku vlaku se spoustou uprchlíků, který byl údajně v Chebu, ale přitom se jednalo o fotomontáž.

Měnit kontext je totiž mnohem jednodušší než se pokoušet měnit obsah fotky, na to se většinou přijde. Lidé mají pocit, že změna jde udělat technicky téměř dokonale – když je někdo šikovný, na počítači to samozřejmě jde. Na zpětné zjištění těchto editací ale existuje spousta analytických nástrojů.

* Když ale přece jen na manipulaci nikdo nepřijde, má to podle vás velký dopad na společnost?

Dneska je v tomhle fotografie relativně stabilizovaná, a pokud se bavíme o západním demokratickém světě, tak k takovým excesům tolik nedochází. Mnohem zásadnější než pozměňování fotografií je debata třeba o jejich upravování ve fashion fotografii – zeštíhlování a podobné nezdravé retuše, kdy máte obraz šedesátileté ženy s pleť šestnáctileté dívky. Myslím, že to může mít dopad na společnost paradoxně větší, vzhledem k tomu, že takové fotografie ovlivňují hlavně dívky v teen věku. To se ale netýká zpravodajství a poctivé žurnalistiky.

* Existuje nějaká instituce, médium, cokoli, co by hlídalo mediální prostor a pravidelně upozorňovalo na hoaxy, které se vyskytují v mediálním prostoru?

Tuhle roli mají ve většině zemí profesní organizace. Třeba na území Spojených států funguje NPPA (National Press Photographers Association), která ten obor kultivuje. V Čechách, pokud vím, Syndikát novinářů takhle nevystupuje, nicméně se k extrémně excesivním případům vyjadřuje. Pak se jedná o konkrétní projekty. Třeba na Ukrajině tenkrát studenti žurnalistiky dělali webový projekt o dezinformacích, který se jmenoval StopFake. V Čechách byste určitě našli podobné projekty, které upozorňují na dezinformační kampaně. Už dlouhodobě například Think-tank Evropské unie.

Domněnky a představy uživatelů sociálních sítí se vám zobrazí úplně stejně jako zpráva od agentury Reuters

FILIP LÁB Docent Filip Láb se na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy věnuje vizuální komunikaci. Zaměřuje se zejména na fotožurnalismus, teorii i praxi klasické a digitální fotografie. Na tato témata zároveň vydal nebo spoluvydal několik knih, mimo jiné i titul Soumrak fotožurnalismu? Manipulace fotografií v digitální éře.

Foto autor| foto: forum24.cz, echo24.cz, romea.cz

Foto popis| Jednoho vydaného

Foto popis| Kameněv. Lenin.

Foto popis| Podle průzkumu světa na školách, v červnu 2018, si 57 procent středoškoláků myslí, že Parlamentní listy jsou veřejnoprávní médium

Foto popis| Na původní fotografii je zachycen Lenin, Lev Trockij a Lev Po úpravě zůstal jen

Foto popis| Původní vs. upravená fotka, která spoustu Čechů zvedla ze židle

Foto popis| Z dílny Parlamentních listů pochází fotka, na které se pražské Dejvice proměnily v uprchlický tábor. Pravost fotky podporuje i české jméno fotografa. Jedná se však o podvrh, fotka pochází z uprchlického tábora Calais ve Francii.

Foto popis| Další dezinformace od Parlamentních listů – fotka se spoustou modlících se muslimů a popiskem Francie. Pod příspěvkem se samozřejmě rozjela klasická internetová diskuze plná nenávisti a xenofobních nářeků na migrační krizi. Ukázalo se však, že fotografie nepochází z Francie, nýbrž z indického Šrínagaru v průběhu Ramadánu. Co víc, snímek byl sedm let starý, autorem byl Altaf Qadri a fotil pro agenturu AP, v jejíž databázi je stále k dohledání.

Na burzu míří lasery. Představujeme AtomTrace na trhu START

12.11.2018 roklen24.cz str. 00

Jaroslav Průcha

Tagy: AtomTrace, ipo, Akcie, START, pražská burza, Technologie, věda, Brno

Společnost AtomTrace patří k předním českým výrobcům přístrojů provádějících laserovou analýzu. V rámci další expanze se firma rozhodla vstoupit na trh START pražské burzy. Podle majoritního akcionáře Georga Hotara jde o ideální příležitost, která spojuje privátní a profesionální investory zaměřující se na technologické startupy vzniklé na základě legendárních „českých mozků a zlatých českých ručiček“. V rozhovoru pro server Roklen24 říká, proč osobně sází na AtomTrace i proč by doporučil investici právě prostřednictvím trhu START.

Jak jste se k investici do společnosti AtomTrace, českého výrobce specializovaných přístrojů provádějících prvkovou laserovou analýzu materiálů metodou LIBS, dostal?

V rámci Photon Energy sledujeme zajímavé technologie a startupy v oblasti energetiky ve střední Evropě. Technologie AtomTrace sice pro Photon Energy není úplně relevantní, osobně mě však zaujala široká aplikovatelnost technologie LIBS, vize týmu kolem profesora Kaisera pro další rozvoj společnosti a hlavně globální potenciál obchodního rozvoje. A tak jsem se rozhodl vstoupit do společnosti AtomTrace jako soukromý investor.

Jaké je praktické využití technologie společnosti AtomTrace? Můžete ji stručně popsat?

LIBS je relativně dobře známá, dravá a stále populárnější metoda analýzy anorganických prvků využitelná v téměř neomezené škále laboratorních, ale i průmyslových aplikací. LIBS umožňuje velmi rychlou a precizní neinvazivní analýzu v reálném čase, prakticky téměř ihned, a to nejen v čisté laboratoři. Například zařízení X-Trace umožňuje aplikovat LIBS jak v průmyslových procesech, tak v „outdoorovém“ prostředí.

Kde vidíte hlavní potenciál produktů společnosti AtomTrace?

Laboratorní aplikace budou tzv. „bread and butter“ business, ale hlavní potenciál spatřuji v aplikacích pro průmyslové oblasti. V dalších letech jsme se rozhodli primárně zaměřit na komercializaci řešení pro analýzu betonových a železobetonových celků nebo spíše na poškození jejich vnitřních struktur. Zde věříme, že se zařízením řady A-Trace budeme schopni rychle a precizně analyzovat např. stav poškození silnic, mostů, budov, elektráren a dalších infrastrukturních celků.

Další aplikace, na kterou sázíme, je zařízení Road-Trace, kterou aktuálně vyvíjíme. Ta podle mě přinese metodu LIBS jako metodu 21. století v oblasti detekce a mapování brzdných stop, tedy jako klíčový důkaz při šetření dopravních nehod. Road-Trace bude umístěn na robotickém podvozku a naváděn přes GPS. Bude autonomně vytvářet precizní mapy brzdných stop u automobilových nehod, a to i v dnes okem neviditelné části těchto stop. To bude představovat revoluci jak pro práci bezpečnostních složek či pojišťoven, ale i pro výrobu automobilů nebo pneumatik. Budoucí využití Road-Trace už dnes vidíme i u autonomní inspekci zanesení vzletových ploch civilních a vojenských letišť brzdnými drahami kol letadel. Obě aplikace se z mého pohledu vyznačují výrazným globálním komerčním potenciálem.

Lasery na START. Pro peníze si jde AtomTrace

V roce 2017 jste měli první velmi úspěšné období. Realizovali jste zakázky za více než 17 milionů korun. Co stálo za tímto úspěchem?

Povedla se první instalace do průmyslu, do výrobního procesu brusných kotoučů, která umožňuje jeho optimalizaci a také řízení kvality samotného výrobku při snížení jeho energetické náročnosti. V roce 2017 jsme také dodali první laboratorní zařízení do výzkumné laboratoře jedné z univerzit v USA.

Naopak v roce 2018 se již tak dobré výsledky nerýsují. Čím to je zapříčiněno?

Prodejní cyklus do akademického sektoru je relativně dlouhý i navzdory úspěšnému rozšíření naší partnerské distribuční sítě v USA, Číně, Švýcarsku, Francii a na dalších trzích. Realizace zakázek není v tomto segmentu uskutečnitelná přes noc, ale věříme, že naše úsilí přinese ovoce už v dalším roce. Co se týče aplikací, rok 2018 se nesl především ve znamení zahájení vývoje produktu Road-Trace a příprav na zahájení vývoje produktu řady A-trace určeného pro analýzu betonu a železobetonu. Jako zásadní obchodní pokrok v letošním roce vnímáme první dodávku na velmi perspektivní čínský trh. Tu jsme získali v tendru jedné z čínských univerzit, přičemž práci na ní jsme zahájili před dvěma měsíci. Od čínského trhu si díky dalším, aktuálně rozpracovaným poptávkám vůbec slibujeme silný růstový impulz v dalších letech.

Jaké stimuly podle Vás společnost AtomTrace potřebuje, aby se stala globální společností?

Jednoznačně zásadní je podpora prodeje posílením vlastního týmu skrze další distribuční partnery. Vývoj a komercializace A-Trace a Road-Trace, ale i dalších průmyslových aplikací se nepochybně téměř automaticky potká s globální poptávkou po těchto bezkonkurenčních řešeních, kterou bude potřeba uspokojit.

Proč jste se s akcionáři AtomTrace rozhodli pro emisi na trhu START?

Vnímáme START jako velmi důležitou iniciativu Burzy cenných papírů Praha určenou k propojení rychle rostoucí komunity privátních, ale i profesionálních investorů zaměřujících se na technologické projekty v České republice a na nemalé komunity startupů vzniklých na základě legendárních „českých mozků a zlatých českých ručiček“. Moje osobní zkušenost z Photon Energy, kterou jsem spoluzakládal a kterou jsme uvedli na segment NewConnect varšavské burzy v roce 2008 během prvního roku existence, a ještě k tomu na rozdíl od AtomTrace dříve, než jsme generovali obrat, že mě udělala „věřícího“ ohledně financování startupů přes veřejný kapitálový trh. Víím, že z pohledu emitenta se není čeho bát.

Proč Vy osobně sázíte na AtomTrace a proč byste doporučil vstup nových akcionářů prostřednictvím trhu START?

AtomTrace je, řečeno bez nadsázky, lídrem ve velmi perspektivní technologii, která má svou podstatou globální uplatnění v téměř nekonečném počtu možných aplikací. To znamená, že růstový potenciál AtomTrace je ve srovnání se současnou velikostí společnosti enormní a že hlavní překážky růstu firmy jsou primárně interní - tou hlavní bude schopnost úspěšné komercializace zařízení a aplikace AtomTrace. Získání patřičných finančních zdrojů umožní zásadní posílení v této klíčové oblasti. Pevně věřím, že AtomTrace představuje velmi zajímavou příležitost s atraktivním poměrem potenciálu a rizika investice. Stávající akcionáři mají dlouhodobou vizi pro rozvoj AtomTrace jako samostatné společnosti. Já jsem již dnes přesvědčen i o rostoucím zájmu strategických investorů a globálních producentů o technologické know-how AtomTrace, což z mého pohledu investorům významně snižuje rizikovost jejich investice do naší společnosti prostřednictvím trhu START.

Jak hodnotíte českou startupovou scénu, konkrétně aktivity Jihomoravského inovačního centra (JIC) a VUT?

Startupová scéna je velmi živá. Zjevně čím dál tím více mladých talentovaných podnikatelů a vědců se nebojí jít s vlastní kůží na trh. Přes nemalé právní a jiné bariéry jsou aktivity brněnského VUT a JIC v této oblasti jednoznačně krok správným směrem, který odráží silnou snahu propojit akademický a komerční svět. Rostoucí počet úspěšných startupů absolventů VUT právě díky podpoře JIC, což je nakonec i případ AtomTrace, nejen dokazuje dobrou kvalitu podpory, ale hlavně slouží jako motivace pro další mladé podnikatele. Propojení startupů a investorů samozřejmě zůstává jedním z hlavních problémů určených k řešení, takže vytvoření trhu START jako platformy propojující nabídku a poptávku po rizikovém kapitálu na trhu startupů technologických projektů vnímám jako důležitý krok vedoucí ke zlepšení situace.

Za sebe ale také mohu jedním dechem kriticky říct, že vzhledem k růstu české ekonomiky v minulých letech je alokace kapitálu do startupů bohužel stále spíše „homeopatická“. Po zprůhlednění procesu financování startupů přes trh START zůstává chybějící „equity kultura“ a velmi omezená schopnost správného ohodnocení a řízení rizika, například skrz diversifikaci investic mezi držiteli kapitálu v české ekonomice, což je z mého pohledu největším problémem. Toto je celoevropský jev a zůstává podle mě největší konkurenční výhodou USA. Rozsáhlé formy stimulace startupů ze strany EU a jednotlivých členských států jsou samozřejmě vítány, ale nemohou nahradit soukromou iniciativu a soukromý kapitál. Jsme v Evropě stále na začátku dlouhé cesty. Pevně doufám, že AtomTrace bude motivačním příkladem pro další české startupy.

Je šance, že Brno bude takové menší „Silicon Valley“?

Brno se jako místo zrodu startupů jednoznačně dostalo do hledáčku. Silicon Valley ale vnímám jako ekosystém, který je pro startupy z celého světa cílovou destinací. Z mého pohledu klíčová otázka je, zda-li úspěšné startupy v Brně zůstanou i dlouhodobě. Není neobvyklé, že se úspěšné subjekty ze střední Evropy, ale i jiných částí EU, přestěhují do USA, protože jim kombinace obrovského poolu talentů, přístupu ke kapitálu, kvality profesionálních služeb a velikosti severoamerického trhu umožní podstatně rychlejší růst. Akvizice úspěšných startupů globálními strategickými investory a následné přestěhování se mimo region pak představují další příčinu možných budoucích ztrát na úrovni úspěšně vznikajících brněnských startupů. Bude-li tedy Brno jakési menší „Silicon Valley“, to skutečně teprve uvidíme.

Vystudoval mediální studia na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Pracoval v ekonomické a centrální redakci ČTK jako subeditor, později jako zpravodaj se zaměřením na energetiku. Jako šéfredaktor vedl zpravodajský server iUHLI.cz, který se zaměřoval na hnědouhelný sektor a energetiku. Je šéfredaktorem ekonomického a investičního portálu Roklen24.cz.

URL| <https://roklén24.cz/a/SSSHQ/na-burzu-miri-lasery-predstavujeme-atomtrace-na-trhu-start>

Ruská duše Jaromíra Nohavici

12.11.2018 Týden str. 32 Téma

Ivan Motýl

Timur, Oleg Koševoj a Zoja Kosmoděmjanská. To byli sovětští hrdinové knih, jež sedmiletému Jaromíru Nohavicovi kupoval táta. Když Jarek povyrosl, objevil sílu ruské poezie, kterou nakazil i publikum. Pětatřicet let poté přijal medaili od Vladimíra Putina, na jehož režim uvalily západní demokracie sankce kvůli ukrajinské krizi.

Když bylo Jaromíru Nohavicovi sedm let, začal před spaním louskat první knížky. A pokud můžeme věřit zpovědi jeho otce, dostával Jarek na čtení hlavně sovětské knihy o hrdinech Velké vlastenecké války. A trochu tátu zlobil, když nechtěl zhasnout lampičku, protože se chtěl dozvědět, jak dopadne třeba Příběh o Zoje a Šurovi, dětská kniha o krásné osmnáctileté partyzánce Zoje Kosmoděmjanské, kterou němečtí vojáci chytli při bojovém úkolu, a posléze ji mučili a oběsili.

Jaromír Nohavica senior čtenářské zážitky malého Jarka prozradil v roce 1960 v básnické sbírce Velký kruh, kde se dočteme: „Světlo svítí v pokoji. / Marně volám: ‚Je čas k spánku!‘ / ‚Táto, čtu si o Zoji, / ještě chvíli, ještě stránku!‘“

Sny o sovětské zemi

Řekni mi, co čteš, a já ti povím, kdo jsi. Na tomhle starém úsloví je kus pravdy. Především první samostatně přečtené knihy z raného dětství zůstávají v duši jako celoživotní kompas.

Otec Jaromíra Nohavici nabídl synkovi ještě sovětské tituly Mladá garda nebo Timur a jeho parta. Hlavní hrdina první knihy je komsomolec Oleg Koševoj, jenž je zatčen při diverzní akci, a němečtí vojáci ho shodí do hluboké šachty. Zaživa. Příběh o Timurovi je zase vyprávěním o partě výrostků, která pomáhala vdovám po padlých bojovnících.

Nohavicův otec s výběrem knih neměl problém. Poctivě věřící komunista a novinář doufal v lepší a spravedlivý svět, k němuž se dopracujeme nerozlučným přátelstvím se Sovětským svazem. A na vášnivého čtenáře v dětském pokoji byl hrdý: „A když s knížkou v ruce spí, / to ho nerad, nerad budím. / Možná bloudí po stepi / nebo sníh mu čelo studí, // možná že se potkává / s Mladou gardou, s timurovci. / Jen ať se ti, chlapče, zdá / o té zemi celé noci!“

Tohle otcovské přání se vlastně splnilo. „Byl jsem v dětství jako skoro každý v pionýru a vyrůstal jsem pod vlivem ruských nápěvů. To ale nebylo to nejdůležitější, ta druhá strana byla asi někde ve mně,“ citoval písničkáře hudební publicista Josef Rauvolf v publikaci Hledání Jaromíra Nohavici. Onou druhou stranou bylo umělcovo setkání s rozevlátou duší ruských básníků, jejich otevřeným srdcem i chandrou nad lahví vodky.

Osm vzácných hostů

Ruská poezie Nohavicovi učarovala ještě předtím, než poznal tvorbu písničkářů Bulata Okudžavy a Vladimíra Vysockého. TÝDNU se podařilo objevit cyklostylovanou knížečku vydanou v roce 1974 Knihovnou města Ostravy, o níž zatím bardovi životopisci neinformovali. V ostravské bibliotéce sehnal Jarek zaměstnání ještě před nástupem na dvouletou vojenskou službu, když po dvou semestrech ukončil studia na Vysoké škole báňské. Publikace se jmenuje 8 vzácných hostů – literární pásmo ze sovětské poezie a je to jímavá pocta tomu nejlepšímu, co si mohl Nohavica na pracovišti opatřit.

„Osm hovořících stejnou řečí, a každý jinak. Osm vášnivých, upřímných a citlivých, právě vstupují do těchto dveří, do našich srdcí, aby tam zůstali na chvíli, aby tam zůstali do konce života,“ píše umělec v úvodním komentáři k literárnímu pásmu. A vybral opravdu kvalitní verše, k nimž se lze vracet celý život. „Benzinem voní sníh jak vích, / hořící všude, ale prvý / v okolí Moskvy voní krví,“ citoval například básníka Arsenije Tarkovského, mimochodem otce tvůrce kultovního filmu Stalker.

Ostravský knihovník sice v patnácti odmítl sovětskou okupaci ze srpna 1968, i později však věřil, že plamen zapálený Velkou říjnovou socialistickou revolucí v roce 1917 měl smysl. V literárním pásmu vypráví o předrevoluční bezútěšnosti chudých mužiků v blátivých rovinách v kontrastu s bohatou a zkaženou Rusí.

Na popy a na buržuje

Nohavica vždycky tvrdil, že jeho srdce bije pro ponižované, chudé i jinak utlačované. Narodil se v červnu 1953, jen pár měsíců pro smrti šiléného sovětského diktátora. „Březen byl, otec mi jméno vybíral / a na potocích zrovna ledy tály / a na Kuncovské dači zrovna umíral / Josif Vissarionovič Stalin,“ napsal o mnoho let později v písni Stalin. O pár veršů dál se sice pohoršuje nad tím, že generalissimus „mrtvou vodou všechno živé kosí“, ale

v textu je zároveň přítomen i obdiv k říjnové revoluci: „Ztvrdlá zem si rozpínala korzety / v tom březnu roku třiapadesát / byl dvacátý osmý týden po mém početí / do flóru se halil první revoluční stát.“

Když se Jarek v březnu 1982 stal zjevením domácí folkové scény, všichni tleskali jeho autorským textům. Některé posluchače ale zpěvák zmátl upřímným obdivem k sovětské revoluční poezii. Písničkář v éře tvrdé normalizace zhudebnil třeba poému Dvanáct Alexandra Bloka – skvělou avantgardní skladbu, nicméně vášnivou poctu Leninově převratu a dílo adorované i Husákovým režimem. Slavná ruská básnířka Anna Achmatovová začala za tento počín Blokem pohrdat a Ivan Bunin, nositel Nobelovy ceny za literaturu, ho rovnou nazval „užvaněným vulgárním pisálkem“.

Nohavica Blokovu revoluční poému představil 12. listopadu 1983 na koncertě Studentský podzim v areálu Vysoké školy báňské (autor tohoto textu byl přítomen) a mimo jiné zpíval: „Na popy a na buržuje / požár světa nastupuje / rozfouknem ho do všech stran / panebože, žehnej nám.“ A o kousek dál: „Neboj se, bráško, vintovku zkus / ať vodprásknem tu starosvatou Rus.“

Pořád proti proudu

V téže době Nohavica seznamoval publikum i s tvorbou ruských písničkářů Bulata Okudžavy a Vladimira Vysockého (viz Jak mě Nohavica proměnil v rusofila, str. 36). Jejich písně přijali fanoušci s nadšením, neboť mnohdy působily odvážněji než tvorba domácích folkařů. Okudžava ani Vysockij přítom v Sovětském svazu nepatřili k zakázaným autorům, režim je toleroval, jen občas vyjádřil nelibost nad konkrétní písní. Ten, kdo měl zásadní vliv na proměnu mladého básníka a textaře Jaromíra Nohavici v písničkáře, se tedy nejmenoval Bob Dylan nebo Donovan. „Poprvé jsem se s písničkami Okudžavy setkal koncem sedmdesátých let. Tehdy jsem se také vlastně poprvé setkal s folkem, s písničkářením. Teprve u Okudžavy jsem pocítil potřebu se to naučit. Bylo to na vojně, poslouchal jsem Hutku, Mertu a Třešňáka a pak jsem najednou poznal Okudžavu a řekl si: To je ono,“ vyprávěl Nohavica v rozhovoru pro TÝDEN v roce 1994.

Mezi folkaři odkojenými angloamerickou kulturou to neměl jednoduché. Někteří ho dokonce označovali za předsedu folkové odbočky SČSP, tedy Svazu československosovětského přátelství, což byl režimní svaz s masovou základnou, neboť členství bylo vnuceno skoro každému středoškolákovi. Nohavica na fóry kolegů odpovídal zaraženě a v lednu 1989 v rozhovoru s Františkem Horáčkem třeba řekl: „Zase ten tlak a protitlak. Kdyby všichni kolem mě sborově tvrdili, že sovětská kultura nestojí za nic, musím se proti tak hloupému postoji bránit.“

Žádný buřič, spíš lyrik

Škoda, že si tehdy ostravského „ambasadora ruské kultury“ nevšiml sovětský vůdce Michail Sergejevič Gorbačov, bez jehož blahovůle by se socialistické režimy v Evropě nemohly tak snadno zhroutit. Medaile od Gorbačova „za sbližování a vzájemné obohacování kultur“ by dnes nikomu nevalila, spíš naopak. Ale zpátky do přelomového roku 1989, kdy už měl Nohavica pověst barda.

Bard není synonymem buřiče, tím zpěvák nikdy netoužil být. Bližší mu byla role zadumaného lyrika s rozervanou duší, tedy být trochu jako Vysockij a trochu jako Okudžava. Buřiče z něho udělali hloupí soudruzi kulturégři a také Státní bezpečnost, která mu nedala pokoj a pořád pátrala po jeho protistátní činnosti. Nohavica nakonec tlak StB neustál. A protože tehle taneček na ostří nože nedokázal po roce 1989 vysvětlit folkovému establishmentu ani veřejnosti, část kulturní obce se k němu postavila zády.

Jak bolestné bylo tohle odvrácení pro písničkáře, to ví pouze on sám. V každém případě se zatvrdil, což je v situaci, kdy se se pro bývalé kamarády staneme ideovým nepřítelem, asi pochopitelný krok. I bez společenství někdejších folkařů a hlučné intelektuální kavárny přesto zůstal na diváckém výslunní. S novými přáteli a zřejmě i s jiným politickým viděním, než jaké dnes zastává třeba bývalý kamarád Jaroslav Hutka. Svoboda názoru je nicméně základem demokracie. „Svobodu svobodu svobodě / bez kříže bez kata ratatata / zima je, kámoši, dejte sklenku / na na na ná ná na,“ zpíval kdysi umělec v revoluční básni Alexandra Bloka. Nohavica se hrdě prohlašuje za básníka a jako každý „básnický prorok“ má určitě i nějakou vnitřní ideu, jak ještě udělat svět lepším.

Vyvolený bard

Mnoho fanoušků nyní Nohavica zklamal přijetím Puškinovy ceny z rukou Vladimira Putina. Těžko říct, možná o politické roli ruského prezidenta a ukrajinské krizi ani moc nepřemítal, což není myšleno na jeho obranu, je to pouze podotknutí, že duše básníků jsou nevyzpytatelné. Když Jarek navštívil Moskvu v roce 2014, o jeho cestě natočil režisér Jiří Vondrák film s názvem Jarek v Moskvě. „Máma by byla potěšena, že jsem se dostal až do Moskvy. A to člověka dojíká nejvíc, když je máma potěšena. A táta by řekl, abych zašel za Puškinem,“ svěřil se

v dokumentu. O politice Putina Ruska nepadlo ani slovo, zato se písničkár zamyslel nad tím, kdy mu osud dal do vínku, že bude plnit koncertní sály a dojímat posluchače k slzám. „Kdy se to stalo, to vím přesně, když jsem od táty dostal ke třináctým narozeninám první kytaru. A proč, to nevím dodneška. Mám na to ale jednu až mystickou odpověď. Jestli já jsem nebyl vybrán. Jinak si to nedovedu vysvětlit.“

S přebráním Puškinovy ceny se nesmířil třeba Břetislav Dančák, děkan **Fakulty sociálních věd** Masarykovy univerzity v Brně, a písničkářovi vzkázal: „Nohavica převzetím Puškinovy ceny z rukou prezidenta Putina legitimizuje autoritářský režim, který likviduje své kritiky. Je smutné sledovat, že pro své vlastní potěšení z lesku Kremle je ochoten takto aktivně pomáhat agresivní politice namířené proti lidské svobodě.“ Umělec se však i přes palbu kritiky asi cítí po zásluze odměněn za celoživotní soužití s ruskými básníky a písničkáři. Nohavica je svůj. Nikoli bezhlavě proruský, ani primárně protiamerický. Je to ostravský bard s ruskou duší. „Toulám se Tverským bulvárem / a sháním kompaktní disky. / Rubl se líbá s dolarem / a vodka mísí s whisky,“ napsal v písničce Moskevská virtuálka.

Puškinova cena

Medaili dosud obdrželo přes 940 laureátů z celého světa, z Čechů byl už oceněn bývalý prezident Václav Klaus (na snímku), který ji dostal v roce 2007, a předseda Česko-ruské společnosti Jiří Klapka, jenž ocenění obdržel letos v březnu. Vedle Nohavici Puškinovu medaili přebíral v neděli 4. listopadu z Putinových rukou třeba starosta jihošpanělského města Málaga Francisco de la Torre Prados, choreograf Slovenského národního divadla Rafael Avnikjan či herec srbského Národního divadla Miloš Biković. Všichni za to, že se „významně zapsali v kulturní oblasti, literatuře či jiných oborech umění“, přihlíží se ovšem k tomu, co udělali ve své vlasti pro ruskou kulturu.

Foto autor| Foto: ČTK, Profimedia

Foto popis| VYZNAMENÁNÍ ZA OKUDŽAVU. Jaromír Nohavica s Vladimírem Putinem. „A líto mi je, že jak dřív se i dnes bůžkům klaníme / a na kolenou bijem hlavami o tvrdou zem,“ zpívá Nohavica v Okudžavově písni Setkání s Puškinem.

Foto popis| MEDAILE OD PREZIDENTA. Celonárodní diskusi vyvolal Nohavica už loni, když převzal metál od Miloše Zemana.

Foto popis| DOMA V OSTRAVĚ. „Moskva je moc velká, asi bych tu nedokázal žít, doma jsem v Ostravě,“ říká Nohavica ve filmovém dokumentu Jarek v Moskvě.

Foto popis| S KANDIDÁTEM NA HLAVU STÁTU. S Michalem Horáčkem na křtu kompilačního alba k počtě Petra Hapky.

Na FSV mají nový studijní program

13.11.2018 Lidové noviny str. 15 Akademie
kva

AKREDITACE

PRAHA Pražská **Fakulta sociálních věd** získala akreditaci pro nový bakalářský program Politics, Philosophy and Economics (PPE), který vznikl v souladu s oxfordským modelem. Podle představitelů školy jde o prestižní studium, které ve světě absolvovalo nemálo významných osobností. Vystudoval jej například britský premiér David Cameron nebo mediální magnát Rupert Murdoch. Pražský PPE bude prvním bakalářským studijním programem ve střední a východní Evropě. Předpokládá se, že jeho absolventi by měli nalézat uplatnění zejména v oblasti politiky, diplomacie, bankovníctví a médií, sociální práce a neziskového sektoru. **Fakulta sociálních věd** si slibuje, že tímto krokem posílí svou pozici jedné z nejvíce internacionalizovaných fakult Univerzity Karlovy.

Bitcoin má opačný problém, v budoucnosti bude pálit málo elektřiny

13.11.2018 roklen24.cz str. 00
Dominik Stroukal

Tagy: Bitcoin, Kryptoměna, elektřina, FinTech

Čas od času se v médiích objeví článek o tom, kolik energie spotřebuje Bitcoin. A že je to hodně. Když se potom spojí dva body v čase a křivka protáhne do budoucnosti, skoro to vypadá, že Bitcoin spotřebuje více energie, než na planetě zemi nyní máme. Odmysleme si, že to není veškerá energie, ale elektrická energie a obvykle srovnávaná s elektrickou energií pouze domácností. Naštěstí je to celé špatné i z mnohem důležitějšího důvodu, a dokonce úplně naopak. Pokud by se nic nezměnilo, Bitcoin bude v budoucnu pálit mnohem méně elektřiny, než bychom chtěli. Nebo alespoň mnohem méně než nyní.

Naposledy se k šíření paniky přidala Česká televize, která přišla s varováním, že Bitcoin může být katastrofou pro planetu. Naší veřejnoprávní televizi to nelze mít za zlé, protože článek vyšel v žurnálu z rodiny možná nejvýznamnějšího vědeckého časopisu Nature. Výzkumníci v něm došli k závěru, že sám Bitcoin by mohl zvýšit teplotu na Zemi o dva stupně celsia. Jakkoliv jim věřím, že ve svém oboru jsou nepochybně špičky, celou analýzu staví na nepochopení systému odměn v Bitcoinu.

A přitom je to jedna z úplně prvních věcí, která se prezentuje, když se o Bitcoinu mluví. Bitcoin bude mít ve výsledku 21 milionů jednotek, které na začátku v roce 2009 přibývaly rychlostí 50 BTC v průměru jednou za 10 minut, později už jen 25 BTC, nyní 12,5 a následně stále vždy o polovinu méně. Dohromady celá tato řada konverguje k 21 milionům BTC.

Jsou to právě tyto bitcoiny, o které se těžaři perou. Objem 12,5 BTC, který nyní můžou každých deset minut získat, je hodně peněz, necelé dva miliony korun. Těžaři se perou o dva miliony korun každých deset minut. Kolik elektřiny byste byli ochotni za deset minut propálit, abyste získali dva miliony? Klidně hodně. Těžaři tak dnes pálí každých deset minut přibližně milion a půl korun.

Tato odměna ale klesá. V květnu roku 2020 dojde ke snížení na 6,25 korun. Pokud by cena bitcoinu zůstala stejná, těžaři nebudou pálit 1,5 milionu korun na to, aby získali polovinu z dnešní odměny, tedy zhruba milion. Proč by to dělali? Jedinou šancí by bylo, pokud by cena bitcoinu vyrostla na dvojnásobek. Pokud bude stát bitcoin v květnu 2020 kolem 13 tisíc dolarů, potom se bude pálit stejně elektřiny na jeho těžbu jako dnes.

Odměna se sníží na polovinu každé čtyři roky. Alarmistický článek v Nature mluví o roku 2033, tedy o další tři půlení dále. V roce 2033 bude odměna pouhých 0,78125 BTC. Aby se tedy pálilo stejně elektřiny jako dnes, musela by cena bitcoinu být šestnáctkrát vyšší, tedy zhruba 100 tisíc dolarů, dva a čtvrt milionu korun za kus. Za patnáct let. Ještě během očekávané doby mého života klesne odměna až na 0,00076293 BTC. I kdyby v té době stál Bitcoin 6 miliard korun, pálilo by se pouze stejné množství energie jako dnes.

A dojdeme dokonce do bodu, kdy bude kolem roku 2140 odměna nulová. Aby i potom měli těžaři motivaci síť zabezpečovat, je v systému ještě prvek odměny za transakci. Tyto poplatky se platí za každou transakci, kterých se při současné velikosti do jednoho bloku vejde podle jejich velikosti jen pár tisíc, přibližně 3000. I kdyby za každou takovou transakci byli lidé ochotni zaplatit 100 korun, potom, pokud se tyto bloky nezvýší, v roce 2140 budou mít těžaři motivaci každých deset minut pálit elektřinu v maximální výši 300 tisíc korun. To je pětkrát méně než dnes. Silné zabezpečení a decentralizace tak v budoucnu budou mít za současných podmínek tendenci spíše klesat. Máme obrácený problém, Bitcoin bude spotřebovávat málo elektřiny.

Mimočodem, článek z Nature odhaduje, že za sto let by Bitcoin měl obsloužit ročně 314,2 miliardy transakcí. Na zvýšení teploty o 2 stupně by dle Nature musel za 16 let obsloužit zhruba třetinu z této sumy, řekněme tedy 100 miliard transakcí. Kdyby se měly objevit v blockchainu, musely by se do bloku vejít přibližně 2 miliony transakcí, tedy blok by se musel podle vědců zvětšit 634krát. Každý den by tak blockchain musel narůst o 100GB. To se vědci patrně přepočítali. Kdyby to mělo být dohnáno při současné velikosti bloku cenou bitcoinu, potom by bitcoin musel stát v roce 2033 160 milionů dolarů.

Sečteno podtrženo, aby Bitcoin zvýšil teplotu v roce 2033 o dva stupně celsia, museli bychom vynalézt super rychlý internet a raketově zvýšit možnosti ukládání dat a donutit bitcoinovou komunitu, která se kvůli zvyšování bloků, byť na dvojnásobek, do krve pohádala, aby zvýšila velikost bloků 634krát. To nezní pravděpodobně. Anebo by se každý Bitcoin musel obchodovat za 160 milionů dolarů. A to vám možná napoví, jak směšná taková předpověď je.

Dominik Stroukal je držitelem doktorátu z ekonomie z Vysoké školy ekonomické v Praze. Vedle studia ekonomie absolvoval **Fakultu sociálních věd** UK, kde se věnoval sociologii médií. Tři roky byl předsedou Ludwig von Mises Institutu pro Českou a Slovenskou republiku, dva roky místopředsedou pro publikace. Přednáší na PPE programu VŠ CEVRO Institut, ekonomické předměty na Vysoké škole finanční a správní a na gymnáziu PORG.

URL| <https://roklen24.cz/a/SYZDr/bitcoin-ma-opacny-problem-v-budoucnosti-bude-palit-malo-elekriny>

Stojíte před sálem plným lidí a... buď je dorazíte, nebo nadchnete

13.11.2018 idnes.cz str. 00

Určitě se vám to už někdy stalo. Stáli jste před hromadou lidí, plným sálem, ať už jako studenti či experti na nějakou oblast. Ti lidé byli buď plni očekávání, nebo zrudnutí předem. Bylo na vás je zaujmout, ne dorazit. Co teď?

Předávat zkušenosti či představovat, prezentovat něco nového, přednášet není nijak jednoduché. Musíte si totiž získat publikum. Na tematické akci lidé očekávají, že se dozvědí něco nového, inovativního, zásadního... Ale rozhodně očekávají, když už na akci vážili cestu, že je přednášející zaujme. Nepřišli se nudit či klimbat v publiku. Ale není prezentace jako prezentace.

Ať už prezentujete jako na běžícím pásu, vytváříte reporty hospodářských výsledků společnosti, snažíte se prezentovat na odborných konferencích, ochromit svým umem v rámci nejrůznějších typů výběrových řízení, vše má jednoho společného jmenovatele. Chcete si oslovené získat, zaujmout, uspět. Ale i takové prezentace mají svá pravidla a zákonitosti.

A právě prezentace si ve své nové knize *Odprezentuj s podtitulem Průvodce přípravou prezentace* vzal "na paškál" Marek Hrkal. Ten postavil svůj odborný počín na zkušenostech z českého prostředí, ze zákoutí českého byznysu. Kniha zájemcům pomůže projít přípravou prezentace od první myšlenky po odprezentování bez zaváhání.

Celá publikace je napsána čtivě a srozumitelně, je přehledná, podobně jako u většiny moderních učebnic či učebních pomůcek jsou na okrajích stran nejrůznější rady, tipy, citace, zajímavé perličky z textu i historie... Pochopení problematiky prezentací čtenáři usnadňuje velký počet konkrétních příkladů slajdů, obrazového materiálu.

V detailu i jednoduchosti je síla

Je vidět, že Hrkal prezentace prostě miluje. To neunikne snad žádnému čtenáři knihy

Odprezentuj. Její autor se totiž s celým textem, se slajdy a vysvětlováním doslova mazlí. Skoro by se dalo říci, že kniha samotná je napsána jako pečlivě vytvořená prezentace. To bych ale Marka Hrkala zřejmě urazil. Jak on sám říká (volně parafrázovaně) - prezentace bez prezentujícího není dobrou prezentací.

Asi jen těžko by někoho napadlo, na jaké zdánlivé maličkosti by člověk při prezentování a tvorbě prezentace neměl zapomínat. Podle autora samozřejmě nejde jen o samotnou prezentaci, ale i o to, aby si prezentující uvědomil, kdo bude jeho publikum, jaké názory má, z jakého prostředí přichází, zda nenalezne nějaký průsečík v podobných zájmech...

Opomíjet by člověk ale podle autora neměl ani nácvik prezentace samotné. Co bude říkat? Bude u slajdů vyprávět příběhy? Nebo zaujme publikum videem? Rozhodovat o výsledku může i nevhodná technika. Hlavní zásadou je nenechat se překvapit, dábelsky se často skrývá v detailu. A otevírá cestu do prezentačních pekel.

Kdo je Marek Hrkal

Autor knihy *Odprezentuj s podtitulem Průvodce přípravou prezentace*, Marek Hrkal, vytvořil za svou profesionální dráhu od roku 2010 už stovky prezentací. Právě tehdy založil odprezentuj.cz a na vizitku si napsal tvůrce prezentací. Jeho slajdy od té doby pomáhají prezentujícím nejen v Česku, ale také na Slovensku, v Rakousku nebo ve Švýcarsku.

Hrkal vystudoval marketingovou komunikaci a public relations na **Fakultě sociálních věd** UK a podnikovou ekonomiku a management na VŠE v Praze. Jeho koníčkem je moderování, díky kterému má dlouholeté zkušenosti s veřejným vystupováním.

Prezentace jsou doslova všudypřítomné. Prezentujeme obchodní výsledky, strategie, semestrální práce, přednášky, obchodní nabídky. Ve školách, na konferencích, v zasedáčkách, na jednáních s obchodními partnery.

Problém spočívá v tom, že se prezentuje i to, co by se prezentovat nemělo. Lidé přestali rozlišovat mezi prezentacemi a dokumenty. Obojí dnes tvoří v prezentačním softwaru a bez rozmyslu své slajdy prezentují. Hranice mezi prezentacemi a dokumenty se rozostřila, přestože mezi nimi existuje podstatný rozdíl.

Zatímco dokument – ať už ho vytvoříte ve Wordu, PowerPointu nebo jakémkoli jiném softwaru – má být srozumitelný a plně pochopitelný i bez řečníka, prezentace musí být bez řečníka neúplná. Prezentátor je tím, kdo slajdům dává smysl, kdo je propojuje do smysluplného celku. Prezentace, která říká všechno, odsuzuje řečníka do role komparzisty. A taková prezentace bývá nudná. Lidé si nepřicházejí prohlédnout vaše slajdy, přicházejí si poslechnout vás. Vy hrajete při prezentaci první housle.

Denně se na světě odprezentují miliony prezentací. Jen zlomek z nich představují skutečné prezentace a ještě méně z nich je opravdu dobrých. Tato nelichotivá statistika dělá z PowerPointu přední příčinu neefektivní komunikace v celosvětovém měřítku. Narazil jsem dokonce na pokusy tuto neefektivitu vyčíslit. I konzervativní

odhady přitom hovoří o promarněných stamilionech dolarů denně. Svět pravděpodobně promrhá každé dva týdny víc peněz za neefektivní prezentace, než kolik všechny státy světa dají ročně na boj s malárií. Se špetkou ironie by se chtělo dodat, že právě spavá nemoc patří k nejhorším následkům fádních prezentací.

(Marek Hrkal - Odprezentuj, kapitola Nejdůležitější kapitola této knihy, str. 13,14)

Kniha Odprezentuj s podtitulem Průvodce přípravou prezentace čítá 224 poutavých stran, které jsou doplněny ukázkami reálných prezentací z českého prostředí. Určena je nejen lidem, kteří ve firmách často vytvářejí prezentace, ale také častým účastníkům odborných konferencí, šéfům a manažerům, kteří úkolují podřízené tvorbou prezentací, startupistům hledajícím investory či lektorům a studentům.

Co říci závěrem

Publikace je propracovaná nejen obsahově, ale i graficky, designově. Je vysázena moderním písmem Carrara, které v roce 2016 navrhl německý typograf Dieter Hofrichter, titulky pak aktualizovanou variantou fontu Univers proslulého Adriana Frutigera. Součástí knihy je kromě autorských ilustrací od Emy R. Pavlovské také na 115 ukázek z prezentací a dalších souvisejících grafik. Většina z nich pochází od grafika odprezentuj.cz Marka Anděla.

Kromě základních informací (kdo, kdy a kde ji vydal atd.) je kniha rozdělena na šest stěžejních kapitol (a desítky podkapitol), kterým předchází předmluva a po nichž následuje slovníček, použitá literatura a zdroje či krátké info o autorovi samotném.

Hrkalovu knihu Odprezentuj s podtitulem Průvodce přípravou prezentace vydalo nakladatelství Albatros Media pod značkou BizBooks. Publikace spadá do žánru non-fiction, marketing a prodej, manažerské dovednosti. Kniha je brožovaná, lepená, bez přebalu. Kniha je výjimečná prostě nejen v tom, že popisuje náležitosti dobrých prezentací, ale také vysvětluje, jakých nejčastějších chyb by se měl člověk při jejich tvorbě vyvarovat.

Pokud bych se měl řídit alespoň některými radami Marka Hrkala, pak mi přijde stylové zakončit právě jednou z nich, totiž tzv. call-to-action. Nuže... Výzva k akci přichází... Nemá tu cenu popisovat a rozebírat podrobně celou knihu, tu by si měl otevřít, prolistovat a začíst se do ní každý sám. Tedy pokud chcete publiku prezentovat, nikoli nudit. :-)

URL| <http://tomaskralicek.blog.idnes.cz/blog.aspx?c=687395>

Stejná zpráva vyšla také v dalších 2 titulech:

blog.idnes.cz, idnes.cz - blog

Zeptejme se influncerů narovinu: „Je to reklama, nebo ne?“

13.11.2018 e15.cz str. 00

Simona Petrů

Není to tak dlouho, co české poměrně stálé vody modního průmyslu rozvířila značka About you. A to hned z několika důvodů – jedním z nich byl už samotný fakt, že se značka rozhodla vstoupit na český trh, o nic méně důležitějším byl ale styl, kterým se tak stalo. About you investovalo obrovské peníze do marketingu, a vznikla tak obří reklamní kampaň, jejíž plody jsme potom mohli vidět doslova všude okolo – ať už se jednalo o televizi, Youtube nebo časopisy. Značka navíc uspořádala honosný večírek, na který pozvala 300 významných českých osobností a který se zároveň stal dalším z avizovaných vířidel českých vod. Proč? Ačkoliv pozvané osobnosti dostaly za propagaci firmy tím, že na večírek dorazí a budou o něm informovat, zapláceno, málokdo z nich to při sdílení videí a fotek z večírku uvedl. Podobné jednání není na českém internetu nijak zvlášť neobvyklé, což ovšem neznamená, že je v pořádku – naopak, mohlo by být velice problematické, a to nejen z pohledu etiky, ale i práva.

Co všechno mohou inflenceři? Pohled z hlediska práva

Reklama jako taková je v českém prostředí regulována několika zákony. Kromě občanského zákoníku zejména zákonem č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy a zákonem č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele. Tyto právní předpisy obsahují určité podmínky, které musí reklama splňovat, aby vůbec mohla být vysílána – obecně nejdůležitější zásadou je, že by měla být vždy rozpoznatelná průměrným spotřebitelem. Ve většině případů to znamená mít reklamu řádně označenou nebo na ni dostatečně upozornit. Pokud se tak nestane, jedná se podle zákona o ochraně spotřebitele o klamavou obchodní praktiku v podobě skryté reklamy, za kterou mohou být uděleny pokuty až v řádech milionů korun.

U influencerů na tento problém narážíme poměrně často. Kromě kauzy večírku About you, která je přesným případem nedodržení výše zmíněného zákonného požadavku, se s nedostatečně označenou reklamou můžeme setkat v jejich videích, instagramových či facebookových příspěvcích nebo na jejich blozích. Potom je třeba rozlišovat, zda se jedná pouze o recenzi na daný příspěvek, kterou influencer dělá zadarmo a kterou tedy není třeba označovat, anebo o placenou reklamu. Ostatně z tohoto pravidla vyvěrá celý problém. Jakmile influencer reklamu neoznačí, může se zdát, že provádí pouhou recenzi, jako tomu bylo při propagaci značky About you na jejím večírku.

Zajímavým faktem je, že zákon klade na reklamu mnohem přísnější požadavky, pokud má tendenci spíše mířit na děti, jakožto na skupinu, která má horší schopnost reklamu rozpoznat a bránit se proti ní – příkladem může být zákaz přerušování pořadů pro děti za účelem reklamy, a to podle zákona o regulaci reklamy. Sledovateli influencerů jsou však v drtivé většině právě děti, a proto stojí za to se zamyslet, jestli by na influencerky neměly být kladeny o to vyšší nároky. K tomuto závěru přispívá i výzkum **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy, podle kterého neoznačenou reklamu influencerů pozná pouze jedno dítě z deseti.

Influencer je také podle zákona o regulaci reklamy (jakožto šířitel reklamy) objektivně odpovědný za její obsah. Pokud tedy propaguje výrobky či služby, které např. neodpovídají zákonným požadavkům, může za to být postihnut bez ohledu na to, zda o tom věděl, či nikoliv. Podobný problém významně zamával s kariérou influencerky Teri Blitzen, která vehementně propagovala nápoj BubbleTea a významně přispěla k jeho popularitě v Česku. Jakmile však vyšlo najevo, že nápoj obsahuje nebezpečná azobarviva a obsahuje jiné hodnoty cukru, než bylo uváděno, od firmy a výrobku se influencerka distancovala s tím, že o ničem nevěděla. Konkrétní obvinění nepadlo, nicméně Teri Blitzen v důsledku kauzy ztratila mnoho svých fanoušků a velkou část vlivu.

Mezi další povinnosti influencerů patří mimo jiné (nejpozději na požádání) spotřebitelům říci, kdo je zadavatelem reklamy – tedy která fyzická nebo právnická osoba za propagaci zaplatila, a případně kdo je jejím zpracovatelem, kterým ovšem může být (a většinou i bývá) influencer sám.

Právo je minimem morálky

Právní úprava stanovuje naprosté etické minimum a ani to není vždy dodržováno. Influenceři se v této rovině však mohou vydat i obráceným směrem a snažit se o co největší transparentnost. Někteří z nich například odmítají propagovat výrobky, které nemají vyzkoušené – toto je příklad blogerky Shopaholic Nicol, která odmítla v rámci kauzy předestřené v úvodu propagovat výrobky značky About you, protože neměla možnost je otestovat.

Zároveň vznikl z iniciativy agentury Elite Bloggers, která sdružuje přední české blogery, projekt Měsíc transparentnosti. Ten zavádí jednoznačná pravidla pro označování spoluprací, která jsou na první pohled viditelná a sledovateli rozpoznatelná – například na začátek příspěvku na Instagramu uvést hashtag #spolupráce či na začátek článku zdůraznit, že článek vyšel ve spolupráci s konkrétním zadavatelem. Oním měsícem transparentnosti byl srpen, který byl zaměřený na šíření myšlenky transparentnosti mezi influencerky i sledující, a mnoho lidí se k němu skutečně přihlásilo.

V této rovině však narážíme na další problém: je hashtag #spolupráce vážně dostatečný? Dokáží z něho nejen průměrní spotřebitelé, ale třeba i děti rozpoznat, že se jedná o reklamu? Pokud si odpovíme, že nikoliv, musíme dále řešit otázku, co všechno vlastně po influencercech chceme a jaké označení už by nám stačilo.

Jak povinnosti influencerů vymáhat

České zákony zatím nestihly na problematiku influencerů a reklam reagovat, a to i přes to, že influenceři dnes mívají obrovský vliv a jimi propagovaná reklama může mít větší dopad než jiné formy reklamy. Lze však dojít k závěru, že i podle obecné zákonné úpravy lze jejich činnost považovat za protiprávní: neoznačená reklama je klamavou obchodní praktikou, která může být postížena pokutou. Proč tedy nejsou jejich povinnosti nijak vymáhány?

V první řadě – pokud výrobek není označený jako reklama, nelze vždy bez bližších informací dokázat, že se nejedná o pouhou recenzi. Pokud je navíc reklama propagována prostřednictvím mezinárodních platform jako Youtube, Facebook či Instagram, Rada pro rozhlasové a televizní vysílání, která se stíhání nezákonných reklam věnuje nejvíce, není k jejich postihnutí příslušná. To však neznamená, že se nelze bránit. Na základě zákona o ochraně spotřebitele se mohou lidé obrátit například na živnostenský úřad. Svoje pravidla pro inzerci mají často i samostatné platformy, kde může být sankcí smazání příspěvku či blokáce.

Ačkoliv je podobný problém řešen ve velké části nejen západního světa, reagovat zatím nestihl prakticky žádný stát. Nastavení pravidel tak, aby bylo skutečně účinné a přizpůsobené světu, ve kterém lze text přeměnit během několika sekund, a aby zároveň neproměnilo internetový svět v na hon na čarodějnice, je velice těžké.

Nejlepším řešením se tak prozatím zdá být kontrola ze strany samotných platform, kde se také inzerce vyskytuje nejčastěji. Youtube, Facebook či Instagram mohou zareagovat rychleji než dozorové orgány, dříve, než nezákonná reklama bude mít velký dopad. Zablokování či zrušení účtu může být pro influencerky, závislé na svých fanoušcích a sledujících, podobně tvrdý trest jako vysoká pokuta. Pozitivní zprávou je, že platformy k

tomuto řešení postupně směřují. Pokud má však reklama více nezákonných prvků – kromě jejího neoznačení navíc propaguje například kouření atp. – mělo by se jednoznačně přikročít k tvrdším trestům ze strany zákona.

Jak moc je důslednější kontrola důležitá

Nezákonné propagování může mít v dnešním světě dalekosáhlé účinky – v šíření určitého okruhu zboží a služeb mohou být přední osobnosti českého internetu mnohem účinnější než reklama v televizi či billboardy. Zároveň se stále jedná o tu samou reklamu jako v televizi či na billboardech, a proto si zaslouží tu samou regulaci – možná dokonce i tvrdší. V příspěvcích na sociálních platformách se totiž dá reklama lépe schovat a často míří na děti.

Účinná zákonná regulace představuje nejednoduchou výzvu. Téma však není v Česku na legislativní úrovni příliš aktuální, proto je řešení tohoto problému prozatím na nás. Upozorňováním na neetické nebo nezákonné příspěvky influencerů, šířením povědomí o problematice, zlepšením mediální gramotnosti – pomoci můžeme mnoha způsoby. A i kdyby ani to nepřimělo parlament na onen problém zareagovat, určitě by byli nuceni změnit své chování alespoň samotní influenceři.

URL| <https://www.e15.cz/the-student-times/zeptejme-se-influnceru-narovinu-je-to-reklama-nebo-ne-1353499>

Zeptejme se influncerů narovinu: „Je to reklama, nebo ne?“

13.11.2018 e15.cz str. 00 The Student Times

Simona Petrů

Není to tak dlouho, co české poměrně stálé vody modního průmyslu rozvířila značka About you. A to hned z několika důvodů – jedním z nich byl už samotný fakt, že se značka rozhodla vstoupit na český trh, o nic méně důležitějším byl ale styl, kterým se tak stalo. About you investovalo obrovské peníze do marketingu, a vznikla tak obří reklamní kampaň, jejíž plody jsme potom mohli vidět doslova všude okolo – ať už se jednalo o televizi, Youtube nebo časopisy. Značka navíc uspořádala honosný večírek, na který pozvala 300 významných českých osobností a který se zároveň stal dalším z avizovaných vířidel českých vod. Proč?

Ačkoliv pozvané osobnosti dostaly za propagaci firmy tím, že na večírek dorazí a budou o něm informovat, zapláceno, málokdo z nich to při sdílení videí a fotek z večírku uvedl. Podobné jednání není na českém internetu nijak zvlášť neobvyklé, což ovšem neznamená, že je v pořádku – naopak, mohlo by být velice problematické, a to nejen z pohledu etiky, ale i práva.

Co všechno mohou influncerů? Pohled z hlediska práva

Reklama jako taková je v českém prostředí regulována několika zákony. Kromě občanského zákoníku zejména zákonem č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy a zákonem č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele. Tyto právní předpisy obsahují určité podmínky, které musí reklama splňovat, aby vůbec mohla být vysílána – obecně nejdůležitější zásadou je, že by měla být vždy rozpoznatelná průměrným spotřebitelem. Ve většině případů to znamená mít reklamu řádně označenou nebo na ni dostatečně upozornit. Pokud se tak nestane, jedná se podle zákona o ochraně spotřebitele o klamavou obchodní praktiku v podobě skryté reklamy, za kterou mohou být uděleny pokuty až v řádech milionů korun.

U influencerů na tento problém narážíme poměrně často. Kromě kauzy večírku About you, která je přesným případem nedodržení výše zmíněného zákonného požadavku, se s nedostatečně označenou reklamou můžeme setkat v jejich videích, instagramových či facebookových příspěvcích nebo na jejich blozích. Potom je třeba rozlišovat, zda se jedná pouze o recenzi na daný příspěvek, kterou influencer dělá zadarmo a kterou tedy není třeba označovat, anebo o placenou reklamu. Ostatně z tohoto pravidla vyvěrá celý problém. Jakmile influencer reklamu neoznačí, může se zdát, že provádí pouhou recenzi, jako tomu bylo při propagaci značky About you na jejím večírku.

Zajímavým faktem je, že zákon klade na reklamu mnohem přísnější požadavky, pokud má tendenci spíše mířit na děti, jakožto na skupinu, která má horší schopnost reklamu rozpoznat a bránit se proti ní – příkladem může být zákaz přerušování pořadů pro děti za účelem reklamy, a to podle zákona o regulaci reklamy. Sledovateli influencerů jsou však v drtivé většině právě děti, a proto stojí za to se zamyslet, jestli by na influencerky neměly

být kladeny o to vyšší nároky. K tomuto závěru přispívá i výzkum **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy, podle kterého neoznačenou reklamu influencerů pozná pouze jedno dítě z deseti.

Influencer je také podle zákona o regulaci reklamy (jakožto šířitel reklamy) objektivně odpovědný za její obsah. Pokud tedy propaguje výrobky či služby, které např. neodpovídají zákonným požadavkům, může za to být postihnut bez ohledu na to, zda o tom věděl, či nikoliv. Podobný problém významně zamával s kariérou influencerky Teri Blitzen, která vehementně propagovala nápoj BubbleTea a významně přispěla k jeho popularitě v Česku. Jakmile však vyšlo najevo, že nápoj obsahuje nebezpečná azobarviva a obsahuje jiné hodnoty cukru, než bylo uváděno, od firmy a výrobku se influencerka distancovala s tím, že o ničem nevěděla. Konkrétní obvinění nepadlo, nicméně Teri Blitzen v důsledku kauzy ztratila mnoho svých fanoušků a velkou část vlivu.

Mezi další povinnosti influencerů patří mimo jiné (nejpozději na požádání) spotřebitelům říci, kdo je zadavatelem reklamy – tedy která fyzická nebo právnická osoba za propagaci zaplatila, a případně kdo je jejím zpracovatelem, kterým ovšem může být (a většinou i bývá) influencer sám.

Právo je minimem morálky

Právní úprava stanovuje naprosté etické minimum a ani to není vždy dodržováno. Influenceři se v této rovině však mohou vydat i obráceným směrem a snažit se o co největší transparentnost. Někteří z nich například odmítají propagovat výrobky, které nemají vyzkoušené – toto je příklad blogerky Shopaholic Nicol, která odmítla v rámci kauzy předestřené v úvodu propagovat výrobky značky About you, protože neměla možnost je otestovat.

Zároveň vznikl z iniciativy agentury Elite Bloggers, která sdružuje přední české blogery, projekt Měsíc transparentnosti. Ten zavádí jednoznačná pravidla pro označování spoluprací, která jsou na první pohled viditelná a sledovateli rozpoznatelná – například na začátek příspěvku na Instagramu uvést hashtag *spolupráce či na začátek článku zdůraznit, že článek vyšel ve spolupráci s konkrétním zadavatelem. Oním měsícem transparentnosti byl srpen, který byl zaměřený na šíření myšlenky transparentnosti mezi influencery i sledující, a mnoho lidí se k němu skutečně přihlásilo.

V této rovině však narážíme na další problém: je hashtag *spolupráce vážně dostatečný? Dokáží z něho nejen průměrní spotřebitelé, ale třeba i děti rozpoznat, že se jedná o reklamu? Pokud si odpovíme, že nikoliv, musíme dále řešit otázku, co všechno vlastně po influencercech chceme a jaké označení už by nám stačilo.

Jak povinnosti influencerů vymáhat

České zákony zatím nestihly na problematiku influencerů a reklam reagovat, a to i přes to, že influenceři dnes mívají obrovský vliv a jimi propagovaná reklama může mít větší dopad než jiné formy reklamy. Lze však dojít k závěru, že i podle obecné zákonné úpravy lze jejich činnost považovat za protiprávní: neoznačená reklama je klamavou obchodní praktikou, která může být postižena pokutou. Proč tedy nejsou jejich povinnosti nijak vymáhány?

V první řadě – pokud výrobek není označený jako reklama, nelze vždy bez bližších informací dokázat, že se nejedná o pouhou recenzi. Pokud je navíc reklama propagována prostřednictvím mezinárodních platforem jako Youtube, Facebook či Instagram, Rada pro rozhlasové a televizní vysílání, která se stíhání nezákonných reklam věnuje nejvíce, není k jejich postihnutí příslušná. To však neznamená, že se nelze bránit. Na základě zákona o ochraně spotřebitele se mohou lidé obrátit například na živnostenský úřad. Svoje pravidla pro inzerci mají často i samostatné platformy, kde může být sankcí smazání příspěvku či blokace.

Ačkoliv je podobný problém řešen ve velké části nejen západního světa, reagovat zatím nestihl prakticky žádný stát. Nastavení pravidel tak, aby bylo skutečně účinné a přizpůsobené světu, ve kterém lze text přeměnit během několika sekund, a aby zároveň neproměnilo internetový svět v na hon na čarodějnice, je velice těžké.

Nejlepším řešením se tak prozatím zdá být kontrola ze strany samotných platforem, kde se také inzerce vyskytuje nejčastěji. Youtube, Facebook či Instagram mohou zareagovat rychleji než dozorové orgány, dříve, než nezákonná reklama bude mít velký dopad. Zablokování či zrušení účtu může být pro influencery, závislé na svých fanoušcích a sledujících, podobně tvrdý trest jako vysoká pokuta. Pozitivní zprávou je, že platformy k

tomuto řešení postupně směřují. Pokud má však reklama více nezákonných prvků – kromě jejího neoznačení navíc propaguje například kouření atp. – mělo by se jednoznačně přikročít k tvrdším trestům ze strany zákona.

Jak moc je důslednější kontrola důležitá

Nezákonné propagování může mít v dnešním světě dalekosáhlé účinky – v šíření určitého okruhu zboží a služeb mohou být přední osobnosti českého internetu mnohem účinnější než reklama v televizi či billboardy. Zároveň se stále jedná o tu samou reklamu jako v televizi či na billboardech, a proto si zaslouží tu samou regulaci – možná dokonce i tvrdší. V příspěvcích na sociálních platformách se totiž dá reklama lépe schovat a často míří na děti.

Účinná zákonná regulace představuje nejednoduchou výzvu. Téma však není v Česku na legislativní úrovni příliš aktuální, proto je řešení tohoto problému prozatím na nás. Upozorňováním na neetické nebo nezákonné příspěvky influencerů, šířením povědomí o problematice, zlepšením mediální gramotnosti – pomoci můžeme mnoha způsoby. A i kdyby ani to nepřimělo parlament na onen problém zareagovat, určitě by byli nuceni změnit své chování alespoň samotní influenceři.

URL| <https://www.e15.cz/clanek/1353499/zeptejme-se-influenceru-narovinu-je-to-reklama-nebo-ne>

Rada právníka: Spolupracujete s influencerem? Chtějte po nich, ať propagaci jasně přiznají

14.11.2018 m-journal.cz str. 00

Označovat či neoznačovat? Otázka, která tu rezonuje pěkně dlouho. Dle právničky Alžběty Kokešové jednoznačně označovat a to pořádně. Možná vás to překvapí, ale pouhé "#ad" může být málo

Zatímco v zahraničí je označování placené spolupráce influencerů vcelku běžné, ze strany veřejnosti očekávané, a sociálními sítěmi podporované, u nás se nad tím stále ještě vede diskuze. Někdo jde s kůží na trh a placenou spolupráci otevřeně přiznává, jiní ale stále dělají jako by nic a „nenápadně“ do svých příspěvků začleňují i často naprosto nesouvisející produkty. Svůj pohled poskytla Marketing Journalu právnička advokátní kanceláře eLegal, Alžběta Kokešová.

Skrytá reklama je zkrátka zakázána Před několika měsíci proběhla médii zpráva o výzkumu **Fakulty sociálních věd**, podle kterého neoznačenou reklamu pozná jen každé deváté dítě. A vlastně není divu, dokonce málokterého dospělého by napadlo, že by si kupříkladu české fitness hvězdy nechaly zaplatit za propagování sladké limonády.

Zrovna na děti a mládež je přitom spousta reklam na sociálních sítích zacílena. Influencer to ani nemusí zamýšlet, stačí, aby měl mezi sledujícími početnou část dětského publika. A co si budeme povídat, YouTube sledují především náctiletí. Děti pak vnímají zkreslenou realitu toho, že si například jejich oblíbený youtuber či hvězda Instagramu může dovolit tak luxusní zboží nebo dovolenou a netuší, že se právě kouká na reklamu, za kterou dostal jejich oblíbenec zaplacené anebo zboží dostal aspoň v rámci barteru.

Máte-li co do činění s influencer marketingem, určitě jste také zaznamenali srpnovou výzvu Měsíc transparentnosti, jejímž smyslem bylo přimět ostatní blogery, opinion makery a další influenceři, aby hráli fér a označovali placené i barterové spolupráce.

URL| https://www.m-journal.cz/cs/praxe/legislativa/rada-pravnika--spolupracujete-s-influencerem--chtejte-po-nich--at-propagaci-jasne-priznaji__s353x14097.html

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
m-journal.cz

Igelitka a čtyři roky natvrdo? Na Západě nefunkční a už nepotřebné

14.11.2018 roklen24.cz str. 00

Jaroslav Průcha

Tagy: Cirkulární ekonomika, Unipetrol, věda, chemie, ekologie

Rychlá urbanizace, demografické a sociální změny. Lidé stárnou a zaměření ekonomiky se přesouvá ze Západu směrem do Asie. Průlomové změny v technologiích, klimatické změny a nakonec hrozící nedostatek zdrojů. To jsou megatrendy, na které reaguje cirkulární ekonomika. Nejen o tom v rozhovoru pro serveru Roklen24 mluvil Manuel Asali, viceprezident konzultační společnosti Nexant. Rozhovor se uskutečnil během konference Reactions 2018, kterou pořádal petrochemický holding Unipetrol.

Jaké země jsou lídry v oblasti cirkulární ekonomiky?

Řekl bych, že to jsou evropské země – například Nizozemsko nebo Německo. Nejde jen o Evropu, ale také o Severní Ameriku. Kdybychom se podívali na tuto činnost celosvětově, pak několik zemí již konkrétní kroky podniká. Například Čína právě vydala zákaz dovozu plastového odpadu.

Jaké firmy jsou podle vás v oblasti cirkulární ekonomiky napřed?

Pokud bychom zmiňovali firmy, které se věnují polymerům, tak to jsou firmy LyondellBasell, Borealis a SABIC.

Ty se totiž již cirkulární ekonomice aktivně věnují.

Jak může cirkulární ekonomika ovlivnit trh práce?

Vytvoří určité příležitosti, ale bude to také spojeno s nějakými nevýhodami. Malé společnosti, které se začnou věnovat recyklaci, budou totiž potřebovat nové zaměstnance a budou se muset zaměřit na logistiku i na její uspořádání.

Při vaší prezentaci na Reactions 2018 jste zmínil tři známá „R“ (Reduce – Reuse – Recycle). Můžete čtenářům vysvětlit, co se pod tím skrývá?

Pokud hovoříme o snížení (Reduce), jde o potřebu menšího množství polymerů. Nové využití (Reuse) znamená najít nový způsob využití materiálu ještě předtím, než je na konci své životnosti. „Recycle“ je pak recyklace polymerů, která se dá provádět různými způsoby. Mechanická recyklace může být uzavřená smyčka – pokud bychom vzali plastovou láhev na vodu a zrecyklovali ji, dostaneme úplně stejnou láhev. Nebo kaskádová recyklace – stejnou láhev zrecykluje a máme nový výrobek, většinou výrobek nižší hodnoty.

Zmínil jste ještě sběr. Uvedl jste, že 90 procent plastů v moři pochází z deseti velkých světových řek. Jak tento problém řešit?

Zaprvé musíme znemožnit, aby plasty unikaly v místě původu. Některé firmy, ale i neziskové organizace (například v Indonésii) již pracují na tom, aby se podařilo vybudovat místa sběru. Tím by došlo k zamezení úniku produktů do vnějšího prostředí. Je to spojeno s obrovským vydáním energie a času, protože musíte investovat do vzdělávacích kapacit. A musíte také být schopni vysvětlovat a budovat jednotlivá sběrná místa na obecní úrovni.

Velmi mě při Vaší prezentaci zaujala jedna věc. Řekl jste, že v Keni můžete jít na čtyři roky do vězení za to, že používáte plastovou tašku. Fungovalo by toto opatření v západní Evropě v západní civilizaci?

Nefungovalo. A myslím si, že taková opatření ani nepotřebujeme, protože systémy sběru ve vyspělé Evropě jsou relativně účinné. Většina plastů se už sbírá a jsou buď recyklovány, jde o malé procento, nebo jsou spalovány. Abych to vysvětlil – Keňa se rozhodla tento krok přijmout, protože jejich sběrná místa jsou buď velmi špatná, nebo neexistují vůbec.

Uvedl jste, že polymery soutěží jeden s druhým a že nahrazují jiné materiály. Pokud tedy budou soutěžit, kdo bude vítěz?

Hlavními vítězi budou polypropylen a polyethylentereftalát (PET), jelikož mají mnoho výhod. Jsou lepší než jiné polymery a je snazší je recyklovat. Na přední příčce bude ještě také polyetylen. Takže tyto tři budou nahrazovat jiné polymery jako třeba polystyren. Navíc jsme schopni zlepšovat vlastnosti těchto polymerů, což může nahradit jiné materiály jako kov, ocel nebo i sklo.

V prezentaci jste zmínil také několik megatrendů ve Vaší branži. Které to budou?

Je jich pět nebo šest. Utvářejí, jak bude náš svět vypadat v budoucnu. Jedním z nich je rychlá urbanizace, lidé se stěhují do měst a města rostou. Další jsou demografické a sociální změny, lidé stárnou a zaměření ekonomiky se přesouvá ze Západu směrem do Asie. Pak tu máme průlomové změny v technologiích, klimatické změny a nakonec hrozící nedostatek zdrojů.

Vystudoval mediální studia na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Pracoval v ekonomické a centrální redakci ČTK jako subeditor, později jako zpravodaj se zaměřením na energetiku. Jako šéfredaktor vedl zpravodajský server iUHLI.cz, který se zaměřoval na hnědouhelný sektor a energetiku. Je šéfredaktorem ekonomického a investičního portálu Roklen24.cz.

„Dohoda“ o brexitu pomohla euru. Koruna na dostřel 26 za euro

14.11.2018 roklen24.cz str. 00

Jaroslav Průcha

Tagy: RoklenFx, forex, fx, koruna, dolar, euro, EURCZK, EURUSD, USDCZK, USA, Brexit

Euro včera zpevnilo proti dolaru, a to díky šanci na dosažení dohody o podmínkách plánovaného odchodu Británie z Evropské unie. Stejně tak posilovala britská libra. Společné evropské měně naopak nepomohly zprávy z Itálie ohledně návrhu státního rozpočtu a nepříznivé údaje o německém investorském sentimentu. Dolar, který byl v pondělí vůči koši předních měn nejsilnější za 16 měsíců, oslabil.

Vyjednavači Evropské unie a Británie včera údajně dospěli k technické úrovni dohody o podmínkách brexitu. Vládu premiérky Theresy Mayové dnes odpoledne čeká kvůli brexitu mimořádné zasedání.

Děni na devizových trzích mohla ovlivnit také zpráva ze Spojených států. Ekonomický poradce amerického prezidenta Donalda Trumpa Larry Kudlow totiž včera potvrdil, že ministr financí Steven Mnuchin znovu zahájil obchodní jednání se svým čínským protějškem. Komunikace podle něj probíhá na všech úrovních, řekl televizi Kudlow televizi CNBC. Hovořil rovněž o "velmi dobré" komunikaci s Evropskou unií a Japonskem. "Pokračujeme v obchodních rozhovorech," dodal Kudlow.

Z makrodat dnes z USA přijde pro devizové trhy důležité číslo, a to index spotřebitelských cen za říjen. Meziročně by měl zrychlit na 2,5 procenta z 2,3 procenta v září. Jádrová inflace by pak měla zůstat na úrovni 2,2 procenta. Dnes ráno už byl zveřejněn německý HDP, ekonomika rostla meziročně o 1,1 procenta, když trh čekal růst o 1,3 procenta. Mezičtvrtletně ale HDP klesl o 0,2 procenta po předchozím růstu o 0,5 procenta.

Aktuálně se euro v online směnárně RoklenFx obchoduje kolem středového kurzu 1,1289 EURUSD, dolarový index se pak nachází na hodnotě 97,07 bodu. Během dne by se kurz měl pohybovat v rozmezí od 1,1202 do 1,1328 EURUSD.*

Koruna se včera opět přibližovala psychologické úrovni 26 korun za euro, nad níž byla naposledy v červenci. Proti dolaru naopak zpevnila a dostala se k hranici 23 korun za dolar.

Také na domácí scéně se dozvíme, jak se dařilo ekonomice ve třetím čtvrtletí. Hrubý domácí produkt by měl dle odhadů analytiků zrychlit meziroční růst na 2,6 procenta z 2,4 procenta ve druhém čtvrtletí. "Očekáváme, že předběžný odhad HDP za třetí čtvrtletí vykáže růst těsně nad 2,5 procenta. Významně k růstu domácího produktu přispěla spotřeba domácností, pro kterou kromě vysoké mzdové dynamiky svědčí i pokračující vysoké hodnoty spotřebitelské důvěry," míní ekonom Roklen Michal Šoltés.

Aktuálně se koruna v online směnárně RoklenFx obchoduje kolem středového kurzu 25,96 EURCZK. Dle naší predikce by se kurz měl držet v rozmezí 25,90 až 25,98 EURCZK a ve dvojici s dolarem od 22,93 do 23,14 USDCZK.*

*Průměrný nominální kurz, zveřejňovaný ECB, bude dle použitých modelů s vysokou pravděpodobností ve zmíněném intervalu. Predikce měnových kurzů jsou založeny na modelu časových řad, který zohledňuje předchozí hodnotu kurzu i jeho minulou volatilitu. K přesnějšímu určení budoucí volatility je do modelu navíc zakomponován faktor zveřejňování makroekonomických dat. Model je tak schopen určit, kdy lze očekávat zvýšenou či sníženou volatilitu směnného kurzu.

Disclaimer: Tento článek má pouze informativní charakter a neslouží jako investiční doporučení dle zákona č. 256/2004 Sb. o podnikání na kapitálovém trhu. Při zpracování tohoto článku autor vycházel z veřejně dostupných zdrojů. Za případné chyby v textu nebo v datech nenesou společnosti Roklen Holding a.s. ani Roklen360 a.s. zodpovědnost.

Vystudoval mediální studia na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Pracoval v ekonomické a centrální redakci ČTK jako subeditor, později jako zpravodaj se zaměřením na energetiku. Jako šéfredaktor vedl zpravodajský server iUHLI.cz, který se zaměřoval na hnědouhelný sektor a energetiku. Je šéfredaktorem ekonomického a investičního portálu Roklen24.cz.

Babiš se ohradil proti reportáži serveru Seznam Zprávy

14.11.2018 ČRo Plus str. 01 17:10 Den podle...

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Premiér za hnutí ANO Andrej Babiš se znovu ostře ohradil proti reportáži serveru Seznam Zprávy, podle které byl jeho syn, figurující v kauze Čapí hnízdo, patrně unesen na Krym. Andrej Babiš junior má podle něho schizofrenii. O jeho případu, respektive o souvislostech, budu mluvit s náměstkem ředitele Národního ústavu duševního zdraví, kde se Babiš junior léčil. Novým předsedou Senátu se stal Jaroslav Kubera z ODS. Doufá, že ve funkci vydrží celých 6 let svého nového mandátu. Kvůli příměří s radikálním hnutím Hamás hrozí v Izraeli předčasné volby. Někteří ruští váleční veteráni chtějí, aby Mezinárodní trestní soud v Haagu prošetřil působení soukromých ruských vojenských společností v Sýrii, v Africe a na Ukrajině. A Ministerstvo zdravotnictví chce, abychom od poloviny roku 2020 měli všichni svou zdravotní dokumentaci v elektronické podobě. Je to reálné? To jsou otázky, kterými se budu zabývat až do 18. hodiny spolu se svými hosty. Přeji vám příjemný poslech. Premiér Andrej Babiš dnes zopakoval své ostré výhrady proti práci reportérů ze serveru Seznam.zpravy, kteří v pondělí večer zveřejnili dokument, ve kterém ohledně kauzy Čapí hnízdo vystupuje jeho syn Andrej Babiš mladší. Premiér dnes odpoledne opět hovořil o neuvěřitelné lži, o hnoji, hyenismu, sprostácích a snaze odstranit jeho samého z politiky. Zopakoval, že jeho syn nebyl unesen, ale zneužit, a zveřejnil, že trpí schizofrenií.

Andrej BABIŠ, premiér /ANO/

To novináři obvolali všechny redakce, aby byli připravení, přijde pád vlády, připravte se. Opoziční politici byli připravení. A všichni se podílejí na tomto hyenismu, protože pokud někdo přijde neohlášen do bytu a zneužije člověka, který má schizofrenii, a nastudujte si to, co je to schizofrenie, co to znamená, co to je, tak k tomu nemám slov.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

K osudu vlády se premiér Babiš zatím nijak nevyjádřil a čeká se na postoj vedení sociálních demokratů, protože dnešní dopolední setkání Jana Hamáčka s Andrejem Babišem žádný závěr nepřineslo. Oba mají spolu mluvit ještě jednou teď odpoledne a pak znovu i zítra, ve čtvrtek. Ve čtvrtek bude Hamáček navíc jednat i s prezidentem Milošem Zemanem. Opozice vyzvala Babiše k odstoupení z funkce premiéra. ČSSD zvažuje podle staršího Hamáčkova vyjádření různé varianty. Ve spojení jsme teď s politologem Kamilem Švecem z Institutu politologických studií **fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Dobrý den přeji.

Kamil ŠVEC, politolog

Dobrý den.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Pane Šveci, jak vlastně chápat, že jednání se táhnou a zatím bez výstupů?

Kamil ŠVEC, politolog

Tak ona se táhnou zejména z toho důvodu, že sociální demokraté stále diskutují, ať už tedy s premiérem Babišem, respektive i mezi sebou, a ukazuje to na tu jistou míru nerozhodnosti, že sociální demokraté zatím nevědí, jak se k té situaci postavit.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Nad čím podle vás váhají především?

Kamil ŠVEC, politolog

To je právě ta důležitá věc, že možná ještě včera byli víc nakloněni tomu být velmi tvrdí k Andreji Babišovi. Na druhé straně dnes, když situace využívá Tomio Okamura, který se přihlásil k tomu, že by se rád účastnil na

vládě, ať přímo nebo nepřímo, tak samozřejmě to sociální demokracii trochu tlačí zpátky do té vlády, aby nepřepustili to místo Tomio Okamurovi a jeho hnutí.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Čili, pane Šveci, jak vážně se nyní podle vás houpe premiéřská židle pod Andrejem Babišem?

Kamil ŠVEC, politolog

Já myslím, že ta židle se nehoupe příliš závrtně. Ta šance, že by Andrej Babiš skončil, si myslím, že je momentálně spíš menší. Nicméně ta situace pro něj není příliš jistá a on k tomu velmi pomáhá i sám premiér. Mnohem jednodušší pro všechny politické aktéry by bylo, kdyby dnes vystoupil a jasně veřejnosti sdělil, proč se domnívá, že ta zjištění nejsou pravdivá, a jasně vysvětlil, kde tedy je ten problém.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

A to tedy z vašeho pohledu neudělal? To tedy z vašeho pohledu neudělal, je to tak?

Kamil ŠVEC, politolog

Z mého pohledu to tak neudělal. Myslím, že to tak neudělal z pohledu nikoho, neboť místo toho vysvětlování se zaměřil na útoky na novináře, používá nepěkná slova jako hnůj a podobně, což od premiéra nechceme slyšet. Respektive ukazuje to zase na /nesrozumitelné/ té debaty. A tedy ty argumenty pan premiér nepřináší, spíše se tedy strefuje do všech ostatních. Sám nedokáže přesvědčit veřejnost, nebo možná i politické strany, politické aktéry o tom, že zjištění třeba nemusí být pravdivá a že ta verze je správná. Respektive to, jakým způsobem slibuje, že to vysvětlí dodá, není důvod, proč by to vysvětlení neměl přinést okamžitě, dnes.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Rozumím. A jinak v zahraničí by podle vás při takovémto podezření a i obvinění v podvodu u Čapího hnízda plus aktuálně nové okolnosti, v zahraničí by to na odstoupení bylo? Myslím tedy na západ od nás.

Kamil ŠVEC, politolog

No, v zahraničí, a to nejenom na západ, ale i na východ, by se nikdy nestalo to, že by trestně stíhaný politik se stal vůbec premiérem. Tady ta chyba byla hned v tom počátku, že vůbec Miloš Zeman jmenoval Andreje Babiše, na dvakrát dokonce, dokonce premiérem. Takže ta chyba je už v tom počátku po těch volbách. Pak bychom nemuseli řešit to, jestli premiér, jehož syn tráví nějakou dovolenou, nebo únos na Krymu, má odstupovat, či nikoliv, zda o tom věděl nebo ne. To zkrátka, on se vůbec neměl dostat do pozice premiéra, pokud je trestně stíhaný.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Míni politolog Kamil Švec z fakulty sociálních studií Univerzity Karlovy. Moc vám děkuji za váš čas a přeji hezký večer, na slyšenou.

Kamil ŠVEC, politolog

I vám hezký večer. Na slyšenou.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

A u tématu ještě zůstaneme. Tiskové prohlášení dnes zveřejnil Národní ústav duševního zdraví, který v aktuálním dění kolem premiéra nepřímo figuruje. Andrej Babiš mladší dostal podle svých slov na výběr, že bude buď zavřen v ústavu nebo poslán na prázdniny. A lékařskou zprávu pro policii, která má podle serveru Seznam Zprávy vyznívat tak, že dotyčný není schopen účasti na trestním řízení, o Babišovi mladším vypracovala lékařka Dita Protopopová, která v NUDZu na částečný úvazek pracuje. Ve vysílání teď vítám náměstka pro vědu této instituce, profesora Jiřího Horáčka. Dobrý den.

Jiří HORÁČEK, náměstek pro vědu v NUDZu

Dobrý večer.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Jaký máte nejprve dojem z dokumentu serveru Seznam Zprávy? Jak jste se na to díval?

Jiří HORÁČEK, náměstek pro vědu v NUDZu

Díval jsem se na to, viděl jsem ten dokument jako velmi problematický z toho důvodu, že vlastně tam ti autoři ve prospěch vyššího zájmu, nebo objasnění toho případu možná prostě využili té možnosti hovořit s nemocným člověkem, což je otázka, která jako mě trošku trápí v tom.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

A vy máte...

Jiří HORÁČEK, náměstek pro vědu v NUDZu

Jinak ten dokument je výborný, výborně udělaný.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Vy jinak máte dojem, že Andrej Babiš mladší byl zneužit? Protože mě třeba připadal zorientovaný, rozuměl, nač je tázán, ani jsem nevypozorovala, že by rozhovor nesl nějak úkorně, že by byl veden proti jeho vůli.

Jiří HORÁČEK, náměstek pro vědu v NUDZu

Já bohužel nemůžu se úplně vyjádřit přesně v tomto případě, to jsem vázán lékařským tajemstvím a povinnou mlčenlivostí...

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Ptám se na váš dojem.

Jiří HORÁČEK, náměstek pro vědu v NUDZu

Ale může hovořit pouze obecně, to znamená, v okamžiku, kdyby nemocný člověk, který má nižší schopnost vlastně obrany třeba, nižší schopnost udržet to, co reálně chce říct a co už jako říct nechce, kdy byl takhle vlastně interviewován, tak by to určitě v pořádku nebylo z /nesrozumitelné/.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Hm. Panu Andreji Babišovi mladšímu mělo být podle jeho slov řečeno, že buď bude zavřen u vás nebo pojede na prázdniny. Proti tomu se doktorka Protopopová ohradila, jak jsem pochopila, mluvil s ní váš ředitel Höschl. Až na zákonné výjimky vy tady hospitalizujete jenom se souhlasem pacienta, předpokládám, je to tak?

Jiří HORÁČEK, náměstek pro vědu v NUDZu

Jednoznačně. Je to tak, samozřejmě.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Povězte, paní doktorka Protopopová u vás prý pracuje na částečný menšinový úvazek, můžete říci kde a co dělá a jaká je vlastně její pozice, případně specializace?

Jiří HORÁČEK, náměstek pro vědu v NUDZu

Jistě. Paní doktorka Protopopová je psychiatr, zabývá se psychiatrií v plné šíři, to znamená od úzkostných poruch až po psychózy. Původně dělala na lůžku, následně přešla do ambulantního sektoru dělat ambulanci na nějaký menší úvazek.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Asi bychom se nebavili, kdyby skutečně ona se nezabývala i Andrejem Babišem mladším, což vy ale nemůžete potvrdit kvůli lékařskému tajemství, nicméně, potvrdil to i sám premiér, za lékařské zprávy doktorky Protopopové se váš ústav postavil. Zajímá mě, v jakém smyslu jsou její zprávy z určitého období v pořádku, nebo v jakém smyslu jste nenašli žádné pochybnosti?

Jiří HORÁČEK, náměstek pro vědu v NUDZu

Ta kauza nás pochopitelně se nás dotýká velmi /nesrozumitelné/, protože vrhá nepříjemné světlo na náš ústav, a právě s ohledem /nesrozumitelné/ na všechny ty, povinnou mlčenlivost, lékařské tajemství a podobně, jsme výrazně jako limitování možnostmi se tomu jakkoliv vyslovit. Nicméně to, co mohu říci, je, že jsem prověřili lékařské zprávy od paní doktorky Protopopové a neshledali jsme tam žádný jako nesoulad, a to ani právní nesouhlas, a dokonce jsme neshledali ani žádný etický nesoulad. V našem případě, v našem ústavu jsou etické standardy doopravdy velmi vysoké.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

A co z toho tedy může vyplývat pro nás, pro média? Že paní doktorka prostě je doktorka na svém místě, že prostě v léčbě dotyčného udělala to, co měla. Tak to můžu chápat, ano?

Jiří HORÁČEK, náměstek pro vědu v NUDZu

No tak tak to chápat jako můžeme, nebo taky nemusíme, že jo. Viděli jsme tu reportáž a tam je několik jako skutečností. Ty skutečnosti....

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

... Tak slyšíme se? Slyšíme se? Pardon. Jiří Horáček, náměstek pro vědu v Národním ústavu duševního zdraví nám bohužel vypadl zrovna v nejlepším. Ano, pokusíme se ho vytočit znova. V naší produkci už se snaží, kolegyně vytáčí číslo, tak doufejme, že se to ještě podaří, vydržte prosím, posluchači, tohle je kouzlo živého vysílání, takové věci se zkrátka stávají, ale v nejlepším přestat by bylo škoda. Takže dívám se do režie, zda už máme znovu spojení? Nebo nemáme? Tak nevím... Bohužel. Tak nedostávám vůbec žádné signály z režie. Prosím, aby se mnou bylo komunikováno. Takže vypadá to, že pan doktor Jiří Horáček, teda pan profesor Jiří Horáček, by mohl být znovu na naší lince.

Jiří HORÁČEK, náměstek pro vědu v NUDZu

Dobrý večer.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Tak dobrý večer. Bohužel jsme docela na dlouho vypadli, ale navážeme nějakým způsobem. Takže zajímalo mě zkrátka jestli bylo všechno v pořádku ve zprávách paní doktorky Protopopové, a z toho vyplývá, že i v tomto případě léčby Andreje Babiše mladšího, o které vlastně vy nemůžete mluvit, tak jestli tam například, tedy ve zprávě pro policii, že není schopen účasti na trestním řízení, jestli tam jaksi je všechno v pořádku?

Jiří HORÁČEK, náměstek pro vědu v NUDZu

Já mohu skutečně potvrdit to, že my jsme to prověřovali. Důkladně. Pochopitelně v tom našem vlastním zájmu žádné pochybení jsme neshledali. Jinak se ptáte na celou tu kauzu, nebo celý ten případ, tak pochopitelně kdybychom se na to podívali tak, že máme /nesrozumitelné/ ošetřujícího lékaře a nějakého pacienta, o toho

pacienta se následně stará rodinný příslušník, třeba manžel nebo partner, tak je to věc, nad kterou jsme všichni pozdvihli obočí. A je to věc...

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Máte na mysli to, že paní doktorka Protopopová na jednu stranu vypracuje zprávu, na druhou stranu vlastně její manžel potom pečoval o Andreje Babiše mladšího, tohle máte na mysli? Tento etický spor.

Jiří HORÁČEK, náměstek pro vědu v NUDZu

Jojo, je to věc jednoznačně jako neobvyklá, která skutečně jako trošku vede k nějakému jako jak říkám pozdvížení obočí minimálně. Nicméně ten problém... Takže v tom problém já osobně teda jako vidím. Ten problém může být na široké škále od nějakého prostě jako ne úplně obratného, prostě /nesrozumitelné/ případem, až po poměrně velké pochybení, a to velké pochybení jsme prostě nezjistili. Jak říkám, dovedu si představit, že celý tento příběh se dá převyprávět úplně jinak, z těch skutečností, které jsme viděli v té reportáži a na samém začátku, může být dobrá snaha a trošku neobratnosti u třeba některého lékaře...

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Hm. Tak tohle už je záhada, že nám vypadává respondent ve chvíli, kdy se bavíme o vážných věcech, které mohou ohrozit premiéra, ale bohužel, nemám vysvětlení, proč jsme vypadli. Nevypadli? Máme Jiřího Horáčka, nebo nemáme? Snažíme se opět s ním spojit, ale... Buď je to technika, nebo je to něco jiného, co nám brání ve spojení, a nemám pro to vysvětlení.

Jiří HORÁČEK, náměstek pro vědu v NUDZu

Já vás slyším dobře.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Výborně. Výborně.

Jiří HORÁČEK, náměstek pro vědu v NUDZu

Já vás slyším dobře. Já vás slyším celou dobu.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Tak to je neuvěřitelné. Dobře. Já ještě jednou navážu. Zajímá mne, jestliže tady byla vypracována zpráva, nemůžete, vím dopředu, že nemůžete mluvit o konkrétním pacientovi, konkrétní zprávě, ale jakou mají takové zprávy časovou platnost? Jestliže jsou vypracovány pro policii?

Jiří HORÁČEK, náměstek pro vědu v NUDZu

Prosím vás, tohle úplně jako běžná věta...

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Jsou pro teď nebo navždy?

Jiří HORÁČEK, náměstek pro vědu v NUDZu

Jasně. Tohle je běžná věta. Já to dělám opakovaně, je to úplně normální situace, může vypadat následujícím způsobem. Já mám pacienta, který zdravotně se zhorší nebo je na tom zrovna špatně a vím, že prostě soudní stání, nebo něco, nějaká takováhle věc, že by pro něj byla ohrožující, nebo že by tam dokonce prostě nebyl jako sám za sebe, že by tam ta jeho výpověď byla ovlivněná psychickou poruchou. V tomto případě napíšu normálně lékařskou zprávu, napíšu pacient se léčí proto a proto a nemůže se dostavit, nemůže se zúčastnit soudního řízení. Tečka. Tato zpráva je potom předána tomu soudu a většinou má platnost, který vyplývá z logiky, vlastně,

nebo z toho zadání, to znamená o které stání se jedná, tohle je nejčastější případ. Tu zprávu samozřejmě pacient dostane a důležité je zdůraznit, že tato zpráva se vydává vždycky buďto na žádost toho pacienta, nebo s jeho souhlasem. A to jsem teda takovouhle zprávu, aniž by ten pacient o tom věděl a souhlasil s tím...

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

A mívá tedy nějaké časové omezení? Rozumím tomu dobře. Je na nějaké časové omezení?

Jiří HORÁČEK, náměstek pro vědu v NUDZu

Ne, časové omezení, má dokonce časové určení. Je to pro nějaké to konkrétní jednání. Samozřejmě nemůžu vyloučit, a teď úplně jako mluvím obecně, že třeba takováto zpráva existuje a advokát někoho jí potom třeba použije někde ještě jednou, jo, tu zprávu, ale ta zpráva má vždycky datum a je k něčemu určená. Mluvíme obecně.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Ještě závěrem. Hm. Ještě na závěr si dovolím jednu takovou osobní otázku...

Jiří HORÁČEK, náměstek pro vědu v NUDZu

Pardon, je to podobně jako omluvenka. Taky jako omluvenka není napořád, že jo.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Chápu. Já si ještě dovolím jednu osobní otázku a vrátím se trochu na začátek. Vy jste na začátku našeho rozhovoru vlastně řekl, že máte etický problém trochu vlastně s využitím člověka, který je duševně nemocný, pro potřeby jaksi novinářské práce. Je to samozřejmě dané tím, že jste lékař, chápu, ale teď se vás zeptám vlastně i na zneužití z druhé strany, zda nemáte dojem, nebo máte dojem, nechci nic podsouvat, zda nebyl Andrej Babiš mladší vlastně využit, zneužit případně, možná i jaksi ze strany druhé strany, to znamená tedy ze strany premiéra současného?

Jiří HORÁČEK, náměstek pro vědu v NUDZu

No to je dobrá otázka. To je dobrá otázka. Já samozřejmě nemůžu hovořit přímo tady o panu Andreji Babišovi mladším, to skutečně jako nemohu, ale představa, že, nebo otázka po tom začátku, ta je na stole a to já projdu, to je zcela zásadní. /nesrozumitelné/ proč se někdo do této situace dostane, jo, někdo, kdo je nemocný.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

To znamená.... Že se dostane do situace, jenom aby bylo jasno, abych vám správně porozuměla, že se dostane do situace, kdy vůbec jako za a, buď třeba něco podepisuje, anebo to nevíme, v tu dobu byl možná zdravý, ale že se dostane do situace, že je někde mimo republiku, nebo jak jste to myslel?

Jiří HORÁČEK, náměstek pro vědu v NUDZu

No do situace, že prostě, do situace, ve které dejme tomu by teď mohl být Andrej Babiš mladší, jo, do situace figuruje v nějakým prostě procesu.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Rozumím. Tolik náměstek pro vědu Národního ústavu pro duševní zdraví, profesor Jiří Horáček, který byl mým hostem. Díky za váš čas a za rozhovor a za vysvětlenou. Na slyšenou.

Jiří HORÁČEK, náměstek pro vědu v NUDZu

Děkuju za pozvání. Na shledanou.

Strielkowski píše dál. Z Berkeley

15.11.2018 Lidové noviny str. 04 Domov
MARTIN RYCHLÍK

Vědec, jenž figuroval v nejslavnější tuzemské predátorské kauze, se hlásí k top univerzitám. Jím uváděné e-maily však neexistují

PRAHA Wadim Strielkowski, jenž před pár lety pracoval na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy (**FSV UK**), musí být génius.

Naznačují to alespoň jím vydané články, které jsou evidovány v odborné databázi Scopus. Týkají se energetiky, medicíny, ekonomie, strojírenství, sociálních věd a nově též boje proti takzvaným predátorským časopisům, které za peníze otisknou skoro vše...

Paradoxní je, že sám autor za publikování v predátorských časopisech z pražské univerzity s ostudou odcházel. K dnešku je Strielkowski podepsán už pod neskutečnými 125 studiemi!

Pozor: Wadimu Strielkovskému bude čtyřicet let teprve příští rok, nicméně už má výstupů tolik jako zasloužilý profesor chemie, dejme tomu... Ostatně jako „čestný profesor“ Uralské státní univerzity se od loňska tituluje i ve svém oficiálním životopise.

Elitní ekonom z Berkeley?

Po aféře, na niž v prosinci 2015 upozornily LN a týdeník Euro, se českým kolegům ztratil doktor Strielkowski z dohledu. Kdo si však před pár dny četl na jednom vědeckém webu, byl v šoku.

Mezi kontextovou reklamou totiž vyskočilo doporučení na článek v periodiku Science and Education, který vydává jihoukrajinská Ušinského univerzita pedagogiky. Prvním autorem článku, který se věnuje predátorskému publikování i poučným poznatkům z Česka, je právě Strielkowski.

U loňského článku uvádí svou akademickou příslušnost k „University of California, Berkeley“ a jako kontaktní e-mail nabízí adresu spjatou s touto školou.

LN se včera pokoušely Strielkovského kontaktovat. Se dvěma dotazy: co jej k sepsání studie vedlo a jak se dostal na prestižní školu v Kalifornii; co tam dělá.

„The email account that you tried to reach is disabled,“ přišla automatická odpověď ze zablokované adresy. Podobný text došel i z neexistujícího e-mailu, jímž byl podepsán loňský Strielkovského příspěvek do supermagazínu Nature. Autor, který si v jednom dřívějším textu o upírech (!) vymyslel i fiktivní spoluautorku Emily Welkins, tam zaslal čtenářský dopis o boji s predátorstvím coby expert z Cambridge Judge Business School ve Velké Británii.

Odpověď do uzávěrky LN nepřišla ani ze Strielkovského privátního Gmailu, který prokazatelně užíval. Bez ohlasu zůstalo i vyzvánění jeho českého mobilu.

Zmíněný ukrajinský článek představuje Strielkovského rovněž jako „profesora“ Prague Business School (PBS). Na webu uvedené telefonní číslo včera nefungovalo; škola má či měla sídlit v obytném domě na pražském Barrandově. Pikantní je, že na stejnou adresu se odvolává i spoluautorka profesorka Inna Gryšová, která tam báda v „Centru scientometrického výzkumu PBS“.

Velká sklizeň ve Scopusu

A další články činorodého a výřečného chlapíka dále vycházejí – v databázi Scopus, uváděné s hlavní afiliací k UC Berkeley, byť mezi pracovníky katedry zemědělské ekonomie a zdrojů přímo nefiguruje. Na svých stránkách se od roku 2017 tituluje jako „visiting scholar“, tedy hostující akademik. E-mailem s adresou Berkeley.edu je zaštitěn i jeho poslední zářijový příspěvek o vlivu migrantů na rozvoj Pobaltí v srbském časopise Geographica Pannonica, na němž se podílel s americkým kolegou Gordonem Rausserem (člen kalifornské katedry) a dvěma autory z Oděsy a ze Zlína.

Letos v dubnu si Strielkowski připsal i drobný zápis – nikoliv studii – v Science, který se mezi ostatními tituly krásně vyjímá.

„Jsem nebyvale produktivní autor. Výborně ovládám angličtinu, kvantitativní metody a umím poutavě psát. Úplně chápu, že mi to může řada lidí závidět,“ hájil se roku 2015 Strielkowski, jenž v Praze vystudoval ekonomii. Dnes jeho tzv. Hirschův index dosahuje cifry 16, kterou se ve společenských vědách chlubí málokdo.

Nedávno však vědci z elitního ústavu CERGE-EI varovali, že do databáze Scopus pronikla řada predátorských časopisů. A existují i pragmatici, kteří z toho těží.

Foto autor| FOTO: MAFRA-MICHAL ŠULA, SCOPUS // KOLÁŽ ŠIMON / LN

Foto popis| Psavec z „Cambridge i Berkeley“ * Se jménem Wadima Strielkowského je spjata největší tuzemská aféra tzv. predátorských časopisů. * V prosinci 2015 na autorovu psavost upozornily LN a následně velkou reportáží i týdeník Euro.

Foto popis| * Dr. Strielkowski vydal desítky „odborných článků“ o PR, ekonomii, energetice, turismu, ale i zemědělství. * V podlouhých žurnálech párkrát publikoval spolu s nynější děkankou **FSV UK** Alicí Němcovou Tejkalovou, jež se pak musela hájit. * Podle dostupných informací opustil ČR. K dnešku má v databázi Scopus 125 textů a 605 citací.

Foto popis| V Nature! Prestižní magazín otiskl loni Strielkowského dopis s afiliací ke Cambridge Judge School (uvedený e-mail nefunguje).

Co je dovoleno Jovovi, nemá být dovoleno volovi

15.11.2018 Právo str. 28 Trhy & ekonomika

Martin Potůček

Komentář

Od samotného začátku zavedení příspěvku na péči seniorům a hendikepovaným osobám v roce 2007 se ozývala kritika způsobu jeho vyplácení. Přesto se vyplácí – kromě snížení jeho výše v první kategorii z 2000 na 800 korun v době ekonomické krize a jeho zvýšení všem o 10 % od srpna 2016 – v nezměněné podobě dodnes.

Co bylo předmětem oné kritiky? Smyslem tohoto opatření je pomoci potřebným se zajištěním základních životních potřeb osobní péčí tam, kde už si nemohou nebo neumějí pomoci sami. Zákon o sociálních službách předpokládal, že klienti sami vědí, jakým způsobem si tuto péči nejlépe zajistí. Mohou o péči požádat rodinné příslušníky nebo známé, mohou si zajistit terénní sociální služby nebo mohou hledat řešení své osobní situace životem v pobytových zařízeních sociálních služeb.

Jaká je ale skutečnost? Stát na tento příspěvek vydá letos už přes 26 miliard korun, nicméně neví, kolik z této astronomické částky skutečně podpoří samotný účel, tedy poskytnutí osobní péče o potřebné. Relativní jistotu může mít pouze u akreditovaných zařízení terénních a pobytových sociálních služeb, kde existují nástroje kontroly toho, zda jsou tyto služby vůbec poskytovány, a pokud, tak v jaké kvalitě.

Takže jen samotní příjemci vědí, jak naložili s těmi příspěvky, které uplatnili neformálně. Nezbyvá než se jen dohadovat, kolik z těchto peněz skončí na dorovnání jejich často chatrných rozpočtů v nákladech na bydlení, energie či potraviny, nebo dokonce v kapsách nezdrárných potomků.

Nyní přichází chvíle, kdy budou poslanci hlasovat o senátním návrhu novely příslušného zákona. Bude-li schválena, zvýší příspěvek ve čtvrté, nejvyšší kategorii o 6000 korun.

Nebude to úžasná pomoc těm nejpotřebnějším? Byla by, kdyby byla určena všem. Nicméně senátoři navrhují, aby byla přiznána pouze těm, kteří nejsou klienty pobytových zařízení sociálních služeb. Tedy právě těm, u kterých kromě nich samotných nikdo, ani stát, neví, kde ony prostředky nakonec skončí. Senátor Michal Plaček, který tuto novelu navrhl, argumentuje tím, že toto opatření zabrání tomu, „aby hendikepovaní skončili v ústavech“. Nesystémovost a také zřejmá nespravedlnost tohoto návrhu – copak příjemci této dávky v pobytových zařízeních nepotřebují srovnatelně náročnou péči jako ti, kteří zůstávají doma? – je na první pohled zřejmá. Stejně tak jako diletantismus úvah pana senátora, dalších senátorů, kteří tento návrh podpořili, a následně i členů výboru pro sociální politiku Poslanecké sněmovny, kteří tento návrh bohužel nedávno podpořili také. Celková kapacita pobytových zařízení se totiž ani zdaleka nepřibližuje reálné potřebě ani zájmu potenciálních klientů. Takže podvázáním financování těchto zařízení ze zvýšených příspěvků na péči o jejich klienty budou dále omezeny možnosti svobodné volby příjemců dávek o podobě péče. A to přitom byl hlavní argument při přijímání onoho již zmíněného zákona o sociálních službách.

I když jsem s mnohými názory a rozhodnutími „zimní královny“ na ministerstvu práce a sociálních věcí, bývalé ministryně Jaroslavy Němcové nesouhlasil, zde jí musím dát za pravdu. „Co by se stalo, pokud bychom vyjmuli jednu část a navýšili příspěvek jen čtvrtému stupni? Tisíce lidí, kteří mají třetí stupeň, by okamžitě požádaly o přehodnocení. Takže je to nekoncepční,“ uvedla. Němcová také dodala, že ohodnocení nejenom čtvrtého, ale i třetího a druhého stupně je ve fázi příprav – možná i se zavedením poukázek, které by byly uplatnitelné jen na úhradu sociálních služeb.

Schyluje se k projednání senátního návrhu této novely ve Sněmovně. Bude-li poslanci schválen, nezbude než si s povzdechem přiznat, jak aktuální je i dnes už tisíce let staré latinské přísloví: Quod licet lóvi, non licet bovi. Co je dovoleno Jovovi, není dovoleno volovi.

Příspěvky na péči (měsíčně v Kč)

Kategorie 2018 2019 (senátní návrh)

I. 880 880

II. 4 400 4 400

III. 8 800 8 800

IV. 13 200 19 200

O autorovi| Martin Potůček, Autor je profesor veřejné a sociální politiky na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Působil i jako poradce ministrů práce a sociálních věcí a předsedů vlád a zasedal v odborné komisi pro důchodovou reformu.

Foto popis|

Hrozí nám pád vlády?

15.11.2018 ČT 24 str. 07 20:00 90' ČT24

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Skončili jsme před malou chvílí s Mikulášem Peksou povídáním o tom, co by bylo dál, pokud by se skutečně podařilo opozičním stranám vyslovit vládě nedůvěru. Pojďme k tomu dodat, řekněme, akademický rámeček. Kamil Švec, spolupracovník České televize, analytik ČT a politolog z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v jedné osobě. Vítejte, Kamile.

Kamil ŠVEC, politolog, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy, analytik ČT

Dobrý večer.

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Je nějaká varianta, která je snad pravděpodobnější, než ty ostatní? Je jich asi celá řada od předčasných voleb, přes úřednickou vládu, po nové konstituování stávající koalice s jiným premiérem a můžeme vymýšlet dál. Je něco, co by se skutečně mohlo stát?

Kamil ŠVEC, politolog, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy, analytik ČT

Tak záleží na tom, jak se k tomu postaví sociální demokraté a od toho se to všechno odvíjí. Pokud by sociální demokraté měli zásadní problém s osobou Andreje Babiše jako premiéra, tak nejlogičtější volbou by zřejmě bylo, kdyby sociální demokraté požadovali odstoupení premiéra jako takového a jeho nahrazení někým jiným z hnutí ANO, což si myslí, že by mohla být varianta, která by za určitých okolností mohla být přijatelná například i pro prezidenta Zemana, který byv tom případě sehrával důležitou roli.

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

A pro hnutí ANO? Předpokládám, že do této chvíle jsme nic takového neslyšeli, že snad by se o tomto byť jen uvažovalo.

Kamil ŠVEC, politolog, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy, analytik ČT

Pro hnutí ANO by to byl zřejmě velký problém, protože hnutí ANO by si asi dokázalo těžko představit vládu bez Andreje Babiše, asi i Andrej Babiš by si těžko dokázal představit tu situaci, nicméně pokud bychom neuvažovali tu variantu, že vše zůstane při, v tom stávajícím stavu, v tom, v tomto, v tomto rozložení, tak pak je to varianta, o které by mohli uvažovat právě i poslanci hnutí ANO.

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Do jaké míry je skutečně důležité to, co teď dělají sociální demokraté? To vyčkávání, zdá se, že ani názory jednotlivců neunikají do veřejného prostoru, jenom apely předsedy Hamáčka, že stále ještě není rozhodnuto, ještě je potřeba se bavit s prezidentem. Co to má vlastně za účel? Třeba i ta debata s hlavou státu?

Kamil ŠVEC, politolog, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy, analytik ČT

Ten účel je podle mě poměrně jednoduchý a souvisí s tím, jakým způsobem prezentovat tu sociální demokracii. Protože je poměrně totiž známou informací, že v poslaneckém klubu je přibližně třetina poslanců, kteří mají problém s tím stávajícím složením vlády s Andrejem Babišem v jejím čele. Současně, současně, a to jste tu také zmínili, je ten apel Senátu, ke kterému se přidalo i 7 senátorů z celkových 13, což není málo.

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Ano, to je pravda. Někteří se ale zdrželi hlasování, jiní nebyli přítomni, tak je to skutečně pravda, že by snad tedy senátoři smýšleli nějakým výrazně jiným směrem než poslanci? Je to jiná, jsou to jiní sociální demokraté, než sedí ve sněmovně?

Kamil ŠVEC, politolog, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy, analytik ČT

Jsou to minimálně jiní sociální demokraté právě z toho důvodu, že zaprvé oni nemohou vyjádřit nedůvěru vládě, současně na té vládě nejsou nikterak závislí. Kdybychom si představili tu krajní variantu v Poslanecké sněmovně, tedy že bude vládě vyjádřena nedůvěra a nenajde se jiné aranžmá, tak by mohly být předčasné volby a možná i většina sociálních demokratů by při současném stavu preferencí už v té sněmovně nemusela znovu zasednout, takže to jejich rozhodování má i tento rozměr.

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Životní rozhodnutí, ano. Ptá se divák Pavel: "Kdo tedy může ze současné situace nejvíc vytěžit? Je to SPD nebo ODS a komu by vyvolaly nejvíce předčasné volby?"

Kamil ŠVEC, politolog, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy, analytik ČT

Ty předčasné volby, si myslím, že je opravdu velmi krajní možnost, že zaprvé se domnívám, že ani prezident Zeman by předčasným se neuchýlil, ostatně ...

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Říká to pravidelně, že je jejich velkým nepřítelem a jenom jednou snad s tím pohrozil, jestli si správně pamatuju.

Kamil ŠVEC, politolog, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy, analytik ČT

Přesně při vánočním poselství jasně i gestem dával najevo, že, že tedy předčasné volby nikdy nedopustí, takže se nedomnívám, že by to byla varianta, která by byla nějak pravděpodobná z toho důvodu, že ty politické strany by na to nechtěly přistoupit, tedy ty ve stávající Poslanecké sněmovně. Komu to může pomoci. Tak samozřejmě pokud se budou chovat nějakým způsobem racionálně i argumentačně, může to pomoci opozičním politickým stranám, pokud nebudou dělat nějaké neuvážené kroky ve smyslu toho, že by například vyjádřily nedůvěru vládě, kdyby se to podařilo a nebyl tam připravený ten plán B. To by zřejmě voliči neoceníli. Současně, kdyby, kdyby nastala tedy varianta ta, že Andrej Babiš bude muset odejít nebo to byla zásadní podmínka, tak z toho může vytěžit velmi výrazně prezident Zeman, který by dostal prostor pro to opět vybírat případně nového premiéra nebo v okamžiku, kdy by opět byla vyjádřena nedůvěra vládě, byli jsme svědky už po těch říjnových volbách v loňském roce toho, že několik měsíců nechával vládnout Andreje Babiše bez důvěry. Těžko odhadovat, jak dlouho by nechával vládnout tuto vládu, respektive, zda by nepověřil Andreje Babiše znovu nějakým sestavením a podobně.

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Právě pokud má teď prezident v rukou tu mocnou kartu jmenování nového premiéra, tak zdá se, že se do toho minimálně moc nehrne. Zvolit si svého člověka, nějakého Jiřího Rusnoka B nebo 2, říkejme tomu, jak chceme. Zkrátka konstituovat novou poloprezidentskou vládu.

Kamil ŠVEC, politolog, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy, analytik ČT

To by bylo, to by byla asi věc, která by Miloši Zemanovi vyhovovala, ona je také otázka, jaké budou ty vztahy mezi Milošem Zemanem a Andrejem Babišem do současné chvíle nebo pár týdnů zpět ty jejich vztahy byly velmi, velmi pozitivní. Současně ale, současně ale vláda Andreje Babiše odkládá například nebo chce odložit dostavbu jaderných elektráren, což je něco, na čem záleží velmi výrazně Miloši Zemanovi a pokud by chtěl například to toho problému nějakým zasáhnout, tak by mu více vyhovovala situace, kdyby vládě byla vyjádřena nedůvěra a on mohl například aspoň na nějaký čas dosadit opět vládu úřednickou tak, jak to udělal se současným guvernérem Rusnokem před několika lety.

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Kamile, na závěr ještě jedna věc. Divák Ondřej ptá se: "Co všechno ještě politicky přežije Andrej Babiš?" Já teď pomínu možná, omlouvám se panu Ondřejovi, ten možná trochu hodnotící závěr, protože by mě spíše zajímal ten úvod. Četl jsem jeden komentář v hospodářských novinách, který začínal tím, že: "Skutečně, je to Andrej Babiš, tím je výjimečný, že co ho, obrazně řečeno, nezabije, to ho vždy posílí." Tak je Kamil ŠVEC; politolog, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy; analytik ČT to, řekněme, unikátní projev v politické historii České republiky?

Kamil ŠVEC, politolog, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy, analytik ČT

Tak pokud bych měl odpovědět na to, co všechno ještě politicky přežije Andrej Babiš, tak se může i dobře stát, že politicky přežije sociální demokracii, pokud její preference budou klesat takto strmě dolů, jako od toho loňského října a pokud sociální demokraté budou, budou dále ve vládě a ulpí na nich to podezření, se kterým se musí vypořádávat právě Andrej Babiš, takže to je první rovina. Ta druhá, ke které spíš tedy směřuje pan Ondřej, je tedy ta, že Andrej Babiš umí velmi dobře využívat politického marketingu, vidíme to i teď. Ta jeho první vyjádření nepřipravená byla poměrně dost improvizovaná, nebala příliš přesvědčující, s přibývajícím dny vidíme, že ta jeho příprava a ten marketing toho vysvětlování, ta krizová, krizová komunikace, že je něco, co mu pomáhá a je možné, že i tuto krizi nějakým způsobem přežije, protože to jádro voličů, které má, je za tím velmi pevné.

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Bude zajímavé sledovat příští sociologické průzkumy. Kamil Švec byl s námi na závěr Devadesátky. Mockrát díky, Kamile. Na shledanou.

Kamil ŠVEC, politolog, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy, analytik ČT

Díky za pozvání. Na shledanou.

Primátorem Prahy je Pirát Zdeněk Hřib, opozice ho nepodpořila

15.11.2018 ct24.cz str. 00 Regiony

srnovav

Novým pražským primátorem je Pirát Zdeněk Hřib. Na ustavujícím jednání ho zvolilo 39 z 65 zastupitelů. Ti vybrali také čtyři primátorovy náměstky a šest radních. Budou rovněž vytvářet zastupitelské výbory, u kterých má ke koaličním plánům výhrady opozice. Na koalici se v Praze domluvili Piráti, Praha sobě a Spojené síly pro Prahu (TOP 09, STAN a KDU-ČSL). V 65členném zastupitelstvu mají většinu 39 hlasů, přičemž každá strana má 13 mandátů.

„Věřím, že se podaří nastolit nový komunikační styl s opozicí i občany,“ uvedl nově zvolený primátor Hřib. Dodal, že plánuje zapojit do práce například v oblasti IT i opoziční zastupitele.

Vedle primátorských povinností se chce Hřib zaměřit právě na IT a usilovat o výrazné snížení nákladů města na informační systémy. Další pro primátora důležitou oblastí je problematika smart city, tedy „chytré“ řízení města s využitím moderních technologií.

Fakta
Zdeněk Hřib

Zdeněk Hřib

Narodil se v roce 1981 ve Slavičíně. Absolvoval 3. lékařskou fakultu Univerzity Karlovy v Praze (2006), během studií byl na stáži na Tchaj-wanu.

Lékařské profesi se nikdy nevěnoval, medicíně ale zůstal blízko jako odborník na informační technologie. Po promoci nastoupil do firmy MD Access, kde vedl projekty MD Key a MD Comfort, které se týkaly elektronizace zdravotnictví. Krátce pracoval jako vedoucí sekce informatiky ve Státním ústavu pro kontrolu léčiv. Mezi roky 2008 a 2018 působil ve společnosti Aquastoft (později Solitea), kde se podílel na projektu elektronického receptu.

Dosud byl také ředitelem obecně prospěšné společnosti Institut pro aplikovaný výzkum, edukaci a řízení ve zdravotnictví, která se zabývá výzkumem v oblasti efektivity a kvality veřejných služeb.

Od roku 2013 je spojen s Piráty, nejprve jako registrovaný příznivec, už před čtyřmi lety se za stranu neúspěšně pokoušel zasednout v pražském zastupitelstvu; od loňského dubna je členem strany, letos se stal lídrem pražské kandidátky pro komunální volby v hlavním městě.

V říjnových volbách byl zvolen zastupitelem Hlavního města Prahy, v lednu 2018 ho sněmovna zvolila do správní rady Všeobecné zdravotní pojišťovny.

Je ženatý, má dva syny a dceru.

ANO se snažilo koalici rozštěpit, navrhlo Pospíšila

Hnutí ANO navrhlo na post primátora Jiřího Pospíšila (TOP 09/Spojené síly). Předseda TOP 09 a europoslanec by podle šéfa klubu ANO Patrika Nachera funkci zvládl lépe než Hřib, kterému opozice vyčítá politickou nezkušenost. Pospíšil nominaci nepřijal a řekl, že podporuje nového primátora. „Úspěšný Hřib rovná se úspěšná Praha,“ konstatoval Pospíšil.

Zastupitel ANO a bývalý ministr financí Ivan Pilný také neúspěšně navrhl, aby se členové vedení města volili v tajné volbě. Zastupitelé ODS hlasovali proti zvolení Hřiba, ANO se zdrželo. Hlaváčka a Marvanovou podpořilo i ANO

Zastupitelé zvolili také čtyři náměstkyně primátora. Podle očekávání se za Spojené síly stal prvním náměstkem s gesci územního rozvoje architekt Petr Hlaváček a náměstkem pro životní prostředí a infrastrukturu Petr Hlubuček (STAN). Za Prahu sobě obsadil pozici náměstka pro finance Pavel Vyhnánek a dopravu v metropoli bude mít jako další náměstek na starosti Adam Scheinherr. Jediný náměstek, kterého podpořila i část opozice, byl Hlaváček, pro kterého hlasovali zastupitelé za ANO.

Do křesla radního pro majetek za Spojené síly zasedne Jan Chabr (TOP 09) a Hana Marvanová (STAN) bude mít na starosti legislativu. Adam Zábranský (Piráti) bude mít v gesci bydlení a otevřenou radnici a další Pirát Vít Šimral školství, sport a volný čas. Za Prahu sobě si vezme Hana Třeštíková na starost kulturu a sociální oblast spolu se zdravotnictvím Milena Johnová. Hnutí ANO podpořilo Marvanovou, pro ostatní radní nikdo z opozice ruku nezvedl.

Fakta
Vizitky nových pražských radních a náměstků

Vizitky nových pražských radních a náměstků

PIRÁTI

Zdeněk Hřib – primátorem, v gesci má IT a zahraniční vztahy. Absolvoval 3. lékařskou fakultu UK, medicíně se věnoval jako odborník na informační technologie, mimo jiné krátce vedl sekci informatiky ve Státním ústavu pro kontrolu léčiv. Mezi roky 2008 a 2018 působil ve společnosti Aquastoft, kde se podílel na projektu elektronického receptu eRecept. Do pražského zastupitelstva kandidoval již před čtyřmi lety, zvolen byl až letos jako lídr kandidátky.

Vít Šimral – radní pro školství a sport. Vystudoval politologii, historii, právo, historickou sociologii a ekonometrii na univerzitách v Brně, Praze, britském Leicesteru a italské Luce. Nyní působí jako postdoktorand na Technické univerzitě v Liberci a Univerzitě Hradec Králové. Věnuje se financování politiky nebo propojení politiky a byznysu, působil v rakouské pobočce Transparency International, je jednatelem konzultační firmy. Má zkušenosti jako poslanecký a senátorský asistent zákonodárců zvolených za Piráty.

Adam Zábranský – radní pro bydlení a transparentnost. Absolvent gymnázia nyní studuje na Právnické fakultě Univerzity Karlovy. Do zastupitelstva hlavního města byl zvolen již před čtyřmi lety, loni na podzim zůstal po zvolení svých kolegů do Poslanecké sněmovny jako jediný z původní čtyřčlenné sestavy Pirátů a stal se předsedou klubu. Jako zastupitel se věnoval kauzám spojeným s transparentností nebo fungováním městských firem.

SPOJENÉ SÍLY PRO PRAHU

Petr Hlaváček – náměstek primátora, v gesci má rozvoj města a územní plánování. Vystudoval Fakultu architektury ČVUT v Praze, působí jako architekt a pedagog, mezi roky 2010 a 2015 byl proděkanem své alma mater. Na kontě má například rekonstrukci české ambasády v Brazílii. V letech 2015 až 2016 působil jako ředitel Institutu plánování a rozvoje Hlavního města Prahy, podílel se na vzniku pražského metropolitního plánu.

Petr Hlubuček – náměstek primátora, v gesci má životní prostředí a technickou infrastrukturu. Absolvoval provozně ekonomickou fakultu České zemědělské univerzity, studoval i v zahraničí, pracoval v milánské centrále cestovního ruchu. Od návratu do ČR podniká v cestovním ruchu a hotelnictví. V komunální politice působí od roku 2010, kdy byl zvolen do zastupitelstva městské části Praha-Lysolaje, kde byl posledních osm let starostou.

Jan Chabr – radní pro majetek. Vystudoval politologii a mezinárodní vztahy na **Fakultě sociálních věd** UK, nyní studuje právo na UK a mezinárodní právní vztahy v oblasti duševního vlastnictví. Pracoval v notářských kancelářích nebo jako asistent během českého předsednictví v Radě EU. Spolupracuje s Museem Kampa - Nadací Jana a Medy Mládkových, které vede šéf TOP 09 Jiří Pospíšil. Do letošních voleb působil v majetkové komisi zastupitelstva Prahy 6.

Hana Marvanová – radní pro legislativu, bezpečnost a veřejnou správu. Vystudovala Právnickou fakultu UK, poté působila jako podniková právnička. Patřila mezi aktivní odpůrce komunistického režimu, v březnu 1989 byla podmíněčně odsouzena za pobuřování. Po listopadu 1989 byla opakovaně poslankyní (1990 až 1998 a 2002 až 2003) a krátce i místopředsedkyní sněmovny. V roce 2014 byla první náměstkyní ministryně spravedlnosti. Před STAN prošla Občanským fórem, ODS a Uníí svobody (později US-DEU, rok ji vedla). Jako advokátka zastupovala například klienty zkrachovalé stavební společnosti H-System.

PRAHA SOBĚ

Adam Scheinherr – náměstkem primátora pro oblast dopravy. Vystudoval strojní fakultu Západočeské univerzity v Plzni, ve Francii získal doktorát z fyziky. Po škole začal pracovat v ÚJV Řež jako manažer divize zaměřené na radioaktivní odpady. Veřejně se angažuje poslední tři roky, stál u vzniku iniciativy Libeňský most nebouřit, nerozšiřovat, jejíž činnost vedla k rozhodnutí upustit od plánu demolice této stavby a jen ji rekonstruovat.

Pavel Vyhnánek – náměstek primátora pro oblast financí. Vystudoval ekonomii na univerzitách v Boloni a Norimberku, poté pracoval ve firemním bankovníctví. Do komunální politiky se zapojil v reakci na nevýhodnou privatizaci obecních bytů v Praze 7 a nedostatek míst ve školkách. Před čtyřmi lety byl zvolen do zastupitelstva této městské části, poslední čtyři roky byl místostarostou, věnoval se financím, investicím a veřejným zakázkám.

Milena Johnová – radní pro sociální věci a zdravotnictví. Vystudovala Přírodovědeckou fakultu UK, poté pracovala v neziskových organizacích věnujících se sociálním službám, zaměřených na pomoc lidem se zdravotním postižením. Mezi roky 2000 a 2002 pracovala na ministerstvu práce, kde měla na starosti systém kontroly kvality sociálních služeb. Nyní je zástupkyní ředitele společnosti Quip, která se věnuje pomoci postiženým, a vyučuje na Evangelické teologické fakultě UK.

Hana Třeštíková – radní pro kulturu, památkovou ochranu a turismus. Dcera známé dokumentaristky Heleny Třeštíkové vystudovala produkci na Filmové a televizní fakultě AMU, stála mimo jiné za vznikem snímku o herečce Lídě Baarové Zkáza krásou nebo filmu o předváděcích akcích zaměřených na seniory Šmejdi. Organizuje sousedské a kulturní akce v Praze 7, před čtyřmi lety stála spolu s Janem Čížinským u vzniku sdružení Praha 7 Sobě, byla zvolena do zastupitelstva a stala se radní pro kulturu.

Pospíšil ani lídr Prahy sobě Jan Čížinský v radě nebude. Oba budou předsedy zastupitelských klubů svých stran a hnutí. Pospíšil uvedl, že místo v radě raději přenechali lidem, kteří mají v dané věci odborné znalosti, a že jako předsedové zastupitelských klubů ponese oba za koalici politickou zodpovědnost. Udženija: Praha sobě je „totalitně zapouzdřené uskupení“

Předsedkyně klubu ODS Alexandra Udženija koaliční strany kritizovala, že po volbách nevyslyšely jejich výzvy k jednání, což zástupci koalice popřeli. Prahu sobě pak označila za „totalitně zapouzdřené uskupení“. Její lídr Čížinský se podle ní choval nečestně, když před volbami opustil KDU-ČSL a založil vlastní hnutí. ODS podle ní ztratila důvěru i v TOP 09 a STAN, které považovala za své přirozené politické partnery.

Nacher mimo jiné upozornil na to, že i když Piráti požadovali konec kumulace funkcí, radní Petr Hlubeček (STAN/Spojené síly) působí jako starosta Lysolaj a Hana Třeštíková (Praha sobě) jako místostarostka Prahy 7. Hřib ke kumulaci funkcí uvedl, že od všech radních očekává práci pro Prahu na plný úvazek a uvítá, pokud se dotčení radní svých dalších funkcí vzdají.

Volby v Praze těsně vyhrála ODS se 14 mandáty. Strana by měla obsadit placené místo předsedy kontrolního výboru. Na druhém, třetím a čtvrtém místě skončily se stejným počtem 13 zastupitelů Piráti, Praha sobě a Spojené síly pro Prahu. Hnutí ANO má 12 zastupitelů.

URL| <https://ct24.ceskatelevize.cz/domaci/2652380-zastupitele-zvolili-hriba-novym-prazskym-primatorem-ano-prosazovalo-pospisila>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
[ceskatelevize.cz](https://www.ceskatelevize.cz)

Zaznělo v ČT: Zeman vyslal od Soukupa jasný vzkaz těm, kteří chtějí svrhnout Babiše. A taky pro ČSSD

16.11.2018 pravdive.eu str. 00

Jaké mohou mít události kolem kauzy Čapí hnízdo dopady na politickou situaci u nás? A ovlivní Zemanovo prohlášení, že pokud padne vláda, pověří sestavením nové Babiše znovu, kroky ČSSD a opozičních politických stran? O tom promluvil v ranních hodinách na České televizi politolog Petr Jůptner z Institutu politologických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. „Role sociální demokracie je pro další vývoj naprosto klíčová,“ říká.

URL| <http://pravdive.eu/news/72308/zaznelo-v-ct-zeman-vyslal-od-soukupa-jasny-vzkaz-tem-kteri-chteji-svrhnout-babise-a-taky-pro-cssd>

Zaznělo v ČT: Zeman vyslal od Soukupa jasný vzkaz těm, kteří chtějí svrhnout Babiše. A taky pro ČSSD

16.11.2018 [politicke-listy.cz](http://www.politicke-listy.cz) str. 00

Jaké mohou mít události kolem kauzy Čapí hnízdo dopady na politickou situaci u nás? A ovlivní Zemanovo prohlášení, že pokud padne vláda, pověří sestavením nové Babiše znovu, kroky ČSSD a opozičních politických stran? O tom promluvil v ranních hodinách na České televizi politolog Petr Jüptner z Institutu politologických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. „Role sociální demokracie je pro další vývoj naprosto klíčová,“ říká.

URL| <http://www.politicke-listy.cz/?clanek=180589-zaznelo-v-Ct--zeman-vyslal-od-soukupa-jasny-vzkaz-tem--kteri-chteji-svrhnout-babise.-a-taky-pro-Cssd.html>

Novým mluvčím Thomayerovy nemocnice je od 5. listopadu Petr Sulek

16.11.2018 [ftn.cz](http://www.ftn.cz) str. 00

Na Ministerstvu práce působil Petr Sulek téměř 12 let a měl na starosti mediální komunikaci, ediční a publikační činnost, internetové stránky úřadu a celkové organizační zajištění chodu oddělení. Poslední tři roky také zastával pozici zástupce ředitele odboru komunikace a zároveň vedl tiskové oddělení na MPSV. Má za sebou dlouholetou praxi zejména ve státní správě, ale i v neziskovém sektoru v oblasti PR a média.

Je absolventem **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze a rovněž Vysoké školy Karlovy Vary, o.p.s. Pracovní kariéru začínal v roce 2006 jako asistent tehdejšího ministra práce a sociálních věcí a poté přešel do tiskového oddělení MPSV, kde působil až do února 2018. Spolupracuje s neziskovou organizací Fórum kultur, z. ú. a do října 2018 pracoval v odboru komunikace Úřadu vlády ČR.

URL| <http://www.ftn.cz/clanky/novym-mluvcim-thomayerovy-nemocnice-je-od-5-listopadu-petr-sulek-497/>

Zaznělo v ČT: Zeman vyslal od Soukupa jasný vzkaz těm, kteří chtějí svrhnout Babiše. A taky pro ČSSD

16.11.2018 [parlamentnilisty.cz](http://www.parlamentnilisty.cz) str. 00

nab

Jaké mohou mít události kolem kauzy Čapí hnízdo dopady na politickou situaci u nás? A ovlivní Zemanovo prohlášení, že pokud padne vláda, pověří sestavením nové Babiše znovu, kroky ČSSD a opozičních politických stran? O tom promluvil v ranních hodinách na České televizi politolog Petr Jüptner z Institutu politologických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. „Role sociální demokracie je pro další vývoj naprosto klíčová,“ říká.

Podle Jüptnera se dalo očekávat vyjádření prezidenta Miloše Zemana, který včera před kamerami TV Barrandov uvedl, že v případě pádu vlády Andreje Babiš pověří sestavením nové vlády opět Andreje Babiše. Jejich spolupráce je vzájemně výhodná a je to prý vyjádření jistého politického pragmatismu. „Zeman podporuje

Babiše ve chvílích, které pro něj nejsou jednoduché, a zároveň Babiš má dobrou šanci si udržet svou pozici premiéra. Tuto podporu by Zemanovi mohl v budoucnu vrátit, například návrhem na obsazení nějakého konkrétního ministerstva," míní politolog. Zemanovo vyjádření se dá pochopit jako jasný vzkaz politickým stranám, které se snaží buď o svržení vlády, nebo těm, které jednájí o tom, jak se zachovají, jako například ČSSD. „Deklarovaný postoj prezidenta určitě může strany ovlivnit v jejich taktice, ale nepředpokládáme, že by politické strany Zemanovi chtěly dát nějaký velký prostor pro ovlivnění toho, jak by se případně formovala vláda," uvedl a doplnil, že toho se jistě chtějí opoziční strany vyvarovat. Zároveň dodal, že nejspíše ani samotný Andrej Babiš nechce Zemanovi dát příliš velký prostor. „Politické strany, případně současná vládní koalice, nebo Babiš budou chtít mít připravené nějaké řešení, pokud by mělo dojít ke změnám, které by Zemanovi nedaly prostor situaci ovlivňovat," míní Jüptner. Podle politologa se dá i předpokládat, že by Babiš zůstal premiérem i tehdy, kdyby ČSSD z vlády odešla. Po vyslovení nedůvěry vládě může Babiš vládnout měsíce v demisi, dokud se situace neuklidní, sdělil také ve čtvrtek v TV Barrandov prezident. „Je to tak a je tu i scénář, že by případně vládu držela SPD, aniž by do vlády nominovala své nástupce," poznamenal Jüptner s tím, že ČSSD už před prohlášením Zemana věděla, že pokud z vlády odejde, tak vláda Babiše může zůstat u moci. Role sociální demokracie je pro další vývoj prý naprosto klíčová. ČSSD může být nahrazena podporou SPD a Babiš si udrží post premiéra. Na druhou stranu mu to způsobí závažné problémy, ať už uvnitř ANO, tak s ohledem na část elektorátu. „Babiš už nemá kde brát, kde oslovovat nové voliče. Pokud by přišel o několik vystupování zástupců ČSSD, kteří nechtějí dělat závěry a stále odkazují, že příští týden se o všem bude ještě jednat. „Podle kuloárních informací preference ČSSD byla taková, aby Babiš z vlády odešel a vláda zůstala zachována na současném půdorysu," řekl s tím, že něco takového by bezpochyby narazilo na odpor Babiše. ČSSD teď taktizuje kvůli určité obavě z toho, že odchod z vlády by straně nemusel úplně pomoci. „Ministři mají navíc rozpracované své agendy a nechtějí o svou práci přijít," uvedl. Vyjádření ČSSD je proto velmi opatrné a nečitelné. Sociální demokracie nechce, aby došlo k ještě většímu rozštěpení a vnitřním problémům. Ještě včera se předseda ČSSD Jan Hamáček setkal s prezidentem, kde pravděpodobně konzultoval své scénáře. „Může to skutečně ještě dopadnout jakkoliv. Možná se smíří ČSSD se situací, jaká je, a zůstane ve vládě z obavy z nahrazení SPD, nebo z jeho podpory. Ale stejně tak se může stát, že ministři ČSSD z vlády odejdou," uzavřel Jüptner.

URL| http://www.parlamentnilisty.cz/arena/monitor/Zaznelo-v-CT-Zeman-vyslal-od-Soukupa-jasny-vzkaz-tem-keri-chteji-svrhnout-Babise-A-taky-pro-CSSD-559649?utm_source=nm&utm_medium=xml

Z nových radních má největší zkušenosti z politiky Hana Marvanová

16.11.2018 vz24.cz str. 00

Praha - Vizitky dnes zvolených pražských radních: Zdeněk Hřib (37; Piráti) - primátor, v gesci má IT a zahraniční vztahy.

Absolvoval 3. lékařskou fakultu UK, medicíně se věnoval jako odborník na informační technologie, mimo jiné krátce vedl sekci informatiky ve Státním ústavu pro kontrolu léčiv. Mezi roky 2008 a 2018 působil ve společnosti Aquastoft, kde se podílel na projektu elektronického receptu eRecept. Do pražského zastupitelstva kandidoval už před čtyřmi lety, zvolen byl až letos jako lídr kandidátky.

Petr Hlaváček (57; Spojené síly pro Prahu) - náměstek primátora, v gesci má územní rozvoj. Vystudoval Fakultu architektury ČVUT v Praze, působí jako architekt a pedagog, mezi roky 2010 a 2015 byl proděkanem své alma mater. Na kontě má například rekonstrukci české ambasády v Brasílii. V letech 2015 až 2016 působil jako ředitel Institutu plánování a rozvoje Hlavního města Prahy, podílel se na vzniku pražského metropolitního plánu.

Petr Hlubuček (44; Spojené síly pro Prahu/STAN) - náměstek primátora, v gesci má životní prostředí. Absolvoval provozně ekonomickou fakultu České zemědělské univerzity, studoval i v zahraničí, pracoval v milánské centrále cestovního ruchu. Od návratu do ČR podniká v cestovním ruchu a hotelnictví. V komunální politice působí od roku 2010, kdy byl zvolen do zastupitelstva městské části Praha-Lysolaje, kde byl posledních osm let starostou.

Adam Scheinherr (31; Praha Sobě) - první náměstkem primátora, v gesci má dopravu. Vystudoval strojní fakultu Západočeské univerzity v Plzni, ve Francii získal doktorát z fyziky. Po škole začal pracovat v ÚJV Řež jako manažer divize zaměřené na radioaktivní odpady. Veřejně se angažuje poslední tři roky, stál u vzniku iniciativy

Libeňský most nebourat, nerozšiřovat, jejíž činnost vedla k rozhodnutí upustit od plánu demolice této stavby a jen ji rekonstruovat.

Pavel Vyhnánek (36; Praha Sobě) - náměstek primátora, v gesci má finance. Vystudoval ekonomii na univerzitách v Boloni a Norimberku, poté pracoval ve firemním bankovníctví. Do komunální politiky se zapojil v reakci na nevýhodnou privatizaci obecních bytů v Praze 7 a nedostatek míst ve školkách. Před čtyřmi lety byl zvolen do zastupitelstva této městské části, poslední čtyři roky byl místostarostou, věnoval se financím, investicím a veřejným zakázkám.

Jan Chabr (26; Spojené síly pro Prahu/TOP 09) - radní pro majetek. Vystudoval politologii a mezinárodní vztahy na **Fakultě sociální věd** UK, nyní studuje právo na UK a mezinárodní právní vztahy v oblasti duševního vlastnictví. Pracoval v notářských kancelářích nebo jako asistent během českého předsednictví v Radě EU. Spolupracuje s Museem Kampa - Nadací Jana a Medy Mládkových, které vede šéf TOP 09 Jiří Pospíšil. Do letošních voleb působil v majetkové komisi zastupitelstva Prahy 6.

Milena Johnová (51; Praha Sobě) - radní pro sociální oblast a zdravotnictví. Vystudovala Přírodovědeckou fakultu UK, poté pracovala v neziskových organizacích věnujících se sociálním službám, zaměřených na pomoc lidem se zdravotním postižením. Mezi roky 2000 a 2002 pracovala na ministerstvu práce, kde měla na starosti systém kontroly kvality sociálních služeb. Nyní je zástupkyní ředitele společnosti Quip, která se věnuje pomoci postiženým a vyučuje na Evangelické teologické fakultě UK.

Hana Marvanová (55; Spojené síly pro Prahu/STAN) - radní pro legislativu. Vystudovala Právnickou fakultu UK, poté působila jako podniková právníčka. Patřila mezi aktivní odpůrce komunistického režimu, v březnu 1989 byla podmíněčně odsouzena za pobořování. Po listopadu 1989 byla opakovaně poslankyní (1990 až 1998 a 2002 až 2003) a krátce i místopředsdkyní Sněmovny. V roce 2014 byla první náměstkyní ministryně spravedlnosti. Před STAN prošla Občanským fórem, ODS a Uníí svobody (později US-DEU, rok ji vedla). Jako advokátka zastupovala například klienty zkrachovalé stavební společnosti H-System.

Vít Šimral (32; Piráti) - radní pro školství, sport a volný čas. Vystudoval politologii, historii, právo, historickou sociologii a ekonometrii na univerzitách v Brně, Praze, britském Leicesteru a italské Lucce. Nyní působí jako postdoktorand na Technické univerzitě v Liberci a Univerzitě Hradec Králové. Věnuje se financování politiky nebo propojení politiky a byznysu, působil v rakouské pobočce Transparency International, je jednatelem konzultační firmy. Má zkušenosti jako poslanecký a senátorský asistent zákonodárců zvolených za Piráty.

Hana Třeštíková (36; Praha Sobě) - radní pro kulturu. Dcera známé dokumentaristky Heleny Třeštíkové vystudovala produkci na Filmové a televizní fakultě AMU, stála mimo jiné za vznikem snímku o herečce Lídě Baarové Zkáza krásou nebo filmu o předváděcích akcích zaměřených na seniory Šmejdi. Organizuje sousedské a kulturní akce v Praze 7, před čtyřmi lety stála spolu s Janem Čížinským u vzniku sdružení Praha 7 Sobě, byla zvolena do zastupitelstva a stala se radní pro kulturu.

Adam Zábranský (24; Piráti) - radní pro bydlení a otevřenou radnici. Absolvent gymnázia nyní studuje na Právnické fakultě Univerzity Karlovy. Do zastupitelstva hlavního města byl zvolen již před čtyřmi lety, loni na podzim zůstal po zvolení svých kolegů do Poslanecké sněmovny jako jediný z původní čtyřčlenné sestavy Pirátů a stal se předsedou klubu. Jako zastupitel se věnoval kauzám spojeným s transparentností nebo fungováním městských firem.

URL| <http://www.vz24.cz/clanky/z-novych-radnich-ma-nejvetsi-zkusenosti-z-politiky-hana-marvanova/>

Zaznělo v ČT: Zeman vyslal od Soukupa jasný vzkaz těm, kteří chtějí svrhnout Babiše. A taky pro ČSSD

16.11.2018 parlamentnilisty.cz str. 00

Hans Štembera, Jan Hamáček

Jaké mohou mít události kolem kauzy Čapí hnízdo dopady na politickou situaci u nás? A ovlivní Zemanovo prohlášení, že pokud padne vláda, pověří sestavením nové Babiše znovu, kroky ČSSD a opozičních politických stran? O tom promluvil v ranních hodinách na České televizi politolog Petr Jüptner z Institutu politologických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. „Role sociální demokracie je pro další vývoj naprosto klíčová,“ říká.

Podle Jüptnera se dalo očekávat vyjádření prezidenta Miloše Zemana, který včera před kamerami TV Barrandov uvedl, že v případě pádu vlády Andreje Babiš pověří sestavením nové vlády opět Andreje Babiše. Jejich spolupráce je vzájemně výhodná a je to prý vyjádření jistého politického pragmatismu. „Zeman podporuje Babiše ve chvílích, které pro něj nejsou jednoduché, a zároveň Babiš má dobrou šanci si udržet svou pozici premiéra. Tuto podporu by Zemanovi mohl v budoucnu vrátit, například návrhem na obsazení nějakého konkrétního ministerstva,“ míní politolog.

Zemanovo vyjádření se dá pochopit jako jasný vzkaz politickým stranám, které se snaží buď o svržení vlády, nebo těm, které jednájí o tom, jak se zachovají, jako například ČSSD. „Deklarovaný postoj prezidenta určitě může strany ovlivnit v jejich taktice, ale nepředpokládáme, že by politické strany Zemanovi chtěly dát nějaký velký prostor pro ovlivnění toho, jak by se případně formovala vláda,“ uvedl a doplnil, že toho se jistě chtějí opoziční strany vyvarovat.

Podle politologa se dá i předpokládat, že by Babiš zůstal premiérem i tehdy, kdyby ČSSD z vlády odešla. Po vyslovení nedůvěry vládě může Babiš vládnout měsíce v demisi, dokud se situace neuklidní, sdělil také ve čtvrtek v TV Barrandov prezident. „Je to tak a je tu i scénář, že by případně vládu držela SPD, aniž by do vlády nominovala své nástupce,“ poznamenal Jüptner s tím, že ČSSD už před prohlášením Zemana věděla, že pokud z vlády odejde, tak vláda Babiše může zůstat u moci.

Role sociální demokracie je pro další vývoj prý naprosto klíčová. ČSSD může být nahrazena podporou SPD a Babiš si udrží post premiéra. Na druhou stranu mu to způsobí závažné problémy, ať už uvnitř ANO, tak s ohledem na část elektorátu. „Babiš už nemá kde brát, kde oslovovat nové voliče. Pokud by přišel o několik procent z těch stávajících, může to být opravdu problém,“ míní politolog.

Prozradil také, jak čte nynější vystupování zástupců ČSSD, kteří nechtějí dělat závěry a stále odkazují, že příští týden se o všem bude ještě jednat. „Podle kuloárních informací preference ČSSD byla taková, aby Babiš z vlády odešel a vláda zůstala zachována na současném půdorysu,“ řekl s tím, že něco takového by bezpochyby narazilo na odpor Babiše. ČSSD teď taktizuje kvůli určité obavě z toho, že odchod z vlády by straně nemusel úplně pomoci. „Ministři mají navíc rozpracované své agendy a nechtějí o svou práci přijít,“ uvedl.

Vyjádření ČSSD je proto velmi opatrné a nečitelné. Sociální demokracie nechce, aby došlo k ještě většímu rozštěpení a vnitřním problémům. Ještě včera se předseda ČSSD Jan Hamáček setkal s prezidentem, kde pravděpodobně konzultoval své scénáře. „Může to skutečně ještě dopadnout jakkoliv. Možná se smíří ČSSD se situací, jaká je, a zůstane ve vládě z obavy z nahrazení SPD, nebo z jeho podpory. Ale stejně tak se může stát, že ministři ČSSD z vlády odejdou,“ uzavřel Jüptner.

Jste politik? Zveřejněte bez redakčních úprav vše, co chcete. Zaregistrujte se ZDE.

Jste čtenář a chcete komunikovat se svými zastupiteli? Zaregistrujte se ZDE.

Foto: Hans Štembera Popisek: Jan Hamáček a Andrej Babiš.

URL| <https://www.parlamentnilisty.cz/arena/monitor/Zaznelo-v-CT-Zeman-vyslal-od-Soukupa-jasny-vzkaz-tem-keri-chteji-svrhnout-Babise-A-taky-pro-CSSD-559649>

Premiérce Mayové se rozpadá vláda. A s ní padá i libra

16.11.2018 roklen24.cz str. 00

Dominik Stroukal, Velká Británie

Tagy: RoklenFx, forex, fx, koruna, euro, dolar, EURCZK, EURUSD, USDCZK, Brexit, vláda, Velká Británie, Mayová

„Nejlepší dohoda pro Británii,“ má být ta současná dohoda brexitu slovy britské premiérky Theresy Mayové. To si ale nemysleli dva ministři její vlády, kteří včera na své funkce rezignovali. Libra na situaci okamžitě zareagovala prudkým propadem. Ratingová agentura S&P dokonce pohrozila možným snížením současného AA ratingu Velké Británie.

Vedle ministra pro brexit Dominica Raaba rezignovala i ministryně práce a důchodů Esther McVeyová a několik dalších vysoce postavených politiků. „Dnes jsem rezignoval na místo ministra pro brexit. Nemohu s klidným svědomím podpořit podmínky navrhované v naší dohodě s EU,“ vysvětlil svou rezignaci Raab na Twitteru. McVeyová také nesouhlasila se středními vyjednanými podmínkami a rezignovala, protože dle ní neodpovídají výsledku referenda.

Premiérka Mayová se následně snažila situaci uklidnit. Podle ní situaci přežije, a i kdyby mělo být v otázce hlasování o důvěře, bude bojovat o to, aby zůstala premiérkou. Nadále ale přetrvávají obavy, že by se informace o nedůvěře potvrdily nebo dokonce byly ve svém cíli úspěšné.

Libra se proti dolaru propadla o téměř dvě procenta až na 1,2731 USDGBP, načež se po slovech Mayové mírně vzpamatovala. Chvilí padalo i euro, jako měna druhé strany dohody o brexitu, od kterého investoři utíkali k dolaru. Euro se tak během dne dostalo až pod 1,128 EURUSD. Uklidňující slova ho ale vrátila na otevírací hodnotu a na konec dne i mírně posílilo.

Dolaru včera pomohla i data z amerického maloobchodu, maloobchodní tržby rostly v říjnu o 0,8 procenta po zářijovém poklesu o 0,1 procenta. Aktuálně se dolar vůči euru v online směnárně RoklenFx obchoduje za středový kurz 1,1337 EURUSD, dolarový index se pak nachází na hodnotě 96,82 bodu. Během dne by se kurz měl pohybovat v rozmezí od 1,1256 do 1,1360 EURUSD.*

Na koruně se žádné zásadní události včera neodehrály. I to pomohlo české měně vrátit se pod úroveň 26 EURCZK a velkou část dne se pod touto hranicí držet. Na konci dne byla ale hranice 26 korun za euro opět prolomena.

Koruna během dne posílila proti euru i navzdory událostem ve Velké Británii. Většinu dne také překvapivě posílila i proti dolaru, až pod 22,90 USDCZK a během dne si připsala více než 0,1 procenta.

Během dneška nás nečekají žádná významná data s výjimkou dat o indexu spotřebitelských cen v eurozóně. Sledovat také budeme vystoupení šéfa ECB Maria Draghiho ve Frankfurtu. V Česku statistici oznámí index cen výrobců za říjen a indexy cen dovozu a vývozu za září.

Aktuálně se koruna v online směnárně RoklenFx obchoduje za středový kurz 26,02 EURCZK. Dle naší predikce by se kurz vůči euru měl držet v rozmezí 25,92 až 26,03 EURCZK, ve dvojici s dolarem zase od 22,89 až 23,07 USDCZK.*

Průměrný nominální kurz, zveřejňovaný ECB, bude dle použitých modelů s vysokou pravděpodobností ve zmíněném intervalu. Predikce měnových kurzů jsou založeny na modelu časových řad, který zohledňuje předchozí hodnotu kurzu i jeho minulou volatilitu. K přesnějšímu určení budoucí volatility je do modelu navíc zakomponován faktor zveřejňování makroekonomických dat. Model je tak schopen určit, kdy lze očekávat zvýšenou či sníženou volatilitu směnného kurzu.

Disclaimer: Tento článek má pouze informativní charakter a neslouží jako investiční doporučení dle zákona č. 256/2004 Sb. o podnikání na kapitálovém trhu. Při zpracování tohoto článku autor vycházel z veřejně dostupných zdrojů. Za případné chyby v textu nebo v datech nenesou společnosti Roklen Holding a.s. ani Roklen360 a.s. zodpovědnost.

Dominik Stroukal je držitelem doktorátu z ekonomie z Vysoké školy ekonomické v Praze. Vedle studia ekonomie absolvoval **Fakultu sociálních věd** UK, kde se věnoval sociologii médií. Tři roky byl předsedou Ludwig von Mises Institutu pro Českou a Slovenskou republiku, dva roky místopředsedou pro publikace. Přednáší na PPE programu VŠ CEVRO Institut, ekonomické předměty na Vysoké škole finanční a správní a na gymnáziu PORG.

URL| <https://roklen24.cz/a/SHZZp/premierce-mayove-se-rozpada-vlada-a-s-ni-pada-i-libra>

Zaznělo v ČT: Zeman vyslal od Soukupa jasný vzkaz těm, kteří chtějí svrhnout Babiše. A taky pro ČSSD

16.11.2018 politicke-listy.cz str. 00

Hans Štembera, Jan Hamáček

Jaké mohou mít události kolem kauzy Čapí hnízdo dopady na politickou situaci u nás? A ovlivní Zemanovo prohlášení, že pokud padne vláda, pověř

sestavením nové Babiše znovu, kroky ČSSD a opozičních politických stran? O tom promluvil v ranních hodinách na České televizi politolog Petr Jüptner z Institutu politologických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. „Role sociální demokracie je pro další vývoj naprosto klíčová,“ říká.

Podle Jüptnera se dalo očekávat vyjádření prezidenta Miloše Zemana, který včera před kamerami TV Barrandov uvedl, že v případě pádu vlády Andreje Babiš pověř sestavením nové vlády opět Andreje Babiše. Jejich spolupráce je vzájemně výhodná a je to prý vyjádření jistého politického pragmatismu. „Zeman podporuje Babiše ve chvílích, které pro něj nejsou jednoduché, a zároveň Babiš má dobrou šanci si udržet svou pozici

premiéra. Tuto podporu by Zemanovi mohl v budoucnu vrátit, například návrhem na obsazení nějakého konkrétního ministerstva," míní politolog.

Zemanovo vyjádření se dá pochopit jako jasný vzkaz politickým stranám, které se snaží buď o svržení vlády, nebo těm, které jednájí o tom, jak se zachovají, jako například ČSSD. „Deklarovaný postoj prezidenta určitě může strany ovlivnit v jejich taktice, ale nepředpokládáme, že by politické strany Zemanovi chtěly dát nějaký velký prostor pro ovlivnění toho, jak by se případně formovala vláda,“ uvedl a doplnil, že toho se jistě chtějí opoziční strany vyvarovat.

Anketa

Co soudíte o Miroslavu Kalouskovi?

Je to dobrý politik a čestný člověk 5%

Má své vady, ale podporuji ho

3%

Nemyslím si o něm příliš dobrého 20%

Nenávidím ho

72% hlasovalo: 11417 lidí

Zároveň dodal, že nejspíše ani samotný Andrej Babiš nechce Zemanovi dát příliš velký prostor. „Politické strany, případně současná vládní koalice, nebo Babiš budou chtít mít připravené nějaké řešení, pokud by mělo dojít ke změnám, které by Zemanovi nedaly prostor situaci ovlivňovat,“ míní Jüptner.

Podle politologa se dá i předpokládat, že by Babiš zůstal premiérem i tehdy, kdyby ČSSD z vlády odešla. Po vyslovení nedůvěry vládě může Babiš vládnout měsíce v demisi, dokud se situace neuklidní, sdělil také ve čtvrtek v TV Barrandov prezident. „Je to tak a je tu i scénář, že by případně vládu držela SPD, aniž by do vlády nominovala své nástupce,“ poznamenal Jüptner s tím, že ČSSD už před prohlášením Zemana věděla, že pokud z vlády odejde, tak vláda Babiše může zůstat u moci.

Role sociální demokracie je pro další vývoj prý naprosto klíčová. ČSSD může být nahrazena podporou SPD a Babiš si udrží post premiéra. Na druhou stranu mu to způsobí závažné problémy, ať už uvnitř ANO, tak s ohledem na část elektorátu. „Babiš už nemá kde brát, kde oslovovat nové voliče. Pokud by přišel o několik procent z těch stávajících, může to být opravdu problém,“ míní politolog.

Fotogalerie: - Demisi, Babiši!

Prozradil také, jak čte nynější vystupování zástupců ČSSD, kteří nechtějí dělat závěry a stále odkazují, že příští týden se o všem bude ještě jednat. „Podle kuloárních informací preference ČSSD byla taková, aby Babiš z vlády odešel a vláda zůstala zachována na současném půdorysu,“ řekl s tím, že něco takového by bezpochyby narazilo na odpor Babiše. ČSSD teď taktizuje kvůli určité obavě z toho, že odchod z vlády by straně nemusel úplně pomoci. „Ministři mají navíc rozpracované své agendy a nechtějí o svou práci přijít,“ uvedl.

Vyjádření ČSSD je proto velmi opatrné a nečitelné. Sociální demokracie nechce, aby došlo k ještě většímu rozštěpení a vnitřním problémům. Ještě včera se předseda ČSSD Jan Hamáček setkal s prezidentem, kde pravděpodobně konzultoval své scénáře. „Může to skutečně ještě dopadnout jakkoliv. Možná se smíří ČSSD se situací, jaká je, a zůstane ve vládě z obavy z nahrazení SPD, nebo z jeho podpory. Ale stejně tak se může stát, že ministři ČSSD z vlády odejdou,“ uzavřel Jüptner.

Jste politik? Zveřejněte bez redakčních úprav vše, co chcete. Zaregistrujte se ZDE.

Jste čtenář a chcete komunikovat se svými zastupiteli? Zaregistrujte se ZDE.

URL| <http://www.politicke-listy.cz/?goto=180589-zaznelo-v-Ct--zeman-vyslal-od-soukupa-jasny-vzkaz-tem--kteri-chteji-svrhnout-babise.-a-taky-pro-Cssd.html>

Martina Vítková (NWT): Mrakodrap ve Zlíně bude drahý a skvělý

16.11.2018 roklen24.cz str. 00

Jaroslav Průcha

Tagy: NWT, reality, ČR, Fundlift, investice, crowdfunding

Finanční ředitelka technologického holdingu NWT Martina Vítková se jako jedna z mála žen dostala na titulní stranu českého Forbesu. V rozhovoru pro server Roklen24 popisuje, jak firma z impéria NWT staví ve Zlíně mrakodrap a proč na financování použila také investiční platformu Fundlift.

Kdo stojí za nápadem postavit ve Zlíně mrakodrap – Park Tower Zlín?

Tým lidí, který s námi projekt pro Fundlift představoval. Jsem to já, manžel David a kolegové Michal Damborský, Jaroslav Vychodil a Zdeněk Topič. Společně jsme se shodli, že ve Zlíně postavíme mrakodrap. Jako architektka jsme si vybrali Pavla Šánka.

Zjišťovali jste, že lze projekt nazvat mrakodrapem? Tedy kvůli konkrétní výšce.

S tím, že je to mrakodrap, přišel poprvé magazín Forbes. Bude se totiž jednat o druhou nejvyšší budovu ve Zlíně. Územní plán je momentálně postavený tak, že žádná budova nesmí být vyšší než „jednadvacítka“ (Baťův mrakodrap). My tomu říkáme mrakodrap nebo věž. Slovo mrakodrap se dostalo do podvědomí lidí. U nás jsou všichni analytici, tak začali zjišťovat, co je to vlastně mrakodrap podle definice.

Jak dlouho sídlí NWT v této budově? Ta je také poměrně vysoká.

Jsme tu tři roky. Budova byla postavena v roce 1937. Udělali jsme revitalizaci. Když jsme budovu koupili, byl to takový dům hrůzy. Ale když to pan Baťa postavil, bylo to silo, kde se skladovalo obilí, brambory, ovoce a zelenina. Pak budova připadla firmě Svit, později si ji koupil soukromník, který ji ale již nedokázal opravit.

Z Vaší kanceláře se teď díváme na Baťův mrakodrap. Bude odsud vidět Park Tower Zlín?

Určitě, pokud byste se mnou šel o patro výš, tak mrakodrap uvidíte. Až Park Tower dostavíme, bude vidět ještě více.

Takže Zlín bude mít tři dominanty...

Bude. Dokonce jsme kvůli povolení museli udělat výškovou studii, v níž jsme zakreslovali dominantu. Bylo to velké téma při jednání mezi Národním památkovým úřadem, který sídlí v Kroměříži, a úřadem architekta ve Zlíně. Jestli nám stavbu vůbec povolí. Jestli je to něco, co by Zlín chtěl. Na konci se dospělo ke konsenzu, že ano. Tedy že budeme respektovat, že Park Tower nebude vyšší než „jednadvacítka“. Povolení jsme tak dostali. Když jsem četl rozhovor ve Forbesu, na jehož titulní stranu jste se jako jedna z mála žen dostala, zmiňovala jste, že to bude drahé...

Ano. To jsem tvrdila. Na peníze jsem ve firmě já. Ale manžel říkal, že to postavíme. Tak jsem našli řešení, které bude dobré a realizovatelné.

Kvalitní stavby byly a musí být drahé, tvrdí architekti.

Jasně, že to bude drahé, ale bude to skvělé.

Můžete popsat, jaké typy bytů budou v Park Tower Zlín? Čím se budou odlišovat? Jaké budou ceny?

Určitě. Bytových jednotek by mělo být 107. Typologicky jsou různé. Od těch nejmenších 30metrových v řádech milion a půl korun. Až po luxusní rezidence o rozloze 200 metrů. Ty jsou samozřejmě dražší. V každém patře jsou různé typy bytových jednotek. Je to 96 bytů klasické velikosti a 16 luxusních apartmánů. Ve věži C jsou pouze luxusní apartmány. V budově jsou i takové apartmány, které mají výhled na celý Zlín. Je to hlavně kvůli klientům, kteří si chtějí koupit luxusní byt s dokonalými panoramatickými výhledy na město. Máme velkou výhodou, že budova stojí a o jedinečnosti bydlení se tak můžou přesvědčit na vlastní kůži.

Apartmány, které jsou v nejvyšší budově, budou mít k dispozici terasu o velikosti až 70 m². Každý byt v desátém patře v budově „A“ má svoji terasu úplně nahoře – „na střeše“. Tam si mohou postavit bazén, nebo vířivku. I velké apartmány budou mít svoji terasu na střeše věže. Protože nechceme, aby o výhled a klidné zázemí přišli majitelé ostatních 90 bytů, máme na budově „B“ společnou terasu, kde mohou využít také fitness. Bude tam i místo na grilování a posezení obklopené zelení.

Takže to budou fungovat jako nějaký hub s networkingem?

Ideálně. Je to udělané tak, aby lidé měli přístup na terasu. Tak, jako to máme u nás ve firmě. Nám se to osvědčilo. Terasa je místem, kde se lidé rádi setkávají. Zaměstnanci tam třeba pravidelně cvičí jógu, v létě děláme grilovací party. Víme, že to funguje. Lidé na terase velmi rádi tráví volný čas. Teď jsem byla v New Yorku, šla jsem po High Line a viděla jsem, co architekti udělali. Viděla jsem mnoho budov, kde lidé mohou na společných terasách trávit volný čas.

A co sousedské vztahy. Musí pak fungovat?

Musí a nemusí. Terasa bude přístupná na čip. Pokud budete mít čip do domu, dostanete se na terasu. My budeme zajišťovat úklid terasy v rámci společných prostor. Dům budeme provozovat s tím, že se uklidí. Ale souhlasím s vámi, pokud by to mělo fungovat na rozhodnutí 100 lidí, jestli si uklidí, to úplně ne. Bude se to udržovat. Když budete mít souseda, kterého nemáte rád, tak tam prostě nepřijdete, když přijde souseď. Já jsem vstřícná. Myslím si, že lidé se rádi setkávají. Velký problém v tom nevidím.

Asi jste si zjišťovali, jaká je poptávka po nových bytech ve Zlíně. Nebo jste to stavěli rovnou s tím, že se vše prodá?

Takoví punkeři nejsme. Samozřejmě jsme si dělali průzkum trhu. V aktuální nabídce města je pouze jeden bytový dům, a sice bytový dům Pasecká. Developer říká, že ho má z 90 procent prodaný. Žádné jiné nové bytové domy na zlínském trhu nejsou. Je možné, že se vynoří a budou, ale momentálně existují pouze dva projekty. Na rozdíl od jiných velkých měst, kde staví desítky bytových komplexů souběžně, ve Zlíně jsme dnes pouze my. Byty jsou ještě k dispozici. Aktuálně jich máme rezervovaných asi třicet.

Máte osobní cíl, kdy chcete mít všechny byty vyprodané?

Ano. Byli bychom rádi, kdybychom měli všechny byty prodané ke dni kolaudace. Pokud se tak nestane, část si necháme jako investiční byty. Cíl mám jasný. Plánujeme projekt uzavřít, a pak se pustit do dalšího. K 31. prosinci 2020 bychom chtěli mít prodáno 100 procent bytů. Děkujeme klientům i za to, že mají strpení. Byt si totiž zarezervují, a pak čekají dva roky, než se dokončí.

Nyní, v době, kdy děláme tento rozhovor, je emise na investiční platformě Fundlift zafinancována. Ani ne za týden jste vybrali více než požadovaných 10 milionů. A částku jste navýšili na 20 milionů. Překvapilo Vás to, čekala jste takovou rychlost?

Nečekala. Jsme z toho úplně nadšení. Podle nás to vypovídá o tom, že nám naši klienti důvěřují. Nebojí se nám svěřit své prostředky a věří projektu i značce NWT, která za ním stojí. To nás velmi mile překvapilo. Doufejme, že budou spokojeni.

Jaký je Váš názor coby finanční ředitelky na investiční crowdfunding jako takový? Je to poměrně nová věc.

Je to nová věc. Proto jsme ji vyzkoušeli. Doufám, že tímto směrem půjde celá společnost. A do budoucna se nám ty nůžky budou svírat mezi tím, za jaké úroky jsem si schopna půjčit v bance a za jaký úrok si půjčuji na tomto trhu. Samozřejmě, pro investory je to riziko, ale doufáme, že v tomto trendu budeme pokračovat. A tím, že to budeme dělat dlouhodobě, tak budeme schopni dávat na trh větší emise s menším úrokem, protože když dnes půjde klient do banky a svěří jí své prostředky, tak dostane úroky blízké nule. Je to o důvěře trhu a dlouhodobosti investovat tímto způsobem i ze strany investorů. Tedy nás, kteří na trh jdeme. Poptáváme banku, dostáváme podstatně nižší úrok, ale zase máme spoustu pravidel, která omezují. Chtěli bychom se přibližovat k přímým investorům. A oni by zase chtěli svěřovat prostředky projektům, kterým budou více věřit. Takže doufám, že se platforma Fundlift bude rozvíjet a bude dlouhodobá.

Doufám, že když tam půjdeme třeba za tři roky znovu a klientům vše vrátíme, tak nám budou prostě věřit. Ten trh se změní a oni nám budou dávat větší prostředky na volném trhu. A banku budeme moct vynechat. Trh tam směřuje. Nevím, jestli to nastane za dvacet let, že to bude běžné. Doufám, že se nám to podaří a investoři budou spokojenější. Byla bych ráda, kdyby všichni, kdo vydávají bondy, spláceli řádně, protože to je nejvíc o tom trhu. Stačí totiž jeden dva projekty, které se nepovedou, a potom by reputace celého crowdfundingu šla hluboce dolů. Víme, že musíme splácet, aby se to nepokazilo a dobrá pověst na trhu zůstala.

Vystudoval mediální studia na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Pracoval v ekonomické a centrální redakci ČTK jako subeditor, později jako zpravodaj se zaměřením na energetiku. Jako šéfredaktor vedl zpravodajský server iUHLI.cz, který se zaměřoval na hnědouhelný sektor a energetiku. Je šéfredaktorem ekonomického a investičního portálu Roklen24.cz.

URL| <https://roklen24.cz/a/SyWqB/martina-vitkova-nwt-mrakodrap-ve-zline-bude-drahy-a-skvely>

Hyenismus? Reportáž s Babišem juniorem byla ve veřejném zájmu, soudí odborníci

16.11.2018 aktualne.cz str. 00 Domáci
Jakub Heller

Premiér svoje děti sám veřejnému tlaku vystavil, když je zatáhl do kauzy Čapí hnízdo, brání postup novinářů odborníci na žurnalistickou etiku. Reportéři

Reportéři Televize Seznam Sabina Slonková a Jiří Kubík vypátrali premiérova syna Andreje Babiše mladšího ve Švýcarsku. Rozhovor s ním natočili bez předchozího upozornění na kameru ukrytou v rámečku brýlí. A to i přesto, že Babiš původně vypověděl, že s nimi mluvit nechce a že má údajně psychické obtíže. Novináři v reportáži ukázali budovu, kde premiérovův syn ve Švýcarsku bydlí, při čemž ani nerozostřili jeho obličej. Je to etická novinařina?

Premiér Andrej Babiš ani další politici z ANO si to nemyslí. "Mého syna Andreje, kterého novináři přepadli v jeho bytě ve Švýcarsku, natáčeli tajně kamerou a kladli mu sugestivní otázky. Považuji to za hyenismus. Natáčet psychicky nemocného člověka tímto způsobem je odporné a hnusné," řekl premiér ve své první reakci na zveřejnění reportáže Slonkové a Kubíka.

Po ještě ostřejším vyjádření sáhl ministr životního prostředí Richard Brabec (ANO), který naznačil, že sám by situaci řešil fyzicky. "Za sebe můžu říct, že kdyby to někdo udělal mému dítěti, tak to opravdu řeším potom jako nějak chlapsky, jestli mi rozumíte. Tohleto je neuvěřitelné. Tohle byla nekorektní práce," uvedl.

Podle českých odborníků na etiku žurnalistiky je reportáž skutečně už z podstaty použitých prostředků sporná. Natáčení skrytou kamerou má být totiž až poslední instancí a krajním nástrojem, který může novinář využít, a to ještě jen ve výjimečných případech. Zveřejněná reportáž a záběry Andreje Babiše mladšího se však podle nich do těchto kolonek lehce vpasují. A všichni oslovení experti skloňují jedno slovní spojení - veřejný zájem.

"Andrej Babiš není člověk, který stojí někde opodál, naopak stojí jako český premiér uprostřed obrovské kauzy, ve které hrají roli jeho dospělé děti. I kdyby Kubík a Slonková neměli další materiály, které později získali e-mailem od Andreje Babiše mladšího, mohli podle mého názoru záznam zveřejnit," říká Alice Němcová Tejkalová, děkanka **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy.

Na následnou e-mailovou komunikaci s Babišem mladším se odvolávají i sami reportéři. "Novináři se představili. Opakovaně řekli, že jsou z médií. S juniorem si po natáčení ještě vyměnili několik e-mailů. V posledním z nich Babiše mladšího upozornili, že informace zveřejní. Napsal zpátky, že děkuje," uvedl server Seznam zprávy na svém webu.

"Roli hraje i to, že to byl právě premiér, kdo své děti do kauzy zatáhl"

Stejně jako Tejkalová vnímají situaci i Martin Škop, proděkan Právnické fakulty Masarykovy Univerzity, a Jan Motal, proděkan Katedry mediálních studií a žurnalistiky Masarykovy univerzity.

Zásadní je podle nich fakt, že reportáž rozkrývá informace vztahující se k výkonu premiéřské funkce a možného ovlivňování procesu vyšetřování a nezávislosti celého systému. "Dejme tomu, že by manželka předsedy vlády vyhrožovala při silniční kontrole policistům, že to tak nenechá a že má známosti. I o tom by měla veřejnost právo vědět, ačkoliv premiérova manželka není nutně osobou veřejného zájmu," říká Škop.

Experti navíc upozorňují i na skutečnost, že to byl právě Andrej Babiš starší, kdo své děti do kauzy zatáhl jako první, což vyústilo v jejich obvinění z toho, že sehrály roli bílých koní, aby pomohly získat dotaci na Čapí hnízdo, na kterou by jinak neměl Babiš nárok. "Dá se předpokládat, že nebyť toho, poživaly by ochrany vyšší, ale on je do toho, pro ně bohužel, sám zapojil, ať už záměrně, nebo nezáměrně," říká Škop.

I on považuje skrytou kameru za skutečně invazivní techniku, která výrazně zasahuje do soukromí, ale sama o sobě neznamená porušení etiky. "V tomto případě se mohli velmi důvodně domnívat, že kdyby nepoužili skrytou kameru, nic by se nedozvěděli a Babiše mladšího by naopak přiznanou kamerou vystrašili," dodává Škop.

Motal se zveřejněním souhlasí i přesto, že sám Babiš mladší v úvodu rozhovoru dává reportérům najevo, že se s nimi bavit nechce a nechce poškozovat svého otce v médiích, aniž si byl vědom toho, že je nahráván. "Musíme si uvědomit, že v investigativní žurnalistice právě veřejný zájem ospravedlňuje jisté narušení možné obrany, kterou člověk běžně má, a dává nám právo se pít o informaci," říká. Mohou novináři zpovídat nemocné a ukazovat jejich záběry?

Hojně se také diskutuje, zda měli novináři právo podobným způsobem pořizovat a publikovat rozhovor s člověkem, u něhož panuje minimálně podezření na psychickou poruchu.

Právníci serveru Seznam na to mají jednoznačný názor: "Zdravotní stav pana AB je pro posuzování oprávněnosti pořízení záznamu irelevantní. Není ani důvod jej brát v úvahu při posuzování legálnosti zveřejnění záznamu. Lékařskou zprávu bez uvedení diagnózy nelze vnímat jinak než jako informaci o momentálním stavu vyšetřované osoby v době, která o mnoho měsíců předcházela dobu, kdy s ní byl veden rozhovor."

Ze záznamu je podle Seznamu patrné, že nic z chování Babiše mladšího nenaznačovalo jakoukoli zdravotní indispozici, která by zpochybňovala plné vědomí toho, co činí, pokud komunikuje s novináři.

Podle Škopa je však zdravotní stav aktérů něco, co je relevantní a novináři by na něj rozhodně brát ohled měli. Například by se na zdravotní stav neměli nepřiměřeně zaměřovat, případně kvůli němu člověka prezentovat dehonestujícím způsobem. Nicméně nemyslí si, že by Slonková s Kubíkem pochybili. "Mám dojem, že se v

tomto smyslu chovali korektně, nebylo to pro ně to zásadní téma, ale pracovali s ním pouze ve vztahu ke způsobilosti Andreje Babiše podat výpověď," říká Škop.

Dalším otázkou je, zda bylo nutné zobrazovat v reportáži Andreje Babiše mladšího bez rozmazání jeho rysů a změny hlasu, případně video vůbec prezentovat a nespokojit se s přepisem. Podle Motala by zcela standardním postupem mělo být nezveřejnění videa, ale pouze informací v něm získaných. V tomto případě je ale podle něj důležitá otázka autenticity.

"Dokážu si představit, že novináři uvažovali i tak, že v případě, že by Andrej Babiš nebyl zveřejněný s vlastním hlasem a tváří, mohlo by jednoduše dojít ke zpochybnění materiálu. Zřejmě se rozhodli, že je pro ně autenticita důležitější. Já osobně bych byl konzervativnější a zveřejnil bych raději méně než více a tvář Andreje Babiše mladšího bych rozostřil," říká proděkan. Svou roli v této otázce podle něj mohla sehrát i snaha zaujmout diváka. "A prosadit se v rámci boje mezi stanicemi a médii," dodává Motal.

Podle Škopa však zveřejnění Babišova obličejce není, minimálně po právní stránce, závadné. Ze stejného důvodu, proč je možné ho skrytě natáčet, tedy proto, že je osobou, která svým zapojením do kauzy Čapí hnízdo vyvolává veřejný zájem. Naopak ocenil, že v reportáži zazní takřka celý záznam rozhovoru s Babišem mladším i celé otázky novinářů, což nevytrhává jeho odpovědi z kontextu. Kladli Kubík se Slonkovou sugestivní otázky?

Poslední otázkou je, zda Slonková s Kubíkem nepokládali Babišovi mladšímu návodné otázky, jak si stěžuje premiér ve svém vyjádření. Oslovení experti si to nemyslí. "Je pravda, že ho někdy doplňovali, ale ponechali mu dostatečný prostor na to, aby mohl říci, že to tak to není," říká Škop.

Podle Tejkalové se navíc velmi těžko zpětně hodnotí, jak novinář postupuje při získávání informací v napjaté atmosféře. "Dostali se k člověku, ke kterému se nikdo nedostal, snažili se od něj získat informace a neustále věděli, že jim každou chvíli může před očima zavřít dveře," říká. Situaci podle ní pomáhá následná e-mailová komunikace s reportéry, kde některá své vyjádření Babiš upřesnil a doplnil. Reportáži ubírá její dramatická detektivní forma, říkají experti

Přestože podle oslovených odborníků přinesla reportáž zásadní zjištění, které zcela naplňují podstatu veřejného zájmu, nepovažují ji za zcela bezproblémovou. Shodnou se například na tom, že její hodnota trpí formou, kterou Televize Seznam zvolila.

"Celý pořad je natočen tak, že neobsahuje mnoho kontextu, není tam moc souvislostí a klasických novinářských náležitostí, které by měl podobný novinářský produkt mít," říká Motal. Diváci podle něj sledují novináře, jak navštěvují a zpovídají několik lidí, a přesto, že má reportáž přes třicet minut, postrádá analýzu, kontext a komentář toho, co se na obrazovce děje a jak to zapadá do celé kauzy.

Motal si tak myslí, že člověk, který není do detailu seznámen s kauzou Čapí hnízdo, může prezentované informace špatně pochopit, což podle něj porušuje zásadu, že má být zpráva zveřejněná úplná. "Nemyslím si, že je to otázka toho, že by Kubík či Slonková udělali špatnou práci, naopak, myslím si, že tyto zásady ctí. Spíš je to výsledek tlaku té formy, potenciálně Seznamu, prezentovat reportáž detektivní, dramatickou a zábavnou infotainmentovou formu," dodává Motal.

Podobně charakterizují formu reportáže i druzí dva experti. "Je to ale svobodná volba novináře a média. Nemohu například Blesk kritizovat za to, že má velké titulky, nebo Českou televizi, že tam vystupují lidé v obleku a kravatě," dodává Škop.

Za problematické považují odborníci i záběry ulice a domu, kde ve Švýcarsku Andrej Babiš mladší aktuálně žije. "Dnes už se dá podle takových záběrů poměrně jednoduše zjistit, o které místo jde. Přitom jsou to informace, které jsou z informačního hlediska zbytečné a nerelevantní a slouží jen dramaturgii," říká Motal.

Redakce Aktuálně.cz oslovila jednoho z autorů reportáže Jiřího Kubíka s žádostí, aby okomentoval výtky odborníků. Ani po dvou dnech však nedostala odpověď. Babiš se může soudit, velkou šanci na úspěch však nemá

Rodina premiéra Babiše se samozřejmě může proti reportáži bránit i soudní cestou. "Na to mají samozřejmě právo, ale výraznou šanci na úspěch nevidím. Jejich snahu by předem diskvalifikovala pozice předsedy vlády jako významné politické veřejné osoby a to, že do kauzy rodinu zapojil sám," říká Škop.

Tejkalová dodává, že i s přihlédnutím ke všemu řečenému, jí Andreje Babiše mladšího bylo po shlédnutí reportáže líto. "Ale nic to nemění na to, že by lidé měli koneckonců vědět i to, jak dnes žije premiérův syn z prvního manželství. Že má premiérova rodina dvě roviny, jednou je načančaná, úžasná, lesklá rodina a pak druhou rodina, která žije schovaná někde v bytovém domě ve Švýcarsku," dodala děkanka.

A v závěru se výrazně ohradila proti slovům ministra životního prostředí Brabce. Fyzické hrozbám novinářům jsou naprosto nepřijatelné a myslím si, že by neměly být součástí veřejného prostoru. Pan Brabec by za své vyjádření měl být ostře pokárán svou stranou," uzavřela Tejkalová.

K etice reportáže Slonkové a Kubíka se ostatně vyjadřují i sami novináři. Příkladem je třeba příspěvek šéfredaktora časopisu Respekt Erika Taberyho.

URL| <https://zpravy.aktualne.cz/domaci/hyenismus-nebo-poctiva-prace-experti-povazuji-reportaz-kubik/r-6ede4a38e7ef11e8a470ac1f6b220ee8/>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
aktualne.cz

Jed hesla „Jude Slavie!“ měla odhalit výstava. Sparta si ji na svém stadionu nepřála

16.11.2018 seznamzpravy.cz str. 00 Sport, Fotbal, Stalo se
Adam Sušovský

Je to temná stránka pražského fotbalového derby: Pokřik „Jude Slavie!“ znovu znechutil velkou část společnosti. I v roce 2018 ho na českých stadionech křičí davy lidí. Disciplinární komise se Spartou ve čtvrtek zahájila řízení a vedení ligy poprvé přiznává, že v boji proti antisemitismu nejspíš bude muset přitvrdit. Hrozí Spartě například uzavření stadionu? A pomohlo by vůbec něčemu?

Běží nastavení prvního poločasu, Guélor Kanga právě z pokutového kopu otáčí vývoj zápasu a Sparta má v nejvypjatějším souboji podzimu najednou navrch, vede nad Slavii 2:1. V tom to přijde: Místy až frenetickou atmosféru tak jako v průběhu utkání už několikrát předtím i potom přeruší pokřik, pro který spousta lidí nemůže mít pochopení: „Jude Slavie, Jude Slavie...“ mrazí Letnou.

Čirou radost z gólu převálcovala nenávisť k soupeři.

Davy fanoušků na stadionech v České republice mohou i v roce 2018 beztrestně křičet heslo, které si většina společnosti spojuje s hrůzami holocaustu. Jak je to vůbec možné a dá se antisemitismus z českých tribun vymýtit?

Už je to deset let, co Česká televize v průběhu přímého přenosu z pražského derby vypínala ručkové mikrofony. Vyjma několika článků jsme se od té doby dalšího, byť alespoň takto minimalistického projevu vymezení se vůči antisemitismu, od nikoho dalšího nedočkali. Ligové funkcionáře ani politiky téma zjevně nezajímá, občas vyjádřená stanoviska jsou jen plná frází. Zatímco po pokřicích „Pelta ven!“, směřovaných před časem na adresu tehdejšího šéfa fotbalové asociace, se po celé republice přerušovaly zápasy, za „Jude Slavie“ padaly pokuty v řádech nejméně desetitisíců korun.

Výmluvné je i vyjádření hlavního rozhodčího posledního derby Petra Ardeleanu: „Zaregistroval jsem to (pokřik) během utkání třeba dvakrát. Neumím si ale představit, že bych to měl nějak dál řešit. Nechtěli jsme do toho utkání sahat, přerušovat ho,“ řekl sudí v rozhovoru pro deník Sport.

Někteří fanoušci letenského klubu, a dokonce i zástupci Sparty samotné opakovaně tvrdí, že pokřik nemá a nikdy neměl s utrpením Židů nic společného. Jenže nedávné derby vyvolalo na sociálních sítích znovu tak silné diskuze, že už na ně i vedení ligy musí reagovat. Atmosféra kolem nejsledovanějšího zápasu tuzemské ligy houstne. Disciplinární komise ve čtvrtek se Spartou zahájila řízení a na Letnou nejspíš zase dorazí výměr

pokuty. Třeba to ale bude skutečně naposledy, co trest zůstane „takhle mírný“. Ve vzduchu začínají pod tlakem veřejnosti a médií lézat i pojmy jako uzavření části tribun či celého stadionu.

„Pokud se pokřiky tohoto typu budou v tak výrazné míře opakovat, nelze vyloučit uložení i jiného typu trestu, například uzavření části stadionu, ať už nepodmíněně nebo třeba s delším podmíněným odkladem,“ řekl Seznamu předseda disciplinárky Richard Baček. Pokud dojde na jeho slova, v boji proti neakceptovatelným projevům fanoušků začne v příštích týdnech a měsících přituhovat.

„Má to dvě roviny. Ta první je taková, že si jako klub tenhle pokřik v ochozech nepřejeme a na tribuny nepatří. Na druhou stranu trvám na tom, co nějakou dobu opakujeme: Ten pokřik nemá žádnou souvztažnost k antisemitismu a naši fanoušci nejsou antisemité,“ kritizuje, ale zároveň i brání fanoušky Sparty mluvčí klubu Ondřej Kasík.

Odvolává se na poznatky slávistického znalce fotbalové historie Vladimíra Zápotockého. Podle jeho výkladu pokřik vznikl už v roce 1923, nikoliv kvůli nacistickým plánům na anihilaci světového židovstva, ale „jen“ na základě lidových předsudků vůči Židům. Šlo o reakci na pojišťovací podvod, kterým si Slavia přivydělala nemalé peníze. Klub si tehdy domluvil na listopadovou neděli utkání s West Hamem. Ve spolupráci s meteorologickým ústavem si ho zároveň nechal pojistit proti dešti. Zápas se kvůli počasí nakonec skutečně hrál až o den později a Slavia za něj inkasovala dvakrát: Jednou od pojišťovny, podruhé od diváků. Když se o týden později hrálo derby se Spartou, křičeli na sešíváné hráče diváci z tribun „Vy Židi!“

Od té doby se toho ale hodně změnilo. Neuplynula ani dvě desetiletí a německé slovo „Jude“ bylo vepsáno do Davidových hvězd, které z příkazu nacistů museli Židé nosit na svém oděvu. S tímto cejchem pak byli deportováni do koncentračních a vyhlazovacích táborů. Celkem jich do konce druhé světové války bylo vyvražďeno zhruba šest milionů. A právě v souvislosti s tím pokřik „Jude Slavie“ zachází za neakceptovatelnou hranu.

„Je to velice složitá situace. My vstupujeme do debaty mezi dvěma světy. Já rozumím tomu, že se ten pokřik může dotýkat někoho, jehož rodina nebo některý z předků zahynul v koncentračních táborech. Proto je za nás pokřik strašně špatně a z mého osobního pohledu za hranou. Na druhou stranu si jsem jistý, že není vzkazem určeným těmto lidem. Ale že ten pokřik je jen součástí rivality mezi Slavii a Spartou,“ říká Kasík. Celý rozhovor s ním si můžete pustit ve videu nahoře v článku.

Sociolog Dino Numerato z Institutu sociologických studií **Fakulty sociálních věd** UK s ním souhlasí, ale jen částečně. „Já věřím tomu, že si ten pokřik skutečně většina fanoušků Sparty nespojuje s antisemitismem. Pokud se ale mnozí fanoušci obhajují tím, že pokřik s antisemitismem nespojují, dokážou si jistě uvědomit i to, co ten pokřik může znamenat ve veřejném prostoru mimo tribuny stadionu, a nést za to nějakou zodpovědnost. Tady přece nejde o ně samotné, že oni si to s antisemitismem nespojují. Tady jde přece o lidi, kteří si to s ním spojit mohou,“ říká Numerato.

Pamětníci si nevybavují, že by v éře socialismu při derby jakákoli hesla spojená se židovstvím padala, žádná kontinuita s již zmíněným příběhem o pojištění proti počasí z roku 1923 se tedy nepěstovala. Pokřikování „Jude, Slavia“ se na tribunách objevilo až začátkem 90. let. Tedy v éře, kdy se v uvolněných poměrech začala v Česku probouzet i neonacistická scéna.

Ať už je to tak či onak, všichni za ligu i Spartu zodpovědní činovníci jsou zajedno: Nejlépe bude, když se pokřik z tribun vymytí. Jenže k tomu, jak se už dlouhá léta ukazuje, jaksi chybí pevnější vůle.

Klub samotný na to podle Kasíka nemá žádné páky. Odvahu přerušit zápas nebo úplně uzavírat stadion zatím nenašla (nebo možná hledat nechtěla) ani liga, v jejímž čele stojí viceprezident Sparty Dušan Svoboda. A bez projevů znepokojení vnímají situaci i státní a bezpečnostní orgány, přestože o antisemitských projevech na českých stadionech píše i britský deník The Guardian, který si chování fanoušků povšiml v nedávném pražském derby.

„Už jsou to dva roky, co jsme iniciovali jednání s vedením fotbalové asociace. Řekli nám, že o tom problému vědí a budou se ho snažit potlačit. Ve skutečnosti se, jak víme, nestalo vůbec nic. Na druhou stranu je třeba říct, že to bylo ještě za jiného vedení pana Pelty a že teď má asociace asi úplně jiné problémy. Výsledek je nicméně takový, že se ten pokřik řve pořád dál,“ říká zklamaně tajemník Federace židovských obcí V ČR Tomáš Kraus. Podle něj si lidé na fotbale ani neuvědomují, co křičí. Proto spíše než represe může pomoci hlavně osvěta.

„Klub by měl s fanoušky primárně pracovat, aby k podobným situacím nedocházelo, je řada příkladů dobré praxe, kdy se to daří. Sám na fotbal rád chodím, fandím Mladé Boleslavi, kde podobné problémy naštěstí nejsou,“ tvrdí i ministr vnitra Jan Hamáček (ČSSD). „Není to jen úloha klubů, ale celého fotbalového hnutí, jakož i politických a legislativních pater. Tak, aby se ta situace mohla změnit,“ oponuje mu Kasík. A právě takto si jednotlivé strany mezi sebou přehazují zodpovědnost jako horký brambor pořád dokola.

Tiskový mluvčí Sparty zmiňuje jako dobrý příklad k následování Anglii. Tam v 80. letech do problémů s násilnickými fotbalovými chuligány výrazně vstoupila vláda Margaret Thatcherové, a to tvrdými zákonnými úpravami. Ty platí dodnes a za jakékoliv problémové chování včetně přímých a jednoznačných antisemitských výlevů následují v Anglii tvrdé tresty. Ve fotbalové rovině je to zákaz vstupu na stadion, ale dotyčným

hříšníkovi hrozí i trestní stíhání. Ostatně jako v Česku. Typickým terčem urážek v Anglii bývá třeba Tottenham Hotspur. Hanlivé pokřiky vůči klubu, jehož fanouškovská základna se historicky spojovala s židovským obyvatelstvem severního Londýna, příznivci soupeře doplňovali i syčením odkazujícím na plynové komory.

S nápaditým řešením, jak do budoucna podobným úletům předejít, přišel před nedávnem majitel Chelsea Roman Abramovič. Předcházely tomu právě urážky Židů ve vzájemném utkání s Tottenhamem. Ruský miliardář s židovskými kořeny dal potrestaným fanouškům svého klubu vybrat: Buď přijmou zákaz vstupu na fotbal, nebo povinně absolvují exkurzi koncentračního tábora v polské Osvětimi. „Víte, když lidem zakážete vstup na stadion, tak nezměníte jejich myšlení,“ vysvětlil deníku The Sun předseda představenstva Chelsea Bruce Buck. „V minulosti by fanoušek dostal tři roky zákaz vstupu na stadion. Nyní se ale každý může zamyslet, jestli to, co dělá, je správné. Náš přístup může pomoc změnit myšlení některých lidí,“ dodal.

„Tottenham Hotspur má vůbec s antisemitismem své zkušenosti. Je to klub ze severovýchodu Londýna, kam ve třicátých letech prchali pronásledovaní Židé z celé Evropy. Fanouškovská základna Spurs se proto rekrutuje i ze členů židovské komunity a soupeři na ně historicky křičí „Yid“. To je slovo, které má mimo židovskou komunitu hanlivý, antisemitský význam. Velice zajímavé ale je, že fanoušci Spurs se nad tím dokázali povznést a význam té urážky úplně obrátit. Sami dokonce křičí: „Who are we? Yid army!“ (Kdo jsme? Židácká armáda) V sezoně 2013/14 byli dokonce zatčeni tři fanoušci Spurs, kteří to křičeli. Byl s nimi veden soudní proces, ale nakonec byli zproštěni viny. Dokázali si totiž obhájit, že pro ně samotné má ten termín úplně jiný význam než pro fanoušky ostatních klubů,“ říká sociolog Numerato.

„To ale nejspíš bohužel není příležitost pro fanoušky Slavie. Oni ani klub totiž historicky nejsou se židovskou komunitou vůbec nijak spjatí. Z interpretací historiků se zdá, že v minulosti měla k židovské komunitě blíže spíše Sparta,“ zmiňuje Numerato historické souvislosti.

To už se zase vracíme do doby před druhou světovou válkou. Tehdy v Praze sídlily hned tři ligové kluby na Letenské pláni. Vedle Sparty i Slavia a také klub DFC, za který hrávali zejména německy hovořící Židé. Klub DFC nacisté na začátku války zrušili. Klub zanikl a většina jeho hráčů zmizela v odsunech. Nejen to, ale i další silné příběhy mapuje chystaná výstava „Fotbal ve století faulu“. Připravil ji Památník Šoa, jehož práci vede výtvarník a režisér Pavel Štingl.

„Všichni vědí, že Bican je král kanonýrů. Ale málokdo ví, že vzal své vlastní peníze a díky známostem zkorumpoval nacisty, aby zachránil z transportu rozhlasového komentátora židovského původu Josefa Laufera. Mapujeme celou historii fotbalu a chceme výstavou mimo jiné říct i to, že je fakt nepatřičné, když se na stadionech hajluje a nebo křičí pokřiky jako ‚Jude Slavie‘,“ řekl Štingl. Výstava je připravená, ale její artefakty jsou zatím jen uskladněny prostorách nádraží Praha-Bubny, pár zastávek tramvaje od Letné. Právě z Bubnů vyjížděly transporty Židů do koncentračních táborů. Projekt Památníku Šoa je jeden z mála, ne-li jediný, který se osvětou snaží fanoušky přesvědčit.

Štingl plánoval, že by projekt vystavil přímo na letenském stadionu Sparty. Výstava byla koncipovaná pro spartánskou rodinnou tribunu. Jednal o tom s letenským klubem i se Slavií, neúspěšně. Sparta ale nakonec vyjádřila obavu umístit výstavu s parterstvím Slavie na svém stadionu. Roli prý vedle velké rivality obou „S“ sehrála také éra napjatých vztahů mezi letenským klubem a jeho vlastními ultras. Klub měl údajně obavy z jejich reakce na možnost, že by se na jejich stadionu objevila klubová symbolika rivala z Edenu.

„Pan Štingl si představoval, že se na tom stejnou měrou bude podílet i Slavia a budeme na tom participovat všichni. Jenže nedošlo ke shodě, že by na stadionu jednoho z historických rivalů měla být výstava, ke které se připojí i druhá strana. Rivalita mezi kluby je obrovská, přesto věřím, že bychom měli být schopni se domluvit, abychom takovou věc podpořili,“ vysvětluje Kasík.

Na stole proto existuje záložní varianta: Štingl plánuje postavit na Letenské pláni přímo na trojmezí, kde v minulosti sousedila hřiště Sparty, Slavie a DFC, budovu připomínající fotbalovou šatnu. A výstavu umístit do ní. Dino Numerato má ještě jeden nápad: „Co třeba vytvořit na příští zápas červené karty, které by měl každý fanoušek na své sedačce? Ti, co s pokřikem ‚Jude Slavie‘ nesouhlasí, by to mohli dát ve chvíli, kdy by se začal řvát, symbolicky najevo. Je pochopitelně otázka, zda vroucí tribuny nabízí pro takovou iniciativu to pravé místo. Iniciativa pana Štingla a jeho výstava je důležitým připomenutím, že řada lidí vnímá to neškodné a neantisemitské ‚Jude Slavie‘ velice citlivě.“

URL| <https://www.seznamzpravy.cz/clanek/jed-hesla-jude-slavie-mela-odhalit-vystava-sparta-ji-na-svem-stadionu-zakazala-60015>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
[seznamzpravy.cz](https://www.seznamzpravy.cz)

Čechy uhranula vize silného státu. Sametu se vysmívají, tvrdí sociolog Prokop

17.11.2018 ceskaskola.cz str. 00

· Štítky: demokracie, moderní dějiny, názory, politika

Odkud se v Česku bere čím dál chladnější a cyničtější vztah k heslům a ideálům sametové revoluce ze 17. listopadu 1989? Daniel Prokop, sociolog ze společnosti Median a **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v rozhovoru pro Aktuálně.cz tvrdí, že lidé sázejí hlavně na efektivitu a nechtějí v politice už žádné velké ideje.

Daniel Prokop (twitter.com)

Daniel Prokop v rozhovoru mimo jiné říká: Všechny politické strany vykročily v Česku k centru. Levice ustoupila z progresivní daně, pravice naopak z placeného školství či zdravotnictví. Politické strany se tak začínají stále více unifikovat, jejich programy se slučují, málem je od sebe nerozeznáte. Lidé proto tedy nevolí podle odlišných programů, ale pragmaticky toho, o kom jsou přesvědčeni, že splní své sliby. A uvěřili více Andreji Babišovi než ČSSD, která nedokázala zaručit ani fungování vlastní strany.

Lidé dokážou premiéru Babišovi odpustit hodně věcí. I jeho údajnou spolupráci s StB. Dost jim vadí i Čapí hnízdo, ale přesto ho volí, protože věří v efektivitu jeho vládnutí. Protože je jim sympatická vize silného státu, protože jsou v něčem zklamáni z polistopadového vývoje, vymahatelnosti práva... Tohle vše imponuje lidem nad padesát let, takže volí Andreje Babiše. Nabízí jim silný stát oproštěný od ideologie... a který nebude moc solidární, protože Češi jsou podle mezinárodních výzkumů spíše individualisté.

V rozhovoru zazní také tyto otázky a odpovědi:

Je silící pragmatismus dobrým, či špatným signálem? Špatným, pokud opustíme hodnoty svobody, základů liberální demokracie, solidarity, respektu k menšinám, stejných šancí, ústavnosti... pokud všechny tyto hodnoty zahodíme. Nemusí to být ale nutně špatně, jestliže jistý pragmatismus přispěje k redefinování listopadových výzev a hesel, aby odpovídaly dnešnímu rozvoji a požadavkům společnosti.

Vytratil se z české společnosti prozápadní entuziasmus "být jako Západ", který byl 17. listopadu 1989 víc než patrný? Co se stalo? Jako by bylo jedno, kam patříme. Mají na to snad vliv postoje prezidenta USA Donalda Trumpa, brexit, migrace, anebo snad i prezident Miloš Zeman? Možná vás překvapím výsledky našeho nedávného průzkumu pro ČT, v němž jsme se ptali lidí na to, jak hodnotí zlomová rozhodnutí v českých dějinách. Sedmdesát procent hodnotí například vstup do NATO či Evropské unie pozitivně. Spolu se vznikem Československa v roce 1918 jde v očích lidí jednoznačně o nejpozitivnější rozhodnutí a etapy českých dějin. Hodně negativně naopak hodnotí mnichovskou dohodu z roku 1938, komunistický převrat z února 1948 či okupaci armádami Varšavské smlouvy 21. srpna 1968. Tedy ty symboly nastupujícího autoritářství. Negativní diskurz, na který se ptáte, sdílí tak třetina české populace.

Právě tohle bychom měli mít na paměti a nerezignovat v obavě, že negativismus v Česku mezi lidmi dominuje. Není tomu tak.

Celý text naleznete [zde](http://www.ceskaskola.cz/2018/11/cechy-uhranula-vize-silneho-statu.html)

URL| <http://www.ceskaskola.cz/2018/11/cechy-uhranula-vize-silneho-statu.html>

Pavel Žáček pro EZ: Kde byl 17. listopadu 1989 Andrej Babiš? Proč vůbec chodí dávat věnce na Národní třídu?

17.11.2018 eurozpravy.cz str. 00

Josef Brož

Poslanec Pavel Žáček (ODS) ve velkém rozhovoru pro EuroZprávy.cz říká, že česká společnost se ani téměř 30 let od listopadu 1989 dosud nevyrovнала s komunistickou minulostí. Tvrdí, že v posledních letech dochází k cílenému vymazávání paměti, relativizaci hodnot a falšování dějin. Do politiky by on sám jako poslanec chtěl vnést zpátky ethos 17. listopadu 1989. Před letošním výročím potlačení manifestace na Národní třídě se veřejně ptá: „Kde byl tehdy Andrej Babiš?“

Dlouho jsme se neviděli. Pamatuji si, že Pavel Žáček, všemi přezdívaný Pažout, patřil vždy k těm agilním. Dokázal diskutovat doslova do úmoru a mezi jednotlivými zástupci fakult na pražském Smetanově nábřeží - čítající DAMU, FAMU, Fakultu žurnalistiky a Filozofickou fakultu Univerzity Karlovy - patřil vždy k těm nejvýřečnějším. To mu zůstalo i dnes.

Koncem 80. let, kdy vznikl mezi fakultami projekt Studentského tiskového a informačního střediska (STIS) zahrnoval potom i fakulty další - až po mediky a přírodovědce z Jarova. Byl tím tehdy utvořen zárodek čehosi, čemu se bude později, po 17. listopadu 1989, říkat trochu eufemisticky: studentské hnutí. Výsledkem scházení byl i později vznik prvního svobodného studentského periodika po dvaceti letech, totiž Studentských listů.

Poslanec Pavel Žáček, jenž právě čerstvě vstoupil do ODS, působí vážně, možná až příliš, přesto v jeho oku zablýskne občas čertovský plamínek spikleneckví, jak jsem si ho vždy u něj pamatoval. Je pro svou věc zapálený, ostatně jako vždy, jeho zápal ale doznal rámce, který přichází patrně s věkem a zkušenostmi. Je v něm snad i nějaká ta míra uvážlivosti, a také nový pocit zodpovědnosti.

Chvilí jsem přemýšlel, zda mám Pažoutovi tykat nebo vykat. Rozhodl jsem se nakonec pro vykání, i když mi to nešlo vždy. Přeci jenom ale tohleto není žádné přátelské poklábosení u piva, ale vážný rozhovor s poslancem pro EuroZprávy.cz. Sešli jsme se po dohodě na nádvoří pražského Klementina, kam dorazil ve tmavém obleku rovnou ze Sněmovny parlamentu České republiky, sice s trochu s mírným zpožděním, zato ale tlustým ruským slovníkem pod paží.

Napadlo mě, že si asi potřebuje doplnit slovní zásobu k nějakému tomu svému zkoumání pro něj závažných (asi ruských) dokumentů.

Pavel Žáček / foto: Archiv Pavla Žáčka

„Nemáme pomníky, památníky nemáme, nemáme úplné seznamy zavražděných, umučených, popravených z (éry komunismu).“

Pane poslanče, patříte ke generaci, o které se někdy mluví jako o generaci 17. listopadu 1989. Dneska už to vypadá jako že to bylo dávno, bude to již brzy, v příštím roce celých 30 let. Jakou nejsilnější vzpomínku si na tu dobu uchováváte?

Uchováвам si zejména silný emocionální náboj, možná i určitou míru naivity, poté také – nechtěl bych, aby to znělo nějak pateticky – něco jako odkaz, který byl možná v poslední době pro mě zesílen tím, že dnes stále častěji slyšíme spoustu hlasů o 17. listopadu, jako kdyby ten masakr bezpečnostních složek na Národní třídě pomalu ani nebyl. Když to říká třeba prezident republiky...

Moment, pokud vím, tak prezident řekl, že to nebyl masakr ve srovnání s jinými opravdovými masakry. Bušilo se tu sice obušky, nebyli ale žádní mrtví... prostě Tian'anmen to nebyl, že?

Ne, to rozhodně nebyl. Ale předně: jsme ve střední Evropě, a navíc... on to takhle neřekl. On potřeboval zpochybnit to, že tam byl ten zásah. Pokud vím, sám v závěru té poslední fáze [pozn. redakce: průvodu 17. listopadu z Albertova na Národní třídu] nebyl. Když člověk přepadne do politiky, potom je náhle konfrontován s těmi aktéry i z té druhé strany... tak to vidí trochu jinak. Ne že bych to i dříve nevnímal, že bych se dříve tomu nevěnoval - a jako bývalý ředitel Ústavu pro studium totalitních režimů (ÚSTR) a díky svému předchozímu profilu jsem s tím bych s tím byl konfrontován -, ale když se ocitnete pár metrů face to face, s některými osobami...

... jako třeba ze zásahového pluku?

Také... Ano, jsem dokonce v jeho podvýboru i výboru...

Tím máte na mysli komunistického poslance Zdeňka Ondráčka...

My říkáme neutrálně v poslaneckém klubu: kolega Ondráček...

Prošel jsem již dříve různými diskusemi o naší minulosti. Nicméně pro mne bylo tou největší ranou, když jsem jsem stál metr, na metr a půl před [Miroslavem] Grebeníčkem (pozn. redakce: předseda Komunistické strany Čech a Moravy v letech 1993 až 2005. Jeho otec Alois Grebeníček (1922-2003) byl na přelomu 40. a 50. let vyšetřovatelem Státní bezpečnosti (StB) v Uherském Hradišti, kde měl nelidsky týrat a mučit vězně). To nebylo přes média, zprostředkované, najednou jsem ho viděl a slyšel... jak oni prostě falšují naši minulost. A to jsem prošel již předtím opravdu řadou diskusí, kde jsem byl aktivním aktérem, přesto jsem byl překvapen, jak velké jsou ty názorové světy, jež mezi sebou existují.

Jsou to světy mezi sebou naprosto oddělené: nejen ale mezi demokraty a komunisty, ale i uvnitř toho demokratického spektra. Nejhorší věcí je falšování dějin. A já tu navíc cítím, že trend posiluje ve zcela novém fenoménu: naprostému vymazávání dějin a paměti národa.

Asi to pro ně byla nějaká jiná emotivní vzpomínka, pokud byli třeba za tím štítem, než pro vás, který jste stál před ním. Ta emoce musí být určitě jiná...

To samozřejmě. To já jim neberu. Ale co naprosto nechápu, že oni nepochopili, že stáli na té špatné straně barikády. To je ten problém. Kontinuita a diskontinuita jsou fenomény, o kterých je nutné se bavit. To, že tady ve střední Evropě jsme byli takoví demokraté, že oni dostali novou šanci - a do jisté míry, myslím, že ji i

promarnili... vím, že mají nějaký elektorát, a i když jim ubývá, přesto je někdo vzývá, je to odkaz naší politické reality a dědictví...

Ale musím jasně říct, že vyrovnání s minulostí neskončí, dokud komunistická strana nepřijme 17. listopadu jako začátek vítězství obnovy demokracie a svobody.

Pavel Žáček / foto: Archiv Pavla Žáčka

Takže ta vaše emoce je spojena i s tím, že někteří lidé to dnes zpochybňují. Co ale ta vaše tehdejší emoce ještě obnášela?

Bylo mi tehdy v roce 1989 dvacet let. Atmosféra v těch dnech vrcholila, i když jsem tomu toho 17. listopadu ráno ještě moc nevěřil, bral jsem to tehdy hodně stavovsky, snažil jsem tam dostat své spolužáky, a to i z těch lepších komunistických rodin. Když k tomu došlo, člověk na to svým způsobem byl již připravený. Já jsem tam byl až do konce... i když jsem v jednu chvíli doprovázel jednu slečnu... a potom jsem se nemohl dostat zpátky do toho kotle.

Vy si tedy připadáte na té správné straně. Výklad dějin ale často píšou vítězové. Vy se přece výkladem dějin také profesionálně zabýváte. Nepíšete vlastně ty dějiny dnes právě vy? Jak to je s tím výkladem? Někdy se tomu říká narativ... způsob vyprávění.

Může to být pravda. Ale obecně, ta obnova demokratického systému a svobody a posléze i demokratického kapitalismu, to se zdálo být na počátku 90. let jako obecně přijatou pravdou, nejenom v Československu, ve střední a východní Evropě, ale i jinde: ta ofenzíva západního svět v čele se Spojenými státy byla obrovská. A v první dekádě to vypadlo, že se to podaří i v dalších demokratických státech. Tato myšlenka se šířila. Víme, jak to dopadlo v Rusku, je to samozřejmě složitá věc, a samozřejmě víme, že pomáhat, nechci říct zavádět a podporovat demokratické systémy, je často historicky i podmíněné.

„Vyrovnání s minulostí neskončí, dokud komunistická strana nepřijme 17. listopad jako začátek vítězství obnovy demokracie a svobody.“

Ta emoce, myslím, byla hlavně spojena s tím, že jsme se mohli vztahovat... před únor 1948, určitě jsme přeskočili symbolicky rok 1968 a Pražské jaro, respektive jsme šli až před říjen 1938. Ta obnova a návrat do Evropy se vším, co to tehdy znamenalo, to byl cíl, a přidaným bonusem byl potom ještě vstup do NATO. Dneska se potvrzuje, že to jediný faktický model v rámci nějakého většího celku. A zde odkazují na naše historické zkušenosti z let 1938, 1948 i 1968.

Když píšete, a vy se věnujete zejména bezpečnostním složkám bývalého režimu, potvrzujete si tím své vlastní přesvědčení, že studujete „to zlo“, nebo jak to u vás osobně je?

Abych se k tomu přesně vyjádřil, musím jít ještě před rokem 1989. Když člověk objevoval zakázanou literaturu, když jsem měl možnost číst knihu Antonína Kratochvíla: Žaluji o procesech z 50. let, říkal jsem si: ‚Když toto byli schopni dělat vlastním lidem, tak co byli schopni těm ostatním?‘ Po roce 1989, jak ve Studentských listech, kde jsme historii věnovali velký prostor... i později při průniku do archivů – a až k pochopení toho, že je potřeba vybudovat instituce (- a mít na to kvalifikované lidi, i když se to nedaří úplně, ale je to ale naprosto nutná cesta, již se prošlo Polsko, Německo a další země), jsem ve svém zájmu pokračoval dál i poté, co jsme všichni nabyli svobody a kdy jsem ji nabyli i já sám osobně. Tou první věcí byl tedy zájem, velký zájem. Mimochodem, ty první roky po roce 1989 byly naprosto nejsvobodnější...

Druhou věcí byl sílící pocit určité zodpovědnosti. Vzpomínám si na rok 1990, na ten okamžik 1. výročí 17. listopadu, když se začalo říkat, že bychom měli stavět pomníky. My jsme si z toho dělali trošku legraci, z toho patetismu. Říkali jsme si: no, to se stalo, měli jsme svobodu, mluvilo se také o ukradené revoluci. Nám se prostě tehdy zdálo naprosto normální, že v této historické situaci zvedli právě studenti tu vlajku, stali se součástí demokratizačního procesu, odstartovali ho, utvořili prostor všem, ale říkal jsem si, že by se neměli stavět se do nějaké role...

...spasitelů třeba?

Možná jsme byli ještě pod vlivem toho, jak stavěl pomníky a koho dával na piedestaly ten předchozí režim. Ale z pohledu nynějšího, budování demokratického státu, právního státu, demokratického kapitalismu, vidím jako nutné, že by se ty věci měli připomínat – a dnes už jsem v situaci, že si myslím, že památníky se měly stavět. Měly se více ty polistopadové převratové špičky snažit o obnovu hodnot: občanských, politických, ale i těch morálních, které zde existovaly před rokem 1938. Vidíme to na počtu - třeba u odbojářů, kteří položili život za dvacet let trvající demokratický stát - Československou republiku.

„Pokud zapomeneme na ty mrtvé, tak ten totalitní režim, který tu již fakticky není, vlastně vyhrál.“ - „Máme ambivalentní vztah k antikomunistické rezistenci (...) máme ambivalentní vztah i k druhému odboji, i k tomu, co se dělo během nacistické okupace.“

To si myslím, že se nepodařilo. A to je i chyba toho, že nemáme ty pomníky, památníky nemáme, nemáme úplné seznamy zavražděných, umučených, popravených. A to nemluvím jenom o třetím odboji nebo obecně o antikomunistické rezistenci: tento ambivalentní vztah máme dokonce i k druhému odboji, a k tomu, co se dělo během nacistické okupace.

Takové bylo tedy moje osobnostní zranění... které vyvrcholilo tím, že si dnes myslím, že bychom měli jít cestou, jíž jdou ostatně i jiné postkomunistické státy, mezi nimiž má absolutní prvenství Polsko, jejíž občané, historikové i novináři vědí, že musejí do minulosti investovat, protože jediné tím, že tak činí, vlastně existují a bude jim zajištěna i budoucnost státu a společnosti. Musejí se snažit, aby lidé věděli, proč jsou vlastně Poláci, neboť jediné tímto způsobem bude zjištěna i budoucnost státu a toho jejich národního živilu - v tom demokratickém slova smyslu. Pokud zapomeneme na ty mrtvé, tak ten totalitní režim, který tu již fakticky není, vlastně vyhrál.

Takže je to pro vás něco jako boj za „dobro demokracie“ proti „zlu komunismu“?

Já myslím, že zjednodušeně se to také tak dá říct, vím, že je to složitější. Při porovnávání toho souboje za železnou oponou v rámci studené války, vím, že tam byly různé věci. S odstupem času některé věci určitě akademicky neobstojí. Nejsem naivní, v reálném čase se často řešily problémy, protože se pracovalo s reálnými lidmi, kteří měli své zájmy... máme případy řady agentů, kteří byli schopni opakované zrady, máme tu případy dublerů, ale i defektory, kteří byli zběhy a pomohli Velké Británii, Francii, Spojeným státům americkým, Spolkové republice Německo, kteří pomohli demokratickému režimu a demokratickým systémům. Máme tu ale také na druhé straně například i americké zpravodajské důstojníky, americké vojáky, dokonce i americké agenty žijící v Československu, agenty, kteří pomáhali komunistickému bloku.

Vím, že to bylo složitější... Ale demokracie má mnohem těžší prostředky, musí věnovat více času na odpor, musí to všechno projít celou tou demokratickou procedurou. Demokracie nemá takové prostředky jako totalitní režim, který všechno nařídí. Přesto byla demokracie schopna odolat komunismu, nejdříve agresivnímu útoku směrem do západní Evropy a do třetího světa, a potom i nerozšiřování komunismu, takovou zvláštní taktikou, která byla kombinací postupu v ekonomické, politické, kulturní oblasti – například vývozem rock'n'rollu ze západu na Východ–, téměř zcela rozložit. V tom nedílnou hrály roli i zpravodajské služby, které využívaly slabostí lidí.

Když dnes otevíráme ke studiu archivy, nalezneme tam ve spisech osudy řady osob, o jejichž odvrácené stránce osobnosti jsme dosud nic nevěděli. A přesto tady existují ve společnosti výrazné sociální skupiny, které nevěří, že by jejich - kolega, partner, manžel, manželka - spolupracovali s tajnou policií, nedovedou si to připustit, a označují en bloc tyto archivy za vymyšlené, zfalšované – že prostě to, co tam najdete, že to prostě není pravda.

Ale nebyla to dokumentace, jak vy říkáte, toho zločineckého komunistického režimu? Na mnoho ze sledovaných lidí se zakládaly dokumenty jenom proto, že je režim chtěl zničit...

Určitě. Byla to velká manipulace s lidmi: musíme ale rozlišovat to svinstvo, toho všeho sběru, mnohdy účelového, sbíralo se jenom to, co chtěli, potřebovali toho člověka dostat, a tak využívali toho, co se jim hodilo. Potřebovali ho zkompromitovat nebo ho prostě zničit – dohnat ho k sebevraždě nebo zaútočit na jeho rodinu nebo okolí. Ti lidé byli definováni jako nepřátelé nebo lidé, které byly označovány jako zájmové osoby, sledované a prověřované (nepřátelské). Byli ale i jiní, kteří byli definováni, že by mohli být spolupracovníky, mohli podlehnout z různých důvodů: kvůli penězům, někdo kvůli ženám nebo osobním vlastnostem.

Má to někdy nechtěně i některé humorné stránky věci. Viděl jsem jeden svazek, kde si vytipovali člověka, muže, ale potom zjistili, že ho doma žena mlátí... i tyto materiály obecně nabízejí určitý přesně definovaný pohled do společnosti a jednání konkrétních osob, a s tím se musíme každodenně učit a naučit pracovat. Máme ale šanci té době takto lépe porozumět.

Vy ve svých odpovědích často používáte termín, že ten minulý režim byl totalitní. Je tomu tak?

Ano.

Ale s tímto nejsou všichni v historické obci zcela ztotožnění. Někteří tvrdí, že souvisí pouze s fašismem a že se jeho užíváním, neboť minulý režim měl i určité vývojové fáze, se skutečnosti spíše zatemňují. Vy asi budete znát francouzskou historičku Muriele Blaive, která tvrdí, že v české společnosti existovalo něco jako „společenská smlouva“ mezi komunistickou vrchností a občany. Jak se na to díváte?

Asi máme každá právo na názor: nejde jenom o teorii, ale i o praxi. Pokud bych se měl vyjadřovat k ní, z těch jejich prohlášení vyplývá, že - ač je poradkyně ředitele Ústav pro studium totalitních režimů (ÚSTR) - evidentně ty archiválie z našich archivů nezná, když je schopná se vyjadřovat, že v nich žádné doklady o krvavé podstatě - i stalinismu, nikoliv jenom komunismu, prostě nejsou...

Já se určitě přikláním k tomu pohledu, že tu jsou základní parametry vnímání totalitarismu a totalitního systému, které i přes to, jak se systém vyvíjel, a kdo stál v jeho čele, se nijak nezměnily. Tedy ani za Pražského jara, se komunistická strana nepustila uchopení totální moci, byť tu na krátkou dobu padla cenzury. Protože já se zaměřuji nejenom na zpravodajské služby, ale i na fungování represivního aparátu, a vidím to přes ten represivní aparát. Tato diskuse a takto položená otázka nás ale směřuje, jako kdyby Československo byli mimo sovětský blok, že jsme tu byli v Československu nějak vytrženi, jako kdybychom s ním celkem neměli nic společného. A to ještě nepřišel argument, že jsme tu měli celkově mnohem méně popravených, zavražděných a umučených obětí, než kdekoliv jinde...

To je mimochodem velký hřích české historiografie a českého státu, že dosud nevíme a neznáme jména všech. Známe popravené, z politických důvodů, mrtvé a zavražděné na hranicích, ale ty umučené ve vězeních, přesto že jsem zakládal tuto práci ještě na Úřadu dokumentace a vyšetřování komunismu (ÚDV) za Václava Bendy a později v Úřadu pro studium totalitních režimů (ÚSTR)... nikdo si tu práci potom nechtěl vzít. Na ÚDV člověk pochopil, že je třeba udělat totální diskontinuitu, hlavně v oblasti archivnictví, soustředit všechny ty materiály od rozvědek, v té sovětské terminologii, od ministerstva vnitra, obrany, ministerstva spravedlnosti... dát je pod jeden archivní režim – dát je dohromady. Považuji to za největší přesun, který se nám podařil a jsem pyšný, že jsem stál v jeho čele, a otevřel to podle jedné úpravy v jednom archivu. To je věc, která věci hodně ovlivnila, a otevřelo nám oči v mnohé oblasti s ohledem na protikomunistickou rezistenci.

V té otázce o povaze totalitarismu a účelnosti toho termínu cítím snižování úrovně represe totalitního režimu, že Československo bylo nějak zvláštní. Ono asi bylo zvláštní, zejména s ohledem na Pražské jaro, ale musíme vidět komunistický režim v jeho celku: od Chebu až po Vladivostok nebo až po Čínu a Vietnam. Nemůžeme Československo vytrhnout z tohoto celku a nad tím splétat nějaké teorie, jestli ten režim byl vůbec totalitní...

Jestli si mohou dovolit kritickou poznámku, úvaha o té „společenské smlouvě“ - a tady se asi bavíme hlavně o té nepsané dohodě mezi normalizátory po roce 1968 a většinovou společností -, ti lidé přece nežili jenom v koncentračním táboru, jezdili také na dovolenou, na chalupu a třeba také byli šťastní. Nebyla to jenom Černá kniha komunismu, jak kdysi pojmenoval svou publikaci historik Karel Bartošek. Možná, že ta kniha života byla mnohem šedivější, a místy má dokonce nějaké barvy. To asi měla Muriel Blaive taky na paměti, když relativizuje to černobílé pojetí. Nemyslíte?

Já myslím, že v jejím konkrétním případě je to možná přenesení teorie - možná levicových intelektuálů a možná i komunistů - z Francie k nám. My tady ale máme i vlastní nositele toho názoru, kteří možná navazují i na některé exkomunisty. Není možné, bych řekl, navíc odhlédnout od toho, z jakého sociálního původu byl ten člověk, pokud třeba pocházel z nějaké nomenklaturní skupiny. To od toho nelze odtrhnout. V zásadě se dá obecně říct, že děti disidentů budou mít jiný názor na vývoj ve společnosti, než dítě vysokého činníka třeba RVHP.

To máte na mysli Michaela Pullmana a jeho knihu Konec experimentu...

Tady je ale jeden odborný defekt. Tyto teze by měly zmírnit náš pohled na minulost, a když to vnímám i z politické roviny, ona vyhovuje tomu, co vlastně říkají komunisté: ten režim nebyl tak dramatický, protože bylo co jíst, na Západ se nemohlo jezdit, ale hlavně...

„Jde o to, že tu byla společnost, která měla celkově strach. Jak je do toho započten ten strach? S tím ten režim plánovitě pracoval. Ten režim nutil lidi k souhlasu, i když možná si doma mohli dělat co chtěli.“

...že měl každý tu chalupu.

Celé to má podle mne politické pozadí. Tato teze nebyla dána do souladu s tím, a byla často vytvářena v době, kdy ještě nebyly známy některé výsledky výzkumu totalitního aparátu a prostředků, i když ten výzkum byl nyní v podstatě zastaven: a je jedno, jestli byl v čele byl Novotný, Gottwald nebo Novotný. Jde o to, jaký prostor měl ten aparát na svoji ochranu a k jakému celkovému deptání lidí docházelo. Jde o to, že tu byla společnost, která měla celkově strach. Jak je do toho započten ten strach? S tím ten režim plánovitě pracoval. Ten režim nutil lidi k souhlasu, i když možná si doma mohli dělat co chtěli.

„V zásadě se dá obecně říct, že děti disidentů budou mít jiný názor na vývoj ve společnosti, než dítě vysokého činníka třeba RVHP.“

Každý se bál... ten systém ty lidi nutil, vytlačoval je z veřejného života. On je nutil k veřejnému souhlasu. Každý se bál toho slova - StB. Normálně se s nimi žádný člověk nechtěl setkat. Když poznáme ty vnitřní mechanismy, vidíte tu společnost trochu jinak, a nevím, nakolik tu relativizující teze opravdu platí. Tady přece existovaly vazby mezi tím, jak vás tehdy mohli vydírat, i vašim soukromým volným časem - i když jste chtěli jet na vysněnou dovolenou do Bulharska nebo Jugoslávie, nebo v některých případech i do Bulharska nebo Maďarska.

Na druhou stranu je tu v materiálech Státní bezpečnosti i spousta dokladů konkrétních jevů malého hrdinství lidí, kteří byli schopni říct ďáblu ne. A myslím si, že i tohle je velmi podstatné pro vysvětlení postojů národa. To bychom měli znát a vědět o tom.

U nás je to navíc o to komplikovanější, a vidíme to zejména na komunistech, kteří v 50. letech podporovali režim, v 60. letech mohli být reformátory, později po roce 1970 byli vytlačeni a vyhozeni ze strany, čímž spadli často do disentu...a po roce 1989 se tvářili býti demokraty. Ta obrovská diskontinuita, že tu máme ve společnosti skutečně málo osobností, které vždy kontinuálně si stáli na svém, a mohli by být i určitými vzory – mezi něž řadím například spisovatele Jana Beneše. Zde máte naopak před sebou celkem čtyři typy lidí: stalinisty, reformní komunisty, obdivovatele disentu a potom i nějaké ty levicové či pravicové demokraty. Která část jejich života ale vlastně převažovala?

„Prezident Václav Havel byl určitě výraznou osobou, která si zaslouží veškerou zvýšenou pozornost: se všemi slabostmi i veškerou svou silou. Ta je obsažena mimochodem i v tom, jak se k němu tehdejší moc chovala, a jak on na to reagoval.“

Bylo jádrem jejich postojů třeba chameleonství? A v tom hraje i svou roli například Pražské jaro. Z lineárního pohledu, na rozdíl od Polska, to třeba tu věc komplikuje. Ty věci si zaslouží podrobné studium, neboť mají široký dopad.

Pro mnoho lidí si možná dnes myslí, že tou osobností, která asi nezapadne do všech výše zmíněných vývojových kategorií, byl třeba bývalý prezident Václava Havel. Kdo byl - i s jistou mírou nostalgie, kterou kolem sebe vnímám s odstupem času v české společnosti -, kdo vlastně byl podle vás Havel?

Prezident Václav Havel byl určitě výraznou osobou, která si zaslouží veškerou zvýšenou pozornost: se všemi slabostmi i veškerou svou silou. Ta je obsažena mimochodem i v tom, jak se k němu tehdejší moc chovala, a jak on na to reagoval. Důležité je rovněž i to, že na sebe dokázal vzít zodpovědnost a měl vůli – řekneme asi, že kdo jiný – za obnovu Československé republiky, demokracie, svobody a budování právního státu. Při vědomí toho, že se měly obnovovat i ty hodnoty, to si myslím, že se ani Václavu Havlovi nepodařilo. Měl spoustu handicapů, jedním z nich byl, že například nechápal slovenskou otázku.

Havel je pro mne i symbol toho, že jsme se dostali na určitý politický piedestal a jako relativně malý stát jsme to dostatečně zúročili, byli jsme pro mnohé vzorem – i v zahraniční politice. Je ale také symbolem toho, co se nám nepodařilo změnit: tedy především dokončit její transformaci a zvláště obnovu hodnot. K tomu by mělo směřovat vyrovnání se s minulostí. Česká společnost prošla za ta léta strašlivým soubojem, který nás hodně vyčerpal.

Co to vlastně je vyrovnat se s minulostí? Dá se to nějak stručně zformulovat? Znamená to třeba zákaz komunistické strany? Otevřít všechny archivy? Nebo ještě něco dalšího?

Je to samozřejmě komplexní proces, který z každých postkomunistický stát prochází, což je historicky podmíněno. Někdo v některých státech došlo k vytlačení komunistické strany nebo jejich zrušení, a zároveň k otevírání archivů i proměně institucí, i proměně těch totalitních státostran - v Německu to trvalo necelé dva roky, oni v době, kdy my jsme přijímali lustrační zákon, jsme archivy neotevřeli – měli jsme to udělat paralelně.

„Kolega filozof Mirek Vodrážka říká, že minulost je stále ještě před námi. Z toho pohledu má velkou pravdu.“ Zvítězila představa, že to zpětné zrcátko nemá přerůst to čelní sklo. Já si myslím, že jsme to měli řešit paralelně, řešit minulost a zároveň pracovat na budoucnost. Bez minulosti minulosti není ani budoucnost. Kolega filozof Mirek Vodrážka říká, že minulost je stále ještě před námi. Z toho pohledu má velkou pravdu. Já jako člověk, spjatý s listopadem 1989, vím, že jsme byli mnohem radikálnější než disidentské hnutí... Nicméně, já jsem si tehdy vzal za úkol naplnění jednoho požadavku, který zněl: „Kdo je zodpovědný za 17. listopad?“ Až potom jsem to rozšířil na studium celých těch 40 let.

Připadám si někdy jako jeden z posledních mohykánů, který se neustále ptá na tu jednu otázku z tehdejších studentských požadavků.

Už jste vlastně součástí té minulosti i vy...

Je to samozřejmě pravda. Snažím se to připomínat, nejen v tom akademickém životě, ale i v té politické práci, kam bych chtěl vnést étos listopadu 1989.

To se týká i té myšlenky stavět pomníky demokracie a svobody. Kdo vám chybí nejvíc?

Byli to především politici První republiky. Nejen TGM. Bylo jich přece více.

Třeba Alois Rašín?

Ano, třeba. Spojuji a chtěl bych si připomínat události nejen roku 1989 ale i před rokem 1989. Dnes se na vše doslova zapomíná. Máme politiky jako je například premiér Andrej Babiš, který tvrdí, že veškerá politika od roku 1989 byla špatně. Zeptejme se ale – kde byl v roce 1989? A jaký je jeho názor na 17. listopad. To bylo taky špatně? Proč vůbec chodí dávat věnce na Národní třídu?

A jak by vyšel z tohoto pohledu prezident Miloš Zeman?

Je to dnes bohužel naprosto účelová osoba, který prošla politickou historií takovým způsobem, že jeden den je schopen říkat něco, a druhý den ten názor změnit. Není to vůbec člověk, který tvá na obnově hodnot. Vyvolává naopak duchy minulosti i té části normalizační společnosti. Kvůli těmto lidem on adoruje Čuby i další představitele komunistického režimu, a vrací je tam, kam byli odloženi. Mysleli jsme si kdysi, že to bylo odkladiště dějin.

„(Miloš Zeman) - Není to vůbec člověk, který tvá na obnově hodnot. Vyvolává naopak duchy minulosti i té části normalizační společnosti.“

Jaká je vlastně nálada v Poslanecké sněmovně? Co vás nejvíc překvapilo, když jste tam vkročil? Třeba levný bufet?

Ne, to je zjednodušování, já jsem pro parlamentní demokracii. Vnímám jí jako vyjádření vůle lidu, a podle toho je taky ta Sněmovna různorodá, vždyť bylo celkem 140 poslanců zvoleno zcela nově. Poslanecká sněmovna je určitě velmi specifické místo, má svá pravidla. Ale já nesouhlasím s útoky, které volají po nějakém jiném režimu, nebo snad, že je parlamentní demokracie dokonce překonaná.

Vždyť je to teprve 30 let, co ta demokracie u nás existuje. Až se budeme blížit ke standardním demokraciím, tak si to můžeme říct, te to vnímám jako účelové. Žijeme dne vůbec v době globalizace, relativizace pojmů, říká se

tomu doba postfilozofická, žijeme v době mytologické na sociálních sítích, které umožňují různé fake news a podobné věci. Já jsem jednoznačně pro to, aby se zachoval parlamentarismus, který by se sice mohl změnit určitě i nějak technologicky. V tomto smyslu já jsem konzervativní, i když jsem v mnoha věcech liberální. To spojení ODS, ostatně, tedy občanská a demokracie, mi naprosto vyhovuje a myslím, že má i dnes co říct...

„ODS se snažila v posledních letech o proměnu a nápravu a věřím, že i v budoucnosti bude hrát významnou roli na české politické scéně. To nejtěžší je totiž obecně získat znovu důvěru, a ODS, myslím, si to opravdu odpracovala.“

A co má ODS říct? Už zvedá hlavu?

Ano, myslím si že ano, že už je poučenější, i když bývala spojena s tím kmotrovským prostředím, a to že step by step, krůček po krůčku získává pomalu znovu důvěru – to někteří se jen přejmenují, a jedou dál, jakoby nic. ODS se snažila v posledních letech o proměnu a nápravu a věřím, že i v budoucnosti bude hrát významnou roli na české politické scéně. To nejtěžší je totiž obecně získat znovu důvěru, a ODS, myslím, si to opravdu odpracovala. Navíc, co mi vyhovuje, že ODS je silně hodnotově orientovaná strana...

(V tu chvíli prošel kolem nás jeden z návštěvníků Národní knihovny, který potichu, ale důrazně zašeptal: „Ať žije Putin!“ a šel dál...)

...co říkal?

Ať žije Putin. To asi bylo na tebe...

Aha.

(Oba se tomu smějeme)

O co se tedy snažíte?

Mojí politickou misí je dostávání relevantních informací do veřejného prostoru. Zaměřuji se na obranu a bezpečnost a nyní připravuji konferenci o bezpečnostních hrozbách – doufám, že se mi podaří sem dostat osobnosti (mám příslibeného i jedno amerického generála) a ta konference bude mít velký rozměr.

„V rámci opoziční role zvažuji také, že když je tu pod vlivem komunistů vůle zdanit církevní restituce... bylo by na místě, podle polského vzoru, abychom zdanili výsluhy příslušníků bývalého bezpečnostního aparátu.“

Pokud bych měl mluvit o sobě, rozhodl jsem se, že vstoupím do ODS, když už jsem se dostal do Sněmovny na kandidátce ze 17. místa, a podpořím tím i náš klub, který je sestaven z dvaceti pěti poslanců. V rámci opoziční role zvažuji také, že když je tu pod vlivem komunistů vůle zdanit církevní restituce... v tom případě by bylo na místě, podle polského vzoru, abychom zdanili výsluhy příslušníků bývalého bezpečnostního aparátu.

To bychom došli k velmi zajímavým číslům. Byla by to zároveň důležitá dějinná symbolika. To je mimochodem jeden z konkrétních a dosud nevyrovnaných účtů z minulosti.

Poslanec PhDr. Pavel Žáček (*1969), Ph.D. je český historik, státní úředník, publicista a politik. Podílel se jako student Fakulty žurnalisty Univerzity Karlovy (FŽUK) na organizaci manifestace 17. listopadu 1989, které se také osobně zúčastnil.

V letech 1989 až 1991 byl šéfredaktorem Studentských listů. V roce 1992 ukončil studium **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy, s podporou Komise J. W. Fulbrighta v letech 1995 až 1996 absolvoval John Marschall Fellowship na Centru pro ruská a východoevropská studia (CREES) Stanfordské univerzity v USA, a na **Fakultě sociálních věd** v roce 2001 dokončil postgraduální studium.

Pracoval od roku 1998 jako první náměstek ředitele Úřadu dokumentace a vyšetřování zločinů komunismu, v letech 2001 až 2003 byl členem Rady České televize. V letech 1999–2006 pracoval jako odborný a vědecký pracovník Ústavu pro soudobé dějiny Akademie věd ČR a 2004–2006 Ústavu paměti národa Jána Langoše v Bratislavě, kde se stal předsedou redakční rady a šéfredaktorem čtvrtletníku Pámať národa.

Působil v letech 2007 až 2010 jako zmocněnce vlády České republiky, byl zakladatel a prvním ředitelem Ústavu pro studium totalitních režimů a Archivu bezpečnostních složek.

Věnuje se otázkám komunistických represí a specializuje se na fungování bezpečnostního aparátu. Je autorem na 150 odborných a vědeckých studií a článků. Před pěti lety vydal klíčové protokoly vyšetřovací komise k událostem 17. listopadu: Vypovídat pravdu a nic nezamlčet. Protokoly parlamentní vyšetřovací komise pro objasnění událostí 17. listopadu 1989. I. II. (Praha, 2013).

Je autorem velkého množství knižních publikací, které se zabývají také „vyrovnáním s minulostí“ mezi nimiž jsou: Boje o minulost. Deset let vyrovnávání se s komunistickou minulostí (Brno, 2000), Přísně tajné! Státní bezpečnost za normalizace (Praha, 2001), Státní bezpečnost na Slovensku za normalizace (Bratislava, 2002), Kasárna na levém břehu. Smíchov a okolí v pražském povstání (Cheb, 2003), Menší sestra I. Vznik a vývoj První správy ministerstva vnitra 1953–1959 (Brno, 2004), Průlom. Agentem CIA uvnitř komunistické nomenklatury (spoluautor F. Doskočil; Praha, 2004), Nástroj triedneho štátu. Organizácia ministerstiev vnútra a bezpečnostných zborov 1953-1990 (Bratislava, 2005), V čele StB. Pád režimu v záznamech důstojníka tajné policie (Bratislava, 2006), Odvrácená tvář pražského jara. Státní bezpečnost v Praze a srpen 1968 (Cheb, 2010). Biografický slovník náčelníků operativních správ Státní bezpečnosti (spoluautoři; Praha, 2017).

Příběhu defektora zpravodajské správy Generálního štábu (ZS/GŠ) se věnoval v knize: Francouzský krtek. V první linii studené války (spoluautor F. Vojtásek; Cheb, 2003). O angažmá českého politika Jana Kavana pojednává kniha: Jan Kavan. V labyrintu služeb (společně s P. Vachalovským, Praha, 2003).

Mezi oblíbená témata patří i vlasovci a osvobození Československa. Prahou pod pancířem vlasovců. České květnové povstání ve fotografii, sv. IV (Praha, 2014), Vlasovci v boji za Prahu. Pomoc 1. ruské divize Ozbrojených sil KONR povstale Praze, 5. – 9. května 1945. Edice dokumentů (Praha, 2017).

Obecným tématům proměny společnosti věnuje knihy: Memory of Nations in Democratic Transition. The Czech Experience (Praha, 2015), Memory of Nations. Democratic Transition Guide (spolueditorka N. Maráková; Praha, 2017).

Od října 2017 byl zvolen poslancem Poslanecké sněmovny PČR, jako nestraník za ODS.

Pavel Žáček FOTO: František Vlček / MAFRA / Profimedia.

URL| <http://domaci.eurozpravy.cz/politika/240505-pavel-zacek-pro-ez-kde-byl-17-listopadu-1989-andrej-babis-proc-vubec-chodi-davat-vence-na-narodni-tridu/>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
eurozpravy.cz

Přijďte pochopit, jak funguje naše tělo

18.11.2018 jicinsky.denik.cz str. 00 Moje Jičínsko

Redakce

Jičín - Nemoc potřebuje informaci. Tou může být lék, ale i jen myšlenka.

"Radost je cílová emoce, která by měla naším životem prostupovat. Spousta lidí se ale dnes radovat moc neumí. Stejně jako komunikovat nebo rozlišovat mezi dobrem a zlem.

Radost je skvělá emoce, protože bere celý organismus do harmonie. Smích je univerzální reakce po celém světě, vede k poklesu stresových hormonů a zlepšení imunitních parametrů, lepší náladě a lepšímu sociálnímu fungování."

Radkin Honzák připouští, že hezkých, dobrých a šťastných chviliek během dne asi moc není. „Ale my se je musíme naučit vychytávat. Jinak večer řekneme: To byl zase den! A v sobotu: To byl zase tejden! A v krematoriu nakonec nadzvedneme víko od rakve a řekneme: To byl ale život! Je třeba aktivně hledat hrozinky ve vánočce, což není jednoduché."

Přijďte pochopit, jak funguje naše tělo dozvědět se, proč je „duše v břiše“ objevit skryté mechanismy, které utvářejí naše chování i prožívání najít recept na životní spokojenost, šťastnější život - dokud dar života je nám dán vyslechnout přednášku psychiatra, publicisty, vysokoškolského pedagoga Přednáška se uskuteční ve čtvrtek 22. listopadu od 18 hodin v Městské smuteční obřadní síni v Jičíně provozovaná PS MAJÁK Technických služeb MUDr. Radkin Honzák pracuje v centrech IKEM a REMEDIS, jako sekundární lékař Psychiatrické nemocnice v Bohnicích, asistent na Ústavu všeobecného lékařství 1. lékařské fakulty Univerzity Karlovy.

Pedagogicky působí na 1. lékařské fakultě a **Fakultě sociálních věd** UK. Jednoznačně se při své práci psychiatra i v životě přiklání k psychosomatickému přístupu (bio-psycho-socio-spirituální koncepci). Je autorem mnoha populárně-naučných knih.

"

URL| https://jicinsky.denik.cz/zpravy_region/prijdte-pochopit-jak-funguje-nase-telo-20181118.html

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
jicinsky.denik.cz

Londýnská Tate Britain vystavuje tři cykly fotografky Luskačové

18.11.2018 blesk.cz str. 00

Zpět na Tři cykly české fotografky Markéty Luskačové vystavuje do 12. května 2019 londýnská galerie Tate Britain. Výstavu pochvalně hodnotí list Financial Times (FT), který 74letou Luskačovou řadí ke klasikům reportážní fotografie, jako byli Henri Cartier-Bresson a Walker Evans. I sama galerie ji označuje za "jednoho z hlavních dokumentárních fotografů 70. a 80. let". Některé její kompozice z cyklu Poutníci recenzentka FT přirovnává k mistrům výtvarného umění - k venkovanům z obrazů Pietera Brueghela staršího či kompozicím Raffaela Santiho.

Londýnská galerie vystavila tři tematické celky fotografky českého původu, která od roku 1975 žije v Británii, včetně jejího prvního cyklu Poutníci, jímž se vystudovaná socioložka k fotografování dostala.

Luskačová začala fotografovat v době svých studií na **Fakultě sociálních věd** a publicistiky Univerzity Karlovy. Tématem její diplomové práce byly náboženské poutě na východním Slovensku a tamní poutníci byli prvními, koho Luskačová na svých snímcích zachytila. Poté vystudovala ještě fotografii na FAMU.

Luskačová svůj první cyklus Poutníci vytvářela v letech 1964 až 1970, koncem 60. let také fotografovala ve slovenské vesnici Šumiac - také tyto snímky jsou součástí výstavy.

Poslední z trojice tematických cyklů je spojen s Británií, Luskačová v něm zachytila londýnské pouliční hudebníky (1975-1990), bleší trh Spitafields (1974-1990) a výletníky na plážích severovýchodní Anglie.

"Tate postupně představuje klíčové fotografie 70. a 80. let v Británii," uvedla pomocná kurátorka galerie Kate Bushová. Tato výstava je poslední v řadě.

Luskačová od roku 1998 vytváří fotografický cyklus z českých masopustů, dalším jejím dlouhodobým tématem jsou děti. Letos jí a zároveň Libuši Jarcovjáčkové udělila Asociace profesionálních fotografů ČR ocenění Osobnost české fotografie za rok 2017.

URL| <https://www.blesk.cz/clanek/zpravy-live-kulturni-servis/577943/londynska-tate-britain-vystavuje-tri-cykly-fotografky-luskacove.html>

Luskačová se řadí mezi nejlepší. Vystavuje v Londýně

18.11.2018 tyden.cz str. 00 Umění
ČTK

Tři cykly české fotografky Markéty Luskačové vystavuje do 12. května 2019 londýnská galerie Tate Britain. Výstavu pochvalně hodnotí list Financial Times (FT), který 74letou Luskačovou řadí ke klasikům reportážní fotografie, jako byli Henri Cartier-Bresson a Walker Evans. I sama galerie ji označuje za "jednoho z hlavních dokumentárních fotografů 70. a 80. let". Některé její kompozice z cyklu Poutníci recenzentka FT přirovnává k mistrům výtvarného umění - k venkovanům z obrazů Pietera Brueghela staršího či kompozicím Raffaela Santiho.

Markéta Luskačová At Tate Britain / Spitafields Life <https://t.co/sJe1OEVx3vFabulous> *photography pic.twitter.com/zzuebrnNbv

- Howard G (@Innpictime) 14. listopadu 2018

Londýnská galerie vystavila tři tematické celky fotografky českého původu, která od roku 1975 žije v Británii, včetně jejího prvního cyklu Poutníci, jímž se vystudovaná socioložka k fotografování dostala.

Luskačová začala fotografovat v době svých studií na **Fakultě sociálních věd** a publicistiky Univerzity Karlovy. Tématem její diplomové práce byly náboženské poutě na východním Slovensku a tamní poutníci byli prvními, koho Luskačová na svých snímcích zachytila. Poté vystudovala ještě fotografii na FAMU.

Markéta Luskačová At Tate Britain. By @thegentleauthor. 14/11/2018.??<https://t.co/YXNpeNiDp8pic.twitter.com/qe1xf6SxGT>

- Eclecticiti (@Eclecticiti) 14. listopadu 2018

Luskačová svůj první cyklus Poutníci vytvářela v letech 1964 až 1970, koncem 60. let také fotografovala ve slovenské vesnici Šumiac - také tyto snímky jsou součástí výstavy.

Poslední z trojice tematických cyklů je spojen s Británií, Luskačová v něm zachytila londýnské pouliční hudebníky (1975-1990), bleší trh Spitafiels (1974-1990) a výletníky na plážích severovýchodní Anglie.

"Tate postupně představuje klíčové fotografie 70. a 80. let v Británii," uvedla pomocná kurátorka galerie Kate Bushová. Tato výstava je poslední v řadě.

Luskačová od roku 1998 vytváří fotografický cyklus z českých masopustů, dalším jejím dlouhodobým tématem jsou děti. Letos jí a zároveň Libuši Jarcovjácové udělila Asociace profesionálních fotografů ČR ocenění Osobnost české fotografie za rok 2017.

Markéta Luskačová @Tate Britain until 12 May 2019 by @thegentleauthor <https://t.co/EyxsCFfzX2> great group of photographs curated by *KateBush <https://t.co/ZrkCE1fSk> pic.twitter.com/mmc1JNpU2

- Andrew Wilson (@andrew_wilson_a) 14. listopadu 2018

URL| https://www.tyden.cz/rubriky/kultura/umeni/luskacova-se-radi-mezi-nejlepsi-vystavuje-v-londyne_503595.html

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
[tyden.cz](https://www.tyden.cz)

Stav tuzemské demokracie a svobody

18.11.2018 ČRo Plus str. 02 18:10 Názory a argumenty

Tomáš PROCHÁZKA, moderátor

Horní komora českého parlamentu má po tomto týdnu konečně svého nového předsedu. Stal se jím Jaroslav Kubera za ODS. Jenž vystřídal dosavadního sociálního demokrata Milana Štěcha. Jaroslav Kubera už dříve v jednom z rozhovorů konstatoval, že kdyby byla živa maminka, měla by z jeho případného úspěchu ve volbách šéfa Senátu obrovskou radost. Máte tu radost i vy z toho, že byl zvolen právě Jaroslav Kubera, pánové. Martin Fendrych.

Martin FENDRYCH, komentátor Aktuálně.cz

Tak mně to nevádí. Já myslím, že pan, skutečně mi to nevádí, protože pan Kubera má jednu neříkám že mám radost, neříkám, že mi to nevádí. Pan Kubera má jednu velkou výhodu. Když se na něj podíváte jaksí v kontextu ostatních českých politiků, že on je prostě osobnost. A osobnosti takové zemité, konkrétní, jasné osobnosti v české politice hodně chybí. Takže to je to, co bych řekl, že je velkou výhodou pana Kubery. Je osobnost, umí komunikovat s lidmi velmi jednoduchým srozumitelným způsobem. Obrací se k nim. Rozumíte, on když se stal tím předsedou Senátu, tak mluvilo tom, že musí jezdit za lidmi. On vlastně chce dělat něco podobného jako dělal nebo jako dělá pan prezident Zeman, v čemž je velice silný. To znamená, ten osobní kontakt s občany. To jsou věci, které se mi velice líbí. Pan Kubera se zabývá jaksí otázkami, které ti lidé řeší. Jsou to možná z našeho pohledu často jakoby blbosti, to jestli se bude kouřit v hospodě nebo ne. Ale jsou to věci, které se těch lidí bytostně dotýkají. A to bylo stejné s tím uklízeným chodníku, prostě vy tady zametáte chodník, který není váš, je to svým způsobem absurdní, a pokud to člověk nedělá dobrovolně, tak je to nesmysl. Takže pan Kubera si jaksí získal srdce lidí a svým způsobem tady reprezentuje takový politický proud, který tu hodně chybí. Takže v

tomhle smyslu já si myslím ,že to je dobrá volba. Na druhou stranu chápu jeho soupeře pana Hampla, který si stěžuje, že pan Kubera je jaksi proevropský. On mluví často proti Evropské unii a že jí srovnává se Sovětským svazem a s VŘSR, pardon s Varšavskou smlouvou. Prostě má taková zvláštní přirovnání a to asi bude jeden z těch problémů. Ale nečekám že by se pan Kubera nějakým způsobem dokázal účastnit třeba takové věci, jako byl ten podpis 4 nejvyšších ústavních činitelů, pod papír, který nějakým způsobem jaksi submisivně poklonkuje Číně nebo něčemu podobnému. To bych od pana Kubery nečekal. Takže z mého pohledu byl bych asi spokojenější, kdyby tu byl pan Hampl, ale nevadí mi, že se stal předsedou Senátu pan Kubera a přeju mu to.

Tomáš PROCHÁZKA, moderátor

Já zůstanu u té platformy Ctihodný občan. Padají hlasy, že předseda Senátu by měl vykonávat tu svou funkci poněkud důstojněji, že by měl být tipově trochu důstojnější, suchopárnější, ctihodnější, což Jaroslav Kubera podle některých není. Co si o tom myslíte, Romane?

Roman JOCH, ředitel Občanského institutu

Já s tímto názorem nesouhlasím. Senátor Kubera byl zvolen opakovaně senátorem svými voliči a jak se ukázalo, není v senátních volbách, vnitřních senátních získala většinu hlasů, to znamená, je to legitimní předseda Senátu, proti gustu žádný dišputát, pro někoho může působit až příliš barvitě, nebo příliš bavičsky. Pro někoho to zase může působit osvěžujícím dojmem, že je to člověk, který má názory a nestydí se je vyslovit co možná nejpřesvědčivějším způsobem pro jeho voličskou základnu.

Tomáš PROCHÁZKA, moderátor

Je to člověk, který přiblíží Senát lidem?

Jan KUBÁČEK, politolog, **Fakulta sociálních věd**, Univerzita Karlova

Jednoznačně ano. Nebude to mít jednoduché, protože ten úzus zatím je, že v podstatě Senát je taková školomecká instituce a pojistka do nepohody. Já ostatně svým studentům a veřejnosti říkám: Budme rádi, že jsme zatím nemuseli tu výjimečnost, protože to je opravdu komora do nepohody. Na druhou stranu nesmíme zapomínat, že pan Kubera je velmi zkušený praktik, je člověk, který si zakusil komunální politiku a držel se jí velice dlouho. Je to člověk, který je matadorem, umí si svá témata prosadit. Je to mimochodem člověk, který umí velmi dobře vyjednávat, protože, když se podíváte na tu legislativu, kterou prosazoval, tak často ji prosazoval v situaci, kdy byl buď jakoby ideově v menšině nebo stranicky v menšině, zkrátka umí vyjednávat, navíc si myslím že pro Senát to bude velmi příjemná změna v tom, že ta komora bude mnohem praktičtější, bude více rozhodovat v terénu už z jednoho prostého důvodu, protože když se podíváte, tak Senát se nám velmi regionalizoval. Máme tam velké množství komunálních politiků. A programově starostů s malým s a jakoby regionálních osobností, takže očekávám, že Senát jako těleso bude mnohem více jezdit a bude mnohem více a častěji rozhodovat přímo v místech, kde se ten problém děje, nebo je dlouho trvalým. Protože celá řada legislativy má vztah k regionům, ať je to k těžbě, ať je to k dopravě, ať je to k některým otázkám jakoby rozvoje těch regionů, takže si myslím že to tolik nebude o valdštejnském paláci, ale bude to často opravdu, že ten Senát bude v podstatě v rámci republiky pendlovat, vystupovat v terénu. Dovedu si představit, že mnohem víc bude zapojovat veřejnost, protože je mu to bližší. Potřebuje ty partnery a myslím si, že bude vytvářet kuriózně mnohem větší tlak jakoby v uvozovkách na ty politiky vysoce postavené, už proto, že má poměrně konstruktivní vztahy s prezidentem, má dlouhodobě konstruktivní vztahy s celou řadou sněmovních představitelů, takže kuriózně právě přes ten jakoby tu schopnost se dohodnout a tu relativně svoji v dobrém slova smyslu nesklepatelnost a houževnatost si myslím, že pro Senát může mnohá prosadit. Nečekám to do týdne, do měsíce, ale dovedu si představit, že ten jeho mandát posune Senát dál, mnohem více ho zpřístupní veřejnosti, možná i vysvětlí teďka na přece jen kulisách i to aktuálního dění, protože čím větší turbulence bude mít okolo vlády, čím razantnější v tomhle případě bude prezident republiky, tak kuriózně vedle té oslabené sněmovny může naopak vyrůst Senát, protože jen připomínám pro všechny, že vlastně předseda Senátu je z pohledu ústavy druhý nejvýše postavený politik v zemi. A i kdyby se stalo něco s hlavou státu, tak v podstatě velkou část pravomocí přebírá mimochodem předseda Senátu, premiér a předseda sněmovny.

Tomáš PROCHÁZKA, moderátor

Erik Best souhlasí, nebo s kým konkrétně, teď jste kroutil hlavou.

Erik BEST, publicista, časopis Fleet Sheet

Já souhlasím. Jenom nesouhlasím s tím, že prezident přebírá velké množství pravomocí. To bohužel není pravda. Jen některé. Předseda Senátu. Ne, ne, jenom pár. Opravdu předseda Senátu má opravdu omezené pravomoci, když odstupuje prezident nebo prezident není. Podívejte se na ústavu. Nedávno jsem to studoval. Ale nápad je správný, ale tolik pravomocí to není. Tento týden bylo velice důležité jak vystupovala opozice a myslím si, že nakonec opozice nebyla příliš sjednocená a trochu jsem očekával, že nevyhraje pan Kubera, protože pochopějí v opozici, že největším odpůrcem. Největším odpůrcem pana Zemana, pana Babiše je pan Štěch a že by minimálně dočasně na dva roky třeba se rozhodli, že zůstane pan Štěch, ale nebyli schopni nakonec se na to takhle dívat. A pak když se vlastně usnesl proti panu Babišovi, to usnesení je tak strašně slabé, že vlastně nic neříká. Jenom říká, že je nepřijatelné, aby zůstal ve vládě, ale vlastně neříká, že by měl odstoupit. Takže z tohoto hlediska si myslím že je to promarněná příležitost pro tu opozici, protože nakonec tím, že byl právě tento týden zvolen pan Kubera, tak to posouvá. Vlastně posiluje pana Babiše, posiluje pana Zemana. A nebylo to nutné z toho politického opozičního hlediska.

Tomáš PROCHÁZKA, moderátor

Martin Fendrych chtěl reagovat, po něm Roman Joch.

Martin FENDRYCH, komentátor Aktuálně.cz

Asi bych lehce oponoval, protože přeci pan Kubera představuje ODS. Představuje vlastně nejsilnější dneska pravicovou stranu v Senátu. Čil nejsilnější pravicová strana má předsedu Senátu. Rozumíte, kdyby předsedu Senátu dostali starostové nebo nějaká jiná strana, tak by vznikl problém, že ti starostové a nezávislí jsou poměrně roztržitá skupina, kdežto ODS je.

Erik BEST, publicista, časopis Fleet Sheet

Dobře, ale nakonec vyhrál kandidát pana Zemana.

Martin FENDRYCH, komentátor Aktuálně.cz

To bych neřekl, že je kandidát pana Zemana.

Erik BEST, publicista, publicista, časopis Fleet Sheet

Veřejně ho podpořil, veřejně ho několikrát podpořil a veřejně prohlásil, že asi vyhraje někdo jiný, protože nebudou ochotni zvolit mého kandidáta.

Martin FENDRYCH, komentátor Aktuálně.cz

V pořádku, ale musíte se dívat na tu situaci tak, jak se vyvíjí, a musíte se dívat také na ODS, jak se vyvíjí. A myslím si, že pro ODS jsou kroky pana Zemana v posledních dvou letech, dejme tomu, velice těžko přijatelné a myslím si, že pan Kubera tady začne uvažovat a vystupovat trochu jinak, on teď, když měl tiskovku poté, co byl zvolen, tak mluvil o tom, že ten úřad je zavazující a že jaksi přináší s sebou i na něj určité jiné nároky, on nebude už dneska normální senátor nebo primátor Teplic, on bude druhý nejvyšší ústavní činitel v zemi a myslím, že si to uvědomuje.

Erik BEST, publicista, publicista, časopis Fleet Sheet

Jestli cílem tento týden bylo svrhnout pana Babiše, zvolení pana Kubery je obrovská chyba z tohoto hlediska, protože místo toho, aby oslabili pana Babiše, vlastně ho posílili.

Martin FENDRYCH, komentátor Aktuálně.cz

Já si tím nejsem úplně jist. Dokonce si ani nejsem jist tím, jestli jaksi ten základní cíl byl svržení pana Babiše. Já nevím, neřekl bych, že ta opozice je tak naivní.

Tomáš PROCHÁZKA, moderátor

Nechme kauzu Babiš. Věnujme se Jaroslavu Kuberovi jako předsedovi Senátu. Roman Joch chtěl něco dodat. Říkal jsem, že dostane slovo.

Martin FENDRYCH, komentátor Aktuálně.cz

Ať už by byl zvolen předsedou Senátu kdokoli, že by to nemělo žádný vliv na postavení vlády Andreje Babiše, protože Senát jako komora s tím nemá přímou souvislost. Ale mně nepřijde jako logické to, aby další dva roky byl předsedou Senátu pan Štěch, protože za dva roky jsou další volby do Senátu, to je vlastně období jednoho Senátu jsou dva roky, byť senátora šest let. Ale sociální demokracie ty letošní volby do Senátu výrazně prohrála a ODS jako asi nejsilnější spolu s Piráty dvě nejsilnější strany ve sněmovně, naopak ODS ty senátní volby výrazně vyhrála. Takže mně přijde, že to přišlo logické z hlediska jakési férovosti volební, aby předsedou Senátu byl buďto člen ODS anebo pak v případě širší koalice.

Erik BEST, publicista, časopis Fleet Sheet

Pan Zeman měl obrovský strach, že bude zvolen pan Štěch, a proto mluvil o tom, že by chtěl vyhladovět Senát. Proč si myslíte, že o tom mluvil, protože pochopil, že je možné, že bude zase zvolen pan Štěch a chtěl jít proti tomu. Opozice víceméně mu vyhověla.

Roman JOCH, ředitel Občanského institutu

Protože pan prezident Zeman je mstivý člověk a všechno si bere osobně, a pan Štěch ho kritizoval, tak musel veřejně poplivat pana Štěcha.

Erik BEST, publicista, časopis Fleet Sheet

Samozřejmě pan Zeman bude mluvit o Senátu úplně jinak, než mluvil před měsícem.

Jan KUBÁČEK, politolog, **Fakulta sociálních věd**, Univerzita Karlova

Já jenom jednu věc doplním posluchačům, která trochu zapadla a já trochu, já rozumím pánům, co chtějí říct. Protože nutno dodat, že pan Kubera na začátku nebyl automatickým kandidátem, mimochodem ani z řad ODS. Vlastně padala na začátku úplně jiná jména. Mnohem konformnější. Mnohem chladnější vůči.

Tomáš PROCHÁZKA, moderátor

Ano, přesně tak, on je velmi nekonformní, to je to slovo, které jsem možná hledal, protože on skutečně do té škatulky nezapadal.

Jan KUBÁČEK, politolog, **Fakulta sociálních věd**, Univerzita Karlova

Nutno ale dodat, že ODS to možná pomůže, protože ve výsledku to rozšíří ty strany a ukáže, že to je strana jakoby lidová a dokáže být srozumitelná a ne nutně jen profesorská, ale je to člověk, který umí mluvit s prezidentem republiky v současnosti asi jako jeden z těch jakoby nejvýše postavených jako jeden nejlépe, dokáže si najít ta témata, kde v podstatě se dokáže být součinní, ale už v minulosti prokázal, že také si dokáže říct mnohokrát ne, kde to pro něj není důležité, nebo výhodné, nebo to tak nevidí, takže tam dokáže jít svou cestou. Ale rozumím kolegům. Oni chtěli asi naznačit to, že v podstatě letos byla ta volba atypická tím, že jsme de facto měli tři stejně silné kluby. A když se podíváte na tu numeriku, tak by de facto pan Kubera neměl vůbec vyhrát, protože na jedné straně Starostové a nezávislí, podobně počítí jako ODS. Vedle toho lidovci a nezávislí, obdobně početně silní jako ODS a jako Starostové, do toho stále ještě ne zase tak oslabení sociální demokraté, a do toho ještě menší kluby. Když bychom vlastně brali tu optiku čistě té racionální lobby, tak by svého druhu tam měl být někdo středový a někdo spíše, kdo má jakoby vztah právě buď k lidovcům na jedné straně nebo ke starostům. Tady se ukázalo, že pan Kubera umí velmi dobře vyjednávat, protože de facto z těch, jakoby jiných táborů si dokázal nabrat ty hlasy tak, aby vlastně prosadil v uvozovkách svůj úspěch, nebo jeho vyjednávači a úspěch de facto ODS. V tomhle je to velice unikátní, protože ať ten Senát je dneska starosta vedle starosty,

případně místní lékař, místní představitel nějaké místní firmy prostě hodně regionalizovaný Senát, tak vlastně do čela s vlastně dostala ODS, která ho spíše posouvá opravdu jako určitou protiváhu sněmovny, to uvidíme mimochodem v budoucí legislativě. A určitou protiváhu i Pražskému hradu, což uvidíme v dalších krocích. V tomhle je to velmi atypické a je to pro mě docela zajímavý signál, co se bude dál dít se stranou lidovou. Starosty a TOP 09, protože tady mohly prokázat, že budují něco jako trojkoalici, nebo jedno jak to nazveme, alternativní proud a vytáhnout si svou tvář. Měli reálnou šanci uspět a nezvládli to, uvidíme, co se bude dít ve sněmovně, kde ta logika možná teďka toho točení se nad hypotetickými předčasnými volbami jestli tam už to povede k úspěchu nebo se to zase roztrhne do nějakých marginálních a pomůže to buď Pirátům nebo ODS.

Tomáš PROCHÁZKA, moderátor

Tady je potřeba také si říci, že v tom vedení jsou jenom dvě strany, ODS a STAN. Mluvím teď o nejužším vedení, předseda a tři místopředseda a tři místopředsedové.

Martin FENDRYCH, komentátor Aktuálně.cz

Já jsem chtěl dodat ještě k tomu panu Kuberovi jednu takovou věc, která ho charakterizuje. On prostě je schopen navazovat osobní kontakty. Takže kdybych měl zvolit nějaké slovo, tak řeknu kumpán. On je prostě pro ty svoje kolegy kumpánem, to je obrovská výhoda. To, co on říkal, že bude jezdit do regionů, že se bude bavit s lidma, že bude jakoby v uvozovkách prodávat ten Senát, že se prostě dostane jakoby mezi lidi, přesně to samé dělá i v tom Senátu. Ono se to nám nezdá, protože tam nejsme, ale tohle to byla podle mě daleko víc ta páka na jeho vítězství než to, jak je silná ODS a tak dále, prostě on vyhrál v podstatě sám, protože opravdu je silná osobnost.

Tomáš PROCHÁZKA, moderátor

Ze zcela ryze lidských důvodů, bychom mohli říct.

Martin FENDRYCH, komentátor Aktuálně.cz

Jo, on to prostě umí.

Roman JOCH, ředitel Občanského institutu

Ano, souhlasím. Já znám pana senátora Kubera a přesně to odpovídá tomu, jak to bylo doposud popisováno. Je to, má své charisma a umí se skamarádit.

Tomáš PROCHÁZKA, moderátor

Jiří Dienstbier za ČSSD relativně nedávno prosazoval v Senátu zrušení druhého kola senátních voleb podle australského modelu. Získal i podporou Pirátů. Nestačilo to. Pokusí se o něco podobného i Kubera, půjde tímto směrem, protože druhé kolo senátních voleb, to je jedno velké téma pro mnoho lidí.

Roman JOCH, ředitel Občanského institutu

Mně osobně by ten australský systém nevalil. Volí se jenom jeden den a volič dá své preference.

Tomáš PROCHÁZKA, moderátor

Ale je trochu složitý.

Roman JOCH, ředitel Občanského institutu

Ale myslím si, že se to nestane. A nestane se to proto, že každý z nynějších senátorů ví, že byl zvolen právě v tomto našem současném systému a musí si položit nutně otázku, jak bych asi dopadl v tom alternativním systému. Což kdybych už nebyl zvolen? To znamená, ta konzervativní funkce Senátu se nyní projeví i v tom, že volba senátorů se zabetonuje tak jak je teď.

Tomáš PROCHÁZKA, moderátor

Dobrá, tak to bychom nemohli v životě nic změnit.

Jan KUBÁČEK, politolog, **Fakulta sociálních věd**, Univerzita Karlova

Já souhlasím naprosto s panem Jochem, že tato ústavní reforma by prošla pouze v situaci, kdy by se řeklo, že začne platit za 12 let. Kdyby si v podstatě všichni řekli, my ještě pojedeme podle toho starého klasického systému, co tady je a těch 12 let budeme edukovat voliče, jak funguje ten australský systém, ale upřímně řečeno, to je na delší debatu, protože my bychom potřebovali ubrat počtu voleb, více jakoby pospojovat a stáhnout to na jeden den, pobavit se o korespondenční volbě. Ono by bylo ideální tady fakt nastartovat, ale to by museli opravdu předáci státu. To je opravdu na vládu, na představitele sněmovny, představitele Senátu, představitele Kanceláře prezidenta republiky, na zapojení odborníků a v uvozovkách položit si otázku, kolik tato země potřebuje voleb, respektive řeknu to jinak, kolik jich dokážeme spojit, aby se volilo naráz do více orgánů po vzoru Francie, Spojených států amerických a mnoha dalších zemí, protože teď vidíte, jak vypadá únava voličova, protože my de facto do roku 2027 volíme každý rok někam, ztrácí to emoci, ztrácí to částečně opodstatnění, smysl, a zároveň to ale vede k tomu, že ti politici jsou v permanentním napětí, protože svého druhu vedou permanentní kampaň do toho my jsme schopni si ještě udělat několik kauz, které se tady táhnou, což je mimochodem poslední k těm kauzám, když jsme to načali a dopad na politiku, já si myslím, že Českou republiku svírá teď aktuálně jede velký průšvih a to se jmenuje, že u nás ty zásadní kauzy, které mají dopad do veřejného života a do nějakého očekávání občanů, jak tedy se tady měří spravedlnost, jestli i vlivným, tak je problém, že u nás se ty kauzy počítají na roky. Namísto toho, aby opravdu se nasadily týmy expertů, vyšetřovatelů, jakoby reprezentativní týmy všech podstatných policejních orgánů a řešilo se, pokud možno profesionálně, nebo pokud možno automaticky profesionálně promptně a smysluplně, tak se podívejte, kde máme Opencard, tak se podívejte, kde máme kasu, podívejte se, jaké jsou osudy každého druhého hejtmana. Kolika mnoha exministrů a ministrů. A to si myslím, že je také velké dilema, které otravuje tu veřejnou situaci, protože dneska, vy jste v situaci, kdy vám někdo řekne: Poodejděte, počkejte až dojde k vyšetření a pak buď budete odsouzen anebo budete očištěn a vraťte se. No, v podstatě to, aby ten politik doma seděl deset, dvacet let, pletl a čekal, až ho povolají. Většinou to ještě dopadne tak, že když ten politik se začne blížit zase k tomu veřejnému životu, tak se ta kauza zase oživí, a to si myslím mimochodem že je jeden průšvih průšvihů a nutně tam nechci stahovat jen kauzu Čapí hnízdo, ale těch kauz máme 10, 20.

Tomáš PROCHÁZKA, moderátor

To je diskuse o presumpce nevin.

Jan KUBÁČEK, politolog, **Fakulta sociálních věd**, Univerzita Karlova

A velmi nám to kalí jakoby kvalitu politického řemesla.

Tomáš PROCHÁZKA, moderátor

To je zásadní věcí. Martin Fendrych chce reagovat.

Martin FENDRYCH, komentátor Aktuálně.cz

To bude téma, toto je velmi nebezpečné téma, protože my tady vlastně jakoby budeme teďkom říkat, že by bylo dobré, kdyby se to trestní řízení a řízení před soudem zrychlilo, což jako já chápu do té míry, že já stojím o to, aby když se tady stane nějaký trestný čin, aby se to skutečně vyšetřilo, aby šel před soud. Ale urychlovat to soudní řízení, to je strašně ošajstlich, to je nebezpečná věc.

Jan KUBÁČEK, politolog, **Fakulta sociálních věd**, Univerzita Karlova

Máte pravdu, ale když jsou to tři, čtyři roky, pět let, to už je šílený.

Martin FENDRYCH, komentátor Aktuálně.cz

Kdo zdržuje to trestní řízení, nebo to soudní řízení. Většinou ti obvinění, to nezdržuje ten soud. Ten soud má přesně ten zájem to udělat co nejrychleji. Podívejte se na případ.

Tomáš PROCHÁZKA, moderátor

Ale právě proto by to mělo jít rychleji.

Jan KUBÁČEK, politolog, **Fakulta sociálních věd**, Univerzita Karlova

No, ale Jana Nagyová-Nečasová. Podívejte se na tenhle ten případ. To je naprosto vážná věc, u nás bagatelizovaná, ale prostě zneužití tajné služby k tomu, aby šmírovala manželku mého milence, to je prostě úplně obludný a ještě když ta manželka je tedy paní premiérová, o tom ani nemluvíme. Ale rozumíte, je tady soudkyně, je to před soudem. Byly sneseny důkazy, soudkyně opakovaně podle názorů vyššího soudu pomíjí ty důkazy a pořád se to točí dokola a na druhou stranu část veřejnosti říká: No, prosím, ona má pravdu. To je slušná soudkyně. Druhá část veřejnosti říká, není to tak. Rozumíte, a jak byste to chtěl urychlovat? Nadřizený soud jasně říká, jak to je nakonec té soudkyni vzal ten případ. Čili nakonec jakoby rozhodl. A když se budete dívat na další a další kauzy, dejme tomu, Čapí hnízdo, dejme tomu že se dostane před soud. Pan Babiš má určitě na to, aby si zaplatil dobré právníky. Pan Babiš má rozhodně na to, aby to trvalo deset let.

Tomáš PROCHÁZKA, moderátor

Já bych to zobecnil, Martine. Představte si, že jste politik, dejme tomu i třeba na komunální úrovni, dejme tomu třeba hejtman a někdo vás nařkne z toho, že jste zcizil třeba půl milionu.

Martin FENDRYCH, komentátor Aktuálně.cz

To snad dneska už by se ani neřešilo, ne? Takových kauz je po republice?

Tomáš PROCHÁZKA, moderátor

Dobrá. Pět a půl, víc vám nedám. Pět a půl milionu a všichni vám řeknou: Víte co, tak běžte se očistit, ať proběhnou ty soudy a až tady budeme mít tedy uznání toho, že jste nevinný tak zase se můžete dokázat se představit, že na něj bude někdo tři, čtyři roky čekat, v té funkci na toho hejtmana třeba například nebo rozumíte mi, to je opravdu.

Martin FENDRYCH, komentátor Aktuálně.cz

Víte, mně přijde úplně absurdní, že tady z toho politika děláte někoho, kdo je víc než normální občan.

Jan KUBÁČEK, politolog, **Fakulta sociálních věd**, Univerzita Karlova

Ne, ne, to vůbec takhle nebylo vtaženo. Ale víte sám že tohle je exemplární problém a velmi to jakoby demotivuje mnohé, aby do té politiky vůbec šli, protože tohle je případ každého třetího starosty, každého druhého, třetího hejtmana. Vezměte si, kolik exministrů takhle v podstatě tráví v uvozovkách posledních několik let navštěvováním soudů, kdy se to neustále vrací k prvotním instancím a tady mluvím o tom, souhlasím s vámi, ztroskotalo na tom spousta firem, ztroskotalo na tom spousta podnikatelů, aktivních lidí, ale průšvih je a čím dál víc mám dojem, že dneska se to stává součástí politické praxe. Děláním politiky jiným způsobem. Že prostě na toho politika něco vytáhneme zatlačíme na něj a v lepším případě ho úplně odstřelíme nebo demotivujeme a tohle si myslím, že je velký exemplární průšvih celého jakoby veřejného života a trošku to souvisí mimochodem s tím 17. listopadem, co jste vzpomínal na začátku. Tak to si myslím, že je jakoby věc, která je principiální, protože já bych stál o to, že když se tady objeví opravdu důležitá kauza tak bych chtěl věřit, a doufat v to, že opravdu ty orgány, které se tomu věnují, přijdou s tím nebo prověřují to, že nasadí ten tým opravdu v uvozovkách reprezentativně a plnohodnotně, aby pokud možno jsme do roka, do dvou, viděli tu situaci buď odloženou anebo u soudu. Protože kolikrát, vy jste vzpomínal, u soudu se táhne, ale víte sám, že mnohé kauzy, tři, čtyři roky trvají, než se vůbec k tomu projednávání dostanou. To jsou velice často prostě důležité kauzy a my pak zjistíme, že na tom dělá jeden policista, že vlastně všechno se jede opravdu dle jakoby byrokratických lhůt, tisíce posudků. Myslím si, že tohle je něco, co jakoby neuvěřitelně vnáší určitou depresi a nihilismus do toho veřejného života a teď to nevtahuju na vládu, a ty největší kauzy, ale záměrně začínám od

toho lokálu, protože tam často ti aktivní fakticky nacházejí poprvé vůbec nějaké uplatnění a smysl. Jestli do toho jít a jestli v tom politickém řemesle zůstat.

Tomáš PROCHÁZKA, moderátor

Tak to říká politolog Jan Kubáček z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy, kterému děkuji za návštěvu v dnešním studiu.

Jan KUBÁČEK, politolog, **Fakulta sociálních věd**, Univerzita Karlova

Díky za pozvání.

Tomáš PROCHÁZKA, moderátor

Děkuji také Erikovi Bestovi ze zpravodaje Fleet Sheet.

Erik BEST, publicista, časopis Fleet Sheet

Děkuji také.

Tomáš PROCHÁZKA, moderátor

Romanu Jochovi jako ředitel Občanského institutu.

Erik BEST, publicista, publicista, časopis Fleet Sheet

Na slyšenou.

Tomáš PROCHÁZKA, moderátor

A Martinu Fendrychovi, komentátorovi Aktuálně.Cz. Díky.

Martin FENDRYCH, komentátor Aktuálně.cz

Dobrou noc.

Tomáš PROCHÁZKA, moderátor

Od mikrofonu se loučí Tomáš Procházka, Český rozhlas Plus zůstává s vámi.

Kauza Čapí hnízdo

18.11.2018 ČRo Plus str. 01 18:10 Názory a argumenty

Tomáš PROCHÁZKA, moderátor

Všem hezký nedělní večer. Pomalu končí tento týden, pojďme se proto nyní společně podívat, jaká zajímavá témata nám přinesl. Co tedy dnes probereme. Určitě reportáž ke kauze Čapí hnízdo a jejího vyšetřování a všech těch navazujících souvislostí. Dále také zvolení nového předsedy Senátu a 29 let po sametové revoluci se pokusíme odpovědět i na otázku současného stavu tuzemské demokracie a svobody. Od mikrofonu vás srdečně zdraví Tomáš Procházka. Vítám naše dnešní hosty, kterými jsou Erik Best ze zpravodaje Fleet Sheet.

Erik BEST, publicista, časopis Fleet Sheet

Dobrý večer.

Tomáš PROCHÁZKA, moderátor

Jan Kubáček z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy, politolog, dobrý večer.

Jan KUBÁČEK, politolog, **Fakulta sociálních věd**, Univerzita Karlova

Krásnou neděli všem.

Tomáš PROCHÁZKA, moderátor

Roman Joch, ředitel Občanského institutu, hezký večer, přeji.

Roman JOCH, ředitel Občanského institutu

Hezký večer.

Tomáš PROCHÁZKA, moderátor

A Martin Fendrych jako komentátor Aktuálně.Cz. Dobrý večer.

Tomáš PROCHÁZKA, moderátor

Velký poprask na politické a nejen politické scéně způsobila reportáž odvysílaná počátkem tohoto týdne na televizi Seznam. Její reportéři se rozjeli až do Švýcarska, kde zastihli Andreje Babiše mladšího, nad jehož osobou se v souvislosti s vyšetřováním kauzy Čapí hnízdo vznáší celá řada nejasností a spekulací. Například, zda ho premiér před českou policií záměrně nechrání a neukrývá, aby nemusel svědčit, zda byl v loňském roce opravdu unesen na Krym manželem své někdejší terapeutky, nebo na kolik závažná je ta jeho duševní porucha údajně a tak dále, a tak dále, těch otázek je mnoho. Pánové, zeptám se každého z vás, jakou váhu vy osobně přikládáte této události. Erik Best.

Erik BEST, publicista, časopis Fleet Sheet

Tak jednoznačně. Tento týden byl velký rozruch a příští týden také částečně bude a otázka je, do jaké míry nebo jestli premiér ustojí tu situaci a jaký to bude mít vliv na další pokračování koalice a obecně na politiku, takže z tohoto hlediska samozřejmě to je fantastická věc pro analytiky, kteří musí to analyzovat a rozhodnout se, jak to dopadne.

Tomáš PROCHÁZKA, moderátor

Pro analytiky je to možná fantastická věc, ale je to fantastická věc i meritorně?

Erik BEST, publicista, časopis Fleet Sheet

Já takhle o tom neuvažuji. Já se snažím pochopit tu situaci, snažit se pochopit ty důvody a pak se snažit vidět ten konec, ale já nejsem od toho, abych řekl, jestli je to pozitivní nebo negativní.

Tomáš PROCHÁZKA, moderátor

Jan Kubáček, jak to vnímáš ty.

Jan KUBÁČEK, politolog, **Fakulta sociálních věd**, Univerzita Karlova

Tak samozřejmě padla tam spousta závažných obvinění, na druhou stranu pro mě bylo důležité vedle shlednutí té reportáže i to, co jsem začal slyšet doslova ten den, to ráno v úterý od Policie České republiky, od státních zástupců to také padala velmi závažná obvinění, která náhle jakoby tu reportáž posouvala někam jinam. Neboli pro mě a platí to celý týden, je mnohem zásadnější de facto posudek, hodnocení. Myslím si, že to není jen pro politologa a právníka, ale je to velmi důležitá otázka pro psychiatra. Prostě my jsme v situaci, kdy a nedovolím si to ani já posuzovat. Jestli pan Andrej mladší, pan Babiš mladší, jestli je tedy zdravý, nebo je nemocný, jestli a

kdy ta rozhodnutí v jakém stavu dělala. To si myslím že je naprosto pro tu celou kauzu kardinální, já rozumím mnoha argumentům, že je velmi zvláštní, když v takovéto složité situaci je premiér, když je hnán takovýmito kauzami, protože to oslabuje jeho akceschopnost, nahrává to do značné míry jeho vydíratelnosti. Na druhou stranu říkám hned i to B, tato kauza byla součástí voleb. Mně se nemusí líbit, já s tím nemusím souhlasit, mohu být přesvědčený, že tam zdaleka vůbec Andrej Babiš premiérem neměl být, ale vycházím z toho, že jeho voliči to věděli, bylo to předmětem kampaně. Voliči nějak odvolili, nějakou strastiplnou cestou de facto takového zapřehého kolíku se Andrej Babiš stal premiérem a zatím já tam nevidím nové okolnosti, dokud neuslyším lékaře, který pro mě je opravdu jeho verdikt velmi zásadní a dokud své si neřeknou orgány činné v trestním řízení, abych to vnímal jako zcela novou situaci. A to, že samozřejmě opozice plánuje hlasovat o nedůvěře, to je její plné právo. Chápu to, nepřekvapí to, ale samozřejmě pro mě je velmi zásadní, jednak jak se rozhodne sociální demokracie, ale to je asi na debatu dalším jako by okruhu a samozřejmě role prezidenta republiky, protože ten do toho velmi silně promlouvá, protože platí, že čím slabší vláda, čím roztržštěnější sněmovna, tím silnější prezident, ale to platilo za prezidenta Havla, za prezidenta Klause, platí to i za prezidenta Zemana.

Tomáš PROCHÁZKA, moderátor

Prezident Zeman to označil za hyenismus, řekl, že pokud by byl Andrej Babiš, vláda Andreje Babiše, pokud by nedostala důvěru v parlamentu, tak beztak znovu jmenuje Andreje Babiše premiérem. Takže tam to stanovisko je vcelku jasné. Roman Joch, tak otázka, kterou nastínil Jan Kubáček na závěr. Romane, ty v to vidíš něco nového, něco objevného, co se ukázalo?

Roman JOCH, ředitel Občanského institutu

Především je spousta věcí, které nevíme. Diagnóza by se určitě neměla stanovovat na dálku. Existovaly kdysi případy v amerických dějinách, že 119 psychologů řeklo ten a ten kandidát na prezidenta je nezpůsobilý být. To je hrubé profesionální selhání, takže souhlasím s tím, že tady jde o to, aby lékaři, skuteční lékaři vyšetřili a posoudili zdravotní stav Andreje Babiše mladšího. To je první věc. Druhá věc, to co považuji za problematické, je ten Krym. A otázky, věděl o tom jeho otec, že jeho syn, syn premiéra spojenecké země v rámci Severoatlantické aliance se nachází právě na Krymu, na okupovaném území, jehož okupaci my, Česká republika, neuznáváme? To je velice důležitá otázka. Já jsem zvědav, jaká bude odpověď, zda otec věděl, kde se nachází jeho syn a zda vůči tomu neměl nějaké námitky.

Tomáš PROCHÁZKA, moderátor

Dobrá, na druhou stranu, Romane, proč by se nemohl nacházet třeba i na tomto území? On je přece soukromá osoba, tím že je synem premiéra, tak se stává veřejným zájmem podle tebe nebo předmět veřejného zájmu?

Roman JOCH, ředitel Občanského institutu

Ne, pak staví do velice nepříznivého světla svého otce, to znamená, premiéra vlády.

Tomáš PROCHÁZKA, moderátor

Protože policie říkala, že po něm nepátrala, že ví, kde je, že jeho advokát to sdělil a že ho nepotřebovala k ničemu.

Roman JOCH, ředitel Občanského institutu

To je sice možné, ale Krym by mělo být území, které je pro lidi, kteří se nějak točí kolem politiky v České republice nebo pro člověka, který je synem premiéra, by mělo být nedotknutelným územím, stejně jako dejme tomu pásma Gazy by mělo být nedotknutelným územím, protože tam je u moci teroristická skupina. Myslím si, že spíše vrhá špatné světlo na svého otce, myslím tím Andrej Babiš junior a ti lidé, kteří ho doprovázeli a možná to může působit i jako určitý nátlak na otce: podívejte, ten váš syn je na území obsazeném celkem hustě přítomnou armádou. Dávejte si pozor, aby se mu tam něco nestalo například. Jen si domyslím možné scénáře. A druhá otázka, která je zajímavá, je přesně to, co říkal pan Kubáček a s čím já souhlasím, sociální demokracie, když šla do této koalice, věděla, že tady existuje kauza Čapí hnízdo. Věděli to i voliči Andreje Babiše, kterým to evidentně nevadilo, ale sociální demokracie naznačovala, že jí to vadilo, ale zatím v této kauze já nevidím, že by se nějakým způsobem posunula, to znamená, já nevidím novou informaci a spíše upřímně nelituji rozhodování

sociální demokracie, co teď dělat, co dělat v této situaci, protože nad ní visí Damoklův meč, kdyby byly předčasné volby v dohledné době, tak ona už by se nemusela stát parlamentní stranou.

Tomáš PROCHÁZKA, moderátor

A další Damoklův meč je SPD samozřejmě.

Roman JOCH, ředitel Občanského institutu

A pochopitelně, že tady může být alternativní vládní většina, která by byla více problematická pro zemi. Koneckonců, jak říká pan prezident, že by znovu jmenoval Andreje Babiše premiérem. On už těch pokusů moc máť nebude. Musíme si uvědomit, že toto je druhá vláda Andreje Babiše. Ano, pravda je, že to je vláda s důvěrou tentokrát. Tak maximálně dva.

Tomáš PROCHÁZKA, moderátor

Prostor tam je. Martine Fendrychu, tak jak jste slyšel všechny ty argumenty, zase se ptám. Objevili jsme něco nového?

Martin FENDRYCH, komentátor Aktuálně.cz

Tak v zásadě i v té kauze je všechno nové, protože my jsme přeci nevěděli o tom, že syn premiéra měl být tedy údajně unesen. My jsme přeci nevěděli o tom, že by mělo být vyhrožováno, že pokud nebude souhlasit s tím, že ho odvezou, takže ho zavřou do blázince. A tak dále. Takhle mohu pokračovat. My samozřejmě nevíme, jak to je, nevíme, v jakém stavu je pan Babiš junior, na kolik tedy můžeme věřit jeho výpovědím. Na druhou stranu, podívejte se, on té televizi Seznam.Cz, nebo Sabině Slonkové a Jiřímu Kubíkovi řekl několik věcí a já bych čekal, že když se podívám na diagnózu schizofrenie, bohužel tedy otec juniora Babiše zveřejnil tu diagnózu, což je pro mě dost neuvěřitelná věc. To nechápu, jak se mohlo stát. Stejně jakože zveřejnil diagnózu své dcery, bipolární poruchu, tak pokud tedy má člověk schizofrenii, tak se obvykle počítá s tím, že mu nemohu věřit, co říká, protože říká nesmysly, říká různé bludy, konstruuje úplně absurdní děje atak dále. Já myslím, že spousta lidí mělo nebo má v rodinách někoho, kdo podobnou chorobu trpí, takže dokonce bych si troufl říct, že ta zkušenost veřejnosti je poměrně velká ne že malá. A teď najednou my posloucháme, co tedy ten Babiš junior řekl novinářům. A zpětně zjišťujeme, že alespoň část těch věcí naprosto sedí. Vlastně my dnes, co víme nebo co nevíme, jestli sedí je to, jestli mu bylo skutečně vyhrožováno a jestli byl unesen. Ale víme, že skutečně napsal e-mail na kriminalistický ústav. Víme, že se tím policie musela dokonce zabývat. Víme, že skutečně pobýval na Ukrajině, v Rusku i na Krymu. Rozumíte a pokud by ten člověk jednal v nějaké řecké těžké duševní situaci a měl nějaké bludy, tak bych se dost divil, kdyby většina toho, co říká, naprosto seděla. Kdyby byla ta většina naprosto ověřitelná. A tím chci jenom říct, že prostě to, co pan Babiš junior řekl, nejsou zřejmě žádné fantasmagorie a vzdušné zámky prostě. Ono to vypadá, že to lze zpětně ověřit. Ale pro mě zásadní věc je, otázka, jestli se ho otec, to znamená, premiér Babiš pokusil ukrýt před vyšetřováním, to je úplně kardinální otázka. Babiš junior nebyl nezávislým forenzním psychologem, psychiatrem vyšetřen, takže tady prostě chybí nějaký znalecký posudek, který by řekl je schopen vypovídat, není schopen vypovídat. To všichni víme. Pokud toto neexistuje, tak prostě policie nemůže postupovat tak, jak postupovala. My jsme byli svědky toho, jak tady státní zastupitelství velice tvrdě zaútočilo na generální inspekci bezpečnostních sborů. Jak vlastně inspekci obvinilo z toho, že špatně pracuje, nefunguje, neobviňuje tam, kde má a najednou v případě, kdy je zcela zjevné, že ta policie nepostupovala správně, já jsem neslyšel na tiskové konferenci v pátek státních zástupců a policie, že by řekli, budeme to vyšetřovat. Policie řekla, že bude znova vyšetřovat to, jestli byl Babiš junior zavlečen. To je jiný způsob jak vyjádřit ten únos nebo je to trochu něco jiného, jestli byl zavlečen do cizí země. Rozumíte, čili v té věci je spousta věcí nových. Jsou to věci naprosto zásadní a jsou to věci, které já si myslím, že ještě návrh ukazují, že premiér této země může být jistým bezpečnostním rizikem. Protože jeho syn prostě pobýval v oblastech jako je Krym, v okupované oblasti, v oblasti, kvůli které Evropská unie dává sankce na Rusko. To jsou naprosto zásadní věci. Nepochybujete o tom, že ruské tajné služby věděly, kde pan Babiš junior pobývá. Nepochybujete o tom.

Roman JOCH, ředitel Občanského institutu

Teď je otázka, jestli to věděly i české tajné služby.

Tomáš PROCHÁZKA, moderátor

Vy jste, pánové, všichni tu reportáž viděli, předpokládám. Je to tak? Souhlasí. Jak se vám líbí z pohledu etického? Je tohle investigativní žurnalistika tak, jak bychom si ji představovali, jak bychom jí chtěli? Jan Kubáček.

Jan KUBÁČEK, politolog, **Fakulta sociálních věd**, Univerzita Karlova

Já budu skeptický. Je pravda, že to je potom etika, který se věnuje novinářské práci a veškerým těm parametrům a logice, to spíš bude potom tady na pány. Já se na to podívám čistě jako občan a jako politolog a nebudu nalhávat, že mně se to příliš nelíbilo, protože já mám největší problém s tím, když někdo nejen jakoby neoznámí, že vede ten rozhovor a že ho vede tedy už de facto veřejně, že si ho nahrává a bude ho tak využívat. Ale musím říct, že já jsem měl velký problém a to se mi velmi nelíbilo a nelíbí doposud, že se vlastně otevřela logika toho bydliště. To je jakoby té intimity toho člověka, protože do značné míry teď už to samozřejmě na to bude mít dopad, protože jeho domov, jeho by se stal věcí nejen veřejnou, ale doslova předmětem bojiště de facto mediálních štábů, to tak prostě se vždy stává. A mnohé kroky jsou nevratitelné. Takže to za sebe, já rozumím, že zájem byl důležitý, okolnosti velmi závažné, bavíme se o dítěti premiéra, na druhou stranu, myslím si, že nějaké parametry ochrany osobního prostoru, osobní intimity nebo osobně prostě privátního soukromí by měly být nepřekročitelné. I z důvodu toho, že to bude velmi složité, že až opravdu se budou dělat ty posudky a obávám se, že jak žijeme v České republice, že to nebude jeden posudek, ale budou to posudky posudků, protože se to prostě stane předmětem bitvy, tak se obávám, že i tyhle okolnosti do toho budou padat, že prostě mohlo dojít k nějakému jakoby posunutí vnímání toho člověka, posunutí jeho argumentů. Ale jak říkám těžko to mohu posuzovat, nejsem expert v oblasti psychiatrie, ale myslím si, že obecně, když si to беру jenom jako já jako občan, mně prostě velmi vadil takový ten, to bezprostřední rozbití privátní nějaké garance soukromí a možnosti rozhodnout se, jestli chci vést veřejný rozhovor nebo ho nechci vést.

Tomáš PROCHÁZKA, moderátor

Martin Fendrych chtěl oponovat, předpokládám?

Martin FENDRYCH, komentátor Aktuálně.cz

Tak ani ne oponovat, jako spíš přičinit několik poznámek, u celého toho rozhovoru byla matka Andreje Babiše juniora, která vlastně neříkala skončete to, odejděte, neptejte se ho, je ve špatném zdravotním stavu.

Tomáš PROCHÁZKA, moderátor

To říkala.

Martin FENDRYCH, komentátor Aktuálně.cz

Neříkala, že nemůžou věřit tomu, co říká.

Tomáš PROCHÁZKA, moderátor

Říkala, že je ve špatném zdravotním stavu.

Martin FENDRYCH, komentátor Aktuálně.cz

Jasně, ale neříkala, že nelze prostě brát vážně to, co říká. Informace, které tam Babiš junior dal. Ale já myslím, že podstatná věc tady je ta, že vždycky, když se bavíme o dejme tomu, novinářské etice, tak je na jedné straně ten veřejný zájem a na druhé straně ten soukromý zájem. A o to se hraje. Veřejný zájem tady nepochybně to myslím řekl i kolega Kubáček, je nepochybně velký. To znamená, je to syn premiéra, je to kauza premiéra, je to člověk mimochodem obviněný z trestného činu a na to se tady úplně zapomíná. Je to člověk, který se zjevně vyhýbá tomu, aby byl vyslechnut v té věci. Nepochybně se tomu vyhýbá a ostatně to v té reportáži přímo zaznělo. Ale čili to všechno znamená, že ten veřejný zájem je, řekl bych, přímo titánský. Na druhé straně pak je ten soukromý zájem a samozřejmě, pokud je ten člověk skutečně těžce duševně nemocný, tak je velmi problematické ho natáčet. Na druhou stranu, redakce ve složení Slonková Kubík s ním komunikovala po mailu a

dostala od něj povolení. Rozumíte. S odstupem času dostala povolení, že může ty informace, které od něj získala, použít. Teď je druhá věc, že tedy vy říkáte, že byl jaksi odhalen jeho byt, jak oni stáli ve dveřích v předsíni. Nevím, nevím, na kolik je to odhalení bytu, ale dejme tomu.

Jan KUBÁČEK, politolog, **Fakulta sociálních věd**, Univerzita Karlova

Tak v podstatě tem se i komentuje, kde je jeho byt. De facto to funguje jako cestovní navigace. To si myslím, že je velký problém.

Martin FENDRYCH, komentátor Aktuálně.cz

To si myslím, že pokud zjistíte, že Andrej Babiš junior je ve Švýcarsku a že je švýcarský občan, tak už prostě není problém si sehnat jeho adresu.

Jan KUBÁČEK, politolog, **Fakulta sociálních věd**, Univerzita Karlova

Jasně, ale druhá věc je, jestli jakoby ventilujete navenek, to je teďka takové to téměř pozvánka pro všechny ostatní.

Martin FENDRYCH, komentátor Aktuálně.cz

Já v práci sedím vedle člověka, který se léta zabýval právě těmito otázkami v oblasti novinářské, to je Jan Lipold. On byl člověk, který seděl v těch etických komisích a tak dále. Bavili jsme se o tom spolu, on říká, že tady naprosto jednoznačně a nepochybně převládá ten veřejný zájem. Že o to prostě jde.

Erik BEST, publicista, časopis Fleet Sheet

To se ale odehrává ve Švýcarsku. Kde je veřejný zájem ve Švýcarsku?

Tomáš PROCHÁZKA, moderátor

Jenom poznámka, Babiš junior má švýcarský pas, takže i kdyby policie chtěla jednat, tak je velmi pravděpodobné, že nebude moci jednat.

Erik BEST, publicista, časopis Fleet Sheet

On nemá žádnou povinnost, on je švýcarský občan, k České republice žádné povinnosti nemá.

Martin FENDRYCH, komentátor Aktuálně.cz

Já vůbec neříkám, že má nějakou povinnost.

Erik BEST, publicista, časopis Fleet Sheet

To jste říkal, že má povinnost, právní povinnost.

Martin FENDRYCH, komentátor Aktuálně.cz

Ne, to jsem vůbec neřekl.

Tomáš PROCHÁZKA, moderátor

Myslím, že tu zaznělo to, že je obviněn z trestného činu.

Martin FENDRYCH, komentátor Aktuálně.cz

Ano, on je obviněn z trestného činu.

Erik BEST, publicista, časopis Fleet Sheet

On nemá žádnou povinnost přijet do České republiky.

Martin FENDRYCH, komentátor Aktuálně.cz

Ne, já jsem říkal, že měl vypovídat před českou policií a nevypovídal a to skutečně sedí. On nevypovídal. Státní zastupitelství jasně říká, že je potřeba udělat jakýsi expertní posudek toho, jestli je schopen vypovídat. A samozřejmě, že má velký zájem na tom, aby vypovídal. To je úplný nesmysl, že by to nebylo potřeba. Ten člověk je obviněný a musí vypovídat.

Erik BEST, publicista, časopis Fleet Sheet

Nemusí, pokud není v České republice, tak samozřejmě nemusí. Žádný zákon nevyžaduje, aby přijel do České republiky.

Martin FENDRYCH, komentátor Aktuálně.cz

Ano, je to pravda, jako cizí státní občan sem nemusí jezdit, ale pokud má být ta věc uzavřeně nějakým způsobem tak policie musí buďto říct, odmítá vypovídat, odmítá sem přijet a pak v podstatě nemá žádnou jinou možnost, než

Erik BEST, publicista, časopis Fleet Sheet

Ale tady je základní věc, veřejný zájem kde.

Martin FENDRYCH, komentátor Aktuálně.cz

Pak nemá žádnou jinou možnost, nežli požádat švýcarské orgány, aby ho vyslechly ony.

Erik BEST, publicista, časopis Fleet Sheet

Tak samozřejmě, to je v pořádku.

Martin FENDRYCH, komentátor Aktuálně.cz

Ta možnost tady vždycky je a myslím si, že je to docela relevantní možnost, anebo prostě tu možnost bude muset odložit v jeho případě.

Erik BEST, publicista, časopis Fleet Sheet

Samozřejmě, je to předmět veřejného zájmu v České republice, ale to bylo ve Švýcarsku a myslím si, že žurnalisté by měli také akceptovat, že tam platí jiné zákony a to co je veřejný zájem v České republice, nemusejí vůbec být tam a navíc zákony jsou úplně jiné. Nahrávat soukromý rozhovor ve Švýcarsku, je protizákonné, pokud nemáte svolení všech účastníků a pak.

Tomáš PROCHÁZKA, moderátor

Což je rozdíl oproti našemu právnímu řádu.

Erik BEST, publicista, časopis Fleet Sheet

Teď se o tom samozřejmě ve Švýcarsku trvalo to několik dnů, ale už se tam o tom mluví, tak to bude zajímavá věc.

Martin FENDRYCH, komentátor Aktuálně.cz

To bude zajímavá věc ve Švýcarsku, ale my se tady bavíme o tom, jaká je situace v České republice, jaká je situace kolem vyšetřování Čapího hnízda a jaká je situace kolem toho, jestli byl unesen nebo nebyl unesen syn premiéra.

Erik BEST, publicista, časopis Fleet Sheet

Vy jste mluvil o etice, žurnalistické etice a já tvrdím, že ve Švýcarsku pravděpodobně porušil zákon.

Martin FENDRYCH, komentátor Aktuálně.cz

Netvrdím, že ne, já to nevím. Nevím, jestli porušili švýcarský zákon. Já jsem mluvil o tom, že když porovnáváme veřejný zájem o tom, jestli máme právo vědět, co se dělo se synem premiéra za účasti zřejmě jeho otce, a mezi tím soukromým právem, tak zcela jednoznačně ten veřejný zájem převládá v České republice. Nejsem Švýcar.

Tomáš PROCHÁZKA, moderátor

Já jsem ještě chtěl slyšet Romana Jocha. Já bych dal opravdu zákon na jednu stranu a na druhou bych dal celou tu reportáž s brýlemi, kam si zapojujete videokameru a tímto způsobem neřeknete na rovinu: Víte, my si vás natočíme a on tedy potom jim to jako autorizuje. No tak to by také nemusel a nebo možná za týden napíše, že ne. Ale připadá vám to způsob, který můžeme nazvat férovou investigativní žurnalistikou?

Roman JOCH, ředitel Občanského institutu

To řeknu za chvíli, ale ještě jako první, v první linii bych řekl, že souhlasím s panem Fendrychem, toto je otázka veřejného zájmu v České republice, par excellence. Jedná se o kauzu, která je kriminální, ve které hrozí premiérovi postih. Hrozí i jeho synovi postih, pokud by byl odsouzen. To znamená, že je legitimním zájmem veřejnost o tom vědět. To je to A a to B, ta etičnost skutečně těžce souvisí od toho, zda Andrej Babiš junior je nemocný člověk nebo není, pokud je to nemocný člověk, tak to bylo jednoznačně neetické. My jenom že ten rozhovor byl v nepřítomnosti lékaře, ale dokonce i v nepřítomnosti právníka a on je obviněný. To znamená, správně by české soudy, když on řekl něco bez přítomnosti právníka, bylo to natočeno, tak by to jako důkaz měli.

Tomáš PROCHÁZKA, moderátor

To není relevantní, ale co se týká toho způsobu, té formy.

Roman JOCH, ředitel Občanského institutu

Mně závisí od jeho zdravotního stavu. Pokud je to zdravý člověk, tak si myslím, že to je eticky přijatelné. Pokud je skutečně nemocný, tak pak to nemůžu hájit a považoval bych to za neetické.

Tomáš PROCHÁZKA, moderátor

Poslední Martin Fendrych a budeme toto téma nadále sledovat.

Martin FENDRYCH, komentátor Aktuálně.cz

Jenom technická poznámka k tomu zdravotnímu stavu. Se vši pravděpodobností jeho otec, premiér České republiky souhlasil s tím, že byl vyvezen do Ruska, že byl vyvezen na Krym a že byl vyvezen na Ukrajinu. Že tam jel s člověkem, který nebyl lékař a nemá žádné lékařské vzdělání, dokonce to ani není zdravotník, tenhle ten člověk, který je nějaký cyklista nebo nevím, co, Rus mu dával dokonce injekce, rozumíte. To je prostě neuvěřitelná věc. Čili pakliže na tom je pan Babiš junior takhle, tak nevím proč by nemohl snést otázky novinářů. Jestli může takhle cestovat po světě, jestli může být klidně svěřen do péče ruských psychiatrů, ukrajinských psychiatrů, krymských psychiatrů.

Tomáš PROCHÁZKA, moderátor

Ale to jsou všechno v tuto chvíli, Martine, pořád jenom dohady.

Martin FENDRYCH, komentátor Aktuálně.cz

To nejsou dohady. To nikdo nezpochybňuje.

Tomáš PROCHÁZKA, moderátor

Jsou. Jsou to dohady.

Martin FENDRYCH, komentátor Aktuálně.cz

To řekl přeci pan Protopopov, že on byl v péči psychiatrů.

Tomáš PROCHÁZKA, moderátor

Pan Protopopov něco řekl, ale někdo by to měl také ověřit ty informace.

Martin FENDRYCH, komentátor Aktuálně.cz

Tak pan Babiš to všechno potvrdil. To už jsou dva zdroje, které říkají to samé.

Tomáš PROCHÁZKA, moderátor

O tom, zda je to zdravý nebo nemocný člověk, nemocný člověk vám může potvrdit třeba, že se včera vrátil z Marsu.

Martin FENDRYCH, komentátor Aktuálně.cz

Vy myslíte, že pan premiér Babiš a pan Protopopov nejsou zdraví? To potvrdili oni dva.

Tomáš PROCHÁZKA, moderátor

Já mluvím o Babiši juniorovi.

Martin FENDRYCH, komentátor Aktuálně.cz

To potvrdili oni dva.

Tomáš PROCHÁZKA, moderátor

Co potvrdili konkrétně, že byl na Krymu a na Ukrajině? Já jsem nemyslel přímo tato fakta.

Tomáš PROCHÁZKA, moderátor

Dokonce pan Babiš panu Protopopovi, no, je to to, co vypovídá pan Protopopov, čili člověk, který se o něj staral.

Tomáš PROCHÁZKA, moderátor

Pánové, chcete ještě něco dodat k Martinovi? Ne.

Proč se Rusko či Čína prohlašují za demokratické státy a součást světového společenství? Protože je to pro ně výhodné. Zatím

18.11.2018 denikn.cz str. 00

Michael Romancov

Komentář Michaela Romancova: Po konci studené války panovala přesvědčení, že demokracie a tržní ekonomika jednou provždy zvítězily a svět se už od nich nikdy neodchýlí.

Že to s tou demokracií nebude všude tak žhavé, se už prokázalo. Dokáže světové společenství udržet pohromadě aspoň ten kapitalismus?

Politická mapa a mezinárodní právo sugerují představu, že současný svět se skládá výlučně z nestejně rozlehlých jednotek – suverénních teritoriálních států, které jsou nerovnoměrně rozprostřeny po povrchu celé planety. Ponechme stranou, že v systému mezinárodních vztahů vždy existovaly entity, které nebyly zcela suverénní, že existují teritoriální spory a vedou se války, a předstírejme, že na světě opravdu neexistuje nic jiného než vzájemně si rovné suverénní teritoriální státy.

Myšlenka, že suverénní teritoriální jednotka je základním stavebním kamenem mezinárodního uspořádání, se vynořuje v Evropě 16. století, tedy v jednom z nejturbulentnějších období evropských dějin. Připomeňme, že se tehdy na řadě míst snažili vzájemně vyvraždit katolíci a protestanti a jejich nesmiřitelný boj měl podobu tzv. ideologické války, v níž nepřítel nemá být jen poražen, ale zničen.

Ani jedné straně v žádném případě nelze upřít obrovské úsilí vyhladit nenáviděného protivníka, což však nakonec nedokázaly. V okamžiku, když zjistily, že ani s boží pomocí nejsou deklarovaného cíle schopny dosáhnout, začaly hledat cestu ke kompromisu, který by jim umožnil koexistovat. Idea zřetelně oddělených teritoriálních jednotek, které sice mají velmi různou rozlohu, jiný počet obyvatel, ale jen jednoho pána, jenž je zároveň jediným arbitrem všech pozemských věcí, včetně volby náboženství, se ukázala být tím pravým řešením.

Tady vládnou já

Zásada „Cuius regio, eius religio“ neboli „Čí panství, toho víra“ byla nejprve použita v ustanoveních augšpurského náboženského míru, který ukončil náboženské války v tehdejší Svaté říši římské. O necelých sto let později se pak stala funkčním východiskem i pro třicetiletou válku. V zásadě se totiž jedná o myšlenku jednoduchou, která se v Evropě mohla opřít o dostatečně silný normativní základ.

Jednoznačně definovaný prostor teritoriálního státu vyhovoval představě o právu na majetek (právo mít) a v jeho rámci svobodná volba náboženství, respektive politického uspořádání, zase skvěle vyhovovala právu na existenci (právu být). Suverenita, tak jak byla definována při uzavření míru v roce 1648, získala dvojí rozměr: vnitřní a vnější.

Vnitřní suverenita, jak jsme již uvedli, garantovala panovníkovi výlučnou a ničím neomezenou moc nad územím a obyvatelstvem. Vnější suverenita začala být definována jako naprostá autonomie v zahraniční politice, neboť v ní neexistuje žádná nadřazená moc, které by byl stát, respektive jeho vladař, podřízen. Tehdy se evropské mezinárodní společenství shodlo na tom, že anarchická struktura (opak hierarchické, tedy bez nadřazené a regulující moci) je žádoucí a přirozená.

Když se na tomto jednoduchém – a právě proto tak úspěšném konceptu evropské mocnosti dokázaly shodnout, uzavřely nejenom funkční mír, ale také položily základ, na němž vznikaly pozdější normy pro uspořádání celého světa.

Dříve, než se dostaneme k současnosti, však ještě musíme připomenout jednu podstatnou skutečnost. Vestfálský mír je považován za první mezinárodněprávní milník formující a definující moderní atributy státnosti pro celou Evropu.

Ve skutečnosti tomu tak však nebylo, neboť minimálně tři aktéři tehdejšího evropského mezinárodního systému na jednáních výrazně neparticipovali. Jednalo se o Polsko-litevskou unii, ruské carství a Osmanskou říši. Ve všech třech případech šlo o teritoriálně rozlehlé a velmi mocné státy, které byly v průběhu oněch třiceti válečných let vojensky aktivní a nepřímo se do konfliktu zapojily. Těžiště jejich mocenských zájmů ale leželo jinde. Dva z nich – Rusko a Osmanská říše, navíc představovaly kvalitativně zcela jiné aktéry, neboť s těmi, kteří ve Vestfálsku uzavřeli mír, sice částečně sdílely prostor – částí svého teritoria ležely v Evropě, ale nesdílely ani jejich hodnotový rámec, vycházející ze západního křesťanství, ani politické či ekonomické instituce, které zajišťovaly jejich fungování.

Nová víra? Přesvědčení? Jen když se vyplatí

Základní principy definované vestfálským mírem, v první řadě respekt k vnějšímu i vnitřnímu rozměru suverenity, jsou dodnes platné a umožňují, aby mezinárodní společenství – nejenom v Evropě, ale dnes na celém světě, mohlo fungovat vedle sebe. Problémem však je, že „fungování vedle sebe“, zejména s ohledem na bezprecedentní míru ekonomické provázanosti, nestačí. Mimořádně rostou a sílí požadavky na fungování společné, což generuje obrovské množství problémů. Proč?

Vraťme se k základům vestfálské suverenity a představme si její vnější rozměr jako formu a vnitřní jako obsah. Když se Evropané díky zámožným výbojům (Portugalci, Španělé, Nizozemci, Francouzi a Britové) a výbojům kontinentálním (Rusové) zmocnili v podstatě celého světa, rozšířili globálně nejen svá panství, ale o to samé se snažili také v případě šíření vlastního hodnotového a kulturně-civilizačního rámce.

V knize Britské impérium – cesta k modernímu světu však britský historik Niall Ferguson na příkladu cestovatele Davida Livingstona, superhrdiny viktoriánské éry, zřetelně ukazuje, že zatímco moc Evropanů byla bezkonkurenční, s jejich hodnotami tomu tak nebylo. Livingstone si totiž prý posteskl, že zatímco jeho hlavním cílem bylo šíření křesťanství, tak Afričané ho akceptovali a uznávali nikoli kvůli hodnotám, ale protože měl pušku, která mu umožňovala efektivně je ochránit proti predátorům, a léky, které je dokázaly vyléčit z různých nemocí. Domorodci prý byli ochotní přijmout křesťanství, či spíš předstírat jeho přijetí, kvůli uvedeným výhodám, ale nikoli kvůli jeho obsahu.

Až na několik málo výjimek se přesně to samé stalo v okamžiku, kdy se Evropané, zejména pak po II. světové válce, začali stahovat ze světa a kdy se někdejší koloniální impéria měnila v suverénní státy. Například v Africe, kde proces kolonizace i dekolonizace proběhl nejpřekotněji, byly před II. světovou válkou pouze čtyři formálně nezávislé a suverénní státy: Egypt, Etiopie, Jihoafrická unie a Libérie. Dnes jich v Africe najdeme 54, tedy zhruba 25% světového společenství. Sedmnáct z nich vzniklo v jediném roce – roku 1960, který byl prohlášen rokem Afriky.

Jestliže Organizaci spojených národů roku 1945 založilo 51 států, a o mnoho více jich v tehdejším světě nebylo, dnes se její členská základna rozrostla na 193 členů. Obecně se soudí, že dnes v systému mezinárodních vztahů existuje 191 států, jejichž suverenita není zpochybňována, a dalších zhruba 15 entit s problematickým statutem. Většinu z těchto jednotek vidíme na politické mapě světa a mezinárodní právo je vnímá jako nezávislé, suverénní a sobě rovné členy. Leží vedle sebe, ale navzdory deklaracím se jedná o entity, které si z hlediska svého vnitřního nastavení vůbec nejsou podobné. Zatímco z hlediska formálního se mezinárodní společenství jeví být bezproblémové, pak z hlediska obsahového tomu tak rozhodně není.

Jsme demokrati. Jako vy.

Proč by měly být rozdíly v hodnotovém a institucionálním nastavení zemí mezinárodního společenství problém? Není v podstatě logické a nevyhnutelné, že se státy, jejichž politické struktury reflektují odlišné historické a státoprávní tradice, jejichž obyvatelstvo tvoří příslušníci různých etnik, hovořící různými jazyky a vyznávající různá náboženství, budou lišit právě a zejména z hlediska svého vnitřního nastavení? Bezesporu tomu tak je. Problém přichází v okamžiku, kdy se předstírá, že tomu tak není.

V současném světě například naprostá většina zemí deklaruje, že jsou demokratickými státy. Pouze Bahrajn, Bhútán, Brunej, Katar, Kuvajt, Omán, Saúdská Arábie, Spojené arabské emiráty, Svazijsko a Vatikán, což jsou všechno autoritářské monarchie, netvrdí, že jsou demokracie. Celý zbytek světového společenství se k demokracii hlásí, ale většina není schopná standardům demokratického vládnutí dostát.

Existují státy, které si demokracii přímo dají do názvu, za všechny uveďme například Korejskou lidově demokratickou republiku či Demokratickou republiku Kongo. Existují státy, které vyvíjejí svou vlastní verzi demokracie. V sovětských dobách existoval v Evropě celý blok lidově demokratických zemí, a například Čína je jí formálně dodnes, současné Rusko má pro změnu tzv. demokracii suverénní.

Problém tedy ve skutečnosti není v tom, čím reálně státy světového společenství jsou, ale v tom, že se vydávají za něco, čím nejsou. Ani to by, nakonec, nemuselo vadit, pokud by ty státy světa, které autentickými demokraciemi jsou, byly ochotny a schopny všem těm, kteří zneužívají nálepku demokracie, jednoznačně dát najevo, že pouhá deklarace nestačí.

Proč vlastně tolik vlád předstírá, že jsou demokraticky zvolené, že v jejich zemích probíhá svobodná a spravedlivá soutěž politických stran, že existuje funkční dělba moci a prosazuje se vláda práva?

Protože je to pro ně výhodné! Po II. světové válce, nejviditelnější to bylo v Africe, ale v zásadě se to týkalo celého světa, se řada politiků rozhodla těsně se přimknout buď k USA, nebo k SSSR. Zatímco ti první se označovali za demokraty, ti druzí za marxisty. Připusťme, že mezi nimi byli tací, kteří to, alespoň po nějakou dobu, mysleli upřímně, ale většina se rozhodla přihlásit k prvnímu či druhému přesně ze stejných důvodů, na které upozornil již vzpomenutý Livingstone. Bylo to pro ně výhodné.

Konec dějin? Příliš náročné, zdouhavé a nevděčné

Po zhroucení sovětského bloku a rozpadu SSSR se marxistická varianta ukázala být bezcennou a ve světě nastal deklarovaný příklon k demokracii. Francis Fukuyama z toho odvodil optimistickou tezi o konci dějin, neboť se domníval, že tváří v tvář politickému i ekonomickému kolapsu SSSR lidé na celém světě pochopí, že demokracie a tržní ekonomika jsou jednoznačnými vítězi a racionálně se rozhodnou jít právě touto cestou.

Dnes již víme, že se mýlil. Právě tak, jako po první světové válce došlo ke druhé, i když roku 1918 bylo každému jasné, jak strašlivý konflikt právě skončil, tak po kolapsu socialismu/komunismu nenastalo celoplanetární vítězství demokracie a tržní ekonomiky. Proč? Protože jejich nastolení a udržování je náročné, zdouhavé a nevděčné.

Ideologické soupeření „kapitalismu“ a „komunismu“, dominující druhé polovině XX. století (zatím) nebylo nahrazeno nějakým jiným ideologickým střetem, ale, jak si správně povšiml například americký odborník na mezinárodní vztahy Parag Khanna, velmi ostrým bojem o úspěch, přičemž jeho hlavním kritériem je ekonomika.

Autoritářská lido-demokracie, kterou provozují čínští komunisté, a autoritářské suverénně-demokratické Rusko jsou v tento okamžik největšími a nejsilnějšími vyzývatelem Západu.

V obou případech platí – přičemž v Číně se tím nijak netajili od počátku, a Rusko se tím netají nejpozději od roku 2007, že v zájmu vlastního posílení byli ochotni předstírat, že jsou více méně stejní jako my. Ochotně jsme jim vyhověli, neboť jejich touha po vlastním posílení nalezla na naší straně úrodnou půdu. V Číně i v Rusku bylo – a stále je možné závrtně zbohatnout. Věčná škoda, že demokracie a tržní ekonomika nejsou franšízy. Každá velká firma, která v zájmu vyšších zisků usiluje o expanzi svého byznysového modelu a firemního loga, přísně dohlíží na striktní a včasné plnění podmínek ze strany toho, kdo se na jejím úspěchu chce podílet.

Po zhroutilí SSSR propásly elity našeho světa příležitost učinit z demokracie a tržní ekonomiky právě takovou „franšízu“ a v zájmu okamžitých politických, ale zejména ekonomických zisků rezignovaly na dodržování a vynucování pravidel. Suverénní demokracie v Rusku či lidová demokracie v Číně nemají s naší demokracií společného, s výjimkou shody na jednom slově, zhola nic. Nebude to trvat dlouho a zjistíme, že rostoucí čínské sebevědomí, kdy na radě míst světa již asertivita přechází v agresivitu, ukáže, že ekonomika s „čínskými charakteristikami“ nemá nic společného s fungováním ekonomiky u nás. A podobně jako v případě „voleb“ v Rusku, kde je předem znám vítěz, bude úplně jedno, jak velké objemy akcií budou obchodovány na burze v Šanghaji.

Autor je politický geograf, působí na **Fakultě sociálních věd** UK a Metropolitní univerzitě Praha

Tento text jste si mohli přečíst díky tomu, že si předplácíte Deník N. Pokud máte připomínku nebo jste našli chybu, napište na editori@denikn.cz.

Vážíme si Vaší podpory.

URL| <https://denikn.cz/19947/proc-se-rusko-ci-cina-prohlasuji-za-democraticke-staty-a-soucast-svetoveho-spolecenstvi-protoze-je-to-pro-ne-vyhodne-zatim/>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

denikn.cz

Britský Brexit

19.11.2018 ČRo Plus str. 02 21:10 Den v 60 minutach

Martina MAŠKOVÁ, moderátorka

Posloucháte Český rozhlas Plus. Evropští ministři zahraničí podpořili návrh rozvodové dohody s Británií. Neshodli se ale na tom, do kdy má nebo může Británie zůstat součástí vnitřního trhu. Dohoda o Brexitu počítá s možností jednou prodloužit přechodné období, které má platit do konce roku 2020. No a britská premiérka Theresa Mayová se mezitím snažila pro dohodu o Brexitu získat podporu na každoroční konferenci podnikatelů v Londýně. Mimo jiné jim řekla, že občané Evropské unie bez ohledu na své dovednosti či zkušenosti už nebudou, teď cituji "předbíhat ve frontě inženýry ze Sydney nebo vývojáře softwaru z Dillí". Jednání o Brexitu dlouhodobě sleduje Ivo Šlosarčík z katedry evropských studií na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Dobrý den.

Ivo ŠLOSARČÍK, katedra evropských studií, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Dobrý večer.

Martina MAŠKOVÁ, moderátorka

Bývalý místopředseda Evropského parlamentu Libor Rouček z ČSSD dnes u nás na Plusu řekl, teď cituji: "Theresa Mayová se pokouší o nemožné, protože není možné být součástí společného trhu, celní Unie a zároveň v Evropské unii nebýt." Konec citátu. Je i z vašeho pohledu, pohledu odborníka, který se dlouhodobě zabývá Británií, ta dohoda Bruselu a Londýna v tuhle chvíli takový, řeknu v uvozovkách, kočkoves?

Ivo ŠLOSARČÍK, katedra evropských studií, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

No hlavně jde o to, že ta dohoda, o které se všichni baví a kterou dneska schvalovali nebo vyjadřovali s ní souhlas ministři zahraničí Evropské unie, tak to není dohoda o tom, jak budou vypadat vztahy mezi EU a Británií

za 10 nebo 15 let. To je pouze rozvodová dohoda s přechodným obdobím, která vlastně říká, že pokud bude schválena minimálně do konce roku 2020, zůstane Británie součástí vnitřního trhu a to bude znamenat jak volný pohyb zboží, ale také volný pohyb pracovníků mezi Británií a kontinentem a obráceně. A o tom, jak to bude vypadat za tím horizontem přechodného období, ať už skončí v roce 20 nebo v roce 22, o tom se pořád ještě nic neví, o tom vlastně se ještě pořádně nejednalo, jsou nějaké přípravné dokumenty, velice vágně formulované politické deklarace, ale jak to bude vypadat, to vlastně nic, ten dokument ještě neexistuje.

Martina MAŠKOVÁ, moderátorka

No a přesto vzbuzuje napětí a nejasnosti. To, že by Británie zůstala do 31. prosince 2020 jedním celním územím. Komu to vadí, proč je to tak konfliktní téma?

Ivo ŠLOSARČÍK, katedra evropských studií, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Když se podíváte na argumenty stoupenců Brexitu před referendem, tak tam byly samozřejmě otázky a debaty o pracovnících zbytku EU a tak dále, ale ten jeden z nejsilnějších argumentů byl, že když Spojené království vystoupí z Evropské unie, bude si moci samo vyjednat obchodní dohody se státy mimo EU. Do té doby nemohlo, protože takové obchodní dohody vyjednávala primárně Evropská unie pro celý blok EU, nikoli státy jednotlivě. No a teď, když Britové zůstanou v celní Unii s Evropskou unií kvůli Severnímu Irsku, tak vlastně ta volnost Spojeného království vyjednávat si smlouvy s třetími zeměmi, ať už je to Čína, Indie, Japonsko nebo Kanada či Spojené státy, bude výrazně menší, protože se budou muset vejít do těch pravidel evropské celní politiky. Takže vlastně to setrvání v celní Unii torpéduje nebo omezuje jeden z těch hlavních argumentů, který v Británii byl ve prospěch Brexitu, v ekonomickou výhodnost Brexitu minimálně ve střední nebo dlouhodobé perspektivě.

Martina MAŠKOVÁ, moderátorka

To jsme probrali tu výhradu vlastně ze strany euroskeptiků nebo jako výrazných euroskeptiků mezi britskými konzervativci, ale pak je tu ještě jedna výhrada ze strany španělské vlády. To, že ona má údajně obavy ze dvou článků té dohody o Brexitu, které se týkají Gibraltaru jako britského území. Může se to nějak promítnout do nedělního summitu hlav států a vlád?

Ivo ŠLOSARČÍK, katedra evropských studií, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Já si myslím, že to španělské brblání nad režimem Gibraltaru je taková ta povinná rétorika směřující hlavně vůči španělským voličům, španělskému obyvatelstvu a že jak kvůli politické situaci, tak kvůli těm procesním pravidlům Španěle na tuto otázku víc než rétoricky moc tlačit nebudou. Tam jde prostě o to, že ta brexitová dohoda se schvaluje ne jednomyslně, ale zvláštní silnou většinou v Evropské radě /výpadek signálu/ snaha dosáhnout konsensu. Takže myslím, že tento argument je spíš jako něco směřující dovnitř španělské politiky než reálně vzkaz do Bruselu nebo do Londýna.

Martina MAŠKOVÁ, moderátorka

Ještě prosím stručně. Premiérka Mayová řekla podnikatelům, že je třeba ukončit to zavádění Brexitu, tu úvodní fázi do příštích voleb, červen 2022. Kdyby ji nepodrželi vlastní poslanci, je jistý Brexit bez dohody?

Ivo ŠLOSARČÍK, katedra evropských studií, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Ne nezbytně. V okamžiku, kdy Britové neodsouhlasí tu teď dohadovanou rozvodovou smlouvu, tak pokud se nic dalšího nestane, je možné ... Británie opouští Evropskou unii ke konci března příštího roku. Ale pořád je tam ještě maličká jako klausulka říkající, že pokud se na tom všechny státy dohodnou, EU i Spojeného království, může se o té rozvodové smlouvě jednat ještě dál. Ale vůbec není jisté, že v tak velké politické krizi, která by po pádu Mayové nebo odmítnutí rozvodové smlouvy britským parlamentem nastala, zda by k tomu byla na evropské straně a hlavně pak na britské straně politická vůle.

Martina MAŠKOVÁ, moderátorka

Ivo Šlosarčík z katedry evropských studií na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Děkuju, na slyšenou.

Ivo ŠLOSARČÍK, katedra evropských studií, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Na slyšenou.

Londýnská galerie Tate vystavuje fotografie Luskačové, zachytila poutníky i trhy

19.11.2018 aktualne.cz str. 00 Výtvarné umění
ČTK, Kultura

Londýnská galerie Tate Britain vystavuje tři cykly české fotografky Markéty Luskačové, která se učila u Josefa Sudka i Josefa Koudelky. Přehlídku chválí list

Přehlídku chválí list Financial Times, který čtyřiasedmdesátiletou Markétu Luskačovou řadí ke klasikům reportážní fotografie, jako byli Henri Cartier-Bresson a Walker Evans.

V Česku narozenou, avšak v Británii žijící autorku také pořadatelská galerie označuje za "jednu z hlavních dokumentárních fotografů 70. a 80. let". Některé její kompozice z cyklu Poutníci recenzentka Financial Times přirovnává k mistrům výtvarného umění, venkovánům z obrazů Pietera Brueghela staršího či kompozicím Raffaela Santiho.

Londýnská Tate Britain svým návštěvníkům předkládá tři tematické celky Luskačové včetně jejího prvního cyklu Poutníci, jímž se dostala k fotografování.

Snímky začala Luskačová pořizovat v době, kdy studovala sociologii na **Fakultě sociálních věd** a publicistiky Univerzity Karlovy. "Sociologie iniciovala můj zájem o lidi," řikala později autorka, která si na první fotoaparát vydělávala překládáním balíků na nádražní poště.

"Dělala jsem noční dvanáctihodinové služby, s hodinovou přestávkou o půlnoci," vzpomínala Luskačová, kterou s ovládním prvního fotoaparátu technicky instruoval Josef Koudelka. Na starý model z druhé ruky pak fotila desítky let. Několikrát též navštívila Josefa Sudka v jeho ateliéru na pražském Újezdě.

Tématem diplomové práce Luskačové byly náboženské poutě na východním Slovensku a tamní poutníci byli také prvními, koho zachytila na svých snímcích.

Autorka, která později vystudovala fotografii na FAMU, svůj první cyklus Poutníci vytvářela v letech 1964 až 1970. Koncem 60. let také pořizovala snímky ve slovenské vesnici Šumiac. Také tyto fotografie jsou součástí nynější výstavy v Tate Britain.

"V létě 1963 jsem jela stopem na Slovensko a mezi Popradem a Prešovem jsem z auta zahlédla skupinku lidí, kteří nesli kříž a zpívali. To v té době bylo naprosté zjevení, zvlášť pro studentku z Prahy," vysvětlila Luskačová v loňském rozhovoru pro Salon Práva.

"Procesí šlo do Levoče. Nemýlím-li se, byl to první rok, kdy se nebáli jít po silnici. V předcházejících letech chodili tajně přes les, kde si udělali ze dvou větví kříž, šli, zpívali a na konci lesa kříž zabodli do země a po silnici si to pak až k poutnímu místu rázovali jako výletníci. Auto mne vysadilo na kraji Prešova, já se ale hned vrátila jiným stopem do Levoče a strávila s poutníky další tři dny. Tehdy jsem se taky rozhodla ty náboženské poutě nějak zachytit. Přišlo mi důležité podat o nich zprávu," vzpomínala Luskačová, jak na poutníky narazila.

Snímky vystavila například roku 1971 v pražském Divadle za branou, pro něž tehdy fotografovala po odchodu Josefa Koudelky do zahraničí.

Poslední z trojice tematických cyklů, které jsou nyní k vidění v britské Tate Britain, je spojen s Británií, kam se autorka přestěhovala roku 1975. V cyklu datovaném do roků 1975 až 1990 zachytila londýnské pouliční hudebníky, bleší trhy Spitafiels a Portobello nebo výletníky na plážích severovýchodní Anglie.

V prvních letech po příchodu do Londýna Luskačové pomohlo, že získala stipendium od Britské umělecké rady. "Mé první londýnské téma byly trhy a muzikanti na nich často hrávali. Bylo to mé iniciační setkání s Londýnem. Dva roky potom, co jsem tam začala žít, se mi narodil syn. Každý den jsem jezdila s kočárkem, aby byl na čerstvém vzduchu, a při tom jsem fotografovala právě pouliční hudebníky," vzpomínala pro Salon Práva Luskačová, která měla první výstavu v Londýně roku 1983.

Tamní Viktoriino a Albertovo muzeum tehdy otevřelo galerii fotografie a kurátor Mark Haworth-Booth řediteli nabídl, že vystaví právě snímky Luskačové.

Markétě Luskačové, a zároveň Libuši Jarcovjácové, letos Asociace profesionálních fotografů České republiky udělila ocenění Osobnost české fotografie za rok 2017. Snímky Luskačové jsou dnes zastoupeny ve sbírkách londýnské Národní portrétní galerie nebo newyorského Muzea moderního umění.

Po sametové revoluci fotografické cykly Luskačové v 90. letech vystavily Galerie hlavního města Praha či Pražský dům fotografie, nakladatelství Torst jí roku 2001 vydalo monografii v edici Fototorst.

Před čtyřmi měla autorka retrospektivní výstavu v pražské Leica Gallery. A předloni vlastním nákladem vydala svou fotografickou knihu nazvanou To Remember. London Street Musicians 1975-1990, kterou představila v pražské galerii Artinbox.

URL| <https://magazin.aktualne.cz/kultura/umeni/marketa-luskacova-tate-britain-fotografie-vystava-londyn/r~7c799236e811e8b04aac1f6b220ee8/>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
aktualne.cz

Brity čeká klíčový týden. Američané budou slavit Děkuvzdání

19.11.2018 roklen24.cz str. 00

Jaroslav Průcha, Velká Británie

Tagy: RoklenFx, forex, fx, koruna, euro, dolar, EURCZK, EURUSD, USDCZK, Brexit, Velká Británie, libra

V uplynulém týdnu bylo jednou z hlavních událostí jednání mezi Velkou Británií a Evropskou unií ohledně brexitu. Také tento týden bude dění v Británii zásadní a dá se čekat, že libra bude pod tlakem. Američané budou ve čtvrtek slavit svátek Děkuvzdání. Burzy budou po celý den zavřené, kratší bude i páteční obchodování. Dolar začíná nový týden nad úrovní 1,1400 EURUSD a koruna k euru kolem 26 EURCZK.

Britská premiérka Theresa Mayová televizi Sky News řekla, že tento týden bude pro budoucnost země klíčový. Podle jejích informací jí v tuto chvíli prý nehrozí hlasování o vyslovení nedůvěry. Šéf labouristů Jeremy Corbyn uvedl, že strana návrh brexitové smlouvy v parlamentu nepodpoří. Proti Mayové jsou také někteří členové její vlastní strany. Hlavní jednání bude až v neděli, kdy bude Evropská rada schvalovat návrh smlouvy o vystoupení Británie z unie.

Nedávný průzkum ukázal, že 54 procent Britů je pro setrvání země v Evropské unii a vypsání nového referenda o odchodu Británie z EU by chtělo 55 procent dotázaných.

Euru koncem minulého týdne také pomohla zpráva, že italský premiér Giuseppe Conte bude spolupracovat s EU na rozpočtu své vlády v příštím roce, který Brusel odmítl. Dolar oslaboval poté, co představitelé Fedu varovali před zpomalením hospodářského růstu.

S kritikou Itálie přišel v pátek šéf Evropské centrální banky Mario Draghi na konferenci ve Frankfurtu. Upozornil na to, že vysoce zadlužené země by neměly i nadále zvyšovat svůj dluh a všechny země by měly respektovat pravidla unie. K měnové politice potvrdil, že kvantitativní uvolňování by mělo skončit na konci roku. Vliv růstu mezd na inflaci podle něj zůstává i dál slabý.

Dnešek je chudší na makrodata, podobně to bude i ve zbytku týdne. Dnes dopoledne bude zveřejněn report ECB o finanční stabilitě. V debatě v dnes vystoupí prezident sanfranciského Fedu John Williams. Ve čtvrtek bude zveřejněn zápis z posledního zasedání ECB.

Aktuálně se dolar vůči euru v online směnárně RoklenFx obchoduje za středový kurz 1,1407 EURUSD, dolarový index se pak nachází na hodnotě 96,46 bodu. Během dne by se kurz měl pohybovat v rozmezí od 1,1298 do 1,1402 EURUSD.*

Koruna minulý týden vůči euru oslabil nad úroveň 26 korun za euro. Kurz se tak dostal na nejslabší úroveň od července letošního roku. Tento týden je bez dat z domácí ekonomiky. České měně mohla v pátek pomoci zpráva o růstu cen výrobců. Ceny průmyslových výrobců se v říjnu meziročně zvýšily o 3,9 procenta. To je nejvyšší tempo růstu od ledna roku 2012.

Aktuálně se koruna v online směnárně RoklenFx obchoduje za středový kurz 25,99 EURCZK. Dle naší predikce by se kurz vůči euru měl držet v rozmezí 25,94 až 26,03 EURCZK, ve dvojici s dolarem zase od 22,80 až 23,00 USDCZK.*

Průměrný nominální kurz, zveřejňovaný ECB, bude dle použitých modelů s vysokou pravděpodobností ve zmíněném intervalu. Predikce měnových kurzů jsou založeny na modelu časových řad, který zohledňuje předchozí hodnotu kurzu i jeho minulou volatilitu. K přesnějšímu určení budoucí volatility je do modelu navíc zakomponován faktor zveřejňování makroekonomických dat. Model je tak schopen určit, kdy lze očekávat zvýšenou či sníženou volatilitu směnného kurzu.

Disclaimer: Tento článek má pouze informativní charakter a neslouží jako investiční doporučení dle zákona č. 256/2004 Sb. o podnikání na kapitálovém trhu. Při zpracování tohoto článku autor vycházel z veřejně dostupných zdrojů. Za případné chyby v textu nebo v datech nenesou společně Roklen Holding a.s. ani Roklen360 a.s. zodpovědnost.

Vystudoval mediální studia na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Pracoval v ekonomické a centrální redakci ČTK jako subeditor, později jako zpravodaj se zaměřením na energetiku. Jako šéfredaktor vedl zpravodajský server iUHLI.cz, který se zaměřoval na hnědouhelný sektor a energetiku. Je šéfredaktorem ekonomického a investičního portálu Roklen24.cz.

URL| <https://roklen24.cz/a/Sei4Q/brity-ceka-klicovy-tyden-americane-budou-slavit-dikuvzdani>

Česká společnost je stále nesmiřitelně rozdělená, ale už se to začíná přehupovat k většině. Červená čára byla překročena

19.11.2018 krajskelisty.cz str. 00 Hlavní město Praha

Štěpán Cháb

Našemu národu už je zřejmě souzeno, že se téměř každý rok, končící osmičkou, pro něj stane něčím významným. A nejspíše tomu tak bude i letos. Češi po dlouhé době vyšli do ulic, aby dali najevo svoji nespokojenost s politickou situací. Prozatím nelze objektivně určit, jak početná je tato skupina, protože masové demonstrace se konaly na několika místech. Mnohé však naznačují poslední průzkumy veřejného mínění, které s tolerancí několika málo procent dosti věrně odrážejí, jaké názory nyní ve společnosti převažují.

Z nejnovějšího výzkumu agentury Median vyplývá, že již sedmdesát procent respondentů je přesvědčeno, že premiér Andrej Babiš rozděluje společnost, jako podnikatel a politik je ve střetu zájmu a že ovlivňuje média. A je velmi překvapivé, že tyto názory sdílí i polovina voličů hnutí ANO. Tento výzkum se přitom konal poté, co byla zveřejněna šokující reportáž televize Seznam.cz, v níž promluvil premiérův syn Andrej Babiš mladší a nechal se slyšet, že byl proti své vůli svým bodyguardem odvezen na území okupovaného Krymu.

Pochyby a otazníky

Také z několika různých anket v médiích lze vyčíst, že lidé už premiérovi Babišovi přestávají věřit a to přesto, že se Babiš sám, jeho „píáristé“ na sociálních sítích či věrní členové hnutí ANO, veřejnost snaží přesvědčit, že výbušná reportáž je výsledkem práce „prolhaných hyen“ a něčí objednávky. Navíc se naprostá většina odborníků v souvislosti s odvysíláním reportáže shodla, že je to samotný premiér Babiš, kdo do celé kauzy Čapí hnízdo zatáhl své děti. Nebýt toho, požívaly by skutečně větší právní ochranu. Šokující přitom je, že Babiš sám prozradil i citlivé informace o jejich údajné duševní nemoci. Zcela právem se proti tomu veřejně jeho syn ohradil a reportérům Seznamu si dokonce postěžoval, že otec lže a že překročil červenou čáru.

Veřejný zájem

Další experti souhlasí s postojem vedení televize Seznam.cz, která se brání, že reportáž byla natočena ve veřejném zájmu. Do debaty na toto téma se pustila i Česká televize v pořadu ČT 24 Devadesátka. Dva pozvaní hosté, advokát Ondřej Múka a předseda Syndikátu novinářů Adam Černý se jednoznačně shodli na tom, že pořad byl natočen ve veřejném zájmu a tudíž v souladu s etickým kodexem novináře. Adam Černý dokonce upozornil na skutečnost, že se oba novináři, Sabina Slonková a Jiří Kubík, při natáčení reportáže A. Babišovi mladšímu představili, což etický kodex nevyžaduje. V řadě případů totiž autoři reportáží ve veřejném zájmu skrývají i svoji identitu.

Připomněl, že proti právu na ochranu osobnosti stojí veřejný zájem, který nastává v okamžiku, kdy důležité informace: „Ten veřejný zájem je celkem jasně zdůvodnitelný. Bavíme se tady o vyšetřování dotačního podvodu velkého rozsahu, kdy je mezi obviněnými úřadující český premiér a osoba, s níž se baví je rovněž jeden z obviněných a možná korunní svědek, jehož policie nedokáže kontaktovat. To znamená získat jeho výpověď je možná docela důležité,“ uvedl Černý.

Stejná práva i povinnosti

Jedinou připomínku mají experti na právo a etiku k samotné formě reportáže, mající podobu napínavé detektivky. Ale ani to není v rozporu se zákonem. A stejně tak nepovažují za protiprávní, že hlavním aktérem reportáže se stal člověk, který je údajně duševně nemocný. Ostatně, tvrzení, že mají být Babiš mladší i jeho sestra údajně duševně nemocní, zpochybnila i česká policie! V této souvislosti je zapotřebí zdůraznit, že psychicky nemocní lidé mají všechna práva, jako ostatní a především mají právo na to, aby se jejich nemoc nestala veřejnou záležitostí. Podle mezinárodních úmluv mají právo pracovat, vypovídat, svědčit a také, až na výjimky, být za své činy trestně odpovědní. Odpovědnost se pouze nevztahuje na činy, které by spáchali v akutním stádiu nemoci.

Také v tomto případě jednoznačně pochybil Babišův otec, když zveřejnil diagnózy svých dospělých potomků, což je skutečně neomluvitelné. Proděkan Právnické fakulty Masarykovy univerzity Martin Škop dokonce říká, že by se reportéři neměli nepřiměřeně zaměřovat na duševní stav. To však (na rozdíl od premiéra Babiše) v žádném případě neučinili a naopak se k Andrej Babišovi mladšímu chovali velmi slušně. Jak se navíc později ukázalo, vše, co ve své výpovědi uvedl, mělo racionální jádro.

Dvě tváře rodiny

Děkanka **Fakulty sociálních věd** Karlovy univerzity Alice Němcová Tejkalová vyslovila v rozhovoru pro server Aktualne.cz zajímavý postřeh. Podle ní by lidé měli vědět i to, jak žije premiérův syn z prvního manželství a že má jeho rodina dvě tváře. „Jednou je načančaná, úžasná lesklá rodina a druhou pak rodina, která žije schovaná někde v bytovém domě ve Švýcarsku,“ myslí si děkanka.

Ve smršti názorů na toto téma navíc zanikl další důležitý fakt. Byl to sám Babišův syn, kdo navázal s reportéry kontakt, poté co zazvonili u dveří bytu, kde bydlí s matkou. Zatímco jim otevřela ona sama, syn o něco později vyšel ze dveří jiné místnosti a dal se s reportéry do řeči. To, že v něm vzbudili určitou důvěru, nejlépe dokazuje skutečnost, že s nimi písemně komunikoval a dokonce je několikrát požádal o pomoc. V této souvislosti také uvedl, že o pomoc žádá výměnou za „trik s kamerou“. Zřejmě tedy postup českých novinářů respektuje.

Vše tak nasvědčuje tomu, že premiér Babiš v případě reportáže televize Seznam.cz skutečně pomyslnou červenou čáru překročil a většina veřejnosti si to již začíná uvědomovat.

URL| <https://www.krajskelisty.cz/praha/20893-ceska-spolecnost-je-stale-nesmiritelne-rozdelena-ale-uz-se-to-zacina-prehupovat-k-vetsine-cervena-cara-byla-prekrocena.htm>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
krajskelisty.cz

Amatérský fotbal

19.11.2018 ČRo Plus str. 01 14:33 Zaostřeno

Petr KADEŘÁBEK, moderátor

Proč už děti nemají zájem o fotbal, ale i další sporty? A co se stane, když z vesnic zmizí fotbalové kluby? Ale i to, co je potřeba udělat, aby se odliv sportujících dětí zastavil. Otázky pro následující minuty. Příjemný poslech přeje Petr Kadeřábek. Středočeská obec Běleč leží na okraji kladenského okresu. Fotbal tady byl v minulosti fenoménem. I dnes se na nejpoblábnější hru v malé vesničce chodí. Už ale jen na jedno mužstvo dospělých. Mezi těmi, kdo se těší z gólu domácích, je i syn jednoho ze zakladatelů fotbalu v Bělči Miroslav Bureš, který pamatuje doby, kdy tady měli Žakovské, dorostenecké mužstvo, dva týmy dospělých, a dokonce tady dámy hrály druhou ligu žen.

Miroslav BUREŠ, syn zakladatele fotbalu v Bělči

Byla tady taková euforie fotbalová, udělali jsme nový hřiště a ty ženský tady byly mladý holky, který o to měly zájem, a tadyhle Karel zrovna byl jeden z těch, který, který je vedli. A takže, takže to šlo. A byla tady internátní škola, která díky jíž jsme mohli mít žáky, tak malá vesnice, že jo. No, a pak když jsme udělali dorost, tak jsme to udělali společně se Sýkořicí, vedlejší vesnicí. To byl takovej boom, byl o to zájem, no.

Petr KADEŘÁBEK, moderátor

Já se přesunu teda k trenérovi žen Karlu Hyklovi.

Karel HYKL, trenér žen

Ženský se zbláznily, když mně bylo asi, asi čtyřiatřicet, tak se zbláznily právě a daly to dohromady. Já jsem přestal hrát a moje žena začla. Bylo to tady dobrý, no, bylo to dobrý. A ještě se scházejí. Teď právě, když jsme měli těch pětasedmdesát výročí, tak tady byly ty starý ženský a hrály, proti nám starejm hrály, no.

Petr KADEŘÁBEK, moderátor

No, já rovnou vyzpovídám.

paní Burešová

Jaký starý ženský, prosím tě, to mi řekni.

Petr KADEŘÁBEK, moderátor

Paní Burešová byla jedna z těch, které v sedmdesátém sedmém roce poprvé nastoupily proti staré gardě, proti tchánovi, jednomu ze zakladatelů.

paní Burešová

Ano, ano.

Petr KADEŘÁBEK, moderátor

Jak vy vzpomínáte na ty ženské zápasy tady druhou ligu?

paní Burešová

No, bylo to docela pěkný, takový zajímavý, zas to bylo něco jinýho, než pořád koukat na mužský.

Petr KADEŘÁBEK, moderátor

No, vy jste vlastně přivedli děti k fotbalu.

paní Burešová

A jo.

Petr KADEŘÁBEK, moderátor

Jedním z těch dětí je i Vojtěch Bureš, který je ve svých pětáctyřiceti letech stále aktivním hráčem, a právě jeho generace je tou poslední, která ve Bělči stále ještě fotbal hraje.

Vojtěch BUREŠ, aktivní hráč fotbalu

Hráčů je čím dál tím méně, hlavně nejsou hráči ve věku od nějakých osmnácti do nějakých pětadvaceti, to nemáme snad ani jednoho, možná jednoho, takže průměr toho mužstva třeba dneska, co nastoupilo, je takových 33 - 34 let, což je hrozný.

Petr KADEŘÁBEK, moderátor

Co se stane, až vy čtyřicátníci skončíte?

Vojtěch BUREŠ, aktivní hráč fotbalu

No, čtyřicátníci, spíš skoro padesátníci tam jsme tří, ale, ale až skončíme, tak buď se seženou nějaký lidi, anebo se neseženou a holt to skončí, no, tak, že jo, bez lidí to hrát nejde a zatím to vypadá, že se asi neseženou, no, tak musí někdo přivést kamarády.

Petr KADEŘÁBEK, moderátor

Proč tady už vlastně ten fotbal nemá ten věhlas, jaký, jaký měl?

Vojtěch BUREŠ, aktivní hráč fotbalu

No, protože o to mladý nemají zájem, ono paradoxně totiž dětí je tady dost, jo, tady na tom fotbale, když sem přijдете, tak tady třeba běhá 10 - 15 dětí, ale o ten fotbal prostě nemají zájem, no, pár, pár dětí hraje za žáky, dneska to je ve Družci, ktorej taky musel spojit, spojit žáky, že mají žáky spojený s Velkou Dobrou, aby vůbec dali hromady jedenáct lidí. Dva kluci malí hrajou ve Lhotě, ale to je všechno málo, no, to zaprvý jde o to, jestli sem pak půjdou, když budou vycvovaný Družec nebo Lhota, a zadruhý jestli tady ještě něco bude, no, protože fakt ta díra je velká.

Petr KADEŘÁBEK, moderátor

Jak se to projevuje potom na životu v té obci, protože fotbalisti na vesnici se starají vlastně i o ten společenský život.

Vojtěch BUREŠ, aktivní hráč fotbalu

Projeví se to tak, že už tady není teďka hospoda de facto, protože do tý hospody nikdo nechodil, takže tady hospoda zkrachovala. Dřív se tady užívaly tři hospody, takže dneska tady není ani jedna, takže chodíme na pivo tady do kabin, že si koupíme soudek a společně ho tady vypijem, abysme mohli po fotbale vůbec si dát pivo. No, a až zanikne i ten fotbal, tak už se nebudem moc scházet ani na tom hřišti, takže už se asi nevidíme, no.

Petr KADEŘÁBEK, moderátor

K tomu samozřejmě byly zábavy, dětské dny, vlastně ten společenský život na vesnici buď byl pod Sokolem, anebo právě pod fotbalovým klubem.

Vojtěch BUREŠ, aktivní hráč fotbalu

Tak to ještě furt pořádáme. Třeba dneska tady máme posvícenskou zábavu, protože máme posvícení, pořádali jsme i dětský dny, to teďka převzal obecný úřad, takže ty už neděláme, ale dělali jsme je a mohli bysme je dělat klidně znova, to jako není problém. A jako taky takový život se tady vede, no, ale říkám, záleží, jak budou lidi, no, protože jako chuť do toho máme my starý, jo, nás, nás to baví se tady scházet na tom hřišti, jít si kopnout v tejdnu, jít pak spolu na pivo, ale zase záleží, jestli to bude bavit i ty, i ty mladý, no.

Petr KADEŘÁBEK, moderátor

Téma konce nebo blížícího se konce, možná smrákání se nad amatérským fotbalem probíráme mimo jiné s Vernerem Ličkou, prezidentem Unie českých fotbalových trenérů, Pavlem Drahovzalem, výkonným ředitelem Svazu měst a obcí České republiky, a také Dinem Numeratem z Institutu sociologických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Moje první otázka bude směřovat na Vernera Ličku. Jak to, že fotbal, fenomén i v českých zemích, najednou ztrácí vlastně to podhoubí ten amatérský fotbal?

Verner LIČKA, prezident Unie fotbalových trenérů

Tak ta otázka je jasná, ale ta odpověď musí být hodně komplexní. První celosvětový fenomén vůbec podle UEFA, tak po patnáctém roce končí 40 procent fotbalistů, to je jako fakt, jako proč, to potom můžeme o tom diskutovat dál. Co se týká tam těch silných slov o tom, já bych řekl masová kopaná, tak spíš se to mění. My tam dokonce máme nárůst těch hráčů, což je dobře, akorát je problém, že když oni přichází do těch klubů, tak v podstatě mají dvě "vady". Tou první je, že jim chybí všeobecný sportovní základ, a druhý, že tomu sportu v našem případě fotbalu nerozumí, protože oni tam chybí ta ulice. A my víme, že ulice jako byla, bylo to krásné a už se nikdy jako nevrátí. Na té ulici oni strávili týdně 30 - 35 hodin a učili se ty sporty. Takže oni přichází do těch klubů s nějakou bagází a my jsme jejich talent rozvíjeli. Teď je to opak, že on vlastně za sebou nemá téměř nic, maminka se vyspí nebo tatínek a přivedou do nějakého klubu, anebo kroužku. "Tak, budeš dělat fotbal." A když má ještě smůlu na klub nebo na trenéra spíše, že ho začne učit stopovat, přihrávat, tak to je to neštěstí, jeho to přestane bavit, místo aby vlastně jsme získávali takovou nějakou masovost, tak, tak potom se stává, že naopak když přestane bavit, tak samozřejmě v těch třinácti, čtrnácti, patnácti letech on už začne jinak uvažovat, no, a s tím sportem skončí.

Petr KADEŘÁBEK, moderátor

Proč chybí ulice? To je možná otázka na Dina Numerata. Je to tou dobou, že prostě se rodiče bojí pouštět děti na ulici? Ve městech, ve vesnicích by asi neměli.

Dino NUMERATO, Institut sociologických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Tak je to jednoznačně, jednoznačně dobou, v které, v které žijeme, jsou to určité obavy o bezpečnost a teď nebudu komentovat to, do jaké míry jsou tyto obavy oprávněné, nebo neoprávněné. Souvisí s tím asi úzkost rodičů. A zároveň s tím souvisí asi trochu proměna životního stylu dospívajících a vlastně, vlastně i dětí. To samozřejmě digitální technologie mají velký vliv na to, jakým způsobem děti tráví volný čas. A asi je důležitá i ta role ulice v tom, že dělají z fotbalu nějakou zábavu, pobavení a vlastně ten nezáměr o amatérský fotbal, který můžeme pozorovat, možná souvisí i s tím, že i ten amatérský fotbal stále více tíhne k nějaké soutěživosti, k preciznosti, ke zdokonalování techniky, a to právě může demotivovat řadu potenciálních zájemců o fotbal.

Petr KADEŘÁBEK, moderátor

My se tady bavíme vlastně všeobecně možná o sportu nejen o fotbalu, ale vraťme se zpátky k tomu amatérskému fotbalu. Co mohou udělat obce k tomu, aby neodcházeli nám hráči z fotbalu a naopak ty staré, kteří prostě drží, tak doplnili ty mladší. Může na tohle to obce nějakým způsobem, nechci říct, zatlačit, ale pomoci třeba vybudovat plácky? Pavel Drahovzal.

Pavel DRAHOVZAL, výkonný ředitel Svazu měst a obcí České republiky

No, tak města a obce mají obecně povinnost morální, politickou pečovat o zájmy a potřeby svých obyvatel a mezi ně samozřejmě patří sport a zejména teď tedy se bavíme i o fotbale. Fotbal byl vždycky součástí toho komunitního života na městech a obcích, zejména na těch menších. Vytvářela se kolem něho určitá skupina lidí,

kteří potom spolu mluvili, připravovali spolu další akce a další aktivity. A bohužel to se pomalu vytrácí s tím, jak lidé jsou ekonomicky zatíženi, to znamená, jsou velmi dlouho v práci, jak se snaží i do jisté míry profilovat svoje děti tím, že z nich chtějí udělat naprosto jako ojedinělá individua a osobnosti, aby vynikaly a snaží se je přesměrovávat spíše od těch kolektivních sportů a aktivit k těm individuálním. To jsou všechno jevy, které to, které to ovlivňují. My se snažíme na městech a obcích k tomu vytvářet tu infrastrukturu, to znamená různá hřiště, plácky i ty sofistikovanější zázemí a snažíme se to podporovat i z hlediska toho provozu, to znamená nějakými dotačními nebo provozními prostředky, snažíme se i poskytovat tu materiální podporu, ať je to poskytování školních tělocvičen a podobně, aby ty aktivity se neustále rozvíjely. Ale vždycky to bude o těch lidech, o tom, jestli budou chtít spolu trávit ten čas, jestli se budou chtít tomu věnovat. Je vždycky klíčové mít v takovém kolektivu lidí několik, kteří to chtějí dělat nezištně, ze srdce, kteří se chtějí starat o děti, o mládež a chtějí rozvíjet jejich talent. A když se náhodou těm dětem nedaří, tak je i tak podpořit a snažit se je u toho udržet, protože v tom je ten asi hlavní smysl, aby se ty děti snažily být spolu a snažily se rozvíjet.

Petr KADEŘÁBEK, moderátor

No, ono prvotně asi o tu úplně vrcholovou úroveň nejde. Jde spíše o to udržet ty děti u sportu, u fotbalu s tím, aby nebyly nikým, dejme tomu, od toho sportu odrazováni a vydržel je prostě provázet celý život a právě doplnit ty amatérské harcovníky, kteří prostě čtyřicet v padesáti letech hrají okresní soutěže. Není tohle úkol pro fotbalové trenéry, Vernere Ličko, protože když se podívám na vlastní zkušenost s dítětem, tak tlak na výsledky je prostě na ty děti vyvíjen od jejich šestého sedmého roku a zkrátka a dobře v patnácti letech, když přijde do toho správného pubertálního věku, tak prostě ho to přestane zákonitě bavit?

Verner LIČKA, prezident Unie fotbalových trenérů

Určitě. Ten obsah tréninkového procesu je obrovsky důležitý, hlavně vliv trenéra, to znamená, že jaký on bude psycholog psychopedagog, tak dobře asi bude vychovávat, protože musí jasně vědět, koho chce vychovávat, protože máme to štěstí, že děláme fotbal, je to fenomén, tak se to týká všech, to znamená že i těch čtyřicetipětiletých i třeba, já nevím, pětiletých, protože jsme i jedna velká rodina. Problém je, že my pořád rozhodujeme za děti. "Pepíku, budeš hrát fotbal. Ty budeš hrát tenis." A on časem zjišťuje, jestli ho to baví, anebo ne. Stejně pak jsou tam ty výsledky. Když se zeptáte dvanáctiletého kluka, s kým hráli, on to neví. Kolik jste hráli? Možná jsme vyhráli. Kolik si dal gólů? Šest.

Petr KADEŘÁBEK, moderátor

To si pamatuje.

Verner LIČKA, prezident Unie fotbalových trenérů

Pamatuje. A ještě vám řekne, víš, jako teď mi říkal vnouček, vyhodili od nás jako z mužstva jednoho hráče, protože trenér řekl, že není perspektivní. To znamená, že vidíte ten obrovský vliv, vliv vlastně ten lidský faktor.

Petr KADEŘÁBEK, moderátor

Není to ale právě problém velkých klubů, které nabírají v žákovských přípravkách prostě neuvěřitelné množství dětí, stahují je z okolních vesnic a potom po roce, po dvou tomu dítěti řeknou, ty tady hrát nebudeš, ty nemáš talent, a to dítě de facto ani už nemá asi na to sílu vrátit se mezi ty kluky, s kterými hrál a vlastně skončí s fotbalem, skončí se sportem, protože to si, řekněme, to musí být hrozná rána do té dětské psychiky.

Verner LIČKA, prezident Unie fotbalových trenérů

Ne všude, ne všude. Myslím si, že problém českého fotbalu a vůbec sportu je, že, že mezi sebou bojujeme. A je to špatně, právě pokud třeba v tom regionu teď dobře nastaveno, jo, takže vlastně pak se třeba stane, že ano, jim třeba vezme nějaké hráče v nějaké dohodě, ale potom jim spoustu hráčů vlastně že dává zpátky, takže v tom bych jako spíše viděl ten lidský faktor.

Petr KADEŘÁBEK, moderátor

Jak to je u vás ve Velkém Oseku, protože vy jste sám amatérský fotbalista. Máte problémy s tím postavit jedenáct lidí? Pavla Drahovzale.

Pavel DRAHOVZAL, výkonný ředitel Svazu měst a obcí České republiky

Tak z hlediska dětských a mládežnických kategorií ve fotbalu tam zásadní problém není. Tam máme poměrně vysoké číslo. Tam jsme někde k sedmdesátce, takže tam opravdu je to na dvou a půl tisícovou obec, si myslím, velmi úctyhodné. A co se týče kategorie dorostu, tam je to nahrané, tam opravdu se pohybujem někde kolem těch 11 - 12 mládežníků, když to tak řeknu.

Petr KADEŘÁBEK, moderátor

Kam jdou?

Pavel DRAHOVZAL, výkonný ředitel Svazu měst a obcí České republiky

No, přestávají, ztrácejí ten zájem, jak tu jak správně poznamenal pan Lička, tak v těch patnácti letech prostě o to, o to přestanou mít zájem, buď se věnují jiným aktivitám, najdou si prostě jinou zábavu, jiné, jiné vyžití. Bohužel je to tak a ten fotbal je natolik nenamotivuje, aby u toho, aby u toho zůstali. A co se týče dospělých, tak dejme tomu, že máme dvě dospělá mužstva, a to áčko je relativně, bych řekl, jakoby z hráčského pohledu jakoby dostatečně obsazené, ale u toho béčka se někdy dostáváme na to pomezí, že právě jsme i někdy na začátku zápasu v devíti, v desíti lidech a pak nám dojdou tak ty ještě dva tři, takže nějak to, nějak to doklepeme.

Petr KADEŘÁBEK, moderátor

On je fotbal fenomén i z toho důvodu, že vlastně úplně na těch malých obcích do tisíce obyvatel, tak je to středobod vlastně kulturního vyžití, protože fotbalisté pořádají zábavy, dětské dny a tak dále. Co by se stalo, kdyby fotbal vymizel z těch malých vesnic, kam by to vedlo? To je otázka na Dino Numerata.

Dino NUMERATO, Institut sociologických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Sport a fotbal jednoznačně hraje velmi důležitou komunitní roli a posiluje, řekněme, důvěru mezi, mezi lidmi, fotbalové zápasy, ale nejen fotbalové zápasy a zároveň různé kulturní akce jsou určitými rituály, které napomáhají vlastně udržovat tu místní komunitu při sobě a je zřejmé, že úbytkem fotbalových klubů ty malé obce by určitě ztratily něco ze svého sociálního života a něco, co je velmi důležité pro to, aby se ty obce dokázaly dobře fungovat, aby si lidé mezi sebou důvěřovali, ale zároveň aby možná i respektovali názor druhého, který často může být odlišný.

Petr KADEŘÁBEK, moderátor

Verner Liška chce něco dodat.

Verner LIČKA, prezident Unie fotbalových trenérů

Důležité, že tam obrovský význam má lidský faktor. Já jsem opravdu velice rád třeba, jak to funguje Velký Osek. A dám další příklady. Je hodně klubů, kteří třeba zaniklo, ale je hodně klubů, kteří buď vznikly nebo dokonce vstaly z mrtvých. Určitě řeknu Petřkovice v Ostravě, Hlučín, kde vlastně dělají fotbal s takovým nadšením a v takovém počtu, že to tam nikdy jako nebylo. A chci zmiňovat Tempo Praha. Málokdo ví, že to je klub s největší základnou v České republice. Stará se, pečuje o 600 kluků. Mají nabitou, berou všechny a mají přebytky v kádrech. Takže vidíte, že to není vždycky takový to dogma, že fotbal třeba tam mizí, on někde mizí, někde vzniká, ale faktor lidský má obrovský, obrovský vliv.

Petr KADEŘÁBEK, moderátor

Je pravda, že Tempo Praha vlastně je mezi velkými pražskými kluby a přesto pracují, je to samozřejmě zásluha mládežnických trenérů. Víím, že oni vlastně si vytvářejí v těch jednotlivých kategoriích klidně i dvě tři mužstva a ty děti prostě nepošlou domů, nepošlou, že je pro nás neperspektivní a pracují s ním dál. Je tohle ta cesta? Pavel Drahovzal se hlásí o slovo.

Pavel DRAHOVZAL, výkonný ředitel Svazu měst a obcí České republiky

Tak já jenom tohle můžu potvrdit. To je právě ten přístup. U nás tam jsou u toho právě lidé, kteří chtějí dát šanci každému, chtějí ho zapojit do toho kolektivu. A i když prostě ten kluk není úplně nejlepší, možná by se nehodil do toho základu nebo vůbec si třeba i nekopl někde, tak tam prostě u nás ti lidé, ti trenéři mu prostě tu šanci dají. Jsou to prostě srdcaři a vědí o tom, že když toho kluka jednou dvakrát nepostaví, tak on už prostě nepřijde. To, to je, si myslím, to nejhorší, co se tomu dítěti může stát. Nejenže nebude sportovat, ale bude v podstatě vyloučený z kolektivu. A to si myslím, že určitě nikdo z nás nechceme, aby na té vesnici, na té obci potom ty děti stály úplně bokem někde mimo a hledaly si nějaké náhradní řešení a nedej bože, aby to náhradní řešení bylo někde na pomezí legality a illegality.

Petr KADEŘÁBEK, moderátor

Co byste popřáli amatérskému fotbalu nebo naopak co byste poradili amatérskému fotbalu, aby nevymřel?

Verner LIČKA, prezident Unie fotbalových trenérů

Bych to nazval jako základnou masovým fotbalem, kde se rodí fotbal, kde se rodí fotbal a kde se rodí hráči a my si toho musíme vážít a právě společně učinit kroky, abysme ty naše děti a naše vnuky lépe připravovali do toho života sportovního nebo vůbec do života mezi třetím a sedmým osmým rokem.

Petr KADEŘÁBEK, moderátor

Tolik Verner Lička. A Pavel Drahovzal.

Pavel DRAHOVZAL, výkonný ředitel Svazu měst a obcí České republiky

Vstřícné rodiče, aby měli chuť dávat děti k fotbalu nebo obecně k jakémukoliv kolektivnímu sportu, aby je chtěli zapojovat do komunitního života, spoustu srdcařů trenérů, kteří se chtějí o ty děti starat a nést nějakou odpovědnost za jejich výchovu a vývoj k té komunitní části, k tomu sportování a k tomu, aby byly spolu. No, a určitě bez čeho se jakýkoli sport neobejde, tak je bez podpory jisté komunální sféry z hlediska finanční, morální i té politické nebo jakési koncepční a strategické, protože prostě sport je součástí jakékoli obce nebo města a je, je naší povinností jako starostů, zastupitelů, radních se prostě sportem zabývat a vždycky ho v té obci v tom městě řešit a počítat s ním jako s naprosto zásadní důležitou součástí života svých obyvatel.

Petr KADEŘÁBEK, moderátor

A jaké přání či rada Dina Numerata?

Dino NUMERATO, Institut sociologických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Pokračovat v této dnešní iniciativě, která, která začala, to znamená odstartovat určitou diskusi o amatérském, amatérském fotbalu, vyrazit s touto diskusí do míst, kterých se ta debata týká, cenit si lidského kapitálu, který se kolem fotbalových klubů a týmů může, může vytvářet.

Petr KADEŘÁBEK, moderátor

Říká Dino Numerato. Takový bylo dnešní Zaostřeno. Od mikrofonu se loučí Petr Kadeřábek.

Šéf pražské burzy Koblic: Na trh START to chce poutavou „equity story“

19.11.2018 roklen24.cz str. 00

Jaroslav Průcha

Tagy: BCPP, START, AtomTrace, investice

Firmy, které vstoupily na trh START a úspěšně oslovily investory, reprezentují krásný mix nejen z pohledu oborů, ale i z pohledu technologického. Na tento trh by měly aspirovat firmy, které mají určitou finanční historii, ideálně několika let, jsou tzv. v černých číslech a mají, a to bych chtěl velmi zdůraznit, jasnou a poutavou „equity story“. Serveru Roklen24 to v rozhovoru řekl šéf pražské burzy Petr Koblic. Pro peníze od investorů si nyní jde firma AtomTrace. Podle Koblice je to přesně ten příběh firmy, který chce každá země, která chce být úspěšnou a konkurence schopnou inovativní ekonomikou vidět.

Prvních šest měsíců trhu START je za Vámi. Jak byste tento půlrok zhodnotil? Co považujete za největší úspěch a co se naopak nepodařilo?

Povedlo se nám vytvořit trh, který pomáhá firmám ze segmentu SME získávat kapitál pro jejich další rozvoj. Všechny firmy (prozatím čtyři), které na náš trh vstoupily a úspěšně oslovily investory, reprezentují krásný mix nejen z pohledu oborů, ale i z pohledu technologického. Z toho jsem opravdu nadšený, a to že takovým firmám může burza pomáhat, je skvělá zpráva zejména pro naši ekonomiku. Na projektu trhu START není nic, co by se vyloženě nepovedlo. Ano, jsou věci, u kterých jsme předpokládali trochu jiný vývoj, ale vstupovali jsme do zcela neprobádaných vod a vlastně celý náš projekt byl takovým startupem. Pokud bych měl v tomto přirovnání pokračovat, tak jsme si prošli stádiem „proof of concept“ a nyní již máme funkční produkt, který se snažíme stále zdokonalovat.

Máte za sebou další úspěšný START Day, který se konal na počátku října. Čím byl tento, v pořadí již třetí upisovací den výjimečný?

Výjimečný byl zejména objemem obou emisí, které na trh vstupovaly. Dále byl pak výjimečný také tím, že ruku v ruce s vyšším objemem upisovaného kapitálu se na straně investorů objevila první instituce v podobě fondu. Konkrétně šlo o jeden z fondů společnosti Conseq. To nás opět posunulo o něco dále a posílilo to „absorbční“ kapacitu trhu. Máme informace i o dalších fondech, které se do projektu zapojí v průběhu příštího roku a na „buy side“ tak vytvoří spolu s individuálními investory ještě silnější základnu, než tomu bylo doposud.

Pro jaký typ společností je trh START určený? Jaký je maximální objem prostředků, který může společnost při IPO na trhu START získat?

Neexistuje žádná ostrá hranice ani jedním směrem. Obecně platí, že by na trh měly aspirovat firmy, které mají určitou finanční historii, ideálně několika let, jsou tzv. v černých číslech a mají, a to bych chtěl velmi zdůraznit, jasnou a poutavou „equity story“. Investor po seznámení s takovou firmou musí jasně pochopit její byznys a vidět v investici zřejmý potenciál. Je potom již vcelku jedno, zda je tím potenciálem výše vyplácené dividendy nebo příslib silného růstu. Pokud však chcete slyšet nějaká tvrdá čísla, tak velikostně by měla firma zapadat do škály celkové hodnoty společnosti mezi 1 až 80 miliony eur. Větší firmy pak již mohou aspirovat na vstup na regulovaný trh. V rámci primární nabídky si chodí firmy většinou pro kapitál v rozmezí 20 – 30 procent z celkové hodnoty firmy.

Na trh START se 27. listopadu chystá vstoupit společnost AtomTrace. Co si myslíte o této firmě, jejím klíčovém týmu a hlavnímu akcionáři Georgu Hotarovi?

AtomTrace je přesně ten příběh, který chce každá země, která chce být úspěšnou a konkurence schopnou inovativní ekonomikou vidět. Na bázi výzkumu, který započal na VUT v Brně vyrostla firma, která má několik zcela unikátních, vysoce sofistikovaných produktů světové úrovně. Nyní si přichází na trh pro peníze, aby byla schopna tyto své produkty úspěšně komercializovat a efektivně prodávat do celého světa. Je to tedy příběh univerzitního spinoffu s obrovským potenciálem. V české republice je takových příkladů velmi poskrovnu a já věřím, že trh START pomůže příběh AtomTrace posunout. Tým lidí, který za AtomTrace stojí, si to určitě zaslouží.

Jak jsou investory vnímány české technologické společnosti vstupující na trh START?

Já myslím, že velmi dobře. Ze stávajících čtyř emisí, by se do určité míry daly tři emise označit jako technologické. Bezesporu takovými jsou emise Fillamentum i Primoco, ale vlastně i Prabos. Ten, ačkoliv jde o svým způsobem výrobu tradičního produktu jakým je obuv, využívá při své výrobě a navrhování velmi sofistikované technologie.

Jak se dívali na trh START investoři na počátku a jak vidíte jejich pohled na příležitosti na trhu START dnes před závěrečným START Day tohoto roku? Mají větší zájem?

Samozřejmě že z počátku byli investoři opatrní a spíše vyčkávali, jak se celý projekt vyvine. Přiznám se, že před první Start Day jsme se všichni celkem pořádně zapotili. S každým dalším úpisem se však situace lepší a zájem je větší. Pevně věřím, že se dočkáme situace jako při velkých IPO, kdy budou emise díky aktivitě našich členů i několikanásobně přeupsány.

Kdo je typickým investorem na trhu START?

Jde typicky o zkušeného, kapitálově silného investora. Investování do SME firem není pro vyložené začátečníky. Je nutné, aby si investor uvědomoval vyšší riziko, byl schopen si sám číst ve finančních výkazech firmy a na základě toho se rozhodoval.

Jaká byla doposud největší investice?

Nemohu hovořit konkrétně, ale u obou posledních emisí byly tickety ve řádech nižších desítek milionů korun. Je ze strany investorů zájem o společnosti, které již dříve na trh START vstoupily? Je s jejich akcemi dále obchodováno?

Ano, i přes to, že jsme žádnou zásadnější likviditu z logiky a podstaty investic neočekávali, prakticky každá aukce znamenala zobchodovaný objem, a tedy i změnu ceny. Ve všech případech je aktuální cena u emisí, u kterých proběhlo sekundární obchodování nad jejich upisovací cenou.

Stoupla cena akcií některé z těchto společností?

Ano.

Změnila se nějak pravidla trhu START od jeho počátku? Jak často mohou investoři s akcemi upsaných společností obchodovat?

Trh START je živý projekt, takže i pravidla prochází svojí lehkou evolucí. Tak jak se postupně rozrůstá například investorská báze o fondy, museli jsme přistoupit k častější frekvenci sekundárního obchodování kvůli požadavku na možnost oceňovat portfolia fondů na měsíční bázi. Nic není vytesáno do kamene a my chceme trh upravovat tak, aby vyhovoval v první řadě těm, kteří jej využívají, a to jak na straně investorů, tak na straně emitentů.

Jak vidíte vývoj trhu START v příštím roce? A kolik očekáváte nových emisí? Jaké máte cíle?

V příštím roce máme vypsány tři Start Days (21. května, 8. října a 10. prosince). Pokud by při každém Start Day úspěšně vstoupily na trh dvě nové společnosti, tak to bude skvělý úspěch. Naším cílem není kvantita, ale kvalita společností. Budu rád, když budou aktivní i další fondy, připojí se další individuální investoři a tím se trh START posune ve své pomyslné vývojové fázi do stavu, kdy bude vnímán jako stabilní součást českého kapitálového trhu.

Vystudoval mediální studia na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Pracoval v ekonomické a centrální redakci ČTK jako subeditor, později jako zpravodaj se zaměřením na energetiku. Jako šéfredaktor vedl zpravodajský server iUHLI.cz, který se zaměřoval na hnědouhelný sektor a energetiku. Je šéfredaktorem ekonomického a investičního portálu Roklen24.cz.

URL| <https://roklen24.cz/a/S2uD6/sef-prazske-burzy-koblic-na-trh-start-to-chce-poutavou-equity-story>

Děti žijících v chudobě je v Česku několik tisíc

20.11.2018 blisty.cz str. 00

Děti žijících v chudobě je v Česku několik tisíc - problém jsou ubytovny, drogy i exekuce

Praha 20.11.2018 (Světový den dětí) - Několik tisíc dětí v Česku je v exekuci. Často jde o děti z chudých poměrů, jejichž rodiče mají sami zkušenost s předlužeností. Až 20 tisíc dětí u nás žije mimo standardní bydlení. Ročně také přibývá případů dětí závislých na drogách. Jediní s těmito zkušenostmi mají podle odborníků jasně ztížený start do dospělého života. Doplácí na to celá společnost, které přichází o mladé talenty. V rámci řešení chybí sociální bydlení i větší podpora sociální práce.

Exekuce v rodině, nevhodné bydlení, ale i nižší šance na to, že vystudují vysokou školu nebo že si v budoucnu najdou dobré zaměstnání - takové znevýhodnění mají oproti svým vrstevníkům děti a mladí lidé ze sociálně slabšího prostředí. Vedle materiální deprivace obvykle zažívají i deprivaci sociální, objevují se tak i psychologické problémy. Česká republika proslula tím, že tyto děti velmi často posílá do ústavní péče. Podle odborníků by stačilo posílení sociální práce a přijetí zákona o sociálním bydlení.

Život na ubytovně nebo v jiném nevyhovujícím bydlení představuje první ze stigmat v životě chudého dítěte.

“Děti z ubytoven často tvoří skupinu jen v rámci ubytovny, bez šance kontaktu s vnějším světem. Složitě podmínky bydlení přináší dítěti permanentní stres, nemá možnost odpočinku, nemá žádné soukromí. To má za následek i omezenou nebo dokonce nemožnou přepravu do školy a školní neúspěchy. Do služeb jako nízkoprahová zařízení pro děti a mládež nebo i do ulic si chodí děti v podstatě odpočinout. Naši pracovníci jim v terénu poskytují tzv. první pomoc. Řeší s nimi i důsledky toho, když budou utíkat k drogám a jiným experimentům. Klientů je ovšem stále více než služeb, to se bohužel nemění,” vysvětluje Martina Zikmundová z České asociace streetwork.

Podle nedávného průzkumu Charity ČR navíc mladí lidé, kteří v dětství trpěli materiální deprivací, k ní z 36 % inklinují i v současnosti.

„Významně více jsou ohroženi chudobou mladí lidé, jejichž rodina se musela někdy zadlužit, pocházejí z neúplné rodiny, jejich rodiče byli nezaměstnaní či se jejich rodina musela často stěhovat. Někjaká forma chudoby ohrožuje více než pětinu (22 %) Čechů a Češek mezi 18 a 30 lety. Asi třikrát častěji jsou ale chudobou ohroženi ti, kteří pocházejí z chudé rodiny, než ty, jejichž rodina problémy neměla. Tohle znevýhodnění jde do jisté míry překonat vlastním vzděláním. V Česku je ale problém, že děti z chudých a méně vzdělaných rodin se málokdy dosáhnou vyššího vzdělání. Chudoba se tím reprodukuje mezi generacemi,“ uvádí Daniel Prokop, sociolog **Fakulty sociálních věd** UK a společnosti MEDIAN, který se zabývá problematikou chudoby v Česku.

To potvrzuje také Evropská síť proti chudobě, podle které by částečné řešení přineslo stále odkládaný zákon o sociálním bydlení. „Základním předpokladem pro zajištění vhodných podmínek pro výchovu dítěte v rodině je střecha nad hlavou. Na její absenci doplácí nejen děti, které žijí v otřesných podmínkách ubytoven a azylových domů, ale vlastně my všichni. Navíc jde část dávek do rukou obchodníků s chudobou a dluhy,“ varuje Karel Schwarz z Evropské sítě proti chudobě a sociálnímu vyloučení v ČR.

Podle odborníků představuje velký problém také to, že v případě exekučních srážek přichází pracující rodina o daňový bonus určený na péči o dítě. „Daňový bonus na děti je plně exekučitelný bez ohledu na výši příjmu. To je bohužel další negativní faktor, který vede k preferenci nelegálního zaměstnání,“ uzavírá Radek Hábl z Agentury pro sociální začleňování a autor Mapy exekucí s tím, že další reprodukce chudoby představuje zátěž pro celý sociální systém, a tudíž i ekonomiku jako takovou.

Česká asociace streetwork, Evropská síť proti chudobě a sociálnímu vyloučení v ČR, Radek Hábl, odborník na dluhovou problematiku z Agentury pro sociální začleňování a autora projektu Mapa exekucí a Daniel Prokop, sociolog z **Fakulty sociálních věd** UK a agentury MEDIAN

URL| <https://blistry.cz/art/93515-deti-zijicich-v-chudobe-je-v-cesku-nekolik-tisic.html>

Klid nahrává euro, není ale všem dnům konec

20.11.2018 roklen24.cz str. 00

Dominik Stroukal

Tagy: RoklenFx, forex, fx, koruna, euro, dolar, EURCZK, EURUSD, USDCZK

Dolar se propadl na dvoutýdenní minimum, zejména kvůli výrokům představitelů amerického Fedu. Guvernér Jerome Powell i jeho kolegové Robert Kaplan a Richard Clarida už minulý týden varovali před zpomalující ekonomikou, která by mohla ukončit sérii zvyšování úrokových sazeb.

Vedle toho euro pomohlo i vřelé přijetí návrhu na organizaci rozpočtu Evropské unie a utichnutí titulků o brexitu a italském rozpočtu. Obě výbušná témata ale stále zůstávají nedořešená a nepochybně do měnových trhů ještě zásadně promluví. Britská premiérka Mayová včera uklidňovala situaci před zástupci britských podnikatelů a podle reakcí s jí to dařilo. Nad jejím osudem a s ním i osudem jejího plánu brexitu stále visí hrozba hlasování o nedůvěře a změna v čele strany. Podle některých zdrojů je možné, že potřebných 48 hlasů k vyvolání hlasování se již našlo.

Euro během včerejška přesto posilovalo a dostalo se až k hranici 1,148 EURUSD. Dolar, který od dubna posílil téměř o desetinu, je ale stále v tomto kontextu relativně silný a z globální nejistoty spíše těží. Ratingová agentura Fitch k tomu včera dodala, že stále přetrvávají tlaky na měny rozvíjejících se ekonomik, včetně té české, což prozatím šlo ruku v ruce se silnějším dolarem.

Jinak byl úvodní den týdne relativně skoupý na zajímavá data. Snad jen americký NAHB index trhu s bydlením klesl z 68 bodů hluboko na 60 bodů místo očekávaného drobného zpomalení na 67 bodů. Index ukazuje budoucí očekávání developerů na americkém trhu s bydlením a i když jde spíše o doplňkový indikátor, jeho propad je negativním signálem do budoucna. Propad byl totiž největší za poslední čtyři roky a jeho hodnota je nyní na úrovni srpna 2016.

Stejně jako ve zbytku týdne toho dnešní den z hlediska dat příliš neukáže. Ve Spojených státech budou zveřejněna některá tvrdá data z nemovitostního trhu. Pozornost se tak bude stále upírat zejména na vyjednávání brexitu.

Dnes ráno se dolar vůči euro v online směnárně RoklenFx obchoduje za středový kurz 1,1455 EURUSD, dolarový index se pak nachází na hodnotě 96,19 bodu. Během dne by se kurz měl pohybovat v rozmezí od 1,1362 do 1,1495 EURUSD.*

Česká koruna během pondělí stála nerozhodně opět kolem hranice 26 EURCZK, nad kterou se v odpoledních hodinách opět kvůli posilující koruně vrátila. Vyskočila dokonce až za 26,037, což je nejslabší úroveň za více než čtvrt roku. To stále více otevírá otázku dřívějšího zvyšování sazeb České národní banky, než které se dosud očekává.

Proti dolaru si koruna během včerejška krátce polepšila až pod úroveň 22,7 USDCZK a setrvala posilovala po celý den o více než desetinu procenta.

Aktuálně se koruna v online směnárně RoklenFx obchoduje za středový kurz 26,02 EURCZK. Dle naší predikce by se kurz vůči euru měl držet v rozmezí 25,98 až 26,07 EURCZK, ve dvojici s dolarem zase od 22,68 až 22,84 USDCZK.*

Průměrný nominální kurz, zveřejňovaný ECB, bude dle použitých modelů s vysokou pravděpodobností ve zmíněném intervalu. Predikce měnových kurzů jsou založeny na modelu časových řad, který zohledňuje předchozí hodnotu kurzu i jeho minulou volatilitu. K přesnějšímu určení budoucí volatility je do modelu navíc zakomponován faktor zveřejňování makroekonomických dat. Model je tak schopen určit, kdy lze očekávat zvýšenou či sníženou volatilitu směnného kurzu.

Disclaimer: Tento článek má pouze informativní charakter a neslouží jako investiční doporučení dle zákona č. 256/2004 Sb. o podnikání na kapitálovém trhu. Při zpracování tohoto článku autor vycházel z veřejně dostupných zdrojů. Za případné chyby v textu nebo v datech nenesou společně Roklen Holding a.s. ani Roklen360 a.s. zodpovědnost.

Dominik Stroukal je držitelem doktorátu z ekonomie z Vysoké školy ekonomické v Praze. Vedle studia ekonomie absolvoval **Fakultu sociálních věd** UK, kde se věnoval sociologii médií. Tři roky byl předsedou Ludwig von Mises Institutu pro Českou a Slovenskou republiku, dva roky místopředsedou pro publikace. Přednáší na PPE programu VŠ CEVRO Institut, ekonomické předměty na Vysoké škole finanční a správní a na gymnáziu PORG.

URL| <https://roklen24.cz/a/SMTDm/klid-nahrava-euru-neni-ale-vsem-dnum-konec>

Děti žijících v chudobě je v Česku několik tisíc - problém jsou ubytovny, drogy i exekuce

20.11.2018 romea.cz str. 00 domácí, tiskové zprávy

TZ Česká asociace streetwork, Evropská síť proti chudobě a sociálnímu vyloučení v ČR, Radek Hábl, Daniel Prokop

Několik tisíc dětí v Česku je v exekuci. Často jde o děti z chudých poměrů, jejichž rodiče mají sami zkušenost s předlužeností. Až 20 tisíc dětí u nás žije mimo standardní bydlení. Ročně také přibývá případů dětí závislých na drogách.

Několik tisíc dětí v Česku je v exekuci. Často jde o děti z chudých poměrů, jejichž rodiče mají sami zkušenost s předlužeností. Až 20 tisíc dětí u nás žije mimo standardní bydlení. Ročně také přibývá případů dětí závislých na drogách. Jedinci s těmito zkušenostmi mají podle odborníků jasně ztížený start do dospělého života. Dopláčí na to celá společnost, které přichází o mladé talenty. V rámci řešení chybí sociální bydlení i větší podpora sociální práce.

Exekuce v rodině, nevhodné bydlení, ale i nižší šance na to, že vystudují vysokou školu nebo že si v budoucnu najdou dobré zaměstnání - takové znevýhodnění mají oproti svým vrstevníkům děti a mladí lidé ze sociálně slabšího prostředí. Vedle materiální deprivace obvykle zažívají i deprivaci sociální, objevují se tak i psychologické problémy. Česká republika proslula tím, že tyto děti velmi často posílá do ústavní péče. Podle odborníků by stačilo posílení sociální práce a přijetí zákona o sociálním bydlení.

Život na ubytovně nebo v jiném nevyhovujícím bydlení představuje první ze stigmat v životě chudého dítěte.

“Děti z ubytoven často tvoří skupinu jen v rámci ubytovny, bez šance kontaktu s vnějším světem. Složitě podmínky bydlení přináší dítěti permanentní stres, nemá možnost odpočinku, nemá žádné soukromí. To má za následek i omezenou nebo dokonce nemožnou přepravu do školy a školní neúspěchy. Do služeb jako nízkoprahová zařízení pro děti a mládež nebo i do ulic si chodí děti v podstatě odpočinout. Naši pracovníci jim v

terénu poskytují tzv. první pomoc. Řeší s nimi i důsledky toho, když budou utíkat k drogám a jiným experimentům. Klientů je ovšem stále více než služeb, to se bohužel nemění," vysvětluje Martina Zikmundová z České asociace streetwork.

Podle nedávného průzkumu Charity ČR navíc mladí lidé, kteří v dětství trpěli materiální deprivací, k ní z 36 % inklinují i v současnosti.

„Významně více jsou ohroženi chudobou mladí lidé, jejichž rodina se musela někdy zadlužit, pocházejí z neúplné rodiny, jejich rodiče byli nezaměstnaní či se jejich rodina musela často stěhovat. Někjaká forma chudoby ohrožuje více než pětinu (22 %) Čechů a Češek mezi 18 a 30 lety. Asi třikrát častěji jsou ale chudobou ohroženi ti, kteří pocházejí z chudé rodiny, než ty, jejichž rodina problémy neměla. Tohle znevýhodnění jde do jisté míry překonat vlastním vzděláním. V Česku je ale problém, že děti z chudých a méně vzdělaných rodin se málokdy dosáhnou vyššího vzdělání. Chudoba se tím reprodukuje mezi generacemi,“ uvádí Daniel Prokop, sociolog **Fakulty sociálních věd** UK a společnosti MEDIAN, který se zabývá problematikou chudoby v Česku.

To potvrzuje také Evropská síť proti chudobě, podle které by částečné řešení přineslo stále odkládaný zákon o sociálním bydlení. „Základním předpokladem pro zajištění vhodných podmínek pro výchovu dítěte v rodině je střeška nad hlavou. Na její absenci doplácet nejen děti, které žijí v otřesných podmínkách ubytoven a azylových domů, ale vlastně my všichni. Navíc jde část dávek do rukou obchodníků s chudobou a dluhy,“ varuje Karel Schwarz z Evropské sítě proti chudobě a sociálnímu vyloučení v ČR.

Podle odborníků představuje velký problém také to, že v případech exekučních srážek přichází pracující rodina o daňový bonus určený na péči o dítě. „Daňový bonus na děti je plně exekučovatelný bez ohledu na výši příjmu. To je bohužel další negativní faktor, který vede k preferenci nelegálního zaměstnání,“ uzavírá Radek Hábl z Agentury pro sociální začleňování a autor Mapy exekucí s tím, že další reprodukce chudoby představuje zátěž pro celý sociální systém, a tudíž i ekonomiku jako takovou.

URL| <http://www.romea.cz/cz/zpravodajstvi/domaci/deti-zijich-v-chudobe-je-v-cesku-nekolik-tisic-problem-jsou-ubytovny-drogy-i-exekuce>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

romea.cz

Zbyněk Fiala: Česko a Evropa sto plus

20.11.2018 vasevec.cz str. 00

Podzimní Pražská bezpečnostní konference pod názvem Česko a Evropa sto plus protáhla do budoucnosti úvahy, které provázely oslavy století republiky. A znovu je vykojila z obvyklých klíšé, o což se snažili jak tradiční organizátor Miloš Balabán se svými spolupracovníky ze Střediska bezpečnostní politiky na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy, tak pestrá škála hostů.

První šrapnel do toho hodil Balabán v panelu, který se měl věnovat poučení z historie, a pochopitelně probíral i Mnichov 1938. „Nemá smysl věčně vzlykat nad Mnichovem,“ poznamenal, aby téma posunul k současnosti. „Mělo by nás to poučit o nesamozřejmosti našich spojeneckých vazeb. Tyto vazby jsou najednou zpochybňovány i zpoza oceánu, což je možné vnímat jako bezpečnostní hrozbu.“

Z toho pro mne plyne, že Evropa by se měla víc věnovat sama sobě.

Generál Petr Pavel, bývalý předseda vojenského výboru NATO se pokusil o porovnání definic bezpečnostních hrozeb v NATO, u nás a v Bílém domě. Zaznělo to na okraj debaty, až na konci diskuse:

„Aliance ve svých strategických dokumentech definuje dvě základní bezpečnostní hrozby: na jedné straně asertivní Rusko a jeho přístup, který ne vždycky respektuje mezinárodní pravidla, a na druhé straně terorismus se všemi jeho negativními projevy.“

Pokud budeme poslouchat pozice vrcholného představitele v ČR, tak je to pouze mezinárodní terorismus, o dalších hrozbách uslyšíme jen sporadicky.

Budeme-li poslouchat naše kolegy zpoza oceánu, tak ti dnes vidí na prvním místě jako bezpečnostní hrozbu Čínu, teprve potom to bude terorismus, a pak, třeba na třetím místě, možná, Rusko.“

Je to tedy dost komplikované. Generál přesto varuje, abychom nepodlehli mámení, že tyto problémy mimo se nám budou řešit líp EU a NATO.

Nový ministr zahraničních věcí Tomáš Petříček, či spíše jeho poradce, jehož podklady ministr odevzdaně četl, je velice opatrný a neříká tak, ani tak.

Napřed NATO:

„NATO je pro nás zásadním bezpečnostním pilířem. Navyšovat obranné výdaje k 2 procentům HDP do roku 2024. Budeme spolehlivým spojencem v misích a operacích NATO a EU.“

Ale je tu i debata o evropské obraně:

„Jsem rád, že v Evropě je dosahováno stále širší shody, že v Evropě je nutno posílit evropský alianční prvek, posílit akceschopnost EU, podílet se na obraně euroatlantického prostoru.“

Kam tedy skočit? Kam se přiklonit?

„ČR nechce být stavěna mezi NATO a EU.“

Skočíme tedy oběma směry současně. A kde všude být ve střehu?

„Je nezbytné nazírat na zahraniční investice nejenom jako na přínos, ale taky na možné riziko pro naši bezpečnost.“

S tím bych nakonec souhlasil, kdyby to mělo vést k větší obezřetnosti nad podílem zahraničního kapitálu u nás, ale obávám se, že to tak myšleno nebylo.

Energetické bezpečnosti bylo překvapivě věnováno i hlavní vystoupení generála Pavla. Tvrdil, že „v ruských strategických dokumentech je energetika považovaná za zbraň“ a že „ruské pojetí geopolitiky vychází ze staré teze o ovládnutí střední a východní Evropy, a tím pádem Evropy jako světového ostrova a globální moci.“

Takže kdo má Česko, má Evropu, a kdo má Evropu, má svět? Vzpomínám, jak za revolučních časů v mrazivém lednu 1990 vlasaté hlídky nelitovaly zdraví a nocovaly na ledovém soklu sochy sv. Václava, neboť „kdo má sochu, má i Václavák, a kdo má Václavák, má i Prahu.“

Obecné úvahy ponechme stranou. To, o co tady skutečně jde je, dostavba Dukovan a Temelína: „Nikdo asi nezpochybní, že jaderná energetika v takovém rozsahu vytváří zcela jednoznačně závislosti nejenom na dodávkách paliva, provozu a likvidaci, ale v mnohem širším kontextu vytváří také závislosti v oblasti stavební, finanční, politické a jiné. Konkrétně v případě Ruska by mu dávala neúměrně velký prostor k rozšíření svého vlivu v ČR,“ varoval generál. Zároveň však upozornil, že bychom měli myslet na energetickou soběstačnost, protože v případné krizi nám nikdo nic nedá:

„Ochrana národních zdrojů a jejich maximální využití v době krize je také jedním z klíčových elementů odolnosti jednotlivých států. Takže budeme-li uvažovat o dalším rozvoji energetické báze ČR, po případném uzavírání některých zdrojů bychom měli být stále na paměti, že v případě krize energetická potřeba u všech našich partnerů se bude orientovat především na domácí spotřebu, a pak každý energetický zdroj, který bude k dispozici, se bude hodit.“

Vyznělo to jako ochrana uhelných elektráren, ale to se mi nezdá z bezpečnostního hlediska jako nejprozíravější. Mohlo by nás to vystavit nepřátelství zemí, které se snaží zbrzdit tempo klimatických změn. Napadlo mne, že o

to rychleji bychom se měli chytit trendu energetické přeměny, který nám stále uniká, a který radí radikálně snižovat spotřebu a zbytek pokrýt obnovitelnými zdroji. Slunce a vítr jsou zaručený národní zdroj, ty přece máme svoje.

V dalším panelu o ekonomické bezpečnosti zazářil ekonom Jaroslav Ungermann, který teď působí jako poradce premiéra Andreje Babiše:

„Když se budeme bavit o bezpečnosti, jednou z komponent je voda. Řekněte mi, co se za posledních třicet let udělalo, aby ČR měla dostatečné zásoby a zadržovala odtok vody z našeho území. V podstatě nic. Je to především o struktuře zemědělské výroby, kolik humusu budete vracet do půdy, protože každý hydrolog vám řekne, že humus je zásadní pro to, aby půda byla dostatečně porézní a dokázala vodu vsáknout.

Zkuste taky dneska debatovat o tom, že by se někde měly postavit malé vodní nádrže, a já vám garantuji, že v tu chvíli se zvedne veliký odpor. K tomu je tu ohromná kůrovcová kalamita, která znamená odlesnění velkých ploch. Jak se potom bude vyvíjet adsorpční kapacita lesů, které drží vodu v přírodě?“

Ungermann se dále vyjádřil k tvrzení, že doprava patří ke zdrojům naší prosperity. Uvedl příklad z nedávné návštěvy Bulharska, které pamatujeme jako agrární velmoc. Zašel do Lidlu a zajímalo ho, kolik domácí zeleniny tam najde. Rajčata měli ze Slovenska nebo Itálie. Ta bulharská byla v malinké bedýnce, a byla nejdražší.

„Když se podíváte do českých obchodů, vidíte něco podobného. Dovážíme vepřové maso ze Španělska. A já jenom se tak ptám, kolik tisíc kamionů jezdí přes celou Evropu, vozí produkty – a říkáme tomu prosperita. Když to bude takhle pokračovat dál, tak nám ve skutečnosti zlikvidují zemědělství. Kolik máme soběstačnosti v obyčejném vepřovém mase? Méně než 50 procent. Nemluvě o tom, že když potlačíte živočišnou výrobu, nemáte pak humus do půdy...“

Nakonec ještě zaznamenejme Ungermannovu poznámku k bezpečnosti v jaderné energetice:

„Pro mne je bezpečnost v tom, že ten, kdo tu jadernou elektrárnu staví, už ji někde postavil, ta elektrárna skutečně funguje a funguje bezpečně. A je to elektrárna tři a půlté generace, ne dvojková generace, kterou nám někdo nabízí.“

Doporučil proto každému, kdo se zabývá bezpečností, aby ji zasadil do širšího rámce. Nemělo by v tom být příliš politiky, protože v řadě případů jde o ryze expertní, technická hlediska, která pak v té diskusi chybí. Politika nemůže vládnout nad ekonomikou, nemůže změnit techniku nebo matematiku. Tři a tři je vždycky šest, a je jedno, v jakém je to kontextu.

Vůbec nejzajímavější byla závěrečná debata o naší (bídne) připravenosti na Společnost 4.0. Tam zazněla poznámka, že české školství připravuje žáky leda tak na Průmysl 1.0 nebo nejvýš 2.0. Ale tomu se chci věnovat v samostatném příspěvku.

URL| <http://vasevec.parlamentnilisty.cz/komentare/zbynek-fiala-cesko-evropa-sto-plus>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
vasevec.parlamentnilisty.cz

Bankovní radu ČNB doplní Holub a Michl

21.11.2018 fxstreet.cz str. 00

Vizitky ekonomů Tomáše Holuba (44) a Aleše Michla (41), které dnes prezident Miloš Zeman jmenuje novými členy bankovní rady České národní banky (ČNB):

Tomáš Holub - dosavadní šéf měnové sekce ČNB:
- Narodil se 19. srpna 1974 v Liberci.

- Vystudoval ekonomii na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze (**FSV UK**), kde získal titul PhD. v oboru teoretická ekonomie (2001). Absolvoval také studijní pobyty na Georgetovské univerzitě ve Washingtonu a na britské Londýnské ekonomické škole (LSE).
 - V letech 1998 až 2002 přednášel na Vysoké škole ekonomické v Praze, od roku 1998 přednáší na Institutu ekonomických studií **FSV UK**, zaměřuje se na mezinárodní makroekonomii a monetární ekonomii (je docentem). Působil také v Komerční bance v týmu ekonoma Kamila Janáčka, někdejšího člena rady ČNB (1996 až 2000).
 - Holub od května 2004 vede měnovou sekci ČNB, jeden z jejích hlavních orgánů. Předtím byl čtyři roky poradcem tehdejšího guvernéra centrální banky Zdeňka Tůmy. Podle Lidových novin patří k podporovatelům intervencí, které ČNB prováděla od listopadu 2013 do dubna 2017 s cílem oslabit korunu kvůli hrozcí deflaci.
 - Je členem představenstva a výkonného výboru České společnosti ekonomické (ČSE), která pomáhá rozvoji a popularizaci ekonomie v Česku. V letech 2006 až 2007 byl prezidentem ČSE.
 - Publikuje v tuzemských i zahraničních odborných časopisech.
 - Je ženatý, má dvě děti.
- Aleš Michl - ekonom, externí poradce premiéra Andreje Babiše (ANO)
- Narodil se 18. října 1977, žije v Praze.
 - V roce 2002 vystudoval Fakultu financí a účetnictví Vysoké školy ekonomické v Praze (VŠE), studoval také na prestižních Whartonově škole při Pensylvánské univerzitě a britské Londýnské ekonomické škole (LSE). V letech 2000 až 2004 psal pro Hospodářské noviny.
 - Byl poradcem místopředsedů vlád pro ekonomiku Martina Jahnha a Jiřího Havla (2004 až 2006), spolupracoval také s Národní ekonomickou radou vlády (NERV). Od roku 2014 působí jako externí poradce na ministerstvu financí (v letech 2014 až 2017 byl ministrem Babiš). V období 2006 až 2015 pracoval jako analytik a investiční stratég v Raiffeisenbank a během té doby byl Hospodářskými novinami třikrát vyhlášen analytikem/ekonomem roku.
 - Michl by se podle analytiků mohl zařadit k tzv. jestřábům, tedy členům rady ČNB, kteří jsou zastánci zvyšování úrokových sazeb, pokud to ekonomický vývoj dovoluje. V minulosti se Michl často vyjadřoval ve prospěch silnější koruny a kritizoval devizové intervence ČNB. Jeho jméno bylo v souvislosti s členstvím v bankovní radě zmiňováno již v roce 2016, kdy z rady přecházel na místo guvernéra ČNB Jiří Rusnok a zároveň končil mandát jinému členovi rady.
 - Michl je spolujednatel investičního fondu Quant, založeného v roce 2016 na algoritmu, který pracuje s americkými akcemi a dluhopisy. Je zakladatelem serveru www.verejnydluh.cz a má také vlastní společnost Michl Fund Management.
 - Napsal knihu MICHLiQ - průvodce ekonomikou a investicemi. Je známý jako popularizátor ekonomie, napsal stovky článků, odborných i pro laickou veřejnost.
- Dosavadní složení bankovní rady ČNB:
- guvernér - Jiří Rusnok (58; do června 2022) viceguvernér - Mojmír Hampl (43; do listopadu 2018) * viceguvernér - Vladimír Tomšík (44; do listopadu 2018) * člen bankovní rady - Vojtěch Benda (43; do června 2022) člen bankovní rady - Oldřich Dědek (64; do února 2023) člen bankovní rady - Marek Mora (47; do února 2023) člen bankovní rady - Tomáš Nidetzký (48; do června 2022)
- *) ve funkci je vystřídají Holub a Michl; členové rady mají šestileté funkční období, jmenování mohou být pouze dvakrát; novými viceguvernéry budou Mora a Nidetzký.
- Zdroj: Reuters, ČTK
- Čtěte více

URL| <https://www.fxstreet.cz/bankovni-radu-cnb-doplni-holub-a-michl.html>

Prezident Zeman jmenoval nové členy bankovní rady ČNB

21.11.2018 ct24.cz str. 00 Ekonomika
ginterovam

Prezident Miloš Zeman jmenuje novými členy bankovní rady České národní banky (ČNB) ekonomy Aleše Michla a Tomáše Holuba. Ti od prosince nahradí v radě viceguvernéry Mojmíra Hampla a Vladimíra Tomšíka, kterým vyprší druhé funkční období a na třetí již nemohou kandidovat. Prezident tak zároveň jmenuje stávající členy rady Marka Moru a Tomáše Nidetzkého viceguvernéry ČNB.

Zeman při jmenování nových členů bankovní rady vyjádřil spokojenost s tím, jakou měnovou politiku ČNB vede. Ocenil postupné zvyšování úrokových sazeb i snahu ČNB o omezení dostupnosti hypoték, které podle něj může působit jako prevence před tím, aby v Česku nastala hypoteční krize podobně jako před deseti lety v USA.

Zeman také uvítal, že ČNB opustila režim devizových intervencí. „Po nevydařené epizodě s devizovou intervencí jsem rád, že se měna vrátila na tržní hodnoty, a jak jste si zajisté všimli, i nadále pokračuje ekonomický růst a nízká nezaměstnanost a dvouprocentní inflace,“ řekl. Pokud by nastalo hospodářské zpomalení, byl by to podle něj důsledek začínající obchodní války mezi USA a Čínou.

přehrát

video

Obměna vedení ČNB

Dalšími členy bankovní rady jsou v současnosti guvernér Jiří Rusnok a členové rady Vojtěch Benda a Oldřich Dědek.

Tomáš Holub vede měnovou sekci ČNB od května 2004. Předtím působil čtyři roky jako poradce guvernéra centrální banky. Podle Lidových novin patří k podporovatelům intervencí, které ČNB prováděla od listopadu 2013 do dubna 2017 s cílem oslabit korunu kvůli hrozící deflaci.

Profil

Kde je nový člen bankovní rady ČNB Tomáš Holub

Tomáš Holub, dosavadní šéf měnové sekce ČNB, se narodil 19. srpna 1974 v Liberci.

Vystudoval ekonomii na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze (**FSV UK**), kde získal titul PhD. v oboru teoretická ekonomie (2001). Absolvoval také studijní pobyty na Georgetownské univerzitě ve Washingtonu a na britské Londýnské ekonomické škole (LSE).

V letech 1998 až 2002 přednášel na Vysoké škole ekonomické v Praze, od roku 1998 přednáší na Institutu ekonomických studií **FSV UK**, zaměřuje se na mezinárodní makroekonomii a monetární ekonomii (je docentem). Působil také v Komerční bance v týmu ekonoma Kamila Janáčka, někdejšího člena rady ČNB (1996 až 2000).

Před tím, než od května 2004 začal vést měnovou sekci ČNB, byl čtyři roky poradcem tehdejšího guvernéra centrální banky Zdeňka Tůmy.

Je členem představenstva a výkonného výboru České společnosti ekonomické (ČSE), která pomáhá rozvoji a popularizaci ekonomie v Česku. V letech 2006 až 2007 byl prezidentem ČSE. Publikuje v tuzemských i zahraničních odborných časopisech.

Je ženatý, má dvě děti.

Aleš Michl je v současnosti externím poradcem premiéra Andreje Babiše (ANO) pro ekonomiku. Dříve mimo jiné působil v týmech místopředsedů vlád pro ekonomiku Martina Jahna a Jiřího Havla a od roku 2006 do roku 2015 pracoval v Raiffeisenbank.

Podle analytiků by se Michl mohl zařadit k takzvaným jestřábům, tedy členům rady ČNB, kteří jsou zastánci zvyšování úrokových sazeb, pokud to ekonomický vývoj dovoluje. V minulosti se Michl často vyjadřoval ve prospěch silnější koruny a kritizoval devizové intervence ČNB.

Jeho jméno bylo v souvislosti s členstvím v bankovní radě zmiňováno již v roce 2016, kdy z rady přecházel na místo guvernéra ČNB Jiří Rusnok a zároveň končil mandát jinému členovi rady.

Profil

Kde je nový člen bankovní rady ČNB Aleš Michl

Aleš Michl, ekonom a externí poradce premiéra Andreje Babiše (ANO) se narodil 18. října 1977 a žije v Praze.

V roce 2002 vystudoval Fakultu financí a účetnictví Vysoké školy ekonomické v Praze (VŠE), studoval také na prestižních Whartonově škole při Pensylvánské univerzitě a britské Londýnské ekonomické škole (LSE). V letech 2000 až 2004 psal pro Hospodářské noviny.

Byl poradcem místopředsedů vlád pro ekonomiku Martina Jachna a Jiřího Havla (2004 až 2006), spolupracoval také s Národní ekonomickou radou vlády (NERV). Od roku 2014 působí jako externí poradce na ministerstvu financí (v letech 2014 až 2017 byl ministrem Babiš).

V období 2006 až 2015 pracoval jako analytik a investiční stratég v Raiffeisenbank a během té doby byl Hospodářskými novinami třikrát vyhlášen analytikem/ekonomem roku.

Je spolumajitelem investičního fondu Quant, založeného v roce 2016 na algoritmu, který pracuje s americkými akciemi a dluhopisy. Je zakladatelem serveru www.verejnydluh.cz a má také vlastní společnost Michl Fund Management.

Napsal knihu MICHLiQ – průvodce ekonomikami a investicemi. Je známý jako popularizátor ekonomie, napsal stovky článků, odborných i pro laickou veřejnost.

Mora byl od roku 2015 ředitelem pro rozpočet, daňovou a regionální politiku na generálním sekretariátu Rady Evropské unie. V minulosti pracoval v Evropské komisi, na ministerstvu školství či Úřadu vlády ČR. Vedl tým, který po obsahové stránce připravil a koordinoval české předsednictví v EU v roce 2009. V letech 2010 až 2015 byl vedoucím kanceláře generálního tajemníka Rady EU.

Nidetzký působil před příchodem do ČNB v pojišťovně NN (dříve ING). Předtím pracoval například v ČSOB pojišťovně nebo skupině České spořitelny. Ve skupině ING, mimo jiné jako šéf penzijního fondu, působil od roku 2003 do roku 2013 i nynější guvernéř ČNB Rusnok.

Sedmičlenná bankovní rada ČNB určuje měnovou politiku země a rozhoduje o zásadních měnově politických opatřeních. Členové rady mají šestiletý mandát a nesmějí zastávat funkci více než dvakrát. ČNB je vedle utváření měnové politiky zodpovědná za dozor nad celým finančním trhem, včetně bank, pojišťoven a kapitálového trhu.

Fakta

Dosavadní složení bankovní rady ČNB

guvernéř - Jiří Rusnok (58; do června 2022)

viceguvernéř - Mojmír Hampl (43; do listopadu 2018) *

viceguvernéř - Vladimír Tomšík (44; do listopadu 2018) *

člen bankovní rady - Vojtěch Benda (43; do června 2022)

člen bankovní rady - Oldřich Dědek (64; do února 2023)

člen bankovní rady - Marek Mora (47; do února 2023)

člen bankovní rady - Tomáš Nidetzký (48; do června 2022)

*) ve funkci je vystřídají Holub a Michl; členové rady mají šestileté funkční období, jmenování mohou být pouze dvakrát; novými viceguvernéři budou Mora a Nidetzký.

URL| <https://ct24.ceskatelevize.cz/ekonomika/2657990-zive-prezident-zeman-jmenuje-nove-cleny-bankovni-rady-cnb>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
ceskatelevize.cz

Holub a Michl jmenování novými členy bankovní rady ČNB

21.11.2018 roklen24.cz str. 00 Zprávy Online

Roklen24

Bankovní radu České národní banky čeká 1. prosince 2018 obměna. Prezident republiky Miloš Zeman dnes jmenoval dva nové členy bankovní rady Tomáše Holuba a Aleše Michla na šestileté funkční období. Prezident současně jmenoval dva stávající členy bankovní rady ČNB – Marka Moru a Tomáše Nidetzského – novými viceguvernéry.

Bankovní radu České národní banky čeká 1. prosince 2018 obměna. Prezident republiky Miloš Zeman dnes jmenoval dva nové členy bankovní rady Tomáše Holuba a Aleše Michla na šestileté funkční období. Prezident současně jmenoval dva stávající členy bankovní rady ČNB – Marka Moru a Tomáše Nidetzského – novými viceguvernéry.

Tomáš Holub a Aleš Michl doplní bankovní radu poté, co viceguvernérům Mojžířu Hamplovi a Vladimíru Tomšířkovi skončí 30. listopadu 2018 druhý šestiletý mandát.

Tomáš Holub (44) působí v České národní bance 18 let a do bankovní rady přichází z pozice ředitele měnové sekce. Dlouholetý investiční stratég Aleš Michl (41) zastával před jmenováním do bankovní rady ČNB post spoluzakladatele investiční společnosti Robot Asset Management SICAV a externího ekonomického poradce předsedy vlády.

„Jmenování Tomáše Holuba je pro mě přirozeným a logickým vyústěním jeho dlouholeté vysoce odborné i manažerské práce pro centrální banku. Od Aleše Michla očekávám, že do bankovní rady vnese nový úhel pohledu a díky svému talentu oslovovat širokou veřejnost přispěje k širšímu pochopení toho, co Česká národní banka dělá a proč,“ řekl guvernér České národní banky Jiří Rusnok. „Marek Mora a Tomáš Nidetzský ve funkcích viceguvernérů nesporně zajistí silné vedení centrální banky, protože oba jak ve svých minulých působištích, tak při výkonu svých současných mandátů prokázali své odborné i manažerské schopnosti.“

Bankovní rada se ve svém novém složení sejde poprvé na řádném jednání 5. prosince. První měnověpolitické jednání, kterého se zúčastní noví členové, se uskuteční 20. prosince.

Do sedmičlenné bankovní rady, která řídí chod centrální banky, jsou její členové jmenováni prezidentem republiky na období šesti let. Mandát mohou členové bankovní rady vykonávat maximálně dvakrát. Rozhodnutí o složení bankovní rady je plně v kompetenci hlavy státu.

Tomáš Holub se narodil 19. srpna 1974 v Liberci. Vystudoval Institut ekonomických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy, kde postupně získal titul bakaláře v oboru ekonomie (1995), magistra v oboru finance a bankovníctví (1997) a Ph.D. v oboru teoretická ekonomie (2001). Za diplomovou práci na téma Měnová politika v ČR (1993–1996) obdržel v roce 1997 Bolzanovu cenu, kterou uděluje rektor UK za mimořádné objevné práce. Za svou disertační práci

Three Essays on Central Banking and Credibility získal cenu Olgy Radzynerové udělovanou Rakouskou národní bankou a Cenu ministryně školství, mládeže a tělovýchovy ČR pro vynikající studenty a absolventy studia ve studijním programu. Absolvoval rovněž studijní pobyty na Georgetown University ve Washingtonu, D.C. a na London School of Economics and Political Science. V letech 1996–2000 pracoval jako makroekonom v Komerční bance. Poté nastoupil do ČNB, kde nejprve zastával pozici poradce viceguvernéra, resp. poradce guvernéra. Od roku 2004 do 30. března 2015 byl ředitelem sekce měnové a statistiky a od 1. dubna 2015 je ředitelem sekce měnové. Zároveň přednáší monetární ekonomii a mezinárodní makroekonomii na IES **FSV UK**, kde v roce 2011 získal docenturu v oboru ekonomické teorie. V minulosti vyučoval též na VŠE Praha. V

domácích i zahraničních odborných časopisech pravidelně publikuje články se zaměřením na cílování inflace, kurzové otázky, nezávislost a transparentci centrální banky, její finanční hospodaření a cenovou konvergenci. Je členem představenstva České společnosti ekonomické, v letech 2006–2007 byl jejím prezidentem.

Aleš Michl se narodil 18. října 1977 v Praze a je absolventem Fakulty financí a účetnictví Vysoké školy ekonomické v Praze (VŠE). Inženýrské studium na VŠE ukončil v roce 2002. Po absolvování VŠE se v roce 2005 zúčastnil vzdělávacího programu na letní univerzitě London School of Economics and Political Science a v roce 2009 absolvoval kurs řízení investičního portfolia na Wharton ve Filadelfii. Svou profesní kariéru začal již během studií jako ekonomický novinář a později jako ekonomický poradce místopředsedy vlády pro ekonomiku Martina Jajana. Od roku 2006 do 2015 byl ekonomem a investičním stratégem Raiffeisenbank, v letech 2014–2018 byl externím ekonomickým poradcem ministra financí a později předsedy vlády České republiky Andreje Babiše se specializací na makroekonomickou analýzu a stabilizaci státního dluhu. V roce 2016 založil Michl Fund Management s.r.o., která se následně stala spoluzakladatelem společnosti Robot Asset Management SICAV a.s. vykonávající činnost investičního fondu kvalifikovaných investorů s podfondem Quant. Ke dni vzniku své funkce v bankovní radě ČNB tyto své aktivity ukončí. Aleš Michl je autorem mnoha sloupků a článků publikovaných v denících a časopisech, jak odborných, tak i populárních. Je také autorem knihy MICHLIQ – průvodce ekonomikou a investicemi. Nebyl a není členem žádné politické strany.

URL| <http://roklen24.cz/a/SzBcj>

Tomáš Holub a Aleš Michl jmenování novými členy bankovní rady ČNB od 1. prosince 2018 21.11.2018 cnb.cz str. 00

Bankovní radu České národní banky čeká 1. prosince 2018 obměna. Prezident republiky Miloš Zeman dnes jmenoval dva nové členy bankovní rady Tomáše Holuba a Aleše Michla na šestileté funkční období. Prezident současně jmenoval dva stávající členy bankovní rady ČNB – Marka Moru a Tomáše Nidetzkého – novými viceguvernéry.

Tomáš Holub a Aleš Michl doplní bankovní radu poté, co viceguvernérům Mojmíru Hamplovi a Vladimíru Tomšíkovi skončí 30. listopadu 2018 druhý šestiletý mandát.

Tomáš Holub (44) působí v České národní bance 18 let a do bankovní rady přichází z pozice ředitele měnové sekce. Dlouholetý investiční stratég Aleš Michl (41) zastával před jmenováním do bankovní rady ČNB post spoluzakladatele investiční společnosti Robot Asset Management SICAV a externího ekonomického poradce předsedy vlády.

„Jmenování Tomáše Holuba je pro mě přirozeným a logickým vyústěním jeho dlouholeté vysoce odborné i manažerské práce pro centrální banku. Od Aleše Michla očekávám, že do bankovní rady vnese nový úhel pohledu a díky svému talentu oslovovat širokou veřejnost přispěje k širšímu pochopení toho, co Česká národní banka dělá a proč,“ řekl guvernér České národní banky Jiří Rusnok. „Marek Mora a Tomáš Nidetzký ve funkcích viceguvernérů nesporně zajistí silné vedení centrální banky, protože oba jak ve svých minulých působištích, tak při výkonu svých současných mandátů prokázali své odborné i manažerské schopnosti.“

Bankovní rada se ve svém novém složení sejde poprvé na řádném jednání 5. prosince. První měnověpolitické jednání, kterého se zúčastní noví členové, se uskuteční 20. prosince.

Do sedmičlenné bankovní rady, která řídí chod centrální banky, jsou její členové jmenováni prezidentem republiky na období šesti let. Mandát mohou členové bankovní rady vykonávat maximálně dvakrát. Rozhodnutí o složení bankovní rady je plně v kompetenci hlavy státu.

Markéta Fišerová ředitelka odboru komunikace a mluvčí ČNB

Životopisy Tomáš Holub se narodil 19. srpna 1974 v Liberci. Vystudoval Institut ekonomických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy, kde postupně získal titul bakaláře v oboru ekonomie (1995), magistra v oboru finance a bankovníctví (1997) a Ph.D. v oboru teoretická ekonomie (2001). Za diplomovou práci na téma Měnová politika v ČR (1993–1996) obdržel v roce 1997 Bolzanovu cenu, kterou uděluje rektor UK za mimořádné objevené práce. Za svou disertační práci

Three Essays on Central Banking and Credibility získal cenu Olgy Radzynerové udělovanou Rakouskou národní bankou a Cenu ministryně školství, mládeže a tělovýchovy ČR pro vynikající studenty a absolventy studia ve studijním programu. Absolvoval rovněž studijní pobyty na Georgetown University ve Washingtonu, D.C. a na London School of Economics and Political Science. V letech 1996–2000 pracoval jako makroekonom v Komerční bance. Poté nastoupil do ČNB, kde nejprve zastával pozici poradce viceguvernéra, resp. poradce guvernéra. Od roku 2004 do 30. března 2015 byl ředitelem sekce měnové a statistiky a od 1. dubna 2015 je ředitelem sekce měnové. Zároveň přednáší monetární ekonomii a mezinárodní makroekonomii na IES **FSV UK**, kde v roce 2011 získal docenturu v oboru ekonomické teorie. V minulosti vyučoval též na VŠE Praha. V domácích i zahraničních odborných časopisech pravidelně publikuje články se zaměřením na cílování inflace, kurzové otázky, nezávislost a transparentci centrální banky, její finanční hospodaření a cenovou konvergenci. Je členem představenstva České společnosti ekonomické, v letech 2006–2007 byl jejím prezidentem.

Aleš Michl se narodil 18. října 1977 v Praze a je absolventem Fakulty financí a účetnictví Vysoké školy ekonomické v Praze (VŠE). Inženýrské studium na VŠE ukončil v roce 2002. Po absolvování VŠE se v roce 2005 zúčastnil vzdělávacího programu na letní univerzitě London School of Economics and Political Science a v roce 2009 absolvoval kurs řízení investičního portfolia na Wharton ve Filadelfii. Svou profesní kariéru začal již během studií jako ekonomický novinář a později jako ekonomický poradce místopředsedy vlády pro ekonomiku Martina Jahna. Od roku 2006 do 2015 byl ekonomem a investičním stratégem Raiffeisenbank, v letech 2014–2018 byl externím ekonomickým poradcem ministra financí a později předsedy vlády České republiky Andreje Babiše se specializací na makroekonomickou analýzu a stabilizaci státního dluhu. V roce 2016 založil Michl Fund Management s.r.o., která se následně stala spoluzakladatelem společnosti Robot Asset Management SICAV a.s. vykonávající činnost investičního fondu kvalifikovaných investorů s podfondem Quant. Ke dni vzniku své funkce v bankovní radě ČNB tyto své aktivity ukončí. Aleš Michl je autorem mnoha sloupků a článků publikovaných v denících a časopisech, jak odborných, tak i populárních. Je také autorem knihy MICHLiQ – průvodce ekonomikami a investicemi. Nebyl a není členem žádné politické strany.

Marek Mora se narodil 17. května 1971 ve Strakoncích. Po ukončení studia na pražské Vysoké škole ekonomické, obor mezinárodní obchod, krátce působil v tuzemském soukromém sektoru. Poté absolvoval postgraduální studia ekonomie v Saarbrückenu a Hamburku a učil na univerzitě v Lipsku. V roce 1999 získal cenu Mladý ekonom roku 1998. V roce 2003 nastoupil na Generálním ředitelství pro ekonomické a finanční záležitosti Evropské komise, než začal o tři roky později pracovat pro českou státní správu. Necelý rok byl náměstkem ministryně školství a následně strávil dva a půl roku na Úřadu vlády – nejdříve jako náměstek vicepremiéra a posléze ministra pro evropské záležitosti a poté krátce jako poradce premiéra Jana Fischera. Od roku 2010 působil v Generálním sekretariátu Rady Evropské unie – nejprve jako ředitel kanceláře generálního tajemníka Rady a od února 2016 jako ředitel pro rozpočet, daně a regionální politiku. Marek Mora je členem bankovní rady České národní banky od 13. února 2017.

Tomáš Nidetzký se narodil 29. března 1970. Je absolventem Fakulty informatiky a statistiky Vysoké školy ekonomické v Praze a postgraduálního studia na Oklahoma City University v USA. Profesionální kariéru zahájil ve Středisku cenných papírů. Od roku 1995 byl asistentem vrchního ředitele finančního úseku Komerční banky. V roce 1997 nastoupil do České spořitelny, kde do roku 1999 pracoval jako ředitel úseku strategického plánování a řízení finanční skupiny. V roce 1999 byl jmenován předsedou představenstva a generálním ředitelem PF České spořitelny a od roku 2000 pak řídil z pozice předsedy představenstva a generálního ředitele Pojišťovnu České spořitelny. Od roku 2003 byl členem výkonné rady a generálním ředitelem pro retailové finanční služby ING v České a Slovenské republice. V letech 2004–2010 pracoval na pozici místopředsedy představenstva a 1. náměstka generálního ředitele Stavební spořitelny České spořitelny. V období 2011–2013 byl ředitelem odboru interní distribuce v ČSOB Pojišťovně. Od roku 2013 byl generálním ředitelem obchodu NN pro ČR. V letech 1999–2004 byl členem prezidia Asociace penzijních fondů České republiky a České asociace pojišťoven. Tomáš Nidetzký je členem bankovní rady České národní banky od 1. července 2016.

URL| http://www.cnb.cz/cs/verejnost/pro_media/tiskove_zpravy_cnb/2018/20181121_jmenovani_clenu_br.html

Bára Nesvadbová a její hosté pokřtili originální povídkovou knihu Momentky!

21.11.2018 tojesenzace.cz str. 00

Povídková kniha líčí životní okamžiky, v nichž jde o všechno! Novou knihu pokřtila Jitka Čvančarová, Marta Jandová, Pavlína Němcová a Tomáš Sedláček.

Kniha přináší nové povídky známé české spisovatelky a novinářky Bány Nesvadbové. Momentky zachycují chvíle, kdy se náš život láme; jsou to okamžiky hlubokého štěstí i bolestných ztrát nebo fatálních rozhodnutí. „ Jsou chvíle, které zůstanou v hlavě jako v albu. Navždy. Nemusíte je mít na fotkách. I přesto jsou nezapomenutelné. Štěstí se skládá z okamžiků. To ostatní je život.“

Barbara Nesvadbová (1975) je česká spisovatelka a novinářka. Vedle toho je také zakladatelkou nadačního fondu Be Charity a dobrovolníkem neziskové společnosti Etincelle. Autorka vystudovala **Fakultu sociálních věd** Univerzity Karlovy, obor žurnalistika a masová komunikace. Barbara Nesvadbová napsala knihy Řízkaři, Bestiář, Život nanečisto, Pohádkář, Přítelkyně, Laskonky, Tři maminky a tatínek, a knihy fejetonů Brusinky, Borůvky, Pralinky. Knihy Bestiář i Pohádkář byly zfilmovány, a na obou se autorka podílela i scénáristicky. Kromě toho vydala dětskou knihu Garpíškoviny aneb Bibi a čtyři kočky a letos i knihu o módě Síla stylu. Spisovatelka je dcerou spisovatele Josefa Nesvadby († 2005) a matkou dcery Bibiany.

URL| <http://tojesenzace.cz/2018/11/21/bara-nesvadbova-a-jeji-hoste-pokrtili-originalni-povidkovou-knihu-momentky/>

TŘI ROKY NA MARSU

21.11.2018 Glanc str. 58 Rozhovor
LENKA VRTIŠKOVÁ NEJEZCHLEBOVÁ

BENJAMIN TUČEK

Jako scenárista je BENJAMIN TUČEK podepsaný pod řadou skvělých filmů i dokumentů (Protektor, Mistři, Kancelář Blaník, Tantra). A na podzim do kin zamířil jeho režijní počín MARS.

Díky speciálnímu grantu mohl s partičkou herců natáčet dvacet dní na cvičné vesmírné stanici v poušti v Utahu. Po návratu na Zem prý přemýšlí v jiných perspektivách. Třeba o vzpouře robotů.

Jaké nejsilnější vzpomínky a obrazy vám utkvěly z těch dvaceti dnů v poušti, která simuluje krajinu Marsu?

Ticho. Obloha. Není tam vůbec žádný světelný smog – tolik hvězd jsem v životě neviděl. A vůně a zvuky pouště. Od sotva slyšitelného vánku přes přesypání jemného písku až po minitornádo, které jsme tam zažili.

* Jak vypadá minitornádo?

Jako tornádo, jenom menší. Najednou se objevilo, převrátilo všechno, co nebylo přivázaný. Stoly a židle uletěly, prádlo ze šňůry zmizelo za obzorem. Hnalo se to přes nás jako bizoní stádo. Rychle, silně, hlasitě. A za chvíli byl klid. Příroda je tam mocná, táhne se, kam oko dohlédne, nerušená lidmi... Simulátor kosmické stanice je postavený v místě indiánského pohřebiště. Asi není náhoda, že si Indiáni vybrali k posvátnému místu krajinu, která vypadá jako na Marsu.

* A naopak, že si věda vybrala ke své potřebě posvátné místo Indiánů?

Možná je to trochu schválnost. Nebo to prostě souvisí s prapůvodními silami, které jsou nezávislé na lidech, mnohem silnější a trvanlivější. Magii to místo má. A také je nesmírně praktické. Když jste v poušti bez signálu, nepipají vám esemesky, nezvoní telefon, nemáte internet, mnohem líp se soustředíte. Dva dny vám to chybí, pak položíte telefon na poličku a zapomenete na něj, protože je k ničemu. Ani není komu telefonovat. O čem byste si povídali? Byla velká výhoda, že jsme byli odříznutí od všeho rušivého, mohli jsme se věnovat natáčení. Soustředili jsme se jen na film. Dvacet dní. Nikdo nikam neodjížděl, nikdo nemusel na zkoušku do divadla, nikdo nezdrhal na jiný kšeft. Absolutní soustředění. Měli jsme pevné omezení – dvacet natáčecích dní, ani o hodinu déle, takže jsme s Terezou Nvotovou a celým miniaturním štábem všechno do detailů plánovali. Po nocích jsme rozepisovali natáčecí plán na další den. Svítala jen baterka v karavanu, abychom nerušili ty, co

mohli spát. Šestnáctihodinová šichta a pak čtyři hodiny práce na přípravách. Improvizace je u filmu – zvlášť za takových podmínek – smrt.

* Jak jste dávali dohromady herecký tým? Jsou to lidi kolem divadla Vosto5. To asi nebude náhoda, že?

Zdeněk Janáček oslovil jádro budoucí posádky a lidem z divadla Vosto5 se to zamlouvalo. Do takového projektu se přihlásí jen dobrodružné povahy. Herci se navzájem znali, byli ochotní podstoupit riziko, experimentovat. Děkuju jim za enormní nasazení, dvacet dní byli zavření ve starém simulátoru uprostřed pouště. Konfliktům jsme se nevyhnuli, našťastí mají mezi sebou tak dobré vztahy, že umějí řešit i napjaté situace.

* Halka Třešňáková říkala, že jí někdo tvrdil, že herci z menšího divadla by prý byli skutečně ideální jako posádka na podobnou misi, protože jsou spolu zvyklí den co den spoustu hodin na malém prostoru zkoušet a večer hrát a po představení ještě kecat v klubu.

Na tom něco je. Vyladit tým, aby zvládl dlouhou dobu izolace, stresu a extrémních podmínek, je nejtěžší úkol všech expedic. Je to možná ještě obtížnější, než vyladit všechny technologie nebo zásobování. Každý člověk může nečekaně selhat. Stroje se dají testovat, opravovat, prostředí i extrémní podmínky se dají nasimulovat, ale lidské chování? To je nepředvídatelné, může se stát spousta nečekaných věcí, ve vteřině se cokoli změní, jedna chyba a všechno je v čudu.

* Lákala by vás taková mise?

Nedovedu si představit, že letím devět měsíců někam, kde se nemůžu projít bez skafandru. Doufám, že poměrně nehostinné podmínky, které panují na Marsu, nenastanou na Zemi dřív, než lidi na Mars vůbec doletí.

* Nic, co by vás na tom lákalo a přitahovalo?

Snad jen změna perspektivy. Možnost podívat se na známé věci z jiného úhlu. Možná, že jedním z důvodů, proč lidé cestují do kosmu, je potřeba někam odletět a podívat se zpět z velké výšky. Dočasně přijít o Zemi, o vzduch a vodu, aby nám došlo, že bychom o to mohli přijít na furt. Je absurdní, že hledáme život někde jinde, zatímco si na Zemi životní podmínky systematicky ničíme šileným tempem. Technologický vývoj se nedá zastavit, ale náš mentální vývoj by za ním neměl zaostávat. Před padesáti lety přistáli lidé na Měsíci, dobývání vesmíru akcelerovalo výzkum, průmysl, ekonomiku, přineslo spoustu užitečných věcí, ale kosmonauti už tehdy říkali, že Země z vesmíru vypadá křehce, zranitelně, jako malá oáza ztracená v poušti. Museli by všichni z téhle planety odletět na chvíli někam pryč, abychom si tu křehkost a zranitelnost naplno uvědomili? Nemohla by naše představivost být rychlejší a efektivnější, aby nebylo pozdě? Ale možná je jediným posláním lidstva ve vesmíru zvyšovat míru entropie.

* Díváte se po tom svém „pobytu“ na Marsu na Zemi jinak?

Filmy natáčím mimo jiné proto, že při práci potkám lidi, které bych jinak nepotkal. Proto mě baví dokumenty. Mars je takzvaně hraný film, ale vznikl za dokumentárních podmínek. Díky Marsu jsem se začal setkávat s lidmi, kteří se podílejí na vesmírném výzkumu, na vývoji technologií. Inspirativní je ta multidisciplinarita, v kosmickém výzkumu se spojují technologie, architektura, biologie, psychologie, filosofie, sociologie. Vesmírný architekt Ondřej Doule, který spolupracuje s NASA, naši misi inicioval a ve filmu hraje robota, se poctivě snažil odpovědět na každou naši otázku. Takže náš film není ani tak o cestování na jinou planetu, ale mnohem víc o lidech a vztahu k umělé inteligenci. Umělá inteligence je téma, které jsem si „přivezl“ z Marsu. Už dnes řídí robotika spoustu věcí, bez kterých bychom nemohli existovat.

Celý svět kolem nás funguje zdánlivě sám od sebe, všechno se děje „jakoby“ automaticky, nám to usnadňuje život a už neřešíme, že nerozumíme procesům, na kterých jsme životně závislí. Je otázka času, kdy se bez našeho vědomí začnou dít věci, které jsme si neobjednali. Ale nemusí to být nutně na škodu. Třeba to bude jen evoluce. Přírodní výběr druhů podle Darwina.

* Myslíte, až nás roboti přechytračí?

To se už děje. Prostě nás překabátí. Možná si toho, utopení ve vlastních odpadcích, ani nevšimneme... V Japonsku spolu začali roboti během experimentu komunikovat, nikdo nevěděl o čem, jejich stvořitelé je museli

vypnout, protože jim nerozuměli. Jakmile se stane, že nerozumíme inter-robotické komunikaci, je to začátek konce naší tlupy.

* A rozvíjel jste jako scenárista aspoň ve své hlavě takový dialog?

Možná si jen nevinně domlouvali rande, možná to bylo něco ve smyslu „Na čem jedeš? Máš dost voltů? Kolik potřebuješ ampér? Něco pro tebe mám, sáhni mi do zásuvky, sám tam nedosáhnu...“ Karel Čapek to už před sto lety popsal dost působivě.

* Taky se mohli domlouvat, že převezmou vládu nad lidmi, že jo? To váš robot, Bot z „vesmírné“ stanice je naopak docela sympaták, ne?

Bot je trochu porouchaný prototyp, párkrát ho trefil blesk. Ale má plán. Když jste dlouho úplně sami, pochopíte, co je důležité. Důležité je nebýt sám. Takže Bot pochopí, že nechce být sám. Není strašidelný, je jenom divný. Možná působí jako retardovaný, protože nebyl dlouho restartovaný. V našem filmu jsou největší potvory ve vesmíru pořád ještě lidi.

* Tři roky jste „žil“ na Marsu – natáčení, dotáčky v Praze, dlouhá postprodukce. Cítíte se teď, jako byste spadl z Marsu?

Byly to intenzivní roky „na Marsu“. Jsem šťastný, že jsme se všichni vrátili v pořádku zpátky. Film je natočený v unikátních podmínkách, je nestandardně vyrobený i financovaný, mohlo se to celé kdykoli zadrhnout a znovu nenastartovat. Za to děkuju našim koproducentům, bez nichž bychom to nedokázali.

* Když jsem pročetla první reakce na ČSFD přišly mi až kruté. Jste z toho smutný?

O moje pocity nejde. Fenoménem internetových diskusí posledních let je tzv. „hate speech“. Anonymně šířená nenávisť. Možnost jen tak si uplivnout a nestarat se, kam slina dolétne. Takovému prostředí se lidé, kteří by rádi sdíleli radost, raději vyhýbají. Pokud si někdo dělá názor na cokoli, nejen na film, pomocí anonymního hlasování, je to jeho věc. Každý, kdo má potřebu se vyjádřit, na to má právo. Jestli někoho těší anonymní pochvala, musí být připraven nést i anonymní odsudek. Nikdy jsme netvrdili, že Mars je komedie, a už vůbec, že to je film pro každého. Mars je zvláštní podívaná, kdo chce, cestu k filmu si najde. Ale měl by ho vidět, jen tak si udělá vlastní názor. Myslím, že jde o očekávání, s jakým lidé do kina přijdou. A víme, že lístky jsou drahé.

* Na co tedy jdou?

Na film, který ještě neviděli. Kdo si jde do kina odpočinout, asi nebude z našeho filmu nadšený. Někdo chodí na jistotu a někdo experimentuje, náš film je víc pro ty druhé. Mars měl premiéru na mezinárodním festivalu v Karlových Varech, byl vybrán do soutěží na festivaly v Evropě, jde o film, který asi rezonuje se specifickým publikem.

* Film jsem viděla, bavil mě v kontextu toho, jak celá věc vznikala, hrají tam mí oblíbení herci. Ale když jsem četla anotaci a bylo tam, že jde o romanci, přišlo mi to trochu mimo.

Jiná anotace uvádí, že to je drama/ komedie. Ve Varech o nás napsali: „Patří mezi deset filmů, které musí člověk nejdříve vidět, pak si o něm dělat úsudek.“ To mi přišlo nejlepší. Narážíme na mantinely žánrů. Každý distributor žádá jasný komunikační kód, aby lidé dopředu věděli, co mají čekat a nebyli zmatení. Ale ne všechny filmy se do toho dají nacpat, aby to byla pravda. Takže film je místy komický, ale není to komedie, má sci-fiprvky, není to sci-fi, je tam love story, ale není to romance. Když jsem se kdysi s Robertem Geislerem podílel na filmu Mistrí režiséra Marka Najbrta, lidé nevěděli, jestli to je komedie, nebo horor.

* A pro mě to je dodnes jeden z nejlepších českých porevolučních filmů. Povězte, mohl jste si dopřát luxus věnovat se tři roky jen Marsu?

Slovo luxus není ve spojení s výrobou filmu na místě. Protože jsem společně se Zdeňkem Janáčkem producentem filmu, strávil jsem tři roky postprodukce vyděláváním peněz na dokončení filmu. Mimo to jsme společně s Markétou Válkovou ve vyškovských kasárnách natočili pro Českou televizi dokumentární cyklus

Provedu! o lidech, kteří se hlásí do Armády ČR. Podílím se na projektu start-upového habu Creative Dock, do Holešovic jsme přivezli nákladní loď Altenburg a udělali na ní klub. A připravuju film o pražském Radiu 1.

* Jste i producentem filmu Mars, máte v něm i svoje vlastní peníze?

Peníze, čas, odpovědnost. A vděk koproducentům, kteří nás podpořili. Mars je první český film ve zvukovém formátu Dolby Atmos. Snad film stihnete v kinech.

* Držím vám pěsti, aby se v kinech Mars udržel. Cítíte kvůli tomu úzkost a napětí?

Mám radost, že je film hotový podle našich představ. Jsem rád, že štáb a herci, kteří do toho dobrodružného podniku šli naplno vidí výsledek.

* Byla utažská cvičná vesmírná stanice nejextrémnější místo, kde jste kdy točil?

Úplně extrémní to nebylo, šlo o omezení běžných potřeb. Nemůžete si natočit sklenici vody, spláchnout záchod nebo se převléknout, kdykoli chcete. Jíte sušené jídlo a nespíte v posteli. Je to jako na vědecké nebo sportovní expedici. Není špatný být na pár týdnů někde, kde tyhle pro nás samozřejmě věci nejsou možné. Vyhodí vás to z komfortní zóny, což je užitečné. Po pár dnech si zvyknete. Obdivoval jsem herečky, Halku, Terezu, Petru, jak to zvládaly.

* Neříkejte, že vás přejde chuť se osprchovat.

Když se vaši herci potácejí ve skafandrech v poušti na slunci, tak jim dáte samozřejmě přednost a počkáte, jestli na vás zbyde voda.

* Jaké natáčení pro vás tedy bylo zatím nejnáročnější?

Psychicky určité natáčení celovečerního dokumentu Tantra pro HBO. Točili jsme o lidech, kteří pomocí tantrického sexu řeší svoje vztahové problémy, tantru vnímají jako terapii. Dva roky jsme natáčeli s lidmi, kteří se před námi svlékli obrazně i doslova, byli jsme svědky velmi intimních věcí. Bylo to občas bolestné pro obě strany. A když jsem v průběhu pěti let natáčel film Plán o pražském územním plánu, byl jsem konfrontován s informacemi, o kterých jsem do té doby neměl tušení, a nebylo mi z toho dobře. Z té kombinace šlendriánu, vychcanosti a touhy po prachách se rodí bizarní věci. To bylo těžké sousto. Bylo náročné nad tím udržet nadhled a nepropadnout skepsi. I proto jsem potom rád odletěl na Mars.

* Odpovídá vaše současná práce tomu, jak jste si ji vysnil na FAMU?

Já o budoucnosti nijak nesnil, ale jsem šťastný, že můžu dělat, co jsem vystudoval. Podílel jsem se na celovečerních filmech Mistři, Protektor, Polski film, Prezident Blaník. Chtěl jsem dělat filmy a dělám je. I když je otázka, jestli to není už nějaká skomírající disciplína, virtuální realita je větší byznys než filmový průmysl. Ale televize dnes nabízí velké možnosti a slovo zábava nemusí znít pejorativně. I když někdy se zdá, že se naše západní civilizace rozhodla ubavit se k smrti.

* Hm... nebyl film vždycky primárně zábava? A mezi tou zábavou vznikaly v menšině náročnější filmy?

Máte pravdu. Stačí si uvědomit, že to, co hrají běžná kina, jsou většinou globální blockbustery, špička ledovce. Devadesát procent světové kinematografie zůstává normálnímu, standardně unavenému člověku, smýkanému starostmi a zájmy na hony vzdálenými filmy, navždy skryto.

* Díváte se na svoje filmy zpětně?

Není důvod. Teď jste mě zaskočila. Vidím film tolikrát před dokončením, že ještě asi neuteklo dost času.

* Máte děti? Třeba s nimi...

Do soukromí se pouštět nebudeme, omlouvám se, ale v tomhle směru ze mě nic nedostanete.

* Říkala jsem si, že je zvláštní, že se o vás člověk z veřejných zdrojů nic nedozví...

To není náhoda.

* Ok. A vaše dětství je ještě bezpečná osobní zóna? Narodil jste se v Brně...

Ano.

* Vašimi rodiči jsou divadelník a filmová a televizní dramaturgyně, šel jste vědomě v jejich stopách?

Chodil jsem s rodiči do divadla, hlavně na Provázek, ale nejvíc si pamatuju první tři filmy, které jsem viděl v kině – Cesta do pravěku, Sedm statečných a Dobrodružství Poseidonu. Pak jsem miloval grotesky, nevím, proč jsem měl radši Laurela a Hardyho než Chaplina. Frigo na mašině – inspirační vzor.

* Čím jste chtěl být?

Archeolog, i když učitelka si myslela, že toužím být kopáč. Když jsme kreslili, čím chceme být, namaloval jsem člověka s motykou v ruce, obklopeného haldama hlušiny. Na chvíli jsem přeskočil na architekta a pak mě začalo bavit focení, byl jsem nadšený amatérský fotograf. S kilo a půl těžkým aparátem Zenit 11 jsem objel půl Evropy a Blízký východ. Potom jsem studoval žurnalistickou fotografii i na **fakultě sociálních věd** a dostal se na FAMU. Napodruhé.

* A začal hlavně psát. Psal jste už jako kluk?

V patnácti texty pro naši kapelu. Dneska bych to nechtěl číst.

* Čím je pro vás psaní? Je to potřeba, nutkání, řemeslo?

Když jde o anonymní udání, tak to je nutkání. Když se nutkání opakuje, stává se z toho řemeslo. Psaní je pokus zhmotnit abstrakci. Převést myšlenky do slov tak, aby těm myšlenkám rozuměli ostatní. Aby tu představu s vámi mohli sdílet. Ale povídka je něco jiného než scénář. Povídka může mít různý výklad, záleží na čtenáři, čemu dává v textu přednost. Zatímco scénář je návod. Scénář přečte někdo jiný a k mojí představě dosadí tu svoji. Na filmu pracuje hodně lidí a od textu k výsledku vede dlouhá, někdy dost trnitá cesta. V knížce je mezi autorem a čtenářem jen papír. Ale vždy je dobré si připomenout, že psaním ani filmy nikomu život nezachráníte. Maximálně můžete nabídnout jiný pohled, jinou realitu. Někoho naštvete, jiného potěšíte.

* Teď vám nerozumím. Propadáte takové skepsi?

Ale to vůbec. Snažím se vybírat témata, která mohou rezonovat, nabídnout jiné perspektivy. Věřím, že to může mít smysl.

STROJE SE DAJÍ TESTOVAT, PROSTŘEDÍ SE DÁ NASIMULOVAT. ALE LIDSKÉ CHOVÁNÍ? TO JE NEPŘEDVÍDATELNÉ. KDYŽ JSTE DLOUHO ÚPLNĚ SAMI, POCHOPÍTE, CO JE DŮLEŽITÉ. DŮLEŽITÉ JE NEBÝT SÁM. FILMAŘ

BENJAMIN TUČEK Narodil se 15. července 1972 v Brně. Vystudoval fotografii i na **FSV UK** v Praze, pak scenáristiku a dramaturgii na FAMU. Jeho hraným celovečerním debutem (scénář a režie) je film Děvčátko (2002), nyní natočil snímek Mars. Má na kontě řadu dokumentů (Báječný muž na létajícím stroji, Tantra či Plán). Spolu s Markem Najbrtem a Robertem Geislerem je jedním ze scenáristů celovečerních snímků Mistři, Polski film, Protektor a série Kancelář Blaník. Vyšla mu sbírka povídek VKV (Velmi krátké vlny) a hraje na klávesy ve skupině The Ritchie Success.

Foto autor| FOTO: JAKUB DAVID (3), CINEMART (1), PROFIMEDIA. CZ (1) A ARCHIV

Foto popis| MARS. Dvacet dní v utažské poušti na cvičné vesmírné stanici. Tuček „na Marsu“ strávil tři roky.

Foto popis| POLSKI FILM. Napůl realita, napůl fikce. Film o partě herců brněnského HaDivadla.

Foto popis| PROTEKTOR. Osvědčené trio Najbrt-Tuček-Geisler získalo za scénář Českého lva.

Děti žijících v chudobě je v Česku několik tisíc – problém jsou ubytovny, drogy i exekuce

21.11.2018 faei.cz str. 00

Několik tisíc dětí v Česku je v exekuci. Často jde o děti z chudých poměrů, jejichž rodiče mají sami zkušenost s předlužeností. Až 20 tisíc dětí u nás žije mimo standardní bydlení. Ročně také přibývá případů dětí závislých na drogách. Jedinci s těmito zkušenostmi mají podle odborníků jasně ztížený start do dospělého života. Dopláčí na to celá společnost, které přichází o mladé talenty. V rámci řešení chybí sociální bydlení i větší podpora sociální práce.

Exekuce v rodině, nevhodné bydlení, ale i nižší šance na to, že vystudují vysokou školu nebo že si v budoucnu najdou dobré zaměstnání – takové znevýhodnění mají oproti svým vrstevníkům děti a mladí lidé ze sociálně slabšího prostředí. Vedle materiální deprivace obvykle zažívají i deprivaci sociální, objevují se tak i psychologické problémy. Česká republika proslula tím, že tyto děti velmi často posílá do ústavní péče. Podle odborníků by stačilo posílení sociální práce a přijetí zákona o sociálním bydlení.

Život na ubytovně nebo v jiném nevyhovujícím bydlení představuje první ze stigmat v životě chudého dítěte.

„Děti z ubytoven často tvoří skupinu jen v rámci ubytovny, bez šance kontaktu s vnějším světem. Složitě podmínky bydlení přináší dítěti permanentní stres, nemá možnost odpočinku, nemá žádné soukromí. To má za následek i omezenou nebo dokonce nemožnou přepravu do školy a školní neúspěchy. Do služeb jako nízkoprahová zařízení pro děti a mládež nebo i do ulic si chodí děti v podstatě odpočinout. Naši pracovníci jim v terénu poskytují tzv. první pomoc. Řeší s nimi i důsledky toho, když budou utíkat k drogám a jiným experimentům. Klientů je ovšem stále více než služeb, to se bohužel nemění,“ vysvětluje Martina Zikmundová z České asociace streetwork.

Podle nedávného průzkumu Charity ČR navíc mladí lidé, kteří v dětství trpěli materiální deprivací, k ní z 36 % inklinují i v současnosti.

„Významně více jsou ohroženi chudobou mladí lidé, jejichž rodina se musela někdy zadlužit, pocházejí z neúplné rodiny, jejich rodiče byli nezaměstnaní či se jejich rodina musela často stěhovat. Nějaká forma chudoby ohrožuje více než pětinu (22 %) Čechů a Češek mezi 18 a 30 lety. Asi třikrát častěji jsou ale chudobou ohroženi ti, kteří pocházejí z chudé rodiny, než ty, jejichž rodina problémy neměla. Tohle znevýhodnění jde do jisté míry překonat vlastním vzděláním. V Česku je ale problém, že děti z chudých a méně vzdělaných rodin se málokdy dosáhnou vyššího vzdělání. Chudoba se tím reprodukuje mezi generacemi,“ uvádí Daniel Prokop, sociolog **Fakulty sociálních věd** UK a společnosti MEDIAN, který se zabývá problematikou chudoby v Česku.

To potvrzuje také Evropská síť proti chudobě, podle které by částečné řešení přineslo stále odkládaný zákon o sociálním bydlení. „Základním předpokladem pro zajištění vhodných podmínek pro výchovu dítěte v rodině je střecha nad hlavou. Na její absenci doplácí nejen děti, které žijí v otřesných podmínkách ubytoven a azylových domů, ale vlastně my všichni. Navíc jde část dávek do rukou obchodníků s chudobou a dluhy,“ varuje Karel Schwarz z Evropské sítě proti chudobě a sociálnímu vyloučení v ČR.

Podle odborníků představuje velký problém také to, že v případě exekučních srážek přichází pracující rodina o daňový bonus určený na péči o dítě. „Daňový bonus na děti je plně exekuvovatelný bez ohledu na výši příjmu. To je bohužel další negativní faktor, který vede k preferenci nelegálního zaměstnání,“ uzavírá Radek Hábl z Agentury pro sociální začleňování a autor Mapy exekucí s tím, že další reprodukce chudoby představuje zátěž pro celý sociální systém, a tudíž i ekonomiku jako takovou.

URL| <https://faei.cz/deti-zijicich-v-chudobe-je-v-cesku-nekolik-tisic-problem-jsou-ubytovny-drogy-i-exekuce/>

Tisíce dětí žijí v chudobě. Problémem jsou ubytovny, vzdělání i drogy

21.11.2018 mesec.cz str. 00

Až 20 tisíc dětí u nás žije mimo standardní bydlení. Několik tisíc dětí v Česku je v exekuci. Často jde o děti z chudých poměrů, jejichž rodiče mají sami zkušenost s předlužeností. Ročně také přibývá případů dětí závislých na drogách, varují lidé, kteří v terénu sociálně slabým rodinám pomáhají. Jedinci s těmito zkušenostmi mají podle odborníků jasně ztížený start do dospělého života. Doplácí na to celá společnost, které přichází o mladé talenty. Podle odborníků by pomohlo posílení sociální práce a přijetí zákona o sociálním bydlení. Život na ubytovně nebo v jiném nevyhovujícím bydlení představuje první ze stigmat v životě chudého dítěte. „Děti z ubytoven často tvoří skupinu jen v rámci ubytovny, bez šance kontaktu s vnějším světem. Složité podmínky bydlení přináší dítěti permanentní stres, nemá možnost odpočinku, nemá žádné soukromí. To má za následek i omezenou nebo dokonce nemožnou přepravu do školy a školní neúspěchy. Do služeb jako nízkoprahová zařízení pro děti a mládež nebo i do ulic si chodí děti v podstatě odpočinout. Naši pracovníci jim v terénu poskytují tzv. první pomoc. Řeší s nimi i důsledky toho, když budou utíkat k drogám a jiným experimentům. Klientů je ovšem stále více než služeb, to se bohužel nemění,“ vysvětluje Martina Zikmundová z České asociace streetwork. Podle nedávného průzkumu Charity ČR navíc mladí lidé, kteří v dětství trpěli materiální deprivací, k ní z 36 procent inklinují i v současnosti. „Významně více jsou ohroženi chudobou mladí lidé, jejichž rodina se musela někdy zadlužit, pocházejí z neúplné rodiny, jejich rodiče byli nezaměstnaní či se jejich rodina musela často stěhovat. Nějaká forma chudoby ohrožuje více než pětinu (22 %) Čechů a Češek mezi 18 a 30 lety. Asi třikrát častěji jsou ale chudobou ohroženi ti, kteří pocházejí z chudé rodiny, než ty, jejichž rodina problémy neměla. Tohle znevýhodnění jde do jisté míry překonat vlastním vzděláním. V Česku je ale problém, že děti z chudých a méně vzdělaných rodin se málokdy dosáhnou vyššího vzdělání. Chudoba se tím reprodukuje mezi generacemi,“ uvádí Daniel Prokop, sociolog **Fakulty sociálních věd** UK a společnosti MEDIAN, který se zabývá problematikou chudoby v Česku. To potvrzuje také Evropská síť proti chudobě, podle které by částečné řešení přineslo stále odkládaný zákon o sociálním bydlení. „Základním předpokladem pro zajištění vhodných podmínek pro výchovu dítěte v rodině je střecha nad hlavou. Na její absenci doplácí nejen děti, které žijí v otřesných podmínkách ubytoven a azylových domů, ale vlastně my všichni. Navíc jde část dávek do rukou obchodníků s chudobou a dluhy,“ varuje Karel Schwarz z Evropské sítě proti chudobě a sociálnímu vyloučení v ČR. Podle odborníků představuje velký problém také to, že v případě exekučních srážek přichází pracující rodina o daňový bonus určený na péči o dítě. „Daňový bonus na děti je plně exekuvovatelný bez ohledu na výši příjmu. To je bohužel další negativní faktor, který vede k preferenci nelegálního zaměstnání,“ uzavírá Radek Hábl z Agentury pro sociální začleňování a autor Mapy exekucí s tím, že další reprodukce chudoby představuje zátěž pro celý sociální systém, a tudíž i ekonomiku jako takovou.

URL| <https://www.mesec.cz/aktuality/tisice-deti-ziji-v-chudobe-problemem-jsou-ubytovny-vzdelani-i-drogy/>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

mesec.cz

Zeman odkryl viceguvernéry ČNB. Koruna dál nad 26 EURCZK

21.11.2018 roklen24.cz str. 00

Jaroslav Průcha

Tagy: RoklenFx, forex, fx, koruna, euro, dolar, EURCZK, USDCZK, EURUSD, ČNB

Koruna se k euru včera dál držela nad úrovní 26 EURCZK, během dopoledne klesla až na 25,06 EURCZK. Při absenci makrodat přišla hlavní domácí zpráva pro českou měnu z Hradu. Prezident Miloš Zeman odhalil jména nových viceguvernérů České národní banky. Končícího Mojžíra Hampla a Vladimíra Tomšíka vystřídají Marek Mora a Tomáš Nidetzký.

Prezident Zeman včera také oznámil, že dnes v 15:00 hodin na Pražském hradě jmenuje Aleše Michla a Tomáše Holuba členy bankovní rady České národní banky na šestileté funkční období. První jednání bankovní rady v novém složení ve středě 5. prosince.

Zřejmě jeden z posledních rozhovorů poskytl Mojžíř Hampl pondělním Hospodářským novinám a naznačil nejbližší výzvy pro ČNB. "Častěji než v minulosti může být centrální banka v té těžké situaci, že bude stabilizovat inflaci zespodu - tedy bude potřebovat inflaci urychlovat. A to je zejména v naší populaci hrozně těžké vysvětlit. Zdá se, že dlouhodobé rovnovážné úrokové sazby spíš klesají a to může vést k většímu riziku podstřelování inflačního cíle," řekl HN končící viceguvernér.

Dodal, že nečeká, že ty největší problémy, kterým se bude centrální banka v budoucnosti muset postavit, budou v oblasti regulatorní. "Nevěřím, že v dohledné době zažijeme takovou tsunami regulace, jakou jsme zažili po roce 2008. V případě českého finančního trhu se navíc léčil pacient, který byl v jádru zdravý," poznamenal.

Dnes nás žádná domácí data nečekají. Aktuálně se koruna v online směnárně RoklenFx obchoduje za středový kurz 26,02 EURCZK. Dle naší predikce by se kurz vůči euru měl držet v rozmezí 25,99 až 26,07 EURCZK, ve dvojici s dolarem zase od 22,70 až 22,88 USDCZK.*

Dolar během včerejška zpevnil pod úroveň 1,1400 EURUSD. Zelené bankovky se tak odrazily od dvoutýdenních minim. Stejně tak zpevnil švýcarský frank a japonský jen, jež jsou označovány jako tzv. bezpečné měny.

Trhy dál vstřebávají zprávy kolem brexitu. Irský ministr zahraničí Simon Coveney včera řekl, že předběžná dohoda o odchodu Británie z Evropské unie není jen návrhem a už se nebude měnit. Vyjednávání o budoucích vztazích Spojeného království s unií podle něj zaberou nejméně dva až tři roky. Návrhem brexitové dohody se v neděli bude zabývat mimořádný summit představitelů EU. Dokument pak dostanou také britští poslanci. Libra k dolaru se včera obchodovala bez výraznějších změn, ztratila 0,5 procenta.

Dnešní hlavní evropskou událostí je očekávané zveřejnění zhodnocení návrhů rozpočtů evropských zemí ze strany Evropské komise. Nejsledovanější bude v tomto směru Itálie, u které reálně hrozí zahájení tzv. procesu při nadměrném schodku, který by ve výsledku mohl skončit i sankcemi. Ve Spojených státech budou zveřejněny říjnové zakázky na zboží dlouhodobé spotřeby, nové žádosti o podporu v nezaměstnanosti a prodeje existujících domů.

Dnes ráno se dolar vůči euru v online směnárně RoklenFx obchoduje za středový kurz 1,1394 EURUSD, dolarový index se pak nachází na hodnotě 96,68 bodu. Během dne by se kurz měl pohybovat v rozmezí od 1,1363 do 1,1487 EURUSD.*

Průměrný nominální kurz, zveřejňovaný ECB, bude dle použitých modelů s vysokou pravděpodobností ve zmíněném intervalu. Predikce měnových kurzů jsou založeny na modelu časových řad, který zohledňuje předchozí hodnotu kurzu i jeho minulou volatilitu. K přesnějšímu určení budoucí volatility je do modelu navíc zakomponován faktor zveřejňování makroekonomických dat. Model je tak schopen určit, kdy lze očekávat zvýšenou či sníženou volatilitu směnného kurzu.

Disclaimer: Tento článek má pouze informativní charakter a neslouží jako investiční doporučení dle zákona č. 256/2004 Sb. o podnikání na kapitálovém trhu. Při zpracování tohoto článku autor vycházel z veřejně dostupných zdrojů. Za případné chyby v textu nebo v datech nenesou společnosti Roklen Holding a.s. ani Roklen360 a.s. zodpovědnost.

Vystudoval mediální studia na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Pracoval v ekonomické a centrální redakci ČTK jako subeditor, později jako zpravodaj se zaměřením na energetiku. Jako šéfredaktor vedl zpravodajský server iUHLI.cz, který se zaměřoval na hnědouhelný sektor a energetiku. Je šéfredaktorem ekonomického a investičního portálu Roklen24.cz.

URL| <https://roklen24.cz/a/SPQJm/zeman-odkryl-viceguvernery-cnb-koruna-dal-nad-26-eurczk>

Jak českou ekonomiku posunout k těm nejpokročilejším?

21.11.2018 roklen24.cz str. 00

Jaroslav Průcha

Tagy: ČR, Evropa, Digitalizace, Průmysl 4.0, Google, průmysl, McKinsey, SP ČR

Česká republika může mít do roku 2025 jednu z nejpokročilejších ekonomik v Evropě. Jak toho dosáhnout? Češi musí využít svých dobrých předpokladů pro rychlou digitalizaci. Pokud se Česko srovná se zeměmi západní a severní Evropy, zdvojnásobí do roku 2025 česká digitální ekonomika svůj podíl na HDP z osmi na 16 procent. To představuje dodatečné HDP ve výši 26 miliard eur ročně a růst domácí ekonomiky by se tím urychlil o téměř jeden procentní bod. Novým motorem růstu produktivity je podle studie společnosti McKinsey The rise of Digital Challengers – Perspective on the Czech Republic právě digitalizace.

Jak uspět v digitální budoucnosti?

K tomu, aby se Česká republika stala jednou z nejpokročilejších digitálních ekonomik Evropy, musí spolupracovat stát, firmy i jednotlivci. Je třeba vyřešit řadu „domácích úkolů“, jako je například podpora podnikatelské orientace ICT absolventů, větší zapojení firem do školení zaměstnanců v pokročilých IT

dovednostech, urychlená a uživatelsky přívětivá digitalizace veřejných služeb, zlepšení nejhorsích oblastí institucionálního prostředí, pracovního trhu a zdanění a podpora většího zapojení venture kapitálu.

ČR může získat posílením spolupráce s ostatními střeoevropskými zeměmi, které řeší podobné problémy. Tato spolupráce pomůže ČR lépe hájit zájmy své digitální ekonomiky na úrovni EU.

Česká republika od roku 1990 zažívá značný ekonomický růst. HDP na obyvatele za posledních dvacet let vzrostl o 62 procent a díky tomu doháníme západní Evropu. V uplynulých dvou letech rostla ekonomika rychlým tempem 3,4 procenta ročně. Hlavní zdroje tohoto růstu, jako je vysoká zaměstnanost a zvyšování počtu pracovních hodin na zaměstnance, ovšem naráží na své limity.

"Číslo z ekonomiky vypadají skvěle, ale není to tak. Vedlejší náklady práce jsou velmi drahé. Levná práce není příčinou, ale důsledkem. Jsme ekonomikou spíš subdodavatelskou, nemáme finalisty," konstatoval viceprezident Svazu průmyslu a dopravy Radek Špicar.

Tradiční zdroje růstu se vyčerpávají

„Za ekonomickým růstem v posledních 20 letech stál tradiční průmysl, dynamický vývoz, investice ze zahraničí, výhodná cena práce a také dotace z fondů Evropské unie,“ říká

Tomáš Karakolev, Senior Expert McKinsey. Tyto tradiční zdroje však podle studie naráží na limity. V Česku se jedná především o trh práce. „Bez nového impulzu, který zvýší produktivitu práce, můžeme v budoucnosti přijít skoro o třetinu růstu HDP,“ dodává Karakolev. Nový zdroj ekonomického růstu vidí autoři studie v digitalizaci, ve které se můžeme dostat na přední místa v Evropě, zautomatizovat velkou část práce a tím vyřešit omezení, na která nyní narážíme.

Špicar poznamenal, že české firmy si díky intervencím ČNB dost vydělaly. Řeší teď dva problémy. Nemají lidi, dramaticky rostou platy. Proto musí digitalizovat a robotizovat. "Studie McKinsey přichází v pravou chvíli. Je to pro nás užitečný materiál. Možností, jak digitalizovat je obrovské množství," míní Špicar.

Česká digitální ekonomika je králem regionu

Česká republika má podle studie výhodu díky otevřenosti trhu, nadprůměrnému podílu IT absolventů, stále ještě dobré úrovni základního a středního školství i široké dostupnosti digitální infrastruktury. Česká digitální ekonomika se na HDP podílí ze 7,8 procenta. To je již dnes více než 6,9 procenta u pětice největších zemí EU (Německo, Francie, Velká Británie, Itálie a Španělsko). Česká digitální ekonomika také roste rychleji než v EU5 a značně předbíhá ekonomiku tradiční. Zároveň se tím ČR řadí na špičce střeoevropského regionu, v němž podíl digitální ekonomiky na HDP dosahuje 6,5 procenta.

Mimořádný prostor pro automatizaci

„V současné době existují technologie, které v Česku umožňují automatizaci 52 procent pracovních aktivit. Patříme tak mezi země s největším prostorem pro automatizaci na světě. Do roku 2030 bude 24 procent pracovních činností automatizováno, což odpovídá zhruba 1,1 milionu pracovních míst,“ říká Dan Svoboda, Managing Partner McKinsey. Digitalizace podstatně změní charakter potřebných dovedností v ekonomice. „Ti, jejichž práce bude zautomatizována, si najdou novou práci. Dopad na zaměstnanost a celkovou produktivitu bude záviset na jejich připravenosti a struktuře ekonomiky,“ doplnil Svoboda.

V digitalizaci vedou ICT a finanční služby, zaostává veřejný sektor a doprava

Ve většině odvětví Česko v míře digitalizace značně předstihuje ostatní země v regionu. V sektoru finančních služeb či výroby dokonce v tomto směru předčí i nejnákladnější ekonomiky v EU. Nízkou úroveň digitalizace pak vykazuje veřejný sektor včetně zdravotnictví, školství i státní správy. Právě státní správa má však podle studie značný potenciál automatizace (43 procent pracovních míst). „I přes řadu investic do IT systémů není český e-government uživatelsky přívětivý a integrovaný. Také proto Češi aktivně využívají služeb e-governmentu nejméně z EU po Italech,“ podotýká Svoboda.

"Nejsme startup nation. Stát nedělá dost. Statistika to potvrzují. Mladí lidé chtějí být spíš zaměstnanci než zaměstnavatelé. Neúspěch je stále stigma. Investoři říkají, že máme málo nápadů. Přístup investorů je velmi konzervativní. Musíme se zbavit levné ekonomiky. Musíme mít více Linetů, Avastů, Kiwi," konstatoval Špicar.

"Tématu digitalizace je třeba se věnovat. Musí se o něm mluvit. Podařilo se nám vyškolit přes 60 tisíc lidí, máme 30 lokálních partnerů," dodal Luděk Motyčka, Regional Marketing Director Google pro region CEE.

Češi zaostávají v pokročilých digitálních dovednostech

„Začnou-li firmy postupně využívat svůj automatizační potenciál a zapojovat digitální technologie, vzroste také poptávka po IT expertech, programátorech nebo vědeckých výzkumnících. Stejně tak se mnohem silněji projeví potřeba rozvíjet tyto technologické dovednosti i u současných zaměstnanců. Podle našich výpočtů do roku 2030 poptávka po technologických dovednostech vzroste o více než 50 procent,“ říká Michal Skalský, Partner & Leader of Digital McKinsey CEE. V pokročilých digitálních schopnostech ale česká populace výrazně zaostává za digitálními šampiony EU, obzvláště ve věkové skupině nad 35 let.

Vystudoval mediální studia na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Pracoval v ekonomické a centrální redakci ČTK jako subeditor, později jako zpravodaj se zaměřením na energetiku. Jako šéfredaktor vedl

zpravodajský server iUHLI.cz, který se zaměřoval na hnědouhelný sektor a energetiku. Je šéfredaktorem ekonomického a investičního portálu Roklen24.cz.

URL| <https://roklen24.cz/a/SLstA/jak-ceskou-ekonomiku-posunout-k-tem-nejpoprocilejsim>

NEJSTARŠÍ YOUTUBER

21.11.2018 FINMAG str. 36 Rozhovor
ONDŘEJ TŮMA

Proč se Jindřich Šídlo po čtvrt století v tradičních médiích stal tváří internetové televize, proč odmítl nabídku vést MF Dnes a proč nedá pokoj Jiřímu Ovčáčkovi.

Když si spolu povídáme, působí trochu roztěkaně. „Sám víte, že tahle profese nemá s klidem moc společného. Ale časově jsem na tom rozhodně líp, než když jsem dělal v novinách,“ pousměje se. V posledních dvou letech se pod hlavičkou internetového kolosu Seznam.cz trefuje v pořadu Šťastné pondělí do českých politiků. Šťeliva mu dopřávají dostatek.

„Občas čelím přátelsky míněným dotazům známých, jestli mám tuhle srandu zapotřebí. Odpovídám, že jsem za pětadvacet let v klasických médiích odvedl maximum a chtěl jsem zkusit něco nového. Navíc mám šanci oslovit víc lidí. Z mého pohledu jde o stejně důležitá témata, jako když jsem psal komentáře do Hospodářských novin. Že jde o jinou formu, není důležité,“ říká držitel Ceny Ferdinanda Peroutky a vášnivý fanoušek londýnského Arsenalu.

* Když jste odcházel z Hospodářek do Seznamu, měl jste jasno, že se pustíte do satirického pořadu?

Asi ještě ne, ale řešit jsme to začali poměrně záhy. I když jsem strávil nějakou dobu v České televizi, nevěděl jsem si s tím moc rady. Nejdřív mělo jít jen o minutovou glosu, nakonec to nabobtnalo až na šestadvacetiminutový pořad na Televizi Seznam. Zcela zásadní pro podobu Šťastného pondělí je kameraman, střiháč, grafik a režisér Tomáš Dusil. Všechno, co natočíme, pracně sešívá a šperkuje. A já se jeho práci přizpůsobil i stylem psaní.

* Jak dlouho může takový pořad divácky fungovat?

Uvidíme. Mě to baví a vypadá to, že diváky taky. Jsou formáty, které ve světě běží klidně i čtyřicet let. Samozřejmě v jiné podobě, protože mají nesrovnatelné možnosti. Zároveň vycházíme z toho, že si nás lidi většinou pustí na internetu, takže to děláme hodně fragmentované. Člověk se při tom každopádně vyblbne. Po Praze hledám metro D, vybírám nejlepší modely Michaely Jílkové nebo obcházím vítěze Křišťálové lupy a ptám se, co mám dělat, abych taky vyhrál.

* Co byste bral radši – Křišťálovou lupu, nebo titul pro Arsenal?

Jasně, že Arsenal.

* Já bych spíš věřil té Lupě, než že Arsenal vyhraje na Guardiolu a jeho Manchester City.

Cena českého internetu je fajn, ale doufám, že lidi pochopili, že ten náš cirkus kolem je velká nadsázka. Je mi šestačtyřicet, a když jsem jako novinář začínal, internet k dispozici nebyl. Takže jsem hlavně rád, že mi neujel vlak a jakž takž se na síti orientuju. A co se týče Arsenalu, věřím, že tuhle sezónu to můžeme konečně prolomit. Teď máme dlouhou sérii bez porážky, hrajeme výborně. Ještě by to chtělo vyměnit třetinu mužstva. Fandit Arsenalu není zrovna med, poslední titul vyhrál před čtrnácti lety. Udržuje mě to v pozici outsidersa. Naprosto chápu, jak se cítí spisovatel Hornby.

* Proč vlastně fandíte víc zahraničnímu klubu než třeba Bohemce, za kterou jste jako kluk hrával?

Bohemce fandím pořád. Odkopal jsem tam svoje, navíc jsem vyrůstal ve Vršovicích, kde dodnes bydlí moje máma. Když mi bylo deset, zažil jsem jediný titul, který klokaní vyhráli – a asi i kdy vyhrají.

* Tím spíš bych čekal, že to bude srdcovka na celý život.

Ten klub šel později hodně zvláštní, nešťastnou cestou a já už ani neměl tolik času chodit na stadion, takže ta vášeň postupně opadla. Jasně, na Arsenal taky nechodím, ale můžu na něj koukat v televizi. Mám velkou slabost pro Británii jako celek. Pro fish and chips, britská média, ragby. A k tomu Arsenal prostě patří.

* Není vám smutno, když srovnáte britskou a českou politickou kulturu?

Politici novináři v Británii by vám o poměrech v tamní politice určitě taky vykládali s velkou deziluzí. Ale obecně se to nedá srovnávat. Jde o jiný systém, jiné tradice. Vezměte si rozdíl mezi Prahou a Londýnem, podobné to bude skoro ve všech oblastech, které byste chtěl takhle poměřovat. S tím nic nenaděláme.

* Žurnalistika asi není výjimkou...

V roce 2005 jsem byl měsíc na stáži v Timesech a hlavní poznatek byl, že dělají skoro všechno stejně jako my, akorát jich je dvakrát víc. Myslím, že to platí i po redukci spojené s poslední hospodářskou krizí. Britskou žurnalistiku mám rád z mnoha důvodů. Některé jsou téměř perverzní. Třeba čtu pravidelně Daily Mail, což je sice bulvární plátek, ale zároveň skoro nejvlivnější noviny v zemi. Na jednu stranu v nich vidíte některé postupy, které tady znáte z Parlamentních listů, ale pak tam je tradiční bulvár a zbytek tvoří celkem vlivné politické analýzy. Navíc, když člověk četl Daily Mail, nebyl tolik překvapený z brexitu jako zbytek světa, který se zajímá hlavně o Londýn. Daily Mail vyjadřuje frustraci zbytku Británie. Opovrhování bulvárem je intelektuální nabubřelost, která se zle nevyplácí. Je dobré mu rozumět.

* Jako politický komentátor se statečně hlásíte k tomu, že se vám dlouhodobě nedaří trefovat výsledky voleb. Jak jste dopadl tentokrát?

Přiznávám, že jsem v Praze čekal vítězství ANO. Sice jsem si říkal, že pokud existuje spravedlnost, tak za to, co tady během posledních čtyř let předvedli, musejí prohrát. Zároveň mi ale bylo jasné, že se svým obřím aparátem a marketingovými možnostmi udělají všechno pro to, aby nepřiznivou situaci zvrátili. Moc se jim ale nepovedla výměna lídra kandidátky. A lidi ze sídlišť se nenechali uplatit pivem a gulášem.

* Překvapilo vás, jak těžce to Andrej Babiš nesl?

Ne. Babišovi v politice chybí zážitek z porážky. Tyhle volby přitom měly potvrdit jeho dominanci, ale nestalo se tak. Jak říká kolega Tomáš Němeček, pokud chcete Andreje Babiše dostat z politiky, vystrčte ho do opozice a nechte ho jako řadového poslance hospodářského výboru frustrovaně prohrávat každé hlasování. Za tři měsíce to sám vzdá. Taková je jeho podstata. Vlastnit a řídit. V byznysu to jde, ale v politice je to mnohem komplikovanější.

* Bude teď Babiš cílit na radikálnější voliče?

Nevím, jestli by mu radikalizace něco přinesla. Kam by měl sáhnout? Že by úplně zlikvidoval Tomia Okamuru?

* Třeba...

Nejsem si jistý, že zrovna tohle Babiš chce. Když se podíváte na jeho cesty po Evropě, je vidět, že mu extrémně záleží na tom, jak se na něho tváří přední evropští politici. Rád se s nimi fotí. Chlubí se, že si volá s Macronem. Jenže pokud by se u nás chtěl přetahovat o voliče SPD a začal jim nadbíhat extremistickými řečmi, rychle by se to proti němu v Evropě obrátilo. A tuhle hranici si Babiš moc dobře uvědomuje. V jeho proevropské orientaci sice hraje roli hlavně chemička v Německu a michelinská restaurace na francouzské riviéře, ale to, že chce být přijímaný v západoevropských salonech spíš než v Moskvě, je pro nás velké štěstí.

* Když jsem nedávno dělal rozhovor s Davidem Ondráčkou z Transparency International, říkal, že Babiš dosáhl politického vrcholu a že už ho čeká jen postupný pád. Souhlasíte?

Je to možné. Babiše to muselo taky napadnout. Třicet procent je hodně a je těžko představitelné, že se mu povede urvat ještě víc. Ale třeba to bude další důkaz, že se ve volebních prognózách netrefuju. Aktuální situace ho musí každopádně dost znejišťovat. Doteď měl jednu obrovskou výhodu, ekonomika skvěle šlapala, aniž na tom měl větší zásluhu. To se může brzo změnit. A v tu chvíli bude mít velký problém, protože najednou nebudou peníze na všechno, co lidem slibuje.

* Nevěnujete se mu ve Šťastném pondělí až moc?

Je to předseda vlády. A hlavně dává na YouTube nejlepší videa.

* V jednom z nich si neodpustil zmínku, že se s vámi před lety sešel, aby vám nabídnul práci. Jak to tehdy bylo?

Bylo to v roce 2013, kdy koupil Mafru. Po volbách ji převzal a oslovil mě, jestli tam nechci jít dělat. Moc jsem nepochopil, proč to teď zase vytahoval. Nemám důvod skrývat, že jsem s ním byl na schůzce. On chtěl něco po mně, a ne naopak.

* Jak dlouho jste tu nabídku zvažoval?

Když vám někdo nabídne šéfredaktorství v Mladé frontě Dnes, tak o tom přemýšlíte. I když dneska to už asi takové terno není. Trvalo to asi týden. Sešel jsem se se dvěma lidmi z vedení Mafrы a pak ještě dvakrát s Babišem. Vzal jsem si tři dny na rozmyšlenou, radil se s kamarády a s rodinou. Nakonec jsem si řekl: Jindro, co blbneš? Přece nemůžeš dělat šéfredaktora novin, které vlastní politik. Babišovi jsem napsal, že děkuju za nabídku a respektuju jeho úspěch v podnikání, ale že by to nedělalo dobrotu.

* Přijde mi, že jste v nové sérii Šťastného pondělí vůči politikům přitvrdil. Je to cílené?

Proč myslíte? Třeba do Tomia Okamury, Miloše Zemana nebo Václava Klause mladšího se použítte mnohem ostřeji než dřív, kdy to často končilo jenom u narážek.

K politikům pociťuju respekt. Není to parta loupežníků. I když někteří se tak po získání důležitých funkcí chovají. Jsou to lidi, kteří prošli volbou a někoho zastupují. Nemyslím, že jsou to pitomci. Nebo ještě jinak – rozhodně to nejsou větší pitomci než my, novináři.

Zrovna tyhle figury, o kterých mluvíte, ale populisticky míří na nejnižší pudy. Obecně zastávám názor, že na hloupost některých politiků je nejlepší odpovídat vtípem. Někdy ale musíte reagovat tvrdě.

Příkladem jsou zrovna rasistické výroky Okamury a Zemana. Tuhle problematiku považuju za hrozně důležitou. Věnuju se jí už od devadesátých let, kdy jsem psal do Respektu o prasečáku v Letech. Možná proto se vám zdá, že jsem drsnější. Ale rozhodně to není nová strategie našeho pořadu.

* Je rok 2018. Jak dlouho budou ještě politici v Česku získávat plusové body za xenofobní vyjádření?

Vždycky to tady bylo. Vždycky se hrálo na strach z něčeho cizího nebo neznámého. Ať už to byli Romové, sudetští Němci, islám, nebo migranti. Že něco takového vypouští z úst předseda extremistické strany, kterou SPD nepochybně je, mě zas tak nepřekvapuje. Podobné strany jsou ve všech zemích. Že tak mluví i prezident, je hnus. Rozhodně nechci bagatelizovat migrační krizi. Pro Evropu to v roce 2015 nebyla banální situace. Když vám kontinentem prochází davy lidí, o kterých vůbec nic nevíte, je to nebezpečné. Bizarní ale je, že zatímco v zemích jako Francie, Británie nebo Německo byl vzestup protiuprchlíckých stran důsledkem reálných problémů, ke kterým v nich kvůli migraci docházelo, u nás boduje strana brojící proti migrantům, i když tu skoro žádní nejsou a ani sem nechťejí.

* Po Zemanově inauguraci jste říkal, že jediná dobrá zpráva je, že už se odpočítává z druhého funkčního období. Favorit bookmakerů na příštího prezidenta je ale Václav Klaus mladší, bez šance na druhé kolo podle některých průzkumů není ani Tomio Okamura. Nebudeme se ještě divit?

Ať už přijde cokoli, nemyslím, že budeme s láskou vzpomínat na prezidentství Miloše Zemana. Kdo by mohl být příštím prezidentem, se teď ale hrozně blbě modeluje. Podobné úvahy mi přijdou zatím zbytečné. Nevíme, s jakými kandidáty můžeme počítat ani jestli se bude volit v roce 2023, nebo příští rok na jaře. Okamura je xenofobní hochštapler a Václav Klaus mladší je prostě jen mladší Václav Klaus. Někdo takový se

do druhého kola může dostat, ale moc nevěřím, že by měl potenciál jako Zeman. Ten mimo jiné těžil z široké voličské koalice, která ho pamatuje jako sociálního demokrata z devadesátých let. Paradoxní je, že sociálním demokratem ve skutečnosti nikdy nebyl.

* Na Twitteru občas reagujete na příspěvky Jiřího Ovčáčka. Spousta novinářů ho má naopak zablokovaného...

Já chci vědět, co píše prezidentův mluvčí.

* Nepomáháte tím jeho vrtění psem?

Nemyslím si, že když odpovídáte na tweet Jiřího Ovčáčka, tak automaticky ignorujete důležitá témata, jako je třeba dostavba Temelína. Já to beru jako společenskou očistu. Jednou za čas mu někdo musí říct, ať sklapne, protože plká neskutečné pitomosti. Je to stejné, jako když v hospodě řeknete někomu, kdo se neumí chovat, ať už drží pusy.

* Není lepší z takové hospody odejít?

Proč bych se měl pakovat ze svojí oblíbené hospody? Proč bych měl opouštět veřejný prostor?

* Tak si aspoň sednout k jinému stolu, kde ty řeči nebudou slyšet.

Jenže on řve tolik, že ho uslyšíte přes celý lokál. Prostě je občas potřeba lidi, co už překračují hranice únosného, odkázat do patřičných míst a požádat je, aby zmlkli. Sice vás asi neposlechnou, ale rozhodně není na škodu to zkusit. Jinak s vámi souhlasím, že seriózně diskutovat s Ovčáčkem nemá cenu. Jde o bezvýznamného úředníka, který je navíc totálně mimo.

* Jak dlouho vydržíte nekoukat do mobilu a nesledovat sociální sítě?

Kratší dobu, než bych asi měl.

* Snažíte se s tím něco dělat?

To zas ne. Jsem rád v obraze. Jsou samozřejmě chvíle, kdy se na to má člověk vykašlat, aby nepřišel o hezké věci, které jsou offline. Když jdu někam s rodinou, snažím se mobil moc nevytahovat. Moje žena je taky novinářka, takže mě naštěstí chápe. Oba si částečně pracovní život přenášíme do toho osobního, tak je dobré, že se tím vzájemně neštve. Kdyby někdo slyšel naše manželské konverzace v obýváku, možná by si řekl, že jsme magoři.

* Pověďte...

To je různé, od sestavování vlády přes situaci na pražském magistrátu až po to, jak média referují o těhotenství Meghan Markleové.

* Vysvětlujete svým dětem, jak fungují dnešní média? Jak poznají fake news a jak mají pracovat se zdroji informací?

Starším dcerám je patnáct a sedmnáct let, chodí na dobrá veřejná pražská gymnázia, takže se tomu ve škole věnují. Když je něco nejasné, nemám problém jim to dovysvětlit. Ale stejně mě občas dokážou fascinovat, když na otázku, kde to četly, odpoví, že na internetu. Mimochodem, nejstarší dcera půjde příští rok poprvé volit, k volbám do Evropského parlamentu.

* Víte koho?

Nechtěla mi to říct, což je správně. Co mi je do toho? Ale udělala mi radost, protože říkala, že si vezme programy stran, pročte je a podle toho se rozhodne.

* Co když vám bude za rok před očima vítězoslavně mávat programem SPD?

Tak bych ji seřezal jak hada. Ale teď vážně, musel bych jí to důrazně vysvětlit. Naštěstí se to nestane.

* Jak dcery hodnotí vaši práci?

Vlastně ani nevím. Občas mi říkají, že se spolužáci nebo učitelky koukají na Šťastné pondělí, což mě těší. Ale rozhodně je nechci přivádět do rozpaků, že bych se vyptával, co se jim v posledním dílu líbilo a jaký vtip byl nejlepší.

* Určitě ocenily, že jste přešel z printu k videu.

Je pravda, že jejich generaci už noviny nic neříkají. Občas si ze mě dělají srandu, že jsem nejstarší youtuber v Česku. Ale jsem rád, že se na YouTube dívají třeba na Janka Rubeše a Kovyho, protože tihle kluci jim předávají důležité věci. A když jsem jim zařídil společné selfie, byl jsem na chvíli vítěz soutěže Táta roku. Nebo alespoň obecního kola.

* Chtěl jste někdy s novinářinou seknout?

Ne. Nic jiného neumím. Dělán to sedmadvacet let a nikdy mě nenapadlo, že bych se na to vykašlal.

* Vážně jste nebyl nikdy tak otrávený, že...

V novinářině je člověk otrávený skoro furt. Nikdy jsem se ale nedostal do stavu, že by mě to už nebavilo. Vyzkoušel jsem si spoustu věcí – od psaní do Respektu až po natáčení veselých videí. Mezitím jsem byl v televizi, v novinách jsem dělal šéfa domácího zpravodajství. Žurnalistika má výhodu v tom, že v ní každý den zažíváte něco nového.

FOTBALOVÉ SRDCE

Arsenal FC

Nejslavnější londýnský klub vyhrál hned třináctkrát anglický titul. Nutno dodat, že v 21. století se mu to podařilo pouze dvakrát. Naposledy v sezóně 2003/04, kdy mu triumf vystřílel francouzský útočník Thierry Henry. V posledních letech se Arsenalu už tolik nedaří a pohybuje se spíš ve stínu úspěšnějších klubů. Kanonýři, jak se klubu přezdívá, se ale můžou pyšnit několika mediálními prvenstvími – jejich zápas se jako první na světě vysílal živě v rozhlasě (1927) i v televizi (1937).

Bohemians Praha 1905

Tradiční český klub s klokanem ve znaku zažíval největší slávu v osmdesátých letech minulého století. V sezóně 1982/83 vyhrál domácí ligu a postoupil až do semifinále evropského poháru UEFA. Po rozdělení Československa však přišla vleklá krize, při které Bohemka během dvou dekád několikrát sestoupila do druhé ligy. V roce 2005 spadla dokonce až do třetí nejvyšší soutěže a klubu kvůli finančním problémům a vlastnickým sporům hrozil zánik. Díky fanouškovské iniciativě se ho ale podařilo zachránit a dnes už se ve vršovickém Dolíčku hraje opět první liga.

OPOVRHOVÁNÍ BULVÁREM JE INTELEKTUÁLNÍ NABUBŘELOST.

JEDNOU ZA ČAS MUSÍ NĚKDO OVČÁČKOVI ŘÍCT, AŽ SKLAPNE.

JINDŘICH ŠÍDLO

Narodil se v roce 1972 v Turnově. Na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy vystudoval žurnalistiku. Postupně prošel redakcemi Českého deníku, Respektu, Mladé fronty Dnes, Hospodářských novin a České televize. Od roku 2016 se podílí na projektu videozpravodajství portálu Seznam Zprávy. V roce 2007 vyhrál za články z oblasti lidských práv Cenu Ferdinanda Peroutky, o šest let později také Novinářskou cenu za nejlepší komentář. Je podruhé ženatý. Má tři dcery.

O autorovi| ONDŘEJ TŮMA @ondrejtuma
Foto autor| FOTO: MICHAEL TOMEŠ

Před 55 lety byl zavražděn prezident Kennedy. Dvě třetiny Američanů oficiálním závěrům stále nevěří

22.11.2018 rozhlas.cz str. 00

Kryštof Kozák, Věra Štechrová, Zuzana Marková, Robert Kennedy

O smrti J. F. Kennedyho, který byl zavražděn před 55 lety, se stále hojně spekuluje. Závěry oficiálního vyšetřování si důvěru většiny americké veřejnosti nezískaly.

V Dallasu, kde byl atentát na Johna Fitzgeralda Kennedyho spáchán, připomínají událost dva bílé kříže na silnici. Mají prý značit kulky, které prezidenta smrtelně zranily. Podle oficiálních závěrů byl jediným střelcem Lee Harvey Oswald. Většina Američanů má ale ještě dnes o pozadí atentátu pochybnosti.

„Je zajímavé, že když se podíváme na průzkum veřejného mínění, tak ve Spojených státech stále ještě dvě třetiny lidí nevěří oficiálním závěrům,“ říká Kryštof Kozák, vedoucí Katedry severoamerických studií Institutu mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy.

Když je někdo americký prezident, tak si z podstaty věci udělá spoustu nepřátel.

Kryštof Kozák

Existují rozličné konspirační teorie, které spekulují o dvou až třech střelcích, nebo zapojení Sovětů a mafie. Dokumentů je obrovské množství, vysvětluje Kozák s tím, že podobné události, jako je atentát na amerického prezidenta nebo třeba 11. září, jsou pod obrovským drobnohledem.

Také proto se prý objevují střípky informací, které vždy úplně nezapadají. „Někdo má pak tendenci z těchto střípků nafukovat konspirační teorie nejrůznějšího druhu,“ dodává amerikanista.

Důvod, proč byla pro občany USA smrt Johna Fitzgeralda Kennedyho tak traumatizující, je podle Kryštofa Kozáka v samotné osobnosti prezidenta. „Byl to takový Obama své doby – mladý a charismatický. Vzbuzoval u spousty podporovatelů až emotivní nadšení.“

URL| <https://plus.rozhlas.cz/pred-55-lety-byl-zavrazden-prezident-kennedy-dve-tretiny-americanu-oficialnim-7684707>

Další dějství sporu mezi Ukrajinou a Ruskem: Azovské moře svírá obchodní válka

22.11.2018 ct24.cz str. 00 Svět

hosenseidlovap

Ukrajinsko-ruský spor se přesouvá na Azovské moře. Kyjev si stěžuje, že Moskva tamní vody blokuje a brání přesunu některých lodí do ukrajinských přístavů. Reaguje proto obdobně. Obchodních plavidel v moři ubývá, zatímco pokračuje militarizace oblasti. Na vývoj v regionu už reagoval i Evropský parlament.

„Pro majitele lodí už není výhodné kotvit v ukrajinských přístavech v Azovském moři. Rusko chce Ukrajinu ekonomicky destabilizovat,“ tvrdí Alexander Olejnyk, ředitel ukrajinského přístavu Mariupol.

Zvětšit obrázek

Zmenšit obrázek

Zvětšit obrázek na celou obrazovku

Zdroj: ČT24

Podle místních hrozí zdejším vodám podobný osud jako v případě sousedního Krymu. Už teď Rusko může kontrolovat prakticky vše, co do Azovského moře vpluje. U ukrajinských lodí je přitom obzvláště pečlivě: pohraniční stráž je kontroluje i pět dnů. Důsledkem je zamrzání nákladní plavby Ukrajiny.

„Ukrajinci mají tendenci zastavovat zase ruské rybářské lodě. Je to taková vzájemná, naštěstí zatím jen obchodní a dejme tomu ekonomická válka,“ dodává rusista a komentátor Českého rozhlasu Plus Libor Dvořák.

Moskva tvrdí, že kontroly jsou jen součástí boje proti terorismu. I ukrajinská strana přiznává, že jakkoliv jde o provokaci, patnáct let trvající dohody ji technicky umožňují. „Podobné kontroly dovoluje mezinárodní právo a jsou prováděny plně v souladu s tímto právem,“ uvedl mluvčí Kremlu Dmitrij Peskov.

Ruský parlament ale navíc koncem září schválil zákon, který zmocňuje jednotky národní gardy vykázat cizí lodě z Kerčského průlivu mezi Černým a Azovským mořem a eskortovat ji do speciálního doku. V ukrajinských médiích se zase objevily zprávy, že Kyjev chce v azovském přístavu Berďansk vybudovat co nejdřív novou vojenskou námořní základnu.

Odkaz

Rusko otevřelo most na Krym. Jako první po něm projel Putin za volantem Kamazu

Pod ruským mostem neproplují některé lodě

Trumfem v zatím tiché námořní bitvě je ruský most, který vytvořil spojení mezi anektovaným poloostrovem Krym a ruskou pevninou. Jinou trasu tím ale zároveň přehradil: lodě vyšší než 33 metrů už pod ním neprojdou.

Podle Ukrajinců to není náhoda, ale součást obchodní šikany. „Ukrajinci sami se obávají, že snaha Rusů blokovat Mariupol je dána tím, aby se tam neustále zvyšovala nezaměstnanost, aby se zvyšovala nespokojenost místních lidí,“ vysvětluje komentátor Dvořák.

Mnoho firem si cestu dvakrát rozmyslí. Přibývá nejen kontrol, ale i zatýkání. Respekt a dávné dohody přestávají platit. „Rusko tvrdí, že Azovské moře je vlastně jeho vnitřní moře, kdežto Ukrajina tvrdí, že to není vůbec pravda,“ doplnil Karel Svoboda z Institutu mezinárodních studií **Fakulty sociální věd UK**.

Evropský parlament už otevřeně mluví o ruské blokadě. Poukázal i na pokračující militarizaci oblasti Azovského a Černého moře, zejména nezákonně okupovaného a anektovaného Krymu. Kyjev zase mluví o tom, že po Krymu už si mapu podruhé překreslit nenechá.

Odkaz

Krym čtyři roky po anexi: Rusko opravuje silnice, ceny rostou a kritici končí ve vězení

URL| <https://ct24.ceskatelevize.cz/svet/2658662-dalsi-dejstvi-sporu-mezi-ukrajinou-a-ruskem-azovske-more-svira-obchodni-valka>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
[ceskatelevize.cz](https://www.ceskatelevize.cz)

Sekci měnovou ČNB povede Petr Král

22.11.2018 roklen24.cz str. 00 Zprávy Online

Roklen24

Novým ředitelem sekce měnové se od 1. prosince 2018 stane Petr Král. Rozhodla o tom bankovní rada České národní banky. Petr Král převezme funkci ředitele sekce měnové po Tomáši Holubovi, který se od 1. prosince 2018 stane členem bankovní rady ČNB.

Taktéž s účinností od prosince jmenovala bankovní rada Luboše Komárka náměstkem ředitele sekce měnové pověřeným řízením odboru vnějších ekonomických vztahů a Danu Hájkovou ředitelkou odboru měnové politiky a fiskálních analýz sekce měnové.

Petr Král (45) vystudoval obory finance a ekonomická teorie na Vysoké škole ekonomické v Praze. V ČNB, kde začal pracovat v roce 1999, zastával různé pozice v odboru makroekonomických prognóz sekce měnové. V letech 2004–2007 byl vedoucím referátu krátkodobých prognóz a zástupcem ředitele odboru. V roce 2006 byl vedoucím predikčního týmu ČNB a v období let 2005 až 2007 reprezentantem ČNB v pracovní skupině pro prognózování (WGF) v rámci ESCB. Od roku 2007 do současnosti byl ředitelem odboru měnové politiky a fiskálních analýz a od roku 2015 do současnosti též náměstkem ředitele sekce měnové. V letech 2007 až 2014 byl alternátem viceguvernéra ČNB v Hospodářském a finančním výboru (EFC) v Bruselu. V dubnu 2018 byl vládou ČR jmenován členem Výboru pro rozpočtové prognózy. Ve své výzkumné, publikační a přednáškové činnosti se Petr Král zaměřuje zejména na praktické otázky měnové politiky (strategie, nástroje, komunikace, přijetí eura) a na analytické aspekty politiky fiskální.

Luboš Komárek (47) vystudoval obor ekonomická teorie na Ekonomické fakultě Vysoké školy báňské – Technické univerzity v Ostravě, kde v roce 2001 získal doktorát a kde byl o pět let později habilitován v oboru ekonomie. Je rovněž absolventem University of Warwick ve Velké Británii v oboru ekonomie, Slezské univerzity v oboru marketing a management a MBA studia na Newport University. V roce 2016 byl jmenován profesorem pro obor ekonomie. V letech 2008–2010 byl prezidentem České společnosti ekonomické. V ČNB pracuje od září 1996. Postupně zastával pozice ekonoma, poradce člena bankovní rady a vedoucího referátu měnových analýz a transmise měnové politiky sekce měnové a statistiky. Od července 2009 do současnosti byl ředitelem odboru vnějších ekonomických vztahů sekce měnové. Je alternátem zástupce ČNB v Monetary Policy Committee a International Relations Committee při ECB. Luboš Komárek je autorem mnoha odborných článků a prezentací zejména z oblasti měnových kurzů, cen aktiv, finanční integrace a finanční stability. Přednáší na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy a Ekonomické fakultě VŠB–TU v Ostravě.

Dana Hájková (43) vystudovala Fakultu mezinárodních vztahů na Vysoké škole ekonomické v Praze a absolvovala doktorské studium v oboru ekonomické teorie v Centru pro ekonomický výzkum a doktorské studium Univerzity Karlovy (CERGE UK) v Praze. V letech 2002–2004 pracovala jako ekonomický analytik v Organizaci pro hospodářskou spolupráci a rozvoj (OECD) v Paříži. Poté působila v sekci měnové České národní banky na různých analytických a manažerských pozicích, v letech 2008–2014 vedla referát měnových analýz a transmise měnové politiky, resp. referát fiskálních analýz. V letech 2014–2016 působila jako ekonomický a finanční analytik v privátní sféře. V posledních dvou letech byla poradkyní člena bankovní rady.

URL| <http://roklen24.cz/a/SPAPg>

Sekci měnovou ČNB povede Petr Král

22.11.2018 cnb.cz str. 00

Novým ředitelem sekce měnové se od 1. prosince 2018 stane Petr Král. Rozhodla o tom bankovní rada České národní banky. Petr Král převezme funkci ředitele sekce měnové po Tomáši Holubovi, který se od 1. prosince 2018 stane členem bankovní rady ČNB.

Taktéž s účinností od prosince jmenovala bankovní rada Luboše Komárka náměstkem ředitele sekce měnové pověřeným řízením odboru vnějších ekonomických vztahů a Danu Hájkovou ředitelkou odboru měnové politiky a fiskálních analýz sekce měnové.

Markéta Fišerová ředitelka odboru komunikace a mluvčí ČNB

Petr Král (45) vystudoval obory finance a ekonomická teorie na Vysoké škole ekonomické v Praze. V ČNB, kde začal pracovat v roce 1999, zastával různé pozice v odboru makroekonomických prognóz sekce měnové. V letech 2004–2007 byl vedoucím referátu krátkodobých prognóz a zástupcem ředitele odboru. V roce 2006 byl vedoucím predikčního týmu ČNB a v období let 2005 až 2007 reprezentantem ČNB v pracovní skupině pro prognózování (WGF) v rámci ESCB. Od roku 2007 do současnosti byl ředitelem odboru měnové politiky a fiskálních analýz a od roku 2015 do současnosti též náměstkem ředitele sekce měnové. V letech 2007 až 2014 byl alternátem viceguvernéra ČNB v Hospodářském a finančním výboru (EFC) v Bruselu. V dubnu 2018 byl vládou ČR jmenován členem Výboru pro rozpočtové prognózy. Ve své výzkumné, publikační a přednáškové činnosti se Petr Král zaměřuje zejména na praktické otázky měnové politiky (strategie, nástroje, komunikace, přijetí eura) a na analytické aspekty politiky fiskální.

Luboš Komárek (47) vystudoval obor ekonomická teorie na Ekonomické fakultě Vysoké školy báňské – Technické univerzity v Ostravě, kde v roce 2001 získal doktorát a kde byl o pět let později habilitován v oboru ekonomie. Je rovněž absolventem University of Warwick ve Velké Británii v oboru ekonomie, Slezské univerzity v oboru marketing a management a MBA studia na Newport University. V roce 2016 byl jmenován profesorem pro obor ekonomie. V letech 2008–2010 byl prezidentem České společnosti ekonomické. V ČNB pracuje od září 1996. Postupně zastával pozice ekonoma, poradce člena bankovní rady a vedoucího referátu měnových analýz a transmise měnové politiky sekce měnové a statistiky. Od července 2009 do současnosti byl ředitelem odboru vnějších ekonomických vztahů sekce měnové. Je alternátem zástupce ČNB v Monetary Policy Committee a International Relations Committee při ECB. Luboš Komárek je autorem mnoha odborných článků a prezentací zejména z oblasti měnových kurzů, cen aktiv, finanční integrace a finanční stability. Přednáší na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy a Ekonomické fakultě VŠB–TU v Ostravě.

Dana Hájková (43) vystudovala Fakultu mezinárodních vztahů na Vysoké škole ekonomické v Praze a absolvovala doktorské studium v oboru ekonomické teorie v Centru pro ekonomický výzkum a doktorské studium Univerzity Karlovy (CERGE UK) v Praze. V letech 2002–2004 pracovala jako ekonomický analytik v Organizaci pro hospodářskou spolupráci a rozvoj (OECD) v Paříži. Poté působila v sekci měnové České národní banky na různých analytických a manažerských pozicích, v letech 2008–2014 vedla referát měnových analýz a transmise měnové politiky, resp. referát fiskálních analýz. V letech 2014–2016 působila jako ekonomický a finanční analytik v privátní sféře. V posledních dvou letech byla poradkyní člena bankovní rady.

URL| http://www.cnb.cz/cs/verejnost/pro_media/tiskove_zpravy_cnb/2018/20181122_sekce_menova.html

Nástupce Merkelové je kvůli výrokům o azylu terčem kritiky: „Light Trump“ a horší než AfD

22.11.2018 info.cz str. 00

Eliška Kubátová

Jeden ze tří možných nástupců Angely Merkelové v čele Křesťanskodemokratické unie Friedrich Merz rozvířil vody na německé politické scéně. Kvůli výrokům zpochybňujícím individuální právo na azyl v německé ústavě se dostal pod palbu kritiky – opoziční politici ho označují za odlehčenou verzi amerického prezidenta Donalda Trumpa a pozadu nezůstali ani členové protiimigrační Alternativy pro Německo (AfD), podle kterých je Merz větším kalibrem krajní pravice, než jsou oni. Může tedy právě on po Merkelové převzít otěže?

Friedrich Merz s Angelou Merkelovou soutěžil o místo na výsluní německé politiky už kdysi. Její prohlášení, že se na prosincovém sjezdu už nebude ucházet o post šéfy CDU, se tak pro něj logicky stalo novou příležitostí.

Vážený kandidát na šéfování vládní partaje se vždy profiloval jako vnitrostranický kritik Merkelové, který odsuzoval mimo jiné odklon Německa od jaderné energetiky po tragédii ve Fukušimě.

Tentokrát ale Merz dost možná přestřelil. Během debaty o globálním paktu o migraci, který odmítá podepsat řada evropských zemí včetně Česka, zpochybil postavení individuálního práva na azyl v německé ústavě – Německo je podle něj totiž jedinou zemí světa, která má v ústavě toto právo zakotveno.

„Pokud chceme regulovat přistěhovalectví na evropské úrovni, pak je zapotřebí debata o základním právu na azyl,“ prohlásil Merz na regionální konferenci strany v durynském Seebachu, kde také vyzval k objasnění otázky, zda migrační pakt OSN nevytváří nové důvody azylu. Podle serveru Deutsche Welle je zakotvení práva na azyl v německé ústavě dáno mimo jiné tím, že mnozí v Německu věří, že přijímání uprchlíků je jejich historickou odpovědností. Mnohé politiky i veřejnost tak Merz svým výrokem pobouřil.

Do možného nástupce Merkelové se opřel místopředseda poslanců za sociální demokracii Karl Lauterbach, který Merzovi přes twitter vzkázal, že „je v každém směru light verzí Trumpa, až na to, že je milionář a ne miliardář“. Přidal se i jeho stranický kolega Sebastian Hartmann, podle kterého může něco takového říct jen člověk, který „v posledních letech často seděl v soukromých letadlech“.

Dvašedesátiletý Merz, který je velkou rybou německého finančního sektoru, totiž vlastní dva soukromé tryskáče. Tento týden byl také donucen zveřejnit svůj příjem, který mnohým vyrazil dech – za rok si totiž přijde na zhruba milionu eur. Objem jeho majetku je podle deníku The Guardian největší hrozbou jeho kandidatury. „Peníze pro Merkelovou nikdy nebyly hnací silou, to samé se však nedá říct o Merzovi,“ tvrdí pro změnu německý magazín Der Spiegel.

Kandidát na post šéfa CDU přitom pobouřil Německo také tím, že se navzdory svým příjmům a majetku označil za „vyšší střední třídu“. Kromě toho části německé politické scény vadí také jeho působení ve světově největším finančním fondu americké společnosti BlackRock, kde působí od roku 2016.

Podle odborníka na německou politiku Vladimíra Handla z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy to je překážkou také pro mnohé členy CDU, kteří budou o jeho zvolení v prosinci rozhodovat. „CDU je přeci jen strana lidí, kteří jsou poměrně zdrženliví k finančnímu byznysu a i tomu, co BlackRock dělá – jde o správce soukromého majetku. To je pro některé politiky, kteří se hlásí ke křesťanskému sociálnímu učení, velice obtížné skousnout. A myslím, že se pan Merz bude muset hodně snažit, aby se této zátěže zbavil,“ vysvětluje Handl pro INFO.CZ.

Výroky zpochybnující právo na azyl jsou další kapkou v moři odporu vůči Merzovi. Jeho slova přitom zvedla ze židle i krajně pravicovou AfD, která Merze obvinila z toho, že jim krade jejich myšlenky. Politik za AfD Dirk Spaniel rovnou prohlásil, že kandidát na šéfa CDU jeho stranu na pravicovém spektru dokonce předběhl.

Ve stejném smyslu se pro Deutsche Welle vyjádřil také německý ministr zahraničí Heiko Maas z koaliční sociální demokracie. „Nemám zájem každý den komentovat každodenní bludy a zmatky kampaně uvnitř CDU. Zda CDU bude, měla by nebo může zastínit AfD takovými postoji, si musí rozmyslet oni sami,“ řekl pro DW.

Merz, který byl v letech 2000-2002 předsedou poslaneckého klubu CDU/CSU, tak nebude mít boj o křeslo v čele strany navzdory počátečnímu favorizování zrovna jednoduchý. Napovídají tomu i poslední průzkumy mezi příznivci Křesťanskodemokratické unie. Podle nedávného šetření pro televizi ARD totiž na plné čáře vede generální tajemnice CDU Annegret Krampová-Karrenbauerová zvaná „AKK“, kterou by si za nástupkyni Merkelové přálo 46 procent dotázaných, Merz skončil s 31 procenty druhý a třetí je ministr zdravotnictví za CDU Jens Spahn s 12 procenty.

„Myslím, že průzkumy odpovídají dlouhodobému nastavení. Členové CDU samozřejmě velmi vítají, že Merz rozhybal debatu, je podle nich zajímavý a je navíc vynikající rétor. Ale přeci jen si myslím, že profilu CDU a volitelům, kteří budou o vedení strany na sjezdu rozhodovat, nejlépe odpovídá Annegret Krampová-Karrenbauerová,“ popisuje šance milionáře a kandidáta na post šéfa strany Handl.

„Od samého počátku se mluví o tom, že Merz může prosincový sjezd strhnout na svou stranu vynikající řečí, ale ‚AKK‘ má proti němu opravdu velký náskok. Ona stranu dobře zná, strana zná ji, má kontakt se stranickými organizacemi na zemské úrovni a má skvělou pozici jakéhosi racionálního mediátora, který je víc konzervativní než Angela Merkelová, ale na druhou stranu by to za jejího působení neznamenal žádný obrát strany doprava. Samozřejmě se situace může změnit, ale z dnešního pohledu vypadá rozložení sil takto,“ dodává expert pro INFO.CZ.

URL| <https://www.info.cz/evropska-unie/nastupce-merkelove-je-kvuli-vyrokum-o-azyly-tercem-kritiky-light-trump-a-horsi-nez-afd-38176.html>

Možný nástupce Merkelové je kvůli výrokům o azylu terčem kritiky: „Light Trump“ a horší než AfD

22.11.2018 info.cz str. 00 Evropská unie

Eliška Kubátová

Jeden ze tří možných nástupců Angely Merkelové v čele Křesťanskodemokratické unie Friedrich Merz rozvířil vodu na německé politické scéně. Kvůli výrokům zpochybňujícím individuální právo na azyl v německé ústavě se dostal pod palbu kritiky – opoziční politici ho označují za odlehčenou verzi amerického prezidenta Donalda Trumpa a pozadu nezůstali ani členové protimigrační Alternativy pro Německo (AfD), podle kterých je Merz větším kalibrem krajní pravice, než jsou oni. Může tedy právě on po Merkelové převzít otěže?

Friedrich Merz s Angelou Merkelovou soutěžil o místo na výsluní německé politiky už kdysi. Její prohlášení, že se na prosincovém sjezdu už nebude ucházet o post šéfky CDU, se tak pro něj logicky stalo novou příležitostí. Vážný kandidát na šefování vládní partaje se vždy profiloval jako vnitrostranický kritik Merkelové, který odsuzoval mimo jiné odklon Německa od jaderné energetiky po tragédii ve Fukušimě.

Tentokrát ale Merz dost možná přestřelil. Během debaty o globálním paktu o migraci, který odmítá podepsat řada evropských zemí včetně Česka, zpochybnil postavení individuálního práva na azyl v německé ústavě – Německo je podle něj totiž jedinou zemí světa, která má v ústavě toto právo zakotveno.

„Pokud chceme regulovat přistěhovalectví na evropské úrovni, pak je zapotřebí debata o základním právu na azyl,“ prohlásil Merz na regionální konferenci strany v durynském Seebachu, kde také vyzval k objasnění otázky, zda migrační pakt OSN nevytváří nové důvody azylu. Podle serveru Deutsche Welle je zakotvení práva na azyl v německé ústavě dáno mimo jiné tím, že mnozí v Německu věří, že přijímání uprchlíků je jejich historickou odpovědností. Mnohé politiky i veřejnost tak Merz svým výrokem pobouřil.

Do možného nástupce Merkelové se opřel místopředseda poslanců za sociální demokracii Karl Lauterbach, který Merzovi přes twitter vzkázal, že „je v každém směru light verzí Trumpa, až na to, že je milionář a ne miliardář“. Přidal se i jeho stranický kolega Sebastian Hartmann, podle kterého může něco takového říct jen člověk, který „v posledních letech často seděl v soukromých letadlech“.

Dvaasedesátiletý Merz, který je velkou rybou německého finančního sektoru, totiž vlastní dva soukromé tryskáče. Tento týden byl také donucen zveřejnit svůj příjem, který mnohým vyrazil dech – za rok si totiž přijde na zhruba milionu eur. Objem jeho majetku je podle deníku The Guardian největší hrozbou jeho kandidatury. „Peníze pro Merkelovou nikdy nebyly hnací silou, to samé se však nedá říct o Merzovi,“ tvrdí pro změnu německý magazín Der Spiegel.

Kandidát na post šéfa CDU přitom pobouřil Německo také tím, že se navzdory svým příjmům a majetku označil za „vyšší střední třídu“. Kromě toho části německé politické scény vadí také jeho působení ve světově největším finančním fondu americké společnosti BlackRock, kde působí od roku 2016.

Podle odborníka na německou politiku Vladimíra Handla z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy to je překážkou také pro mnohé členy CDU, kteří budou o jeho zvolení v prosinci rozhodovat. „CDU je přeci jen strana lidí, kteří jsou poměrně zdrženliví k finančnímu byznysu a i tomu, co BlackRock dělá – jde o správce soukromého majetku. To je pro některé politiky, kteří se hlásí ke křesťanskému sociálnímu učení, velice obtížné skousnout. A myslím, že se pan Merz bude muset hodně snažit, aby se této zátěže zbavil,“ vysvětluje Handl pro INFO.CZ.

Výroky zpochybňující právo na azyl jsou další kapkou v moři odporu vůči Merzovi. Jeho slova přitom zvedla ze židle i krajně pravicovou AfD, která Merze obvinila z toho, že jim krade jejich myšlenky. Politik za AfD Dirk Spaniel rovnou prohlásil, že kandidát na šéfa CDU jeho stranu na pravicovém spektru dokonce předběhl.

Ve stejném smyslu se pro Deutsche Welle vyjádřil také německý ministr zahraničí Heiko Maas z koaliční sociální demokracie. „Nemám zájem každý den komentovat každodenní bludy a zmatky kampaně uvnitř CDU. Zda CDU bude, měla by nebo může zastínit AfD takovýmito postoji, si musí rozmyslet oni sami,“ řekl pro DW.

Merz, který byl v letech 2000-2002 předsedou poslaneckého klubu CDU/CSU, tak nebude mít boj o křeslo v čele strany navzdory počátečnímu favorizování zrovna jednoduchý. Napovídají tomu i poslední průzkumy mezi příznivci Křesťanskodemokratické unie. Podle nedávného šetření pro televizi ARD totiž na plné čáře vede generální tajemnice CDU Annegret Krampová-Karrenbauerová zvaná „AKK“, kterou by si za nástupkyni Merkelové přálo 46 procent dotázaných, Merz skončil s 31 procenty druhý a třetí je ministr zdravotnictví za CDU Jens Spahn s 12 procenty.

„Myslím, že průzkumy odpovídají dlouhodobému nastavení. Členové CDU samozřejmě velmi vítají, že Merz rozhýbal debatu, je podle nich zajímavý a je navíc vynikající rétor. Ale přeci jen si myslím, že profilu CDU a volitelům, kteří budou o vedení strany na sjezdu rozhodovat, nejlépe odpovídá Annegret Krampová-Karrenbauerová,“ popisuje šance milionáře a kandidáta na post šéfa strany Handl.

„Od samého počátku se mluví o tom, že Merz může prosincový sjezd strhnout na svou stranu vynikající řečí, ale ‚AKK‘ má proti němu opravdu velký náskok. Ona stranu dobře zná, strana zná ji, má kontakt se stranickými organizacemi na zemské úrovni a má skvělou pozici jakéhosi racionálního mediátora, který je víc konzervativní než Angela Merkelová, ale na druhou stranu by to za jejího působení neznamenal žádný obrat strany doprava. Samozřejmě se situace může změnit, ale z dnešního pohledu vypadá rozložení sil takto,“ dodává expert pro INFO.CZ.

URL| <https://www.info.cz/clanek/38176/mozny-nastupce-merkelove-je-kvuli-vyrokum-o-azyly-tercem-kritiky-light-trump-a-horsi-nez-afd>

Půl milionu dolarů ve hře. V Praze se o něj utkají nejlepší evropské startupy

22.11.2018 roklen24.cz str. 00

Jaroslav Průcha

Tagy: SWCS, Startup, Evropa, ČR

Praha bude na jaře hostit jednu z nejvýznamnějších událostí evropské i světové startupové scény. Startup World Cup & Summit (SWCSummit) nabídne vedle světových keynote speakerů a networkingu také evropské finále soutěže Startup World Cup 2019, ve kterém vítězný evropský startup získá investici v hodnotě půl milionu dolarů a titul evropského šampiona. Výherce zároveň postoupí do světového finále, které se bude konat v květnu v Silicon Valley a kde se soutěží o další milion dolarů. Jedním z řečníků bude CEO úspěšné sportovní aplikace Strava James Quarles.

„Evropa byla vždy kolébkou idejí, které měnily svět. My se ale ptáme, proč dnes zaostáváme za novými technologickými centry, jaká najdeme na západním pobřeží USA nebo východním pobřeží Číny? Chceme poukázat na to, že starý kontinent skrývá obrovský potenciál – talentovaní vývojáři ve středu Evropy, skvělí designéři na severu i jihu, ostřílení byznysmeni na západě. Přesto nám řada věcí chybí, ať už jde o americké sebevědomí a umění prezentovat nebo o dostatečnou otevřenost vnitřního trhu, propojení klíčových hráčů, investorů a firem. Klademe si za cíl rozšířit obzory talentovaných podnikatelů. SWCS není jenom konference, ale i kontinuální aktivita vedoucí k podpoře evropského startupového ekosystému a entrepreneurship,“ říká Václav Pavlečka, CEO Air Ventures.

Cílem pořadatelů je přinést evropským podnikatelům inspiraci tím nejlepším ze startupového světa, ukázat, jak mohou startupy lépe prezentovat, prodávat, získávat investory a růst na další trhy. Zkrátka jak dostat Evropu zpět na mapu nejinnovativnějších destinací světa. Hlavní program konference proběhne 10. dubna v pražském Kongresovém centru. Startup World Cup & Summit pořádá startupový inkubátor UP21 a investiční fond Air Ventures.

„What's Next, Europe?“ je hlavním tématem akce, která má za cíl propojovat talentované mozky, upozorňovat na přidanou hodnotu mladých firem a především dodat sebevědomí evropské startupové scéně. Ta má podle organizátorů z UP21 a Air Ventures v tomto směru podstatné rezervy oproti dravé konkurenci ze Silicon Valley a dalších světových epicenter inovací.

SWCS má vítěze. Je z Polska. Znáte startup StethoMe?

„Těší nás, že po ročnících 2017 a 2018 se nám podařilo posunout Startup World Cup & Summit na další úroveň a stát se pořadatelem prvního kontinentálního finále. Pro UP21 je vize propojování startupového světa důležitá a díky SWCS fakticky dochází ke sblížení startupů, korporací a investorů v celoevropském formátu. Jsme přesvědčeni, že jediné tak se může Evropa opět stát lídrem pokroku a inovace. A Praha v tom bude hrát důležitou roli,“ vysvětluje Vítek Šubert, spoluzakladatel a CEO startupového inkubátoru UP21.

Tisíce účastníků, stovky startupů, padesátka spíkrů a CEO jednorozce Strava

Organizátoři akce očekávají účast přes 350 startupů z více než padesáti zemí, jež se již dnes mohou hlásit na stránce konference. Akce bude rozdělena na několik speciálních zón určených pro startupy, inovátory z korporací, investory a široké publikum. Na konferenci návštěvníci využijí mobilní aplikaci Miya, která umožní networking a matchmaking.

V Kongresovém centru vystoupí přes padesát mentorů a řečníků, mimo jiné například CEO úspěšné sportovní aplikace Strava James Quarles, kterému se daří dělat ze společnosti Strava opravdového startupového jednorozce, každý měsíc totiž do aplikace přibudou 4 miliony uživatelů. James za sebou má také velmi úspěšnou kariéru coby viceprezident Instagramu, během jeho působení Instagram v popularitě začal válcovat i mateřský Facebook, především u mladé generace.

Nejnovějším potvrzeným speakerem je také CEO Avastu Vince Steckler, špičkový programátor a současný CEO společnosti Avast Antivirus, který je respektovaným odborníkem v oblasti online bezpečnosti. Dalším jménem je John Rizzo, investor ze Silicon Valley, který mimo jiné řídil marketing v Applu v dobách, kdy sklízel slávu s prvním Macintoshem. Od té doby prošel mnoha technologickými společnostmi, některé z nich vedl k úspěšnému exitu a dnes je lektorem vyhlášené Stanfordské univerzity.

Chybět nebude ani šéf londýnského akcelérátoru TechStars Eamonn Carey s mnohaletými zkušenostmi s investicemi do předních evropských startupů a technologických firem. K těmto jménům budou brzy přibývat desítky dalších špičkových byznysmenů a prezentujících z celého světa. Spíkrky si přijde poslechnout téměř 2 000 účastníků, a to jak z řad samotných soutěžících startupů, tak z řad investorů a laické veřejnosti.

Regionální kolo v rámci zemí V4

Pro české startupy vede cesta do celoevropského finále přes finále regionální, do kterého se nominuje 21 nejlepších startupů z regionu Visegrádské čtyřky. Toto finále proběhne 9. dubna, kdy 4 nejlepší startupy dostanou možnost „pitchovat“ svůj startup v rámci celoevropského finále. Vítězný startup z regionálního kola má vedle možnosti soutěžit o půl milionu dolarů v evropském finále již rovnou garantovaný postup do finále celosvětového.

Vstupenky na konferenci jsou již nyní v prodeji na webové stránce www.swcsummit.com.

Vystudoval mediální studia na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Pracoval v ekonomické a centrální redakci ČTK jako subeditor, později jako zpravodaj se zaměřením na energetiku. Jako šéfredaktor vedl zpravodajský server iUHLI.cz, který se zaměřoval na hnědouhelný sektor a energetiku. Je šéfredaktorem ekonomického a investičního portálu Roklen24.cz.

URL| <https://roklen24.cz/a/S4DJ2/pul-milionu-dolaru-ve-hre-v-praze-se-o-nej-utkaji-nejlepsi-evropske-startupy>

Zbyněk Fiala: Česko a Evropa sto plus

22.11.2018 parlamentnilisty.cz str. 00

PV

Kde jsou skutečná bezpečnostní rizika pro ČR? Jde jen o spojení a zbraně? Co jsme v posledních desetiletích udělali pro to, aby v Česku byla zajištěna základní podmínka pro přežití, kterou je voda? A jak si chceme poradit s Průmyslem 4.0, když je české školství vedeno v duchu Průmyslu 1.0 nebo nejvýš 2.0?

Podzimní Pražská bezpečnostní konference pod názvem Česko a Evropa sto plus protáhla do budoucnosti úvahy, které provázely oslavy století republiky. A znovu je vykojila z obvyklých klíšé, o což se snažili jak tradiční organizátor Miloš Balabán se svými spolupracovníky ze Střediska bezpečnostní politiky na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy, tak pestrá škála hostů. První šrapnel do toho hodil Balabán v panelu, který se měl věnovat poučení z historie, a pochopitelně probíral i Mnichov 1938. „Nemá smysl věčně vzlykat nad Mnichovem,“ poznamenal, aby téma posunul k současnosti. „Mělo by nás to poučit o nesamozřejmosti našich spojeneckých vazeb. Tyto vazby jsou najednou zpochybňovány i zpoza oceánu, což je možné vnímat jako bezpečnostní hrozbu.“ Z toho pro mne plyne, že Evropa by se měla víc věnovat sama sobě. Generál Petr Pavel

, bývalý předseda vojenského výboru NATO se pokusil o porovnání definic bezpečnostních hrozeb v NATO, u nás a v Bílém domě. Zaznělo to na okraj debaty, až na konci diskuse: „Aliance ve svých strategických dokumentech definuje dvě základní bezpečnostní hrozby: na jedné straně asertivní Rusko a jeho přístup, který ne vždycky respektuje mezinárodní pravidla, a na druhé straně terorismus se všemi jeho negativními projevy. Pokud budeme poslouchat pozice vrcholného představitele v ČR, tak je to pouze mezinárodní terorismus, o dalších hrozbách uslyšíme jen sporadicky. Budeme-li poslouchat naše kolegy zpoza oceánu, tak ti dnes vidí na prvním místě jako bezpečnostní hrozbu Čínu, teprve potom to bude terorismus, a pak, třeba na třetím místě, možná, Rusko.“ Je to tedy dost komplikované. Generál přesto varuje, abychom nepodlehli mámení, že tyto problémy mimo se nám budou řešit líp EU a NATO. Nový ministr zahraničních věcí Tomáš Petříček, či spíše jeho poradce, jehož podklady ministr odevzdaně četl, je velice opatrný a neříká tak, ani tak. Napřed NATO:

„NATO je pro nás zásadním bezpečnostním pilířem. Navyšovat obranné výdaje k 2 procentům HDP do roku 2024. Budeme spolehlivým spojencem v misích a operacích NATO a EU.“ Ale je tu i debata o evropské obraně: „Jsem rád, že v Evropě je dosahováno stále širší shody, že v Evropě je nutno posílit evropský alianční prvek, posílit akceschopnost EU, podílet se na obraně euroatlantického prostoru.“ Kam tedy skočit? Kam se přiklonit? „ČR nechce být stavěna mezi NATO a EU.“ Skočíme tedy oběma směry současně. A kde všude být ve střehu? „Je nezbytné nazírat na zahraniční investice nejenom jako na přínos, ale taky na možné riziko pro naši bezpečnost.“ S tím bych nakonec souhlasil, kdyby to mělo vést k větší obezřetnosti nad podílem zahraničního kapitálu u nás, ale obávám se, že to tak myšleno nebylo. Energetické bezpečnosti bylo překvapivě věnováno i hlavní vystoupení generála Pavla. Tvrdil, že „v ruských strategických dokumentech je energetika považovaná za zbraň“ a že „ruské pojetí geopolitiky vychází ze staré teze o ovládnutí střední a východní Evropy, a tím pádem Evropy jako světového ostrova a globální moci.“ Takže kdo má Česko, má Evropu, a kdo má Evropu, má svět? Vzpomínám, jak za revolučních časů v mrazivém lednu 1990 vlasaté hlídky nelitovaly zdraví a nocovaly na ledovém soklu sochy sv. Václava, neboť „kdo má sochu, má i Václavák, a kdo má Václavák, má i Prahu.“ Obecné úvahy ponechme stranou. To, o co tady skutečně jde je, dostavba Dukovan a Temelína: „Nikdo asi nepochybní, že jaderná energetika v takovém rozsahu vytváří zcela jednoznačně závislosti nejenom na dodávkách paliva, provozu a likvidaci, ale v mnohem širším kontextu vytváří také závislosti v oblasti stavební, finanční, politické a jiné. Konkrétně v případě Ruska by mu dávala neúměrně velký prostor k rozšíření svého vlivu v ČR,“ varoval generál. Zároveň však upozornil, že bychom měli myslet na energetickou soběstačnost, protože v případné krizi nám nikdo nic nedá: „Ochrana národních zdrojů a jejich maximální využití v době krize je také jedním z klíčových elementů odolnosti jednotlivých států. Takže budeme-li uvažovat o dalším rozvoji energetické báze ČR, po případném uzavírání některých zdrojů bychom měli být stále na paměti, že v případě krize energetická potřeba u všech našich partnerů se bude orientovat především na domácí spotřebu, a pak každý energetický zdroj, který bude k dispozici, se bude hodit.“ Vyznělo to jako ochrana uhelných elektráren, ale to se mi nezdá z bezpečnostního hlediska jako nejprozíravější. Mohlo by nás to vystavit nepřátelství zemí, které se snaží zbrzdit tempo klimatických změn. Napadlo mne, že o to rychleji bychom se měli chytit trendu energetické přeměny, který nám stále uniká, a který radí radikálně snižovat spotřebu a zbytek pokrýt obnovitelnými zdroji. Slunce a vítr jsou zaručený národní zdroj, ty přece máme svoje. V dalším panelu o ekonomické bezpečnosti zazářil ekonom Jaroslav Ungermann, který teď působí jako poradce premiéra Andreje Babiše: „Když se budeme bavit o bezpečnosti, jednou z komponent je voda. Řekněte mi, co se za posledních třicet let udělalo, aby ČR měla dostatečné zásoby a zadržovala odtok vody z našeho území. V podstatě nic. Je to především o struktuře zemědělské výroby, kolik humusu budete vracet do půdy, protože každý hydrolog vám řekne, že humus je zásadní pro to, aby půda byla dostatečně porézní a dokázala vodu vsáknout. Zkuste taky dneska debatovat o tom, že by se někde měly postavit malé vodní nádrže, a já vám garantuji, že v tu chvíli se zvedne veliký odpor. K tomu je tu ohromná kůrovcová kalamita, která znamená odlesnění velkých ploch. Jak se potom bude vyvíjet adsorpční kapacita lesů, které drží vodu v přírodě?“ Ungermann se dále vyjádřil k tvrzení, že doprava patří ke zdrojům naší prosperity. Uvedl příklad z nedávné návštěvy Bulharska, které pamatujeme jako agrární velmoc. Zašel do Lidlu a zajímalo ho, kolik domácí zeleniny tam najde. Rajčata měli ze Slovenska nebo Itálie. Ta bulharská byla v malinké bedýnce, a byla nejdražší. „Když se podíváte do českých obchodů, vidíte něco podobného. Dovážíme vepřové maso ze Španělska. A já jenom se tak ptám, kolik tisíc kamionů jezdí přes celou Evropu, vozí produkty – a říkáme tomu prosperita. Když to bude takhle pokračovat dál, tak nám ve skutečnosti zlikvidují zemědělství. Kolik máme soběstačnosti v obyčejném vepřovém mase? Méně než 50 procent. Nemluvě o tom, že když potlačíte živočišnou výrobu, nemáte pak humus do půdy...“ Nakonec ještě zaznamenejme Ungermannovu poznámku k bezpečnosti v jaderné energetice: „Pro mne je bezpečnost v tom, že ten, kdo tu jadernou elektrárnu staví, už ji někde postavil, ta elektrárna skutečně funguje a funguje bezpečně. A je to elektrárna tři a půlté generace, ne dvojková generace, kterou nám někdo nabízí.“ Doporučil proto každému, kdo se zabývá bezpečností, aby ji zasadil do širšího rámce. Nemělo by v tom být příliš politiky, protože v řadě případů jde o ryze expertní, technická hlediska, která pak v té diskusi chybí. Politika nemůže vládnout nad ekonomikou, nemůže změnit techniku nebo matematiku. Tři a tři je vždycky šest, a je jedno, v

jakém je to kontextu. Vůbec nejzajímavější byla závěrečná debata o naší (bídne) připravenosti na Společnost 4.0. Tam zazněla poznámka, že české školství připravuje žáky leda tak na Průmysl 1.0 nebo nejvýš 2.0. Ale tomu se chci věnovat v samostatném příspěvku. Vyšlo v rámci mediální spolupráce s Literárními novinami. Publikováno se souhlasem vydavatele.

URL| http://www.parlamentnilisty.cz/arena/nazory-a-petice/Zbynek-Fiala-Cesko-a-Evropa-sto-plus-560504?utm_source=nm&utm_medium=xml

Nejstarší youtuber

22.11.2018 finmag.cz str. 00 Kaleidoskop

Ondřej Tůma

Proč se Jindřich Šídlo po čtvrt století v tradičních médiích stal tváří internetové televize, proč odmítl nabídku vést MF Dnes a proč má spadeno na Jiřího Ovčáčka.

Působí trochu roztěkaně. „Sám víte, že tahle profese nemá s klidem moc společného. Ale časově jsem na tom rozhodně líp, než když jsem dělal v novinách,“ pousměje se. V posledních dvou letech se pod hlavičkou internetového kolosu Seznam.cz trefuje v pořadu Šťastné pondělí do českých politiků. Střeliva mu dopřávají dostatek.

„Občas čelím přátelsky míněným dotazům známých, jestli mám tuhle srandu zapotřebí. Odpovídám, že jsem za pětadvacet let v klasických médiích odvedl maximum a chtěl jsem zkusit něco nového. Navíc mám šanci oslovit víc lidí. Z mého pohledu jde o stejně důležitá témata, jako když jsem psal komentáře do Hospodářských novin. Že jde o jinou formu, není důležité,“ říká držitel Ceny Ferdinanda Peroutky a vášnivý fanoušek londýnského Arsenalu.

Když jste odcházel z Hospodářek do Seznamu, měl jste jasno, že se pustíte do satirického pořadu?

Asi ještě ne, ale řešit jsme to začali poměrně záhy. I když jsem strávil nějakou dobu v České televizi, nevěděl jsem si s tím moc rady. Nejdřív mělo jít jen o minutovou glosu, nakonec to nabobtnalo až na šestadvacetiminutový pořad na Televizi Seznam. Zcela zásadní pro podobu Šťastného pondělí je kameraman, střihač, grafik a režisér Tomáš Dusil. Všechno, co natočíme, pracně sešívá a šperkuje. A já se jeho práci přizpůsobil i stylem psaní.

Jak dlouho může takový pořad divácky fungovat?

Uvidíme. Mě to baví a vypadá to, že diváky taky. Jsou formáty, které ve světě běží klidně i čtyřicet let. Samozřejmě v jiné podobě, protože mají nesrovnatelné možnosti. Zároveň vycházíme z toho, že si nás lidé většinou pustí na internetu, takže to děláme hodně fragmentované. Člověk se při tom každopádně vyblbne. Po Praze hledám metro D, vybírám nejlepší modely Michaely Jílkové nebo obcházím vítěze Křišťálové lupy a ptám se, co mám dělat, abych taky vyhrál.

Co byste bral radši – Křišťálovou lupu, nebo titul pro Arsenal?

Jasně, že Arsenal.

Já bych spíš věřil té Lupě, než že Arsenal vyzraje na Guardiolu a jeho Manchester City.

Cena českého internetu je fajn, ale doufám, že lidi pochopili, že ten náš cirkus kolem je velká nadsázka. Je mi šestačtyřicet, a když jsem jako novinář začínal, internet k dispozici nebyl. Takže jsem hlavně rád, že mi neujel vlak a jakž takž se na síti orientuju.

A co se týče Arsenalu, věřím, že tuhle sezónu to můžeme konečně prolomit. Teď máme dlouhou sérii bez porážky, hrajeme výborně. Ještě by to chtělo vyměnit třetinu mužstva. Fandit Arsenalu není zrovna med,

poslední titul vyhrál před čtrnácti lety. Udrhuje mě to v pozici outsidera. Naprosto chápu, jak se cítí spisovatel Hornby.

Proč vlastně fandíte víc zahraničnímu klubu než třeba Bohemce, za kterou jste jako kluk hrával?

Bohemce fandím pořád. Odkopal jsem tam svoje, navíc jsem vyrůstal ve Vršovicích, kde dodnes bydlí moje máma. Když mi bylo deset, zažil jsem jediný titul, který klokani vyhráli – a asi i kdy vyhraji.

Tím spíš bych čekal, že to bude srdcovka na celý život.

Ten klub šel později hodně zvláštní, nešťastnou cestou a já už ani neměl tolik času chodit na stadion, takže ta vášně postupně opadla. Jasně, na Arsenal taky nechodím, ale můžu na něj koukat v televizi. Mám velkou slabost pro Británii jako celek. Pro fish and chips, britská média, ragby. A k tomu Arsenal prostě patří.

Není vám smutno, když srovnáte britskou a českou politickou kulturu?

Politická novináři v Británii by vám o poměrech v tamní politice určitě taky vykládali svelkou deziluzí. Ale obecně se to nedá srovnávat. Jde o jiný systém, jiné tradice. Vezměte si rozdíl mezi Prahou a Londýnem, podobné to bude skoro ve všech oblastech, které byste chtěl takhle poměřovat. Stím nic nenaděláme.

Žurnalistika asi není výjimkou...

V roce 2005 jsem byl měsíc na stáži v Timesech a hlavní poznatek byl, že dělají skoro všechno stejně jako my, akorát jich je dvakrát víc. Myslím, že to platí i po redukci spojené s posledními hospodářskou krizí.

Britskou žurnalistiku mám rád z mnoha důvodů. Některé jsou téměř perverzní. Třeba čtu pravidelně Daily Mail, což je sice bulvární plátek, ale zároveň skoro nejvlivnější noviny v zemi. Na jednu stranu v nich vidíte některé postupy, které tady znáte z Parlamentních listů, ale pak tam je tradiční bulvár a zbytek tvoří celkem vlivné politické analýzy. Navíc, když člověk četl Daily Mail, nebyl tolik překvapený z brexitu jako zbytek světa, který se zajímá hlavně o Londýn. Daily Mail vyjadřuje frustraci zbytku Británie. Opovrhování bulvárem je intelektuální nabubřelost, která se zle nevyplácí. Je dobré mu rozumět.

Jako politický komentátor se statečně hlásíte k tomu, že se vám dlouhodobě nedaří trefovat výsledky voleb. Jak jste dopadl tentokrát?

Přiznávám, že jsem v Praze čekal vítězství ANO. Sice jsem si říkal, že pokud existuje spravedlnost, tak za to, co tady během posledních čtyř let předvedli, musejí prohrát. Zároveň mi ale bylo jasné, že se svým obřím aparátem a marketingovými možnostmi udělají všechno pro to, aby nepříznivou situaci zvrátili. Moc se jim ale nepovedla výměna lídra kandidátky. A lidi ze sídlišť se nenechali uplatit pivem a gulášem.

Překvapilo vás, jak těžce to Andrej Babiš nesl?

Ne. Babišovi v politice chybí zážitek z porážky. Tyhle volby přitom měly potvrdit jeho dominanci, ale nestalo se tak. Jak říká kolega Tomáš Němeček, pokud chcete Andreje Babiše dostat z politiky, vystrčte ho do opozice a nechte ho jako řadového poslance hospodářského výboru frustrovaně prohrávat každé hlasování. Za tři měsíce to sám vzdá. Taková je jeho podstata. Vlastnit a řídit. V byznysu to jde, ale v politice je to mnohem komplikovanější.

Fotky: Michael Tomeš

Jak to bylo snábkou šéfredaktorského křesla, kterou Šídlovi udělal Babiš? Nevzpomene si na Zemana ještě sláskou, až budete prezidentovat Václav Klaus junior? Máme říkat Ovčáčkovi, ať drží pusku, nebo odejít do jiné hospody? Více najdete v plné verzi rozhovoru. A ten zas v novém vydání Finmagu, který právě dneska zamířila stánky. Můžete tam zamířit taky – anebo si Finmag objednejte přes web. A pozor! – když si do Vánoc pořídíte jedno roční předplatné Finmagu, máte druhé zdarma. A zas jeden dárek zkrku!

Rádo se stalo, není zač.

=====

Jindřich Šídlo

Narodil se v roce 1972 v Turnově. Na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy vystudoval žurnalistiku. Postupně prošel redakcemi Českého deníku, Respektu, Mladé fronty Dnes, Hospodářských novin a České televize. Od roku 2016 se podílí na projektu videozpravodajství portálu Seznam Zprávy. V roce 2007 vyhrál za články z oblasti lidských práv Cenu Ferdinanda Peroutky, o šest let později také Novinářskou cenu za nejlepší komentář. Je podruhé ženatý. Má tři dcery.

=====

Fotbalové srdce

Arsenal FC

Nejslavnější londýnský klub vyhrál hned třináctkrát anglický titul. Nutno dodat, že v 21. století se mu to podařilo pouze dvakrát. Naposledy v sezóně 2003/04, kdy mu triumf vystřílel francouzský útočník Thierry Henry. V posledních letech se Arsenalu už tolik nedaří a pohybuje se spíše ve stínu úspěšnějších klubů. Kanonýři, jak se klubu přezdívá, se ale můžou pyšnit několika mediálními prvenstvími – jejich zápas se jako první na světě vysílal živě v rozhlasu (1927) i v televizi (1937).

Bohemians Praha 1905

Tradiční český klub s klokanem ve znaku zažíval největší slávu v osmdesátých letech minulého století. V sezóně 1982/83 vyhrál domácí ligu a postoupil až do semifinále evropského poháru UEFA. Po rozdělení Československa však přišla vleklá krize, při které Bohemka během dvou dekád několikrát sestoupila do druhé ligy. V roce 2005 spadla dokonce až do třetí nejvyšší soutěže a klubu kvůli finančním problémům a vlastnickým sporům hrozil zánik. Díky fanouškovské iniciativě se ho ale podařilo zachránit a dnes už se ve vršovickém Dolíčku hraje opět první liga.

=====

URL| <https://finmag.penize.cz/kaleidoskop/402005-nejstarsi-youtuber>

Zbyněk Fiala: Česko a Evropa sto plus

22.11.2018 parlamentnilisty.cz str. 00

Kde jsou skutečná bezpečnostní rizika pro ČR? Jde jen o spojení a zbraně? Co jsme v posledních desetiletích udělali pro to, aby v Česku byla zajištěna základní podmínka pro přežití, kterou je voda? A jak si chceme poradit s Průmyslem 4.0, když je české školství vedeno v duchu Průmyslu 1.0 nebo nejméně 2.0?

Podzimní Pražská bezpečnostní konference pod názvem Česko a Evropa sto plus protáhla do budoucnosti úvahy, které provázely oslavy století republiky. A znovu je vykojila z obvyklých klišé, o což se snažili jak tradiční organizátor Miloš Balabán se svými spolupracovníky ze Střediska bezpečnostní politiky na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy, tak pestrá škála hostů.

První šrapnel do toho hodil Balabán v panelu, který se měl věnovat poučení z historie, a pochopitelně probíral i Mnichov 1938. „Nemá smysl věčně vzlykat nad Mnichovem,“ poznamenal, aby téma posunul k současnosti. „Mělo by nás to poučit o nesamozřejmosti našich spojeneckých vazeb. Tyto vazby jsou najednou zpochybňovány i zpoza oceánu, což je možné vnímat jako bezpečnostní hrozbu.“

Z toho pro mne plyne, že Evropa by se měla víc věnovat sama sobě.

Generál Petr Pavel, bývalý předseda vojenského výboru NATO se pokusil o porovnání definic bezpečnostních hrozeb v NATO, u nás a v Bílém domě. Zaznělo to na okraj debaty, až na konci diskuse:

„Aliance ve svých strategických dokumentech definuje dvě základní bezpečnostní hrozby: na jedné straně asertivní Rusko a jeho přístup, který ne vždycky respektuje mezinárodní pravidla, a na druhé straně terorismus se všemi jeho negativními projevy. Pokud budeme poslouchat pozice vrcholného představitele v ČR, tak je to pouze mezinárodní terorismus, o dalších hrozbách uslyšíme jen sporadicky.

Budeme-li poslouchat naše kolegy zpoza oceánu, tak ti dnes vidí na prvním místě jako bezpečnostní hrozbu Čínu, teprve potom to bude terorismus, a pak, třeba na třetím místě, možná, Rusko.“

Je to tedy dost komplikované. Generál přesto varuje, abychom nepodlehli mámení, že tyto problémy mimo se nám budou řešit líp EU a NATO.

Nový ministr zahraničních věcí Tomáš Petříček, či spíše jeho poradce, jehož podklady ministr odevzdaně četl, je velice opatrný a neříká tak, ani tak.

Napřed NATO:

„NATO je pro nás zásadním bezpečnostním pilířem. Navyšovat obranné výdaje k 2 procentům HDP do roku 2024. Budeme spolehlivým spojencem v misích a operacích NATO a EU.“

Ale je tu i debata o evropské obraně:

„Jsem rád, že v Evropě je dosahováno stále širší shody, že v Evropě je nutno posílit evropský alianční prvek, posílit akceschopnost EU, podílet se na obraně euroatlantického prostoru.“ Kam tedy skočit?

Kam se přiklonit?

„ČR nechce být stavěna mezi NATO a EU.“

Skočíme tedy oběma směry současně. A kde všude být ve střehu?

„Je nezbytné nazírat na zahraniční investice nejenom jako na přínos, ale taky na možné riziko pro naši bezpečnost.“

S tím bych nakonec souhlasil, kdyby to mělo vést k větší obezřetnosti nad podílem zahraničního kapitálu u nás, ale obávám se, že to tak myšleno nebylo.

Energetické bezpečnosti bylo překvapivě věnováno i hlavní vystoupení generála Pavla. Tvrdil, že „v ruských strategických dokumentech je energetika považovaná za zbraň“ a že „ruské pojetí geopolitiky vychází ze staré teze o ovládnutí střední a východní Evropy, a tím pádem Evropy jako světového ostrova a globální moci.“

Takže kdo má Česko, má Evropu, a kdo má Evropu, má svět? Vzpomínám, jak za revolučních časů v mrazivém lednu 1990 vlasaté hlídky nelitovaly zdravím a nocovaly na ledovém soklu sochy sv. Václava, neboť „kdo má sochu, má i Václavák, a kdo má Václavák, má i Prahu.“

Obecné úvahy ponechme stranou. To, o co tady skutečně jde je, dostavba Dukovan a Temelína: „Nikdo asi nezpochybní, že jaderná energetika v takovém rozsahu vytváří zcela jednoznačně závislosti nejenom na dodávkách paliva, provozu a likvidaci, ale v mnohem širším kontextu vytváří také závislosti v oblasti stavební, finanční, politické a jiné. Konkrétně v případě Ruska by mu dávala neúměrně velký prostor k rozšíření svého vlivu v ČR,“ varoval generál. Zároveň však upozornil, že bychom měli myslet na energetickou soběstačnost, protože v případné krizi nám nikdo nic nedá:

„Ochrana národních zdrojů a jejich maximální využití v době krize je také jedním z klíčových elementů odolnosti jednotlivých států. Takže budeme-li uvažovat o dalším rozvoji energetické báze ČR, po případném uzavírání některých zdrojů bychom měli být stále na paměti, že v případě krize energetická potřeba u všech našich partnerů se bude orientovat především na domácí spotřebu, a pak každý energetický zdroj, který bude k dispozici, se bude hodit.“

Vyznělo to jako ochrana uhelných elektráren, ale to se mi nezdá z bezpečnostního hlediska jako nejprozíravější. Mohlo by nás to vystavit nepřátelství zemí, které se snaží zbrzdit tempo klimatických změn. Napadlo mne, že o to rychleji bychom se měli chytit trendu energetické přeměny, který nám stále uniká, a který radí radikálně snižovat spotřebu a zbytek pokrýt obnovitelnými zdroji. Slunce a vítr jsou zaručený národní zdroj, ty přece máme svoje.

V dalším panelu o ekonomické bezpečnosti zazářil ekonom Jaroslav Ungermann, který teď působí jako poradce premiéra Andreje Babiše:

„Když se budeme bavit o bezpečnosti, jednou z komponent je voda. Řekněte mi, co se za posledních třicet let udělalo, aby ČR měla dostatečné zásoby a zadržovala odtok vody z našeho území. V podstatě nic. Je to především o struktuře zemědělské výroby, kolik humusu budete vracet do půdy, protože každý hydrolog vám řekne, že humus je zásadní pro to, aby půda byla dostatečně porézní a dokázala vodu vsáknout.

Zkuste taky dneska debatovat o tom, že by se někde měly postavit malé vodní nádrže, a já vám garantuji, že v tu chvíli se zvedne veliký odpor. K tomu je tu ohromná kůrovcová kalamita, která znamená odlesnění velkých ploch. Jak se potom bude vyvíjet adsorpční kapacita lesů, které drží vodu v přírodě?“

Ungermann se dále vyjádřil k tvrzení, že doprava patří ke zdrojům naší prosperity. Uvedl příklad z nedávné návštěvy Bulharska, které pamatujeme jako agrární velmoc. Zašel do Lidlu a zajímalo ho, kolik domácí zeleniny tam najde. Rajčata měli ze Slovenska nebo Itálie. Ta bulharská byla v malinké bedýnce, a byla nejdražší.

„Když se podíváte do českých obchodů, vidíte něco podobného. Dovážíme vepřové maso ze Španělska. A já jenom se tak ptám, kolik tisíc kamionů jezdí přes celou Evropu, vozí produkty – a říkáme tomu prosperita. Když to bude takhle pokračovat dál, tak nám ve skutečnosti zlikvidují zemědělství. Kolik máme soběstačnosti v obyčejném vepřovém mase? Méně než 50 procent. Nemluvě o tom, že když potlačíte živočišnou výrobu, nemáte pak humus do půdy...“

Nakonec ještě zaznamenejme Ungermannovu poznámku k bezpečnosti v jaderné energetice:

„Pro mne je bezpečnost v tom, že ten, kdo tu jadernou elektrárnu staví, už ji někde postavil, ta elektrárna skutečně funguje a funguje bezpečně. A je to elektrárna tři a půlté generace, ne dvojková generace, kterou nám někdo nabízí.“

Doporučil proto každému, kdo se zabývá bezpečností, aby ji zasadil do širšího rámce. Nemělo by v tom být příliš politiky, protože v řadě případů jde o ryze expertní, technická hlediska, která pak v té diskusi chybí. Politika nemůže vládnout nad ekonomikou, nemůže změnit techniku nebo matematiku. Tři a tři je vždycky šest, a je jedno, v jakém je to kontextu.

Vůbec nejzajímavější byla závěrečná debata o naší (bídne) připravenosti na Společnost 4.0. Tam zazněla poznámka, že české školství připravuje žáky leda tak na Průmysl 1.0 nebo nejvýš 2.0. Ale tomu se chci věnovat v samostatném příspěvku.

Vyšlo v rámci mediální spolupráce s Literárními novinami. Publikováno se souhlasem vydavatele.

Jste politik? Zveřejněte bez redakčních úprav vše, co chcete. Zaregistrujte se ZDE.

Jste čtenář a chcete komunikovat se svými zastupiteli? Zaregistrujte se ZDE.

Foto: Archiv autora Popisek: Zbyněk Fiala, žurnalista, v minulosti dlouholetý šéfredaktor časopisu Ekonom..

URL| <https://www.parlamentnilisty.cz/arena/nazory-a-petice/Zbynek-Fiala-Cesko-a-Evropa-sto-plus-560504>

Zbyněk Fiala: Česko a Evropa sto plus

22.11.2018 politicke-listy.cz str. 00

Kde jsou skutečná bezpečnostní rizika pro ČR? Jde jen o spojenectví a zbraně? Co jsme v posledních desetiletích udělali pro to, aby v Česku byla zajištěna základní podmínka pro přežití, kterou je voda?

A jak si chceme poradit s Průmyslem 4.0, když je české školství vedeno v duchu Průmyslu 1.0 nebo nejvýš 2.0? Podzimní Pražská bezpečnostní konference pod názvem Česko a Evropa sto plus protáhla do budoucnosti úvahy, které provázely oslavy století republiky. A znovu je vykojila z obvyklých klišé, o což se snažili jak tradiční organizátor Miloš Balabán se svými spolupracovníky ze Střediska bezpečnostní politiky na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy, tak pestrá škála hostů.

První šrapnel do toho hodil Balabán v panelu, který se měl věnovat poučení z historie, a pochopitelně probíral i Mnichov 1938. „Nemá smysl věčně vzlykat nad Mnichovem,“ poznamenal, aby téma posunul k současnosti. „Mělo by nás to poučit o nesamozřejmosti našich spojeneckých vazeb. Tyto vazby jsou najednou zpochybňovány i zpoza oceánu, což je možné vnímat jako bezpečnostní hrozbu.“

Z toho pro mne plyne, že Evropa by se měla víc věnovat sama sobě.

Generál Petr Pavel, bývalý předseda vojenského výboru NATO se pokusil o porovnání definic bezpečnostních hrozeb v NATO, u nás a v Bílém domě. Zaznělo to na okraj debaty, až na konci diskuse:

„Aliance ve svých strategických dokumentech definuje dvě základní bezpečnostní hrozby: na jedné straně asertivní Rusko a jeho přístup, který ne vždycky respektuje mezinárodní pravidla, a na druhé straně terorismus se všemi jeho negativními projevy. Pokud budeme poslouchat pozice vrcholného představitele v ČR, tak je to pouze mezinárodní terorismus, o dalších hrozbách uslyšíme jen sporadicky.

Budeme-li poslouchat naše kolegy zpoza oceánu, tak ti dnes vidí na prvním místě jako bezpečnostní hrozbu Čínu, teprve potom to bude terorismus, a pak, třeba na třetím místě, možná, Rusko.“

Je to tedy dost komplikované. Generál přesto varuje, abychom nepodlehli mámení, že tyto problémy mimo se nám budou řešit líp EU a NATO.

Nový ministr zahraničních věcí Tomáš Petříček, či spíše jeho poradce, jehož podklady ministr odevzdaně četl, je velice opatrný a neříká tak, ani tak.

Napřed NATO:

„NATO je pro nás zásadním bezpečnostním pilířem. Navyšovat obranné výdaje k 2 procentům HDP do roku 2024. Budeme spolehlivým spojencem v misích a operacích NATO a EU.“

Ale je tu i debata o evropské obraně:

„Jsem rád, že v Evropě je dosahováno stále širší shody, že v Evropě je nutno posílit evropský alianční prvek, posílit akceschopnost EU, podílet se na obraně euroatlantického prostoru.“ Kam tedy skočit?

Kam se přiklonit?

„ČR nechce být stavěna mezi NATO a EU.“

Skočíme tedy oběma směry současně. A kde všude být ve střehu?

„Je nezbytné nazírat na zahraniční investice nejenom jako na přínos, ale taky na možné riziko pro naši bezpečnost.“

S tím bych nakonec souhlasil, kdyby to mělo vést k větší obezřetnosti nad podílem zahraničního kapitálu u nás, ale obávám se, že to tak myšleno nebylo.

Energetické bezpečnosti bylo překvapivě věnováno i hlavní vystoupení generála Pavla. Tvrdil, že „v ruských strategických dokumentech je energetika považovaná za zbraň“ a že „ruské pojetí geopolitiky vychází ze staré teze o ovládnutí střední a východní Evropy, a tím pádem Evropy jako světového ostrova a globální moci.“

Takže kdo má Česko, má Evropu, a kdo má Evropu, má svět? Vzpomínám, jak za revolučních časů v mrazivém lednu 1990 vlasaté hlídky nelitovaly zdraví a nocovaly na ledovém soklu sochy sv. Václava, neboť „kdo má sochu, má i Václavák, a kdo má Václavák, má i Prahu.“

Obecné úvahy ponechme stranou. To, o co tady skutečně jde je, dostavba Dukovan a Temelína: „Nikdo asi nezpochybní, že jaderná energetika v takovém rozsahu vytváří zcela jednoznačně závislosti nejenom na dodávkách paliva, provozu a likvidaci, ale v mnohem širším kontextu vytváří také závislosti v oblasti stavební, finanční, politické a jiné. Konkrétně v případě Ruska by mu dávala neúměrně velký prostor k rozšíření svého vlivu v ČR,“ varoval generál. Zároveň však upozornil, že bychom měli myslet na energetickou soběstačnost, protože v případné krizi nám nikdo nic nedá:

„Ochrana národních zdrojů a jejich maximální využití v době krize je také jedním z klíčových elementů odolnosti jednotlivých států. Takže budeme-li uvažovat o dalším rozvoji energetické báze ČR, po případném uzavírání některých zdrojů bychom měli být stále na paměti, že v případě krize energetická potřeba u všech našich partnerů se bude orientovat především na domácí spotřebu, a pak každý energetický zdroj, který bude k dispozici, se bude hodit.“

Vyznělo to jako ochrana uhelných elektráren, ale to se mi nezdá z bezpečnostního hlediska jako nejprozíravější. Mohlo by nás to vystavit nepřátelství zemí, které se snaží zbrzdit tempo klimatických změn. Napadlo mne, že o to rychleji bychom se měli chytit trendu energetické přeměny, který nám stále uniká, a který radí radikálně snižovat spotřebu a zbytek pokrýt obnovitelnými zdroji. Slunce a vítr jsou zaručený národní zdroj, ty přece máme svoje.

V dalším panelu o ekonomické bezpečnosti zazářil ekonom Jaroslav Ungermann, který teď působí jako poradce premiéra Andreje Babiše:

„Když se budeme bavit o bezpečnosti, jednou z komponent je voda. Řekněte mi, co se za posledních třicet let udělalo, aby ČR měla dostatečné zásoby a zadržovala odtok vody z našeho území. V podstatě nic. Je to především o struktuře zemědělské výroby, kolik humusu budete vracet do půdy, protože každý hydrolog vám řekne, že humus je zásadní pro to, aby půda byla dostatečně porézní a dokázala vodu vsáknout.“

Zkuste taky dneska debatovat o tom, že by se někde měly postavit malé vodní nádrže, a já vám garantuji, že v tu chvíli se zvedne veliký odpor. K tomu je tu ohromná kůrovcová kalamita, která znamená odlesnění velkých ploch. Jak se potom bude vyvíjet adsorpční kapacita lesů, které drží vodu v přírodě?“

Ungermann se dále vyjádřil k tvrzení, že doprava patří ke zdrojům naší prosperity. Uvedl příklad z nedávné návštěvy Bulharska, které pamatujeme jako agrární velmoc. Zašel do Lidlu a zajímalo ho, kolik domácí zeleniny tam najde. Rajčata měli ze Slovenska nebo Itálie. Ta bulharská byla v malinké bedýnce, a byla nejdražší.

„Když se podíváte do českých obchodů, vidíte něco podobného. Dovážíme vepřové maso ze Španělska. A já jenom se tak ptám, kolik tisíc kamionů jezdí přes celou Evropu, vozí produkty – a říkáme tomu prosperita. Když to bude takhle pokračovat dál, tak nám ve skutečnosti zlikvidují zemědělství. Kolik máme soběstačnosti v obyčejném vepřovém mase? Méně než 50 procent. Nemluvě o tom, že když potlačíte živočišnou výrobu, nemáte pak humus do půdy...“

Nakonec ještě zaznamenejme Ungermannovu poznámku k bezpečnosti v jaderné energetice:

„Pro mne je bezpečnost v tom, že ten, kdo tu jadernou elektrárnu staví, už ji někde postavil, ta elektrárna skutečně funguje a funguje bezpečně. A je to elektrárna tři a půlté generace, ne dvojková generace, kterou nám někdo nabízí.“

Doporučil proto každému, kdo se zabývá bezpečností, aby ji zasadil do širšího rámce. Nemělo by v tom být příliš politiky, protože v řadě případů jde o ryze expertní, technická hlediska, která pak v té diskusi chybí. Politika

nemůže vládnout nad ekonomikou, nemůže změnit techniku nebo matematiku. Tři a tři je vždycky šest, a je jedno, v jakém je to kontextu.

Vůbec nejzajímavější byla závěrečná debata o naší (bídne) připravenosti na Společnost 4.0. Tam zazněla poznámka, že české školství připravuje žáky leda tak na Průmysl 1.0 nebo nejvýš 2.0. Ale tomu se chci věnovat v samostatném příspěvku.

Vyšlo v rámci mediální spolupráce s Literárními novinami. Publikováno se souhlasem vydavatele.

Jste politik? Zveřejněte bez redakčních úprav vše, co chcete. Zaregistrujte se ZDE.

Jste čtenář a chcete komunikovat se svými zastupiteli? Zaregistrujte se ZDE.

URL| <http://www.politicke-listy.cz/?goto=181348-zbynek-fiala--Cesko-a-evropa-sto-plus.html>

Zbyněk Fiala: Česko a Evropa sto plus

22.11.2018 literarky.cz str. 00

Kde jsou skutečná bezpečnostní rizika pro ČR? Jde jen o spojenectví a zbraně? Co jsme v posledních desetiletích udělali pro to, aby v Česku byla zajištěna základní podmínka pro přežití, kterou je voda? A jak si chceme poradit s Průmyslem 4.0, když je české školství vedeno v duchu Průmyslu 1.0 nebo nejvýš 2.0?

Podzimní Pražská bezpečnostní konference pod názvem Česko a Evropa sto plus protáhla do budoucnosti úvahy, které provázely oslavy století republiky. A znovu je vykojila z obvyklých klišé, o což se snažili jak tradiční organizátor Miloš Balabán se svými spolupracovníky ze Střediska bezpečnostní politiky na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy, tak pestrá škála hostů.

První šrapnel do toho hodil Balabán v panelu, který se měl věnovat poučení z historie, a pochopitelně probíral i Mnichov 1938. „Nemá smysl věčně vzlykat nad Mnichovem,“ poznamenal, aby téma posunul k současnosti. „Mělo by nás to poučit o nesamozřejmosti našich spojeneckých vazeb. Tyto vazby jsou najednou zpochybňovány i zpoza oceánu, což je možné vnímat jako bezpečnostní hrozbu.“

Z toho pro mne plyne, že Evropa by se měla víc věnovat sama sobě.

Generál Petr Pavel, bývalý předseda vojenského výboru NATO se pokusil o porovnání definic bezpečnostních hrozeb v NATO, u nás a v Bílém domě. Zaznělo to na okraj debaty, až na konci diskuse:

„Aliance ve svých strategických dokumentech definuje dvě základní bezpečnostní hrozby: na jedné straně asertivní Rusko a jeho přístup, který ne vždycky respektuje mezinárodní pravidla, a na druhé straně terorismus se všemi jeho negativními projevy.“

Pokud budeme poslouchat pozice vrcholného představitele v ČR, tak je to pouze mezinárodní terorismus, o dalších hrozbách uslyšíme jen sporadicky.

Budeme-li poslouchat naše kolegy zpoza oceánu, tak ti dnes vidí na prvním místě jako bezpečnostní hrozbu Čínu, teprve potom to bude terorismus, a pak, třeba na třetím místě, možná, Rusko.“

Je to tedy dost komplikované. Generál přesto varuje, abychom nepodlehli mámení, že tyto problémy mimo se nám budou řešit líp EU a NATO.

Nový ministr zahraničních věcí Tomáš Petříček, či spíše jeho poradce, jehož podklady ministr odevzdaně četl, je velice opatrný a neříká tak, ani tak.

Napřed NATO:

„NATO je pro nás zásadním bezpečnostním pilířem. Navyšovat obranné výdaje k 2 procentům HDP do roku 2024. Budeme spolehlivým spojencem v misích a operacích NATO a EU.“

Ale je tu i debata o evropské obraně:

„Jsem rád, že v Evropě je dosahováno stále širší shody, že v Evropě je nutno posílit evropský alianční prvek, posílit akceschopnost EU, podílet se na obraně euroatlantického prostoru.“

Kam tedy skočit? Kam se přiklonit?

„ČR nechce být stavěna mezi NATO a EU.“

Skočíme tedy oběma směry současně. A kde všude být ve střehu?

„Je nezbytné nazírat na zahraniční investice nejenom jako na přínos, ale taky na možné riziko pro naši bezpečnost.“

S tím bych nakonec souhlasil, kdyby to mělo vést k větší obezřetnosti nad podílem zahraničního kapitálu u nás, ale obávám se, že to tak myšleno nebylo.

Energetické bezpečnosti bylo překvapivě věnováno i hlavní vystoupení generála Pavla. Tvrdil, že „v ruských strategických dokumentech je energetika považovaná za zbraň“ a že „ruské pojetí geopolitiky vychází ze staré teze o ovládnutí střední a východní Evropy, a tím pádem Evropy jako světového ostrova a globální moci.“

Takže kdo má Česko, má Evropu, a kdo má Evropu, má svět? Vzpomínám, jak za revolučních časů v mrazivém lednu 1990 vlasaté hlídky nelitovaly zdraví a nocovaly na ledovém soklu sochy sv. Václava, neboť „kdo má sochu, má i Václavák, a kdo má Václavák, má i Prahu.“

Obecné úvahy ponechme stranou. To, o co tady skutečně jde je, dostavba Dukovan a Temelína: „Nikdo asi nezpochybní, že jaderná energetika v takovém rozsahu vytváří zcela jednoznačně závislosti nejenom na dodávkách paliva, provozu a likvidaci, ale v mnohem širším kontextu vytváří také závislosti v oblasti stavební, finanční, politické a jiné. Konkrétně v případě Ruska by mu dávala neúměrně velký prostor k rozšíření svého vlivu v ČR,“ varoval generál. Zároveň však upozornil, že bychom měli myslet na energetickou soběstačnost, protože v případné krizi nám nikdo nic nedá:

„Ochrana národních zdrojů a jejich maximální využití v době krize je také jedním z klíčových elementů odolnosti jednotlivých států. Takže budeme-li uvažovat o dalším rozvoji energetické báze ČR, po případném uzavírání některých zdrojů bychom měli být stále na paměti, že v případě krize energetická potřeba u všech našich partnerů se bude orientovat především na domácí spotřebu, a pak každý energetický zdroj, který bude k dispozici, se bude hodit.“

Vyznělo to jako ochrana uhelných elektráren, ale to se mi nezdá z bezpečnostního hlediska jako nejprozíravější. Mohlo by nás to vystavit nepřátelství zemí, které se snaží zbrzdit tempo klimatických změn. Napadlo mne, že o to rychleji bychom se měli chytit trendu energetické přeměny, který nám stále uniká, a který radí radikálně snižovat spotřebu a zbytek pokrýt obnovitelnými zdroji. Slunce a vítr jsou zaručený národní zdroj, ty přece máme svoje.

V dalším panelu o ekonomické bezpečnosti zazářil ekonom Jaroslav Ungermann, který teď působí jako poradce premiéra Andreje Babiše:

„Když se budeme bavit o bezpečnosti, jednou z komponent je voda. Řekněte mi, co se za posledních třicet let udělalo, aby ČR měla dostatečné zásoby a zadržovala odtok vody z našeho území. V podstatě nic. Je to především o struktuře zemědělské výroby, kolik humusu budete vracet do půdy, protože každý hydrolog vám řekne, že humus je zásadní pro to, aby půda byla dostatečně porézní a dokázala vodu vsáknout.“

Zkuste taky dneska debatovat o tom, že by se někde měly postavit malé vodní nádrže, a já vám garantuji, že v tu chvíli se zvedne veliký odpor. K tomu je tu ohromná kůrovcová kalamita, která znamená odlesnění velkých ploch. Jak se potom bude vyvíjet adsorpční kapacita lesů, které drží vodu v přírodě?“

Ungermann se dále vyjádřil k tvrzení, že doprava patří ke zdrojům naší prosperity. Uvedl příklad z nedávné návštěvy Bulharska, které pamatujeme jako agrární velmoc. Zašel do Lidlu a zajímalo ho, kolik domácí zeleniny tam najde. Rajčata měli ze Slovenska nebo Itálie. Ta bulharská byla v malinké bedýnce, a byla nejdražší.

„Když se podíváte do českých obchodů, vidíte něco podobného. Dovážíme vepřové maso ze Španělska. A já jenom se tak ptám, kolik tisíc kamionů jezdí přes celou Evropu, vozí produkty – a říkáme tomu prosperita. Když to bude takhle pokračovat dál, tak nám ve skutečnosti zlikvidují zemědělství. Kolik máme soběstačnosti v obyčejném vepřovém mase? Méně než 50 procent. Nemluvě o tom, že když potlačíte živočišnou výrobu, nemáte pak humus do půdy...“

Nakonec ještě zaznamenejme Ungermannovu poznámku k bezpečnosti v jaderné energetice:

„Pro mne je bezpečnost v tom, že ten, kdo tu jadernou elektrárnu staví, už ji někde postavil, ta elektrárna skutečně funguje a funguje bezpečně. A je to elektrárna tři a půlté generace, ne dvojková generace, kterou nám někdo nabízí.“

Doporučil proto každému, kdo se zabývá bezpečností, aby ji zasadil do širšího rámce. Nemělo by v tom být příliš politiky, protože v řadě případů jde o ryze expertní, technická hlediska, která pak v té diskusi chybí. Politika nemůže vládnout nad ekonomikou, nemůže změnit techniku nebo matematiku. Tři a půlté je vždycky šest, a je jedno, v jakém je to kontextu.

Vůbec nejzajímavější byla závěrečná debata o naší (bídne) připravenosti na Společnost 4.0. Tam zazněla poznámka, že české školství připravuje žáky leda tak na Průmysl 1.0 nebo nejvýš 2.0. Ale tomu se chci věnovat v samostatném příspěvku.

URL| <http://literarky.cz/komentare/ostatni/27425-zbynk-fiala-esko-a-evropa-sto-plus>

Šokující výstup Marka Wollnera na akci s generálem Alojzem Lorencem. A výbušné informace, které padly

23.11.2018 politicke-listy.cz str. 00

REPORTÁŽ Velmi zajímavé setkání se v pátek odpoledne odehrálo na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V debatě o listopadu 1989 se tu setkali tehdejší student a dnešní veřejnoprávní reportér Marek Wollner a šéf StB generál Alojz Lorenc. Zejména pro Wollnera bylo setkání velmi trpké a většinu času dával najevo, že by Lorenc neměl být na takové akci vůbec zván, protože byl šéfem „mlátičkové mašinerie“ a ptal se, kde je policie, která by Lorence „sebrala“.

URL| <http://www.politicke-listy.cz/?clanek=181494-Sokujici-vystup-marka-wollnera-na-akci-s-generalem-alojzem-lorencem.-a-vybusne-informace--ktere-padly.html>

Šokující výstup Marka Wollnera na akci s generálem Alojzem Lorencem. A výbušné informace, které padly

23.11.2018 pravdive.eu str. 00

REPORTÁŽ Velmi zajímavé setkání se v pátek odpoledne odehrálo na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V debatě o listopadu 1989 se tu setkali tehdejší student a dnešní veřejnoprávní reportér Marek Wollner a šéf StB generál Alojz Lorenc. Zejména pro Wollnera bylo setkání velmi trpké a většinu času dával najevo, že by Lorenc neměl být na takové akci vůbec zván, protože byl šéfem „mlátičkové mašinerie“, a ptal se, kde je policie, která by Lorence „sebrala“.

URL| <http://pravdive.eu/news/75330/sokujici-vystup-marka-wollnera-na-akci-s-generalem-alojzem-lorencem-a-vybusne-informace-ktere-padly>

Šokující výstup Marka Wollnera na akci s generálem Alojzem Lorencem. A výbušné informace, které padly

23.11.2018 czpravy.cz str. 00

<http://www.parlamentnilisty.cz> - REPORTÁŽ Velmi zajímavé setkání se v pátek odpoledne odehrálo na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy.

V debatě o listopadu 1989 se tu setkali tehdejší student a dnešní veřejnoprávní reportér Marek Wollner a šéf StB generál Alojz Lorenc. Zejména pro Wollnera bylo setkání velmi trpké a většinu času dával najevo, že by Lorenc neměl být na takové akci vůbec zván, protože byl šéfem „mlátičkové mašinerie“, a ptal se, kde je policie, která by Lorence „sebrala“.

URL| <http://www.czpravy.cz/zpravy-novinky/sokujici-vystup-marka-wollnera-na-akci-s-generalem-alojzem-lorencem-a-vybusne-informace-ktere-padly/>

Babišova vláda pokračuje

23.11.2018 ČT 24 str. 01 20:00 90' ČT24

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Možná se odpověď dozvíme dnes večer, ale nejprve tato důležitá čísla. Poměrně zajímavá. 92:90, to je totiž poměr sil při hlasování, ve kterém si menšinová vláda hnutí ANO a sociální demokracie, pravda, podle očekávání udržela důvěru sněmovny. Téměř po 8hodinové debatě kabinet podpořilo 90 poslanců hnutí ANO a KSČM, všichni přítomní zákonodárci z řad sociální demokracie jednání sál ještě před hlasováním opustili, tedy učinili tak, jak avizovali.

Jana ČERNOCHOVÁ /ODS/

Hlasování se zúčastnilo celkem 182 poslanců. Pro návrh hlasovalo 92 poslanců a poslankyň, proti návrhu hlasovalo 90 poslanců a poslankyň. Nikdo se nezdržel.

osoba

Děkuji vám, paní poslankyně. Já tedy konstatuji, že Poslanecká sněmovna návrh usnesení nepřijala.

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Ano, tak takto to skutečně dnes dopadlo a my budeme hodnotit, jak samozřejmě celé hlasování o nedůvěře, tak to, co mu předcházelo. Kauzu Čapí hnízdo, její nejnovější vývoj, a také všechny politické konsekvence. Dva političtí vědci dorazili k nám do studia, je tu Miloš Brunclík z institutu politologických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy, který zároveň působí na CEVRO Institutu. Přeju dobrý večer.

Miloš BRUNCLÍK, politolog, Institut politologických studií **FSV UK**, CEVRO Institut

Dobrý večer.

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

A vedle něj Jakub Charvát, politolog z Metropolitní univerzity v Praze, vítejte také vy. Dobrý večer.

Jakub CHARVÁT, politolog, Metropolitní univerzita Praha

Krásný večer.

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

S dovolením s vámi hned tedy začnu. Já jsem použil samozřejmě, politologové vědí, slova Václava Klause, která následovala po takzvaném Sarajevském atentátu. Teď se bavíme o tom, co následovalo po palermském puči, kdybych měl tedy parafrázovat to, co říká Andrej Babiš. Tak platí skutečně, nic se nestalo, nic nekončí, jedeme dál?

Jakub CHARVÁT, politolog, Metropolitní univerzita Praha

Tak ty výsledky hlasování nějakým způsobem ukazují, že se asi nic tak zásadního z pohledu Andreje Babiše nastalo, ale vidíme, že ono to tak jednoduché úplně není. Myslím, že postoj sociální demokracie ukazuje, že něco se asi děje a není to úplně v pořádku a samozřejmě to, že se vyslovuje nedůvěra vládě a máme tedy pochybnosti kolem premiéra a není znamením toho, že by se nic nedělo a že se nic neděje.

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Souhlasil by Miloš Brunclík?

Miloš BRUNCLÍK, politolog, Institut politologických studií **FSV UK**, CEVRO Institut

Já myslím, že z ústavněprávního hlediska se vlastně nic neděje. Andrej Babiš zůstává premiérem a i kdyby bylo hlasování o nedůvěře úspěšné, tak by premiérem zůstal v demisi a případně i jako nový premiér, protože Miloš Zeman vlastně deklaroval, že by ho stejně jmenoval premiérem novým. Samozřejmě souhlasím s tím, co říká Jakub. V té čistě politické rovině. Andrej Babiš velký problém má a jistě můžeme hovořit o krizi, o vládní krizi, protože ta důvěra ve vládu je nahlodána, ačkoli to klíčové hlasování dnešní přežila.

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Tak vy už jste několik těch důležitých momentů zmínil a dostaneme se k nim podrobněji. Ale to, že se něco děje, to je nábledni. Minimálně se totiž děje to, že aktuálně na Staroměstském náměstí demonstrují lidé, abych použil přímo název té demonstrace, kterou svolala nezisková sdružení. Je to demonstrace nebo pochod za důvěryhodnou vládu, zda se toho děje hodně nebo málo, to nechám na posouzení diváků, za malou chvíli se samozřejmě podíváme živě na Staroměstské náměstí ještě s naším reportérem, který situaci přímo na místě sleduje. Tolik aktuální dění, ale teď zpět o pár hodin. Pojďme se podívat, jak se dnes na schůzi Poslanecké sněmovny hájí nebo zkrátka jak prosazoval to, aby jeho vláda nedostala nedůvěru, sám premiér Andrej Babiš.

Andrej BABIŠ, premiér /ANO/

Novináři mě naháněli jako lovnou zvěř, jako zločince, jako člověka, který nechal unést svého syna. Vzpomeňte si ještě, jakým titulkem byla uvedena celá ta reportáž v pondělí 12. listopadu 2017. Vzpomenete si na to? Slonková a Kubík vypátrali zmizelého Babišova syna. Na svém Twitteru tyhle nájemní žoldáci kampaně proti Babišovi zase psali, že syn premiéra Babiše hovoří o svém nedobrovolném držení na Krymu. Zmizelého, jak zmizelého? Česká politice přece věděla, věděla o něm, Interpol o něm věděl. Třetí otázka, byl to únos? Podle mě neuvěřitelný dotaz. Kdo si myslí, že já jsem nechal unést svého syna? To se všichni zbláznili? Děti jsou to nejvzácnější pro rodiče a pro mě určitě ano. Takže já jenom řeknu, že v době, kdy můj syn napsal o únosu policii dopis, byl pan Protopopov v Praze a můj syn se svou současnou snoubenkou u ní doma na Ukrajině. Takže vzdálenost mezi domnělým únoscem a uneseným 1500 kilometrů. Opatrovník šel na policii, tam všechno vypověděl a pak mého syna dovezl k matce a policii předložil důkazy. Závěry vyšetřování byly a logické a jasné, únos se nestal. Druhá otázka. Jsou pan Protopopov a jeho žena agenti? Absurdní. Ano, i takovéhle absurdní otázky se objevovaly. Opět mi nikdo nevěřil. Ošetřující lékařka Dita Protopopovová nám moc pomohla a ještě jednou jí za všechno moc děkuju. Léčila mého syna a doporučila nám najít si opatrovníka, aby mu pomohl s návratem do společnosti, protože ona prosazuje reformu naší psychiatrické péče, tak jak je to ve Velké Británii. Ne zavírat pacienti do Bohnic a do ústavů, ale léčit je a snažit v běžném životě, v jejich každodenním životě a pomoci. A léčila mého syna, doporučila nám, mně najít si opatrovníka, který by pomohl s návratem do společnosti, ale já jsem nikoho nenašel, protože to není jednoduché a matka mého syna měla jiné povinnosti, takže jsem jí poprosil a požádal o pomoc jejího manžela. A pan Protopopov se s mým synem skamarádil a já jsem byl za to hrozně rád. Přitom je to on, kdo o tom něco ví, tuší, jak náročné to muselo být. Nechci jít do detailů, ale můj syn s panem Protopopovem pracoval, trávil s ním volný čas, jezdili na dovolené, na lyže, na cyklistiku a že si vyjeli na výlet do Ruska, no, a co jako? Moskva a pak Krym. No, a potom, když jim vypršela víza, tak se, tak se vrátili a já samozřejmě jsem nevěděl o každé návštěvě, občas jsem dostal nějakou fotku a až teď vlastně jsem se dozvěděl přesně, jak to všechno fungovalo. A věděl jsem, že si syn našel přítelkyni, a to byla pro mě skvělá zpráva a měl jsem z toho ohromnou radost. Každopádně když teď někdo mluví o bezpečnostním riziku, protože byli na Krymu, tak se musím jenom smát.

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

A zpět na Staroměstské náměstí. Tam se totiž protestuje aktuálně proti vládě. Odpůrci Andreje Babiše tam dorazili pochodem z Hradčanského náměstí a dění tam sleduje Milan Brunclík. Milane, přeju dobrý večer a prosím, pojď nám popsát, jak to tam vypadá?

Milan BRUNCLÍK, redaktor

Hezký večer. Tak čelo toho průvodu, toho pochodu za důvěryhodnou vládu, jak se ta akce jmenuje, dorazilo sem na Staroměstské náměstí zhruba kolem tři čtvrtě na osm večer. Teď lidé stojí před pomníkem Jana Husa, ten dav vlastně ani nedosahuje směrem k Celetné ulici a lidé demisi, chceme slušnou vládu, mají také transparenty, ostatně asi je to vidět i slyšet. Některé ty transparenty jsou také v angličtině, například Police Investigate, tedy policisté vyšetřujte. Organizátoři už na Hradčanském náměstí, kde ten pochod začínal a vyzývali vlastně účastníky, aby informovali například kolemjdoucí, turisty o tom, co se v České republice, konkrétně tedy v Praze děje. A ano, jenom připomenu, ten pochod za důvěryhodnou vládu začal kolem osmnácté hodiny na Hradčanském náměstí. Lidé se sešli pod sochou Tomáše Garrigua Masaryka. Ten, tu akci pořádá spolek Milion chviliek pro demokracii. Je to tedy ten stejný organizátor, který stál i za protesty minulý týden 17. listopadu. No, a lidé se potom vydali Nerudovou ulicí přes Karlův most a Smetanovo nábřeží, Národní třídu právě až sem na Staroměstské náměstí a organizátoři tady slibují tři řečníky a zhruba půlhodinovou demonstraci.

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

A o ní informuje Milan Brunclík. Milane, mockrát díky a Miloš Brunclík a zároveň také Jakub Charvát, dva politologové, kteří sledovali, co samozřejmě dnes celou debatu o možném vyslovení nedůvěry vládě, s námi teď ve studiu Devadesátky. A divák Stanislav ptá se: "Co říkáte na průběh dnešní schůze Poslanecké sněmovny o vyslovení nedůvěry vládě Andreje Babiše a hlavně na vystoupení některých opozičních poslanců. Je to ještě politika? Je nějaká obdoba toho ve světě, kde by opoziční politici takto neomaleně pitvali rodinné poměry politického protivníka?" Tak Jakub Charvát kupříkladu?

Jakub CHARVÁT, politolog, Metropolitní univerzita Praha

Děkuju za tu otázku. No, je to samozřejmě složité, protože pokud se dneska ten spor nebo ta diskuse vede kolem rodiny Andreje Babiše a členů vlastně jeho rodiny tím, že nějakým způsobem jsou zapojeni v té kauze, kolik teda je, vlastně se celý ten spor a celá ta schůze jakoby svolávala a řeší se vyslovení nedůvěry vládě, tak ono samozřejmě se to nějakým způsobem nabízí, ale ta podstata je někde trochu jinde, jaksi to je dobré sledovat a zamýšlet se nad tím, v čem je problém, jestli je v pořádku ty okolnosti, v rámci kterých se pohybuje.

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Na druhou stranu asi není důležité to, proč se to tak děje, ale jak to dopadlo. A to už víme. 92:90. Já jsem říkal na začátku, že to číslo je zajímavé, protože bylo vlastně více poslanců, kteří vyslovili vládě nedůvěru, než těch, kteří ji nevyslovili. A jeden z politologů, profesor politikologie Petr Fiala, shodou okolností toho času předseda ODS, tak to vlastně definoval i ve svém výroku, že předseda vlády dnes přežil hlasování, ale ztratil podporu Poslanecké sněmovny. Je to tak, Miloši Brunclíku? Dá se to tak říci? To je vyjádření politologa nebo politika teďko už?

Miloš BRUNCLÍK, politolog, Institut politologických studií **FSV UK**, CEVRO Institut

Částečně se to tak samozřejmě říci dá, nicméně je potřeba pamatovat na to, co říká ústava a té ústavě se vlastně pak přizpůsobuje chování politiků, takže ČSSD tím, že opustila sál, de facto hlasovala ve prospěch vlády. Kdyby ta pravidla byla jiná, tak možná i ČSSD by se chovala jinak, takže záleží, jak se, jak se na to budeme dívat. Vláda ustála to hlasování o nedůvěře a vlastně to se stalo očekávat.

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

A vnímat to tedy takto striktně skutečně, jak je psáno v ústavě? Protože tam jsou také rozdíly a laik možná těžko chápe, proč tam jsou, když se o důvěře rozhoduje prostou většinou a o nedůvěře většinou absolutní. Tam musí být skutečně ta sto jednička. Jeden hlas přes půlku.

Miloš BRUNCLÍK, politolog, Institut politologických studií **FSV UK**, CEVRO Institut

Ano, je to tak, ta ústava myslím, že je napsána dobře. Umožňuje, ulehčuje vznik vlády, ale zase stěžuje, aby ta vláda byla sesazena, protože u nás ...

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

A to dává smysl tedy?

Miloš BRUNCLÍK, politolog, Institut politologických studií **FSV UK**, CEVRO Institut

Dává to smysl. Je to logické. Já myslím, že je třeba s tím souhlasit, protože u nás a nejenom u nás, ale i v jiných parlamentních režimech vlády jsou někdy velmi slabé a je potřeba je nějakým způsobem posilovat a třeba bránit před opozicí. V některých státech dokonce konstruktivní vyslovení nedůvěry, které vlastně požaduje po opozici, aby nahradila premiéra, aby tím hlasováním rovnou zvolila nového premiéra, respektive novou vládu.

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Ve Španělsku kupříkladu jsme to viděli nedávno, jestli se nepletu.

Miloš BRUNCLÍK, politolog, Institut politologických studií **FSV UK**, CEVRO Institut

Ve Španělsku, v Německu, má to třeba Maďarsko, ale i jiné země v Evropě.

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Mimochodem, ten symbol, já to samozřejmě nechci z vás nějak páčit, ale není to tak tedy, že se vláda skutečně nachází mezi důvěrou a nedůvěrou? Protože to skutečně není obvyklé skóre to 92:90.

Jakub CHARVÁT, politolog, Metropolitní univerzita Praha

Obvyklé skóre to asi úplně není, ale já bych úplně jako nevyvozoval z výsledků hlasování o nedůvěře to, jestli ta vláda ztratila nebo neztratila důvěru Poslanecké sněmovny. To by se asi dalo ověřit tím, pokud by vláda požádala o vyslovení důvěry a viděli bychom, jestli ji ztratila, nebo ne.

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Spojovat to s nějakým zákonem třeba, jak se to tak většinou dělá?

Jakub CHARVÁT, politolog, Metropolitní univerzita Praha

Přesně tak, tak jak vlastně, tak ono by to ani nemuselo být spojeno se zákonem, že jo, ono by, vlastně ta vláda může přijít a požádat v podstatě kdykoliv, ale samozřejmě tím, že ty mechanismy jsou jiné, ty hlasovací kvóra jsou jiná, tak nelze podle mě z toho výsledku hlasování o důvěře vlády vyvozovat to, jestli ta vláda ztratila nebo ne důvěru Poslanecké sněmovny, byť ten výsledek byl 92:90, ale samozřejmě, kdyby se vyslovovala důvěra, tak by se třeba sociální demokracie chovala jinak.

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Natálie se ptá: "Plán B opozice zní: Ať vládne dál koalice ANO a ČSSD s tolerancí KSČM, ale bez Andreje Babiše. Co je to vlastně za plán? Proč se opozice od voleb nechce podílet na vládnutí? Prosazovat svůj program a nebo jí vyhovuje program současné vlády? Miloši Brunclíku?"

Miloš BRUNCLÍK, politolog, Institut politologických studií **FSV UK**, CEVRO Institut

Já myslím, že ta úvaha ANO, ČSSD bez Andreje Babiše je na první pohled logická, nicméně ANO není úplně standardní politickou stranou, v politologii se tomu říká podnikatelská strana, která stojí a padá se svým šéfem, respektive majitelem. A tam vlastně není nikdo, kdo by reálně mohl toho šéfa nahradit, takže tahle ta alternativa vlastně je naprosto nerealistická a ta situace v Poslanecké sněmovně je složitá. Opozice nemá většinu a navíc musíme uvažovat i hráče, který sídlí na Pražském hradě. Tam nelze očekávat, že by Miloš Zeman jmenoval nějakou jinou vládu než vládu Andreje Babiše. Možná nám to jenom neřekl, ale zatím to vypadá tak, že skutečně žádná alternativa, než vláda Andreje Babiše tady není.

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Dnes nám to nepoví. Minimálně ne během našeho vysílání, to už je jisté. To je mimochodem také důvod, proč se tolik mluvilo o roli sociálních demokratů a jak vysvětlil, to, co se nakonec stalo, tedy to, že celý klub ČSSD odešel během hlasování na chodbu, vicepremiér a předseda ČSSD Jan Hamáček na plénu Poslanecké sněmovny. To si teď můžeme připomenout.

Jan HAMÁČEK, vicepremiér, předseda strany /ČSSD/

Samozřejmě, že to, co se děje kolem pana předsedy vlády, tu vládu zatěžuje. A já jsem férově a otevřeně řekl na otázku Václava Moravce, že ten takzvaný slovenský model, kdy došlo k dohodě a do čela vlády se na stejném půdorysu postavil někdo jiný, by to, by tu zátěž z té vlády sejmul. Nicméně všichni víme, jaká je pozice hnutí ANO, které rozhoduje o tom, koho vyšle do čela vlády a samozřejmě známe i postoj pana prezidenta a v této situaci se tady teď vytváří tlak na sociální demokracii, aby shodila vládu, ve které sama sedí. A je jedno, jestli na těch tiskových konferencích opozice je těch zástupců opozice 6 nebo 5, ale je evidentní, že ani v té šestistranné konstelaci ta vláda prostě nemá dostatek hlasů na to, pardon, ta opozice nemá dostatek hlasů na to, aby tu vládu shodila. A tlačí teď na sociální demokracii a někteří už otevřeně říkají, že nás chtějí nahradit. A já se ptám, co by se stalo vlastně po tom, kdyby ta vláda odešla, kdyby ta vláda padla? Vládla by tady nějaká vláda v demisi a nebo i vzhledem k tomu, jak se k situaci staví prezident republiky, tak by tady byl ústavní pat. Z mého pohledu tedy hlasovat o nedůvěře vládě bez představy, co bude poté, není racionálním řešením. Co je do jisté míry racionální, je to, nechat konat orgány činné v trestním řízení, ať žádají odpovědi na otázky, které tady spousta z vás klade premiérovi a dalším. A já vás chci jako ministr vnitra ujistit, že dokud budu ministrem vnitra, tak policie bude mít maximální podporu pro to, aby se všechny ty kauzy a ty otázky vyřešily a nebude se cítit pod politickým nátlakem. Současně také říkám, že racionální ze strany opozice by bylo, když tedy nechce Andreje Babiše v čele vlády, aby se pokusila o to jediné, co zajistí naplnění té její touhy, a to znamená vyvolat předčasné volby. Ale opozice racionálně nepostupuje. Já chci říci, že vzhledem k tomu, že opozice nemá vizi, jak dál, tak ten dnešek je do jisté míry divadlo a je to hlasování proti vládě. Ne pro vládu a i z tohoto důvodu sociální demokracie se závěrečného hlasování nezúčastní.

Šokující výstup Marka Wollnera na akci s generálem Alojzem Lorencem. A výbušné informace, které padly

23.11.2018 parlamentnilisty.cz str. 00

Jakub Vosáhlo

REPORTÁŽ Velmi zajímavé setkání se v pátek odpoledne odehrálo na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V debatě o listopadu 1989 se tu setkali tehdejší student a dnešní veřejnoprávní reportér Marek Wollner a šéf StB generál Alojz Lorenc. Zejména pro Wollnera bylo setkání velmi trpké a většinu času dával najevo, že by Lorenc neměl být na takové akci vůbec zván, protože byl šéfem „mlátičkové mašinerie“, a ptal se, kde je policie, která by Lorence „sebrala“.

Debatu na téma „Listopad 1989“ se konala na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy, pořádal ji Institut komunikačních studií a žurnalistiky. Hosty byli historik Michal Macháček, autor oceňované monografie Gustáva Husáka a expert na období normalizace, dále pak tehdejší vyučující Barbora Osvaldová a tehdejší student žurnalistiky Marek Wollner, dnes hlavní tvář investigativních reportáží ČT. Posledním hostem byl Alojz Lorenc, který byl v roce 1989 šéfem tajné služby StB a první náměstek ministra vnitra. Marek Wollner se do posluchárny **FSV UK** dostavil chvíli před začátkem, generála Lorence nepozdravil a zcela otevřeně jej ignoroval. Naštvaný výraz ale prozrazoval o rozpoložení šéfreportéra ČT mnohé. Jako první ale dostala slovo Barbora Osvaldová. Ta v roce 1989 působila v budově dnešní FSV, tzv. Hollaru, jako pedagog Fakulty žurnalistiky. Vzpomínala, že na žurnalistice to žilo už na podzim 1989. 17. listopadu pak prý s manželem a dětmi byla na demonstraci na Albertově. Cestou se neplánovaně dostali přímo do čela průvodu. Měla pak pocit, že dav začíná panikařit, a proto se svými malými dětmi radši odešla domů. Ještě večer jí prý volal domů její student Tomáš Klvaňa. Studenti se rozhodli, že začnou stávkovat, a ona s nimi prý zůstávala na fakultě jako „pedagogický dozor“. Střídala se prý v této roli asi se dvěma kolegy. Nejdramatičtější okamžiky prý zažila, když se rozšířila fáma, že na Prahu nechala KSČ poslat tanky. Mobily ani internet nebyly a ona měla strach, co se stane s jejími svěřenci, když na fakultu vtrhne armáda. „Nevěděla jsem co, a tak jsem zavolala na ÚV KSČ.“ K její úlevě jí ze

stranické centrály poskytli informaci, že žádný nájezd tanků na Prahu se nekoná. Po ní dostal dotaz po svých zážitcích z roku 1989 Marek Wollner. Ten ale začal úplně jinak. „Já znám tu Sartrovu poučku o vyváženosti vysílání, kde má mít deset minut Hitler a deset minut Židé, ale nesouhlasím s ní,“ spustil evidentně rozčilen. Podle něj je zcela špatným pojetím objektivitu, pokud má on na jedné akci diskutovat s generálem Lorencem. „Pan Lorenc je pro mě organizátorem toho, čemu jsme říkali masakr,“ rozčílil se a tímto můstkem se konečně dostal ke svým zážitkům z roku 1989, podaných ovšem značně rozčileným způsobem. „Byli jsme na Národní třídě, stlačovali nás s obou stran a mysleli jsme si, že je to naše poslední chvíle,“ líčil. Největší tlak a panika podle něj trvala zhruba minutu a půl. Pak se uvolnila ulička v Mikulandské ulici, za kterou ale čekali další policisté a mlátili demonstranty obušky. Wollner sám se prý s přítelkyní schoval v nějakém domě a ven si troufl až po hodině a půl, když jej o „čistém vzduchu“ ujistil jeho kamarád, dnes režisér Marek Najbrt. Pak opět přešel do varování všech účastníků před tím, aby věřili generálu Lorencovi. „Pan Lorenc je nepochybně mazaný, ale je to zločinec,“ udeřil a v sále zavládlo dusno. Ale Reportér ČT pokračoval: „Nechápu, že tu není policie a nesebere ho. Vždyť ho odsoudili na čtyři roky, on se vyhnul spravedlnosti, a teď si budeme povídat, jak to bylo, a on nás bude zahrnovat svými konspiračními teoriemi posvěcenými KGB,“ zuřil Wollner. V tu chvíli z publika vstoupil do debaty historik Petr Blažek, jinak s Wollnerem sympatizující. Tentokrát ale upřesnil jeho informaci o odsouzení generála Lorence tak, že nakonec generál pravomocně dostal patnáct měsíců podmíněně. Následně bylo společnými silami Blažka a Wollnera objasněno, že po roce 1989 byl Lorenc v Česku (již po rozdělení federace) odsouzen vojenským soudem na 4 roky. Před rozsudkem se prý „schoval na Slovensko“, kde nakonec dostal pouze podmínku na 15 měsíců. V situaci, kdy nálada klesla pod bod mrazu a všichni po sobě nejspíše koukali, co se bude dít, si vzal slovo moderátor a snažil se situaci zklidnit. Vrátil se k přirovnání s Hitlerem a Židem a vyprávěl, že nedávno seděl se sociologem Fedorem Gálem, který prý pronesl, že v každém je kus Hitlera a kus Žida. „Nevěřím,“ vykřikla vedle Wollnera doktorka Osvaldová. „Takže tu budeme relativizovat jakékoliv hodnoty?“ zvýšil znovu hrozivě hlas Wollner. Moderátor se pokusil diskutující umravnit, že cílem je hledat Pravdu s velkým P, nikoliv malou soukromou pravdu, kterou má každý z nás. Do toho vstoupil Wollner s pobaveným úsměškem: „A pan Lorenc někdy mluví pravdu?“ Pak dostal poprvé slovo generál Alojz Lorenc. „Já jsem sem byl pozvaný,“ reagoval s pokrčením ramen na Wollnerovy výtky. Pak vyjádřil názor, že potřebujeme diskusi, ve které si věcně vyložíme argumenty. „A třeba pak zjistíme, že si zase tak vzdálení nejsme,“ dodal. Pak reagoval na Wollnerovy výtky, že byl pachatelem „masakru na Národní“. Ujistil, že on s akcí neměl nic společného. „To byla pražská záležitost,“ odkázal na policejní orgány hlavního města. Připustil ale, že má za událost „funkční odpovědnost“ jako první náměstek ministra vnitra. „Hned 18. 11. ráno jsem vydal StB příkaz, aby nijak nezasahovala do dění,“ dodal. Podobně prý následně odpovídal i poslancům, před které byl předvolán. Ohradil se proti Wollnerovým tvrzením, že „utekl před trestem“ na Slovensko. Po rozdělení Československa si prý vybral slovenské občanství prostě proto, že měl slovenskou národnost a se Slovenskem byl mnohem více spojen. Dodal, že před českým vězením se neschovával a objasnil, že ČR tehdy požádala Interpol o mezinárodní zatykač, který jej odmítl se zdůvodněním, že v politických kauzách mezinárodní zatykače nevydává. Následovala další polemika z historikem Blažkem z publika. „Máte to říct, a ne se tu posmívat, že všichni debatují se všemi,“ rozčiloval se Blažek. To už do debaty vstoupil moderátor, který Blažka klidnil slovy, že „není student“ a že tato debata byla určena studentům. „Já jsem člen akademické obce Filosofické fakulty,“ ohradil se historik. Pak moderátorovi vytkl, že nebyl schopen říci základní fakta. Kdosi z publika Blažka vyzval, aby diskutoval slušně, a Lorenc jej informoval: „Podmínka mi uplynula, takže se na mě hledí jako na nestranáho.“ Moderátor pak udělil slovo historiku Michalu Macháčkovi, který mezi Lorencem a Wollnerem s Osvaldovou doposud mlčel, a ten uvedl, že základní informace o generálu Lorencovi chtěl jako historik podat, ale bohužel nedostal slovo. „Takže děkuji Petru Blažkovi,“ podíval se do publika. Pak uvedl, že o minulost a její symboly je dnes zjevně veden zápas. Přitom zmínil například i zpochybňování role Václava Havla, kterého jsme v poslední době z určitých „podivných zdrojů“ svědky. „Můžete Václava Havla vynechat?“ ohradila se Barbora Osvaldová. To nevydržela jedna z dam z publika a vyzvala naopak Osvaldovou: „Můžete přestat vyrušovat?“ Macháček pokračoval výkladem, že v poslední době se mezi historiky pro československý listopad 1989 často rází termín „sametové předání moci“. A pak dostal opět slovo Marek Wollner a začal: „Demokracie je krásná věc, ale dovolává se jí tu bývalý šéf StB.“ Dodal, že kdyby Lorenc po 17. listopadu udělal gesto nesouhlasu a třeba na protest proti masakru studentů rezignoval, byl by ochoten se s ním bavit. „On reprezentoval mlátičkovou mašinerii, kterou jsme až do roku 1989 zažívali na svých kůžích,“ rozhňoval se veřejnoprávní reportér dál. „Oni třeba odvezli lidi za Prahu a nechali je vyklopené někde v pangejtu,“ líčil dále. „Neberu větu o demokracii z úst pana Lorence,“ řekl Wollner dále. A pak připomněl, že bývalý šéf StB nese také vinu za skartaci materiálů StB. Kvůli tomu on prý dnes nemůže vypátrat, kdo na něj na fakultě práskal, i když by to moc chtěl vědět. „Takže víme prd a k tomu prdu nám pan Lorenc ještě přidá přednášku o demokracii,“ skončil zklamaně. Pak ještě dodal, že jeho spolužáka Václava Bartušku chtěli vyhodit ze školy, a kdyby ho nepodrželo vedení fakulty, tak by jej vyhodili. Moderátora zajímalo, kdo by tedy měl rozhodovat, kdo má právo o demokracii hovořit, a kdo ne. „Udělejme z toho debatu o pravdě,“ doporučil šéfreportér ČT. „A k pátrání po pravdě“

nepotřebuju lháře," dodal. A pak se Marek Wollner opět nedal zastavit: „Jaké svědomí ten člověk vůbec má, když vyrůstal v aparátu, který ničil lidi, a nakonec ho i vedl? A on s tím v pohodě spí a ještě nám tu bude vykládat o demokracii?“ Do svého rozčileného projevu Wollner zamíchal i Zdeňka Zbytka, tehdy vojenského velitele, který „přišel do Parlamentu a žádal, aby mohl s tanky vyjet na Prahu“. Jeden muž z publika jej opravil, že Zbytek svá slova nepronесl v Parlamentu, ale na sjezdu JZD v Paláci kultury. Wollner jej probodl pohledem a odsekl: „Vy v těch brýlích taky vypadáte, jako byste k nim patřil.“ Muž se nedal a zvolal: „Pan Wollner lže.“ Následně dostal slovo generál Lorenc, který se zajímal, co nepravdivého tedy řekl, když jej Wollner nazval lhářem. Pak jej ujistil, že o demokracii mu rozhodně vykládat nechce. A rozhodně se prý nezříká odpovědnosti za to, co StB dělala v letech 1985–1989, když ji řídil. Blažek se rozhodl, že Lorencovi dokáže, že lhal, a zpochybnil jeho výrok, že StB po 18. 11. 1989 už do události nezasahovala. „Petr Uhl, Emanuel Mandler, ti byli ještě 18. 11. zatčeni,“ připomněl. Následně se rozproudila trochu zmatečnější výměna názorů o kauze Petra Uhla, který byl zadržen a obviněn z šíření poplašné zprávy o mrtvém studentovi Šmídovi na Národní třídě. Marek Wollner k roli StB po 17. 11. řekl: „StB byla všude mezi námi a vyvolávala paniku a dezinformace. Studenti kolabovali, já přímo tady dával umělý dýchání. A ne vždycky to bylo příjemný jako u některých holek,“ dodal. „StB v listopadu makala na sto procent, akorát už neměli tu sílu, aby si nás vytáhli na Bartolomějskou,“ skončil Wollner a vrátil se k utrápenému výrazu, s nímž poslouchal příspěvky ostatních. Po chvíli se opět chopil slova a zajímalo jej, zda Lorenc má nějaký papír, který by dokazoval, že skutečně přikázal, aby StB po 18. 11. do události nezasahovala. Dodal, že v takové funkci, jaké měl Lorenc, muselo jeho rozhodnutí nepochybně jít úřední cestou. A pak opět Lorencovi promlouval do duše v reakci na jeho výklad, jak se ke kariéře zpravodajce dostal jako uznávaný expert na šifry: „Vy jste nebyl odborník. Vy jste dělal šifranta pro složku totalitního státu. Nebyl jste odborník, byl jste v politickém boji pro totalitní systém,“ tepal do generála. „A co jste dělal v letech 1980–1985?“ přidal se opět z publika historik Blažek. Lorenc odpověděl, že pracoval jako náčelník SNB v Bratislavě. Pak se debata zklidnila a hosté začali odpovídat na otázky moderátora. Wollner si vzpomněl, že zásadnímu zvratu v událostech uvěřil poté, co 24. 11. 1989 odstoupilo předsednictvo ÚV KSČ. Osvaldová přiznala, že ona ve změny uvěřila až ve chvíli, kdy začali na Fakultě žurnalistiky předělávat studijní programy. Generál Lorenc připomněl, že klíčovým faktorem konce komunismu bylo hlavně to, že SSSR ztratil zájem o střední Evropu. „Na nás pak jen záleželo, jak to proběhne,“ dodal. Historik Macháček přednesl výklad o tom, že komunistická elita se ukázala jako neakceschopná. Také připomněl, že již od roku 1987, když byl Gustáv Husák nahrazen v čele strany Milošem Jakešem, byla ve vedení strany nepřehledná situace, které mnozí chtěli využít ve svůj prospěch. Až do listopadu 1989 měly probíhat nejrůznější intriky zejména směrem ke sjezdu KSČ, který byl svolán na jaro 1990. „Oni také ty změny nemohli udělat, protože by si pod sebou podřezali větev,“ připomněl, že stranická elita odvozovala svou autoritu zejména od dokumentů schválených po roce 1968, které velmi omezovaly jakoukoliv možnost reformy. „A lidé to sledovali, a když viděli, co všechno se mění v sousedních zemích, tak to samozřejmě chtěli taky,“ vysvětlil tehdejší postoj veřejnosti. Marek Wollner si myslí, že i když základem „Listopadu“ byly politické dohody, které Macháček nazval „sametové předání moci“, byly podle něj rozhodujícím faktorem statisíce lidí na náměstí. „Bez toho by to pokračovalo dál,“ myslí si. Komunisté podle něj navzdory tomu, co vykládá generál Lorenc, rozhodně neměli zájem odevzdat moc. „Stále posílali psy a vodní děla proti lidem, kteří si přišli zazpívat hymnu,“ shrnul. Pak vykládal, jak jako student žurnalistiky zažil všechny demonstrace kromě 21. 8. 1988, kdy se k dvacátému výročí srpna 1968 konala první větší demonstrace, ale on bohužel zrovna byl se školou na chmelové brigádě. „A pan Lorenc u toho seděl, měl ucho na aparátu, a nezasáhl,“ dodal zklamaně. Podle Osvaldové byla klíčovým momentem revoluce generální stávka, která ukázala, že proti komunistům stojí skutečně všichni. Generál Lorenc pak vykládal (s poznámkou mířenou k Wollnerovi, že je to prokazatelné a nachází se to dokonce ve spise jeho trestní kauzy), že si již v srpnu 1988 zavolal mluvčího vlády Miroslava Pavla a vyzval ho, aby vláda v Praze vyhradila prostor, kde by se dalo demonstrovat. A pár týdnů na to byla povolena demonstrace opozice na Škroupově náměstí, jak Lorenc dodal. V dalším výkladu Lorenc zmínil, že se v roce 1988 sešel „se svým partnerem, šéfem sovětské KGB“. „Partner nebo nadřízený?“ ušklíbl se Wollner. Ten poté rozporoval i Lorencova slova o „pražském Hyde Parku“. „Ta demonstrace na Škroupově náměstí byla jenom proto, že přijel Mitterand. A ekonomika byla zoufalá, tak chtěli zakázky. Takže role pana Lorence nebyla žádná,“ skončil pobaveně. Pak se ohradil proti tomu, že by se jednalo o „sametové předání moci“, jak dnes říkají historici. On to prý tehdy jako účastník vnímal mnohem dramatičtěji. Vzpomínal, jak museli jako stávkující studenti bojovat o každou hloupost, třeba o kopírku na letáky. „Přišli jsme za rektorem, ať nám půjčí kopírku. On nám ji nedal a ještě nám řekl, že až to prohrájeme, tak nás všechny vyházi,“ vzpomínal. Podle něj to tehdy bylo: „buď my, nebo oni“. „Dneska zpětně můžeme říct, že to bylo sametové předání moci, ale kdybychom to nevyhráli, tak tady dneska sedí pan Lorenc, ale já tu nesedím.“ A k Lorencovým výzvám k diskusi dodal, že diskutovat měl tehdy, když byl v pozici, kdy mohl něco ovlivnit. „Ale tehdy na žádost o diskusi přišla jediná odpověď – bílý obušek,“ dodal. Historik Macháček dodal, že již před listopadem 1989 bylo zřejmé, že dojde ke změnám, protože i v KSČ byl velký tlak na změny. „Ale nebylo jasné, jak daleko by ty změny zašly,“ dodal. Marek Wollner se pak vyznal, že dodnes ve své práci drží odkaz 17.

listopadu. „Celou kariéru se řídím tím transparentem, který tehdy byl na fakultě: Chceme psát pravdu.“ Kvůli tomu má prý problémy s politiky ze všech vlád, protože si lpí na tom, že jako novinář má vládu kontrolovat. Pak dodal, že debatu s generálem Lorencem prostě nedokáže vnímat jako souboj, kdo je lepší, a vnímá jej osobně, protože jde o demokracii. V tom se k němu přidala i Barbora Osvaldová: „Já mám nevýhodu, že mám paměť, a vzpomínám si, jak to bylo. Takže nedokážu být neutrální.“ Těmito vyznáními se tón debaty výrazně zklidnil a ta pokračovala ve věcném duchu. Historik Macháček zmínil, že demokracii máme již téměř třicet let, mnohem déle, než vydržela první republika, a přijdou nám jako samozřejmé věci, které rozhodně samozřejmé nejsou. Generál Lorenc oživil debatu informací, že to málokdo ví, ale po roce 1986, když zkrachovala jednání Reagan–Gorbačov v Reykjavíku, nebyla vůbec nereálnou variantou světová válka s užitím atomových zbraní. A Marek Wollner uznal, že v běžné diskusi se s generálem Lorencem dá mluvit. Což prý ale rozhodně neznamená, že by v něm přestal vidět symbol „mlátičkové mašinerie“.

URL| http://www.parlamentnilisty.cz/arena/monitor/Sokujici-vystup-Marka-Wollnera-na-akci-s-generalem-Alojzem-Lorencem-A-vybusne-informace-ktere-padly-560694?utm_source=nm&utm_medium=xml

Šokující výstup Marka Wollnera na akci s generálem Alojzem Lorencem. A výbušné informace, které padly

23.11.2018 parlamentnilisty.cz str. 00

REPORTÁŽ Velmi zajímavé setkání se v pátek odpoledne odehrálo na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V debatě o listopadu 1989 se tu setkali tehdejší student a dnešní veřejnoprávní reportér Marek Wollner a šéf StB generál Alojz Lorenc. Zejména pro Wollnera bylo setkání velmi trpké a většinu času dával najevo, že by Lorenc neměl být na takové akci vůbec zván, protože byl šéfem „mlátičkové mašinerie“ a ptal se, kde je policie, která by Lorence „sebrala“.

Debatu na téma „Listopad 1989“ se konala na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy, pořádal ji Institut komunikačních studií a žurnalistiky. Hosty byli historik Michal Macháček, autor oceňované monografie Gustáva Husáka a expert na období normalizace, dále pak tehdejší vyučující Barbora Osvaldová a tehdejší student žurnalistiky Marek Wollner, dnes hlavní tvář investigativních reportáží ČT. Posledním hostem byl Alojz Lorenc, který byl v roce 1989 šéfem tajné služby StB a první náměstek ministra vnitra.

Marek Wollner se do posluchárny **FSV UK** dostavil chvíli před začátkem, generála Lorence nepozdravil a zcela otevřeně jej ignoroval. Naštvaný výraz ale prozrazoval o rozpoložení šéfreportéra ČT mnohé.

Jako první ale dostala slovo Barbora Osvaldová. Ta v roce 1989 působila v budově dnešní FSV, tzv. Hollaru, jako pedagog Fakulty žurnalistiky. Vzpomínala, že na žurnalistice to žilo už na podzim 1989. 17. listopadu pak prý s manželem a dětmi byla na demonstraci na Albertově. Cestou se neplánovaně dostali přímo do čela průvodu. Měla pak pocit, že dav začíná panikařit, a proto se svými malými dětmi radši odešla domů.

Ještě večer jí prý volal domů její student Tomáš Klvaňa. Studenti se rozhodli, že začnou stávkovat, a ona s nimi prý zůstávala na fakultě jako „pedagogický dozor“. Střídala se prý v této roli asi se dvěma kolegy.

Nejdramatičtější okamžiky prý zažila, když se rozšířila fáma, že na Prahu nechala KSČ poslat tanky. Mobyly ani internet nebyly a ona měla strach, co se stane s jejími svěřenci, když na fakultu vtrhne armáda. „Nevěděla jsem co, a tak jsem zavolala na ÚV KSČ.“ K její úlevě jí ze stranické centrály poskytli informaci, že žádný nájezd tanků na Prahu se nekoná.

Po ní dostal dotaz po svých zážitcích z roku 1989 Marek Wollner. Ten ale začal úplně jinak. „Já znám tu Sartrovu poučku o vyváženosti vysílání, kde má mít deset minut Hitler a deset minut Židé, ale nesouhlasím s ní,“ spustil evidentně rozčilen.

Podle něj je zcela špatným pojetím objektivity, pokud má on na jedné akci diskutovat s generálem Lorencem. „Pan Lorenc je pro mě organizátorem toho, čemu jsme říkali masakr,“ rozčílil se a tímto můstkem se konečně dostal ke svým zážitkům z roku 1989, podaných ovšem značně rozčíleným způsobem. „Byli jsme na Národní třídě, stlačovali nás s obou stran a mysleli jsme si, že je to naše poslední chvíle,“ líčil. Největší tlak a panika podle něj trvala zhruba minutu a půl. Pak se uvolnila ulička v Mikulanské ulici, za kterou ale čekali další policisté a mlátili demonstranty obušky. Wollner sám se prý s přítelkyní schoval v nějakém domě a ven si troufl až po hodině a půl, když jej o „čistém vzduchu“ ujistil jeho kamarád, dnes režisér Marek Najbrt.

Pak opět přešel do varování všech účastníků před tím, aby věřili generálu Lorencovi. „Pan Lorenc je nepochybně mazaný, ale je to zločinec,“ udeřil a v sále zavládlo dusno. Ale Reportér ČT pokračoval: „Nechápu, že tu není policie a nesebere ho. Vždyť ho odsoudili na čtyři roky, on se vyhnul spravedlnosti, a teď si budeme povídat, jak to bylo, a on nás bude zahrnovat svými konspiračními teoriemi, posvěcenými KGB,“ zuřil Wollner.

V tu chvíli vstoupil do debaty z publika historik Petr Blažek, jinak s Wollnerem sympatizující. Tentokrát ale upřesnil jeho informaci o odsouzení generála Lorence tak, že nakonec generál pravomocně dostal patnáct měsíců podmíněně. Následně bylo společnými silami Blažka a Wollnera objasněno, že po roce 1989 byl Lorenc v Česku (již po rozdělení federace) odsouzen vojenským soudem na 4 roky. Před rozsudkem se prý „schoval na Slovensko“, kde nakonec dostal pouze podmínku na 15 měsíců.

V situaci, kdy nálada klesla pod bod mrazu a všichni po sobě nejistě koukali, co se bude dít, si vzal slovo moderátor a snažil se situaci zklidnit. Vrátil se k přirovnání s Hitlerem a Židem a vyprávěl, že nedávno seděl se sociologem Fedorem Gálem, který prý pronesl, že v každém je kus Hitlera a kus Žida. „Nevěřím,“ vykřikla vedle Wollnera doktorka Osvaldová. „Takže tu budeme relativizovat jakékoliv hodnoty?“ zvýšil znovu hrozivě hlas Wollner.

Moderátor se pokusil diskutující umravnit, že cílem je hledat Pravdu s velkým P, nikoliv malou soukromou pravdu, kterou má každý z nás. Do toho vstoupil Wollner s pobaveným úsměškem: „A pan Lorenc někdy mluví pravdu?“

Pak dostal poprvé slovo generál Alojz Lorenc. „Já jsem sem byl pozvaný,“ reagoval s pokrčením ramen na Wollnerovy výtky. Pak vyjádřil názor, že potřebujeme diskusi, ve které si věcně vyložíme argumenty. „A třeba pak zjistíme, že si zase tak vzdálení nejsme,“ dodal.

Pak reagoval na Wollnerovy výtky, že byl pachatelem „masakru na Národní“. Ujistil, že on s akcí neměl nic společného. „To byla pražská záležitost,“ odkázal na policejní orgány hlavního města. Připustil ale, že má za událost „funkční odpovědnost“ jako první náměstek ministra vnitra.

„Hned 18. 11. ráno jsem vydal StB příkaz, aby nijak nezasahovala do dění,“ dodal. Podobně prý následně odpovídal i poslancům, před které byl předvolán.

Ohradil se proti Wollnerovým tvrzením, že „utekl před trestem“ na Slovensko. Po rozdělení Československa si prý vybral slovenské občanství prostě proto, že měl slovenskou národnost a se Slovenskem byl mnohem více spojen. Dodal, že před českým vězením se neschoval a objasnil, že ČR tehdy požádala Interpol o mezinárodní zatykač, který jej odmítl se zdůvodněním, že v politických kauzách mezinárodní zatykače nevydává. Následovala další polemika z historikem Blažkem z publika. „Máte to říct, a ne se tu posmívat, že všichni debatují se všemi,“ rozčiloval se Blažek.

To už do debaty vstoupil moderátor, který Blažka klidnil slovy, že „není student“ a že tato debata byla určena studentům. „Já jsem člen akademické obce Filosofické fakulty,“ ohradil se historik. Pak moderátorovi vytkl, že nebyl schopen říci základní fakta. Kdosi z publika Blažka vyzval, aby diskutoval slušně a Lorenc jej informoval: „Podmínka mi uplynula, takže se na mě hledí jako na netrestaného.“

Moderátor pak udělil slovo historiku Michalu Macháčkovi, který mezi Lorencem a Wollnerem s Osvaldovou doposud mlčel a uvedl, že základní informace o generálu Lorencovi chtěl jako historik podat, ale bohužel nedostal slovo. „Takže děkuji Petru Blažkovi,“ podíval se do publika. Pak uvedl, že o minulost a její symboly je dnes zjevně veden zápas. Přitom zmínil například i zpochybňování role Václava Havla, kterého jsme v poslední době z určitých „podivných zdrojů“ svědky.

„Můžete Václava Havla vynechat?“ ohradila se Barbora Osvaldová. To nevydržela jedna z dam z publika a vyzvala naopak Osvaldovou: „Můžete přestat vyrušovat?“

Macháček pokračoval výkladem, že v poslední době se mezi historiky pro československý listopad 1989 často razí termín „sametové předání moci“.

A pak dostal opět slovo Marek Wollner a začal: „Demokracie je krásná věc, ale dovolává se jí tu bývalý šéf StB.“ Dodal, že kdyby Lorenc po 17. listopadu udělal gesto nesouhlasu a třeba na protest proti masakru studentů rezignoval, byl by ochoten se s ním bavit. „On reprezentoval mlátičkovou mašinerii, kterou jsme až do roku 1989 zažívali na svých kůžích,“ rozohňoval se veřejnoprávní reportér dál. „Oni třeba odvezli lidi za Prahu a nechali je vyklopené někde v pangejtu,“ líčil dále.

„Neberu větu o demokracii z úst pana Lorence,“ řekl Wollner dále. A pak připomněl, že bývalý šéf StB má také vinu za skartaci materiálů StB. Kvůli tomu on prý dnes nemůže vypátrat, kdo na něj na fakultě práskal, i když by to moc chtěl vědět. „Takže víme prd a k tomu prdu nám pan Lorenc ještě přidá přednášku o demokracii,“ skončil zklamaně. Pak ještě dodal, že jeho spolužáka Václava Bartušku chtěli vyhodit ze školy, a kdyby ho nepodrželo vedení fakulty, tak by jej vyhodili.

Moderátora zajímalo, kdo by tedy měl rozhodovat, kdo má právo o demokracii hovořit, a kdo ne. „Udělejme z toho debatu o pravdě,“ doporučil šéfreportér ČT. „A k pátrání po pravdě nepotřebuju lháře,“ dodal. A pak se Marek Wollner opět nedal zastavit: „Jaké svědomí ten člověk vůbec má, když vyrůstal v aparátu, který ničil lidi, a nakonec ho i vedl? A on s tím v pohodě spí a ještě nám tu bude vykládat o demokracii?“

Do svého rozčileného projevu Wollner zamíchal i Zdeňka Zbytka, tehdy vojenského velitele, který „přišel do Parlamentu a žádal, aby mohl s tanky vyjet na Prahu“. Jeden muž z publika jej opravil, že Zbytek svá slova nepronesl v parlamentu, ale na sjezdu JZD v Paláci kultury. Wollner jej probodl pohledem a odsekl: „Vy v těch brýlích taky vypadáte, jako byste k nim patřil.“ Muž se nedal a zvolal: „Pan Wollner lže“.

Následně dostal slovo generál Lorenc, který se zajímal, co nepravdivého tedy řekl, když jej Wollner nazval lhářem. Pak jej ujistil, že o demokracii mu rozhodně vykládat nechce. A rozhodně se prý nezříká odpovědnosti za to, co StB dělala v letech 1985-1989, když ji řídil.

Blažek se rozhodl, že Lorencovi dokáže, že lhal, a zpochybnil jeho výrok, že StB po 18.11.1989 už do události nezasahovala. „Petr Uhl, Emanuel Mandler, ti byli ještě 18.11. zatčeni,“ připomněl.

Následně se rozproudila trochu zmatečnější výměna názorů o kauze Petra Uhla, který byl zadržen a obviněn z šíření poplašné zprávy o mrtvém studentovi Šmídovi na Národní třídě.

Marek Wollner k roli StB po 17.11. řekl: „StB byla všude mezi námi a vyvolávala paniku a dezinformace. Studenti kolabovali, já přímo tady dával umělý dýchání. A ne vždycky to bylo příjemný, jako u některých holek,“ dodal.

„StB v Listopadu makala na sto procent, akorát už neměli tu sílu, aby si nás vytáhli na Bartolomějskou,“ skončil Wollner a vrátil se k utrápenému výrazu, s nímž poslouchal příspěvky ostatních.

Po chvíli se opět chopil slova a zajímalo jej, zda Lorenc má nějaký papír, který by dokazoval, že skutečně přikázal, aby StB po 18.11. do událostí nezasahovala. Dodal, že v takové funkci, jaké měl Lorenc, muselo jeho rozhodnutí nepochybně jít úřední cestou.

A pak opět Lorencovi promlouval do duše v reakci na jeho výklad, jak se ke kariéře zpravodajce dostal jako uznávaný expert na šifry: „Vy jste nebyl odborník. Vy jste dělal šifranta pro složku totalitního státu. Nebyl jste odborník, byl jste v politickém boji pro totalitní systém,“ tepal do generála.

„A co jste dělal v letech 1980- 1985“, přidal se opět z publika historik Blažek. Lorenc odpověděl, že pracoval jako náčelník SNB v Bratislavě.

Pak se debata zklidnila a hosté začali odpovídat na otázky moderátora. Wollner si vzpomněl, že zásadnímu zvratu v událostech uvěřil poté, co 24.11.1989 odstoupilo předsednictvo ÚV KSČ. Osvaldová přiznala, že ona ve změny uvěřila až ve chvíli, kdy začali na fakultě žurnalistiky předělávat studijní programy.

Generál Lorenc připomněl, že klíčovým faktorem konce komunismu bylo hlavně to, že SSSR ztratil zájem o střední Evropu. „Na nás pak jen záleželo, jak to proběhne,“ dodal.

Historik Macháček přednesl výklad o tom, že ko munistická elita se ukázala jako neakceschopná. Také připomněl, že již od roku 1987, když byl Gustáv Husák nahrazen v čele strany Milošem Jakešem, byla ve vedení strany nepřehledná situace, které mnozí chtěli využít ve svůj prospěch. Až do listopadu 1989 měly probíhat nejrůznější intriky zejména směrem ke sjezdu KSČ, který byl svolán na jaro 1990.

„Oni také ty změny nemohli udělat, protože by si pod sebou podřezali větev,“ připomněl, že stranická elita odvozovala svou autoritu zejména od dokumentů schválených po roce 1968, které velmi omezovaly jakoukoliv možnost reformy.

„A lidé to sledovali, a když viděli, co všechno se mění v sousedních zemích, tak to samozřejmě chtěli taky,“ vysvětlil tehdejší postoj veřejnosti.

Marek Wollner si myslí, že i když základem Listopadu byly politické dohody, které Macháček nazval „Sametové předání moci“. Podle něj byli rozhodujícím faktorem statisíce lidí na náměstí. „Bez toho by to pokračovalo dál,“ myslí si.

Komunisté podle něj navzdory tomu, co vykládá generál Lorenc, rozhodně neměli zájem odevzdat moc. „Stále posílali psy a vodní děla proti lidem, kteří si přišli zazpívat hymnu,“ shrnul. Pak vykládal, jak jako student žurnalistiky zažil všechny demonstrace kromě 21.8.1988, kdy se k dvacátému výročí srpna 1968 konala první větší demonstrace, ale on bohužel zrovna byl se školou na chmelové brigádě. „A pan Lorenc u toho seděl, měl ucho na aparátu, a nezasáhl,“ dodal zklamaně.

Podle Osvaldové byla klíčovým momentem revoluce generální stávkou, která ukázala, že proti komunistům stojí skutečně všichni.

Generál Lorenc pak vykládal (s poznámkou mířenou k Wollnerovi, že je to prokazatelné a nachází se to dokonce ve spise jeho trestní kauzy), že si již v srpnu 1988 zavolal mluvčího vlády Miroslava Pavla a vyzval ho, aby vláda v Praze vyhradila prostor, kde by se dalo demonstrovat. A pár týdnů na to byla povolena demonstrace opozice na Škroupově náměstí, jak Lorenc dodal.

V dalším výkladu Lorenc zmínil, že se v roce 1988 sešel „se svým partnerem, šéfem sovětské KGB“. „Partner nebo nadřízený?“, ušklíbl se Wollner.

Ten poté rozporoval i Lorencova slova o „Pražském Hyde Parku“. „Ta demonstrace na Škroupově náměstí byla jenom proto, že přijel Mitterand. A ekonomika byla zoufalá, tak chtěli zakázku. Takže role pana Lorence nebyla žádná,“ skončil pobaveně.

Pak se ohradil proti tomu, že by se jednalo o „sametové předání moci“, jak dnes říkají historici. On to prý tehdy jako účastník vnímal mnohem dramatičtěji. Vzpomínal, jak museli jako stávkující studenti bojovat o každou hloupost, třeba o kopírku na letáky. „Přišli jsme za rektorem, ať nám půjčí kopírku. On nám ji nedal a ještě nám řekl, že až to prohrájeme, tak nás všechny vyhází,“ vzpomínal.

Podle něj to tehdy bylo „buď my, nebo oni“. „Dneska zpětně můžeme říct, že to bylo sametové předání moci, ale kdybychom to nevyhráli, tak tady dneska sedí pan Lorenc, ale já tu nesedím“.

A k Lorencovým výzvám k diskusi dodal, že diskutovat měl tehdy, když byl v pozici, kdy mohl něco ovlivnit. „Ale tehdy na žádost o diskusi přišla jediná odpověď- bílá obušek,“ dodal.

Historik Macháček dodal, že již před Listopadem 1989 bylo zřejmé, že dojde ke změnám, protože i v KSČ byl velký tlak na změny. „Ale nebylo jasné, jak daleko by ty změny zašly,“ dodal.

Marek Wollner se pak vyznal, že dodnes ve své práci drží odkaz 17. listopadu. „Celou kariéru se řídím tím transparentem, který tehdy byl na fakultě: Chceme psát pravdu“. Kvůli tomu má prý problémy s politiky ze všech vlád, protože si líbí na tom, že jako novinář má vládu kontrolovat.

Pak dodal, že debatu s generálem Lorencem prostě nedokáže vnímat jako souboj, kdo je lepší, a vnímá její osobně, protože jde o demokracii.

V tom se k němu přidala i Barbora Osvaldová: „Já mám nevýhodu, že mám paměť a vzpomínám si, jak to bylo. Takže nedokážu být neutrální“.

Těmito vyznáními se tón debaty výrazně zklidnil a pokračovala ve věcném duchu. Historik Macháček zmínil, že demokracii máme již téměř třicet let, mnohem déle, než vydržela První republika, a přijdou nám jako samozřejmé věci, které rozhodně samozřejmé nejsou.

Generál Lorenc oživil debatu informací, že to málokdo ví, ale po roce 1986, kdy zkrachovala jednání Reagan-Gorbačov v Reykjavíku, nebyla vůbec nereálnou variantou světová válka s užitím atomových zbraní.

A Marek Wollner uznal, že v běžné diskusi se s generálem Lorencem dá mluvit. Což prý ale rozhodně neznamená, že by v něm přestal vidět symbol „mlátičkového systému“.

Jste politik? Zveřejněte bez redakčních úprav vše, co chcete. Zaregistrujte se ZDE.

Jste čtenář a chcete komunikovat se svými zastupiteli? Zaregistrujte se ZDE.

Foto: archiv ČT Popisek: Novinář a spisovatel Marek Wollner.

URL| <https://www.parlamentnilisty.cz/arena/monitor/Sokujici-vystup-Marka-Wollnera-na-akci-s-generalem-Alojzem-Lorencem-A-vybusne-informace-ktere-padly-560694>

Šokující výstup Marka Wollnera na akci s generálem Alojzem Lorencem. A výbušné informace, které padly

23.11.2018 politicke-listy.cz str. 00

Jaroslav Hodík, Reportérů Čt

REPORTÁŽ Velmi zajímavé setkání se v pátek odpoledne odehrálo na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy.

V debatě o listopadu 1989 se tu setkali tehdejší student a dnešní veřejnoprávní reportér Marek Wollner a šéf StB generál Alojz Lorenc. Zejména pro Wollnera bylo setkání velmi trpké a většinu času dával najevo, že by Lorenc neměl být na takové akce vůbec zván, protože byl šéfem „mlátičkové mašinerie“, a ptal se, kde je policie, která by Lorence „sebrala“.

Anketa

Kdyby se prokázalo, že Babiš čerpal dotaci na Čapí hnízdo neoprávněně, vadilo by vám to?

Vadilo

13%

Nevadilo

87% hlasovalo: 13856 lidí

Debatu na téma „Listopad 1989“ se konala na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy, pořádal ji Institut komunikačních studií a žurnalistiky. Hosty byli historik Michal Macháček, autor oceňované monografie Gustáva Husáka a expert na období normalizace, dále pak tehdejší vyučující Barbora Osvaldová a tehdejší student

žurnalistiky Marek Wollner, dnes hlavní tvář investigativních reportáží ČT. Posledním hostem byl Alojz Lorenc, který byl v roce 1989 šéfem tajné služby StB a první náměstek ministra vnitra.

Marek Wollner se do posluchárny **FSV UK** dostavil chvíli před začátkem, generála Lorence nepozdravil a zcela otevřeně jej ignoroval. Naštvaný výraz ale prozrazoval o rozpoležení šéfreportéra ČT mnohé.

Jako první ale dostala slovo Barbora Osvaldová. Ta v roce 1989 působila v budově dnešní FSV, tzv. Hollaru, jako pedagog Fakulty žurnalistiky. Vzpomínala, že na žurnalistice to žilo už na podzim 1989. 17. listopadu pak prý s manželem a dětmi byla na demonstraci na Albertově. Cestou se neplánovaně dostali přímo do čela průvodu. Měla pak pocit, že dav začíná panikařit, a proto se svými malými dětmi radši odešla domů.

Ještě večer jí prý volal domů její student Tomáš Klvaňa. Studenti se rozhodli, že začnou stávkovat, a ona s nimi prý zůstávala na fakultě jako „pedagogický dozor“. Střídala se prý v této roli asi se dvěma kolegy.

Nejdramatičtější okamžiky prý zažila, když se rozšířila fáma, že na Prahu nechala KSČ poslat tanky. Mobily ani internet nebyly a ona měla strach, co se stane s jejími svěřenci, když na fakultu vtrhne armáda. „Nevěděla jsem co, a tak jsem zavolala na ÚV KSČ.“ K její úlevě jí ze stranické centrály poskytli informaci, že žádný nájezd tanků na Prahu se nekoná.

Po ní dostal dotaz po svých zážitcích z roku 1989 Marek Wollner. Ten ale začal úplně jinak. „Já znám tu Sartrovu poučku o vyváženosti vysílání, kde má mít deset minut Hitler a deset minut Židé, ale nesouhlasím s ní,“ spustil evidentně rozčilen.

Podle něj je zcela špatným pojetím objektivitu, pokud má on na jedné akci diskutovat s generálem Lorencem. „Pan Lorenc je pro mě organizátorem toho, čemu jsme říkali masakr,“ rozčilil se a tímto můstkem se konečně dostal ke svým zážitkům z roku 1989, podaných ovšem značně rozčileným způsobem. „Byli jsme na Národní třídě, stlačovali nás s obou stran a mysleli jsme si, že je to naše poslední chvíle,“ líčil. Největší tlak a panika podle něj trvala zhruba minutu a půl. Pak se uvolnila ulička v Mikulanské ulici, za kterou ale čekali další policisté a mlátili demonstranty obušky. Wollner sám se prý s přítelkyní schoval v nějakém domě a ven si troufl až po hodině a půl, když jej o „čistém vzduchu“ ujistil jeho kamarád, dnes režisér Marek Najbrt.

Pak opět přešel do varování všech účastníků před tím, aby věřili generálu Lorencovi. „Pan Lorenc je nepochybně mazaný, ale je to zločinec,“ udeřil a v sále zavládlo dusno. Ale Reportér ČT pokračoval: „Nechápu, že tu není policie a nesebere ho. Vždyť ho odsoudili na čtyři roky, on se vyhnul spravedlnosti, a teď si budeme povídat, jak to bylo, a on nás bude zahrnovat svými konspiračními teoriemi, posvěcenými KGB,“ zuřil Wollner.

V tu chvíli vstoupil do debaty z publika historik Petr Blažek, jinak s Wollnerem sympatizující. Tentokrát ale upřesnil jeho informaci o odsouzení generála Lorence tak, že nakonec generál pravomocně dostal patnáct měsíců podmíněně. Následně bylo společnými silami Blažka a Wollnera objasněno, že po roce 1989 byl Lorenc v Česku (již po rozdělení federace) odsouzen vojenským soudem na 4 roky. Před rozsudkem se prý „schoval na Slovensko“, kde nakonec dostal pouze podmínku na 15 měsíců.

V situaci, kdy nálada klesla pod bod mrazu a všichni po sobě nejistě koukali, co se bude dít, si vzal slovo moderátor a snažil se situaci zklidnit. Vrátil se k přirovnání s Hitlerem a Židem a vyprávěl, že nedávno seděl se sociologem Fedorem Gálem, který prý pronesl, že v každém je kus Hitlera a kus Žida. „Nevěřím,“ vykřikla vedle Wollnera doktorka Osvaldová. „Takže tu budeme relativizovat jakékoliv hodnoty?“ zvýšil znovu hrozivě hlas Wollner.

Moderátor se pokusil diskutující umravnit, že cílem je hledat Pravdu s velkým P, nikoliv malou soukromou pravdu, kterou má každý z nás. Do toho vstoupil Wollner s pobaveným úsměškem: „A pan Lorenc někdy mluví pravdu?“

Pak dostal poprvé slovo generál Alojz Lorenc. „Já jsem sem byl pozvaný,“ reagoval s pokrčením ramen na Wollnerovy výtky. Pak vyjádřil názor, že potřebujeme diskusi, ve které si věcně vyložíme argumenty. „A třeba pak zjistíme, že si zase tak vzdálení nejsme,“ dodal.

Pak reagoval na Wollnerovy výtky, že byl pachatelem „masakru na Národní“. Ujistil, že on s akcí neměl nic společného. „To byla pražská záležitost,“ odkázal na policejní orgány hlavního města. Připustil ale, že má za událost „funkční odpovědnost“ jako první náměstek ministra vnitra.

„Hned 18. 11. ráno jsem vydal StB příkaz, aby nijak nezasahovala do dění,“ dodal. Podobně prý následně odpovídal i poslancům, před které byl předvolán.

Ohradil se proti Wollnerovým tvrzením, že „utekl před trestem“ na Slovensko. Po rozdělení Československa si prý vybral slovenské občanství prostě proto, že měl slovenskou národnost a se Slovenskem byl mnohem více spojen. Dodal, že před českým vězením se neschovával a objasnil, že ČR tehdy požádala Interpol o mezinárodní zatykač, který jej odmítl se zdůvodněním, že v politických kauzách mezinárodní zatykače nevydává. Následovala další polemika z historikem Blažkem z publika. „Máte to říct, a ne se tu posmívat, že všichni debatují se všemi,“ rozčiloval se Blažek.

To už do debaty vstoupil moderátor, který Blažka klidnil slovy, že „není student“ a že tato debata byla určena studentům. „Já jsem člen akademické obce Filosofické fakulty,“ ohradil se historik. Pak moderátorovi vytkl, že

nebyl schopen říci základní fakta. Kdosi z publika Blažka vyzval, aby diskutoval slušně a Lorenc jej informoval: „Podmínka mi uplynula, takže se na mě hledí jako na netrestaného.“

Moderátor pak udělil slovo historiku Michalu Macháčkovi, který mezi Lorencem a Wollnerem s Osvaldovou doposud mlčel a uvedl, že základní informace o generálu Lorencovi chtěl jako historik podat, ale bohužel nedostal slovo. „Takže děkuji Petru Blažkovi,“ podíval se do publika. Pak uvedl, že o minulost a její symboly je dnes zjevně veden zápas. Přitom zmínil například i zpochybňování role Václava Havla, kterého jsme v poslední době z určitých „podivných zdrojů“ svědky.

„Můžete Václava Havla vynechat?“ ohradila se Barbora Osvaldová. To nevydržela jedna z dam z publika a vyzvala naopak Osvaldovou: „Můžete přestat vyrušovat?“

Macháček pokračoval výkladem, že v poslední době se mezi historiky pro československý listopad 1989 často razí termín „sametové předání moci“.

A pak dostal opět slovo Marek Wollner a začal: „Demokracie je krásná věc, ale dovolává se jí tu bývalý šéf StB.“ Dodal, že kdyby Lorenc po 17. listopadu udělal gesto nesouhlasu a třeba na protest proti masakru studentů rezignoval, byl by ochoten se s ním bavit. „On reprezentoval mlátičkovou mašinerii, kterou jsme až do roku 1989 zažívali na svých kůžích,“ rozohňoval se veřejnoprávní reportér dál. „Oni třeba odvezli lidi za Prahu a nechali je vyklopené někde v pangejtu,“ líčil dále.

„Neberu větu o demokracii z úst pana Lorence,“ řekl Wollner dále. A pak připomněl, že bývalý šéf StB má také vinu za skartaci materiálů StB. Kvůli tomu on prý dnes nemůže vypátrat, kdo na něj na fakultě práskal, i když by to moc chtěl vědět. „Takže víme prd a k tomu prdu nám pan Lorenc ještě přidá přednášku o demokracii,“ skončil zklamaně. Pak ještě dodal, že jeho spolužák Václava Bartušku chtěli vyhodit ze školy, a kdyby ho nepodrželo vedení fakulty, tak by jej vyhodili.

Moderátora zajímalo, kdo by tedy měl rozhodovat, kdo má právo o demokracii hovořit, a kdo ne. „Udělejme z toho debatu o pravdě,“ doporučil šéfreportér ČT. „A k pátrání po pravdě nepotřebuju lháře,“ dodal. A pak se Marek Wollner opět nedal zastavit: „Jaké svědomí ten člověk vůbec má, když vyrůstal v aparátu, který ničil lidi, a nakonec ho i vedl? A on s tím v pohodě spí a ještě nám tu bude vykládat o demokracii?“

Do svého rozčileného projevu Wollner zamíchal i Zdeňka Zbytky, tehdy vojenského velitele, který „přišel do Parlamentu a žádal, aby mohl s tanky vyjet na Prahu“. Jeden muž z publika jej opravil, že Zbytek svá slova nepronesl v parlamentu, ale na sjezdu JZD v Paláci kultury. Wollner jej probodl pohledem a odsekl: „Vy v těch brýlích taky vypadáte, jako byste k nim patřil.“ Muž se nedal a zvolal: „Pan Wollner lže“.

Následně dostal slovo generál Lorenc, který se zajímal, co nepravdivého tedy řekl, když jej Wollner nazval lhářem. Pak jej ujistil, že o demokracii mu rozhodně vykládat nechce. A rozhodně se prý nezříká odpovědnosti za to, co StB dělala v letech 1985-1989, když ji řídil.

Blažek se rozhodl, že Lorencovi dokáže, že lhal, a zpochybnil jeho výrok, že StB po 18.11.1989 už do události nezasahovala. „Petr Uhl, Emanuel Mandler, ti byli ještě 18.11. zatčeni,“ připomněl.

Následně se rozproudila trochu zmatečnější výměna názorů o kauze Petra Uhla, který byl zadržen a obviněn z šíření poplašné zprávy o mrtvém studentovi Šmídovi na Národní třídě.

Marek Wollner k roli StB po 17.11. řekl: „StB byla všude mezi námi a vyvolávala paniku a dezinformace. Studenti kolabovali, já přímo tady dával umělý dýchání. A ne vždycky to bylo příjemný, jako u některých holek,“ dodal.

„StB v Listopadu makala na sto procent, akorát už neměli tu sílu, aby si nás vytáhli na Bartolomějskou,“ skončil Wollner a vrátil se k utrápenému výrazu, s nímž poslouchal příspěvky ostatních.

Po chvíli se opět chopil slova a zajímalo jej, zda Lorenc má nějaký papír, který by dokazoval, že skutečně přikázal, aby StB po 18.11. do událostí nezasahovala. Dodal, že v takové funkci, jaké měl Lorenc, muselo jeho rozhodnutí nepochybně jít úřední cestou.

Psali jsme:

VIDEO Generál Lorenc nalezl své poznámky z roku 1989. Pracovalo se prý se třemi scénáři...

Všichni komunisté o něm mluví v souvislosti s listopadem 89. Teď z rádia poodhalil, jak to bylo

Samková spekuluje o roli generála Lorence při pádu komunismu a dnešní BIS

A pak opět Lorencovi promlouval do duše v reakci na jeho výklad, jak se ke kariéře zpravodajce dostal jako uznávaný expert na šifry: „Vy jste nebyl odborník. Vy jste dělal šifranta pro složku totalitního státu. Nebyl jste odborník, byl jste v politickém boji pro totalitní systém,“ tepal do generála.

„A co jste dělal v letech 1980- 1985“, přidal se opět z publika historik Blažek. Lorenc odpověděl, že pracoval jako náčelník SNB v Bratislavě.

Pak se debata zklidnila a hosté začali odpovídat na otázky moderátora. Wollner si vzpomněl, že zásadnímu zvratu v událostech uvěřil poté, co 24.11.1989 odstoupilo předsednictvo ÚV KSČ. Osvaldová přiznala, že ona ve změny uvěřila až ve chvíli, kdy začali na fakultě žurnalistiky předělávat studijní programy.

Generál Lorenc připomněl, že klíčovým faktorem konce komunismu bylo hlavně to, že SSSR ztratil zájem o střední Evropu. „Na nás pak jen záleželo, jak to proběhne,“ dodal.

Historik Macháček přednesl výklad o tom, že ko munistická elita se ukázala jako neakceschopná. Také připomněl, že již od roku 1987, když byl Gustáv Husák nahrazen v čele strany Milošem Jakešem, byla ve vedení strany nepřehledná situace, které mnozí chtěli využít ve svůj prospěch. Až do listopadu 1989 měly probíhat nejrůznější intriky zejména směrem ke sjezdu KSČ, který byl svolán na jaro 1990.

„Oni také ty změny nemohli udělat, protože by si pod sebou podřezali větev,“ připomněl, že stranická elita odvozovala svou autoritu zejména od dokumentů schválených po roce 1968, které velmi omezovaly jakoukoliv možnost reformy.

„A lidé to sledovali, a když viděli, co všechno se mění v sousedních zemích, tak to samozřejmě chtěli taky,“ vysvětlil tehdejší postoj veřejnosti.

Marek Wollner si myslí, že i když základem Listopadu byly politické dohody, které Macháček nazval „Sametové předání moci“. Podle něj byli rozhodujícím faktorem statisíce lidí na náměstí. „Bez toho by to pokračovalo dál,“ myslí si.

Komunisté podle něj navzdory tomu, co vykládá generál Lorenc, rozhodně neměli zájem odevzdat moc. „Stále posílali psy a vodní děla proti lidem, kteří si přišli zazpívat hymnu,“ shrnul. Pak vykládal, jak jako student žurnalistiky zažil všechny demonstrace kromě 21.8.1988, kdy se k dvacátému výročí srpna 1968 konala první větší demonstrace, ale on bohužel zrovna byl se školou na chmelové brigádě. „A pan Lorenc u toho seděl, měl ucho na aparátu, a nezasáhl,“ dodal zklamaně.

Podle Osvaldové byla klíčovým momentem revoluce generální stávka, která ukázala, že proti komunistům stojí skutečně všichni.

Generál Lorenc pak vykládal (s poznámkou mířenou k Wollnerovi, že je to prokazatelné a nachází se to dokonce ve spise jeho trestní kauzy), že si již v srpnu 1988 zavolal mluvčího vlády Miroslava Pavla a vyzval ho, aby vláda v Praze vyhradila prostor, kde by se dalo demonstrovat. A pár týdnů na to byla povolena demonstrace opozice na Škroupově náměstí, jak Lorenc dodal.

V dalším výkladu Lorenc zmínil, že se v roce 1988 sešel „se svým partnerem, šéfem sovětské KGB“. „Partner nebo nadřízený?,“ ušklíbl se Wollner.

Ten poté rozporoval i Lorencova slova o „Pražském Hyde Parku“. „Ta demonstrace na Škroupově náměstí byla jenom proto, že přijel Mitterand. A ekonomika byla zoufalá, tak chtěli zakázky. Takže role pana Lorence nebyla žádná,“ skončil pobaveně.

Pak se ohradil proti tomu, že by se jednalo o „sametové předání moci“, jak dnes říkají historici. On to prý tehdy jako účastník vnímal mnohem dramatičtěji. Vzpomínal, jak museli jako stávkující studenti bojovat o každou hloupost, třeba o kopírku na letáky. „Přišli jsme za rektorem, ať nám půjčí kopírku. On nám ji nedal a ještě nám řekl, že až to prohrájeme, tak nás všechny vyhází,“ vzpomínal.

Psali jsme:

Útok Reportéru ČT na prezidenta přes švýcarského právníka a Putina. Je to jinak a složitější, vážení diváci

Ředitel? Kde je ředitel? Lidé Marka Wollnera se zabývali Milošem Zemanem. Místy to bylo legrační

Bolševici roztahují chapadla. Kdo tuto propagandu schválil k vysílání? Marek Wollner, historik z ÚSTRu a další zuří nad ruským dokumentárním seriálem na obrazovce ČT

Podle něj to tehdy bylo „buď my, nebo oni“. „Dneska zpětně můžeme říct, že to bylo sametové předání moci, ale kdybychom to nevyhráli, tak tady dneska sedí pan Lorenc, ale já tu nesedím“.

A k Lorencovým výzvám k diskusi dodal, že diskutovat měl tehdy, když byl v pozici, kdy mohl něco ovlivnit. „Ale tehdy na žádost o diskusi přišla jediná odpověď- bílá obušek,“ dodal.

Historik Macháček dodal, že již před Listopadem 1989 bylo zřejmé, že dojde ke změnám, protože i v KSČ byl velký tlak na změny. „Ale nebylo jasné, jak daleko by ty změny zašly,“ dodal.

Marek Wollner se pak vyznal, že dodnes ve své práci drží odkaz 17. listopadu. „Celou kariéru se řídím tím transparentem, který tehdy byl na fakultě: Chceme psát pravdu“. Kvůli tomu má prý problémy s politiky ze všech vlád, protože si lpí na tom, že jako novinář má vládu kontrolovat.

Pak dodal, že debatu s generálem Lorencem prostě nedokáže vnímat jako souboj, kdo je lepší, a vnímá její osobně, protože jde o demokracii.

V tom se k němu přidala i Barbora Osvaldová: „Já mám nevýhodu, že mám paměť a vzpomínám si, jak to bylo. Takže nedokážu být neutrální“.

Těmito vyznáními se tón debaty výrazně zklidnil a pokračovala ve věcném duchu. Historik Macháček zmínil, že demokracii máme již téměř třicet let, mnohem déle, než vydržela První republika, a přijdou nám jako samozřejmé věci, které rozhodně samozřejmé nejsou.

Generál Lorenc oživil debatu informací, že to málokdo ví, ale po roce 1986, kdy zkrachovala jednání Reagan-Gorbačov v Reykjavíku, nebyla vůbec nereálnou variantou světová válka s užitím atomových zbraní.

A Marek Wollner uznal, že v běžné diskusi se s generálem Lorencem dá mluvit. Což prý ale rozhodně neznamená, že by v něm přestal vidět symbol „mlátičkové mašinerie“.

Psali jsme:

Docent v barvách SPD: Kdo je ta pravá mlčící většina? Fanoušci Zemana, Babiše a Okamury. Slonkové hrozí tři roky natvrdo. Etické normy...

Drahoš, to byl prorežimní kádr! Zagorka, Gott, chlapi od pásu... Světově úspěšný Čech zdrbal oslavy Sametové revoluce

Kalda Tullamore jako hlavní hrdina bojovníků za demokracii? Docentka Švihlíková rozebírá, co to ukazuje

Jste politik? Zveřejněte bez redakčních úprav vše, co chcete. Zaregistrujte se ZDE.

Jste čtenář a chcete komunikovat se svými zastupiteli? Zaregistrujte se ZDE.

URL| <http://www.politicke-listy.cz/?goto=181494-Sokujici-vystup-marka-wollnera-na-akci-s-generalem-alojzem-lorencem.-a-vybusne-informace--ktere-padly.html>

Sekci měnovou ČNB povede Petr Král

23.11.2018 autologistika.cz str. 00

Novým ředitelem sekce měnové se od 1. prosince 2018 stane Petr Král. Rozhodla o tom bankovní rada České národní banky. Petr Král převezme funkci ředitele sekce měnové po Tomáši Holubovi, který se od 1. prosince 2018 stane členem bankovní rady ČNB.

Taktéž s účinností od prosince jmenovala bankovní rada Luboše Komárka náměstkem ředitele sekce měnové pověřeným řízením odboru vnějších ekonomických vztahů a Danu Hájkovou ředitelkou odboru měnové politiky a fiskálních analýz sekce měnové.

Petr Král (45) vystudoval obory finance a ekonomická teorie na Vysoké škole ekonomické v Praze. V ČNB, kde začal pracovat v roce 1999, zastával různé pozice v odboru makroekonomických prognóz sekce měnové. V letech 2004–2007 byl vedoucím referátu krátkodobých prognóz a zástupcem ředitele odboru. V roce 2006 byl vedoucím predikčního týmu ČNB a v období let 2005 až 2007 reprezentantem ČNB v pracovní skupině pro prognózování (WGF) v rámci ESCB. Od roku 2007 do současnosti byl ředitelem odboru měnové politiky a fiskálních analýz a od roku 2015 do současnosti též náměstkem ředitele sekce měnové. V letech 2007 až 2014 byl alternátem viceguvernéra ČNB v Hospodářském a finančním výboru (EFC) v Bruselu. V dubnu 2018 byl vládou ČR jmenován členem Výboru pro rozpočtové prognózy. Ve své výzkumné, publikační a přednáškové činnosti se Petr Král zaměřuje zejména na praktické otázky měnové politiky (strategie, nástroje, komunikace, přijetí eura) a na analytické aspekty politiky fiskální.

Luboš Komárek (47) vystudoval obor ekonomická teorie na Ekonomické fakultě Vysoké školy báňské – Technické univerzity v Ostravě, kde v roce 2001 získal doktorát a kde byl o pět let později habilitován v oboru ekonomie. Je rovněž absolventem University of Warwick ve Velké Británii v oboru ekonomie, Slezské univerzity v oboru marketing a management a MBA studia na Newport University. V roce 2016 byl jmenován profesorem pro obor ekonomie. V letech 2008–2010 byl prezidentem České společnosti ekonomické. V ČNB pracuje od září 1996. Postupně zastával pozice ekonoma, poradce člena bankovní rady a vedoucího referátu měnových analýz a transmise měnové politiky sekce měnové a statistiky. Od července 2009 do současnosti byl ředitelem odboru vnějších ekonomických vztahů sekce měnové. Je alternátem zástupce ČNB v Monetary Policy Committee a International Relations Committee při ECB. Luboš Komárek je autorem mnoha odborných článků a prezentací zejména z oblasti měnových kurzů, cen aktiv, finanční integrace a finanční stability. Přednáší na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy a Ekonomické fakultě VŠB–TU v Ostravě.

Luboš Komárek

Dana Hájková (43) vystudovala Fakultu mezinárodních vztahů na Vysoké škole ekonomické v Praze a absolvovala doktorské studium v oboru ekonomické teorie v Centru pro ekonomický výzkum a doktorské studium Univerzity Karlovy (CERGE UK) v Praze. V letech 2002–2004 pracovala jako ekonomický analytik v Organizaci pro hospodářskou spolupráci a rozvoj (OECD) v Paříži. Poté působila v sekci měnové České národní banky na různých analytických a manažerských pozicích, v letech 2008–2014 vedla referát měnových analýz a transmise měnové politiky, resp. referát fiskálních analýz. V letech 2014–2016 působila jako ekonomický a finanční analytik v privátní sféře. V posledních dvou letech byla poradkyní člena bankovní rady.

Dana Hájková

Dohoda o brexitu pomohla euru, koruna stále nerozhodná

23.11.2018 roklen24.cz str. 00

Dominik Stroukal

Tagy: RoklenFx, forex, fx, euro, dolar, koruna, EURUSD, EURCZK, USDCZK

Euru se během včerejška dařilo. Optimistická nálada zavládla po prohlášení britské premiérky Mayové, která oznámila, že dohoda s Evropskou unií na podobě brexitu je téměř hotová. A nejen hotová, ale dle slov Mayové dokonce dokáže zajistit Británii nezávislost při zachování obchodních vztahů s dalšími zeměmi.

Včerejší deklarace, jejíž text dostaly členské vlády zemí Evropské unie, je ale pouze nezávazným textem. Členské státy mají čas na čtení dokumentu o 26 stranách do neděle, kdy čeká vrcholné představitelů jednotlivých zemí společný summit. Ještě důležitější ale bude vyjednávání v britském parlamentu, u kterého lze očekávat komplikace. Premiérka Mayová dle svých slov věří, že se dohoda povede. Nic jiného ji konec konců ani nezbývá.

Pozitivní zpráva o postupu brexitu posílila britskou libru, která zpevnila krátce o více než půl procenta vůči dolaru, avšak poté především v důsledku nejistoty ohledně přístupu Británie na evropský finanční trh tyto zisky umazala. Euro se před mírnou korekcí vyšplhalo až nad 1,143 EURUSD, přičemž celkově během včerejška posílilo o něco málo přes desetinu procenta. Svůj vliv nepochybně sehrálo i uzavření obchodování ve Spojených státech, kde probíhají oslavy Dne díkuvzdání.

Posílení eura přišlo i přes neschválení italského rozpočtu Evropskou komisí a propad spotřebitelské důvěry v eurozóně. Ta se podle včera zveřejněných dat propadla z -2,7 na -3,9. Propad se očekával, ale jen o tři desetiny, nízká důvěra spotřebitelů tak byla překvapením.

Včera byl také zveřejněn zápis z posledního, tedy říjnového, zasedání rady guvernérů Evropské centrální banky. Ze zápisu vyplývá, že ECB většinově souhlasila s ukončením podpory měnové expanze. Ozvaly se i opatrné hlasy, které varovaly před horšími výsledky ekonomiky eurozóny, ale většinově ECB očekává, že růst bude pokračovat a s ním i sílící inflační tlaky.

Dnes budou hlavním tématem indexy PMI segmentu průmyslu a služeb, a to na obou stranách Atlantiku. Pozornost si ale získají i politická témata, zejména pak v reakci na včerejší události. Politická jednání budou totiž pokračovat i během víkendu, kdy se v sobotu sejde italský premiér Conte s předsedou Evropské komise Junckerem a v neděli se uskuteční summit představitelů zemí EU o brexitu, na kterém se má schválit výše zmíněná klíčová dohoda.

Aktuálně se dolar vůči euru v online směnárně RoklenFx obchoduje za středový kurz 1,1411 EURUSD, dolarový index se pak nachází na hodnotě 96,45 bodu. Během dne by se kurz EURUSD měl pohybovat v rozmezí od 1,1339 do 1,1476 EURUSD.*

Koruna během čtvrtka registrovala mírné zisky, které však byly mnohem menší ve srovnání se zbytkem regionu. Kurz nikterak neovlivnila ani zpráva, že ředitelem sekce měnové České národní banky se od 1. prosince stane Petr Král, který tak nahradí Tomáše Holuba, nedávno jmenovaného člena bankovní rady ČNB.

Dnes nejsou na pořadu dne žádná data. Nepředpokládáme, že hlasování o nedůvěře vládě se jakkoliv projeví na kurzu koruny, jelikož, jak je známo, domácí měna je vůči politickému vývoji obvykle imunní. Aktuálně se koruna v online směnárně RoklenFx obchoduje za středový kurz 25,99 EURCZK. Dle naší predikce by se kurz vůči euru měl držet v rozmezí 25,95 až 26,02 EURCZK, ve dvojici s dolarem zase od 22,68 až 22,89 USDCZK.*

*Průměrný nominální kurz, zveřejňovaný ECB, bude dle použitých modelů s vysokou pravděpodobností ve zmíněném intervalu. Predikce měnových kurzů jsou založeny na modelu časových řad, který zohledňuje předchozí hodnotu kurzu i jeho minulou volatilitu. K přesnějšímu určení budoucí volatility je do modelu navíc zakomponován faktor zveřejňování makroekonomických dat. Model je tak schopen určit, kdy lze očekávat zvýšenou či sníženou volatilitu směnného kurzu.

Disclaimer: Tento článek má pouze informativní charakter a neslouží jako investiční doporučení dle zákona č. 256/2004 Sb. o podnikání na kapitálovém trhu. Při zpracování tohoto článku autor vycházel z veřejně dostupných zdrojů. Za případné chyby v textu nebo v datech nenesou společností Roklen Holding a.s. ani Roklen360 a.s. zodpovědnost.

Dominik Stroukal je držitelem doktorátu z ekonomie z Vysoké školy ekonomické v Praze. Vedle studia ekonomie absolvoval **Fakultu sociálních věd** UK, kde se věnoval sociologii médií. Tři roky byl předsedou Ludwig von

Mises Institutu pro Českou a Slovenskou republiku, dva roky místopředsedou pro publikace. Přednáší na PPE programu VŠ CEVRO Institut, ekonomické předměty na Vysoké škole finanční a správní a na gymnáziu PORG.

URL| <https://roklen24.cz/a/Sn6dA/dohoda-o-brexitu-pomohla-euru-koruna-stale-nerozhodna>

Jez to, co ti roste a běhá kousek od domu, platilo už za první republiky

23.11.2018 zpravy.iDNES.cz str. 00 Zprávy iDNES.cz / Domov

MF DNES, Ivan Brezina pro magazín Víkend MF DNES

Zatímco my si dnes ničíme zdraví nadbytkem jídla a patříme mezi nejtlustější národy, před 100 lety Češi řešili přesně opačný problém. Často se ani nenajedli dosyta. Jak se měnil náš národní jídelníček za posledních sto let, rozebral Víkend MF DNES.

Jsme nejoplácanější v historii. Více než 63 % Čechů má nadváhu a téměř 27 % trpí obezitou, přes milion z nás se s ní léčí. Podle studií Světové zdravotnické organizace patříme mezi nejtlustější národy světa.

Přitom těsně po vzniku Československa bylo tak draho, že široké společenské vrstvy hladověly. „Za týdenní mzdu brzy po válce si horník koupil asi po jednom kilogramu vepřového masa, másla a cukru,“ shrnuje Kristina Zábrodská, která se stravováním za první republiky podrobně zabývala v rámci své rigorózní práce na **Fakultě sociálních věd** UK.

Tradičním jídelníčkem průměrně vydělávajících námezdních pracujících podle ní tvořilo mléko, chléb, máslo, kávová náhražka z ječného sladu či cikorky a nanejvýš jednou týdně maso. Dělníci si nemohli dovolit ani drahé ovoce a zeleninu.

Všimněte si, jak se to za 100 let otočilo. Dnešní bohatší Češi jsou štíhlí, protože sportují, drží různé diety a vybírají si nutričně hodnotné potraviny. Obezita je hlavně problémem nižších sociálních vrstev, přejídajících se nekvalitním, ale ve srovnání s první republikou velmi levným jídlem. Maso s omáčkou

Chutě Masarykovy republiky byly paradoxně ještě ovlivněny inovacemi převzatými nedlouho předtím z rakouské kuchyně. Ty radikálně změnily a často i vytlačily původní staročeská jídla, třeba různé kaše a pečená masa. Magazín VÍKEND 24. 11.

Přečtete si mj. o 10 prokletých místech Česka jako jsou Krvavý hrnec i Pekelná brána, či o zelenině z Marsu a mladém českém vědci. Najdete tu i tipy, kam se v Evropě vydat za vánočními bytostmi.

„Na konci 19. století české kuchařky odcházely do Vídně vařit,“ vyprávěla před pár lety dnes už zesnulá historička Magdaléna Beranová. „Česká kuchyně se tehdy pod vlivem vídeňské kuchyně kultivovala a objevovaly se v ní nové chutě a nová, původně ‚panská‘ jídla. Třeba smažený řízek, který se k nám dostal přes vídeňskou kuchyni z Itálie. Nebo guláš, který k nám přišel z Maďarska a rychle zlidověl. Koncem 19. století se taky v Česku začala vařit první dnes tak typická masa s omáčkami, třeba svíčková na smetaně, koprovka nebo křenovka.“

Relativně mladé je i vepřo knedlo zelo, často mylně považované za „staročeské“ jídlo. Toto nezdravé potěšení začal podle inzerátu z roku 1862 nabízet jako novinku jeden hostinský z pražských Příkopů. Bio a regionální suroviny? Nic nového pod sluncem

Původně importovaný základ se po roce 1918 dále rozvíjel a kultivoval. Prvorepubliková kuchyně proto nebyla pouhou odvozeninou rakouských chutí, už dávno získala svébytnost. „Národní poklady“ dnes křísí a propaguje třeba popularizátor klasické gastronomie Roman Vaněk, jehož prověřené recepty vycházejí i v magazínu Víkend MF DNES.

„Během hospodářského rozkvětu ve 20. letech patřila Praha ke kulinářským centrům spolu s Vídní a Paříží,“ uvádí Kristina Zábrodská. „Konzumovaly se tu potraviny a delikatesy z celého světa a dobové kuchařky nabízely

recepty na šneky, humry, raky nebo tatarský biftek. Dívky se učily vařit v kuchyních vyhlášených restaurací, v rodinných školách, ale i na farách či v klášterech. Zejména ve městech chodila vyšší třída občas do restaurace na nedělní oběd.“

Prvorepubliková kuchyně byla mnohem více regionální. Dnes jsou lokální speciality typu krkonošského kysela, šumavské kulajdy nebo moravského uzeného především marketingovým nástrojem rádo by typických restaurací, ale před 100 lety si je lidé běžně vařili doma.

To samé platí i pro módní trend biopotravin a nakupování „ze dvora“. Vlna, která se dnes vrací, je vlastně směšná, protože je to už „jen jako“. Za první republiky neexistovaly globální řetězce, kamionová doprava potravin ani velkochovy. „Jez to, co ti roste a běhá kousek od domu,“ nebylo heslo z dámských časopisů, ale každodenní realita. Vaření bez mrazáku a smažák jako úleva od vaření

Prvorepubliková gastronomie pracovala se sezonními surovinami mnohem víc než ta dnešní. Důvod je prostý: neexistovaly mrazáky ani průmyslové konzervy v dnešní podobě. Jedlo se hlavně to, co právě nabízela příroda.

Z tehdejší doby přetrvalo podzimní období zvěřiny nebo zimní domácí zabijačky, které se dělaly prostě proto, že v jinou část roku by se maso rychleji kazilo. Dnes můžete koupit bažanta nebo podfíznout prase třeba v červenci, ale působí to lehce nepatřičně. To už si raději koupíte kus vepřového, které dříve bylo nejdostupnější v zimě. Sezonnost se nezachovala ani u švestkových knedlíků. Dříve to bylo podzimní jídlo, dnes mají mražené švestky celý rok v každém supermarketu.

Smažený kozí sýr podle šéfkuchaře Zdeňka Pohlreicha jako lehká varianta klasického smažáku

Před 100 lety nehrály zdaleka takovou roli importované pokrmy, které dnes považujeme za samozřejmost. Pizza, sushi, kebab, fondue, plody moře, avokádo nebo třeba chilli con carne by tehdejšího strávnicka neoslovily. To samé platilo i pro dochucovadla. Sójovou omáčku, kari nebo sweet chilli nikdo neznal.

A nikdo ještě neslyšel ani o dnešním „svatém grálu“ české kuchyně, smaženém sýru. Současné asi nejtýpější české jídlo se objevilo až po roce 1948 s fenoménem polotovarů, jak vysvětluje historik kuchyně Martin Franc: „Smažák tehdy reagoval na snahu zvýšit zaměstnanost žen, což nešlo bez zjednodušení jejich domácích povinností.“

URL| https://hobby.idnes.cz/proc-jsme-nejtlustsi-v-historii-republiky-aneb-od-cikorky-k-sushi-prurez-ceskym-jidelnickem-cca-za-ios-/hobby-domov.aspx?c=A181121_135943_hobby-domov_mce

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
idnes.cz

Dřívější šéf kontrarozvědky StB Lorenc debatoval na FSV. Znechutil historika: „Minimální sebereflexe.“

24.11.2018 info.cz str. 00

Fakulta sociálních věd Univerzity Karlovy uspořádala velmi kontroverzní akci. Na debatu pozvala dřívějšího šéfa kontrarozvědky StB Alojze Lorence. „Bývalý šéf kontrarozvědné části StB Alojz Lorenc hovořil dnes na akademické půdě (**FSV UK**) o listopadu 1989. Minimální sebereflexe, velmi slabí moderátoři, kteří zdůrazňovali absurdní tezi o hledání pravdy s pamětníky, kteří byli u toho (cituji),“ zhodnotil to na Facebooku historik Petr Blažek. Pochybení připustila i garantka oboru žurnalistika Barbora Osvaldová, která se akce rovněž účastnila.

Generál Alojz Lorenc byl v době pádu komunismu jedním z hlavních představitelů „temné strany“, jak by dneska řekla mladá generace. Někdejší šéf kontrarozvědné části StB byl vtažen i do událostí 17. listopadu a patří mezi jedny z mála odsouzených představitelů režimu.

V pátek byl generál Lorenc v Praze hostem debaty na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy a škola za to čelí ostré kritice. Že nešlo o dobrý tah, připustila pro Blesk Zprávy i docentka Barbora Osvaldová, která na fakultě garantuje studium žurnalistiky. Společně s Lorencem seděla přitom za jedním stolem.

Diskuse se účastnil také nynější šéf pořadu Reportéři ČT a bývalý aktér studentských demonstrací Marek Wollner. Na akci určené studentům dorazili do pražského Hollaru i další posluchači.

Mezi nimi historik Petr Blažek. „Bývalý šéf kontrazovědné části StB Alojz Lorenc hovořil dnes na akademické půdě (**FSV UK**) o listopadu 1989. Minimální sebereflexe, velmi slabí moderátoři, kteří zdůrazňovali absurdní tezi o hledání pravdy s pamětníky, kteří byli u toho (cituji),“ zhroutil se na Facebooku.

URL| <https://www.info.cz/cesko/drivejsi-sef-kontrarovzedky-stb-lorenc-debatoval-na-fsv-znechutil-historika-minimalni-sebereflexe-38248.html>

Šéf kontrarovědky StB Lorenc debatoval na FSV. Znechutil historika Blažka: „Minimální sebereflexe.“

24.11.2018 info.cz str. 00

Fakulta sociálních věd Univerzity Karlovy uspořádala velmi kontroverzní akci. Na debatu pozvala dřívějšího šéfa kontrarovědky StB Alojze Lorence. „Bývalý šéf kontrarovědné části StB Alojz Lorenc hovořil dnes na akademické půdě (**FSV UK**) o listopadu 1989. Minimální sebereflexe, velmi slabí moderátoři, kteří zdůrazňovali absurdní tezi o hledání pravdy s pamětníky, kteří byli u toho (cituji),“ zhodnotil to na Facebooku historik Petr Blažek. Pochybení připustila i garantka oboru žurnalistika Barbora Osvaldová, která se akce rovněž účastnila.

Generál Alojz Lorenc byl v době pádu komunismu jedním z hlavních představitelů „temné strany“, jak by dneska řekla mladá generace. Někdejší šéf kontrarovědné části StB byl vtažen i do událostí 17. listopadu a patří mezi jedny z mála odsouzených představitelů režimu.

V pátek byl generál Lorenc v Praze hostem debaty na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy a škola za to čelí ostré kritice. Že nešlo o dobrý tah, připustila pro Blesk Zprávy i docentka Barbora Osvaldová, která na fakultě garantuje studium žurnalistiky. Společně s Lorencem seděla přitom za jedním stolem.

Diskuse se účastnil také nynější šéf pořadu Reportéři ČT a bývalý aktér studentských demonstrací Marek Wollner. Na akci určené studentům dorazili do pražského Hollaru i další posluchači.

Mezi nimi historik Petr Blažek. „Bývalý šéf kontrarovědné části StB Alojz Lorenc hovořil dnes na akademické půdě (**FSV UK**) o listopadu 1989. Minimální sebereflexe, velmi slabí moderátoři, kteří zdůrazňovali absurdní tezi o hledání pravdy s pamětníky, kteří byli u toho (cituji),“ zhroutil se na Facebooku.

URL| <https://www.info.cz/cesko/sef-kontrarovzedky-stb-lorenc-debatoval-na-fsv-znechutil-historika-blazka-minimalni-sebereflexe-38248.html>

Dřívější šéf kontrarovědky StB Lorenc debatoval na FSV. Znechutil historika: „Minimální sebereflexe.“

24.11.2018 info.cz str. 00 Česko

Jan Kálal, Blesk.cz

Fakulta sociálních věd Univerzity Karlovy uspořádala velmi kontroverzní akci. Na debatu pozvala dřívějšího šéfa kontrarovědky StB Alojze Lorence. „Bývalý šéf kontrarovědné části StB Alojz Lorenc hovořil dnes na akademické půdě (**FSV UK**) o listopadu 1989. Minimální sebereflexe, velmi slabí moderátoři, kteří zdůrazňovali absurdní tezi o hledání pravdy s pamětníky, kteří byli u toho (cituji),“ zhodnotil to na Facebooku historik Petr Blažek. Pochybení připustila i garantka oboru žurnalistika Barbora Osvaldová, která se akce rovněž účastnila.

Generál Alojz Lorenc byl v době pádu komunismu jedním z hlavních představitelů „temné strany“, jak by dneska řekla mladá generace. Někdejší šéf kontrarozvědné části StB byl vtažen i do událostí 17. listopadu a patří mezi jedny z mála odsouzených představitelů režimu.

V pátek byl generál Lorenc v Praze hostem debaty na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy a škola za to čelí ostré kritice. Že nešlo o dobrý tah, připustila pro Blesk Zprávy i docentka Barbora Osvaldová, která na fakultě garantuje studium žurnalistiky. Společně s Lorencem seděla přítom za jedním stolem.

Diskuse se účastnil také nynější šéf pořadu Reportéři ČT a bývalý aktér studentských demonstrací Marek Wollner. Na akci určené studentům dorazili do pražského Hollaru i další posluchači.

Mezi nimi historik Petr Blažek. „Bývalý šéf kontrarozvědné části StB Alojz Lorenc hovořil dnes na akademické půdě (**FSV UK**) o listopadu 1989. Minimální sebereflexe, velmi slabí moderátoři, kteří zdůrazňovali absurdní tezi o hledání pravdy s pamětníky, kteří byli u toho (cituji),“ zhroutil se na Facebooku.

Celý článek si můžete přečíst na webu Blesku.

URL| <https://www.info.cz/clanek/38248/drivejsi-sef-kontrarozvedky-stb-lorenc-debatoval-na-fsv-znechutil-historika-minimalni-sebereflexe>

Dříve nemyslitelná věc: Komunistický zločinec Lorenc debatoval se studenty žurnalistiky

24.11.2018 forum24.cz str. 00

Johana Hovorková

Řídil kontrarozvědnou část Státní bezpečnosti a za své činy byl dokonce jako jeden z mála odsouzen. To je Alojz Lorenc, komunistka, který má ale v naší nové době nové možnosti.

Spolu s dalšími panelisty vystoupil v debatě na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy a jen dokázal, v jakém marasmu způsobeném morálním relativismem a snahou mluvit o zločinu hlavně se zločinci se dnes nacházíme.

Spolu s Lorencem vystupovali před studenty novinář Marek Wollner, historik Michal Macháček nebo Barbora Osvaldová, která na **FSV UK** vyučuje. Tématem byl „Listopad 89“. Celý popis si mohli zájemci přečíst na webu Institutu komunikačních studií a žurnalistiky **FSV UK**, dnes však již není veřejně přístupný.

Historik Petr Blažek, který na celou věc upozornil a deníku FORUM 24 také laskavě poskytl fotografie, k debatě napsal: „Bývalý šéf kontrarozvědné části StB Alojz Lorenc hovořil dnes na akademické půdě (**FSV UK**) o listopadu 1989. Minimální sebereflexe, velmi slabí moderátoři, kteří zdůrazňovali absurdní tezi o hledání pravdy s pamětníky, kteří byli u toho (cituji). Marek Wollner měl dobré komentáře, naopak hovořil o nevyrovnaní se s komunistickými zločiny, za které je Alojz Lorenc spoluodpovědný. Několikrát jsem do debaty vstoupil a snažil se vysvětlit, jakou konkrétní roli Lorenc hrál v komunistickém režimu, včetně zametání stop při tzv. skartacích v prosinci 1989.“

Možnosti vystupovat na akademické půdě pro odsouzené komunistické zločince však ukazují na mnohem širší problém nejen českého školství, ale celého českého přístupu. Příště uděláme debatu o kriminalitě a jedním z panelistů bude zloděj, případně vrah (jednoho, kterého dokonce má moc rád současný prezident, bychom jistě našli).

Je zjevné, že mnoho lidí, a to včetně těch, kdo by měli dalším generacím předávat znalosti, prostě a jednoduše nechápu, že jsou situace, když se diskutuje o některých činech a lidech, nikoli s nimi.

Jedná se o obrovskou urážku všech, kdo za komunismu trpěli. Jedná se o naprosté nepoučení se z historie, o relativizaci zločinu a o velkou ostudu **Fakulty sociálních věd**. Ale možná je to taky prostě jen kapka v moři marasmu země, jejímž předsedou vlády je bývalý agent Státní bezpečnosti a jejíž prezident další agenty Státní bezpečnosti běžně oceňuje státními vyznamenáními.

URL| <http://forum24.cz/drive-nemyslitelna-vec-komunisticky-zlocinec-lorenc-debatoval-se-studenty-zurnalistiky/>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
forum24.cz

Studentům na Karlově univerzitě vyprávěl o 17. listopadu bývalý šéf StB Lorenc

24.11.2018 irozhlas.cz str. 00 Zprávy z domova
Jiří Lacina

Institut komunikačních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy (**FSV UK**) uspořádal v pátek debatu, která nesla název Listopad 1989. Zúčastnili se jí například Barbora Osvaldová z katedry žurnalistiky, novinář Marek Wollner z České televize nebo Alojz Lorenc, který byl v roce 1989 faktickým šéfem Státní bezpečnosti. Právě jeho přítomnost překvapila historika Petra Blažka z ÚSTR. „Já jsem tomu ani nechtěl věřit,“ řekl serveru iROZHLAS.

„Já jsem na debatu šel kvůli Lorencovi, protože mi to přišlo překvapivé, že o 17. listopadu bude mluvit člověk, který nechal skartovat téměř všechny živé svazky Státní bezpečnosti, a dnes nám bude vyprávět o tom, jak ten 17. listopad proběhl,“ řekl serveru iROZHLAS.cz historik Petr Blažek z Ústavu pro studium totalitních režimů.

„Já jsem tomu ani nechtěl věřit,“ dodal s tím, že je podle Blažka otázka, zda by Lorenc měl vystupovat na akademické půdě. „Zatemňoval, mluvil o sobě jako o reformistovi, což on nebyl ani náhodou, spíš naopak.“

Mluvčí **Fakulty sociálních věd** Jakub Říman uvedl, že debata byla jednou z akcí, které mají za cíl přiblížit průběh listopadových událostí současné generaci studentů. „V souladu s tímto záměrem byli pozváni jejich významní aktéři, a to z řad studentů i pedagogů, dále Alojz Lorenc zastupoval představitele tehdejší moci, a přímo v panelu byl i historik Michal Macháček,“ řekl s tím, že hosty zval moderátor Karel Lovaš.

Blažkovi vadilo, že moderátoři neřekli, kdo je Alojz Lorenc. Opomenuli například říct, že v roce 2002 dostal od soudu patnáctiměsíční podmíněný trest. Práce moderátorů ho překvapila, upřednostňovali prý emoce nad fakty.

„Neustále říkali, že se má nalézat pravda s pamětníky a takové věci, aniž by uvedli tu debatu nějakým alespoň představením toho člověka, že by řekli, kdy Lorenc nastoupil ke Sboru národní bezpečnosti nebo jaké funkce zastával,“ vysvětlil Blažek. Marek Wollner s ním souhlasí. „Nebyla to úplně moderace,“ uvedl.

Podle Blažka se Marek Wollner i Barbora Osvaldová z katedry žurnalistiky proti Lorencově přítomnosti vymezili. „Oba dva říkali, že to považují za nešťastné, protože ten člověk se podílel na potlačování lidských práv a oni sami to pocítili, nebo viděli na vlastní oči, třeba na té Národní třídě,“ řekl Blažek.

Podle mluvčího fakulty byla debata vyvážená. „Jedním z hlavních témat celé diskuze byla právě trestní minulost Alojze Lorence, a v jejím průběhu zazněly tedy veškeré podstatné informace o jeho minulosti, které připomínali jak přítomní historici, tak ostatně i všichni ostatní panelisté,“ napsal iROZHLAS.cz Říman.

„Minimalizace propagandy“

Marka Wollnera pozvala docentka Barbora Osvaldová. „Podmiňovala svou účast tím, že na besedě bude někdo ze studentů, kteří se zúčastnili stávk,“ řekl Wollner serveru iROZHLAS. „Požádala mě o to, abych tam byl, protože jak sama řekla, pana Lorence se bojí,“ dodal.

„Pochopil jsem, že se ona (Barbora Osvaldová) snaží minimalizovat nějakou jeho propagandu, která by tam mohla zaznít,“ vysvětlil dále. Wollner už zkraje debaty vyjádřil svůj nesouhlas s přítomností Lorence. „Na žádost o diskusi přišla jediná odpověď: bílý obušek,“ řekl o roce 1989.

Nakonec dvouhodinová beseda byla veřejná, **FSV UK** o ní informovala na svém oficiálním webu. Stránka s informacemi o události se však během soboty stala nedostupnou. „Pozvánka, která obsahovala informace o debatě, byla na webu IKSŽ dostupná pouze do termínu času jejího konání. Po skončení akce byla z webu stažena logicky již jako neaktuální (byla v sekci Aktuality), což je standardní postup i u ostatních pozvánek na akce pořádané Institutem komunikačních studií a žurnalistiky,“ uvedl mluvčí **Fakulty sociálních věd** Jakub Říman.

Jedním z moderátorů byl pedagog **FSV UK** Karol Lovaš, který na **fakultě sociálních věd** působí. Lovaš letos vydal spolu s Lorencem knihu s názvem Je štátny prevrat, na víkend domov neprídem... Podle Blažka Lovaš s Lorencem knihu ukazovali a propagovali. Wollner tak daleko nezašel. „Ne, to ne, ta kniha ležela na stole, protože si ji tam myslím donesla paní docentka Osvaldová a já jsem ji viděl ještě u nějakých jiných učitelů,“ řekl. Také mluvčí fakulty Říman odmítl, že by Karel Lovaš knihu na akci propagoval.

Blažek publikace kritizoval. „Ty knihy naprosto zamlčují, co se dělo a druhá věc je, že on (Lorenc) ani neřekl nic zajímavého, nic nového, žádná fakta. Vůbec tam nemluvil o tom, jakým způsobem byla řízena Státní bezpečnost, jak se na tom podílel, jaký měl vztah ke KGB. Akorát říkal, že nic nedělal, že byl někde pořád na nějakých služebních cestách, nebo že se snažil navrhovat nějaké lepší cesty, navrhovat nějaká řešení,“ řekl dále Blažek.

„Kdokoliv začal kriticky vystupovat, tak ti moderátoři, ne že by se do něj pustili, ale začali Lorence okamžitě omlouvat, začali mluvit o nějaké nalézání pravdy a já jsem si říkal ‚pravda je na nebesích, asi ne někde u pana Lorence‘,“ uvedl Blažek.

Debaty se zúčastnili především studenti, ale v publiku byli pamětníci nebo Jan Šolta, který se v lednu zapojil do potyčky s novináři ve volebním štábu Miloše Zemana.

‚Hodný strejda‘

Některé studenty na debatu pozval sám Lovaš. „Debata byla vyhrocená a emotivní už od začátku. Marek Wollner po prvních minutách řekl, že Lorenc je zločinec, který by měl sedět ve vězení,“ popsal serveru iROZHLAS.cz debatu student žurnalistiky Maxmilián Nový.

Nový se z popisu akce domníval, že beseda má nabídnout pohled na sametovou revoluci z obou stran. „Bohužel ale nebylo ze začátku hned řečeno a vysvětleno, co je Lorenc zač a jakou úlohu zastával. Takhle totiž vypadal jako hodný strejda, který dělal jen úřednickou práci,“ vysvětlil Nový.

„Věděl jsem, že je Lorenc bývalý šéf StB z posledních let komunistického režimu. Bližší informace jsem o něm nevěděl,“ dodal.

Wollner by prý předpokládal, že studenti vysoké školy budou Lorence znát. Působili však podle něj „dezorientovaně“, jako by nevěděli, co si o Lorencovi myslet. „Takový projekt se domnívám není moc o hledání pravdy, ale spíš o umožňování sebe prezentace té strany, která lže a vytváří legendy o minulosti,“ zakončil Wollner.

Blažek s ním souhlasí. „Bylo to takové prazvláštní, bizarní zážitek. Myslím si, že pro ty studenty to bylo nepochopitelné,“ dodal.

URL| https://www.irozhlas.cz/zpravy-domov/debata-listopad-univerzita-karlova-lorenc-zurnalistika-wollner-blazek_1811241718_lac

Estébák Lorenc diskutoval na Univerzitě Karlově. Docentka přiznala chybu

24.11.2018 blesk.cz str. 00 Události

Jan Kálal

Generál Alojz Lorenc byl v době pádu komunismu jedním z hlavních představitelů „temné strany“, jak by dneska řekla mladá generace. Někdejší šéf kontrarozvědné části StB byl vtažen i do událostí 17. listopadu a patří mezi

jedny z mála odsouzených představitelů režimu. V pátek byl generál Lorenc v Praze hostem debaty na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy a škola za to čelí ostré kritice. Že nešlo o dobrý tah, připustila pro Blesk Zprávy i docentka Barbora Osvaldová, která na fakultě garantuje studium žurnalistiky. Společně s Lorencem seděla přítom za jedním stolem.

Diskuse se účastnil také nynější šéf pořadu Reportéři ČT a bývalý aktér studentských demonstrací Marek Wollner. Na akci určené studentům dorazili do pražského Hollaru i další posluchači. Mezi nimi historik Petr Blažek. „Bývalý šéf kontrazvědné části StB Alojz Lorenc hovořil dnes na akademické půdě (**FSV UK**) o listopadu 1989. Minimální sebereflexe, velmi slabí moderátoři, kteří zdůrazňovali absurdní tezi o hledání pravdy s pamětníky, kteří byli u toho (cituji),“ zhroutil se na Facebooku.

Akci moderoval Karel Lovaš, který s Lorencem nedávno vydal knižní rozhovor. Generál na akci podle Osvaldové mluvil velmi podobně jako v této knize. Blažek moderátorovi vytkl mimo jiné, že při představení generála: „neřekl, že byl českým soudem v roce 1992 odsouzen ke čtyřem letům odnětí svobody a o deset let později slovenským soudem k 18 měsícům podmíněně za zneužití pravomoci veřejného činitele.“

Osvaldová: Tohle ke 30. výročí listopadu nebyl dobrý start

„Marek Woller měl dobré komentáře, naopak hovořil o nevyrovnaní se s komunistickými zločiny, za které je Alojz Lorenc spoluodpovědný. Několikrát jsem do debaty vstoupil a snažil se vysvětlit, jakou konkrétní roli Lorenc hrál v komunistickém režimu, včetně zametání stop při tzv. skartacích v prosinci 1989,“ přisadil si Blažek. A zmínil i to, že pozvánka na akci ještě v pátek večer zmizela z webu fakulty.

Blesk Zprávy už v pátek oslovily kvůli akci právě docentku Osvaldovou. Připustila, že sama dlouho zvažovala, zda se má debaty zúčastnit. A vyčítala si, že fakulta pomohla legitimizovat generála Lorence jako diskutéra.

Jako vysvětlení připojila Osvaldová následující komentář: „Příští rok bude třicáté výročí od listopadu 1989. Fakulta chystá řadu různých akcí, například výstavu fotografií, studentské noviny z té doby a jedním z výstupů má být projekt, kde mají vystupovat různí tehdejší aktéři. Projektu se účastní naši studenti a studenti žurnalistiky z Bratislavy. Tahle diskuse měla být jednou ze součástí projektu. Ale nepovažuji ji za dobrý začátek. V publiku krom členů akademické obce byla řada lidí, kteří do žádné akademické obce nepatří a diskutovali místo studentů a pedagogů, pro které byla akce určena.“

Každopádně pozvánka na diskusi ještě v pátek večer zmizela z veřejné části webu fakulty. Podle fotografií, které Blesk Zprávám poskytl Petr Blažek, vznikala na akci i videozáznam. **Fakulta sociálních věd** ho ale zatím neuvolnila.

URL| <https://www.blesk.cz/clanek/579373/estebak-lorenc-diskutoval-na-univerzite-karlove-docentka-priznala-chybu>

Estébák Lorenc diskutoval na Univerzitě Karlově. Docentka přiznala chybu

24.11.2018 blesk.cz str. 00

Jan Kálal

Generál Alojz Lorenc byl v době pádu komunismu jedním z hlavních představitelů „temné strany“, jak by dneska řekla mladá generace. Někdejší šéf kontrazvědné části StB byl vtažen i do událostí 17. listopadu a patří mezi jedny z mála odsouzených představitelů režimu. V pátek byl generál Lorenc v Praze hostem debaty na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy a škola za to čelí ostré kritice. Že nešlo o dobrý tah, připustila pro Blesk Zprávy i docentka Barbora Osvaldová, která na fakultě garantuje studium žurnalistiky. Společně s Lorencem seděla přítom za jedním stolem.

Diskuse se účastnil také nynější šéf pořadu Reportéři ČT a bývalý aktér studentských demonstrací Marek Wollner. Na akci určené studentům dorazili do pražského Hollaru i další posluchači. Mezi nimi historik Petr Blažek. „Bývalý šéf kontrazvědné části StB Alojz Lorenc hovořil dnes na akademické půdě (**FSV UK**) o listopadu 1989. Minimální sebereflexe, velmi slabí moderátoři, kteří zdůrazňovali absurdní tezi o hledání pravdy s pamětníky, kteří byli u toho (cituji),“ zhroutil se na Facebooku.

Akci moderoval Karel Lovaš, který s Lorencem nedávno vydal knižní rozhovor. Generál na akci podle Osvaldové mluvil velmi podobně jako v této knize. Blažek moderátorovi vytkl mimo jiné, že při představení generála: „neřekl, že byl českým soudem v roce 1992 odsouzen k čtyřem letům odnětí svobody a o deset let později slovenským soudem k 18 měsícům podmíněně za zneužití pravomoci veřejného činitele.“

Osvaldová: Tohle ke 30. výročí listopadu nebyl dobrý start. „Marek Woller měl dobré komentáře, naopak hovořil o nevyrovnaní se s komunistickými zločiny, za které je Alojz Lorenc spoluodpovědný. Několikrát jsem do debaty vstoupil a snažil se vysvětlit, jakou konkrétní roli Lorenc hrál v komunistickém režimu, včetně zemetání stop při tzv. skartacích v prosinci 1989,“ přisadil si Blažek. A zmínil i to, že pozvánka na akci ještě v pátek večer zmizela z webu fakulty.

Blesk Zprávy už v pátek oslovily kvůli akci právě docentku Osvaldovou. Připustila, že sama dlouho zvažovala, zda se má debaty zúčastnit. A vyčítala si, že fakulta pomohla legitimizovat generála Lorence jako diskutéra.

Jako vysvětlení připojila Osvaldová následující komentář: „Příští rok bude třicáté výročí od listopadu 1989. Fakulta chystá řadu různých akcí, například výstavu fotografií, studentské noviny z té doby a jedním z výstupů má být projekt, kde mají vystupovat různí tehdejší aktéři. Projektu se účastní naši studenti a studenti žurnalistiky z Bratislavy.“

Tahle diskuse měla být jednou ze součástí projektu. Ale nepovažuju ji za dobrý začátek. V publiku krom členů akademické obce byla řada lidí, kteří do žádné akademické obce nepatří a diskutovali místo studentů a pedagogů, pro které byla akce určena.“

Každopádně pozvánka na diskusi ještě v pátek večer zmizela z veřejné části webu fakulty. Podle fotografií, které Blesk Zprávám poskytl Petr Blažek, vznikla na akci i videozáznam. **Fakulta sociálních věd** ho ale zatím neuvolnila.

URL| <https://www.blesk.cz/clanek/zpravy-udalosti/579373/estebak-lorenc-diskutoval-na-univerzite-karlove-docentka-priznala-chybu.html>

Chudoba, drogy a exekutor na krku. I tak může vypadat život českého dítěte

24.11.2018 nasregion.cz str. 00

Andrea Cerqueirová

Několik tisíc dětí v tuzemsku je v exekuci. Často jde o děti z chudých poměrů, jejichž rodiče mají sami zkušenost s předlužeností. Až dvacet tisíc dětí u nás žije mimo standardní bydlení. Ročně také přibývá případů dětí závislých na drogách.

„Děti z ubytoven často tvoří skupinu jen v rámci ubytovny, bez šance kontaktu s vnějším světem. Složitě podmínky bydlení přináší dítěti permanentní stres, nemá možnost odpočinku, nemá žádné soukromí. To má za následek i omezenou nebo dokonce nemožnou přepravu do školy a školní neúspěchy. Do služeb jako nízkoprahová zařízení pro děti a mládež nebo i do ulic si chodí děti v podstatě odpočinout. Naši pracovníci jim v terénu poskytují tzv. první pomoc. Řeší s nimi i důsledky toho, když budou utíkat k drogám a jiným experimentům. Klientů je ovšem stále více než služeb, to se bohužel nemění,“ uvedla Martina Zikmundová z České asociace streetwork.

FOTO: Děti a exekuce

Materiální deprivace

Podle nedávného průzkumu Charity ČR mladí lidé, kteří v dětství trpěli materiální deprivací, k ní z 36 % inklinují i později. „Významně více jsou ohroženi chudobou mladí lidé, jejichž rodina se musela někdy zadlužit, pocházejí z neúplné rodiny, jejich rodiče byli nezaměstnaní či se jejich rodina musela často stěhovat. Někjaká forma chudoby ohrožuje více než pětinu (22 %) Čechů a Češek mezi 18 a 30 lety. Asi třikrát častěji jsou ale chudobou ohroženi ti, kteří pocházejí z chudé rodiny, než ty, jejichž rodina problémy neměla. Tohle znevýhodnění jde do jisté míry překonat vlastním vzděláním. V Česku je ale problém, že děti z chudých a méně vzdělaných rodin se málokdy dosáhnou vyššího vzdělání,“ uvedl Daniel Prokop, sociolog **Fakulty sociálních věd** UK a společnosti MEDIAN, který se zabývá problematikou chudoby v Česku.

Chybí zákon o sociálním bydlení

Podle Evropské sítě proti chudobě by částečné řešení přinesl stále odkládaný zákon o sociálním bydlení. „Základním předpokladem pro zajištění vhodných podmínek pro výchovu dítěte v rodině je střecha nad hlavou,“ uvedl Karel Schwarz z Evropské sítě proti chudobě a sociálnímu vyloučení v ČR. Problém je i to, že v případě exekučních srážek přichází pracující rodina o daňový bonus určený na péči o dítě. „Daňový bonus na děti je plně exekučitelný bez ohledu na výši příjmu. To je bohužel další negativní faktor, který vede k preferenci nelegálního zaměstnání,“ uzavírá Radek Hábl z Agentury pro sociální začleňování a autor Mapy exekucí s tím. Na úterek 20. listopadu připadl Světový den dětí. Jak je vidět, je nutné připomínat si ho i v České republice. A hlavně hledat nápravu.

Dětem, které ještě chodí na základku, naskakují nesmyslné tisícové dluhy. Kde se vzaly a proč je mají platit?!

Děti a dluhy

Náš REGION přinesl již v minulosti rozhovor s právníčkou Alenou Valachovou, která více než šedesátku dětí pomohla zbavit dluhů převyšujících celkově milion korun. Dluhy se týkají poplatků za odpad u dětí z dětských domovů, jízdy na černo v městské dopravě, vyskytují se i případy dluhů u mobilních operátorů nebo plynoucí ze zdravotního pojištění. Prahu dala Vlachová za příklad dobré praxe – děti zde mají zdarma městskou dopravu a poplatek za odpad nezávisí na trvalém bydlišti, ale platí jej vlastník nemovitosti. „To by vyřešilo situaci i jinde. Dopravní podniky v jiných městech jsou vůči vymáhání dluhů dětí tvrdé. Přitom dopravní podnik nepodniká za účelem zisku, jeho posláním je zajišťování služby veřejnosti,“ uvedla. Dalším problémem je to, že někteří rodiče si nemohou dovolit zaplatit dětem oběd ve škole – pomáhají tak ministerstva, kraje, obce či neziskové organizace.

URL| <http://nasregion.cz/chudoba-drogy-a-exekutor-na-krku-i-tak-muze-vypadat-zivot-ceskeho-ditete-72239/>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

nasregion.cz

"Říkali nám, že jsme se zbláznili." Na Karlově univerzitě debatoval exšéf StB Lorenc

24.11.2018 aktualne.cz str. 00 Domáci
Radek Dragoun

O listopadu 89 přišel se studenty diskutovat tehdejší šéf StB. "Řada lidí nám říkala: 'Co to děláte, vy jste se zbláznili'," přiznává vedení školy. Historik

Historik Petr Blažek, který debatě přihlížel jako divák, se proti Lorencově účasti na páteční akci silně ohradil. Devětasedmdesátiletému muži řekl, že je komunistickým zločincem.

"Vy se na mě máte dívat jako na soudně netrestaného," reagoval Lorenc s odkazem na rozhodnutí justice.

Vojenský soud ho sice v roce 1992 za jeho předlistopadové působení odsoudil na čtyři roky vězení, k výkonu trestu ale Lorenc nikdy nenastoupil. Po rozpadu federace se přestěhoval na Slovensko, kde tamní soud rozhodl, že původní rozsudek je už promlčený. Po nátlaku české strany byl ale Lorenc přece jen v roce 2002 potrestán - za zneužití pravomoci veřejného činitele dostal patnáctiměsíční podmínku.

Blažkovi vadilo, že informace o Lorencově roli v komunistickém státě vůbec nezazněly na začátku debaty. Lorenc byl pouze stručně představen jako bývalý šéf StB a první náměstek ministra vnitra. Navíc moderátorovi Karolu Lovašovi, který před časem vydal s Lorencem knihu rozhovorů, vyčetl, že mu nepokládal kritické otázky a neponoval jeho odpovědím. "Uváděl ho jako váženou figuru, která napomohla listopadu 89. A to není pravda. Ten člověk se podílel na velice závažných zločinech," řekl Blažek.

Lorenc v průběhu sametové revoluce, v noci z 18. na 19. listopadu, vydal rozkaz, aby složky StB nijak nezasahovaly do situace. Později své rozhodnutí zdůvodnil tak, že nechtěl více pobuřovat občany. Podepsal rozkaz?

Podle Blažka je ale například nezpochybnitelná jeho role v rozsáhlé skartaci dokumentů StB, která je výraznou překážkou ve vyšetřování totalitních zločinů.

Lorenc během debaty nicméně popíral, že by ji nařídil. "Ten rozkaz jsem nepodepsal. Autor rozkazu se přiznal, že ho formuloval. Já jsem rozkaz zcela prokazatelně nepodepsal," opakoval Lorenc. Podle Blažka ale jen nechal své podřízené, aby rozkaz podepsali.

Lorenc také tvrdil, že přestože byl šéfem StB, neměl přímý vliv na násilné potlačení demonstrací v roce 1989. "Pocituji jistou funkční zodpovědnost, protože jsem byl tam, kde jsem byl, byl jsem prvním náměstkem ministra. Za to, co se v resortu stane, jistou zodpovědnost mám," dodal.

Odpovědi na otázku, proč tedy ze své funkce neodstoupil, když tvrdí, že se zásahem nesouhlasil, se však vyhýbal. "Je těžké vžít se do role toho, kdo má odpovědnost na krku a musí rozhodovat," řekl studentům.
Sympatický gentleman

Páteční akce se zúčastnil i moderátor České televize Marek Wollner, který byl aktivním účastníkem událostí 17. listopadu. V diskusi byl Lorencovi největším oponentem a na některá jeho vyjádření emotivně reagoval. Podobně jako historik Blažek ho označil za "komunistického zločince".

Zároveň pak kritizoval způsob vedení debaty. "Já jsem věděl, že pan Lorenc bude v roli toho sympatičtějšího, protože on bude nastavovat milou tvář gentlemana, zatímco já budu ten ošklivý, který je plný emocí," prohlásil v závěru diskuze.

Přiznal také, že zvažoval, zda se kvůli Lorencovi má akce vůbec zúčastnit. "Uvědomuji si, že legitimizovat svou účastí pana Lorence je velice problematické. Na druhou stranu jsem si říkal, že mu nemůžu nechat úplně volné pole působnosti," vysvětloval Wollner.

Podobně se k debatě stavěla i Barbora Osvaldová, vedoucí univerzitní katedry žurnalistiky, která akci zaštitila. "Čím víc se to blížilo, tím víc jsem měla sto chutí říct, že nepřijdu. Dnes jsem ale přišla proto, že jsem tehdy stávkovala a je mou povinností tu být. Upřímně vám ale říkám, že z toho nemám dobrý pocit. Řada lidí nám říkala: 'Co to děláte, vy jste se zbláznili'," přiznala Osvaldová.

Po skončení akce Institut komunikačních studií a žurnalistiky **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy stáhl ze svých stránek článek s pozvánkou na debatu.

URL| <https://zpravy.aktualne.cz/domaci/zblaznili-jste-se-na-univerzite-karlove-debatoval-se-student/r~a733ca94ef7311e8b2380cc47ab5f122/>

Univerzita Karlova přizvala do debaty o listopadu 1989 i někdejšího šéfa StB. A je moc zle

25.11.2018 pravdive.eu str. 00

Páteční účast někdejšího šéfa StB Alojze Lorence na setkání se studenty na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy přineslo mnohé reakce na sociálních sítích. Lorenc se na fakultě utkal v debatě o listopadu 1989 mimo jiných s dnešním veřejnoprávním reportérem Markem Wollnerem.

URL| <http://pravdive.eu/news/75726/univerzita-karlova-prizvala-do-debaty-o-listopadu-1989-i-nekdejsiho-sefa-stb-a-je-moc-zle>

Univerzita Karlova přizvala do debaty o listopadu 1989 i někdejšího šéfa StB. A je moc zle

25.11.2018 politicke-listy.cz str. 00

Páteční účast někdejšího šéfa StB Alojze Lorence na setkání se studenty na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy přineslo mnohé reakce na sociálních sítích. Lorenc se na fakultě utkal v debatě o listopadu 1989 mimo jiných s dnešním veřejnoprávním reportérem Markem Wollnerem. zdroj: parlamentnilisty.cz, přidáno v 09:35, přečteno: 0x

URL| <http://www.politicke-listy.cz/?clanek=181620-univerzita-karlova-prizvala-do-debaty-o-listopadu-1989-i-nekdejsiho-sefa-stb.-a-je-moc-zle.html>

Encyklopedie českých nakladatelství

25.11.2018 knihcentrum.cz str. 00

Jan Halada

1949 - 2006 Pevná bez přebalu matná EAN: 9788072771653 Značka: LIBRIKniha 351 KčZboží máme skladem. Expedujeme nejpozději druhý pracovní den. Dostupnost:

Poslední kusy na prodejně

0 ks skladem zobrazit dostupný počet ks

Běžná cena: 450 Kč

Ušetříte: 99 Kč 22%

Vaše cena: 351 Kč

Hlídat pokles ceny

Přidat do seznamu přání

Množství:

Autor encyklopedie, dlouholetý nakladatelský pracovník, který se problematikou zabývá i teoreticky na **Fakultě sociálních věd** UK, nabízí po stručném úvodu o nakladatelské praxi a peripetích i trendech v době totality i po roce 1989 unikátní slovník, který zachycuje přibližně na 700 nakladatelství, která působila či působí na českém knižním trhu počínaje rokem 1949 do současnosti. Vedle základních údajů (jméno, adresa, datum založení, majitelé, počet vydávaných publikací, základní ediční řady a podobně) u mnoha uvádí i kmenové autory, ilustrátory, grafiky a případně i nakladatelská loga.

URL| <https://www.knihcentrum.cz/Kniha/encyklopedie-ceskych-nakladatelstvi>

Univerzita Karlova přizvala do debaty o listopadu 1989 i někdejšího šéfa StB. A je moc zle

25.11.2018 parlamentnilisty.cz str. 00

PV

Páteční účast někdejšího šéfa StB Alojze Lorence na setkání se studenty na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy přineslo mnohé reakce na sociálních sítích. Lorenc se na fakultě utkal v debatě o listopadu 1989 mimo jiných s dnešním veřejnoprávním reportérem Markem Wollnerem.

Zejména pro Wollnera bylo setkání velmi trpké a většinu času dával najevo, že by Lorenc neměl být na takové akce vůbec zván, protože byl šéfem „mlátičkové mašinerie“, a ptal se, kde je policie, která by Lorence „sebrala“. @page p „Vážená Univerzito Karlova, myslíte si, že by na berlínské nebo vídeňské univerzitě mohl v 70. letech debatovat nacistický válečný zločinec? Přispíváte k zamlžování minulosti a relativizaci hodnot, o kterou dnes a denně usilují 'nové pořádky',“ podotkl k tomu předseda poslaneckého klubu TOP 09 Miroslav Kalousek. @page p „Šéf StB Alojz Lorenc debatoval v pátek na UK. Ne stejné, ale podobné, jako by Göring debatoval v r. 1974 se studenty v Německu. K čemu to je? Tenhle pán, jímž vedená StB tu ničila životy lidí, hnus. Co tím UK sleduje? Ostuda,“ poznamenal také znechuceně komentátor Martin Fendrych. @page p „Nová forma vyvážení: Generál Lorenc diskutoval o éře komunismu a nesvobody. K diskuzi o stalinismu tedy budeme zvat stalinisty, k diskuzi o holocaustu esesáky a k diskuzi o kriminalitě budeme zvat zloděje a vrahy. To je postmoderní doba,“ reagoval komentátor Pavel Šafr. @page p „Naprostě jsem nepochopil krok FSV na Univerzitě Karlova, která udelala přednášku s odsouzeným komunistickým zločincem a šéfem StB Lorencem. Je možná se zeptat milých akademiků, kdy pozvou nacistické zločince nebo Kajínka,“ dodal europoslanec za KDU-ČSL Tomáš Zdechovský. A své řekl i senátor Jiří Drahoš. „Považuji za ostudné, že k debatě na Univerzitě Karlově o událostech 17. listopadu! pozvali šéfa StB Alojze Lorence. Muže zodpovědného za mlácení lidí na Národní třídě i během celých 80. let. Dovete si představit něco podobného v Německu s předním nacistou?“ zeptal se. @page p „Opravdu hovořil dnes na Univerzitě Karlově poslední vrchní estébák Alojz Lorenc? Že jsem naletěl hoaxu? Jestli je to pravda, ctěná a vážená půdo akademická, klesla jste do sklepa,“ poznamenal expremiér za ODS Mirek Topolánek. Debata na téma „Listopad 1989“ se konala na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy, pořádal ji Institut komunikačních studií a žurnalistiky. Hosty byli historik Michal Macháček, autor oceňované monografie Gustáva Husáka a expert na období normalizace, dále pak tehdejší vyučující Barbora Osvaldová a tehdejší student žurnalistiky Marek Wollner, dnes hlavní tvář investigativních reportáží ČT. Posledním hostem byl pak právě zmiňovaný Alojz Lorenc, který byl v roce 1989 šéfem tajné služby StB a první náměstek ministra vnitra. @page p

URL| http://www.parlamentnilisty.cz/politika/politici-voicum/Udzenija-ODS-Doba-je-takova-jakou-si-ji-udelame-560809?utm_source=nm&utm_medium=xml

Univerzita Karlova přizvala do debaty o listopadu 1989 i někdejšího šéfa StB. A je moc zle

25.11.2018 politicke-listy.cz str. 00

Jaroslav Hodík, Reportéru ČT

Páteční účast někdejšího šéfa StB Alojze Lorence na setkání se studenty na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy přineslo mnohé reakce na sociálních sítích. Lorenc se na fakultě utkal v debatě o listopadu 1989 mimo jiných s dnešním veřejnoprávním reportérem Markem Wollnerem.

Zejména pro Wollnera bylo setkání velmi trpké a většinu času dával najevo, že by Lorenc neměl být na takové akce vůbec zván, protože byl šéfem „mlátičkové mašinerie“, a ptal se, kde je policie, která by Lorence „sebrala“. „Vážená Univerzito Karlova, myslíte si, že by na berlínské nebo vídeňské univerzitě mohl v 70. letech debatovat nacistický válečný zločinec? Přispíváte k zamlžování minulosti a relativizaci hodnot, o kterou dnes a denně usilují 'nové pořádky',“ podotkl k tomu předseda poslaneckého klubu TOP 09 Miroslav Kalousek.

Ing. Miroslav Kalousek

TOP 09 poslanec

Sympatizovat Profil

Položit dotaz Odpovědi

Hodnotit Štítky

„Šéf StB Alojz Lorenc debatoval v pátek na UK. Ne stejné, ale podobné, jako by Göring debatoval v r. 1974 se studenty v Německu. K čemu to je? Tenhle pán, jímž vedená StB tu ničila životy lidí, hnus. Co tím UK sleduje? Ostuda,“ poznamenal také znechuceně komentátor Martin Fendrych.

„Nová forma vyvážení: Generál Lorenc diskutoval o éře komunismu a nesvobody. K diskuzi o stalinismu tedy budeme zvat stalinisty, k diskuzi o holocaustu esesáky a k diskuzi o kriminalitě budeme zvat zloděje a vrahy. To je postmoderní doba,“ reagoval komentátor Pavel Šafr.

Reportáž PL z akce:

Šokující výstup Marka Wollnera na akci s generálem Alojzem Lorencem. A výbušné informace, které padly

„Naprosto jsem nepochopil krok FSV na Univerzitě Karlova, která udelala přednášku s odsouzeným komunistickým zločincem a šéfem StB Lorencem. Je možná se zeptat milých akademiků, kdy pozvou nacistické zločince nebo Kajínka,"dodal europoslanec za KDU-ČSL Tomáš Zdechovský.

A své řekl i senátor Jiří Drahoš. „Považuji za ostudné, že k debatě na Univerzitě Karlově o událostech 17. listopadu! pozvali šéfa StB Alojze Lorence. Muže zodpovědného za mlácení lidí na Národní třídě i během celých 80. let. Dovete si představit něco podobného v Německu s předním nacistou?"zeptal se.

„Opravdu hovořil dnes na Univerzitě Karlově poslední vrchní estébák Alojz Lorenc? Že jsem naletěl hoaxu? Jestli je to pravda, ctěná a vážená půdo akademická, klesla jste do sklepa,"poznámekl premiér za ODS Mirek Topolánek.

Debaty na téma „Listopad 1989" se konala na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy, pořádal ji Institut komunikačních studií a žurnalistiky. Hosty byli historik Michal Macháček, autor oceňované monografie Gustáva Husáka a expert na období normalizace, dále pak tehdejší vyučující Barbora Osvaldová a tehdejší student žurnalistiky Marek Wollner, dnes hlavní tvář investigativních reportáží ČT. Posledním hostem byl pak právě zmiňovaný Alojz Lorenc, který byl v roce 1989 šéfem tajné služby StB a první náměstek ministra vnitra.

Jste politik? Zveřejněte bez redakčních úprav vše, co chcete. Zaregistrujte se ZDE.

Jste čtenář a chcete komunikovat se svými zastupiteli? Zaregistrujte se ZDE.

URL| <http://www.politicke-listy.cz/?goto=181620-univerzita-karlova-prizvala-do-debaty-o-listopadu-1989-i-nekdejsiho-sefa-stb.-a-je-moc-zle.html>

Univerzita Karlova přizvala do debaty o listopadu 1989 i někdejšího šéfa StB. A je moc zle

25.11.2018 parlamentnilisty.cz str. 00

Jaroslav Hodík, Reportérů ČT

Páteční účast někdejšího šéfa StB Alojze Lorence na setkání se studenty na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy přineslo mnohé reakce na sociálních sítích. Lorenc se na fakultě utkal v debatě o listopadu 1989 mimo jiných s dnešním veřejnoprávním reportérem Markem Wollnerem.

Zejména pro Wollnera bylo setkání velmi trpké a většinu času dával najevo, že by Lorenc neměl být na takové akce vůbec zván, protože byl šéfem „mlátičkové mašinerie“, a ptal se, kde je policie, která by Lorence „sebrala“.

„Vážená Univerzito Karlova, myslíte si, že by na berlínské nebo vídeňské univerzitě mohl v 70. letech debatovat nacistický válečný zločinec? Přispíváte k zamlžování minulosti a relativizaci hodnot, o kterou dnes a denně usilují 'nové pořádky',"podotkl k tomu předseda poslaneckého klubu TOP 09 Miroslav Kalousek.

„Šéf StB Alojz Lorenc debatoval v pátek na UK. Ne stejné, ale podobné, jako by Göring debatoval v r. 1974 se studenty v Německu. K čemu to je? Tenhle pán, jimž vedená StB tu ničila životy lidí, hnus. Co tím UK sleduje? Ostuda,"poznámekl také znechuceně komentátor Martin Fendrych.

„Nová forma vyváženosti: Generál Lorenc diskutoval o éře komunismu a nesvobody. K diskuzi o stalinismu tedy budeme zvat stalinisty, k diskuzi o holocaustu esesáky a k diskuzi o kriminalitě budeme zvat zloděje a vrahy. To je postmoderní doba,"reagoval komentátor Pavel Šafr.

„Naprosto jsem nepochopil krok FSV na Univerzitě Karlova, která udelala přednášku s odsouzeným komunistickým zločincem a šéfem StB Lorencem. Je možná se zeptat milých akademiků, kdy pozvou nacistické zločince nebo Kajínka,"dodal europoslanec za KDU-ČSL Tomáš Zdechovský.

A své řekl i senátor Jiří Drahoš. „Považuji za ostudné, že k debatě na Univerzitě Karlově o událostech 17. listopadu! pozvali šéfa StB Alojze Lorence. Muže zodpovědného za mlácení lidí na Národní třídě i během celých 80. let. Dovete si představit něco podobného v Německu s předním nacistou?"zeptal se.

„Opravdu hovořil dnes na Univerzitě Karlově poslední vrchní estébák Alojz Lorenc? Že jsem naletěl hoaxu? Jestli je to pravda, ctěná a vážená půdo akademická, klesla jste do sklepa,"poznámekl premiér za ODS Mirek Topolánek.

Debaty na téma „Listopad 1989" se konala na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy, pořádal ji Institut komunikačních studií a žurnalistiky. Hosty byli historik Michal Macháček, autor oceňované monografie Gustáva Husáka a expert na období normalizace, dále pak tehdejší vyučující Barbora Osvaldová a tehdejší student

žurnalistiky Marek Wollner, dnes hlavní tvář investigativních reportáží ČT. Posledním hostem byl pak právě zmiňovaný Alojz Lorenc, který byl v roce 1989 šéfem tajné služby StB a první náměstek ministra vnitra.

Jste politik? Zveřejněte bez redakčních úprav vše, co chcete. Zaregistrujte se ZDE.

Jste čtenář a chcete komunikovat se svými zastupiteli? Zaregistrujte se ZDE.

Foto: Jaroslav Hodík Popisek: Marek Wollner, dramaturg a moderátor Reportérů ČT.

URL| <https://www.parlamentnilisty.cz/arena/monitor/Univerzita-Karlova-prizvala-do-debaty-o-listopadu-1989-i-nekdejsiho-sefa-StB-A-je-moc-zle-560813>

Rychlý přehled událostí: Alojz Lorenc přednáší studentům, souhlas s brexitem a stříbro Krpálka i Sáblíkové

25.11.2018 irozhlas.cz str. 00 Zprávy z domova

Čeněk Třeček

Užívali jste si volno tak, že jste neměli čas sledovat aktuální dění? Nevadí, přinášíme vám pravidelný souhrn víkendových událostí, jak je zachytil server iROZHLAS.cz.

Lorenc na Karlově univerzitě

Institut komunikačních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy uspořádal debatu s názvem Listopad 1989. Pozval na ni i Alojze Lorence, který byl v roce 1989 faktickým šéfem Státní bezpečnosti.

Souhlas s dohodou o brexitu

Premiéři a prezidenti 27 zemí Evropské unie podpořili na mimořádném summitu text dohody o odchodu Velké Británie z bloku. Ministr zahraničí Tomáš Petříček (ČSSD) uvedl, že pro Česko pro Česko výhodná, protože čeští občané dlouhodobě žijící v Británii mají zaručeno, že se pro ně po brexitu nic nezmění. „Naši občané mají jistotu, že s nimi bude zacházeno stejně jako s občany Velké Británie,“ řekl.

Francouzi stavěli barikády

Přes 106 tisíc lidí se účastnilo demonstrací ‚žlutých vest‘, jejichž protestní hnutí je namířeno zejména proti plánu vlády zvýšit od ledna ceny pohonných hmot. Policisté po celé Francii vzali do vazby 130 lidí a v Paříži, kde byly události nejbouřlivější, utrpělo zranění 20 osob včetně čtyř příslušníků pořádkových sil.

Vládní strana propadla v komunálních volbách na Tchaj-wanu

Tchajwanská vládní Demokratická pokroková strana utrpěla v sobotu významnou porážku v regionálních volbách. Premiér William Lai následně nabídl svou rezignaci, prezidentka Cchaj Jing-wen ji však odmítla přijmout. Sama se nicméně rozhodla odstoupit z funkce předsedkyně strany.

Tchajwanci současně hlasovali například o legalizaci sňatků homosexuálů. Referendum skončilo jejich odmítnutím.

Sáblíková i Krpálek mají stříbro

Martina Sáblíková skončila druhá při závodě Světového poháru v japonském Tomakomai na trati 3000 metrů. Před ní se dostala jenom Isabelle Weidemannová z Kanady, která byla lepší o 2,82 sekundy.

Lukáš Krpálek své první vítězství na Grand Slamu ve váhové kategorii nad sto kilogramů nezískal. Ve finále podlehl Henku Grolovi z Nizozemska a veze si z Ósaky stříbrnou medaili.

Divoké prase v Českých Budějovicích

A zvířátko na konec. V sobotu řádl v Českých Budějovicích kanec. Vběhl do prodejny, zranil ženu na ulici a přidělal práci policistům.

URL| https://www.irozhlas.cz/zpravy-domov/rychly-prehled-udalosti_1811251943_cen

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

[irozhlas.cz](https://www.irozhlas.cz)

Sekci měnovou ČNB povede Petr Král

25.11.2018 parlamentnilisty.cz str. 00

Novým ředitelem sekce měnové se od 1. prosince 2018 stane Petr Král. Rozhodla o tom bankovní rada České národní banky. Petr Král převezme funkci ředitele sekce měnové po Tomáši Holubovi, který se od 1. prosince 2018 stane členem bankovní rady ČNB.

Taktéž s účinností od prosince jmenovala bankovní rada Luboše Komárka náměstkem ředitele sekce měnové pověřeným řízením odboru vnějších ekonomických vztahů a Danu Hájkovou ředitelkou odboru měnové politiky a fiskálních analýz sekce měnové.

Petr Král (45) vystudoval obory finance a ekonomická teorie na Vysoké škole ekonomické v Praze. V ČNB, kde začal pracovat v roce 1999, zastával různé pozice v odboru makroekonomických prognóz sekce měnové. V letech 2004–2007 byl vedoucím referátu krátkodobých prognóz a zástupcem ředitele odboru. V roce 2006 byl vedoucím predikčního týmu ČNB a v období let 2005 až 2007 reprezentantem ČNB v pracovní skupině pro prognózování (WGF) v rámci ESCB. Od roku 2007 do současnosti byl ředitelem odboru měnové politiky a fiskálních analýz a od roku 2015 do současnosti též náměstkem ředitele sekce měnové. V letech 2007 až 2014 byl alternátem viceguvernéra ČNB v Hospodářském a finančním výboru (EFC) v Bruselu. V dubnu 2018 byl vládou ČR jmenován členem Výboru pro rozpočtové prognózy. Ve své výzkumné, publikační a přednáškové činnosti se Petr Král zaměřuje zejména na praktické otázky měnové politiky (strategie, nástroje, komunikace, přijetí eura) a na analytické aspekty politiky fiskální.

Luboš Komárek (47) vystudoval obor ekonomická teorie na Ekonomické fakultě Vysoké školy báňské – Technické univerzity v Ostravě, kde v roce 2001 získal doktorát a kde byl o pět let později habilitován v oboru ekonomie. Je rovněž absolventem University of Warwick ve Velké Británii v oboru ekonomie, Slezské univerzity v oboru marketing a management a MBA studia na Newport University. V roce 2016 byl jmenován profesorem pro obor ekonomie. V letech 2008–2010 byl prezidentem České společnosti ekonomické. V ČNB pracuje od září 1996. Postupně zastával pozice ekonoma, poradce člena bankovní rady a vedoucího referátu měnových analýz a transmise měnové politiky sekce měnové a statistiky. Od července 2009 do současnosti byl ředitelem odboru vnějších ekonomických vztahů sekce měnové. Je alternátem zástupce ČNB v Monetary Policy Committee a International Relations Committee při ECB. Luboš Komárek je autorem mnoha odborných článků a prezentací zejména z oblasti měnových kurzů, cen aktiv, finanční integrace a finanční stability. Přednáší na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy a Ekonomické fakultě VŠB–TU v Ostravě.

Dana Hájková (43) vystudovala Fakultu mezinárodních vztahů na Vysoké škole ekonomické v Praze a absolvovala doktorské studium v oboru ekonomické teorie v Centru pro ekonomický výzkum a doktorské studium Univerzity Karlovy (CERGE UK) v Praze. V letech 2002–2004 pracovala jako ekonomický analytik v Organizaci pro hospodářskou spolupráci a rozvoj (OECD) v Paříži. Poté působila v sekci měnové České národní banky na různých analytických a manažerských pozicích, v letech 2008–2014 vedla referát měnových analýz a transmise měnové politiky, resp. referát fiskálních analýz. V letech 2014–2016 působila jako ekonomický a finanční analytik v privátní sféře. V posledních dvou letech byla poradkyní člena bankovní rady.

Jste politik? Zveřejněte bez redakčních úprav vše, co chcete. Zaregistrujte se ZDE.

Jste čtenář a chcete komunikovat se svými zastupiteli? Zaregistrujte se ZDE.

Foto: Česká národní banka Popisek: Česká národní banka, logo..

URL| <https://www.parlamentnilisty.cz/zpravy/tiskovezpravy/Sekci-menovou-CNB-povede-Petr-Kral-560851>

"Co je pravda?"

25.11.2018 idnes.cz str. 00

Glosa k neuvěřitelné provokaci, která se odehrála na půdě Karlovy univerzity u příležitosti vzpomínek na události ze 17. listopadu 1989

Premisa. Z pohledu liturgického je dnes svátek Krista krále. Nemohl jsem si nevzpomenout na scénu výsledku Ježíše Pilátem. Po opakovaných Pilátových otázkách, co říká na obvinění, že se prohlašuje za židovského krále, nakonec Ježíš odpovídá: "Já jsem se proto narodil a proto jsem přišel na svět, abych vydal svědectví pravdě". Na to reagoval Pilát otázkou: "Co je pravda?" A pak si nad osudem vězně umyl ruce, že se ho to prý netýká.

Slyšíme to i v dnešní době téměř denně: "Haha, kterou pravdu máte na mysli?", "Co je pravda a kdo to určí?" atd. (Viz např. diskuse k blogu Jakuba Rotha "Faktická nepřesnost je prachspřstá lež")

.....

Domnívám se, že to, co se stalo na Karlově univerzitě, konkrétně účast generála Alojze Lorence na besedě k událostem 17. listopadu 1989, je pohaněním akademické půdy a celého polistopadového vývoje naší země. Na podobné "drzé testy", co všechno si občané naší země nechají líbit, je třeba rázně reagovat.

https://www.irozhlas.cz/zpravy-domov/debata-listopad-univerzita-karlova-lorenc-zurnalistika-wollner-blazek_1811241718_lac <https://zpravy.aktualne.cz/domaci/zblaznili-jste-se-na-univerzite-karlove-debatoval-se-student/r~a733ca94ef7311e8b2380cc47ab5f122/>

"Vy se na mě máte dívat jako na soudně netrestaného," poučoval své oponenty při diskusi Lorenc.

K tomu stručně: "Za své činy z doby socialismu byl v říjnu 1993 Vyšším vojenským soudem v Táboře odsouzen ke čtyřletému nepodmíněnému trestu. Trest si však nikdy neodpykal a odjel na Slovensko, jehož orgány v roce 2000 trestní stíhání zastavily. Teprve v roce 2002 byl Lorenc odsouzen k patnácti měsícům odnětí svobody podmíněně."

(zdroj wikipedia) Alojz Lorenc také nařídil skartaci řady dokumentů z archivu StB. Proto mu historik Petr Blažek vyčítá, že tím znemožnil pravdivé faktografické bádání o mnoha věcech ze zločinné komunistické doby.

Fakulta sociálních věd Karlovy univerzity, která besedu pořádala, poté stáhla pozvánky z webových stránek. Nevím, zda kvůli ostudě či jako pokus dodatečně tajit konání akce. Snad lze aspoň doufat v soudnost mladých lidí, studentů naší Alma Mater. Snad jim jejich učitelé řekli aspoň to, že totalitní režimy dvacátého století, nacizmus a komunizmus, jsou jednoznačně definovány jako zločinné.

Určitě bych všem mladým lidem doporučil navštívit výstavu připomínající dobu totality a utrpení lidí, která je k vidění v prostorách na Letné, pod bývalým Stalinovým pomníkem. Chtěl jsem se o expozici ve svém textu zmínit obšírněji, ale učinil tak kolega blogger Tomáš Vodvářka:

<https://vodvarka.blog.idnes.cz/blog.aspx?c=689307>

.....

.....

URL| <http://trizuljak.blog.idnes.cz/blog.aspx?c=689289>

Stejná zpráva vyšla také v dalších 2 titulech:

blog.idnes.cz, idnes.cz - blog

"Co je pravda?"

25.11.2018 politicke-listy.cz str. 00

Glosa k neuvěřitelné provokaci, která se odehrála na půdě Karlovy univerzity u příležitosti vzpomínek na události ze 17. listopadu 1989

Premisa. Z pohledu liturgického je dnes svátek Krista krále. Nemohl jsem si nevzpomenout na scénu výsledku Ježíše Pilátem. Po opakovaných Pilátových otázkách, co říká na obvinění, že se prohlašuje za židovského krále, nakonec Ježíš odpovídá: "Já jsem se proto narodil a proto jsem přišel na svět, abych vydal svědectví pravdě". Na to reagoval Pilát otázkou: "Co je pravda?" A pak si nad osudem vězně umyl ruce, že se ho to prý netýká.

Slyšíme to i v dnešní době téměř denně: "Haha, kterou pravdu máte na mysli?", "Co je pravda a kdo to určí?" atd. (Viz např. diskuse k blogu Jakuba Rotha "Faktická nepřesnost je prachspřstá lež")

.....

Domnívám se, že to, co se stalo na Karlově univerzitě, konkrétně účast generála Alojze Lorence na besedě k události 17. listopadu 1989, je pohaněním akademické půdy a celého polistopadového vývoje naší země. Na podobné "drzé testy", co všechno si občané naší země nechají líbit, je třeba rázně reagovat.

https://www.irozhlas.cz/zpravy-domov/debata-listopad-univerzita-karlova-lorenc-zurnalistika-wollner-blazek_1811241718_lac <https://zpravy.aktualne.cz/domaci/zblaznili-jste-se-na-univerzite-karlove-debatoval-se-student/r~a733ca94ef7311e8b2380cc47ab5f122/>

"Vy se na mě máte dívat jako na soudně netrestaného," poučoval své oponenty při diskusi Lorenc.

K tomu stručně: "Za své činy z doby socialismu byl v říjnu 1993 Vyšším vojenským soudem v Táboře odsouzen ke čtyřletému nepodmíněnému trestu. Trest si však nikdy neodpykal a odjel na Slovensko, jehož orgány v roce 2000 trestní stíhání zastavily. Teprve v roce 2002 byl Lorenc odsouzen k patnácti měsícům odnětí svobody podmíněně."

(zdroj wikipedia) Alojz Lorenc také nařídil skartaci řady dokumentů z archivu StB. Proto mu historik Petr Blažek vyčítá, že tím znemožnil pravdivé faktografické bádání o mnoha věcech ze zločinné komunistické doby.

Fakulta sociálních věd Karlovy univerzity, která besedu pořádala, poté stáhla pozvánky z webových stránek. Nevím, zda kvůli ostudě či jako pokus dodatečně tajit konání akce. Snad lze aspoň doufat v soudnost mladých lidí, studentů naší Alma Mater. Snad jim jejich učitelé řekli aspoň to, že totalitní režimy dvacátého století, nacizmus a komunizmus, jsou jednoznačně definovány jako zločinné.

URL| [http://www.politicke-listy.cz/?goto=181635-"co-je-pravda-".html](http://www.politicke-listy.cz/?goto=181635-)

Sekci měnovou ČNB povede Petr Král

25.11.2018 [politicke-listy.cz](http://www.politicke-listy.cz) str. 00

Novým ředitelem sekce měnové se od 1. prosince 2018 stane Petr Král. Rozhodla o tom bankovní rada České národní banky. Petr Král převezme funkci ředitele sekce měnové po Tomáši Holubovi, který se od 1. prosince 2018 stane členem bankovní rady ČNB.

Taktéž s účinností od prosince jmenovala bankovní rada Luboše Komárka náměstkem ředitele sekce měnové pověřeným řízením odboru vnějších ekonomických vztahů a Danu Hájkovou ředitelkou odboru měnové politiky a fiskálních analýz sekce měnové.

Petr Král (45) vystudoval obory finance a ekonomická teorie na Vysoké škole ekonomické v Praze. V ČNB, kde začal pracovat v roce 1999, zastával různé pozice v odboru makroekonomických prognóz sekce měnové. V letech 2004–2007 byl vedoucím referátu krátkodobých prognóz a zástupcem ředitele odboru. V roce 2006 byl vedoucím predikčního týmu ČNB a v období let 2005 až 2007 reprezentantem ČNB v pracovní skupině pro prognózování (WGF) v rámci ESCB. Od roku 2007 do současnosti byl ředitelem odboru měnové politiky a fiskálních analýz a od roku 2015 do současnosti též náměstkem ředitele sekce měnové. V letech 2007 až 2014 byl alternátem viceguvernéra ČNB v Hospodářském a finančním výboru (EFC) v Bruselu. V dubnu 2018 byl vládou ČR jmenován členem Výboru pro rozpočtové prognózy. Ve své výzkumné, publikační a přednáškové činnosti se Petr Král zaměřuje zejména na praktické otázky měnové politiky (strategie, nástroje, komunikace, přijetí eura) a na analytické aspekty politiky fiskální.

Luboš Komárek (47) vystudoval obor ekonomická teorie na Ekonomické fakultě Vysoké školy báňské – Technické univerzity v Ostravě, kde v roce 2001 získal doktorát a kde byl o pět let později habilitován v oboru ekonomie. Je rovněž absolventem University of Warwick ve Velké Británii v oboru ekonomie, Slezské univerzity v oboru marketing a management a MBA studia na Newport University. V roce 2016 byl jmenován profesorem pro obor ekonomie. V letech 2008–2010 byl prezidentem České společnosti ekonomické. V ČNB pracuje od září 1996. Postupně zastával pozice ekonoma, poradce člena bankovní rady a vedoucího referátu měnových analýz a transmise měnové politiky sekce měnové a statistiky. Od července 2009 do současnosti byl ředitelem odboru vnějších ekonomických vztahů sekce měnové. Je alternátem zástupce ČNB v Monetary Policy Committee a International Relations Committee při ECB. Luboš Komárek je autorem mnoha odborných článků a prezentací zejména z oblasti měnových kurzů, cen aktiv, finanční integrace a finanční stability. Přednáší na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy a Ekonomické fakultě VŠB–TU v Ostravě.

Dana Hájková (43) vystudovala Fakultu mezinárodních vztahů na Vysoké škole ekonomické v Praze a absolvovala doktorské studium v oboru ekonomické teorie v Centru pro ekonomický výzkum a doktorské

studium Univerzity Karlovy (CERGE UK) v Praze. V letech 2002–2004 pracovala jako ekonomický analytik v Organizaci pro hospodářskou spolupráci a rozvoj (OECD) v Paříži. Poté působila v sekci měnové České národní banky na různých analytických a manažerských pozicích, v letech 2008–2014 vedla referát měnových analýz a transmise měnové politiky, resp. referát fiskálních analýz. V letech 2014–2016 působila jako ekonomický a finanční analytik v privátní sféře. V posledních dvou letech byla poradkyní člena bankovní rady.

Jste politik? Zveřejněte bez redakčních úprav vše, co chcete. Zaregistrujte se ZDE.

Jste čtenář a chcete komunikovat se svými zastupiteli? Zaregistrujte se ZDE.

URL| <http://www.politicke-listy.cz/?goto=181662-sekci-menovou-Cnb-povede-petr-kral.html>

Srážka lodí u Ukrajiny

25.11.2018 ČRo Plus str. 02 17:10 Den podle...

Martina MAŠKOVÁ, moderátorka

Máte vyladěn Český rozhlas Plus. Velení ukrajinského námořnictva dnes prohlásilo, že loď ruské pohraniční stráže narazila do ukrajinského remorkéru. Ukrajina to interpretuje jako úmysl čin a otevřený akt agrese. Tři ukrajinské lodě se měly plavit z černomořské Oděsy do přístavu Mariupol v Azovském moři. Ruská tajná služba FSB, k níž pohraniční stráž patří, incident naopak interpretuje tak, že ukrajinská pravidla vplula do ruských vod, nepodřídila se pokynům ruských úřadů a nebezpečně manévrovala. A to nejdůležitější, že vše se odehrálo v Kerčském průlivu, oblasti, kde Rusko postavilo most na obsazený Krym. Dosud známé souvislosti incidentu teď proberu s Michaelem Romancovem, politickým geografem z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Dobrý den.

Michael ROMANCOV, politický geograf

Dobrý den.

Martina MAŠKOVÁ, moderátorka

Přibližme si, prosím, nejdřív mapu, jak to vlastně vypadá v tom Kerčském průlivu, jak rozlehlá je ta oblast moře, kde se to odehrálo?

Michael ROMANCOV, politický geograf

Jedná se o vlastně moře, jehož rozloha není veliká, přiznám se, že jsem zaskočen tou otázkou, že nejsem vám tento okamžik schopen říct jeho rozlohu, rozhodně je to poměrně malá část, která je součástí to tak zvaného "černomořského bazénu". Vlastně podstatně důležitější ovšem než rozloha je právní status téhle té části Černého moře, a v tom je asi klíč jaksi k tomu problému, který tam dnes nastal.

Martina MAŠKOVÁ, moderátorka

Stížnosti, že Rusko omezuje svobodu plavby z Černého do Azovského moře jsou myslím dlouhodobějšího rázu. Když odhlédneme od rétoriky válčících stran, co z toho je objektivně známo?

Michael ROMANCOV, politický geograf

Objektivně známo je to, že vlastně v dobách Sovětského svazu, protože tam vlastně ten problém nejen kvůli Azovskému moři, ale kvůli Krymu a vztahům mezi Ruskem a Ukrajinou začíná, tak v dobách Sovětského svazu bylo Azovské moře vlastně jakési v uvozovkách "vnitřní" sovětské moře, protože všude okolo existoval pouze Sovětský svaz. V tu dobu ani neexistoval dnes platný jaksi režim mezinárodního námořního práva, režim UNCLOS, který byl jaksi odsouhlasen světovým společenstvím v 80. letech, ale pak trvala ratifikace těchto těch mezinárodních smluv až do let 90., a ty by teoreticky tyhle ty principy obsažené v režimu UNCLOS měly platit i v

Azovském moři, protože jak Ukrajina, tak Ruská federace jsou smluvními státy tohoto režimu. Nicméně tam ještě došlo k bilaterálním jednáním právním mezi Ukrajinou a Ruskou federací, které zatím nevedly k žádnému výsledku, a protože mezitím ještě došlo k anexi Krymu, tak je s největší pravděpodobností se můžeme domnívat, že tam /nesrozumitelné/ v blízké budoucnosti žádný jaksi pozitivní výsledek ani nebude.

Martina MAŠKOVÁ, moderátorka

Řekli jsme, že ty ukrajinské lodi pluly do Marirupolu, to je město, které jsme vidali a slýchali o něm ve zpravodajství kvůli tedy válce Ruska a Ukrajiny. Jak nebezpečné tedy bývá, jak nebezpečná bývá tahle trasa? Jak nebezpečné je v této situaci na frontě proplout tím Kerčským průlivem?

Michael ROMANCOV, politický geograf

Tak přímo kolem Kerčského průlivu žádné vojenské operace, alespoň pokud je mi známo, nebo velkého rozsahu rozhodně ne, neprobíhaly, protože ty boje mezi ukrajinskou armádou a těmi povstalci, kteří jsou podporováni, zásobováni, vyzbrojováni z Moskvy, ty probíhají jaksi o kus severněji. Čili z hlediska řekněme pohybu plavidel ten Kerčský průliv pokud tam nejsou komplikace kvůli klimatickým podmínkám, protože to je část Černého moře, která zamrzá v zimě a tak dál, tak vlastně tam žádný zásadní problém jaksi navigačního charakteru nebyl a ani ty problémy nezhoršila rusko-ukrajinská válka na východě Ukrajiny. Teď se tam samozřejmě jaksi ty poměry změnily, od okamžiku, kdy byl dobudován ten tak zvaný Kerčský most, protože ten plavební koridor se zúžil, ale to zase je spíš jaksi problematika technického rázu, než řekněme vojensko-bezpečnostního.

Martina MAŠKOVÁ, moderátorka

Už jsme mluvili o těch konvencích. Konvence OSN o mořském právu a o dohodě Ruska a Ukrajiny o spolupráci při využití Azovského moře a Kerčského průlivu teď v souvislosti s incidentem obě strany válčící mluví o porušování těchto pravidel. Jak tedy velké je podle vás riziko, že se rusko-ukrajinský konflikt přesune na moře?

Michael ROMANCOV, politický geograf

Já myslím, že k tomu pravděpodobně nedojde, protože Ukrajinci jsou si velice dobře vědomi toho, že je tam naprostý nepoměr sil mezi Ruskem a Ukrajinou. Ruská strana má, pokud jde o to vojenské hledisko, na své straně veškeré výhody minimálně do okamžiku, než by v Černém moři začaly operovat lodě jiných států, které by z nějakého důvodu s Ukrajinou spolupracovaly, což je scénář, který se samozřejmě stát může, ale v tento okamžik to nevypadá, že by to bezprostředně mělo hrozit. A kdyby nedej bože k tomu konfliktu došlo, tak navzdory tomu, že Rusko je, pokud jde o ty námořní kapacity, výrazně silnější nežli Ukrajina, tak já se domnívám, že spíš se ten konflikt by se ovšem odehrával na pevnině, protože ten prostor je natolik malý, že Rusové jsou schopni vlastně všechny ty věci, které konkrétně teda v tom Kerčském průlivu potřebují ošetřit, tak jsou to schopni ošetřit ze vzduchu, ze základen ať už na Krymu nebo na ruském území minimálně stejně efektivně, jako prostřednictvím svých námořních prostředků.

Martina MAŠKOVÁ, moderátorka

Politický geograf Michael Romancov z **fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Děkuju vám, na shledanou.

Michael ROMANCOV, politický geograf

Na shledanou.

Nekontaktované skupiny obyvatel jsou trochu mýtus. Oni vědí o nás a my o nich. Se Sentinelci se snažíme komunikovat déle než sto let, říká antropolog

25.11.2018 iHNed.cz str. 00
Zuzana Válková

Fascinují nás, protože doufáme, že díky nim zjistíme, kdo jsme. Zabití samozvaného misionáře na ostrově Severní Sentinel v Bengálském zálivu připomíná, že pro zdrženlivost ve sbližování kultur existují i jiné důvody než jen starost o vlastní život - například obrovská zdravotní rizika pro původní obyvatelstvo.

Světová veřejnost již téměř týden sleduje nová zjištění týkající se tragického osudu Johna Allena Chaua, horlivého křesťana, který se pokusil s Bibli v ruce oslovit původní obyvatele Severního Sentinelu, jednoho z Andamanských ostrovů, a podělit se s nimi o slovo Boží. Jde o kmen, o němž dodnes nemáme mnoho informací, přesto se v této souvislosti často objevují zavádějící přirovnání o "životě v době kamenné". Snaha o sbližení však pro Chaua skončila neštěstím.

Americký mladík, jehož na ostrov i přes přímý zákaz indické vlády dopravila skupina rybářů, se během jediného dne pokusil o kontakt s domorodci třikrát. Sentinelci na něj zaútočili luky a šípy a třetí pokus ho stál život.

Kulturolog a kulturní antropolog, nositel Ceny Neuron pro mladé vědce z roku 2017 udělované špičkovým odborníkům za přínos české vědě. Martin Soukup se v posledních letech věnuje – mimo jiné – vývoji obyvatelstva na Papui-Nové Guineji. Pravidelně navštěvuje údolí řeky Uruwa a ve spolupráci s kolegou geografem zaznamenává sociální vazby v jedné z tamních nekontaktovaných skupin.

Martin Soukup vystudoval kulturologii na katedře teorie kultury Filozofické fakulty Univerzity Karlovy v Praze. V letech 2015 až 2016 pracoval v Národním muzeu – Náprstkově muzeu asijských, afrických a amerických kultur, pro niž připravil výstavu Lovci lebek. Dnes působí na katedře sociologie, andragogiky a kulturní antropologie na Filozofické fakultě Univerzity Palackého v Olomouci, zároveň také přednáší na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Je členem Americké antropologické asociace.

Antropolog Martin Soukup, přední český odborník na nekontaktované skupiny v oblasti Papuy-Nové Guineje, přibližuje historii lidských snah poznat ty, kdo o seznamování často příliš nestojí, a jakou cenu mohou za naši zvědavost zaplatit. Zároveň také naznačuje, jaké kouzlo má mýtus o civilizaci vzdálených kmenech – i když jejich příslušníci ve skutečnosti třeba nosí trička a pijí kolu.

Události na Severním Sentinelu vyvolaly rozruch na celém světě, vyjadřují se k nim média, veřejnost, ale i duchovní. Jak drama hodnotí vědec-antropolog?

Situace je podle mého názoru vcelku jednoduchá. Andamanské ostrovy jsou v antropologii poměrně známou lokalitou, první terénní výzkumy tam proběhly už na sklonku 19. století, kdy se do oblasti vypravil koloniální úředník Maurice Vidal Portman. Problém je v tom, že obyvatelé těchto ostrovů – přičemž Andamanci jsou jinou skupinou než Sentinelci – si dlouhodobě udržují odstup a na každý pokus o kontakt reagují s nelibostí, nejčastěji střelbou z luků. O styk s nimi se před časem pokusila skupina lidí pracujících pro časopis National Geographic a stalo se prakticky totéž co před několika dny, ovšem bez ztrát na lidských životech. Nově příchozí nabídli Sentinelcům dary. Ti je někdy přijmou, jindy ne. V tomto případě je odmítli, a to jim National Geographic přivezl živé prase. Pokud vím, Sentinelci prase rovnou zastřelili a pohřbili – nechťeli s ním mít nic společného.

Nebylo to od nich prozíravé opatření, jak se bránit zavlečeným chorobám? Četla jsem o případu, kdy se domorodci nakazili – shodou okolností – ze špinavých Biblí.

Indická vláda přístup k nativním skupinám reguluje, v tomto případě ho však výslovně zakazuje. Jde o zdravotní riziko pro obě strany, návštěvníky i původní obyvatele. Velmi dobře se ví, co způsobil kontakt původních Američanů s Evropany v době koloniální expanze, která začala na sklonku 15. století. Domorodé skupiny nevymíraly až tak často kvůli krvavým střetům, jak si mnohdy představujeme, ale hlavně na nemoci, vůči nimž neměli vypěstovanou obranyschopnost. Jedna ze skupin nativních Američanů, k níž se vydala expedice vedená astronomem, matematikem a etnografem Thomasem Harriotem, si následky styku s kolonizátory vyložila tak, že na ně Evropané vysílali neviditelné střely. Vystihli to tehdy docela přesně, řekl bych.

Dotlačila indickou vládu k ochranářské politice vůči Sentinelcům jejich, řekněme, podrážděnost z přítomnosti cizích lidí, anebo jde o snahu zachovat unikátní společenství a jeho kulturu?

S jistotou vám to neřeknu. Soukromě si myslím, že hodnota této kultury hlavním motivem nejspíš není. Kdyby se ukázalo, že indická vláda dělá z nekontaktovaných skupin atrakci, dostala by se do hledáčku mezinárodních organizací. Na druhou stranu, prozíravost indických úředníků ve zdravotních otázkách je patrná. Zdá se mi to správné.

Jak se podle vás indický právní řád vyrovná se zabitím onoho misionáře?

Hodnocení incidentu se během posledních dní posunulo. Rodina zabitého muže – připomeňme, že šlo o samozvaného misionáře, nebyl členem žádné misijní společnosti – se vyslovila pro propuštění rybářů, kteří ho přivezli na ostrov. Odpustila také Sentinelcům, kteří ho zabili. To je mimochodem zajímavý moment: podobných případů jsme v historii zaznamenali více. Ten nejznámější se odehrál na Nové Guineji v roce 1901. James Chalmers, jakýsi novoguinejský John Livingstone, se setkal s domorodci na ostrově Goaribari. Ti ho na

Velikonoční pondělí zabili a snědli i s doprovodem, jenž ho doprovázel. Pozůstali této skupině po několika desítkách let také odpustili.

To, že odpustím vrahovi svého syna, ale neznamená, že ho někdo nebude stíhat. Existuje v této věci nějaký precedens?

Jenže jak by ho indická vláda stíhala? Tato skupina obyvatel je nekontaktovaná a opravdu o nich mnoho nevíme. Spekuluje, zda dokážou rozdělat oheň. Nejspíš mají zvykové právo, ačkoliv jsou součástí indického právního systému. Navíc se neví, kdo přesně misionáře zabil. Máme málo informací a vymahatelnost práva je v tomto případě mizivá.

Člověk může mít v 21. století dojem, že mimo zákon se prakticky nedá ocitnout, a pokud přece, je potřeba se kvůli tomu neustále přemísťovat, jak to známe ze špionážních thrillerů.

Mimo zákon se můžete ocitnout opravdu snadno. Stačí vyjít za oponu všedních dní. Dělán výzkumy na Nové Guineji, v oblastech, kde platí zvykové právo, ačkoliv země má parlamentní demokracii a fungující soudní systém. Ten však do všech lokalit nedosáhne. Letos jsem byl svědkem situace, kdy se do místa, které zkoumám, vrátil člověk, který chvíli pobýval ve vězení za vraždu. Ta se nakonec neprokázala. O tom, jestli pro něj návrat do vesnice, kde k ní došlo, měl fatální důsledky, se pravděpodobně dozvím později, nicméně už tato situace je výjimečná, protože tamní lidé si své záležitosti nejčastěji řeší naprosto mezi sebou. Na zemi stále existují místa, kde to, co si představujeme pod pojmem "právo", nabývá roztodivných podob.

Pracujete na Nové Guineji s lidmi, kteří se také označují jako "nekontaktovaná skupina"?

O nekontaktovaných skupinách se často mluví, ale přísně vzato jí nejsou ani Sentinelci. Lidé se s nimi snaží začít komunikovat přinejmenším 150 let. Žijeme však v globalizovaném světě. Skupina, ke které jezdím na Novou Guineu, je relativně izolovaná kvůli okolnímu terénu. Moc toho nemají. Na druhou stranu i oni jsou součástí celosvětového obchodu s kávou, a pokud byste si chtěla dát tu, kterou vypěstovali, stačí, abyste si koupila letenku do amerického Seattlu. Funguje tam síť kaváren, kde ji prodávají. Anebo jiný příklad: na internetu existuje webová stránka s názvem Nekontaktované skupiny. Dlouho jsem ji nekontroloval, ale už to, že máme jejich seznam, je paradoxní, že?

Představa, že se z vlastní iniciativy vydáváme pátrat po kmenech, které v životě nenarazily na civilizaci, je také trochu mýtus, vidíte? I tito lidé mají velmi často ponětí o tom, že žijeme jinak než oni.

Jistě. A z nějakého důvodu si udržují odstup. Pracuji na Nové Guineji, a tak dám příklad odtamtud. Jde o desítky lidí, kteří žijí mimo civilizaci, jak ji známe my. To však neznamená, že na sobě nebudou mít – například – trička. Nová Guinea byla neprobádaná až do poloviny 20. století, ale naprosto běžně se tam vyskytovaly ocelové sekery a další zboží, které se do vnitrozemí dostalo směnným obchodem. Není nic překvapivého, když narazíte na nekontaktovanou skupinu a zjistíte, že její členové pijí třeba kolu. Stejně tak zajímavé je přemýšlet o tom, co nás na nich tak fascinuje.

Co to podle vás je?

Zdá se nám, že jde o lidi, kteří jsou odrazem naší vlastní dávné minulosti. V souvislosti se Sentinelci se v médiích například objevilo, že žijí v době kamenné, což je zavádějící, protože užívat kámen neznamená, že žijete jako v době kamenné. Také používáme kámen, třeba při výstavbě. Plyne z toho, že žijeme v době kamenné? Pamatuji si na tragikomický případ kmene Tasaday žijícího na Filipínách. Mělo se jednat o poslední nekontaktovanou skupinu na planetě, s nejjednoduššími technologiemi, pobývajících v jeskyních a podobně. Filipínská vláda zakázala na její teritorium vstup. Jeden novinář se tam vydal ilegálně a pořídil unikátní fotky Tasadejců v džínách, jak pijí kolu. Filipínská vláda si z lidí vystřelila. A víte, kolik lidí jí naletělo? National Geographic o domorodcích produkoval film, antropologové se do oblasti vydávali dělat krátkodobé výzkumy... Tohle téma je prostě lákavé. Máme pocit, že zjistíme pravdu o nás samých.

Jak častá je v 21. století misijní činnost, kdy někdo vezme Bibli do ruky a vyrazí s ní do džungle?

Stále je poměrně častá. Existuje řada skupin, které jsou lákadlem pro misionáře s touhou šířit křesťanství. Tady se však objevuje další paradox. Misionáři v minulosti často přispěli k zachování nativního jazyka, ale jeho nositelé kvůli vymývání mozků, jemuž byli podrobeni, kulturně zdegenerovali.

Existuje v antropologii něco jako obecné pravidlo pro kontakt s neznámou civilizací?

Takové pravidlo neexistuje, ale máme etické kodexy. Je to poměrně složité téma, když si na chvíli zkusíte představit, čím se antropologové zabývají. Etický kodex českého úředníka nebo třeba pracovníka ve zdravotnictví sestavit lze, protože známe typické situace, do nichž se mohou dostat, a také máme představu, jak by se v nich měli zachovat, aby neporušili hodnotovou orientaci naší kultury. Antropologové se dostávají do prostředí, jejichž hodnotové a normativní složky jsou úplně jiné. Etický kodex, který mám rád já – ačkoliv je překonaný, Americká antropologická asociace přijala nový –, se pohybuje v pojmech odpovědnosti. Člověk má být odpovědný vůči těm, s nimiž pracuje a žije, ale i vůči své zemi a jejím občanům. Zároveň má mít

odpovědnost vůči své disciplíně. Výsledky, které veřejnosti přinese, mohou cizí kultury dehonestovat. A takových případů známe z historie více než dost.

Ve většině současných oborů nás nahradí roboti. Jejich nástup zvládnou ti, kdo se dokážou změnit, říká profesor kybernetiky a vynálezce Michael Šebek - čtěte ZDE

Hledači pokladů se vracejí: Obce v jižních Čechách čelí nájezdům kopáčů vltavínů. Jak je zastavit, nevědí místní ani ochránci zákona - čtěte ZDE

Byly miss, a co dnes? Někdejší královny krásy nevsadily vše na vzhled a staly se úspěšnými podnikatelkami nebo političkami - čtěte ZDE

Nuda ve Varšavě. Polskem otřásá film zabývající se kněžskou pedofií a korupcí v katolické církvi, země se zatím chystá na komunální volby i na spor s EU - čtěte ZDE

URL| <http://ego.ihned.cz/c1-66357860-nekontaktovane-skupiny-obyvatel-jsou-trochu-mytus-oni-vedi-o-nas-a-my-o-nich-se-sentinelci-se-snazime-komunikovat-dele-nez-sto-let-rika-antropolog>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
ihned.cz

Sbližování se Západem „završil“ Stalin přepadením Finska. Dnes jde Rusko po stejné cestě, jaká tehdy vedla k agresi

25.11.2018 denikn.cz str. 00

Komentář Michaela Romancova: Putinův režim mění historii, podobně jako v sovětských dobách, na nástroj umožňující okázale demonstrovat národní jednotu a sepětí lidu s vůdcem, strážcem posvátného historického odkazu.

Výrok amerického filozofa George Santayany „Ti, kdo si nepamatují minulost, jsou odsouzeni k tomu ji opakovat“ nebo Ciceronův „Dějiny jsou učitelkou života“ vyjadřují jinými slovy myšlenku, že studium minulosti je zdrojem poučení pro budoucnost. K čemu má však takové studium sloužit?

Možnosti se nabízejí minimálně dvě. První předpokládá, že se díky studiu minulosti dokážeme vyvarovat chyb, které učinili naši předkové. Druhá naopak minulost vnímá jako zdroj inspirace a síly, kdy oběti minulých bojů nevyzývají ke smíření, ale žádají jeho pokračování.

Minimálně od konce II. světové války se v západní Evropě systematicky rozvíjí první přístup. Skvělou ilustraci druhého nalezneme v současném Rusku. Jistě nejenom tam, ale vzhledem k moci, prostředkům a ambicím, které Moskva má, asi dává větší smysl věnovat se právě Rusku než dejme tomu Islámskému státu.

Na jakém příkladu nejlépe ilustrovat odlišný přístup k dějinám? Předpokládejme, že ministr zahraničních věcí je dostatečně významnou i informovanou osobností, aby se takového náročného úkolu zhostil. Sergej Lavrov tak učinil v článku Historické základy ruské zahraniční politiky, který je (v ruské i anglické verzi) přístupný z hlavní webové stránky ruského ministerstva zahraničí.

Text tam visí, bez jakýchkoliv změn, od března 2016, a lze proto předpokládat, že teze, s nimiž je v něm operováno, jsou stále platné.

Přečtěte si také

Komunikovat s Ruskem? Moskva vést dialog neumí, protože ho vést nechce

Než se dostaneme ke konkrétním citacím, je třeba zdůraznit jeden moment. Zvykli jsme si minulost připomínat v jakémsi „přirozeném“ rytmu kulatých a půlkulatých výročí. Neexistuje přitom žádný důvod, proč by se sté nebo pětasedmdesátileté výročí nějaké události mělo nést ve výrazně jiném duchu či přinést jinou interpretaci než třeba výročí osmadvacáté. Přesto jsou časové odstupy končící pětkou či nulou favorizovány a nepřekvapuje, že tak ve svém textu činí i ministr Lavrov.

My si však dovolíme jeho interpretaci srovnat s událostí, od jejíhož začátku zanedlouho uplyne pouhých sedmdesát devět let. Tehdy, konkrétně 30. listopadu 1939, totiž Sovětský svaz zaútočil na Finsko, čímž začala tak zvaná Zimní válka. Než se k tomu dostaneme, dáme slovo Sergeji Lavrovovi.

Ruskou historii, zejména pak její heroické epizody, Lavrov používá k několika účelům. V první řadě se však snaží ukázat, že: „Pochopení kontinuity ruské historie, která by měla zahrnovat všechna její období bez výjimky, syntéza všech pozitivních tradic a historické zkušenosti slouží jako základ pro dosažení dynamického pokroku a prosazování oprávněné role naší země jako vedoucího centra moderního světa a poskytovatele hodnot udržitelného rozvoje, bezpečnosti a stability.“ Rusko je tedy svou historií „odsouzeno“ k určité roli, na kterou nemůže rezignovat, neboť by se nejednalo o nic menšího než o zradu odkazu předků, kteří svou krví vybojovali „oprávnění“.

Ruský ministr zahraničí Sergej Lavrov nastínil postoj současného Ruska k SSSR: „nehledě na veškeré zlo, které sovětský systém přinesl“ jej rozhodně staví na stranu „dobra“. Foto: ČTK, AP

Osm důležitých okamžiků, zásadních pro pochopení současné ruské pozice vůči nám, si z textu ministra Lavrova dovolíme vypíchnout:

Velkokníže Alexandr Něvský se proto, aby Rusům bylo umožněno udržet si vlastní víru a rozhodovat o své budoucnosti, rozhodl dočasně podrobit Zlaté Hordě, která tolerovala křesťanství, než aby země padla do rukou evropského západu, jež usiloval o kontrolu Rusi a vykořenění její identity.

Když Rusko (v 16. století) zahájilo přirozenou expanzi k Uralu a na Sibiř, byla již dávno významným faktorem nastolování rovnováhy sil v Evropě, včetně známé Třicetileté války vedoucí ke zrodu vestfálského systému mezinárodních vztahů, jehož principy, zejména pak respekt pro státní suverenitu, dodnes neztratily na významu.

Rychlý rozvoj Ruska však vedl k tomu, že se Evropané Moskvu snažili izolovat a nedovolit jí účastnit se důležitých evropských událostí. Od Petra Velikého, který z Ruska v průběhu pouhých dvou desetiletí učinil evropskou mocnost, to však již nebylo možné. Žádný evropský problém nemůže být řešen, aniž by byl brán v potaz názor Ruska.

Za vlády Kateřiny Veliké se Rusko stalo takovou mocností, že slovy kancléře Alexandra Bezborodka: „Jediné dělo nemohlo v Evropě vystřelit bez našeho souhlasu.“

Rusko zachránilo evropský systém mezinárodních vztahů, založený na rovnováze sil, během napoleonských válek a Alexandr I. sehrál rozhodující roli na Vídeňském kongresu, který na dalších čtyřicet let přinesl Evropě stabilitu.

Vídeňský systém byl zničen při pokusu marginalizovat ruskou pozici v Evropě. Ano, Rusko bylo v Krymské válce poraženo, ale díky moudré politice Alexandra Gorčakova se znovu vzchopilo. Co se však stalo s Napoleonem III.? Jeho vláda skončila německým zajištěním a od té doby se hrozba francouzsko-německá konfrontace po několika desetiletích vznášela nad Evropou jako noční můra. Tyto události pak vedly přímo k rozpoutání I. světové války.

První světová válka vedla ke kolapsu čtyř říší a Rusko bylo navíc zasaženo revolucí. Na Západě se mnozí snaží dokázat, že se jednalo o barbarský převrat, který negativně ovlivnil historický vývoj v celé Evropě či, ještě hůř, srovnávají sovětský režim s nacistickým a činí jej částečně zodpovědný za rozpoutání II. světové války. Seriózní badatelé si přitom všímají, jak reformy v SSSR stimulovaly vznik „welfare státu“ v západní Evropě, která ovlivněná sovětským příkladem zavedla po II. světové válce bezprecedentní sociální opatření, aby připravila vlastní levicové síly o argumenty.

Nebudu se zabývat důvody, které vedly k rozpoutání II. světové války. Je však zřejmé, že protiruské aspirace evropských elit a jejich snaha vypustit hitlerovskou válečnou mašinerii proti SSSR, sehrály fatální roli. Tvrzení o „srážce dvou totalitářství“, které se dnes vkrádá do myslí Evropanů, a dokonce se tak děje ve školách, je nepodložené a nemorální. SSSR, přes veškeré zlo, které způsobil, se nikdy nepokusil zničit celé národy.

Z výše uvedeného jednoznačně vyplývá, že zatímco role Ruska v evropských záležitostech byla minimálně od 16. století významná či dokonce zásadní, Západ se nejpozději od 13. století snaží Rusko dobýt, nebo přinejmenším izolovat, jeho identitu oslabit či rovnou vykořenit.

Přečtěte si také

Abychom se stali fašisty, k tomu nepotřebujeme Rusko, říká historik Timothy Snyder

Dokud Lavrov Rusku přisuzuje roli klíčového hybatele či vyvažovatele evropského systému mezinárodních vztahů, odrážejí jeho tvrzení primárně aktivity ruských vojsk a na ně navázaná diplomatická jednání. Lze se bavit o detailech, ale netřeba jeho tvrzení zásadně problematizovat (jakkoli například význam Ruska za Třicetileté války podle mého extrémně přeceňuje).

Jakmile však dojde na hodnocení vývoje v poslední zhruba století, posunuje se jeho argumentace do jiných dimenzí. Ruská vojenská moc, která se v průběhu I. světové války zhroutila a v průběhu II. světové války narostla takovým způsobem, až se z Ruska, respektive SSSR, stala supervelmoc, najednou není tím hlavním argumentem. Místo toho se jí stává normativní rozměr, jenž SSSR „nehledě na veškeré zlo, které sovětský systém přinesl“ rozhodně staví na stranu „dobra“.

Díky němu se na Západě mohla v tak široké míře rozvinout opatření sociální spravedlnosti, díky němu byl nakonec poražen nacismus, jehož válečnou mašinerii se však Západ nejprve pokusil namířit proti SSSR, a ten proto nenese žádnou odpovědnost za hrůzy II. světové války. SSSR přinesl největší oběti a nikdy se nepokusil zničit celé národy... to pak dnešní Rusko, jakožto nástupnický stát, opravňuje být „vedoucím centrem moderního světa a poskytovatelem hodnot udržitelného rozvoje, bezpečnosti a stability“.

Radostně vstříc válce

Pojďme se tedy blíže podívat na období 30. let minulého století, tedy na desetiletí, ve kterém SSSR vystoupil z izolace, navázal plnohodnotné diplomatické styky se západními mocnostmi a pod Stalinovým vedením se stal jedním z hlavních aktérů mezinárodních vztahů v Evropě. Tato dekáda bude završena, jak už bylo předesláno, sovětským útokem na Finsko.

Renomovaná historička Sheila Fitzpatricková ve své skvělé práci Každodenní stalinismus z roku 1999 uvádí o 30. letech v SSSR, že pro toto období je charakteristická snaha sovětských lidí žít normální život ve zcela nenormálních podmínkách, kdy stát převzal (téměř) absolutní kontrolu nad všemi aspekty jejich životů. V tuto dobu se objevil nový typ člověka, Homo sovieticus – zvláštní živočišný druh žijící v městském prostředí, jež bylo charakteristické trvalou nedostupností všech základních životních potřeb, což vedlo k vývoji dokonalých lovecko-sběračských technik nezbytných pro jejich obstarávání.

Kořeny tohoto období začínají ukončením Nové ekonomické politiky (NEP), po němž se Sověti rozhodli dosáhnout v klíčových aspektech hospodářské soběstačnosti. Součástí toho bylo zúčtování s „opozicí“ v bolševické straně (včetně období tzv. velkého teroru) a systematická militarizace celé země, která se ocitla ve stavu permanentní mobilizace před hrozící válkou. Válka se silami světového imperialismu, na kterou se například dle písně „Jestli zítra bude válka“ SSSR radostně chystal, pověstné vzplanutí „poslední bitvy“, o které se zpívalo v Internacionále – tehdejší sovětské hymně – byla nevyhnutelná. Proč? Protože to vyplývalo z „logiky“ dějin, kterou odhalila vědecká, marxisticko-leninsko-stalinská filozofie/ideologie.

Přečtěte si také

Proč se Rusko či Čína prohlašují za demokratické státy a součást světového společenství? Protože je to pro ně výhodné. Zatím

Bez tohoto stručného exkurzu do vnitřních poměrů tehdejšího SSSR, tedy bez oněch „reform“, které po II. světové válce vedly ke vzniku „welfare státu“ na Západě, je velmi obtížné pochopit zahraničně-politický kontext, k němuž se nyní dostáváme.

Po Leninově smrti zůstala sice i nadále hlavním cílem bolševické revoluce světová revoluce, ale ve 20. a 30. letech byla upozaděna ve prospěch (vy)budování socialismu v jedné zemi a jeho obrany před (nevyhnutelnou) zahraniční intervencí. K tomu znamenitě posloužily rozpory, do kterých Evropu uvrhla Versailleská smlouva. Bolševici se rychle dokázali dohodnout na spolupráci s poraženým Německem, která až do jeho rehabilitace vítěznými mocnostmi roku 1925 v Locarnu nebyla provázána většími problémy.

Sovětskému svazu však kvůli postupnému sblížení Německa s Francií a Británií hrozilo, že bude odsunut na vedlejší kolej. Moskvě se v tu dobu ještě zdaleka nepodařilo zhojit ekonomické rány způsobené občanskou válkou a nezbytně potřebovala západní technologie. Hospodářská krize přelomu 20. a 30. let však přinesla změnu. Zaprvé v očích milionů lidí učinila sovětský ekonomický a sociální model, o jehož skutečné podstatě nic nevěděli, atraktivním. Zadruhé vedla k politické radikalizaci většiny evropských států, a díky volebním úspěchům nacistů bylo zhceno opatrné a nesmělé hledání francouzsko-německého porozumění.

Sovětsko-německé partnerství se sice po nástupu Hitlera k moci zhroutilo, ale dříve, než se tak stalo, se je podařilo nahradit spoluprací a později i spojenectvím s Francií. V zemi, kde stát reguloval všechny aspekty veřejného života, nikdo nic nenamítal, když se z Francie, kterou Stalin ještě v létě 1930 označil za nejagresivnější mocnost v Evropě, stal spojenec. Moskva, která již ve 20. letech nabízela sousedům smlouvy o

neútočení, i díky francouzské diplomatické pomoci byla úspěšná a se všemi sousedy, včetně největšího, a proto nejvýznamnějšího Polska, se jí podařilo dojednat dohody o neútočení.

Socialismus v jedné zemi byl konečně zabezpečen, Moskva vstoupila do Společnosti národů, v níž získal privilegované místo stálého člena Rady, a vítaným bonusem byla i široká legitimizace komunistů v evropských zemích, díky pevnému postoji SSSR v boji proti fašismu a nacismu.

Podle Andreje Zubova, hlavního redaktora monumentálních Dějin Ruska 20. století, si Stalin válku přál. Rudá armáda byla v Evropě, která překypovala rozpory, největší a SSSR měl sice díky dohodám o neútočení zajištěny hranice, ale stále to byly hranice, které vznikly jako důsledek jeho porážky z roku 1920, tedy hranice, které zabrzdlily vývoz revoluce. Stalin doufal, že nejprve dojde k válce mezi Německem a západními mocnostmi, do které SSSR, na rozdíl od carského Ruska, zasáhne až v okamžiku, kdy všichni účastníci budou vyčerpáni, a nebudou tak schopni zabránit vítězství Rudé armády, vítězství revoluce!
Nejdřív smlouva o neútočení, pak útok...

Stalin vyjednával jak s Londýnem a Paříží, tak s Berlínem a nakonec si vybral Hitlera, s nímž v září 1939 zničil Polsko. Útok zahájilo nacistické Německo, SSSR se přidal. Ve stínu polské tragédie se však dodnes zapomíná na druhou válku, která roku 1939 v Evropě vypukla, na sovětský útok na Finsko.

Navzdory tomu, že dohoda o neútočení, podepsaná v roce 1932 a znovu potvrzená na deset let v roce 1934, předpokládala výhradně mírové řešení sporů, nařídil Stalin, jak píše Zubov, už v červnu 1939 vypracovat plán útoku na Finsko. Záminkou mělo být ohrožení Leningradu, který ležel asi 30 km od sovětsko-finské hranice. Politbyro poukazovalo na „možnost dělostřeleckého ostřelování města“ a na „pravděpodobnost využití Finska třetí zemí“.

Finský ministr zahraničí Aarno Yrjö-Koskinen (vpravo) a sovětský velvyslanec v Helsinkách Ivan Majskij podepisují v roce 1932 smlouvu o neútočení. Zdroj WSOY kuva-arkisto

Finové ovšem žádné dalekonosné dělostřelectvo neměli a v září 1939 na konferenci severoevropských zemí potvrdili svou neutralitu... 26. listopadu Molotov obvinil Finy ze stěelby na sovětské pohraničnický, což ovšem Helsinky odmítly jako nepravdivé. Poté, s argumentem, že jde o „výsměch obětem ostřelování“, Moskva přerušila diplomatické styky a prohlásila, že se dále necítí být vázána sovětsko-finskou smlouvou. 30. listopadu v 8.00 ráno začalo masivní ostřelování Finska. Jeho obsazení mělo být dovršeno 21. prosince, v den Stalinových narozenin.

Dne 14. prosince 1939 byl SSSR vyloučen ze Společnosti národů, neboť světové společenství Moskvu označilo za agresora a neuznalo argument, že Moskva nevede válku proti Finsku, ale „pomáhá Finské demokratické republice svrhnout útlak statkářů a kapitalistů“. Díky houževnatému odporu Finů se malá země, nad níž měl agresor zdrcující převahu v lidech, tancích i letadlech, dokázala ubránit, byť nakonec Sovětům musela odstoupit zhruba jedenáct procent svého území.

O ničem z toho, co bylo výše uvedeno, dnes Moskva oficiálně nehovoří, k ničem se nezná. Jakýkoliv pokus o otevření debaty je označen za přepisování dějin, pokud k tomu dojde v Rusku, hrozí v krajním případě i riziko právního postihu. Putinův režim historii, podobně jako v sovětských dobách, mění na nástroj umožňující okázale demonstrovat národní jednotu a sepětí lidu s vůdcem, strážcem posvátného historického odkazu.

Podíváme-li se na 30. léta v tehdejším SSSR podrobně, zjistíme, že vykazují čím dál tím více shodných znaků se současným Ruskem. Tehdy, stejně jako ještě před deseti lety, Moskva spolupracovala se Západem, dokud měla pocit, že je to nutné kvůli hospodářské obnově, a výhodné kvůli klidu potřebnému pro posílení vlastní moci.

Bez problémů si osvojila a přisvojila slovník mobilizující k boji proti společnému nepříteli. Tehdy jím byl fašismus a nacismus, dnes mezinárodní terorismus. Tehdy stejně jako dnes s kapitalisty obchodovala a zdůrazňovala vzájemně výhodnou podstatu obchodu, což jí zároveň nebránilo tvrdit, že kapitalisté – dnes NATO – SSSR obklíčili a usilují o jeho zničení... Santayana i Cicero měli a mají pravdu. Nebudeme-li studovat historii, zopakujeme chyby, kterých se dopustili naši předci.

Autor je politický geograf, působí na **Fakultě sociálních věd** UK a Metropolitní univerzitě Praha

URL| <https://denikn.cz/25266/sblizovani-se-zapadem-zavrtil-stalin-prepadenim-finska-dnes-jde-rusko-po-stejne-ceste-jaka-tehdy-vedla-k-agresi/?ref=list>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
denikn.cz

Estébák Lorenc na akademické půdě aneb Fakulta sociálních věd poplivala Univerzitu Karlovu

26.11.2018 reflex.cz str. 00

Jiří X. Doležal

Alojz Lorenc (vpravo) na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Tahle rudá špína nepatří na akademickou půdu! • foto: Petr Blažek

Naprostý úpadek společnosti dobře reprezentuje agent komunistického Gestapa - Státní bezpečnosti - ve funkci premiéra republiky, i skutečnost, že nájemný pravomocně odsouzený vrah Kajínek dělal reklamu legální vymahačské službě. Teď si k celkové degeneraci přisadila i škola, která má vychovávat „hlídací psy demokracie“.

Po převratu 1989 jsme udělali zásadní chybu: Přijali jsme za své heslo Nejsme jako oni, protože jsme byli zblblí atmosférou všeobjímajícího odpuštění. Přitom vraždu Milady Horákové a čtyřicet let otroctví, do kterého naši zemi komunisté uvrhli, odpustit nelze. A po listopadu 1989 byl čas vrátit se ke klasické literatuře. Připomenout si Reynkovu básně Hakeldama: „Hroby místo sadů / z peněz květy, provazy za zradu / len zakletý.“

Estébáci mezi námi komunistické zločince jsme nepotrestali, přestože to řada z nich zasluhovala. Odměna náš tolerantní národ neminula: Estébácký práškač, zrádce vlastního národa, je premiérem, Komunistická strana - ani to strašlivé slovo označující zločince nebyli ochotni změnit ve svém názvu - sedí v Parlamentu, a poslancem je bolševická mlátička, která před koncem komunistické diktatury v uniformě přísluhovačů komunistické zvěle bila své vrstevníky - pod ochranou Moci - za projev jiného politického názoru.

Naše odpuštění vyložili komunisté jako slabost, a vrátili se jako krysy do špatně deratizované stoky. Nejde však jen o iniciativu těch individuí, která sloužila komunistické totalitě, a která by zcela jistě za výhody a podíl na moci ráda sloužila i nacistům. Když je koryto, svině se vždycky najde. Podíl na návratu komunistů má i to, že je část našich intelektuálních elit legitimizuje a chápe jako partnery, zve do diskusí, a komunikuje s nimi jako s občany rovnými ostatním - což komunističtí zločinci zcela zjevně nejsou.

Komouši před soudem Neoběsili jsme je, ale pár největších bolševických grázlů před soud přece jen šlo. Například Miroslav Štěpán, klíčová postava ve zbití studentské demonstrace 17. listopadu 1989, šel sedět. Odsouzen byl i další komunistický zločinec. Alojz Lorenc. Bývalý československý policista slovenské národnosti. V období 1985-1989 působil jako první náměstek federálního ministra vnitra Československé socialistické republiky, pověřený řízením centrálních kontrarozvědných správ Státní bezpečnosti.

Po převratu nařídil skartaci mnoha dokumentů z archivu StB. V říjnu 1993 byl Vyšším vojenským soudem v Táboře odsouzen ke čtyřletému nepodmíněnému trestu. Trest si však nikdy neodpykal a vysublimoval na Slovensko, jehož orgány v roce 2000 jeho trestní stíhání zastavily. Až roku 2002 byl Lorenc odsouzen i na Slovensku, a to k patnácti měsícům odnětí svobody podmíněně. Jde tedy o dvakrát odsouzeného komunistického zločince.

Šéf StB na akademické půdě V pátek minulý týden byl dvakrát odsouzený komunistický zločinec Alojz Lorenc hostem debaty na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Referuje o tom například Blesk. Akademická půda byla nepřijatelným způsobem pošpiněna - účast komunistického zločince na univerzitní debatě je zcela nepřijatelná. **Fakulta sociálních věd** by se měla rozhodnout, zda vychovává „hlídací psy demokracie“, novináře, anebo zda je zařízením na seznamování studentů s grázly. Pokud platí druhá možnost, doporučuji pro příští měsíce obohatit výuku i besedami s vrahem Kajínkem a zlodějem Krejčířem. A je fakt škoda, že už uměli Hitler se Stalinem - to by se teprve na **Fakultě sociálních věd** diskutovalo!

Anebo platí první možnost: **Fakulta sociálních věd** chce zůstat respektovanou součástí Univerzity Karlovy. V takovém případě tam ovšem nemají co pohledávat ani Lorenc, ani lidé, kteří ho na fakultu pozvali a besedu schválili. Karlova univerzita nesmí být místem pro exhibice komunistických zločinců.

Estébák Lorenc na akademické půdě aneb Fakulta sociálních věd poplivala Univerzitu Karlovu

26.11.2018 reflex.cz str. 00 Komentáře

Jiří X. Doležal

Naprostý úpadek společnosti dobře reprezentuje agent komunistického Gestapa - Státní bezpečnosti - ve funkci premiéra republiky, i skutečnost, že nájemný pravomocně odsouzený vrah Kajínek dělal reklamu legální vymahačské službě. Teď si k celkové degeneraci přisadila i škola, která má vychovávat „hlídací psy demokracie“.

Po převratu 1989 jsme udělali zásadní chybu: Přijali jsme za své heslo Nejsme jako oni, protože jsme byli zblblí atmosférou všeobjímajícího odpuštění. Přitom vraždu Milady Horákové a čtyřicet let otroctví, do kterého naši zemi komunisté uvrhli, odpustit nelze. A po listopadu 1989 byl čas vrátit se ke klasické literatuře. Připomenout si Reynkovu básně Hakeldama: „Hroby místo sadů / z peněz květy, provazy za zradu / len zakletý.“

Estébáci mezi námi

Komunistické zločince jsme nepotrestali, přestože to řada z nich zasluhovala. Odměna náš tolerantní národ neminula: Estébácký práškač, zrádce vlastního národa, je premiérem, Komunistická strana - ani to strašlivé slovo označující zločince nebyli ochotni změnit ve svém názvu - sedí v Parlamentu, a poslancem je bolševická mlátička, která před koncem komunistické diktatury v uniformě přísluhovačů komunistické zvůle bila své vrstevníky - pod ochranou Moci - za projev jiného politického názoru.

Naše odpuštění vyložili komunisté jako slabost, a vrátili se jako krysy do špatně deratizované stoky. Nejde však jen o iniciativu těch individuí, která sloužila komunistické totalitě, a která by zcela jistě za výhody a podíl na moci ráda sloužila i nacistům. Když je koryto, svině se vždycky najde. Podíl na návratu komunistů má i to, že je část našich intelektuálních elit legitimizuje a chápe jako partnery, zve do diskusí, a komunikuje s nimi jako s občany rovnými ostatním - což komunističtí zločinci zcela zjevně nejsou.

Komouši před soudem

Neoběsili jsme je, ale pár největších bolševických grázlů před soud přece jen šlo. Například Miroslav Štěpán, klíčová postava ve zbití studentské demonstrace 17. listopadu 1989, šel sedět. Odsouzen byl i další komunistický zločinec. Alojz Lorenc. Bývalý československý policista slovenské národnosti. V období 1985-1989 působil jako první náměstek federálního ministra vnitra Československé socialistické republiky, pověřený řízením centrálních kontrarozvědných správ Státní bezpečnosti.

Po převratu nařídil skartaci mnoha dokumentů z archivu StB. V říjnu 1993 byl Vyšším vojenským soudem v Táboře odsouzen ke čtyřletému nepodmíněnému trestu. Trest si však nikdy neodpykal a vysublimoval na Slovensko, jehož orgány v roce 2000 jeho trestní stíhání zastavily. Až roku 2002 byl Lorenc odsouzen i na Slovensku, a to k patnácti měsícům odnětí svobody podmíněně. Jde tedy o dvakrát odsouzeného komunistického zločince.

Šéf StB na akademické půdě

V pátek minulý týden byl dvakrát odsouzený komunistický zločinec Alojz Lorenc hostem debaty na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Referuje o tom například Blesk. Akademická půda byla nepřijatelným způsobem pošpiněna - účast komunistického zločince na univerzitní debatě je zcela nepřijatelná. **Fakulta sociálních věd** by se měla rozhodnout, zda vychovává „hlídací psy demokracie“, novináře, anebo zda je zařízením na seznamování studentů s grázly. Pokud platí druhá možnost, doporučuji pro příští měsíce obohatit výuku i besedami s vrahem Kajínkem a zlodějem Krejčířem. A je fakt škoda, že už umřeli Hitler se Stalinem - to by se teprve na **Fakultě sociálních věd** diskutovalo!

Anebo platí první možnost: **Fakulta sociálních věd** chce zůstat respektovanou součástí Univerzity Karlovy. V takovém případě tam ovšem nemají co pohledávat ani Lorenc, ani lidé, kteří ho na fakultu pozvali a besedu schválili. Karlova univerzita nesmí být místem pro exhibice komunistických zločinců.

URL| <https://www.reflex.cz/clanek/91443/estebak-lorenc-na-akademicke-pude-aneb-fakulta-socialnich-ved-poplivala-univerzitu-karlovu>

Šéf StB na akademické půdě? Jako by v Německu debatoval nacistický zločinec

26.11.2018 podoli.cz str. 00

Už tak vyhrocenou atmosféru ve společnosti kvůli politické situaci kolem premiéra Andreje Babiše (ANO) ještě „přiživila“ páteční debata se studenty **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy (**FSV UK**) k výročí 17. listopadu. Na akademické půdě totiž dostal prostor Alojz Lorenc, který šéfoval v roce 1989 komunistické tajné policii a podílel se na masakru studentů na Národní třídě během sametové revoluce. Vedení pražské vysoké školy teď čelí kritice z řad historiků, novinářů i politiků.

URL| <http://www.podoli.cz/clanek/sef-stb-na-akademicke-pude-jako-by-v-nemecku-debatoval-nacisticky-zlocinec/>

Šéf StB Lorenc na akademické půdě? Jeho vystoupení vyvolalo ostré reakce

26.11.2018 nusle.cz str. 00

Už tak vyhrocenou atmosféru ve společnosti kvůli politické situaci kolem premiéra Andreje Babiše (ANO) ještě „přiživila“ páteční debata se studenty **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy (**FSV UK**) k výročí 17. listopadu. Na akademické půdě totiž dostal prostor Alojz Lorenc, který šéfoval v roce 1989 komunistické tajné policii a podílel se na masakru studentů na Národní třídě během sametové revoluce. Vedení pražské vysoké školy teď čelí kritice z řad historiků, novinářů i politiků.

URL| <http://www.nusle.cz/clanek/sef-stb-lorenc-na-akademicke-pude-jeho-vystoupeni-vyvolalo-ostre-reakce/>

Šéf StB Lorenc na akademické půdě? Jeho vystoupení vyvolalo ostré reakce

26.11.2018 hradcany.cz str. 00

Už tak vyhrocenou atmosféru ve společnosti kvůli politické situaci kolem premiéra Andreje Babiše (ANO) ještě „přiživila“ páteční debata se studenty **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy (**FSV UK**) k výročí 17. listopadu. Na akademické půdě totiž dostal prostor Alojz Lorenc, který šéfoval v roce 1989 komunistické tajné policii a podílel se na masakru studentů na Národní třídě během sametové revoluce. Vedení pražské vysoké školy teď čelí kritice z řad historiků, novinářů i politiků.

URL| <http://www.hradcany.cz/clanek/sef-stb-lorenc-na-akademicke-pude-jeho-vystoupeni-vyvolalo-ostre-reakce/>

Šéf StB Lorenc na akademické půdě? Jeho vystoupení vyvolalo ostré reakce

26.11.2018 podoli.cz str. 00

Už tak vyhrocenou atmosféru ve společnosti kvůli politické situaci kolem premiéra Andreje Babiše (ANO) ještě „přiživila“ páteční debata se studenty **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy (**FSV UK**) k výročí 17. listopadu. Na akademické půdě totiž dostal prostor Alojz Lorenc, který šéfoval v roce 1989 komunistické tajné policii a podílel se na masakru studentů na Národní třídě během sametové revoluce. Vedení pražské vysoké školy teď čelí kritice z řad historiků, novinářů i politiků.

URL| <http://www.podoli.cz/clanek/sef-stb-lorenc-na-akademicke-pude-jeho-vystoupeni-vyvolalo-ostre-reakce/>

Šéf StB na akademické půdě? Jako by v Německu debatoval nacistický zločinec

26.11.2018 kladensky.denik.cz str. 00

Už tak vyhrocenou atmosféru ve společnosti kvůli politické situaci kolem premiéra Andreje Babiše (ANO) ještě „přiživila“ páteční debata se studenty **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy (**FSV UK**) k výročí 17. listopadu. Na akademické půdě totiž dostal prostor Alojz Lorenc, který šéfoval v roce 1989 komunistické tajné policii a podílel se na masakru studentů na Národní třídě během sametové revoluce. Vedení pražské vysoké školy teď čelí kritice z řad historiků, novinářů i politiků.

dnes 11:56

Veřejné debaty k 17. listopadu se na **FSV UK** zúčastnil bývalý šéf komunistické tajné policie Alojz Lorenc. Část veřejnosti se bouří.

Foto: Petr Blažek, Facebook

Zvedla se „twitterová“ vlna odporu vůči někdejšímu prvnímú náměstkovi federálního ministra vnitra ČSSR zodpovědnému za řízení kontrarozvědných správ Státní bezpečnosti (StB). Není se čemu divit, protože na sociálních sítích bývají aktivní především novináři. A pořadající Institut komunikačních studií a žurnalistiky (IKSŽ) sloužil několika žurnalistům jako odrazový můstek k úspěšné kariéře v médiích. Pár z nich navíc studovalo před skoro 30 lety na tehdejší Fakultě žurnalistiky a zúčastnilo se listopadových událostí přímo. Lorenc je pro ně logicky nepřítel, symbol zla.

Zřejmě nejhlasitějším kritikem však nyní je historik Petr Blažek z Ústavu pro studium totalitních režimů, který ještě před páteční veřejnou debatou v budově **FSV UK** na Smetanově nábřeží napsal: „Lorenc řídil operační štáby federálního ministerstva vnitra při tzv. mimořádných událostech v letech 1988 a 1989. Pod tímto termínem se skrývala masivní represivní opatření proti účastníkům protirežimních demonstrací v Praze, včetně nasazení pohotovostního pluku, vodních děl, obrněných transportérů, mlácení zadržovaných demonstrantů či jejich vyvážení do lesů. Je také odpovědný za masivní ničení svazků StB v prosinci 1989.“

Soudně netrestaný? Podle serveru Aktuálně.cz v přednáškové místnosti Blažek rovnou Lorencovi „vpálil“, že je komunistickým zločincem. „Vy se na mě máte dívat jako na soudně netrestaného,“ reagoval Lorenc. Funkcionář minulého režimu ovšem před justičním trestem utekl. Vojenský soud v Táboře jej v říjnu 1993 odsoudil ke čtyřem letům vězení, jenže Lorenc se vrátil na rodné Slovensko. Tamní soudy pak po sedmi letech trestní stíhání zastavily s tím, že činy jsou promlčené.

V roce 2002 dostal bývalý zaměstnanec finanční skupiny Penta od slovenského soudu patnáctiměsíční podmíněný trest za zneužití pravomoci veřejného činitele, což moderátoři setkání na Univerzitě Karlově údajně ani nezmínili. Jedním z nich byl Karel Lovaš, univerzitní pedagog a autor knihy s názvem „Je štátny prevrat, na víkend domov neprídem“. Lovaš byl podle Blažka velmi slabý, nekritický a Lorencovy „nevinné“ výpovědi nekonfrontoval se skutečností. Jako oponent vystupoval hlavně Marek Wollner z České televize. Mladí lidé se na začátku prý nedozvěděli, co byl Lorenc zač.

URL| http://prazsky.denik.cz/zpravy_region/sef-stb-na-akademicke-pude-jako-by-v-nemecku-debatoval-nacisticky-zlocinec-20181126.html

Zločinec! Miroslav Kalousek se opravdu našel

26.11.2018 pravdive.eu str. 00

Páteční účast někdejšího šefa StB Alojze Lorence na setkání se studenty na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy rozhorlila mnohé, mimo jiné i předsedu poslaneckého klubu TOP 09 Miroslava Kalouska. Lorenc se na fakultě utkal v debatě o listopadu 1989 s dnešním veřejnoprávním reportérem Markem Wollnerem.

URL| <http://pravdive.eu/news/76098/zlocinec-miroslav-kalousek-se-opravdu-nastval>

Česko 2018: Šéf StB Lorenc "hledá pravdu", agent StB řídí vládu, komunisté ji drží

26.11.2018 aktualne.cz str. 00 **Komentáře**

Martin Fendrych

V pátek se odehrála podivná událost. Nebo ne podivná, ale už normální? Na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy vystoupil bývalý šéf Státní bezpečnosti

V pátek se odehrála podivná událost. Nebo ne podivná, ale už normální? Na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy vystoupil bývalý šéf Státní bezpečnosti (StB) a bývalý první náměstek federálního ministra vnitra Československé socialistické republiky Alojz Lorenc. Debatoval s novinářem Markem Wollnerem, historikem Michalem Macháčkem a Barborou Osvaldovou z **FSV UK** na téma "Listopad 89". Debatu moderoval Karol Lovaš, který letos na Slovensku vydal knižní rozhovor s Lorencem "Je štátny prevrat, na víkend domov neprídem".

Té podivné, či dnes už normální, normalizované, debaty se jako divák účastnil také historik Petr Blažek. Na Facebook poté napsal: "Bývalý šéf kontrarozvědné části StB Alojz Lorenc hovořil dnes na akademické půdě (**FSV UK**) o listopadu 1989. Minimální sebereflexe, velmi slabí moderátoři, kteří zdůrazňovali absurdní tezi o hledání pravdy s pamětníky, kteří byli u toho (cituji). Marek Wollner měl dobré komentáře, naopak hovořil o nevyrovnaní se s komunistickými zločiny, za které je Alojz Lorenc spoluodpovědný..."

Blažek připomíná Lorencovu roli v komunistickém režimu, včetně zametání stop při tzv. skartacích v prosinci 1989 (zničení dokumentů tajné policie). Další jeho citace, moderátor Lovaš při Lorencovu představení "neřekl, že byl českým soudem v roce 1992 odsouzen k čtyřem letům odnětí svobody a o deset let později slovenským soudem k 18 měsícům podmíněně za zneužití pravomoci veřejného činitele. Večer z webové stránky **FSV UK** zmizela pozvánka na tuto akci."

Podle Blažka nebyli panelisté s to uvádět Lorencovy věty na pravou míru (jeho role okolo skartací byla klíčová, tehdejší ministr vnitra Kincel se zhroutil a Lorenc řídil celý resort). Akce na univerzitě byla mezinárodní, česko-slovenská, čeští studenti se podle přítomných prakticky na nic neptali, jen dva slovenští studenti Lorencovi oponovali. Z panelistů jediný Marek Wollner jasně řekl, že Lorenc je "komunistický zločinec", který velel "mlátičkové mašinerii" v roce 1989, a že by ho policie měla sebrat.

Univerzita Karlova užívá akademických svobod, může si pozvat, koho chce, je to její právo. Otázkou je, proč pozvala na debatu právě Lorence, tedy symbol totality, kterou jsme tu za minulého režimu zažívali (Lorenc vedl StB od roku 1985 do roku 1989). Možná to po třiceti letech poněkud vyvanulo, ale tajná komunistická policie ničila lidem životy, budila strach, představovala klíčovou páku totality na vlastní občany.
Bez omluvy

Zažil jsem několik výslechů StB a prakticky celé to bylo jedno velké, odporné, nelegální vyhrožování, nic jiného. S nějakým "právem" StB neměla nic společného a její šéf Lorenc taky ne. Jeho reálné potrestání? Strávil 11 měsíců ve vazbě a dostal podmínku. Nikdy (ani před studenty) se neomluvil.

Ano, dovedu si představit debatu s Lorencem. Jedna možnost je, že se na začátku omluví a pak popíše, co dělal, nejen skartace, ty už se odehrávaly po pádu bolševika, ale co měl na svědomí jako šéf StB. Najdeme tisíce lidí, jimž by se měl omlouvat.

Druhý typ debaty: silný oponent, který dobře zná historické dokumenty, zná přesně komunistickou kariéru Lorence a nemilosrdně obnaží lži a polopravdy bývalého estébáckého generála, který mladým lidem přesně ukáže, v čem bylo a je dál nebezpečí lidí jako on. Navíc, a to je velmi důležité, má taková debata smysl, pokud jsou studenti připraveni, pokud vědí, o čem je řeč, pokud si uvědomují, co byla StB, tím pádem i Alojz Lorenc.

To se nestalo, Lorenc se neomluvil, spíš se podle Blažka vymlouval v duchu "každá země přece má své tajné služby". Není divu, že univerzita stáhla pozvánku, zjevně není čím se chlubit.

Debata s šéfem StB o listopadu 89 se tak stala jen další ukázkou lhostejnosti české společnosti k vlastní minulosti. Takové to "dyť je to už přece fuk", "všecko je jedno, hlavně, že se máme fajn". I Wollner o debatě řekl: "Já jsem věděl, že pan Lorenc bude v roli toho sympatičtějšího, protože on bude nastavovat milou tvář gentlemana, zatímco já budu ten ošklivý, který je plný emocí..." Hle, česká vizitka.

Nemocná, tím pádem ohrožená společnost. Premiér a druhý nejbohatší muž v zemi je člověk, který spolupracoval s StB (samozřejmě své agentství za pomoci bývalých zaměstnanců StB popírá, ač existuje množství spisů StB, které je dokládají). Agenti StB dostávají od Zemana státní vyznamenání. Z Ústavu pro studium totalitních režimů byla vyhnána řada lidí, kteří opravdu minulost zkoumali, dalších se ústav snaží zbavit. Komunisté, kteří jsou na tom se sebereflexí stejně jako Lorenc, drží opakovaně vládu Andreje Babiše u moci.

Babiš je megasymbol české neochoty vyrovnat se s minulostí, českého odporu k hodnotám. Žádné jako by nejsou. Není samozřejmě Lorencovou chybou, že byl pozván na debatu bez silných, v historii kovaných oponentů, je to chyba české společnosti, naše chyba. Málo řveme, málo vysvětlujeme, málo o sobě, o své neslavné minulosti za bolševika třicet let od listopadu 89 víme.

Lorenc není s to se omluvit za zločiny StB, a přece je pozván, aby "hledal pravdu" o listopadu 1989 (tak to podával moderátor Lovaš). A my? My nechceme slyšet pravdu sami o sobě. Proto, jako odměnu, máme v čele státu Babiše a Zemana.

URL| <https://nazory.aktualne.cz/komentare/cesko-2018-sef-stb-lorenc-hleda-pravdu-agent-stb-ridi-vladu/r-b2e1d1bcf16a11e8a0680cc47ab5f122/>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
aktualne.cz

Šéf StB na akademické půdě? Jako by v Německu debatoval nacistický zločinec

26.11.2018 denik.cz str. 00 Česko

Michael Bereň

Už tak vyhrocenou atmosféru ve společnosti kvůli politické situaci kolem premiéra Andreje Babiše (ANO) ještě „přiživila“ páteční debata se studenty **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy (**FSV UK**) v Praze k výročí 17. listopadu. Na akademické půdě totiž dostal prostor Alojz Lorenc, který šéfoval v roce 1989 komunistické tajné policii a podílel se na masakru studentů na Národní třídě během sametové revoluce. Vedení pražské vysoké školy teď čelí kritice z řad historiků, novinářů i politiků.

"Zvedla se „twitterová“ vlna odporu vůči někdejšímu prvnímú náměstkovi federálního ministra vnitra ČSSR zodpovědnému za řízení kontrarozvědčných správ Státní bezpečnosti (StB). Není se čemu divit, protože na sociálních sítích bývají aktivní především novináři. A pořadající Institut komunikačních studií a žurnalistiky (IKSŽ) sloužil několika žurnalistům jako odrazový můstek k úspěšné kariéře v médiích. Pár z nich navíc studovalo před skoro 30 lety na tehdejší Fakultě žurnalistiky a zúčastnilo se listopadových událostí přímo. Lorenc je pro ně logicky nepřítel, symbol zla.

Zřejmě nejhlásitějším kritikem však nyní je historik Petr Blažek z Ústavu pro studium totalitních režimů, který ještě před páteční veřejnou debatou v budově **FSV UK** na Smetanově nábřeží napsal: „Lorenc řídil operační štáby federálního ministerstva vnitra při tzv. mimořádných událostech v letech 1988 a 1989. Pod tímto termínem se skrývala masivní represivní opatření proti účastníkům protirežimních demonstrací v Praze, včetně nasazení pohotovostního pluku, vodních děl, obrněných transportérů, mlácení zadržovaných demonstrantů či jejich vyvážení do lesů. Je také odpovědný za masivní ničení svazků StB v prosinci 1989.“

Soudně netrestaný?

Podle serveru Aktuálně.cz v přednáškové místnosti Blažek rovnou Lorencovi „vpálil“, že je komunistickým zločincem. „Vy se na mě máte dívat jako na soudně netrestaného,“ reagoval Lorenc. Funkcionář minulého režimu ovšem před justičním trestem utekl. Vojenský soud v Táboře jej v říjnu 1993 odsoudil ke čtyřem letům vězení, jenže Lorenc se vrátil na rodné Slovensko. Tamní soudy pak po sedmi letech trestní stíhání zastavily s tím, že činy jsou promlčené.

V roce 2002 dostal tento bývalý zaměstnanec finanční skupiny Penta od slovenského soudu patnáctiměsíční podmíněný trest za zneužití pravomoci veřejného činitele, což moderátoři setkání na Univerzitě Karlově údajně ani nezmínili. Jedním z nich byl Karel Lovaš, univerzitní pedagog a autor knihy o Lorencovi s názvem „Je štátný převrat, na víkend domov neprídem“. Lovaš byl podle Blažka velmi slabý, nekritický a Lorencovy „nevinné“ výpovědi nekonfrontoval se skutečností.

Jako tvrdý oponent vystupoval hlavně Marek Wollner z České televize. Mladí lidé se na začátku podle něj nedozvěděli, co byl Lorenc zač. „Pan Lorenc je nepochybně mazaný, ale je to zločinec. Nechápu, že tu není policie a nesebere ho. Vždyť ho odsoudili na čtyři roky, on se vyhnul spravedlnosti, a teď si budeme povídat, jak to bylo, a on nás bude zahrnovat svými konspiračními teoriemi posvěcenými KGB,“ citovaly Parlamentní listy Wollnera.

Pět minut Wollner, pět minut Lorenc.

— Jindrich Sidlo (@jindrichsidlo) November 25, 2018

O víkendu se ozval senátor a neúspěšný prezidentský kandidát Jiří Drahoš, který považuje účast bývalého šéfa StB na akademické půdě za ostudnou. „Dovedete si představit něco podobného v Německu s předním nacistou?“ položil na twitteru řečnickou otázku. Přidal se i opoziční poslanec a exministr financí Miroslav Kalousek (TOP 09). „Myslíte si, že by na berlínské nebo vídeňské univerzitě mohl v 70. letech debatovat nacistický válečný zločinec? Přispíváte k zamířování minulosti a relativizaci hodnot, o kterou dnes a denně usilují 'nové pořádky',“ vyčetl vedení fakulty.

Problem je ve formátu. Kdyby byl Lorenc predmetem zkoumani na uzavrenem seminari, tak proc ne. Ale poradala se s nim verejna beseda na tema v nemz nema duvod mluvi jinak, nez aby se obhajil. Je to jak pozvat Kajinka do debaty o ceske policii.

— Josef Šlerka (@josefslerka) November 25, 2018

Studenti nedostali prostor

Historik médií, emeritní děkan a současný ředitel žurnalistického institutu Jakub Končelík pak vydal oficiální prohlášení, v němž se moderátorů zastává. „Jedním z hlavních témat celé diskuze byla trestní minulost Alojze Lorence a v průběhu rozpravy k tomuto zazněly veškeré podstatné informace. Uznáváme však, že moderátory nebylo zvoleno vhodné pořadí úvodních proslůvů a celou debatu měl ideálně zahájit a možná i uvést pozvaný historik Michal Macháček,“ uvedl Končelík.

Šéf Ku Klux Klanu vadil rektorovi UKPřed devíti lety podobnou vlnu nevole vzbudila katedra amerických studií **Fakulty sociálních věd** UK, která pozvala na seminář bývalého šéfa rasistického Ku Klux Klanu Davida Duka. Tehdejší rektor a současný senátor Václav Hampl akci zrušil. Pedagog Kryštof Kozák však s rozhodnutím nesouhlasil: „Univerzita by měla hájit svoji akademickou svobodu bádání.“ Duke měl podle Kozáka studentům ukázat i nebezpečné myšlenky.

Končelík rovněž vnímá kritické hlasy k formátu debaty, které se ozývaly z řad žurnalistických komentátorů. Vedení institutu se bude snažit diskuze s pamětníky vylepšit tak, aby především studenti dostali více prostoru k otázkám a právě pro ně byl formát lépe nastavený. „Bohužel i kvůli tomu, že páteční debata byla veřejná a konala se ve větší místnosti, nezískali studenti pro své otázky prakticky žádný prostor, a to kvůli opanování prostoru pro dotazy několika jedinci z řad veřejnosti,“ poznamenal Končelík.

Dodal, že emotivní debata za účasti generála Lorence byla součástí širšího projektu, který bude po celý následující rok zpřítomňovat listopadové události roku 1989 generaci současných vysokoškolských studentů a vyvrcholí při příležitosti 30. výročí sametové revoluce na podzim roku 2019.

„Vedení IKSŽ a **FSV UK** dlouhodobě usilují o posílení demokratických principů a rozhodně a veřejně se vymezují proti populismu a veškerým nedemokratickým tendencím, což ale znamená též nezbytnost seznamovat studenty s totalitní minulostí naší společnosti. A možnost poučeně diskutovat s jejím ikonickým představitelem a konfrontovat jeho pokřivený výklad s tím, co dnes umíme a víme, patří k základním nástrojům cesty k poznání a pochopení,“ zakončil ředitel Končelík.

URL| https://www.denik.cz/z_domova/sef-stb-na-akademicke-pude-jako-by-v-nemecku-debatoval-nacisticky-zlocinec-20181126.html

Šéf StB na akademické půdě? Jako by v Německu debatoval nacistický zločinec

26.11.2018 prazsky.denik.cz str. 00 Moje Praha
Michael Bereň

Už tak vyhocenou atmosféru ve společnosti kvůli politické situaci kolem premiéra Andreje Babiše (ANO) ještě „přiživila“ páteční debata se studenty **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy (**FSV UK**) k výročí 17. listopadu. Na akademické půdě totiž dostal prostor Alojz Lorenc, který šéfoval v roce 1989 komunistické tajné policii a podílel se na masakru studentů na Národní třídě během sametové revoluce. Vedení pražské vysoké školy teď čelí kritice z řad historiků, novinářů i politiků.

„Zvedla se „twitterová“ vlna odporu vůči někdejšímu prvnímú náměstkovi federálního ministra vnitra ČSSR zodpovědnému za řízení kontrarozvědných správ Státní bezpečnosti (StB). Není se čemu divit, protože na sociálních sítích bývají aktivní především novináři. A pořádající Institut komunikačních studií a žurnalistiky (IKSŽ) sloužil několika žurnalistům jako odrazový můstek k úspěšné kariéře v médiích. Pár z nich navíc studovalo před skoro 30 lety na tehdejší Fakultě žurnalistiky a zúčastnilo se listopadových událostí přímo. Lorenc je pro ně logicky nepřítel, symbol zla.“

Zřejmě nejhlasilitějším kritikem však nyní je historik Petr Blažek z Ústavu pro studium totalitních režimů, který ještě před páteční veřejnou debatou v budově **FSV UK** na Smetanově nábřeží napsal: „Lorenc řídil operační štáby federálního ministerstva vnitra při tzv. mimořádných událostech v letech 1988 a 1989. Pod tímto termínem se skrývala masivní represivní opatření proti účastníkům protirežimních demonstrací v Praze, včetně nasazení pohotovostního pluku, vodních děl, obrněných transportérů, mlácení zadržovaných demonstrantů či jejich vyvážení do lesů. Je také odpovědný za masivní ničení svazků StB v prosinci 1989.“

Soudně netrestaný?

Podle serveru Aktuálně.cz v přednáškové místnosti Blažek rovnou Lorencovi „vpálil“, že je komunistickým zločincem. „Vy se na mě máte dívat jako na soudně netrestaného,“ reagoval Lorenc. Funkcionář minulého režimu ovšem před justičním trestem utekl. Vojenský soud v Táboře jej v říjnu 1993 odsoudil ke čtyřem letům vězení, jenže Lorenc se vrátil na rodné Slovensko. Tamní soudy pak po sedmi letech trestní stíhání zastavily s tím, že činy jsou promlčené.

V roce 2002 dostal tento bývalý zaměstnanec finanční skupiny Penta od slovenského soudu patnáctiměsíční podmíněný trest za zneužití pravomoci veřejného činitele, což moderátoři setkání na Univerzitě Karlově údajně ani nezmínili. Jedním z nich byl Karel Lovaš, univerzitní pedagog a autor knihy o Lorencovi s názvem „Je štátní převrat, na víkend domov neprídem“. Lovaš byl podle Blažka velmi slabý, nekritický a Lorencovy „nevinné“ výpovědi nekonfrontoval se skutečností.

Jako tvrdý oponent vystupoval hlavně Marek Wollner z České televize. Mladí lidé se na začátku podle něj nedozvěděli, co byl Lorenc zač. „Pan Lorenc je nepochybně mazaný, ale je to zločinec. Nechápu, že tu není policie a nesebere ho. Vždyť ho odsoudili na čtyři roky, on se vyhnul spravedlnosti, a teď si budeme povídat, jak to bylo, a on nás bude zahrnovat svými konspiračními teoriemi posvěcenými KGB,“ citovaly Parlamentní listy Wollnera.

Pět minut Wollner, pět minut Lorenc.

— Jindřich Sidlo (@jindrichsidlo) November 25, 2018

O víkendu se ozval senátor a neúspěšný prezidentský kandidát Jiří Drahoš, který považuje účast bývalého šéfa StB na akademické půdě za ostudnou. „Dovedete si představit něco podobného v Německu s předním nacistou?“ položil na twitteru řečnickou otázku. Přidal se i opoziční poslanec a exministr financí Miroslav Kalousek (TOP 09). „Myslíte si, že by na berlínské nebo vídeňské univerzitě mohl v 70. letech debatovat nacistický válečný zločinec? Přispíváte k zamlžování minulosti a relativizaci hodnot, o kterou dnes a denně usilují 'nové pořádky',“ vyčetl vedení fakulty.

Problem je ve formátu. Kdyby byl Lorenc predmetem zkoumani na uzavrenem seminari, tak proc ne. Ale poradala se s nim verejna beseda na tema v nemz nema duvod mluvi jinak, nez aby se obhajil. Je to jak pozvat Kajinka do debaty o ceske policii.

— Josef Šlerka (@josefslerka) November 25, 2018

Studenti nedostali prostor

Historik médií, emeritní děkan a současný ředitel žurnalistického institutu Jakub Končelík pak vydal oficiální prohlášení, v němž se moderátorů zastává. „Jedním z hlavních témat celé diskuze byla trestní minulost Alojze Lorence a v průběhu rozpravy k tomuto zazněly veškeré podstatné informace. Uznáváme však, že moderátory nebylo zvoleno vhodné pořadí úvodních proslůvů a celou debatu měl ideálně zahájit a možná i uvést pozvaný historik Michal Macháček,“ uvedl Končelík.

Šéf Ku Klux Klanu vadil rektorovi UKPřed devíti lety podobnou vlnu nevole vzbudila katedra amerických studií **Fakulty sociálních věd** UK, která pozvala na seminář bývalého šéfa rasistického Ku Klux Klanu Davida Duka. Tehdejší rektor a současný senátor Václav Hampl akci zrušil. Pedagog Kryštof Kozák však s rozhodnutím nesouhlasil: „Univerzita by měla hájit svoji akademickou svobodu bádání.“ Duke měl podle Kozáka studentům ukázat i nebezpečné myšlenky.

Končelík rovněž vnímá kritické hlasy k formátu debaty, které se ozývaly z řad žurnalistických komentátorů. Vedení institutu se bude snažit diskuze s pamětníky vylepšit tak, aby především studenti dostali více prostoru k otázkám a právě pro ně byl formát lépe nastavený. „Bohužel i kvůli tomu, že páteční debata byla veřejná a konala se ve větší místnosti, nezískali studenti pro své otázky prakticky žádný prostor, a to kvůli opanování prostoru pro dotazy několika jedinci z řad veřejnosti,“ poznamenal Končelík.

Dodal, že emotivní debata za účasti generála Lorence byla součástí širšího projektu, který bude po celý následující rok zpřítomňovat listopadové události roku 1989 generaci současných vysokoškolských studentů a vyvrcholí při příležitosti 30. výročí sametové revoluce na podzim roku 2019.

„Vedení IKSŽ a **FSV UK** dlouhodobě usilují o posílení demokratických principů a rozhodně a veřejně se vymezují proti populismu a veškerým nedemokratickým tendencím, což ale znamená též nezbytnost seznamovat studenty s totalitní minulostí naší společnosti. A možnost poučení diskutovat s jejím ikonickým představitelem a konfrontovat jeho pokřivený výklad s tím, co dnes umíme a víme, patří k základním nástrojům cesty k poznání a pochopení,“ zakončil ředitel Končelík.

URL| https://prazsky.denik.cz/zpravy_region/sef-stb-na-akademicke-pude-jako-by-v-nemecku-debatoval-nacisticky-zlocinec-20181126.html

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
prazsky.denik.cz

26. 11. 2018
26.11.2018 louc.cz str. 00 NA OKRAJ DNŮ...

Poté, co minulý víkend pohovořil v půlhodinovém rozhovoru na Televizi Nova, předseda vlády Andrej Babiš pokračoval ve své mediální ofenzívě. Nechal se ve středu pozvat do Duelu Jaromíra Soukupa, tentýž den se vyzpovídal deníku Blesk a ve čtvrtek večer 22. listopadu poskytl rozhovor České televizi - Události komentáře 22.11.

Stále stejné výroky: nic jsem neudělal, žádná korupce, žádná škoda, organizovaná akce, lži v médiích, zoufalá opozice, jejímž jediným programem je antiBabiš.

x x x

V pátek 23. listopadu pak musel Babiš vydržet sedmihodinovou debatu ve Sněmovně při 23.schůzi PSP s jediným bodem programu: Návrh na vyslovení nedůvěry vládě České republiky. Nedůvěry vyslovena nebyla, neboť pro ni hlasovalo jen 92 poslanců. Ovšem proti návrhu bylo ještě méně hlasů: 90, neboť poslanci koaličního partnera ČSSD opustili při hlasování sál, čímž dali najevo, že ve vládě chtějí zůstat, ale kdyby byl jiný předseda vlády, nebyli by proti.

Ještě před hlasováním v pátek v MF Dnes komentoval prezident Zeman situaci pod titulkem "Ulici se neustupuje" a také "absurdní divadlo ČSSD".

x x x

Rada pro rozhlasové a televizní vysílání na svém zasedání 20. listopadu se zabývala neplněním licence TV Barrandov, která od 29. října vysílá nový pořad Moje zprávy, který "...za zpravodajský formát nelze považovat, protože primárně neinformuje, nepodává zprávy, tj. faktografické informace o aktuálních událostech, což je zřejmé z obsahu prezentovaných sdělení, jejich subjektivního zpracování, z faktu neoddělování informací od názorů a komentářů, a dále z neaktuálnosti témat, popírající princip denního zpravodajského přehledu, který je výslovně uveden v licenčních podmínkách."

O tři dny později Jaromír Soukup v Mých zprávách kontroval:

"Teda jako oficiálně mi chtějí zakázat ty zprávy proto, že zprávy jsou podle nich jaksi málo zpravodajské.(...) Tak já to zkusím vylepšit, jo. Poslouchejte. Průměrný plat člena Rady pro rozhlasové a televizní vysílání je necelých 76 tisíc korun měsíčně. (...) takže se mají docela dobře. No a teď si objednali za vaše peníze, za veřejné peníze, z rozpočtu státu, za 132 tisíc korun parkovací karty (...) Tak a je to. Doufám, že alespoň tuhleto zprávu uzná Rada pro rozhlasové a televizní vysílání za zprávu, protože doposud to na ně nikdo nevytáhl. Tak je to taková nová objektivní zpráva. Děkujeme, rado, a my jedeme dál." (11. minuta záznamu)

Kdyby to nebylo k pláči, bylo by to k smíchu jako zábavná groteska.

x x x

Hvězdou Křišťálové lupy se letos stal Jindřich Šídlo jako Osobnost roku, která získala i cenu za pořad Šťastné pondělí.

x x x

Na **Fakultě sociálních věd** se v pátek 23. listopadu konala debata o Listopadu 1989, které se zúčastnil také předlistopadový náměstek československého ministra vnitra Alojz Lorenc, což vyvolalo v médiích poprask.

Šéf Institutu komunikačních studií a žurnalistiky IKSŽ a bývalý děkan **FSV UK** Jakub Končelík na věc reagoval prohlášením, v němž připustil, že "moderátory nebylo zvoleno vhodné pořadí úvodních proslavů".

Jedním z moderátorů byl Karol Lovaš, který na FSV vyučuje rozhlasovou žurnalistiku a vydal o Lorencovi knihu.

URL| <http://www.louc.cz/>

Stejná zpráva vyšla také v dalších 2 titulech:
louc.cz, louc.cz

Zločinec! Miroslav Kalousek se opravdu naštvál

26.11.2018 [politicke-listy.cz](http://www.politicke-listy.cz) str. 00

Páteční účast někdejšího šéfa StB Alojze Lorence na setkání se studenty na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy rozhorlila mnohé, mimo jiné i předsedu poslaneckého klubu TOP 09 Miroslava Kalouska. Lorenc se na fakultě utkal v debatě o listopadu 1989 s dnešním veřejnoprávním reportérem Markem Wollnerem. zdroj: parlamentnilisty.cz, přidáno v 10:35, přečteno: 0x

URL| <http://www.politicke-listy.cz/?clanek=181717-zlocinec-miroslav-kalousek-se-opravdu-nastval.html>

Bývalý šéf StB Alojz Lorenc vyprávěl studentům na Univerzitě Karlově o 17. listopadu 1989

26.11.2018 ČRo Radiožurnál str. 03 12:08 Ozvěny dne - publicistika

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Bývalý šéf StB Alojz Lorenc vyprávěl studentům na Univerzitě Karlově o 17. listopadu 1989. Na debatu, která měla přiblížit listopadové události roku 89 generaci současných vysokoškolských studentů ho pozval Institut komunikačních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Kromě něj byl pozván také historik Michal Macháček a jeden z tehdejších studentů Marek Wollner z České televize. Debata vyvolala diskusi, zda by na akademické půdě měl vystupovat člověk, který byl odsouzen za zneužití svých pravomocí a mimo jiné dal rozkaz ke skartování živých svazků Státní bezpečnosti. Pochybnosti od samotných aktérů a lidí z publika zazněly i k tomu, jak byla debata vedená. Na lince je teď Jakub Říman, mluvčí **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Dobrý den.

Jakub ŘÍMAN, mluvčí, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Dobrý den.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Proč by měl na akademické půdě vystupovat v debatě člověk, který byl za svou činnost před listopadem 89 odsouzen a který se podílel na šikanování a zavírání odpůrců komunistického režimu?

Jakub ŘÍMAN, mluvčí, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Tak my jako **Fakulta sociálních věd** považujeme za správné, aby si studenti setkávali vlastně v bezpečném školním prostředí s dostatečným kontextem, kteří, který zajistí přítomní historikové, jako byl právě pan Michal Macháček právě se zástupci někdejší totalitní moci. Máme za to, že to podpoří jejich schopnost kritického myšlení a schopnost vyvozovat správné závěry, protože musíme si uvědomit, že polistopadová společnost žije vlastně v přítomnosti těch lidí, těch představitelů bývalého režimu, mladá generace se, s lidmi, kteří tyto názory ještě zastávají, vlastně setkává v běžném životě. A právě si myslíme, že pokud se účastní přímé konfrontace a takovým člověkem, dá se říct, s takovou ikonickou postavou, dá se říct toho normalič... Normalizačního zla, bude to pro ně jenom prospěšné. A vlastně naučí se reagovat přímo na jejich argumenty.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Tak pojďme se, pojďme se bavit o prospěšnosti té debaty. Moderátor té debaty zdůrazňoval, že chce hledat pravdu. Jak přispěje k hledání pravdy člověk, který nemá důvod mluvit pravdu, naopak má všechny důvody mlčet a překrucovat události, aby se obhájil?

Jakub ŘÍMAN, mluvčí, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Tak to je právě to, o čem hovořím. Právě to, že on ten zástupce tohoto režimu tam řekl své názory, které, na které mohou reagovat jednak odborníci na tu dobu, a jednak i samotní účastníci, jako byl třeba přítomný Marek Wollner, nebo paní docentka Osvaldová, tak studenti budou mít vyvážený pohled vlastně na ty události z obou stran a hlavně i možnost na to reagovat.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

A měli studenti možnost reagovat? Oni si stěžovali, že nebylo dostatek prostoru pro dotazy a možná právě ty dotazy mohly přispět k vyjasnění role pana Lorence.

Jakub ŘÍMAN, mluvčí, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Takhle, já jsem se té debaty přímo neúčastnil, ale hovořil jsem o tom s panem ředitelem Institutu komunikačních studií Končelíkem a ten mi potvrdil, že studenti možnost a prostor pro dotazy měli, využili ji, bohužel teda až v druhé polovině debaty. Což samozřejmě pro nás poučení do budoucna, že se budeme snažit v dalších podobných debatách zajistit, aby studenti dostali opravdu prostor pro své dotazy hned od začátku, protože ta akce je třeba zdůraznit, byla určená hlavně, hlavně pro studenty.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

No a je v pořádku, aby debatu moderoval člověk, který s panem Lorencem sepsal knihu? Nevyvolává to určité pochyby o nestrannosti moderátora?

Jakub ŘÍMAN, mluvčí, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Určitě ne. Moderátor tu debatu vedl velmi profesionálně...

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Promiňte, ale byly tam výtky, že on třeba nepředstavil, kdo pan Lorenc je, že studentům to nebylo dostatečně objasněno, kdo před nimi sedí.

Jakub ŘÍMAN, mluvčí, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Takhle, určitě představil jej, jo, můžeme říct, že s tím nesouhlasíme, pana Lorence představil, studenti vlastně věděli, s kým mají tu čest, ale my třeba vidíme jako prostor pro vylepšení v tom, že jako první skutečně měl hovořit historik, který by ještě uvedl více podrobností ihned na začátku.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Říká Jakub Říman, mluvčí **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Děkuje. Na slyšenou.

Jakub ŘÍMAN, mluvčí, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Na slyšenou.

Zločinec! Miroslav Kalousek se opravdu našel

26.11.2018 parlamentnilisty.cz str. 00

vef

Páteční účast někdejšího šéfa StB Alojze Lorence na setkání se studenty na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy rozhorlila mnohé, mimo jiné i předsedu poslaneckého klubu TOP 09 Miroslava Kalouska. Lorenc se na fakultě utkal v debatě o listopadu 1989 s dnešním veřejnoprávním reportérem Markem Wollnerem.

Zejména pro Wollnera bylo setkání velmi trpké a většinu času dával najevo, že by Lorenc neměl být na takové akce vůbec zván, protože byl šéfem „mlátičkové mašinerie“, a ptal se, kde je policie, která by Lorence „sebrala“. „Vážená Univerzita Karlova, myslíte si, že by na berlínské nebo vídeňské univerzitě mohl v 70. letech debatovat nacistický válečný zločinec? Přispíváte k zamlžování minulosti a relativizaci hodnot, o kterou dnes a denně usilují ‚nové pořádky‘,“ podotkl k tomu na Twitteru předseda poslaneckého klubu TOP 09 Miroslav Kalousek. „V Německu byl bývalý člen NSDAP a vysoce postavený úředník ministerstva propagandy třetí říše kancléřem už v 60. letech, k nějakému vystoupení na univerzitě klidně v té době dojít mohlo,“ reagoval na Kalouska jeden z uživatelů sociální sítě. „A. Lorenz ale nebyl jenom prominentním členem KSČ. Těch jsou na univerzitách dodnes zástupy. On byl velitelem komunistického gestapa. Jako by debatoval SS-Gruppenführer Heinrich Müller,“ odvětil Kalousek. Debata na téma listopad 1989 se konala na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy, pořádal ji Institut komunikačních studií a žurnalistiky. Hosty byli historik Michal Macháček, autor oceňované monografie Gustáva Husáka a expert na období normalizace, dále pak tehdejší vyučující Barbora Osvaldová a tehdejší student žurnalistiky Marek Wollner, dnes hlavní tvář investigativních reportáží ČT. Posledním hostem byl pak právě zmiňovaný Alojz Lorenc, který byl v roce 1989 šéfem tajné služby StB a první náměstek ministra vnitra.

URL| http://www.parlamentnilisty.cz/arena/monitor/Zlocinec-Miroslav-Kalousek-se-opravdu-nastval-560930?utm_source=nm&utm_medium=xml

Zločinec! Miroslav Kalousek se opravdu našel

26.11.2018 [parlamentnilisty.cz](http://www.parlamentnilisty.cz) str. 00

Reportáž PI

Páteční účast někdejšího šéfa StB Alojze Lorence na setkání se studenty na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy rozhorlila mnohé, mimo jiné i předsedu poslaneckého klubu TOP 09 Miroslava Kalouska. Lorenc se na fakultě utkal v debatě o listopadu 1989 s dnešním veřejnoprávním reportérem Markem Wollnerem.

Zejména pro Wollnera bylo setkání velmi trpké a většinu času dával najevo, že by Lorenc neměl být na takové akce vůbec zván, protože byl šéfem „mlátičkové mašinerie“, a ptal se, kde je policie, která by Lorence „sebrala“. „Vážená Univerzita Karlova, myslíte si, že by na berlínské nebo vídeňské univerzitě mohl v 70. letech debatovat nacistický válečný zločinec? Přispíváte k zamlžování minulosti a relativizaci hodnot, o kterou dnes a denně usilují ‚nové pořádky‘,“ podotkl k tomu na Twitteru předseda poslaneckého klubu TOP 09 Miroslav Kalousek.

„V Německu byl bývalý člen NSDAP a vysoce postavený úředník ministerstva propagandy třetí říše kancléřem už v 60. letech, k nějakému vystoupení na univerzitě klidně v té době dojít mohlo,“ reagoval na Kalouska jeden z uživatelů sociální sítě.

„A. Lorenz ale nebyl jenom prominentním členem KSČ. Těch jsou na univerzitách dodnes zástupy. On byl velitelem komunistického gestapa. Jako by debatoval SS-Gruppenführer Heinrich Müller,“ odvětil Kalousek.

Debata na téma listopad 1989 se konala na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy, pořádal ji Institut komunikačních studií a žurnalistiky. Hosty byli historik Michal Macháček, autor oceňované monografie Gustáva Husáka a expert na období normalizace, dále pak tehdejší vyučující Barbora Osvaldová a tehdejší student žurnalistiky Marek Wollner, dnes hlavní tvář investigativních reportáží ČT. Posledním hostem byl pak právě zmiňovaný Alojz Lorenc, který byl v roce 1989 šéfem tajné služby StB a první náměstek ministra vnitra.

Jste politik? Zveřejněte bez redakčních úprav vše, co chcete. Zaregistrujte se ZDE.

Jste čtenář a chcete komunikovat se svými zastupiteli? Zaregistrujte se ZDE.

Foto: Kalousek Popisek: Miroslav Kalousek na tiskovém brífinku před schůzí sněmovny.

URL| <https://www.parlamentnilisty.cz/arena/monitor/Zlocinec-Miroslav-Kalousek-se-opravdu-nastval-560930>

Zločinec! Miroslav Kalousek se opravdu našel

26.11.2018 **politicke-listy.cz** str. 00
Reportáž PI

Páteční účast někdejšího šéfa StB Alojze Lorence na setkání se studenty na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy rozhorlila mnohé, mimo jiné i předsedu poslaneckého klubu TOP 09 Miroslava Kalouseka.

Lorenc se na fakultě utkal v debatě o listopadu 1989 s dnešním veřejnoprávním reportérem Markem Wollnerem. Zejména pro Wollnera bylo setkání velmi trpké a většinu času dával najevo, že by Lorenc neměl být na takové akci vůbec zván, protože byl šéfem „mlátičkové mašinerie“, a ptal se, kde je policie, která by Lorence „sebrala“.

Anketa

Která strana izraelsko-palestinského konfliktu má větší díl vašich sympatií?

Izraelci

86%

Palestinci

14% hlasovalo: 2462 lidí

„Vážená Univerzito Karlova, myslíte si, že by na berlínské nebo vídeňské univerzitě mohl v 70. letech debatovat nacistický válečný zločinec? Přispíváte k zamlžování minulosti a relativizaci hodnot, o kterou dnes a denně usilují ‚nové pořádky‘,“ podotkl k tomu na Twitteru předseda poslaneckého klubu TOP 09 Miroslav Kalousek.

„V Německu byl bývalý člen NSDAP a vysoce postavený úředník ministerstva propagandy třetí říše kancléřem už v 60. letech, k nějakému vystoupení na univerzitě klidně v té době dojít mohlo,“ reagoval na Kalouseka jeden z uživatelů sociální sítě.

„A. Lorenz ale nebyl jenom prominentním členem KSČ. Těch jsou na univerzitách dodnes zástupy. On byl velitelem komunistického gestapa. Jako by debatoval SS-Gruppenführer Heinrich Müller,“ odvětil Kalousek.

Reportáž PL z akce:

Šokující výstup Marka Wollnera na akci s generálem Alojzem Lorencem. A výbušné informace, které padly Debata na téma listopad 1989 se konala na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy, pořádal ji Institut komunikačních studií a žurnalistiky. Hosty byli historik Michal Macháček, autor oceňované monografie Gustáva Husáka a expert na období normalizace, dále pak tehdejší vyučující Barbora Osvaldová a tehdejší student žurnalistiky Marek Wollner, dnes hlavní tvář investigativních reportáží ČT. Posledním hostem byl pak právě zmiňovaný Alojz Lorenc, který byl v roce 1989 šéfem tajné služby StB a první náměstek ministra vnitra.

Jste politik? Zveřejněte bez redakčních úprav vše, co chcete. Zaregistrujte se ZDE.

Jste čtenář a chcete komunikovat se svými zastupiteli? Zaregistrujte se ZDE.

URL| <http://www.politicke-listy.cz/?goto=181717-zlocinec--miroslav-kalousek-se-opravdu-nastval.html>

Střet ruských a ukrajinských lodí

26.11.2018 ČT 24 str. 01 20:00 90' ČT24

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Napětí v mezinárodních vodách mezi Ruskem a Ukrajinou. Rozepře vyvolal nedělní incident v Kerčském průlivu. Právě tam došlo ke střetu lodí ruské pohraniční stráže a tří plavidel ukrajinských námořních sil. Podle Kyjeva Rusové začali na loď střílet. Palba zasáhla jednu loď a zranila několik členů posádky. Následně byla všechna tři plavidla i se 24 námořníky zajata. V reakci na včerejší napětí mezi oběma zeměmi ukrajinský prezident Petro Porošenko dnes podepsal dekret o válečném stavu. Má platit 30 dnů, musí ho ale ještě schválit ukrajinský parlament. Rusové si naopak dnes na ministerstvo zahraničních věcí v Moskvě pozvali ukrajinského charge d'affaires, aby si vyslechl ruský protest proti údajnému agresivnímu a provokativnímu počínání. Tak tolik úvodní situace, pojďme představit hlavního hosta dnešní Devadesátky Michael Romancov, politický geograf z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Dobrý večer.

Michael ROMANCOV, politický geograf, **Fakulta sociálních věd** UK

Dobrý večer.

Plné znění zpráv

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Standa se ptá: "Je incident v Azovském moři provokací Ukrajiny a nebo Ruska. Jakou roli v incidentu hrála uvízlá loď v Kerčském průlivu?" Má celou škálu dalších dotazů, ale to bychom zodpověděli asi všechno podstatné, tak začneme tím prvním. Jaká ta verze je pravděpodobnější? Ta ruská nebo ukrajinská za vašeho pohledu?

Michael ROMANCOV, politický geograf, **Fakulta sociálních věd** UK

Já na základě toho, co jsem dneska i včera v noci celý den jaksi sledoval, tak se domnívám, že pravděpodobnější je ta ukrajinská verze z jednoho prostého důvodu. Rusko anektovalo Krym, tím pádem se tam výrazným způsobem jaksi změnilo poměry jak z hlediska toho, jak velkou část pobřeží Azovského moře drží Ukrajina, respektive Ruská federace, tak i v oblasti, řekněme, toho přístupu do Kerčského průlivu. Nejenom Ukrajina, ale žádný člen mezinárodního společenství neuznává tuhle tu anexi, to znamená, tam je potom otázka, nakolik právně relevantní jsou ruské nároky na vymezení teritoriálních vod, právo definovat nějaká pravidla a tak dál. Jiná věc samozřejmě je, že podle mezinárodního práva na to Rusko nemá jaksi nárok, ale má capacity a sílu si vynucovat to, co samo uzná za vhodné.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Berme to, prosím, jako vstupní tezi do té dnešní večerní debaty. Budeme to samozřejmě probírat ještě mnohem podrobněji. Žanetu zajímá, jak bude celá věc vyšetřována, když západní státy považují Krym a Kerčský průliv za součást Ukrajiny, ale reálně je to součást Ruska, které zde vykonává veřejnou správu a tak dále, a tak dále. To vyšetřování, to je možná jenom teorie, že by se nezávisle ten incident podařilo vyšetřit, nebo ne?

Michael ROMANCOV, politický geograf, **Fakulta sociálních věd** UK

Dá se před..., takhle, všechno se bude odvíjet od toho, co se bude dít dál, to znamená, jestli Rusko a případně kdy propustí ta ukrajinská plavidla, co bude s těmi zadržеныmi námořníky, a tak dál, a tak podobně. Pokud by došlo k tomu, že vrátí jaksi živí, celí, zdraví domů, tak tím odpadne jaksi jedna část velkého problému. Něco jiného by nastalo, kdyby byli v Rusku zadržováni, souzeni, odsouzeni, lodě zabaveny, a tak dál. Ukrajina samozřejmě potom má možnost obrátit se na mezinárodní právní orgány, otázkou ovšem je, k čemu to bude, když to vezmeme v kontextu toho, jakým způsobem se Rusko v poslední době staví vůbec ke všem těm institutům mezinárodního práva. To se zdaleka netýká jenom těch bilaterálních vztahů s Ukrajinou, ale vidíme, jakým způsobem ruská strana nespolupracuje například s mezinárodními vyšetřovateli ohledně sestřeleného malajsijského letadla. Jakým způsobem se Rusko staví k rozsudkům evropských soudů třeba ve věcích nároků akcionářů, Jukosu, a tak dále, a tak podobně.

Ruská anexe Krymu

26.11.2018 ČT 24 str. 09 20:00 90' ČT24

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Když se vrátíme ke karečskému tomu aktuálnímu incidentu. Jaký dopad to podle vás může mít na dění uvnitř země, uvnitř Ukrajiny, uvnitř Ruska?

Michael ROMANCOV, politický geograf, **Fakulta sociálních věd** UK

Nechme se překvapit, jestli uvidíme v Rusku zase nějaké to ať už orchestrované nebo spontánní nadšení a provolávání slávy Vladimíru Putinovi za to, jaký to je drsňák ve vztahu k Ukrajině. Jeho tiskový, tiskový mluvčí prohlásil, že prezident byl o všem informován. Že v zásadě ta akce proběhla pod jeho bedlivou kontrolou. Takže předpokládáme, že by to co se stalo Putinovi mělo vyhovovat. Takže uvidíme, jestli začne stoupat rating a tak dále a tak podobně. Pokud jde o Ukrajinu, tak tam je samozřejmě otázka, jak se Ukrajinci postaví k tomu, že ukrajinské lodě byly zadrženy, že byly odvečeny do ruských přístavů. Jsou zadržovány posádky. Co tohle to

směrem dovnitř vyvolá. To si vůbec netroufám odhadovat. Ale myslím si, že není žádný důvod se domnívat, že by se měl radikálně zlepšit vztah mezi Ruskem na straně jedné a Ukrajinou na straně druhé. Ten je dlouhodobě špatný. V zásadě se dá říci, že například k tomu vyostření těch vztahů v posledních měsících hodně přispěl i třeba spor mezi ruskou pravoslavnou církví a ukrajinskou pravoslavnou církví, která získala autokefalií od Konstantina polského patriarchii. Mimochodem bylo docela zajímavé, jak vlastně ti příslušníci ukrajinské pravoslavné církve i v souvislosti s tímhle tím incidentem vlastně označují chování Ruska zachování v uvozovkách antikrista. To v tom jaksi ovzduší, které jaksi tam panuje je poměrně zřetelný a jednoznačný signál směrem dovnitř ukrajinské společnosti.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Je to něco, co bychom mohli označit za schizma uvnitř pravoslavné církve?

Michael ROMANCOV, politický geograf, **Fakulta sociálních věd** UK

To k čemu tam došlo, ono to ještě zdaleka není jaksi ukončené. Moskevský patriarchát reagoval mimořádně podrážděně. Na to co se stalo. Prohlásil, že přestane uznávat autoritu Konstantina polského patriarchy. Je to z pozice někoho, kdo to sleduje zpovzdálí, kdo není přímo tím aktérem, v zásadě až směšné, když si uvědomíme, jak Moskva jedná s institucí, která má nesrovnatelně jaksi delší a silnější mandát jaksi být tím rozhodujícím aktérem právě těch církevních záležitostí. Jak v zásadě ruská pravoslavná církev okamžitě získala podporu od Moskvy, čímž se jenom potvrdilo, že ruská pravoslavná církev a Kreml to jsou vlastně dvě totožné politiky. Jenom pokaždé převlečené do jiného kabátu.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Ještě poslední věc mě zajímá. Když jste zmínil tu antagonii mezi Rusy a Ukrajinci. Opět citace z toho co zveřejnil server liga.net a přeložil tuzemský Denník N. Citace toho incidentu ze včerejška, dialogu: Zmáčkni ho, dělej borec, přitlač zprava, přitlač zprava, sprosté slovo, tlač ho, tady ho naberu. Sprosté slovo. Přimáčkni kormidlo přímo. Dělej, dělej zmáčkni ho, sprosté slovo, vlevo zpět, vlevo deset, zastav stroj, zastav stroj. Zmáčkni ho, dělej a tak dále. To dokresluje tu vzájemnou ruskou a ukrajinskou antagonii a nebo to je jednoduše vojenský žargon ve vypjaté situaci?

Michael ROMANCOV, politický geograf, **Fakulta sociálních věd** UK

To si netroufám tohle to posoudit. Myslím si, že tohle to klidně mohlo odpovídat jenom právě té konkrétní situaci. Myslím si, že na obou stranách musel být jaksi adrenalin hodně vysoko. Tohle může i nemusí mít tu širší souvislost, kterou naznačujete. Nemám tušení.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Politický geograf Michael Romancov. Děkuju, že jste byl hlavním hostem Devadesátky. Hezký večer.

Michael ROMANCOV, politický geograf, **Fakulta sociálních věd** UK

Já děkuji za pozvání, hezký večer vám i divákům.

Filip Rožánek: Demokracie je diskuse. Někdy bohužel i s generálem Lorencem

26.11.2018 ceskaskola.cz str. 00

· Štítky: moderní dějiny, názory, totalita, veřejná diskuse, vysoké školy

„Mezi hosty debaty o 17. listopadu, kterou uspořádal Institut komunikačních studií a žurnalistiky **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy, byl estébák Alojz Lorenc. Pobouřené ohlasy se často shodují, že tam neměl

co dělat. Vzhledem k názvu a účelu zmíněného institutu je vlastně paradoxní, co kolem této debaty vzniklo. Demokracie znamená diskusi, jak říkal Masaryk, jenže to vypadá, že diskutovat se má jen někdy, jen s někým a jen o některých věcech. Musíme poslouchat jen ty, se kterými souhlasíme? Když vtáhneme zlo do diskuse, znamená to, že ho tím legitimizujeme?," píše Filip Rožánek v Hospodářských novinách.

Filip Rožánek (linkedin.com)

Rožánek mimo jiné píše:

V obecné rovině si na rozdíl od svých internetových přátel nemyslím, že Lorenc měl zůstat za dveřmi. Projekt Paměť národa například také nesbírá jen vzpomínky obětí, ale i těch, kteří se represí a zločinů dopouštěli. V mém chápání moderní historie je konfrontace pohledů nezbytná.

Aby diskuse měla smysl a vedla ke smysluplné reflexi, nemůže to být jen orloj figurek, kde každá řekne svoje a studenti na ně budou koukat jako na sbírku lidí vzpomínajících na události skoro před třiceti lety. Notabene při vědomí toho, jak si dějepis na školách s dobou nedávno minulou obvykle nedokáže poradit a co není ve Wikipedii, jako by nebylo. Odsouzený generál může být vyslechnut i jinde než na služebně.

Celý text naleznete [zde](#)

Další informace naleznete [zde](#)

URL| <http://www.ceskaskola.cz/2018/11/filip-rozanek-demokracie-je-diskuse.html>

O brexitu Velké Británie a EU

26.11.2018 ČRo Plus str. 01 12:30 Radioforum

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

A pozvání do studia dnes přijal profesor Ivo Šlosarčík z Katedry evropských studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy, dobrý den.

Ivo ŠLOSARČÍK, profesor z Katedry evropských studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Dobré poledne.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Pane Šlosarčíku, prezidentí a premiéři sedmadvacítky poslali jednoznačnou zprávu britské Sněmovně a zdůrazňovali, že ta nynější dohoda je nejlepším kompromisem a že na dojednání něčeho jiného může Londýn zapomenout, proč tak jednoznačný vzkaz, obávají se dalšího otevírání té dohody?

Ivo ŠLOSARČÍK, profesor z Katedry evropských studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Vypadá to tak, že Theresa Mayová je pod velkým tlakem a jeden z těch hlavních argumentů v Parlamentu britském, který navrhuje odmítnout teď tu dohodu tou smlouvou je, že by se britská premiérka, případně někdo, kdo ji nahradí, měl snažit dojednat lepší smlouvu pro Spojené království a právě tyto naděje a tuto kritiku, tuto argumentaci se snaží zastavit to jednoznačná deklarace, jak ze strany Evropské rady, tak třeba Evropské komise, takže je to zejména vzkaz vůči Britskému parlamentu, že pokud tu dohodu odmítnou, tak na lepší dohodu tu nedostanou a že pravděpodobně by došlo k supertvrdému brexitu, to znamená brexitu bez jakékoliv dohodnuté smlouvy.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Nemůže tohle kategorické prohlášení ale uškodit premiérce Mayová při jejím vyjednávání dovnitř své vlastní vlády, protože nebyl to právě z klíčových argumentů premiérka Mayová směrem k britským poslancům, že ještě jsou možné jakési úpravy v průběhu těch 4 měsíců?

Ivo ŠLOSARČÍK, profesor z Katedry evropských studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Myslím, že Mayová se snažila utlumit moc velké nadšení a to, co říkala svým členům hlavně konzervativní strany v Parlamentu bylo, že je možné udělat nějaké úpravy, ale ne v samotném textu té smlouvy, spíš v tom, jak se bude vyjednávat o těch vztazích, které jdou za to přechodné období za rok 2020, takže tam, kde někdy je vstřícný jazyk vůči Therese Mayové je v té politické deklaraci, která vlastně neříká to, jak bude vystupovat Británie, to říká ta smlouva, ta rozvodová smlouva, smlouva o vystoupení Spojeného království, ale je tam také mnohem vágnější text, více politický, je to opravdu deklarace, která nemá 500 stran jako ta smlouva, ale jenom asi 30 stran, kde je nastíněno, jak by měly vypadat vztahy mezi EU 27 a Spojeným královstvím za horizontem roku 2020 v době hned to přechodné období, kdy vlastně pro Británii spousta věcí z unijního členství ještě bude dobíhat v Spojeném království a to, co myslím, že může argumentovat Theresa Mayová, nevíme, jak úspěšně, je právě to, že tato smlouva je možná nepřijemná, ale že bude schopná vyjednat lepší podmínky za tím rokem 2020 a to jsou třeba i zmínky, které se týkají Severního Irsku a Irské republiky obecně.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Můžeme si zrekapitulovat, co všechno se teď musí stát, aby tedy ta dohoda začala platit a kde případně ještě může narazit?

Ivo ŠLOSARČÍK, profesor z Katedry evropských studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Tak, teď jsme ve stavu, kdy ji schválil na politické úrovni, zaštitila ji Evropská rada, ještě tam bude a už jen formální hlasování v Radě ministrů, to je dáno kvůli procesním požadavkům toho článku 50, ale ta opravdová bitva teď nastává v na té druhé straně kanálu ve Spojeném království, kde před tím, než to bude moci odsouhlasit tu smlouvu britská vláda, tak bude o ní hlasovat, musí odsouhlasit Britský parlament a tam se dokonce očekává, že nemusí být jenom jedno hlasování, ale několik hlasování, že i kdyby první hlasování vyjádřil nesouhlas nebo nepodpořil jí, tak může hlasovat třeba ještě jednou po třeba po Vánocích a bude to velmi silná právě boj o ty poslance hlavně konzervativní strany, kteří jsou teď kritičtí k tomu k té "nesrozumitelné" a kvůli tomu, že se jim zdá pro Británii moc tvrdá a nebo naopak se jim vůbec nelíbí myšlenka, že by Británie měla vystupovat z EU a chtějí větší integraci.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

A mimochodem na základě čeho by se konalo to opakované hlasování?

Ivo ŠLOSARČÍK, profesor z Katedry evropských studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

To jsou britská pravidla, do toho evropské právo nemluví, ostatně evropské právo ani nevyžadovalo, aby se v Britském parlamentu o dané věci jednalo, to si prosadili britští poslanci společně s britskými soudy, kteří řekli, že je to tak závažná věc tato smlouva o vystoupení, že to nemůže být pouze výsada vlády při uzavírání mezinárodních smluv, že k tomuto kroku začátku jednání k jeho konci vlastně musí se výslovně vyjádřit, pozitivně vyjádřit Britský parlament.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

My teď máme ve vysílání Dušana Janovského, našeho posluchače, dobrý den.

Dušan JANOVSKEÝ, posluchač

Dobrý den.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Pane Janovský, vy sledujete ta jednání o brexitu nebo to je něco, co jde mimo vás, příliš vysoká politika, o kterou se nezajímáte?

Dušan JANOVSKEÝ, posluchač

Já to sleduji tak nějak běžně, mě vlastně baví, jak se samotná Británie nemůže dohodnout na tom, co chtějí a dále si to nedohodnutí Britové se snaží vyjednávat v Evropě, takže ono je to v jistém směru až komické.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

A změní se podle vás Evropská unie výrazně po odchodu Británie z EU?

Dušan JANOVSÝ, posluchač

Těžko říct, určitě jsou tady veliké tlaky ze strany tvrdého jádra Evropské unie, aby se významně prohloubila integrace EU, řekněme Francie, Německo, Benelux, oni by rádi chtěli rychlejší integraci a Británie byl dlouhodobě člen Evropské unie, který v rychlé integraci soustavně a velmi úspěšně bránil, musíme si uvědomit, že vlastně odchodem Británie mizí veliká institucionální brzda v Evropské unii a nyní se můžeme dočkat mnohem rychlejší integrace, na druhou stranu Emanuel Macron mluví o tom, že je potřeba se z brexitu poučit a že je potřeba si říct, kde jsme udělali chyby, ale obávám se, že zrovna z hlediska Francie jsou ty chyby nahlíženy zcela jinak než od nás, od nás to, co vypadá jako chyba, tak si západní Evropa pochvaluje a naopak.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Záleží na úhlu pohledu. Pane Janovský, děkuji za váš názor, na slyšenou.

Dušan JANOVSÝ, posluchač

Nemáte zač, na shledanou.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Pane Šlosarčíku, bude podle vás Evropská unie akčnější po odchodu Velké Británie, co se týče integrace, jak říkal pan Janovský?

Ivo ŠLOSARČÍK, profesor z Katedry evropských studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Jestli bude akčnější kterým směrem, bude hodně záležet na výsledku voleb v roce 2019, které mohou být, rozhodně budou zajímavé a nikdo dosud nedokáže přesně odhadnout, jak bude vypadat jak složení Evropského parlamentu, ale také jak bude fungovat složení Evropské komise na konci příštího roku a to bude podle mě ještě více rozhodující prvek, než odchod Spojeného království, to nakolik mluví Parlament a nová komise bude prointegrační a nakolik v něm například posílí euroskeptické strany nebo strany, které budou preferovat spíš zacementování současného stavu, doladování drobných věcí v současném stavu EU než nové velké iniciativy, případně, kterým směrem.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Marta Josephsen, která dění kolem brexitu sleduje z Dánska, je teď s námi ve vysílání, dobrý den i vám.

Marta JOSEPHSEN, posluchačka

Dobré odpoledne.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Jak vnímají brexit Dánové, je to něco, o co se hodně zajímají?

Marta JOSEPHSEN, posluchačka

Dánové se zajímají hodně a to jednak z toho důvodu, že objem obchodu Dánska s Británií nebo hodnota vývozu přesahuje vlastně 300 miliard českých korun a zároveň ten vývoz do Británie znamená, že v Dánsku díky tomu existuje zhruba 65 tisíc pracovních míst. Brexit sledují i jednotliví občané a to proto, že došlo nedávno ke změně pravidel pro získávání podpory z nezaměstnanosti nebo v případě nějaké složité situace, kdy vlastně

odchod Británie z EU by znamenal, že občan Dánska se nezdržoval na území EU a tím pádem by se na něj vztahovala jiná pravidla, ještě zpátky k tomu vývozu, v podstatě obdoba Svazu průmyslu a dopravy nebo Hospodářské komory si zde poněkud oddechla po neděli, ale zároveň má stále obavy, protože není jasné, co vlastně nastane ani ne hned v roce 2019, ale také dva roky po té, co přejde to nějaké přechodné období, doufají zástupci hospodářské života zde, že smlouva s Británií se bude podobat i v nějakých obrysech smlouvou, jakou má EU s Norskem, ale je opravdu otázkou, co přesně a jak nastane.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Paní Josephsen děkuji za váš pohled, na slyšenou.

Marta JOSEPHSEN, posluchačka

Na slyšenou.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Pane Šlosarčíku, je to tedy jakýsi odklad, opravdu stále není jasné i přes tu podepsanou dohodu speciálně třeba právě pro obchodníky, jaké oni budou mít podmínky?

Ivo ŠLOSARČÍK, profesor z Katedry evropských studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Je to rozhodně odklad, je to v krátkodobém horizontu stabilita, ale z naprosto otevřené varianty vše, co bude za rokem 2020 nebo 22, ta brexitová smlouva, ta rozvodová smlouva opravdu ošetřuje hlavně věci takzvaných nabitých práv, to znamená třeba jak se bude zacházet s občany Evropské unie, kteří už legálně pobývají ve Spojeném království nebo budou pobývat během přechodného období za tím horizontem 2020, nebo třeba ta slavná otázka chráněných označení původu, ty různé sýry a podobně a po té stanoví to přechodné období, to vlastně pro Británii bude většina evropských pravidel i nadále platit ještě minimálně rok a půl po brexitu i když Británie opravdu vystoupí ke konci března z Evropské unie a třeba nebude zasedat v evropských institucích, nebude se podílet na tvorbě evropského práva, ale to, co je opravdu nejasné a co je velmi vágní kontury naznačuje ta politická deklarace, tak to je, co bude za tím rokem 2020 nebo 22, protože to přechodné období se může ještě o dva roky prodloužit, ale a tam se je to psané opravdu velice politickým jazykem, který mluví o tom, že chtějí spolupracovat, ale že hodlají uzavřít smlouvy, které budou vysoce komplexní a vstřícné, ale detaily tam žádné v případě nejsou a k té poznámce o tom modelu EU- Norsko, k tomu ta politická deklarace úplně nesměřuje, protože zatímco jádrem vlastně té myšlenky evropského hospodářského prostoru, kde Evropská unie na jedné straně a Norsko, Island a Lichtenštejnsko na straně druhé, tak je opravdu připojení k vnitřnímu trhu, to znamená mobilita lidí, zboží, kapitálu a služeb, ale ten jazyk, který ta politická deklarace má o službách a zboží je daleko vstřícnější než o mobilitě osob, takže ta bude asi dosti omezená, nebo se vrátí autonomie Británie za tím rokem 20, 22.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

A na lince je paní Ilona Obstová, naše posluchačka, dobrý den.

Ilona OBSTOVÁ, posluchačka

Dobrý den, zdravím vás paní Věrko a zdravím pana Šlosarčíka. Já bych se chtěla zeptat, pan Šlosarčíku, jestli by jste mi odpověděl, zda se tu smlouvu rozvodovou, která má nějakých 500 a něco stránek četl a potom je mi velice záhadou, proč třeba i ten rozhlas nebo ta televize nebo právě média vlastně se spíš nezajímají o tuhle tu záležitost, právě o tuhle tu rozvodovou smlouvu, co bude s Evropskou unií.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

A my se o ní velmi zajímáme paní Obstová, proto o ní mluvíme.

Ilona OBSTOVÁ, posluchačka

Nemyslím vás třeba jako konkrétně nebo jako vysílání, ale prostě, aby byl větší ten prostor, že potom, když ti lidé kritizují Brusel a Evropskou unii, tak vlastně oni neví, o čem to je, že vlastně by se mělo spíše tlačit na ty politiky, aby vystupovali, aby prostě to řekli, protože v podstatě ta paní z Dánska je vidět, Dánsko je menší, má nějakých 5 milionů obyvatel a tam se o to ti lidé zajímají a u nás se spíš zajímáme o nějaký černý pátek nebo tohle to, ale mě skutečně zajímá, jestli jste to pane Šlosarčíku četl, já se zajímám o to z jednoho prostého důvodu, abych to upřesnila, já velice ráda bych věděla, co tam všechno je, ráda bych si to přečetla, ale já jsem oslepla a já prostě jako nevidomý člověk a myslím si, že nejsem jediná, já se v podstatě nic nedozvím, děkuji vám, pokud mi odpovíte.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Dobře, děkujeme za dotaz, na slyšenou. S námi Ivo Šlosarčík z Katedry evropských studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy, dá se už vůbec ta smlouva celá přečíst, je už k dispozici?

Ivo ŠLOSARČÍK, profesor z Katedry evropských studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Je k dispozici, o to hůře je v několika variantách, před pár měsíci byla navržena první verze, která byla taková krásná, barevná, protože měla některé části v jedné barvě, že tam už je dohoda. Jiné, které byly v další barevné verzi, ve které ještě existují technické nejasnosti a potom sekce, kde se Británie, EU ještě nedohodla, potom před pár dny, týdny, byla k dispozici už ta skoro finální verze, ale ještě ta se dále dopravovala mezi jednotlivými summity Evropské unie, takže je to dokument ne že k neučtení, dá se učíst, ale je to opravdu nevstřícný dokument k tomu, aby člověk přesně chápal co, jak bude ten režim vypadat, má odkazy na směrnice, odkazy na nařízení, je trošku podobná jako česká přístupová smlouva, když jsem se podíval na českou přístupovou smlouvu, tak ta byla krátký úvod, ale spousta dodatků, které byly opravdu o technické adaptaci, které spíše četli lidé z konkrétních ministerstev, nebo kteří měli nad danou věcí specifický zájem.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

My se snad dostaneme i k těm konkrétním věcem ve smlouvě, ještě před tím ale povím, že i dnes máme k tématu anketu na Twitteru i na stránkách Českého rozhlasu Plus, dneska se vás ptáme, jestli by Britové měli přijmout podmínky navržené Evropskou unií, hlasovat můžete tedy v anketě, diskutovat na Facebooku a právě tam se nám sešlo několik protichůdných reakcí, Dominik Gřešák vidí v brexitu varování pro ostatní země, historie se podle něj opakuje a Britové opět nechťejí žádnou sdílenou politiku, tento britský styl je už od pradávna zakořeněný, bohužel brexit bude mít podle pana Gřešáka velký dopad právě na Brity, pro euroskeptické státy, zejména státy Visegrádské 4, jejichž ekonomická síla je mnohem menší než britská, může pohled na strádající Británii znamenat reklamu ve smyslu, že vycházet z Evropské unie se nevyplácí. Diskutující jménem Jerži Pokorný vidí problém na straně Evropské unie, napsal „Členství v unii je dobrovolné, ale už dlouho jsem neviděl takovou porci arogance, sobectví a nabubřelosti, kterou předvedla unie v jednáních o brexitu vůči Británii, navíc ji v tom velmi pomohla média, která šíří jenom paniku, zase jsem si vzpomněl na SSSR.“, píše Jerži Pokorný, Gabriel Svoboda zase popisuje, proč to s Brity nebylo jednoduché a napsal „Většina problémů Velké Británie spočívá v tom, že chce odejít z jednotného trhu, kdyby chtěl odejít pouze z Evropské unie a zůstat na jednotném trhu, problémy s odchodem by byly mnohem menší, všichni čeští euroskeptici, které znám chtějí na jednotném trhu zůstat, takže problémy s czechitem by byly mnohem menší než ty s brexitem.“ no a Ondřej Špulák si zase myslí, že Británie ještě neřekla poslední slovo, brexit se podle ní zruší jiným referendem, které Britové vyvolají.“, říká pan Špulák na Facebooku. To jsou tedy vaše názory a my si ještě poslechneme Vlastimila Jaroše, který je na lince, dobrý den.

Vlastimil JAROŠ, posluchač

Dobrý den. Jste to teď shrnula vše v těch odkazech, ale tady jde o to, že vstup je dobrovolný a proč dělá Evropská unie takové problémy, když chce někdo vystoupit, mě to připomíná dobu dávnou minulou, když někdo vstoupil do KSČ, tak tam byl vítaný, ale když chtěl vystoupit, tak byl potom ponižovaný, persekovaný a tohle, to je to samé, kdyby ta unie se jako nenamontovala úplně do všeho, všechno chce ventilovat.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

A pane Jaroši, ale Británie může vystoupit bez dohody, v tom jí nikdo nebrání.

Vlastimil JAROŠ, posluchač

Tak když to můžou pak dojednávat postupně nějaké ty výjimky pro sebe a tohle, ale nechápu, proč jim dělá unie takové problémy.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Dobře, zeptáme se pana Šlosarčíka, na slyšenou. Pane Šlosarčíku, tak dělá unie Velké Británii problémy, má Británie jiné možnosti?

Ivo ŠLOSARČÍK, profesor z Katedry evropských studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Tak Evropská unie se chová podle vlastně integrační logiky, pokud bych Evropské unii něco vyčetl tak je, že k brexitu přistupovala primárně technokraticky, když si uvědomíme, že vyjednává Evropská komise, vyjednávací tým pana Barniera, skrz které jde komunikaci s Británií je komisní tým a samozřejmě to konečné rozhodnutí mají členské státy EU v Evropské radě, ale trochu chybělo jakoby jasné politické zadání, kterým směrem by, co vlastně Evropská unie od Británie chce a jakou verzi těch vztahů po brexitu by preferovala, na druhé straně se musím Evropské unie zastat, protože tak zmatené a nejednoznačné a měnící se postoje a vnitřně si odporující postoje, co vlastně po brexitu chtějí, jaké zadávala vláda Theresy Mayové, už EU dlouho nezažila, ten důvod je opět vnitřní britská politika, Theresa Mayová musela balancovat mezi různými křídly konzervativní strany a tím pádem vlastně řkala všechno najednou, ale tím pádem se i Evropské unii těžko nastavovala obdobná jasná vyjednávací pozice, co Evropská unie jasně řekla a co se jí nemusíme divit, byla otázka, že zájmy států 27, kteří zůstávají v EU mají přednost před zájmy Spojeného království, to je třeba ten případ Irské republiky a debatě o hranici mezi Irskou republikou a Severním Irskem, tam Evropská unie jasně řekla, pro nás byť Irsko je malým státem EU a zůstává v EU 27 a tím pádem my budeme velmi silně zohledňovat a trvat na jeho preferencích i když si to Spojenému království nebude líbit, na druhé straně například v případě Španělska i Španělsko si uvědomilo.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Tam šlo o Gibraltar.

Ivo ŠLOSARČÍK, profesor z Katedry evropských studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

O Gibraltar, tam opět Španělsko nezablokoval kvůli otázce Gibraltarů vyjednávání, ale spíš tu otázku odsunulo do budoucnosti, do řešení těch další vlny vztahů po roce 2020. Samozřejmě si dokáží představit vstřícnější a efektivnější evropské vyjednávání, ale ta Británie mu to rozhodně neulehčovala.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Josef Pukowski se dovolal, dobrý den.

Ivo ŠLOSARČÍK, profesor z Katedry evropských studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Dobrý den paní redaktorko, no co já si můžu myslet, tato prozatimní dohoda zřejmě ještě nic neřeší nebo nevyřeší, tento brexit o co šlo, že paní Mayové se zdá, že odvádí moc peněz do Evropské unie, že by se jim lépe vedlo bez těch daní, nebo co se tomu říkáme. No zanechat si normální obchodní styky s Evropou, když ne, tak počítá, že má ještě velký vliv bývalých državách v Africe a jinde, tak co bude dál po přechodném období ještě nikdo neví, ani paní Mayová možná ne.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Děkuji za váš názor pane Pukowski, na slyšenou. Poslední věc, Theresa Mayová řekla, že dohoda plní, co chtěli občané, když hlasovali pro brexit, tedy konec volného pohybu osob a zastavení migrace z ostatních zemí Evropské unie, dohoda plní konec každoročních plateb do unijního rozpočtu i plný návrat suverenity, pokud jde o přijímání vlastních zákonů, tak co britští občané nedostali a chtěli?

Ivo ŠLOSARČÍK, profesor z Katedry evropských studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Já bych neřekl, že Theresa Mayová kdy řekla, že se zastavení migrace ve všech těch dokumentech Britové říkají, že chtějí kontrolu migrace, to znamená, že oni si chtějí nastavit počty, profesní strukturu a preferované země, jestli to dostanou, tak to je ještě otázka toho vyjednávání pro vztahy za horizontem roku 2020, ale ta politická deklarace naznačuje, že volný pohyb osob mezi EU 27 a Spojeným královstvím pokračovat nebude a že Británie si bude moci kontrolovat, ale co třeba v té deklaraci je také zmínka, že by tam měl být respektován princip nediskriminace mezi ujnými zeměmi, to znamená, že by si Spojené království mělo mít asi 1 sadu pravidel pro všechny občany EU a nevybírat si z jednotlivých zemí, ale jak to bude vypadat přesně, to se uvidí, až bude někdy v roce 19, případně 20 podrobněji dojednána smlouva upravující pohyb osob mezi EU 27 a Spojeným královstvím. Co už si třeba slíbili, že Británie a EU 27, že si vzájemně nezavedou víza pro krátkodobý pobyt, takové vstřícné gesto, ale v Evropě už skoro normální.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Dohoda je, otázky zůstávají, mohli bychom uzavřít s profesorem Ivo Šlosarčíkem z Katedry evropských studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy, děkuji, že jste přišel, na slyšenou.

Ivo ŠLOSARČÍK, profesor z Katedry evropských studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Na slyšenou.

Romancov o incidentu v Azovském moři: Jde o akt agrese vůči Ukrajině, Rusko si na podobné chování zvyklo

26.11.2018 seznamzpravy.cz str. 00 Zahraniční, Stalo se
Jaroslav Gavenda, Šimon Trantina

Podle politického geografa **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy Michaela Romancova se Rusko dopustilo neoprávněného jednání, když jeho armádní plavidla nedovolila těm ukrajinským proplout z Černého moře do Azovského.

Ukrajinské námořnictvo v neděli oznámilo, že mu ruské speciální jednotky zabavily v Černém moři tři lodě, při incidentu byli navíc dva ukrajinští vojáci těžce zraněni. Rusové použili i stříelné zbraně. Ukrajinský prezident Petro Porošenko podepsal zavedení výjimečného stavu, nyní ho musí schválit parlament. Stav by byl v zemi vypsan na následujících 60 dní.

Politický geograf Michael Romancov se domívá, že jde o logický krok. Ukrajina má sice právo na to, aby Ruské federaci vyhlásila válku, v ozbrojeném konfliktu by však neměla šanci uspět.

Situaci sledujeme online:

Rusové porušili právo Rusko se prý dopustilo porušení práva na svobodnou plavbu, které říká, že všichni členové mezinárodního společenství mají povinnost respektovat právo každého plavidla plout ve světovém oceánu.

„Mezinárodní právo v takovýchto případech požaduje, aby pokud jeden stát ovládá nějakou takovouhle spojnicí, tak pokud za ním leží nějaký další člen mezinárodního společenství, který tam má přístup k moři, což je Ukrajina a právě ta oblast kolem Azovského moře, tak Rusko má povinnost umožnit Ukrajincům svobodné proplouvání lodí, jak obchodních, tak vojenských,“ vysvětluje Romancov.

Toto právo se nevztahuje na lodě, které naruší teritoriální nebo vnitřní vody, což se navzdory ruským vyjádřením v Azovském moři nestalo. Dále je povoleno zaútočit na pirátská plavidla nebo na lodě, u kterých existuje důvodné podezření, že jsou na jejich palubě pašovány osoby či nelegální zboží.

Podle Romancova hraje důležitou roli i vnitropolitická situace na Ukrajině. V březnu 2019 budou Ukrajinci vybírat nového prezidenta. Petro Porošenko se netěší vysoké oblibě ze strany voličů, proto se bude chtít zalíbit razantními kroky vůči Rusku, které způsobují reakce a incidenty podobné tomu nejnovějšímu.

URL| <https://www.seznamzpravy.cz/clanek/romancov-o-incidentu-v-azovskem-mori-jde-o-akt-agrese-vuci-ukrajine-rusko-si-na-podobne-chovani-zvyklo-61287>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
seznamzpravy.cz

Výročí 17. listopadu 89 se dá připomínat různým způsobem

26.11.2018 ČRo Plus str. 06 18:10 Názory a argumenty

Petr HARTMAN, moderátor

Výročí 17. listopadu 89 se dá připomínat různým způsobem, třeba tak, že se na besedu pozve vrcholný představitel tehdejší komunistické Státní bezpečnosti. Jak takováto akce působí? Nejenom o tom je komentář Jiřího Leschtiny.

Jiří LESCHTINA, redaktor

V poslední době se stala hitem Divadla Na Jezerce hra podle románu Timura Vermese Už je tady zas! Absurdní hra o tom, že Hitler se probudí v berlínském parku v roce 2016 a stane se televizní hvězdou. Minulý pátek mohli účastníci diskuse na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy prožít absurditu, která na rozdíl od divadelní fantazie byla zcela reálná. Jako hlavní postava a tahák diskuse o výročí listopadového převratu zde vystoupil tehdejší první náměstek ministra vnitra generál Alojz Lorenc. Muž, jenž od roku 1985 velel až 14 tisícům pracovníků Státní bezpečnosti, která až do svého konce představovala aparát zla a násilí, bez něhož by nemohl komunistický režim existovat. Mluvčí fakulty Jakub Říman přítomnost vrcholného představitele komunistické represe vysvětloval i tím, že vyloučení opozičních hlasů z veřejné debaty, je cestou k narůstání tlaků ve společnosti. Na tom je podivný už jen pokus vydávat komunistického zločince za opoziční figuru, s níž by demokraté měli diskutovat a to ještě v zájmu společenského smířování. Lorenc byl přece odsouzen v roce 1993 na čtyři roky natvrdo, když ho soud shledal zodpovědným za potlačování, zavírání a bití tehdejší opozice. A kriminálu se vyhnul jen proto, že se po rozpadu Československa uchýlil na Slovensko, kde mu po dalších 12 letech soud uložil jen patnáctiměsíční podmínku. Fakulta tak na akademické půdě legitimizovala jako diskutéra zločince, jenž neprojevil ani stopu lítosti. Naopak, generál své zločiny i teď obhajoval za pomoci manipulací a mystifikací, nesoucích nezaměnitelný estébácký rukopis. Podle proruských webů, které z diskuse nadšeně citovaly, Lorenc se hájil i tím, že v prosinci 1988 proběhla na Škroupově náměstí povolená demonstrace. Již ale nedodal, že šlo úskočné ukolébání opozice, po němž přišel Palachův týden, v němž Lorencovy zásahové jednotky rozpoutaly obuškový sadismus v míře nevídané od demonstrace při prvním výročí ruské okupace v roce 1969. Nebo generálova obhajoba, že již 18. listopadu 1989 vydal příkaz, aby StB nezasahovala do dění? Komu jinému než dokonale informovanému šéfovi StB muselo být po masakru na Národní třídě jasné, že spadla klec a že jakýkoliv zásah proti masovému vystoupení národa, by ho také mohl dostat za mříže na doživotí. V době, kdy řídil Státní bezpečnost, jistě generál Lorenc znal majora Libora Širokého, který působil na úseku boje proti vnitřnímu nepříteli. Tento důstojník například rozjízďel akce proti herecké rodině Štěpánků poté, co jeden z bratrů Martin emigroval a začal působit ve Svobodné Evropě. Právě tento elitní estébák patřil od roku 1996 k nejbližším spolupracovníkům šéfa holdingu Agrofert Andreje Babiše a již třetím rokem předsedá dozorčí radě Agrofertu. Vystoupení jeho někdejšího nadřízeného generála na půdě Univerzity Karlovy tak může být jen dalším příznakem, jak se za vlády premiéra, fungujícího ve spisech Státní bezpečnosti jako agent, oklepávají odstavené stárnoucí figury tajné policie. A s potěšením hledí na svého generála, který před trestem utekl na mečiarovské Slovensko, aby se po letech zjevil a smál se nám do očí v babišovském Česku.

Válečný stav na Ukrajině schválen

26.11.2018 ČT 24 str. 07 20:00 90' ČT24

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Pane Romancove, jenom ve stručnosti, pojďme probrat ještě jednu nuanci z pohledu mezinárodního práva. Petro Porošenko se dovolává taky signatářů států takzvaného budapešťského memoranda z roku 1994. Když

jenom v rychlosti připomeneme. Ukrajina se vzdala jaderných zbraní, za to měla dostat od Ruska, Velké Británie, Spojených států a dalších zemí určité bezpečnostní garance. Tak ta situace, která teď nastala, na tu spadají ty garance podle budapeštského memoranda nebo to je jiná situace?

Michael ROMANCOV, politický geograf, **Fakulta sociálních věd** UK

Já se domnívám, že hlavně budapeštské memorandum už je dávno bohužel cárem papíru, protože teritoriální integrita Ukrajiny, což vlastně tenkrát byl ten hlavní důvod, už byla anexí Krymu zneplatněna. Znova zdůrazňuji, zatím to nikdo jaksí z mezinárodního společenství neuznal, čili čistě teoreticky se v tento okamžik v nějaké viditelné budoucnosti jedná o neoprávněně anektované území, ale uvidíme, co se bude dít dál. Čili jaksí budapeštské memorandum, to si myslím, že je ten problém jaksí s ruským přístupem k mezinárodnímu právu a k závazkům, které na sebe Rusko vzalo, tak to už v tento okamžik není až ten zásadní problém, protože to Rusko už stačilo zneplatnit a pošlapat dávno.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Součástí toho memoranda bylo taky zdržení se použitím ekonomického nátlaku na Ukrajinu ve snaze ovlivnit její politické směřování. Opět ruská optika, nebylo porušením těch garancí, nebyla porušením těch garancí už podpora dění na Majdanu s Evropskou unií?

Michael ROMANCOV, politický geograf, **Fakulta sociálních věd** UK

Já nevím o tom, jakým způsobem, jakým jiným způsobem, takhle to řeknu, jakým jiným způsobem, než to, že různí evropští politici nebo různé evropské státy vyjadřovaly buďto své sympatie nebo kritické hlasy vůči tomu, co se na Majdanu děje. Někteří z nich tam jeli a přímo tam pronášeli projevy, ale o žádné jiné podpoře mi není nic známo. Takže v tom podle mého názoru problémy být nemohou.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

A další politická reakce. Dita Charanzová, europoslankyně hnutí ANO je u telefonu, dobrý večer.

Dita CHARANZOVÁ, europoslankyně /ANO/

Hezký večer.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Paní europoslankyně, jak vy vnímáte to, k čemu došlo v Kerčském průlivu? K čemu tam došlo podle vás?

Dita CHARANZOVÁ, europoslankyně /ANO/

Tak z mého pohledu je to jednoznačně provokace ze strany Ruské federace. My tu situaci dlouhodobě sledujeme, Evropský parlamentu už před měsícem zhruba přijal vlastně rezoluci, usnesení, kde jsme upozorňovali na to, co se děje v této oblasti Azovského moře. To, co tam provádí Ruská federace, že jsou tam kontroly, že tam dochází ke zdržení, že se to netýká jenom ukrajinských lodí, ale že se to týká i lodí Evropské unie, a dokonce jsme tam upozorňovali na to, že prostě ta situace tam je tak vážná, že prostě nevyklučujeme, že by v budoucnu tam došlo zase k nějaké eskalaci a k nějakému otevřenému konfliktu a bohužel toho jsme teď svědky.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

On o tom mluvil i ve večerním Interview ČT24 váš kolega europoslanec Jiří Pospíšil. Shoda mezi europoslanci je tedy na tom, že ty kontroly pod krymským mostem, které provádí Rusko, jsou neoprávněné? Chápu to správně?

Dita CHARANZOVÁ, europoslankyně /ANO/

Ano, to byl většinový názor, nevím, jestli mezi všemi českými europoslanci, tak daleko bych asi nešla, ale většina poslanců Evropského parlamentu schválila toto usnesení, které toto říká.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Jak by na to měla Evropská unie reagovat?

Dita CHARANZOVÁ, europoslankyně /ANO/

Pro mě teďko je klíčová jednota. Jednota Evropské unie i jednota samozřejmě Severoatlantické aliance a jako z těch prvotních zpráv, komentářů, které, jak dal generální tajemník Severoatlantické aliance, tak i předseda Evropské rady Donald Tusk, o tom svědčí, že prostě Evropa bude jednotná, bude se o to snažit a jednoznačně podporuje Ukrajinu.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Já už jsem zmiňoval to, co dnes říkal v Radě bezpečnosti OSN ukrajinský zástupce, který volal po další sérii sankcí namířených proti Rusku, které by reagovali na ten incident a vůbec na tu situaci v oblasti Azovského moře. Je to na místě a je vůbec reálné, aby třeba Evropská unie přijala nějakou další sérii sankcí?

Dita CHARANZOVÁ, europoslankyně /ANO/

Nevyloučila bych to, myslím, ty hlasy tady zaznívají i v Evropském parlamentu. Na druhou stranu to, co nejvíce tady v tuto chvíli je slyšet, je, pojďme hledat nějaké řešení, aby nedocházelo k deeskalaci, aby nedocházelo k nějakému ještě většímu vyostření té situace, takže to první, po čem já bych sáhla, je asi hledat nějaké diplomatické úsilí, než rovnou tvrdě přistoupit k nějakým sankcím, kdy ale říkám, samozřejmě je to varianta, která bude na stole.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

A je reálné, aby Evropská unie sehrála roli nějakého prostředníka pro řešení té situace a nebo s ohledem k tomu, že sama uplatňuje sankce vůči Rusku, to z pohledu Ruska není příliš vhodné, aby Unie hrála roli nějakého mediátora.

Dita CHARANZOVÁ, europoslankyně /ANO/

Myslím si, že určitě, víte, ona společná zahraniční politika Evropské unie není vždycky úplně jednoduše prosaditelná, nicméně vidím už tady snahu především těch velkých států, ať už je to Francie nebo Německo o nějaké zprostředkování dialogu, a to si myslím, že by bylo na místě.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Ještě poslední věc mě zajímá, paní europoslankyně, europoslanec KDU-ČSL Pavel Svoboda, šéf právního výboru Evropského parlamentu, napsal na Twitteru: "Odpověď na ruský imperialismus musí být evropská obranná spolupráce." Je to cesta?

Dita CHARANZOVÁ, europoslankyně /ANO/

Určitě, já si myslím, že to je nejenom odpověď na, jak říká, pan kolega ruský imperialismus, ale i na jiné hrozby, které tady máme, ať už je to /nesrozumitelné/.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Europoslankyně Dita Charanzová. Moc vám děkuju za váš čas, přeju hezký večer.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Tak, pane Romancove, pojďme v rychlosti na ještě nějaké divácké dotazy. Michal: "Dobrý den, jaký bude mít vyhlášení válečného stavu v Ukrajině vliv na občany České republiky, kteří jsou na Ukrajině?"

Michael ROMANCOV, politický geograf, **Fakulta sociálních věd** UK

V tento okamžik se domnívám, že žádný podle toho, jak to bylo naplánováno, respektive jak to bylo anoncováno, tak by se to mělo týkat čistě ukrajinských orgánů, aby měli vlastně efektivnější možnost reagovat.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Ondřeje zajímá, zda se podaří uklidnit vyostřený spor nebo zda čekáte další vyhocení vztahu Ukrajiny a Ruska. Do jaké míry může výbušná situace přerůst ve vážný konflikt? Už jsme to tu nastílnili, řešili, přesto zkusme ještě jednou odpovědět.

Michael ROMANCOV, politický geograf, **Fakulta sociálních věd** UK

Zatím se to, zatím se to nepodařilo. Od anexe Krymu ty vztahy jsou špatné. Myslím si, že není v tento okamžik žádný důvod domnívat se, že dojde najednou k nějakému zlepšení.

Napětí mezi Kyjevem a Moskvou roste

26.11.2018 ČT 24 str. 03 20:00 90' ČT24

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Možná drobné upřesnění časového posunu z posledních minut. Rada bezpečnosti OSN, která jednala o tomto incidentu v Kerčském průlivu už své jednání skončila. Pane Romancove, proč ten incident právě teď? Je to náhodné? Je to náhoda, je to vis maior nebo v tom můžeme hledat nějaké záměrné načasování?

Michael ROMANCOV, politický geograf, **Fakulta sociálních věd** UK

Pokud jde o to načasování, já si netroufám spekulovat, nevím, nicméně myslím si, že je daleko důležitější než ten okamžik, kdy k tomu došlo, je skutečnost, že k tomu došlo v prostoru, kde jaksi odborníci už dlouhodobě vlastně upozorňují na to, že se tam zásadním způsobem změnila v tom jaksi negativním slova smyslu situace. Já už jsem tady zmínil anexi Krymu, kterou nikdo ve světě neuznal, ale tam nejde pouze o anexi Krymu, tam jde i o to, jakým způsobem vlastně se Rusko v tom akvatoriu Azovského moře, kudy vlastně ten Kerčský průliv je jedinou přirozenou cestou, jakým způsobem se tam chová. Tam vlastně optikou toho, co tvrdí Ukrajina, co potvrdili mezinárodní pozorovatelé, dochází vlastně k šikaně ukrajinských lodí jak obchodních, tak případně vojenských plavidel a Rusko vlastně v rozporu se závazky, které vyplývají pro signatáře konvence OSN o námořním právu, což je obsáhlý prostě soubor dokumentů mezinárodního práva, vlastně porušuje principy, které tahle ta konvence smluvním stranám připisuje.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Taky můžeme zmínit bilaterální dohodu mezi Ruskem a Ukrajinou právě o těch poměrech v Azovském moři a Kerčském průlivu, ještě o tom budeme mluvit. Mimochodem, jak silná je argumentace Ruska, které mluví o tom, že ukrajinští nacionalisté a krymští Tataři mohou připravovat teroristický útok na ten krymský most a že to je důvod těch kontrol, o kterých jste mluvil.

Michael ROMANCOV, politický geograf, **Fakulta sociálních věd** UK

Jasně, můžou, a taky do nás může narazit meteorit a je zapotřebí si vzít, že v ruské dumě například Vladimír Volfovič Žirinovskij, což je představitel ruského politického establishmentu už léta vykřikuje, že je zapotřebí tu hodit jadernou bombu na Istanbul nebo vyhrožoval Dánům před několika lety, a tak dále, a tak podobně. Jedna věc je, co se může stát, může se stát v zásadě úplně cokoliv. A další věc je, jestli stát, a pokud ano, tak za jakých podmínek má právo narušovat normy mezinárodního práva.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

No, jde mi o to, zda to není tak pádný argument, aby k tomu narušení mohlo dojít, aby Rusko skutečně mohlo kontrolovat nejen ukrajinské lodě, ale taky třeba lodě Evropské unie, pod vlajkou zemí Evropské unie, protože i Evropská unie je ta, která si na podobný postup Ruska u toho krymského mostu stěžuje?

Michael ROMANCOV, politický geograf, **Fakulta sociálních věd** UK

Tam jde o to, že pokud pluje loď, která by byla označena, dejme tomu, tedy vlajkou Evropské unie, byť já se domnívám, že asi žádné takové plavidlo jaksi se nepohybuje v těch vodách Černého moře. Ta loď by nejspíš plula pod vlajkou nějakého členského státu Evropské unie, tak právě podle toho mezinárodního práva platí, že ta loď je vlastně v uvozovkách plujícím svrchovaným územím toho státu, že na ní platí její právní předpisy a ty státy, které se k té zmíněné konvenci o námořním právu připojili, se zavázaly tohle to respektovat. Svoboda námořní plavby je od nějakého šestnáctého, sedmnáctého století jeden z nejdůležitějších principů vůbec fungování mezinárodního společenství, mimochodem bylo to potvrzeno ve všech klíčových dokumentech třeba, které byly přijaty po druhé světové válce. Je to součástí fungování OSN, a tady Rusko vlastně najednou jednak, to má ten dopad přímo na rusko-ukrajinské vztahy a za druhé to vysílá určitý signál do celého mezinárodního společenství.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Tak abych tomu rozuměl, tedy argument hrozí teroristický útok na krymský most, proto kontrolujeme, neobstojí, protože fakticky jde o porušení mezinárodního práva. Rozumím ...

Michael ROMANCOV, politický geograf, **Fakulta sociálních věd** UK

Já jsem přesvědčen, že tomu tak je, ano.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Ještě k tomu načasování. Kritici Moskvy často zmiňují, že když klesne míra popularity ruského prezidenta Vladimira Putina pod určitou mez, což je zrovna aktuální s ohledem na kritizovanou duchodovou reformu a jiné důvody, tak Vladimir Putin zvolí právě k odpoutání pozornosti útok, ať už v Sýrii, nebo na jiném místě, v Gruzii a podobně? Není to příliš příkré? Není to příliš nefér, je to tento případ?

Michael ROMANCOV, politický geograf, **Fakulta sociálních věd** UK

Jestli je to tento případ, nevím, ale to, že se ta spekulace objevila, na to jste si v podstatě odpověděl sám, protože jste tady uváděl ty případy, kdy už k tomu došlo. To znamená, Vladimir Putin přijal takový styl politiky a politické rétoriky, že prostě si v uvozovkách za tohle to může sám, abych tak řekl jeho styl politiky se potom odráží v tom, jakým způsobem je hodnocen ať už doma, nebo v zahraničí.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Dobrá, ale zřejmě se vždycky budeme pohybovat v rovině spíše spikleneckých teorií než dokazatelného faktu.

Michael ROMANCOV, politický geograf, **Fakulta sociálních věd** UK

I to je ale jaksi součástí fungování mezinárodních vztahů, a právě proto já se domnívám, že vlastně to, k čemu Rusko, respektive Ukrajinu zavazuje mezinárodní právo, je vlastně daleko podstatnější než tyhle ty spekulace.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Já vás nechám chvíli chatovat s diváky. Připomenu internetovou stránku www.hydeparkct24.cz. Právě tam můžete s Michalem Romancovem chatovat o konfliktu v Kerčském průlivu. No, a teď pojďme připojit politickou reakci. Dalším hostem dnešní Devadesátky je totiž Pavel Žáček, místopředseda výboru pro bezpečnost Poslanecké sněmovny, poslanec ODS. Dobrý večer.

Pavel ŽÁČEK, místopředseda výboru pro bezpečnost, PS /ODS/

Dobrý večer z ruzyňského letiště.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Já s dovolením, pane poslanče, odcituju z reakce ministerstva zahraničních věcí. Ministerstvo zahraničních věcí České republiky je silně znepokojeno eskalací napětí u nelegálně anektovaného Krymu a odsuzuje použití síly proti lodím ukrajinského námořnictva. Souhlasíte jako poslanec s takto formulovanou reakcí na ten kerčský incident?

Pavel ŽÁČEK, místopředseda výboru pro bezpečnost, PS /ODS/

Určitě souhlasím a jsem rád, že české ministerstvo zahraničních věcí velmi rychle reagovalo na tuto novou ruskou agresi.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Chápu tedy správně, že je dobře, že oficiální českou reakci, pokud tomu správně rozumím, je fakt, že Česká republika se domnívá, že za tímto incidentem stojí Rusko, že Rusko je viník?

Pavel ŽÁČEK, místopředseda výboru pro bezpečnost, PS /ODS/

Já se domnívám, že to je naprosto zřetelné, to se nedomnívá jenom Česká republika a ministerstvo zahraničních věcí, ale další organizace, například NATO.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Ministerstvo zahraničí vyzývá k deeskalaci toho napětí, tedy ke zmírnění toho napětí. Jak toho dosáhnout?

Pavel ŽÁČEK, místopředseda výboru pro bezpečnost, PS /ODS/

To je samozřejmě otázka, ale rozhodně se musíme postavit tomuto bezprecedentnímu incidentu a tomuto aktu agrese. Myslím si, že ten průjezd lodí a výjezd lodí do Azovského moře musí být zabezpečen všem, zejména pak ukrajinským námořním silám.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Dobrá. Jak tedy se k tomu postavit? Jak se k tomu může postavit ještě dál Česká republika a jak se k tomu má postavit Evropská unie třeba jako celek?

Pavel ŽÁČEK, místopředseda výboru pro bezpečnost, PS /ODS/

Tak určitě vyvinout tlak na Rusko, aby tento incident, který pravděpodobně je směřován spíše do vnitřní ruské politiky na podporu, na podporu politiky prezidenta Putina, tak domnívám se, že musíme využít maximálně diplomatických prostředků tak, aby se to neopakovalo a aby to nakonec vedlo k tomu, v co všichni doufáme, to jest obnovení suverenity Ukrajiny na celém území.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Mimochodem hrozí teď obnovení nějaké akutní fáze konfliktu mezi Ukrajinou a Ruskem?

Pavel ŽÁČEK, místopředseda výboru pro bezpečnost, PS /ODS/

To je samozřejmě to, co nevíme. Nevíme, jak to bude ruská strana eskalovat.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Jak vy vnímáte to riziko? Může to být spíše incident ad hoc nebo to může být spouštěcí mechanismus, moment nějakého většího, delšího konfliktu.

Pavel ŽÁČEK, místopředseda výboru pro bezpečnost, PS /ODS/

Tak to je otázka, jestli to vědí i ti lidé v moskevském Kremlu, to prostě nevíme, to by bylo jaksi z křišťálové koule.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

A zástupce Ukrajiny v Radě bezpečnosti OSN mluvil o tom, že by mezinárodní společenství mělo právě v reakci na ten incident přijmout další vlnu sankcí vůči Rusku. Je to na místě a řešily by nové sankce něco?

Pavel ŽÁČEK, místopředseda výboru pro bezpečnost, PS /ODS/

Tak je otázka, jaké možné další diplomatické úsilí může být v tomto směru iniciováno, já bych jenom dodal, že my jsme shodou okolností na cestě a je to samozřejmě shoda náhodou s poslaneckou delegací po dlouhé době první, která jede na Ukrajinu na pozvání ukrajinské skupiny přátel, skupiny přátel v ukrajinském parlamentu a jsme první den takto konfrontováni s touto situací a samozřejmě nezbyvá nám, než ukrajinské přátele v tomto smyslu podpořit.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Jak to budete činit? S čím na Ukrajinu za těchto okolností tedy jedete?

Pavel ŽÁČEK, místopředseda výboru pro bezpečnost, PS /ODS/

My jsme se chtěli seznámit samozřejmě se situací, jak při jednání s kolegy z ukrajinského parlamentu, tak také na ministerstvu zahraničních věcí, dokonce jedeme i na východ od Charkova, kde jsme a kde se seznámíme zítra a pozítří také s prací českých neziskovek, které tam odvádějí výbornou práci k podpoře lidí dotčených tou ruskou agresí na východě Ukrajiny a myslím si, že tam bude pro nás podstatné získat informace a také se na místě vyjádřit k té situaci.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Tedy na místě přímo na Ukrajině za Českou republiku se chystáte prohlásit to, co jste zmínil v úvodu? Tedy že z pohledu České republiky je agresorem Rusko, viníkem toho incidentu je Rusko?

Pavel ŽÁČEK, místopředseda výboru pro bezpečnost, PS /ODS/

Já si myslím, že to je zřejmé, spíš nám jde o to, abychom se na místě seznámili se situací a vlastně na základě těchto informací teprve možná diskutovali a doporučovali, co by se mělo dál dělat v této oblasti.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Ještě poslední věc, pane poslanče, mě zajímá. Už jsme citovali z toho prohlášení ministerstva zahraničních věcí, tím to za Českou republiku stačí nebo čekáte, že se podobně vyjádří i premiér a prezident?

Pavel ŽÁČEK, místopředseda výboru pro bezpečnost, PS /ODS/

Tak bylo by to samozřejmě na místě, ale je otázka, jestli se například prezident České republiky tímto způsobem vyjádří.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Pane poslanče, děkuju vám, šťastný let, hezký večer.

Pavel ŽÁČEK, místopředseda výboru pro bezpečnost, PS /ODS/

Děkuji. Hezký večer.

Válečný stav na Ukrajině?

26.11.2018 ČT 24 str. 06 20:00 90' ČT24

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Už jsme říkali, ukrajinský prezident Petro Porošenko v reakci na včerejší incident podepsal dekret o vyhlášení válečného stavu. Jeho platnost ale ještě musí potvrdit parlament. Hlasovat se mělo dnes v podvečer kvůli obstrukcím opozičních poslanců se ale zatím nehlasovalo. No, a co přesně by válečný stav znamenal? Podle Petra Porošenka nebudou nijak zkrácena občanská práva Ukrajinců. Podle dekretu má generální štáb ukrajinské armády zorganizovat protivzdušnou obranu klíčových objektů a připravit částečnou mobilizaci. K výcviku mají být povolány armádní zálohy. Ukrajinská tajná policie zvýší kontrarozvědnou činnost a posílí se taky ochrana hranic mezi Ukrajinou a okupovaným Krymem. Jeden článek Porošenkovy dekretu zatím podléhá utajení, válečný stav by měl trvat 30 dnů a neměl by tak ovlivnit termín konání prezidentských voleb naplánovaných na konec března příštího roku. A u telefonu je Lukáš Dyčka, bezpečnostní analytik. Přeju hezký večer.

Lukáš DYČKA, bezpečnostní analytik, Baltic Defense College

Pěkný večer.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Pane Dyčko, dává z vojenského nebo z bezpečnostního pohledu smysl to vyhlášení válečného stavu?

Lukáš DYČKA, bezpečnostní analytik, Baltic Defense College

Tak určitě je to projev té situace, která nastala v okolí Krymu, to znamená, projev jakéhosi zvýšeného napětí a určitě je to projev minimálně směrem k ukrajinským občanům, ukrajinský prezident tu situaci chápe jako velice vážnou. Na druhou stranu je to jakýsi signál taky Rusku, aby se mu ukázalo, kde je ta hranice, za kterou už by nemělo zajít, takže je to spíše politický signál. Nicméně to vojenské hledisko tam také určitou roli hrát bude.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Dobrá. Je to primárně gesto a nebo ten primární důvod je umožnit vládě a umožnit armádě možná rychlejší zbrojení, rychlejší přípravu na potenciální konflikt.

Lukáš DYČKA, bezpečnostní analytik, Baltic Defense College

Tak je to určitá eskalace, která má nějakým způsobem opravdu přivést tu armádu do vyššího stavu bojové připravenosti, byť si nemyslím, že by k nějakému konfliktu, k tomu ostrému konfliktu mělo dojít. Každopádně ano, máte pravdu, je to spíše to politické gesto, spíše než jenom vojenské.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Pane Romancove, možná pojďme doplnit aktuální informaci. Ukrajinský parlament posvětil to vyhlášení, vyhlášení válečného stavu. Na druhou stranu provázely to obstrukce opozice, jak tomu rozumět? A to byly obstrukce v podobě toho, že opozice obsadila řečiště, což je možná výjev v kyjevském parlamentu relativně běžný. Přesto do jaké míry je ukrajinská politická scéna rozštěpená třeba v tom pohledu reakcí na podobné ruské akce?

Michael ROMANCOV, politický geograf, **Fakulta sociálních věd** UK

Ukrajinská politická scéna je rozštěpená zdaleka nejenom v pohledu na ruské akce, prostě Ukrajina je země, která se dlouhodobě potýká s obrovským množstvím problémů, nicméně tedy paradoxně vidíme jednu věc, to, co se děje v ukrajinském parlamentu, svědčí mimo jiné také o tom, že to těleso funguje jako parlament, jsou tam různé názory, dochází tam k názorovým střetům, čas od času tam bohužel dochází nejenom ke střetům názorovým, ale to už je trošičku o něčem jiném, je docela zajímavé právě třeba srovnat atmosféru v ukrajinském parlamentu s tím, co se děje v jakémkoliv komoře ruského parlamentu, kde se nikdy neděje nic. Kde s čímkoliv přijde prezident Putin, tak je to v zásadě mechanicky jaksi odsouhlaseno a tím to, tím to končí, jinými slovy Ukrajina je země, která je pod obrovským tlakem, je vystavená celé řadě problémů, počínaje korupcí, ať už tou jaksi ekonomickou, nebo, řekněme, politickou. Je to země, která je ve válce, je to země, která se musí vypořádat s problémy transformace ekonomiky, budováním ozbrojených sil v tom válečném stavu a tak dál, to všechno na tu zemi klade obrovské nároky.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Katka se ptá: "Proč pan Porošenko po 4,5 letech náhle chce válečný stav? Proč ho nevyhlásil, když byl zabrán Donbas? Proč ne, když byla Anexe Krymu? Asi se blíží prezidentské volby a jeho popularita je na bodě mrazu, nikdy nebude Porošenko moc křičet proti Rusku. Ona motivace prezidentskými volbami, které jsou naplánovány na 31. března se v těch komentářích objevuje často. Není to ten pravý důvod vyhlášení válečného stavu?"

Michael ROMANCOV, politický geograf, **Fakulta sociálních věd** UK

Jaksi je to jedna z těch spekulací. Je to, já myslím, že to je zhruba na stejné úrovni, jako že Putin to udělal, respektive naplánoval kvůli své padající popularitě, takže by se podobným způsobem mohl chovat i Petr Porošenko.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Jak by mu to mohlo nahrát?

Michael ROMANCOV, politický geograf, **Fakulta sociálních věd** UK

Pardon, Porošenkovi?

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Jak by to Porošenkovi mohlo nahrát?

Michael ROMANCOV, politický geograf, **Fakulta sociálních věd** UK

Protože se okamžitě například včera to hnedka večer říkal Konstantin Kosačev, což je předseda zahraničního výboru ruského parlamentu, že vlastně Porošenko se zuby nehty snaží udržet u moci, že potřebuje, aby v očích Američanů byl nenahraditelný, a proto že se chová tímhle tím siláckým způsobem. To znamená, jaksi ruská strana přišla okamžitě s touto spekulací. Vzhledem k tomu, co tady před chvílkou zaznělo a co diváci měli možnost vidět, že ten stav byl vyhlášen na 30 dní, tak není důvod se v tento okamžik domnívat, že by to mělo jakkoliv ty prezidentské volby ovlivnit.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Mimochodem původní návrh byl 60 dnů, to je ústupek opozici na těch 30?

Michael ROMANCOV, politický geograf, **Fakulta sociálních věd** UK

Přiznám se, že já jsem neměl dneska možnost sledovat jednání ukrajinského parlamentu natolik podrobně, abych na tohle to dokázal odpovědět.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Pane Dyčko, Standu zajímá, jaká opatření se dají po vyhlášení výjimečného stavu na Ukrajině očekávat nejen na Ukrajině, ale taky v Rusku, no, a hlavně na mezinárodní scéně. Mě zajímá to Rusko. Jak může Rusko reagovat na to, že jeho soused Ukrajina vyhláší válečný stav?

Lukáš DYČKA, bezpečnostní analytik, Baltic Defense College

Já jenom dodám k těm 60 dnům, že opravdu, pokud by to původně bylo 60 dnů ten válečný stav, tak to nejspíš povede k odložení těch voleb kvůli pravidlům, kdy se může vést prezidentská kampaň. Nicméně, co se dá čekat od Ruska, je velice těžké říct. On to podle mě teď neví nikdo. Já si nemyslím, že dojde k nějaké velké ozbrojené eskalaci, ale v případě Ruska a v případě toho, jak se dneska vede válka, eskalace nevypadá tak, že by se zničehonic objevilo velké množství vojáků. Rusko většinou nahodí, řekněme, nahodí návnadu a ve chvíli, kdy vidí, že se Ukrajina chytí, tak toho propagandisticky využije. Pro Ukrajinu přijde porážka, která je propagandisticky velice výrazná, tak jako před několika hodinami nebo několika dny a pro Rusko je to zároveň velice vítaná otázka toho, že Ukrajina je nefunkční stát, zároveň možnost na Ukrajinu zatlačit, to znamená, já bych čela, že Rusko, pokud mu tento krok nějakým způsobem projde, tak zkusí něco podobného. Určitě ne něco stejného, určitě ne ve stejné oblasti, ale zkusí podobnou, provokaci podobného typu, která mu přinese zase takový malý propagandistický bod na té mezinárodní a na té domácí scéně.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Jeden kerčský incident v něčem jiný z vašeho pohledu, v něčem možná nebezpečnější může mít v něčem větší potenciál rozpoutat něco většího?

Lukáš DYČKA, bezpečnostní analytik, Baltic Defense College

Je velice důležitý a ne úplně dobře to zaznívá zatím v médiích v tom, že vlastně konečné důsledky toho, co Rusko dělá, tak je odříznutí celé té východní Ukrajiny, která patří ještě stále Kyjevu, od ekonomických zdrojů, ekonomických možností a v podstatě všechny ostatní podniky, které zůstaly na východní Ukrajině Ukrajincům, tak jsou závislé na vývozu přes Azovské moře a ve chvíli, kdy tady tento vývoz jsme schopni zaříznout, tak to znamená, že ohrožuju tu zaměstnanost, blíží se zima, to znamená, ohrožujete dodávky paliv a zásob do těch oblastí a potenciálně může vést k velké destabilizaci na východní Ukrajině. A koho ti lidé na východní Ukrajině budou obviňovat, no, samozřejmě obecně Rusko, ale potom velice rychle také kyjevskou vládu z neschopnosti řešit jejich situaci, a to je další rozdmýchávání vnitropolitické, ne úplně stabilní situace na Ukrajině.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Toto je velké riziko, pane Romancove, možná největší?

Michael ROMANCOV, politický geograf, **Fakulta sociálních věd** UK

S tím, co bylo řečeno, já naprosto souhlasím, ale já bych si to dovolil možná rozšířit. Rusko tentokrát na rozdíl třeba od anexe Krymu nebo toho, co se děje na Donbasu, vlastně nenapadlo pouze Ukrajinu, ale tím, že vlastně Rusové torpédovali takřka všechny ty principy platnosti mezinárodního námořního práva, tak oni vlastně dávají najevo zbytku světa, že se podobně může s odvoláním na ruský precedent chovat jakákoliv námořní mocnost, respektive jakákoliv mocnost, která, dejme tomu, z hlediska konfigurace pobřežní linie je na tom podobně. V roce 1967 se podobným způsobem zachoval Egypt, když zablokoval Tyranskou úžinu, jediný jaksí vstup do Akabského zálivu a vlastně Egypťané tenkrát jednostranně prohlásili, že si osobují právo kontrolovat a vyloučit z té jaksí přepravy všechny lodě, které plují do Izraele nebo ..., pod italskou vlajkou a nebo které plují do Izraele. Tenkrát to byla jedna z významných jaksí těch roznětek šestidenní války a například tehdejší americký prezident Richard Nixon prohlásil, že svoboda mořeplavby je vlastně jeden z těch klíčových fundamentů fungování mezinárodního společenství. Přesně ten samý princip, Rusové svou aktivitou v Kerčském průlivu vlastně sabotují a to může mít obrovské konsekvence pro situaci v Hormuzském průlivu, pro Jihočínské moře nebo pro jakýkoliv další jaksí tenhle ten důležitý námořní, námořní bod a je třeba si uvědomit, že 90 procent objemu výroby jaksí zboží ve světě a zhruba stejná, stejné procento, kolem 90 procent těžby všech nerostných surovin, je přepravováno nakonec k těm zákazníkům nebo ke zpracování po moři, to znamená, ten, kdo torpéduje mezinárodní námořní právo, potenciálně destabilizuje fungování globální ekonomiky.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Pane Dyčko, jak na tu aktuální situaci může zareagovat Severoatlantická aliance? Slyšeli jsme vyjádření jejího šéfa Jense Stoltenberga, který podpořil Ukrajinu, mluvil o tom, že aliance bude garantovat celistvost Ukrajiny, svolala jednání fóra Ukrajina - Severoatlantická aliance. Co dalšího může

Lukáš DYČKA, bezpečnostní analytik, Baltic Defense College

Já se obávám, že ty kroky nebudou příliš viditelné, žádné vojenské vystoupení určitě nečekám. Určitě se dá zvýšit podpora ukrajinské armády, respektive v tomto případě ukrajinskému námořnictvu, které výrazně utrpělo obsazení Krymu a ztrátou těch plavidel, které mělo a obecně jeho bojeschopnost je na opravdu velice špatné úrovni, to znamená, já bych očekával, že jeden z těch kroků bude směřovat tímto směrem, spíše v oblasti výcviku a operační přípravy toho námořnictva možná v dodávkách materiálů, ale to bych nepovažoval za tak urgentní. A tam si myslím, že to bude končit. Většina těch kroků spíše bude bilaterálních a zůstane na politické úrovni, na vojenské úrovni nečekám žádný závratný krok.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Mimochodem, čistě hypoteticky, kdyby v tuto chvíli Ukrajina byla členem Severoatlantické aliance, tak to, k čemu došlo včera, by už mohl být impuls k odstartování článku pět o kolektivní obraně?

Lukáš DYČKA, bezpečnostní analytik, Baltic Defense College

To je opravdu hodně kdyby, asi, ano, ale i tak si nemyslím, že by se to stalo, ale já si hlavně nemyslím, že kdyby Ukrajina byla členem Severoatlantické aliance, že by Rusko něco takového udělalo, takže těch kdyby bychom tady mohli kupit velké množství a dostali bychom se úplně někam jinam.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Lukáš Dyčka, bezpečnostní analytik. Moc vám děkuju. Přeju hezký večer.

Lukáš DYČKA, bezpečnostní analytik, Baltic Defense College

Pěkný večer.

Spor Ukrajiny a Ruska v Kerčském průlivu

26.11.2018 ČT 24 str. 05 20:00 90' ČT24

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Dušan Rovenský, redaktor měsíčníku ATM je dalším hostem dnešní Devadesátky. Dobrý večer.

Dušan ROVENSKÝ, redaktor ATM

Dobrý večer.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Remorkér doprovázený 2 čluny na ukrajinské straně, na druhé straně lodi ruské pohraniční strážce. O jakých lodích se tady v praxi bavíme?

Dušan ROVENSKÝ, redaktor ATM

Tak v případě Ukrajiny vlastně těch dvou bojových plavidel, těch dělových člunů, tak šlo o nejmodernější, o nejmodernější jednotky ukrajinského námořnictva. V podstatě jedná se o malá plavidla, jejich výtlač je zhruba 54 tun, standardní posádka je 5 osob, takže jsou to opravdu malé čluny, ovšem jsou poměrně dobře vyzbrojeny,

mají, mají 2 třicetimilimetrové kanony, automatické granátometry, protitankové řízené střely, takže na svoji, na svoji tonáž jsou poměrně dobře vyzbrojeny a vlastně začaly se první dvě jednotky tohoto typu se začaly stavět v roce 2012, ovšem Ukrajina v té době byla, ty ozbrojené síly byly velice silně podfinancovány, takže ta, ta stavba těch plavidel se velice protahovala a vlastně teprve ty první dva, ty první dva čluny zařadila do výzbroje až v roce 2016, tudíž až po 4 letech od začátku stavby a v letošním roce zařadila další 4 plavidla tohoto typu, takže v současné době měla ve své výzbroji 6 takovýchto plavidel.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

To jsou plavidla obtížně zjistitelná radarem?

Dušan ROVENSKÝ, redaktor ATM

Ne, ne, to nejsou, to nejsou, nejsou přímo obtížně zjistitelná radarem, jedná se o ..., jejich hlavní, jejich hlavní devizou nebo hlavním takovým, hlavní tou silnou stránkou je vysoká rychlost, dosahují až 25 uzlů a i ta jejich malá velikost, oni jsou samozřejmě obtížně zjistitelná, protože jsou malá a rychlá, takže to je jejich hlavní deviza.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Mimochodem, může být pravdivá teze, že cílem zadržení těch lodí mohla být ruská snaha v uvozovkách podívat se na ukrajinskou výzbroj nebo Rusko disponuje s podobnými nebo podobnými čluny a nic takového nemělo zapotřebí?

Dušan ROVENSKÝ, redaktor ATM

Tak ono v případě těch ukrajinských plavidel se nejedná o žádnou, řekl bych, hi-tec, prostě není to žádná, žádná technologie, kterou by ruské námořnictvo nedisponovalo. Je potřeba říct, že to ukrajinské námořnictvo je vlastně z těch ozbrojených složek Ukrajiny nejmenší, a také je, bych řekl, nejvíce podfinancované, zatímco po tom roce 2014 vlastně od zahájení té krize na Ukrajině, pozemní síly nebo letectvo začalo být lépe financováno, tak vlastně to námořnictvo, které utrpělo na tom Krymu, při obsazení toho Krymu největší ztráty, protože část vlastně provozuschopných plavidel ztratilo na tom Krymu a ty už nebyly nikdy vlastně na Ukrajinu vráceny zpět z Ruska, tak vlastně je v současné době v nejhorším stavu a například Rusko, ruské námořnictvo má zhruba 150 tisíc osob, ukrajinské námořnictvo asi 6 tisíc osob, takže je jasné, že ten, ten nepoměr je obrovský.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

My samozřejmě budeme mluvit taky o tom, co do budoucna může znamenat ten incident v Kerčském průlivu, do jaké míry to může znamenat začátek nějaké horské, horké fáze, nějakého konfliktu o Azovské moře. Hypoteticky, kdybychom tedy vymodelovali ten nejčernější scénář a došlo k nějakému většímu konfliktu, i s ohledem k tomu, co jste říkal, ten nepoměr ukrajinské námořnictvo, ruské námořnictvo, jak by to mohlo vypadat?

Dušan ROVENSKÝ, redaktor ATM

Tak já si myslím, že ukrajinské námořnictvo se vůbec do nějakého konfliktu nebude, nebude vůči ruskému námořnictvu pouštět. Ono to už vlastně vyplývá i z té události ze včerejška, kdy Rusové vlastně obsadily ty ukrajinské lodě bez nějakého vážnějšího boje. Měli tam být, měli by tam být nějakí zranění vlastně ukrajínští námořníci, ovšem ruská strana vůbec nehlásila žádné ztráty na vlastní straně, tudíž je jasné, že vlastně pokud tam došlo k nějakému boji, tak to byla spíše nějaká jednostranná záležitost a Ukrajina vlastně nemá žádné, žádné relevantní plavidla, která by mohla do toho boje vyslat.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Je to relativně malá oblast, teď myslím především ta oblast toho Kerčského průlivu, opravdu velmi, velmi úzké území. Je k tomu vůbec nutné námořnictvo, pokud by třeba Rusko chtělo plně kontrolovat toto území a přístup do Azovského moře nebo toho může dosáhnout jinak?

Dušan ROVENSKÝ, redaktor ATM

Ne, tak, samozřejmě Rusko, pokud by chtělo uzavřít vlastně ty přístupy k tomu Azovskému moři, tak vůbec nepotřebuje tam nasazovat nějaká větší plavidla. Rusko disponuje samozřejmě moderními systémy pobřežní obrany, jsou to vlastně raketové systémy, které jsou schopné ničit ta nepřátelská plavidla na vzdálenosti desítek až stovek kilometrů a ona, to Rusko disponuje těmito systémy, jak na Krymu, tak vlastně na té části, na té pevninské části Ruska u toho Kerčského průlivu, tudíž vlastně tam by postačilo vlastně kontrolovat tu oblast těmito systémy.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Znovu pojďme zdůraznit, že se pohybujeme v oblasti, kdyby ... Tedy v oblasti hypotéz, protože to je opravdu až ten nejčernější scénář. Dušan Rovenský, děkuju vám, hvezký večer.

Dušan ROVENSKÝ, redaktor ATM

Pěkný večer.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Pane Romancove, pojďme se, prosím, vrátit k tomu incidentu, my jsme divákům před malou chvílí, aniž bychom poskytli překlad v titulcích, nabídli možná ten, to vyostření té situace, což bylo patrné i z tónu v hlasech. Deník N dnes přišel s překladem celé té komunikace, kterou zveřejnil ukrajinský server Liga.net. Mimo jiné na začátku toho dialogu bylo: "Pohybují se v Kerčském průlivu směrem do Černého moře, nehodlám používat zbraně. Ozbrojená agrese to není, zbraně nepoužíváme, nemám na palubě děla. Jednám v souladu s pravidly smluv mezi Ukrajinou a Ruskou federací o ukrajinsko-ruské státní hranici a spolupráci v Kerčském průlivu. O čem ta formulace svědčí?"

Michael ROMANCOV, politický geograf, **Fakulta sociálních věd** UK

Ta formulace svědčí o tom, že ... A podle mého názoru to jaksi dokresluje to video, to znamená, tam plula ukrajinská plavidla, myslím si, že není důvod nevěřit Ukrajincům, ostatně to je něco, co se dá asi velice snadno verifikovat, že požádali o ten průjezd a informovali ruskou stranu. No, a potom jsme viděli, jakým způsobem ta ruská loď narazila do té ukrajinské. To nebyla žádná náhodná srážka, tam bylo vidět, že ta ruská posádka, respektive kapitán té lodi se setsakra snaží ty Ukrajince trefit a nakonec se mu to podařilo a právě ten slovník, kterým to bylo doprovázeno a diváci si to případně mohou dohledat a přečíst, koneckonců na YouTube je spousta těch videí, přesně těchhle těch, kde ten příklad je, ať už v ruských, ukrajinských, nebo anglických titulcích, tak vidíme, že prostě vyvinul velké úsilí a nakonec byl tedy takzvaně úspěšný.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

My to samozřejmě, budu z toho ještě citovat, později, bez těch ostrých výrazů, které tam skutečně padaly jeden výraz za druhým. Na druhou stranu je opravdu běžné, aby remorkér doprovázely dva vojenské čluny s moderní výbavou, jak jsme o tom před malou chvílí slyšeli? Nemůže to být opravdu z ruské strany považováno za provokaci?

Michael ROMANCOV, politický geograf, **Fakulta sociálních věd** UK

Upřímně řečeno, představte si, že máte pozemek a kolem toho vaše pozemku se změní situace a vy z jedné části svého pozemku na druhou část pozemku budete něco přepravovat, dejme tomu, po cestě, která tam je. Co je sousedovi do toho, co tam vozíte, pokud toho souseda jaksi neohrožujete? Jestliže Ukrajinci řekli, že tam plují tři jejich plavidla, mimochodem já jsem nezaznamenal, že by doprovázely ten remorkér, já jsem zaznamenal, že prostě Ukrajinci se rozhodli, že 3 svá plavidla převedli z Oděsy do Mariupolu. To jsou dva ukrajinské přístavy, a to konto by nemělo být absolutně žádný problém, aby se to stalo, zejména, pokud všechny ty tři lodě pluly pod ukrajinskou vlajkou a vzhledem k tomu, že ruská strana dosud třeba tuto věc nikterak nerozporovala, tak předpokládám, že tomu tak bylo.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Teď pojďme, prosím, k tomu, k té právní úpravě provozu v Kerčském průlivu a v Azovském moři. My už jsme zmiňovali mezinárodní právo. Možná bychom měli znovu zmínit tu bilaterální dohodu mezi Ukrajinou a Ruskem. Jak by to tedy v praxi mělo fungovat, aby to bylo bezkonfliktní?

Michael ROMANCOV, politický geograf, **Fakulta sociálních věd** UK

Například na webu ruského ministerstva zahraničních věcí je možné najít tu smlouvu z roku 2003 a možná stojí za to zdůraznit, že v její preambuli se říká: "Vzhledem k bratrskému postavení našich dvou národů, k dlouholetému přátelství, a tak dále, a tak podobně. Kdyby nic jiného, tak tohle to ruskou agresí vůči Ukrajině zcela jednoznačně jaksí bylo popřeno, odmítnuto a pošlapáno, ale co je možná z hlediska toho, jak ten dokument v roce 2003 byl vypracován, ještě důležitější je, že než se rozpadnul Sovětský svaz, tak to akvatorium Azovského moře podle mezinárodního práva, které bylo kodifikováno v tu dobu, Sovětský svaz se stal signatářem příslušné smlouvy. Mezitím se rozpadnul, ale když se Sovětský svaz rozpadnul a vznikly dva nezávislé státy, Ukrajina a Ruská federace, tak obě se potom jaksí znovu přihlásily k té právní úpravě, která od roku 1994 potom je platná, tak tam se říkalo, že existuje něco, čemu se říká, takzvané vnitřní vody. A na ty vnitřní vody, což v dobách Sovětského svazu bylo Azovské moře, protože všude okolo byl Sovětský svaz a ten Kerčský průliv byl tedy cestou z Černého moře do tohoto vnitřního moře Sovětského svazu, tak tam potom neplatí ta ustanovení, která platí pro pohyb jaksí plavidel v těch mezinárodních vodách. V okamžiku, kdy se objevily dva státy, tak ty se dohodly, a to je něco, co ta mezinárodní konvence umožňuje, že na základě historických práv i nadále budou Azovské moře považovat za moře vnitřní nebo za ty vnitřní vody a že se následně dohodnou, na jakém základě tam ten provoz lodí bude provozován s tím ovšem, že to musí sloužit oběma stranám a že obě strany musejí neustále brát v potaz zájem té druhé strany. To je přesně to, co Rusko v poslední době nedělá.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Jenom, prosím, velmi stručně. Když se na tu situaci podíváme ruskou optikou, tak v mezích na Majdanu došlo, říkám ruskou optikou, došlo ke státnímu převratu, který Rusko neuznává. Rusko tvrdí, že vznikl něco jako nový stát, tedy poměry jsou úplně nové, je nutné přijmout nové smlouvy a současně Rusko anektovalo Krym, tedy via facti je Krym v tuto chvíli ruský, via facti nikoliv de jure. To velmi zásadně mění z ruského pohledu situaci. Co to znamená posléze v praxi?

Michael ROMANCOV, politický geograf, **Fakulta sociálních věd** UK

V praxi to znamená přesně to, čeho jsme byli svědky a co jsem říkal na začátku. Mezinárodní právo říká něco, co by teoreticky Rusko i Ukrajina měly akceptovat.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Ale záleží pouze na dobré vůli, jestli tomu správně rozumím?

Michael ROMANCOV, politický geograf, **Fakulta sociálních věd** UK

Vzhledem k tomu, že v mezinárodním právu neexistuje žádná autorita, která by byla schopná ty režimy vynucovat a existují slabí aktéři, které je možné efektivnějším způsobem než Rusko sankcionovat, ale Rusko je velmoc, tam to prostě možné není, tak máte samozřejmě pravdu, že v zásadě záleží jenom na té dobré vůli. Co je ovšem podstatné, Rusko nastolilo novou situaci. Má sílu tu novou situaci hájit, má sílu vynucovat si jednostranně nějaký způsob chování, to všechno jsou fakta, to ovšem neznamena, že k tomu má oprávnění podle mezinárodního práva.

Komentář Filipa Rožánka: Demokracie je diskuse. Někdy bohužel i s generálem Lorencem
26.11.2018 ihned.cz str. 00

Mezi hosty debaty o 17. listopadu, kterou uspořádal Institut komunikačních studií a žurnalistiky **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy, byl estébák Alojz Lorenc.

Pobouřené ohlasy se často shodují, že tam neměl co dělat. Vzhledem k názvu a účelu zmíněného institutu je vlastně paradoxní, co kolem této debaty vzniklo. Demokracie znamená diskusi, jak říkal Masaryk, jenže to vypadá, že diskutovat se má jen někdy, jen s někým a jen o některých věcech. Musíme poslouchat jen ty, se kterými souhlasíme? Když vtáhneme zlo do diskuse, znamená to, že ho tím legitimizujeme?

V obecné rovině si na rozdíl od svých internetových přátel nemyslím, že Lorenc měl zůstat za dveřmi. Projekt Paměť národa například také neshromažďuje jen vzpomínky obětí, ale i těch, kteří se represí a zločinů dopouštěli. V mém chápání moderní historie je konfrontace pohledů nezbytná. Může se mi z činů Alojze Lorence a jeho pohledu na svět třeba dělat špatně, ale dnes tomu muži je skoro osmdesát a jeho předrevoluční kariéra byla de facto kratší než jeho profesní působení po revoluci. V obou érách se věnoval kryptografii, šifrování nebo bezpečnosti systémů. Nebyl to nějaký řadový obušek z pořádkové jednotky Veřejné bezpečnosti, ale první náměstek ministra vnitra. Právě proto je nezbytné ptát se, co dělal, proč to dělal a jak tehdejší kontakty zúročil v nové době.

Aby diskuse měla smysl a vedla ke smysluplné reflexi, nemůže to být jen orloj figurek, kde každá řekne svoje a studenti na ně budou koukat jako na sbírku lidí vzpomínajících na události skoro před třiceti lety. Notabene při vědomí toho, jak si dějepis na školách s dobou nedávno minulou obvykle nedokáže poradit a co není ve Wikipedii, jako by nebylo. Odsouzený generál může být vyslechnut i jinde než na služebně. Ale potom musí někdo hned na začátku jasně říct, s jakými kartami se hraje, a přinejmenším srovnat základní znalostní úroveň všech zúčastněných.

Z reakcí studentů i popisu akce v médiích jsem pochopil, že právě zvolený formát diskuse byl problematický. Mnoho citovaných účastníků se shodovalo, že výkon moderátora byl slabý. Na část studentů působil Alojz Lorenc jako "hodný strejda". A to se přitom proti jeho účasti velmi hlasitě ozývali televizní reportér Marek Wollner, aktivní účastník studentských demonstrací v roce 1989, nebo historik Petr Blažek. Kritická byla také vedoucí katedry žurnalistiky Barbora Osvaldová, která připustila, že se akce moc nepovedla. Mělo jít o jeden z projektů v rámci blížícího se 30. výročí sametové revoluce, tohle ale nebyl dobrý start.

Nemyslím si, že by každá veřejná diskuse s lidmi, kteří se nám hnusí, automaticky znamenala jejich legitimizaci. Lorenc je koneckonců ve veřejném životě přítomný a sepsal několik knih se svým pohledem na věc. Tu poslední letos s moderátorem celé akce Karolem Lovašem. To je ale právě problém, v tu chvíli se kritický odstup začne stírat - když s někým spolupracujete na společném díle, je pak obtížné ho reálně konfrontovat. Vůbec se nedivím, že Osvaldová, Blažek i Wollner byli silně kritičtí k tomu, jak akce proběhla, a že měli problém být s Lorencem v jedné místnosti. Diskusi měl řídit někdo, kdo by byl na straně publika, které se chtělo něco dozvědět. Estébák Lorenc měl oponentů dost, ale jedna věc je ukočírovat střet pohledů a debatu o vině a trestu a druhá věc je sledovat emotivní hádky. Pořadatelé se prý chtěli dobrat Pravdy s velkým P, pak je ale otázka, jestli to pro změnu není až příliš vzletný cíl pro takovou akci v jednom podzimním odpolední.

V Česku jsme se nikdy moc s minulostí vyrovnávat neuměli, do značné míry kvůli tomu, aby se neotevíraly hořké osobní příběhy. Ale co dá taková diskuse budoucím novinářům? Nešťastné je jednak vzkazovat, že někomu je debata rovnou uzavřena, bez kontextu, bez podmínek. A stejné neštěstí je předvést, že střet názorů je jenom přehlídka "he says - she says", kterou se vyplní čas a vlastně se v ní nikdo moc nevyzná. Zahlušená slova a postoje nikoho vpřed neposunou.

Týden v komentářích HN

Máte zájem o informace v širších souvislostech?

Zadejte Vaši e-mailovou adresu a každý pátek dopoledne od nás dostanete výběr komentářů, které se během týdne objevily na stránkách Hospodářských novin. Těšit se můžete na komentáře Petra Honzejka, předního ekonomy Tomáše Sedláčka, kardiologa Josefa Veselky a dalších.

Přihlášením se k odběru newsletteru souhlasíte se zpracováním osobních údajů a zasíláním obchodních sdělení, více informací ZDE. Z odběru se můžete kdykoli odhlásit.

Šéf StB Alojz Lorenc na archivním snímku. Za zneužití pravomoci veřejného činitele dostal v roce 2002 patnáctiměsíční podmíněný trest s odkladem na tři roky. Patří do veřejné diskuse? autor: ČTK.

URL | <https://nazory.ihned.cz/c1-66357820-demokracie-je-diskuse-nekdy-bohuzel-i-s-generalem-lorencem>

Demokracie je diskuse. Někdy bohužel i s generálem Lorencem

26.11.2018 ihned.cz str. 00

Mezi hosty debaty o 17. listopadu, kterou uspořádal Institut komunikačních studií a žurnalistiky **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy, byl estébák Alojz Lorenc.

Pobouřené ohlasy se často shodují, že tam neměl co dělat. Vzhledem k názvu a účelu zmíněného institutu je vlastně paradoxní, co kolem této debaty vzniklo. Demokracie znamená diskusi, jak říkal Masaryk, jenže to vypadá, že diskutovat se má jen někdy, jen s někým a jen o některých věcech. Musíme poslouchat jen ty, se kterými souhlasíme? Když vtáhneme zlo do diskuse, znamená to, že ho tím legitimizujeme?

V obecné rovině si na rozdíl od svých internetových přátel nemyslím, že Lorenc měl zůstat za dveřmi. Projekt Paměť národa například také nesbírá jen vzpomínky obětí, ale i těch, kteří se represí a zločinů dopouštěli. V mém chápání moderní historie je konfrontace pohledů nezbytná. Může se mi z činů Alojze Lorence a jeho pohledu na svět třeba dělat špatně, ale dnes tomu muži je skoro osmdesát a jeho předrevoluční kariéra byla de facto kratší než jeho profesní působení po revoluci. V obou érách se věnoval kryptografii, šifrování nebo bezpečnosti systémů. Nebyl to nějaký řadový obušek z pořádkové jednotky Veřejné bezpečnosti, ale první náměstek ministra vnitra. Právě proto je nezbytné ptát se, co dělal, proč to dělal a jak tehdejší kontakty zúročil v nové době.

Aby diskuse měla smysl a vedla ke smysluplné reflexi, nemůže to být jen orloj figurek, kde každá řekne svoje a studenti na ně budou koukat jako na sbírku lidí vzpomínajících na události skoro před třiceti lety. Notabene při vědomí toho, jak si dějepis na školách s dobou nedávno minulou obvykle nedokáže poradit a co není ve Wikipedii, jako by nebylo. Odsouzený generál může být vyslechnut i jinde než na služebně. Ale potom musí někdo hned na začátku jasně říct, s jakými kartami se hraje, a přinejmenším srovnat základní znalostní úroveň všech zúčastněných.

Z reakcí studentů i popisu akce v médiích jsem pochopil, že právě zvolený formát diskuse byl problematický. Mnoho citovaných účastníků se shodovalo, že výkon moderátora byl slabý. Na část studentů působil Alojz Lorenc jako "hodný strejda". A to se přitom proti jeho účasti velmi hlasitě ozývali televizní reportér Marek Wollner, aktivní účastník studentských demonstrací v roce 1989, nebo historik Petr Blažek. Kritická byla také vedoucí katedry žurnalistiky Barbora Osvaldová, která připustila, že se akce moc nepovedla. Mělo jít o jeden z projektů v rámci blížícího se 30. výročí sametové revoluce, tohle ale nebyl dobrý start.

Nemyslím si, že by každá veřejná diskuse s lidmi, kteří se nám hnusí, automaticky znamenala jejich legitimizaci. Lorenc je koneckonců ve veřejném životě přítomný a sepsal několik knih se svým pohledem na věc. Tu poslední letos s moderátorem celé akce Karolem Lovašem. To je ale právě problém, v tu chvíli se kritický odstup začne stírat - když s někým spolupracujete na společném díle, je pak obtížné ho reálně konfrontovat. Vůbec se nedivím, že Osvaldová, Blažek i Wollner byli silně kritičtí k tomu, jak akce proběhla, a že měli problém být s Lorencem v jedné místnosti. Diskusi měl řídit někdo, kdo by byl na straně publika, které se chtělo něco dozvědět. Estébák Lorenc měl oponentů dost, ale jedna věc je ukočirovat střet pohledů a debatu o vině a trestu a druhá věc je sledovat emotivní hádky. Pořadatelé se prý chtěli dobrat Pravdy s velkým P, pak je ale otázka, jestli to pro změnu není až příliš vzletný cíl pro takovou akci v jednom podzimním odpolední.

V Česku jsme se nikdy moc s minulostí vyrovnávat neuměli, do značné míry kvůli tomu, aby se neotevíraly hořké osobní příběhy. Ale co dá taková diskuse budoucím novinářům? Nešťastné je jednak vzkazovat, že někomu je debata rovnou uzavřena, bez kontextu, bez podmínek. A stejné neštěstí je předvést, že střet názorů je jenom přehlídka "he says - she says", kterou se vyplní čas a vlastně se v ní nikdo moc nevyzná. Zahlušená slova a postoje nikoho vpřed neposunou.

Týden v komentářích HN

Máte zájem o informace v širších souvislostech?

Zadejte Vaši e-mailovou adresu a každý pátek dopoledne od nás dostanete výběr komentářů, které se během týdne objevily na stránkách Hospodářských novin. Těšit se můžete na komentáře Petra Honzejka, předního ekonomy Tomáše Sedláčka, kardiologa Josefa Veselky a dalších.

Přihlášením se k odběru newsletteru souhlasíte se zpracováním osobních údajů a zasíláním obchodních sdělení, více informací ZDE. Z odběru se můžete kdykoli odhlásit.

Šéf StB Alojz Lorenc na archivním snímku. Za zneužití pravomoci veřejného činitele dostal v roce 2002 patnáctiměsíční podmíněný trest s odkladem na tři roky. Patří do veřejné diskuse? autor: ČTK.

URL| <https://nazory.ihned.cz/komentare/c1-66357820-demokracie-je-diskuse-nekdy-bohuzel-i-s-generalem-lorencem>

DEMOKRACIE JE DISKUSE. NĚKDY BOHUŽEL I S GENERÁLEM LORENCEM

26.11.2018 Hospodářské noviny str. 07 Názory
Filip Rožánek

MC MEDIA

Mezi hosty debaty o 17. listopadu, kterou uspořádal Institut komunikačních studií a žurnalistiky **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy, byl estébák Alojz Lorenc. Pobouřené ohlasy se často shodují, že tam neměl co dělat. Vzhledem k názvu a účelu zmíněného institutu je vlastně paradoxní, co kolem této debaty vzniklo. Demokracie znamená diskusi, jak říkal Masaryk, jenže to vypadá, že diskutovat se má jen někdy, jen s někým a jen o některých věcech. Musíme poslouchat jen ty, se kterými souhlasíme? Když vtáhneme zlo do diskuse, znamená to, že ho tím legitimizujeme?

V obecné rovině si na rozdíl od svých internetových přátel nemyslím, že Lorenc měl zůstat za dveřmi. Projekt Paměť národa například také nesbírá jen vzpomínky obětí, ale i těch, kteří se represí a zločinů dopouštěli. V mém chápání moderní historie je konfrontace pohledů nezbytná. Může se mi z činů Alojze Lorence a jeho pohledu na svět třeba dělat špatně, ale dnes tomu muži je skoro osmdesát a jeho předrevoluční kariéra byla de facto kratší než jeho profesní působení po revoluci. V obou érách se věnoval kryptografii, šifrování nebo bezpečnosti systémů. Nebyl to nějaký řadový obušek z pořádkové jednotky Veřejné bezpečnosti, ale první náměstek ministra vnitra. Právě proto je nezbytné ptát se, co dělal, proč to dělal a jak tehdejší kontakty zúročil v nové době.

Aby diskuse měla smysl a vedla ke smysluplné reflexi, nemůže to být jen orloj figurek, kde každá řekne svoje a studenti na ně budou koukat jako na sbírku lidí vzpomínajících na události skoro před třiceti lety. Notabene při vědomí toho, jak si dějepis na školách s dobou nedávno minulou obvykle nedokáže poradit a co není ve Wikipedii, jako by nebylo. Odsouzený generál může být vyslechnut i jinde než na služebně. Ale potom musí někdo hned na začátku jasně říct, s jakými kartami se hraje, a přinejmenším srovnat základní znalostní úroveň všech zúčastněných.

Z reakcí studentů i popisu akce v médiích jsem pochopil, že právě zvolený formát diskuse byl problematický. Mnoho citovaných účastníků se shodovalo, že výkon moderátora byl slabý. Na část studentů působil Alojz Lorenc jako „hodný strejda“. A to se přitom proti jeho účasti velmi hlasitě ozývali televizní reportér Marek Wollner, aktivní účastník studentských demonstrací v roce 1989, nebo historik Petr Blažek. Kritická byla také vedoucí katedry žurnalistiky Barbora Osvaldová, která připustila, že se akce moc nepovedla. Mělo jít o jeden z projektů v rámci blížícího se 30. výročí sametové revoluce, tohle ale nebyl dobrý start.

Nemyslím si, že by každá veřejná diskuse s lidmi, kteří se nám hnusí, automaticky znamenala jejich legitimizaci. Lorenc je koneckonců ve veřejném životě přítomný a sepsal několik knih se svým pohledem na věc. Tu poslední letos s moderátorem celé akce Karolem Lovašem. To je ale právě problém, v tu chvíli se kritický odstup začne stírat – když s někým spolupracujete na společném díle, je pak obtížné ho reálně konfrontovat. Vůbec se nedivím, že Osvaldová, Blažek i Wollner byli silně kritičtí k tomu, jak akce proběhla, a že měli problém být s Lorencem v jedné místnosti. Diskusi měl řídit někdo, kdo by byl na straně publika, které se chtělo něco dozvědět. Estébák Lorenc měl oponentů dost, ale jedna věc je ukočirovat střet pohledů a debatu o vině a trestu a druhá věc je sledovat emotivní hádky. Pořadatelé se prý chtěli dobrat Pravdy s velkým P, pak je ale otázka, jestli to pro změnu není až příliš vzletný cíl pro takovou akci v jednom podzimním odpolední.

V Česku jsme se nikdy moc s minulostí vyrovnávat neuměli, do značné míry kvůli tomu, aby se neotevíraly hořké osobní příběhy. Ale co dá taková diskuse budoucím novinářům? Nešťastné je jednak vzkazovat, že někomu je debata rovnou uzavřena, bez kontextu, bez podmínek. A stejné neštěstí je předvést, že střet názorů je jenom přehlídka „he says – she says“, kterou se vyplní čas a vlastně se v ní nikdo moc nevyzná. Zahlušená slova a postoje nikoho vpřed neposunou.

O autorovi| Filip Rožánek, Autor je šéfredaktor digitálního obsahu Marketing & Media

Foto popis| Filip Rožánek

Foto popis| Petr Honzejk

Foto popis| Tomáš Sedláček

Demokracie je diskuse. Někdy bohužel i s generálem Lorencem

26.11.2018 ihned.cz str. 00

Mezi hosty debaty o 17. listopadu, kterou uspořádal Institut komunikačních studií a žurnalistiky **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy, byl estébák Alojz Lorenc.

Pobouřené ohlasy se často shodují, že tam neměl co dělat. Vzhledem k názvu a účelu zmíněného institutu je vlastně paradoxní, co kolem této debaty vzniklo. Demokracie znamená diskusi, jak říkal Masaryk, jenže to vypadá, že diskutovat se má jen někdy, jen s někým a jen o některých věcech. Musíme poslouchat jen ty, se kterými souhlasíme? Když vtáhneme zlo do diskuse, znamená to, že ho tím legitimizujeme?

V obecné rovině si na rozdíl od svých internetových přátel nemyslím, že Lorenc měl zůstat za dveřmi. Projekt Paměť národa například také nesbírá jen vzpomínky obětí, ale i těch, kteří se represí a zločinů dopouštěli. V mém chápání moderní historie je konfrontace pohledů nezbytná. Může se mi z činů Alojze Lorence a jeho pohledu na svět třeba dělat špatně, ale dnes tomu muži je skoro osmdesát a jeho předrevoluční kariéra byla de facto kratší než jeho profesní působení po revoluci. V obou érách se věnoval kryptografii, šifrování nebo bezpečnosti systémů. Nebyl to nějaký řadový obušek z pořádkové jednotky Veřejné bezpečnosti, ale první náměstek ministra vnitra. Právě proto je nezbytné ptát se, co dělal, proč to dělal a jak tehdejší kontakty zúročil v nové době.

Aby diskuse měla smysl a vedla ke smysluplné reflexi, nemůže to být jen orloj figurek, kde každá řekne svoje a studenti na ně budou koukat jako na sbírku lidí vzpomínajících na události skoro před třiceti lety. Notabene při vědomí toho, jak si dějepis na školách s dobou nedávno minulou obvykle nedokáže poradit a co není ve Wikipedii, jako by nebylo. Odsouzený generál může být vyslechnut i jinde než na služebně. Ale potom musí někdo hned na začátku jasně říct, s jakými kartami se hraje, a přinejmenším srovnat základní znalostní úroveň všech zúčastněných.

Z reakcí studentů i popisu akce v médiích jsem pochopil, že právě zvolený formát diskuse byl problematický. Mnoho citovaných účastníků se shodovalo, že výkon moderátora byl slabý. Na část studentů působil Alojz Lorenc jako "hodný strejda". A to se přitom proti jeho účasti velmi hlasitě ozývali televizní reportér Marek Wollner, aktivní účastník studentských demonstrací v roce 1989, nebo historik Petr Blažek. Kritická byla také vedoucí katedry žurnalistiky Barbora Osvaldová, která připustila, že se akce moc nepovedla. Mělo jít o jeden z projektů v rámci blížícího se 30. výročí sametové revoluce, tohle ale nebyl dobrý start.

Nemyslím si, že by každá veřejná diskuse s lidmi, kteří se nám hnusí, automaticky znamenala jejich legitimizaci. Lorenc je koneckonců ve veřejném životě přítomný a sepsal několik knih se svým pohledem na věc. Tu poslední letos s moderátorem celé akce Karolem Lovašem. To je ale právě problém, v tu chvíli se kritický odstup začne stírat - když s někým spolupracujete na společném díle, je pak obtížné ho reálně konfrontovat. Vůbec se nedivím, že Osvaldová, Blažek i Wollner byli silně kritičtí k tomu, jak akce proběhla, a že měli problém být s Lorencem v jedné místnosti. Diskusi měl řídit někdo, kdo by byl na straně publika, které se chtělo něco dozvědět. Estébák Lorenc měl oponentů dost, ale jedna věc je ukočírovat střet pohledů a debatu o vině a trestu a druhá věc je sledovat emotivní hádky. Pořadatelé se prý chtěli dobrat Pravdy s velkým P, pak je ale otázka, jestli to pro změnu není až příliš vzletný cíl pro takovou akci v jednom podzimním odpolední.

V Česku jsme se nikdy moc s minulostí vyrovnávat neuměli, do značné míry kvůli tomu, aby se neotevíraly hořké osobní příběhy. Ale co dá taková diskuse budoucím novinářům? Nešťastné je jednak vzkazovat, že někomu je debata rovnou uzavřena, bez kontextu, bez podmínek. A stejné neštěstí je předvést, že střet názorů je jenom přehlídka "he says - she says", kterou se vyplní čas a vlastně se v ní nikdo moc nevyzná. Zahlušená slova a postoje nikoho vpřed neposunou.

Týden v komentářích HN

Máte zájem o informace v širších souvislostech?

Zadejte Vaši e-mailovou adresu a každý pátek dopoledne od nás dostanete výběr komentářů, které se během týdne objevily na stránkách Hospodářských novin. Těšit se můžete na komentáře Petra Honzejka, předního ekonomy Tomáše Sedláčka, kardiologa Josefa Veselky a dalších.

Přihlášením se k odběru newsletteru souhlasíte se zpracováním osobních údajů a zasíláním obchodních sdělení, více informací ZDE. Z odběru se můžete kdykoli odhlásit.

Šéf StB Alojz Lorenc autor: ČTK.

URL| <http://archiv.ihned.cz/c1-66357820-demokracie-je-diskuse-nekdy-bohuzel-i-s-generalem-lorencem>

Komentář Filipa Rožánka: Demokracie je diskuse. Někdy bohužel i s generálem Lorencem

26.11.2018 ihned.cz str. 00

Mezi hosty debaty o 17. listopadu, kterou uspořádal Institut komunikačních studií a žurnalistiky **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy, byl estébák Alojz Lorenc.

Pobouřené ohlasy se často shodují, že tam neměl co dělat. Vzhledem k názvu a účelu zmíněného institutu je vlastně paradoxní, co kolem této debaty vzniklo. Demokracie znamená diskusi, jak říkal Masaryk, jenže to vypadá, že diskutovat se má jen někdy, jen s někým a jen o některých věcech. Musíme poslouchat jen ty, se kterými souhlasíme? Když vtáhneme zlo do diskuse, znamená to, že ho tím legitimizujeme?

V obecné rovině si na rozdíl od svých internetových přátel nemyslím, že Lorenc měl zůstat za dveřmi. Projekt Paměť národa například také nesbírá jen vzpomínky obětí, ale i těch, kteří se represí a zločinů dopouštěli. V mém chápání moderní historie je konfrontace pohledů nezbytná. Může se mi z činů Alojze Lorence a jeho pohledu na svět třeba dělat špatně, ale dnes tomu muži je skoro osmdesát a jeho předrevoluční kariéra byla de facto kratší než jeho profesní působení po revoluci. V obou érách se věnoval kryptografii, šifrování nebo bezpečnosti systémů. Nebyl to nějaký řadový obušek z pořádkové jednotky Veřejné bezpečnosti, ale první náměstek ministra vnitra. Právě proto je nezbytné ptát se, co dělal, proč to dělal a jak tehdejší kontakty zúročil v nové době.

Aby diskuse měla smysl a vedla ke smysluplné reflexi, nemůže to být jen orloj figurek, kde každá řekne svoje a studenti na ně budou koukat jako na sbírku lidí vzpomínajících na události skoro před třiceti lety. Notabene při vědomí toho, jak si dějepis na školách s dobou nedávno minulou obvykle nedokáže poradit a co není ve Wikipedii, jako by nebylo. Odsouzený generál může být vyslechnut i jinde než na služebně. Ale potom musí někdo hned na začátku jasně říct, s jakými kartami se hraje, a přinejmenším srovnat základní znalostní úroveň všech zúčastněných.

Z reakcí studentů i popisu akce v médiích jsem pochopil, že právě zvolený formát diskuse byl problematický. Mnoho citovaných účastníků se shodovalo, že výkon moderátora byl slabý. Na část studentů působil Alojz Lorenc jako "hodný strejda". A to se přitom proti jeho účasti velmi hlasitě ozývali televizní reportér Marek Wollner, aktivní účastník studentských demonstrací v roce 1989, nebo historik Petr Blažek. Kritická byla také vedoucí katedry žurnalistiky Barbora Osvaldová, která připustila, že se akce moc nepovedla. Mělo jít o jeden z projektů v rámci blížícího se 30. výročí sametové revoluce, tohle ale nebyl dobrý start.

Nemyslím si, že by každá veřejná diskuse s lidmi, kteří se nám hnusí, automaticky znamenala jejich legitimizaci. Lorenc je koneckonců ve veřejném životě přítomný a sepsal několik knih se svým pohledem na věc. Tu poslední letos s moderátorem celé akce Karolem Lovašem. To je ale právě problém, v tu chvíli se kritický odstup začne stírat - když s někým spolupracujete na společném díle, je pak obtížné ho reálně konfrontovat. Vůbec se nedivím, že Osvaldová, Blažek i Wollner byli silně kritičtí k tomu, jak akce proběhla, a že měli problém být s Lorencem v jedné místnosti. Diskusi měl řídit někdo, kdo by byl na straně publika, které se chtělo něco dozvědět. Estébák Lorenc měl oponentů dost, ale jedna věc je ukočírovat střet pohledů a debatu o vině a trestu a druhá věc je sledovat emotivní hádky. Pořadatelé se prý chtěli dobrat Pravdy s velkým P, pak je ale otázka, jestli to pro změnu není až příliš vzletný cíl pro takovou akci v jednom podzimním odpoledni.

V Česku jsme se nikdy moc s minulostí vyrovnávat neuměli, do značné míry kvůli tomu, aby se neotevíraly hořké osobní příběhy. Ale co dá taková diskuse budoucím novinářům? Nešťastné je jednak vzkazovat, že někomu je debata rovnou uzavřena, bez kontextu, bez podmínek. A stejné neštěstí je předvést, že střet názorů je jenom přehlídka "he says - she says", kterou se vyplní čas a vlastně se v ní nikdo moc nevyzná. Zahlušená slova a postoje nikoho vpřed neposunou.

Týden v komentářích HN

Máte zájem o informace v širších souvislostech?

Zadejte Vaši e-mailovou adresu a každý pátek dopoledne od nás dostanete výběr komentářů, které se během týdne objevily na stránkách Hospodářských novin. Těšit se můžete na komentáře Petra Honzejka, předního ekonomy Tomáše Sedláčka, kardiologa Josefa Veselky a dalších.

Přihlášením se k odběru newsletteru souhlasíte se zpracováním osobních údajů a zasíláním obchodních sdělení, více informací ZDE. Z odběru se můžete kdykoli odhlásit.

Šéf StB Alojz Lorenc na archivním snímku. Za zneužití pravomoci veřejného činitele dostal v roce 2002 patnáctiměsíční podmíněný trest s odkladem na tři roky. Patří do veřejné diskuse? autor: ČTK.

URL| <https://archiv.ihned.cz/c1-66357820-demokracie-je-diskuse-nekdy-bohuzel-i-s-generalem-lorencem>

Stejná zpráva vyšla také v dalších 6 titulech:

ihned.cz, ihned.cz, ihned.cz, ihned.cz, ihned.cz, ihned.cz

Jiří Leschtina: Vítejte v babišovském Česku, generále Lorenci!

26.11.2018 rozhlas.cz str. 00

Roman Růžička

V poslední době se stala hitem Divadla Na Jezerce hra podle románu Timura Vermese Už je tady zas!

Absurdní hra o tom, že Hitler se probudí v berlínském parku v roce 2016 a stane se televizní hvězdou.

Na zásahu pohotovostního pluku proti studentům na Národní třídě se v roce 1989 nijak nepodílel. „To byla čistě pražská akce,“ tvrdí dnes Alojz Lorenc, bývalý první náměstek vnitra, který velel Státní bezpečnosti. Kdo měl podle něj na zásahu největší zájem?

Minulý pátek mohli účastníci diskuse na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy prožít absurditu, která na rozdíl od divadelní fantazie byla zcela reálná: Jako hlavní postava (a tahák) diskuse o výročí listopadového převratu zde vystoupil tehdejší první náměstek ministra vnitra generál Alojz Lorenc.

Muž, jenž od roku 1985 velel až 14 tisícům pracovníků Státní bezpečnosti, která až do svého konce představovala aparát zla a násilí, bez něhož by nemohl komunistický režim existovat.

Mluvčí fakulty Jakub Říman přítomnost vrcholného představitele komunistické represe vysvětloval i tím, že „vyloučení opozičních hlasů z veřejné debaty je cestou k narůstání tlaků ve společnosti.“

Jak se oklepávají odstavené figury tajné policie Na tom je podivný už jen pokus vydávat komunistického zločince za opoziční figuru, s níž by demokraté měli diskutovat a to ještě v zájmu společenského smířování.

Vojenský obvodní soud v Bratislavě dnes odsoudil posledního šéfa komunistické Státní bezpečnosti Alojze Lorence k 15 měsícům vězení podmíněčně za zneužití pravomoci veřejného činitele.

Lorenc byl přece odsouzen v roce 1993 na čtyři roky natvrdo, když ho soud shledal zodpovědným za potlačování, zavírání a bití tehdejší opozice. A kriminálu se vyhnul jen proto, že se po rozpadu Československa uchýlil na Slovensko, kde mu po dalších 12 letech soud uložil jen patnáctiměsíční podmínku.

Fakulta tak na akademické půdě legitimizovala jako diskutéra zločince, jenž neprojevil ani stopu lítosti. Naopak generál své zločiny i teď obhajoval za pomoci manipulací a mystifikací, nesoucích nezaměnitelný estébácký rukopis.

Podle proruských webů, které z diskuse nadšeně citovaly, Lorenc se hájil i tím, že v prosinci 1988 proběhla na Škroupově náměstí povolená demonstrace. Již ale nedodal, že šlo úskočné ukolébání opozice, po němž přišel Palachův týden, v němž Lorencovy zásahové jednotky rozpoutaly obuškový sadismus v míře nevidané od demonstrace při prvním výročí ruské okupace v roce 1969.

Nedělní díl Příběhů 20. století se zabývá vyšetřovacími metodami komunistické Státní bezpečnosti v 50. letech. Je to téma na odbornou práci většího rozsahu, než je tříčtvrtěhodinový rozhlasový pořad. Ale přesto: v našem cyklu se snažíme postihnout nejen osudy jednotlivců, ale i fenomény, události, tematické celky.

Nebo generálůva obhajoba, že již 18. listopadu 1989 vydal příkaz, aby StB nezasahovala do dění? Komu jinému než dokonale informovanému šéfovi StB muselo být po masakru na Národní třídě jasné, že spadla klec. A že jakýkoliv zásah proti masovému vystoupení národa by ho také mohl dostat za mříže na doživotí.

V době, kdy řídil Státní bezpečnost, jistě generál Lorenc znal majora Libora Širokého, který působil na úseku boje proti vnitřnímu nepříteli.

Tento důstojník například rozjížděl akce proti herecké rodině Štěpánků poté, co jeden z bratrů Martin emigroval a začal působit ve Svobodné Evropě. Právě tento elitní estébák patřil od roku 1996 k nejbližším spolupracovníkům šéfa holdingu Agrofert Andreje Babiše a již třetím rokem předsedá dozorčí radě Agrofertu.

Vystoupení jeho někdejšího nadřízeného generála na půdě univerzity Karlovy tak může být jen dalším příznakem, jak se za vlády premiéra, figurujícího ve spisech Státní bezpečnosti jako agent, oklepávají odstavené stárnoucí figury tajné policie. A s potěšením hledí na svého generála, který před trestem utekl na mečiarovské Slovensko, aby se po letech zjevil a smál se nám do očí v babišovském Česku.

URL| <https://plus.rozhlas.cz/jiri-leschtina-vitejte-v-babisovskem-cesku-generale-lorenci-7688145>

Demokracie je diskuse. Někdy bohužel i s generálem Lorencem

26.11.2018 iHNed.cz str. 00

Filip Rožánek

Mezi hosty debaty o 17. listopadu, kterou uspořádal Institut komunikačních studií a žurnalistiky **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy, byl estébák Alojz Lorenc. Pobouřené ohlasy se často shodují, že tam neměl co dělat. Vzhledem k názvu a účelu zmíněného institutu je vlastně paradoxní, co kolem této debaty vzniklo. Demokracie znamená diskusi, jak říkal Masaryk, jenže to vypadá, že diskutovat se má jen někdy, jen s někým a jen o některých věcech. Musíme poslouchat jen ty, se kterými souhlasíme? Když vtáhneme zlo do diskuse, znamená to, že ho tím legitimizujeme?

V obecné rovině si na rozdíl od svých internetových přátel nemyslím, že Lorenc měl zůstat za dveřmi. Projekt Paměť národa například také nesbírá jen vzpomínky obětí, ale i těch, kteří se represí a zločinů dopouštěli. V mém chápání moderní historie je konfrontace pohledů nezbytná. Může se mi z činů Alojze Lorence a jeho pohledu na svět třeba dělat špatně, ale dnes tomu muži je skoro osmdesát a jeho předrevoluční kariéra byla de facto kratší než jeho profesní působení po revoluci. V obou érách se věnoval kryptografii, šifrování nebo bezpečnosti systémů. Nebyl to nějaký řadový obušek z pořádkové jednotky Veřejné bezpečnosti, ale první náměstek ministra vnitra. Právě proto je nezbytné ptát se, co dělal, proč to dělal a jak tehdejší kontakty zúročil v nové době.

Aby diskuse měla smysl a vedla ke smysluplné reflexi, nemůže to být jen orloj figurek, kde každá řekne svoje a studenti na ně budou koukat jako na sbírku lidí vzpomínajících na události skoro před třiceti lety. Notabene při vědomí toho, jak si dějepis na školách s dobou nedávno minulou obvykle nedokáže poradit a co není ve Wikipedii, jako by nebylo. Odsouzený generál může být vyslechnut i jinde než na služebně. Ale potom musí někdo hned na začátku jasně říct, s jakými kartami se hraje, a přinejmenším srovnat základní znalostní úroveň všech zúčastněných.

Z reakcí studentů i popisu akce v médiích jsem pochopil, že právě zvolený formát diskuse byl problematický. Mnoho citovaných účastníků se shodovalo, že výkon moderátora byl slabý. Na část studentů působil Alojz Lorenc jako "hodný strejda". A to se přitom proti jeho účasti velmi hlasitě ozývali televizní reportér Marek Wollner, aktivní účastník studentských demonstrací v roce 1989, nebo historik Petr Blažek. Kritická byla také vedoucí katedry žurnalistiky Barbora Osvaldová, která připustila, že se akce moc nepovedla. Mělo jít o jeden z projektů v rámci blížícího se 30. výročí sametové revoluce, tohle ale nebyl dobrý start.

Nemyslím si, že by každá veřejná diskuse s lidmi, kteří se nám hnusí, automaticky znamenala jejich legitimizaci. Lorenc je koneckonců ve veřejném životě přítomný a sepsal několik knih se svým pohledem na věc. Tu poslední letos s moderátorem celé akce Karolem Lovašem. To je ale právě problém, v tu chvíli se kritický odstup začne stírat - když s někým spolupracujete na společném díle, je pak obtížné ho reálně konfrontovat. Vůbec se nedivím, že Osvaldová, Blažek i Wollner byli silně kritičtí k tomu, jak akce proběhla, a že měli problém být s Lorencem v jedné místnosti. Diskusi měl řídit někdo, kdo by byl na straně publika, které se chtělo něco dozvědět. Estébák Lorenc měl oponentů dost, ale jedna věc je ukočirovat střet pohledů a debatu o vině a trestu a druhá věc je sledovat emotivní hádky. Pořadatelé se prý chtěli dobrat Pravdy s velkým P, pak je ale otázka, jestli to pro změnu není až příliš vzletný cíl pro takovou akci v jednom podzimním odpolední.

V Česku jsme se nikdy moc s minulostí vyrovnávat neuměli, do značné míry kvůli tomu, aby se neotevíraly hořké osobní příběhy. Ale co dá taková diskuse budoucím novinářům? Nešťastné je jednak vzkazovat, že někomu je debata rovnou uzavřena, bez kontextu, bez podmínek. A stejné neštěstí je předvést, že střet názorů je jenom přehlídka "he says - she says", kterou se vyplní čas a vlastně se v ní nikdo moc nevyzná. Zahlušená slova a postoje nikoho vpřed neposunou.

URL| <http://HN.IHNED.CZ/c1-66357820-demokracie-je-diskuse-nekdy-bohuzel-i-s-generalem-lorencem>

Romancov: Boje mezi Ukrajinou a Ruskem se na moře pravděpodobně nepřesunou

26.11.2018 irozhlas.cz str. 00 Zprávy ze světa

Martina Mašková, Petr Jadrný

Přestože Rusko v neděli zabavilo tři lodě ukrajinského námořnictva, politický geograf z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy Michael Romancov si myslí, že konflikt mezi oběma zeměmi se na moře nepřesune. Oblast Kerčského průlivu je podle něj tak malá, že by Rusům stačilo jejich letectvo. Řekl to v neděli Českému rozhlasu Plus.

Přibližme si prosím nejdřív mapu. Jak to vlastně vypadá v Kerčském průlivu? Jak rozlehlá je ta oblast moře, kde se to odehrálo? Jedná se o moře, jehož rozloha není veliká. Přiznám se, že jsem zaskočen tou otázkou, že vám nejsem v tento okamžik schopen říct jeho rozlohu. Rozhodně je to poměrně malá část, která je součástí toho takzvaného černomořského bazénu. Podstatně důležitější než rozloha je právní status téhle části Černého moře a v tom je jaksi klíč k tomu problému, který tam dnes (v neděli – pozn. red.) nastal.

Stížnosti, že Rusko omezuje svobodu plavby z Černého do Azovského moře, jsou, myslím, dlouhodobějšího rázu. Když odhlédneme od rétoriky válčících stran, co z toho je objektivně známo? Objektivně známo je to, že v dobách Sovětského svazu, bylo Azovské moře „vnitřní“ Sovětské moře, protože všude okolo existoval pouze Sovětský svaz.

V tu dobu ani neexistoval dnes platný režim mezinárodního námořního práva, režim UNCLOS (United Nations Convention on the Law of the Sea – pozn. red.), který byl odsouhlasen světovým společenstvím v 80. letech, ale pak trvala ratifikace těchto mezinárodních smluv až do let devadesátých, a ty by teoreticky – principy obsažené v režimu UNCLOS – měly platit i v Azovském moři. Protože jak Ukrajina, tak Ruská federace jsou smluvními státy tohoto režimu.

Nicméně tam ještě došlo k bilaterálnímu právnímu jednání mezi Ukrajinou a Ruskou federací, které zatím nevedly k žádnému výsledku. A protože mezitím došlo k anexi Krymu, tak se s největší pravděpodobností můžeme domnívat, že tam v blízké budoucnosti ani žádný pozitivní výsledek nebude.

Ukrajinské lodě pluly do Mariupolu, to je město, o kterém jsme slyšeli ve zpravodajství kvůli válce Ruska a Ukrajiny. Jak nebezpečná bývá tahle trasa? Jak nebezpečné je v této situaci na frontě proplout tím průlivem? Přímo kolem Kerčského průlivu žádné vojenské operace velkého rozsahu, aspoň pokud je mi známo, rozhodně neprobíhaly, protože ty boje mezi ukrajinskou armádou a povstalci, kteří jsou podporováni, zásobováni a vyzbrojováni z Moskvy, probíhají o kus severněji. Čili z hlediska pohybu plavidel Kerčský průliv tam žádný zásadní problém navigačního charakteru nebyl. Pokud tam nejsou komplikace kvůli klimatickým podmínkám, protože je to část Černého moře, která v zimě zamrzá.

Ani ty problémy nezhoršila rusko-ukrajinská válka na východě Ukrajiny. Teď se tam samozřejmě poměry změnilly od okamžiku, kdy byl dobudován ten takzvaný Kerčský most, protože plavební koridor se zúžil. Ale to je spíš zase problematika technického rázu než vojensko-bezpečnostního.

Už jsme mluvili o těch konvencích – konvence OSN o mořském právu a o dohodě Ruska a Ukrajiny o spolupráci při využití Azovského moře a Kerčského průlivu. Teď v souvislosti s incidentem obě válčící strany mluví o porušování těchto pravidel. Jak tedy velké je podle vás riziko, že se rusko-ukrajinský konflikt přesune na moře? Myslím, že k tomu pravděpodobně nedojde, protože Ukrajinci jsou si velice dobře vědomi toho, že je tam naprostý nepoměr sil mezi Ruskem a Ukrajinou. Ruská strana má, pokud jde o vojenské hledisko, na své straně veškeré výhody minimálně do okamžiku, než by v Černém moři začaly operovat lodě jiných států, které by z nějakého důvodu s Ukrajinou spolupracovaly. Což je scénář, který se samozřejmě stát může, ale v tento okamžik to nevypadá, že by to bezprostředně mělo hrozit.

Kdyby k tomu konfliktu došlo, tak navzdory tomu, že Rusko je v námořní kapacitě výrazně silnější než Ukrajina, tak se domnívám, že by se ten konflikt odehrával na pevnině, protože ten prostor je natolik malý, že Rusové jsou schopni všechny ty věci v Kerčském průlivu ošetřit ze vzduchu ze základen – ať už na Krymu nebo na ruském území – minimálně stejně efektivně jako prostřednictvím svých námořních prostředků.

URL| https://www.irozhlas.cz/zpravy-svet/ukrajina-rusko-boje-kercky-pruliv_1811260930_pj

Stejná zpráva vyšla také v dalších 2 titulech:
irozhlas.cz, irozhlas.cz (*Zprávy ze světa*)

Já mám vlastní informace... Zdeněk Zbořil otevřeně k věci Babiše ml. a Slonkové

26.11.2018 parlamentnilisty.cz str. 00
Daniela Černá

ROZJEZD ZDEŇKA ZBOŘILA Přehlídka zlostných a žlučovitých útoků. Tak komentuje páteční hlasování o nedůvěře kabinetu politolog Zdeněk Zbořil. Mediální ofenzivu premiéra v uplynulém týdnu hodnotí jako mimořádný výkon politika evropského formátu. „Ti, kteří si pamatují bázlivá vystupování pánů Nečase nebo Sobotky, si uvědomili, jak napsal minulý týden jeden přispěvatel PL, že narazila kosa na kámen.“ Politolog také zmiňuje, že jsme svědky třídního boje na život a na smrt. „Dnes koluje ještě neověřená zpráva, že někde v Bechyni už první facka padla, a snažme se proto, aby byla poslední. Ta cesta k revoluci je vždy stejná. Trochu hněvu, nenávisti, malé násilí přerůstající v bouři a té pak už je jedno, kdo tu první facku dal nebo dostal,“ varuje Zbořil.

Menšinová vláda hnutí ANO a ČSSD ustála ve Sněmovně pokus opozice o vyslovení nedůvěry. Po sedmihodinové debatě kabinet podle očekávání podpořili komunisté, koaliční sociální demokraté před hlasováním opustili sál. „Vzhledem k tomu, že předsedové politických stran, jejich parlamentních klubů a mnozí jednotliví poslanci předem ohlásili, že budou nebo nebudou hlasovat pro vyslovení nedůvěry, bylo předem jasné, jak hlasování dopadne. I přesto muselo toto hlasování z procedurálních důvodů proběhnout, i kdyby proti vyslovení důvěry hlasovalo ještě méně poslanců, než tomu nakonec bylo. 101 hlasů proti koaliční vládě bylo zbožné přání, ale všichni předem věděli, dokonce snad i Piráti, že se jich tolik sehnat nepodaří,“ reagoval politolog Zdeněk Zbořil. „Že Andrej Babiš odstoupí po plamenných výzvách nejmladších i nejstarších členů Poslanecké sněmovny a s ním padne celá koaliční vláda, snad nevěřil ani Tomio Okamura, který se z nám nejasných důvodů postavil do řady s těmi, kteří ještě před několika dny chtěli SPD zakázat. Jeho vysvětlení a posteriori nebylo důvěryhodné a možná uškodilo SPD u jejich potenciálních voličů více než hokuspokusy jeho politických nepřátel,“ dodal. K pátečnímu jednání Sněmovny také doplňuje: „Celodenní, vyčerpávající a zdraví ohrožující práce poslanců (jednali dokonce i bez oběda) byla jen přehlídkou zlostných a žlučovitých útoků těch, kteří domlouvají jiným, aby nerozdělovali společnost. Pokud mne něco opravdu zaujalo, pak to bylo vystoupení jednoho z Pirátů, kterého nechci kvůli ostudě jmenovat, které postrádalo politickou gramotnost, o které pan předseda Bartoš v souvislosti s Piráty tak rád mluví.“ TOP 09 s jejich „tříprocentní popularitou“... V Poslanecké sněmovně se k aféře Čapího hnízda vyjádřil i nestor TOP 09 Karel Schwarzenberg. Apeloval na Babiše, aby odstoupil, protože dělá Česku v zahraničí ostudu. „Vy, pane premiére, jste dostal v této zemi nejdříve občanství, pak jste tady nabyt ohromné jmění, stal jste se dokonce premiérem. Byl by důkaz minimální vděčnosti, kdybyste teď odstoupil a nebyl zátěž pro naši diplomacii, nebyl břímě, které nese Česká republika, s tou ostudou, kterou má v Evropě a po celém světě.“ Na závěr vzkázal premiérovi, aby osvobodil tuto zem a odstoupil. „Já vlastně dodnes nevím, zda má Karel Schwarzenberg občanství SRN, Rakouské republiky anebo Švýcarské konfederace. O tom ani mnozí čeští světa znalí politici a novináři příliš často nemluví. Jistě má ale občanství České republiky, jinak by nemohl restituovat a nemohl se soudit s členy svého rodu, kteří o něm tvrdí, že jim dělá ostudu v celé Evropě,“ uvedl politolog. „Zda je tomu skutečně tak, nevíme, ale možná by někdo mohl pana poslance upozornit, že také on nabyt ohromného jmění a jeho zahraniční politika, v době kdy byl MZV i v letech následujících, by mohla být kritizována stejně naléhavě, jako činí on dnes. Možná by byl i překvapen, kolik občanů ČR právě jemu, a jeho přátelům z TOP 09, s jejich tříprocentní popularitou, přeje, aby konečně odešli z české politiky,“ dodal. V pátek se v Poslanecké sněmovně střídali opoziční politici s řadou prohlášení. Mezi nimi také poslanec Marek Výborný. „Toto není divadlo. Toto je velmi vážná věc. Je nepatřičné hovořit o puči,“ rozhorlil se. „Nikdo vás nestaví ke zdi,“ dodal na adresu premiéra Výborný. „Rodinné trable řešíme doma a své možné konflikty se zákonem necháme řešit orgány činné v trestním řízení,“ podotkl. Následně odmítl, že jediným programem opozice by byl program antibabiš. Právní stát, ústavní pořádek a bezpečnost všech občanů a důvěra v politický systém jsou podle Výborného důležité. Navíc zatvrzelost premiéra Babiše má podle něj devastační dopad na atmosféru ve společnosti. „Já si myslím, že je tomu právě naopak, a že právě ‚tribunalizace‘ jednání Poslanecké sněmovny má devastační dopad na atmosféru ve společnosti. A nejen na atmosféru. Když dokáží někteří jejich stoupenci demonstrovat proti Babišovi s velkoformátovou šibenicí a mluví o ‚sejmutí Babiše‘, pak není namístě hovořit o právním státu, ale o odmítání spravedlnosti, o znásilňování ústavního pořádku a politického systému prostřednictvím vylhaných tisíců demonstrantů. A za pomyslné stavění ke zdi to lze považovat, včetně toho rakousko-uherského mučení před zastřelením za ranního kuropění,“ komentuje Zbořil. „Pokud chce pan Výborný tvrdit, že rodinné trable se mají řešit doma, měl by to také sdělit autorům hraného dokumentu a jeho hercům. Nemuseli by jezdit do Švýcarska, a pan Schwarzenberg by jim rád vysvětlil, jak nedělat ostudu v zahraničí. Možná by jeho radu neodmítli ani pánové Telička, Zdechovský nebo Štětina, kteří roznášejí své polopravdy po bruselských koridorech,“ dodal. Pokus „sejmout Babiše“ je z produkce zahraničního secondhandu? Uplynulý týden rozjel Andrej Babiš mediální ofenzivu, začal v podstatě už v neděli při rozhovoru na Nově s Reyem Korantengem a pak pokračoval na Blesku, Primě, Barrandově atd. V zásadě opakoval, že jde o „puč Palermo“, lež, kampaň, a co se týká syna, zmiňoval, že je nemocný, na Krymu byl dobrovolně a celá záležitost je účelově načasovaná. „Dovolil bych si tvrdit, že to byl mimořádný výkon politika evropského formátu. Podíváte-li se do zemí hájících evropské hodnoty, podle našich Evropských

hodnot, na nejvyšší úrovni, tedy do Velké Británie, Francie, SRN, zjistíme, že deficitem politických osobností netrpí jen znevažované ‚malé země‘ velké EU, ale dokonce i ty největší a nejdomyšlivější. Pozitivní energie, kterou Andrej Babiš vložil do své obhajoby, byla na rozdíl od té nenávislné a urážlivé kampaně, jejímž cílem bylo potrestat jej nebo alespoň ponížit, svým objemem obdivuhodná. Ti, kteří si pamatují bázlivá vystupování pánů Nečase nebo Sobotky, si uvědomili, jak napsal minulý týden jeden přispěvatel PL, že narazila kosa na kámen,“ uvedl Zbořil. „Navíc se mi zdá, že stále víc diskutujících na různých webech si myslí, že pokus ‚sejmout Babiše‘ je z produkce zahraničního secondhandu nebo místních šumanovských skupin ‚s prošlou garanční lhůtou‘. Jak dlouho to Andreji Babišovi vydrží, je otázka, ale snad si někdo uvědomí, že opravdu nejde jen o Babiše, ale že je ohrožena bezpečnost státu, nikoli však jím nebo hnutím ANO 2011, ale zejména těmi, kteří se, jak by řekl rakousko-uherský trestní zákoník, stavějí výhrůžně vůči ústavním činitelům České republiky,“ dodal. Světlo světa spatřil dokument, který vysvětluje, proč se v roce 2015 syn premiéra, Andrej Babiš mladší, dostal do péče lékařů Národního ústavu duševního zdraví. Dokument dokládá, že premiérův syn jednoho dne odstavil auto na dálnici, a když k němu dorazili policisté a chtěli vědět, co se děje, tvrdil jim, že má v autě bombu apod. „Mám osobní zkušenosti s podobnou nemocí ve své širší rodině a mohu vám jenom k tomu říct, že celá tato akce je nejvyšší hanebnost, s jakou jsem se v životě setkal. Jistě vám to potvrdí kdokoli, kdo má ve své blízkosti podobné onemocnění. Víím, že to může končit i tragicky a možná, že si parta okolo pana Remundy neuvědomuje, oč jde. A nepřeu jim, aby to museli někdy, dokonce i dlouhou dobu, prožívat. Ať již sami jako oběti této nemoci nebo jako osoby blízké, což je vlastně jedno a totéž. Jde o stavy úzkostné, doprovázené nebo vyvolávané zrakovými nebo sluchovými halucinacemi, a ty se objevují neočekávaně a zdánlivě bez příčiny,“ reagoval Zbořil. Syn Andreje Babiše s novináři komunikoval. Minulý týden, poté, co ho premiér navštívil, už se žádné zásadní prohlášení od něj neobjevilo. A tak se opakovala ve veřejném prostoru otázka, zda mohl premiér svého syna ovlivnit. „Pokud Andrej Babiš ml. trpí nemocí, která je veřejně a veřejností neprávem zkoumána, pak se domnívám, že žádné ovlivňování ve smyslu racionálního návodu k jednání není možné,“ uvedl Zbořil. Senátor Tomáš Goláň se v souvislosti s kauzou Babiš ml. rozepsal na Facebooku. Mimo jiné na adresu premiéra zmínil: „Pro mě jako otce kluka, který asi 4 roky měl podezření na schizofrenii, je prostě naprosto lidsky nepřijatelný Váš postoj k Vašemu synovi.“ Zdůrazňuje, že „schizofrenici nejsou nesvéprávní, a pokud se řádně léčí, jsou našimi plnohodnotnými spoluobčany!!!“ a ptá se: „Proč jej tedy líčíte jako nesvéprávné stvoření, které neví, co říká a píše?“ Zbořil v reakci na jeho slova říká: „Slyšel jsem několik vyjádření pana Babiše, ale neslyšel jsem, že by mluvil o nesvéprávnosti svého syna k úředním úkonům. Mluvil vždy jen o chvílích ataku, anebo o okamžiku, kdy byl jeho syn napaden komandem Seznamu.cz nebo kontaktován pravděpodobně stejnou partou. Není mi jasné, o jaké fázi nemoci svého syna se pan senátor zmiňuje, ale ujišťuji ho, že jsou stavy agrese vůči okolí (v rodině) nebo vůči sobě samému, které vyžadují okamžitou lékařskou pomoc, a žádné diskuse o svéprávnosti nebo nesvéprávnosti v takové chvíli nejsou namístě. Také by byla zajímavá jeho rada, jak se chovat, až k nám, nebo k němu, vlezou do domu paní/slečna Slonková a její kolega Kubík a posvítí mu do očí. Mimochodem, vzpomeňme si na studenta Martina Šmída a černobílý záznam rozhovoru s ním v nějaké nemocnici v listopadu 1989. Ani pan Remunda by to lépe nenatočil.“ A co zřízení Ústavu pro studium zločinné privatizace a restitucí V souvislosti s premiérem Andrejem Babišem Goláň také píše, že se nikdo horší v politice v naší zemi nikdy neobjevil. „Pane premiére, přestaňte si hrát na ublíženého a na pronásledovaného. Jste největším podvodníkem, který se hřál na výsluní politiky od roku 1989, neboť žádný ze zkorumpovaných politiků Vám nesahá ani po kotníky.“ Vypočítává veškeré problémy od kauzy Čapí hnízdo přes StB, korunové dluhopisy atd. Naznačuje, že do věci vtahoval své děti i tímto způsobem: „Je velmi diskutabilní, kde jste vzal na vilu v Kunraticích, kterou jste daroval dceři v roce 2010!!! A kde vzala Vaše dcera, když nikde nepracovala, dalších 35 mil. Kč na nákup dalšího domu? Nejspíš od Vás, protože vše bylo patrně úplatkem za to, že dcera nechala převést na sebe akcie Čapího hnízda. Jak nám toto vysvětlíte?“ Politolog předesílá, že nechce dělat Babišovi advokáta, „jistě má svých obhájců dost a jistě dokáže panu senátorovi lépe vysvětlit, který soud a jak rozhodl o jeho spolupráci s StB“. V reakci na Goláňova slova Zbořil uvedl: „Jen opravdu na okraj bych mu chtěl připomenout, že Česká republika je jedna z mála zemí na světě, kde se občanská bezúhonnost prokazuje záznamy z archivů tajné policie. Snad jedině na Slovensku podivuhodně rozhodl ústavní soud, že příslušníci StB jsou jako svědci nedůvěryhodní, ale záznamy, které o výsledku nějaké osoby pořídily, důvěryhodné jsou. Obvykle se bezúhonnost prokazuje záznamy v trestním rejstříku (zejména, když obcujete s úřady), dokumenty o placení daní a někde i tzv. dobrými sousedskými vztahy. Tzv. Lorencovy seznamy zvyšují již skoro třicet let adrenalin kdekomu, dokonce i těm, kteří na seznamech nejsou, ale mohli by být.“ „Nemohu znát odpovědi na všechny otázky pana senátora, ale obávám se, že procítl asi tak o dvacet let později než jiní občané ČR. Mohl by se proto jako senátor zasadit o zřízení Ústavu pro studium zločinné privatizace a restitucí (ÚSZPR), který by to mohl zahájit dokonce už od těch ‚předprivatizačních‘ privatizací a záhadných restitucích, doložených razítky jednoho nebo dvou úředníků MZV, které si současný režim ‚uzákonil‘ jako soudně nepřezkoumatelné. Možná by těch ‚zkorumpovaných politiků‘ našel ve svém okolí mnohem víc. Dokonce i mezi těmi, kteří si svých majetků ani neužili, protože je někdo, jak dnes říkají některé veřejně činné osoby, ‚sejmul‘,“ dodal. O tom, nakolik je v

souladu se zákonem pořízení nahrávky, která krizi, co vyvrcholila hlasováním o nedůvěře, odstartovala, se vedou diskuse. „Získáním neveřejného vstupního kódu do domu, kde žije Andrej Babiš mladší, a jeho tajným nahráváním mohli reportéři Seznamu Zpráv porušit švýcarské zákony. Serveru iROZHLAS.cz to řekl advokát Julius Effenberger z Curychu,“ psal irozhlas.cz. Publicista Erik Best na svém webu vypočítával prohřešky proti švýcarskému právu, například takto: „Zveřejnění protizákonně získaných informací je trestným činem podle článku 322 s až tříletým trestem odnětí svobody nebo pokutou.“ Analýza Seznamu hovoří o tom, že je vše naprosto v pořádku a tento názor má řada dalších. A jak hodnotí přístup médií a novinářů nejen k videozáznamu, ale i celé kauze? „Skoro bych si dovolil říct, že reagovali většinou téměř neuvěřitelně. Zřejmě se domnívali, že už je rozhodnuto a komolili informace i tehdy, kdy bylo snadno dokazatelné, že neříkají pravdu. Např. dodnes a donekonečna opakují Babišovu větu: ‚Nikdy neodstoupím, nikdy!‘, navíc často s ironickými komentáři. Záměrně zapomínali, že jí předcházelo: ‚Tak mne odvolejte! Fajn! Ale já nikdy neodstoupím, nikdy!‘ A k té situaci ve Švýcarsku a zastání, kterého se přepadovému komandu v domovské firmě dostalo. ‚V České republice rádi mluvíme o veřejném zájmu. Snad nám to připomíná něco z minulosti – třeba třídní zájem. Ale ve Švýcarsku, v obci, se začíná od zájmu občana a obce a potom teprve přijde na řadu kanton nebo Konfederace. Takže možná to Seznam.cz bude ještě něco stát. Nejen čas, ale i peníze,“ reagoval Zbořil. Pro normální lidi to „není za hranou“, ale... Na sociální síti situaci komentoval ještě před hlasováním o nedůvěře bývalý předseda TOP 09 Miroslav Kalousek, který také uvedl: „Ty bezectný a bezcitný dobytku, kdo zavlekl Tvého syna do kriminální kauzy? Novináři? Opoziční politici? Ne. Zavlekl jsi ho tam Ty včetně toho, že jsi zveřejnil jeho diagnózu. Kromě Tebe by takovou prasárnu nikdo neudělal.“ Zbořil k tomu dodává: „Ať to komentuje někdo, kdo pana Kalouska volil a zvolil. Pro normální lidi to není za hranou, jak říkají naši politici, ale je to nastavené zrcadlo těm, kteří se s panem Kalouskem posadili do poslaneckých lavic a korzují s ním v parlamentních kuloárech.“ Hlasování o důvěře vládě sice skončilo, Andrej Babiš zůstane v pozici předsedy vlády, ale pravicová opozice a Piráti na něm ani potom nenechávali nit suchou. Babiš jim to však stejně tvrdě vrátil. Když ve Sněmovně poslouchal Piráty, došel pryč k názoru, že jsou možná někteří z nich pod vlivem drog. Zaútočil také na server Seznam Zprávy. Českou televizi obvinil, že s tímto serverem spolupracuje. „Kyperská firma Seznam.cz. Zuzano, vy jste byla v Impulsu, pak jste byla v České televizi a teď jste v kyperské firmě, která permanentně lže, já vám nemám co říct,“ rozjel se Babiš na tiskovce s tím, že podle jeho názoru ČT a Seznam Zprávy spolupracují. „Vy z České televize spolupracujete s tou kyperskou firmou,“ zaútočil znovu na ČT i TV Seznam. Všem novinářům během tiskové konference také sdělil, že on bude odpovídat jen na ty dotazy novinářů, na které bude chtít. A tak se nabízí otázka, zda se už nenechal premiér unést emocemi příliš. „Tím, že některé politické strany chápou politiku jako třídní boj a nevědí, že se jedná o dosahování konsenzu v zájmu tak u nás oblíbené občanské společnosti, se stalo, že tento boj je považován za boj na život a na smrt. To je snad to nejhorší, co si protagonisté politické a ekonomické transformace dokázali představit,“ reagoval Zbořil. „K tomu přispívají i ti, kteří se považují za nevolené elity, Bělohradský jim říká nevolení vyvolení, kterým se podařilo do veřejného prostoru postupně nahromadit tolik emocí, že žádné racionální uvažování, a co je horší, racionální rozhodování, není možné. Piráti, ODS, ministryny a konečně i SPD se nechali unést za hranice normality a obávám se, že se jim to vymstí. Dnes koluje ještě neověřená zpráva, že někde v Bechyni už první facka padla a snažme se proto, aby byla poslední. Ta cesta k revoluci je vždy stejná. Trochu hněvu, nenávisti, malé násilí přerůstající v bouři a té pak už je jedno, kdo tu první facku dal nebo dostal,“ dodává politolog. Veřejné mínění vlastně není veřejné, a často to není ani mínění Premiérovi Andreji Babišovi nedůvěřuje šest z deseti lidí. Naopak důvěru má Babiš u 37 procent Čechů. Vyplyvá to ze zveřejněného průzkumu agentury Kantar CZ pro Českou televizi. Průzkum se uskutečnil od 20. až 22. listopadu. „Agentura Kantar pravidelně spolupracuje s ČT, což by nás mohlo varovat, a můžeme se proto jen ptát, proč tato její data byla uveřejněna právě dnes. To, že se jedná o sběr dat na začátku parlamentních turbulencí, které se měly stát vládní krizí, může svědčit o tom, že vznikala na základě nějakých očekávání. Ta se zatím nenaplnila, a tak si můžeme připomenout slova Benjamina Franklina z předrevoluční Francie, že veřejné mínění vlastně není veřejné, a často to není ani mínění. Je to ale žurnalistická hříčka na pravdu, která má mnoho zarputilých spotřebitelů, samozřejmě, hlavně mezi politiky. Takže nechme je, ať se bojí nebo radují,“ uvedl Zbořil. Největší důvěře se Babiš těší u voličů hnutí ANO, jehož je předsedou. V této skupině mu důvěru vyjádřilo 93 procent dotázaných. Na tom jistě není nic překvapivého. V této souvislosti se ale hovoří o tendenci, která se z průzkumů vyčíst nedá, a to, že události uplynulých dnů příznivce Babiše ještě utvrdily a možná v reakci na mediální či politický lynč přibudou i další voliči ANO. „Já takové předpovědi věřím. Ta kampaň byla tak hloupá, nenávistná, a stačilo se podívat jen na pozvané hosty na první Václavském náměstí a bylo jasné, že to tak musí dopadnout. Kalousek, Němcová, Gazdík vedoucí masy na barikády do boje za lepší příští! To musel snad vymyslet jen nějaký Putinův agent,“ uvedl Zbořil. „Do voleb je ještě daleko, ale možná tato probíhající zuřivost nepomůže jenom ANO 2011, ale ukáže se být medvědí službou kandidátům do Evropského parlamentu, kteří se již začali v zákulisí houfovat. Opět zase jen s představou tučných obročů. Ani ANO 2011 nemá dostatek imunity proti takové ‚evropské infekci‘, viz případ Telička, zvolený za toto hnutí a vzápětí, po dosažení svého cíle, mizející tam někde v Bruselu,“ dodal. Prezident Miloš Zeman poskytl rozhovor Mladé frontě

a v něm mimo jiné uvedl: „Teď jsem natáčel pravidelný pořad pro TV Barrandov. Řekl jsem, že nejsem Edvard Beneš, abych ustupoval tlaku hulákajícího pražského davu. A že ctím výsledek svobodných demokratických voleb.“ Slova o hulákajícím davu leckoho pobouřila, Zbořil ale připomíná, že kontext prezidentova interview je širší. „Nezapomeňme na šibenici na Václavském náměstí v monumentální provedení, před kterou stáli poslanci za TOP 09, STAN a ODS. Na Národní třídě se 17. listopadu t. r. opravdu hulákalo a ti, kteří tam byli v roce 1989, letos nepřišli. Alespoň nemuseli aplaudovat s ostatními Milanu Štěchovi. Dokonce mi jeden z tehdy, nikoli později významných ‚studentských vůdců‘ řekl větu, nad kterou můžeme i dnes přemýšlet: ‚Ten sedmnáctý listopad nám byl (myšleno studentům) už třikrát ukraden!‘ Snad to není příliš těžká hádanka,“ uvedl politolog. Velmi zajímavé setkání se v pátek odpoledne odehrálo na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V debatě o listopadu 1989 se tu setkali mimo jiné i tehdejší student a dnešní veřejnoprávní reportér Marek Wollner a šéf StB generál Alojz Lorenc. Zejména pro Wollnera bylo setkání velmi trpké a většinu času dával najevo, že by Lorenc neměl být na takové akce vůbec zván, protože byl šéfem „mlátičkové mašinerie“, a ptal se, kde je policie, která by Lorence „sebrala“. „Víte, že jsem měl v roce 2000 problém, když jsem do semináře Aktuální problémy politiky pozval dvacetiletého Filipa Vávru, zakladatele tehdy radikální politické strany, označovaného za „pravcového extremistu“. Jednali o tom tehdy v Senátu FFUK a dokonce i na zasedání, myslím, vědecké rady Karlovy univerzity, za předsednictví rektora Ivana Wilhelma. Nakonec jsem byl „omilostněn“ mj. i proto, že se mne zastala významná část akademické obce a také skoro všichni pražští politologové. Nebylo to poprvé,“ popisoval politolog. „Kdysi, ještě před rokem 1968, jsem měl být vyloučen ze studií, protože na ÚV KSČ považovali propagaci Tigridova Svědectví za protistátní činnost. Takže politologové, žurnalisté, historici a podobní to mají a budou mít vždy těžké. Vždycky jim bude někdo nařizovat, co mají číst a s kým mají mluvit. Je jedno, kdo takový zákaz propaguje, zda tajemník Ústředního výboru nebo redaktor České televize. Jejich touha rozhodovat a hlavně myslet za někoho jiného je stále stejná. Doufám, že pan generál nepřesvědčil diskutující studenty o tom, že by měli na fakultách zakládat StB a že jim jen doporučil svou knihu Je štátný prevrat, na víkend domov neprídeme... (Vydavatelstvo spolku slovenských spisovateľov 2018),“ uzavřel dnešní Rozjezd Zdeněk Zbořil.

URL| http://www.parlamentnilisty.cz/arena/politologove/Ja-mam-vlastni-informace-Zdenek-Zboril-otvorene-k-veci-Babise-ml-a-Slonkove-560907?utm_source=nm&utm_medium=xml

Já mám vlastní informace... Zdeněk Zbořil otevřeně k věci Babiše ml. a Slonkové

26.11.2018 [parlamentnilisty.cz](http://www.parlamentnilisty.cz) str. 00
Hans Štembera

ROZJEZD ZDEŇKA ZBOŘILA Přehledka zlostiných a žlučovitých útoků. Tak komentuje páteční hlasování o nedůvěře kabinetu politolog Zdeněk Zbořil. Mediální ofenzivu premiéra v uplynulém týdnu hodnotí jako mimořádný výkon politika evropského formátu. „Ti, kteří si pamatují bázlivá vystupování pánů Nečase nebo Sobotky, si uvědomili, jak napsal minulý týden jeden přispěvatel PL, že narazila kosa na kámen.“ Politolog také zmiňuje, že jsme svědky třídního boje na život a na smrt. „Dnes koluje ještě neověřená zpráva, že někde v Bechyni už první facka padla, a snažme se proto, aby byla poslední. Ta cesta k revoluci je vždy stejná. Trochu hněvu, nenávisti, malé násilí přerůstající v bouři a té pak už je jedno, kdo tu první facku dal nebo dostal,“ varuje Zbořil.

Menšinová vláda hnutí ANO a ČSSD ustála ve Sněmovně pokus opozice o vyslovení nedůvěry. Po sedmihodinové debatě kabinet podle očekávání podpořili komunisté, koaliční sociální demokraté před hlasováním opustili sál. „Vzhledem k tomu, že předsedové politických stran, jejich parlamentních klubů a mnozí jednotliví poslanci předem ohlásili, že budou nebo nebudou hlasovat pro vyslovení nedůvěry, bylo předem jasné, jak hlasování dopadne. I přesto muselo toto hlasování z procedurálních důvodů proběhnout, i kdyby proti vyslovení důvěry hlasovalo ještě méně poslanců, než tomu nakonec bylo. 101 hlasů proti koaliční vládě bylo zbožné přání, ale všichni předem věděli, dokonce snad i Piráti, že se jich tolik sehnat nepodaří,“ reagoval politolog Zdeněk Zbořil. „Že Andrej Babiš odstoupí po plamenných výzvách nejmladších i nejstarších členů Poslanecké sněmovny a s ním padne celá koaliční vláda, snad nevěřil ani Tomio Okamura, který se z nám nejasných důvodů postavil do řady s těmi, kteří ještě před několika dny chtěli SPD zakázat. Jeho vysvětlení a

posteriori nebylo důvěryhodné a možná uškodilo SPD u jejich potenciálních voličů více než hokuspokusy jeho politických nepřátel," dodal.

K pátečnímu jednání Sněmovny také doplňuje: „Celodenní, vyčerpávající a zdraví ohrožující práce poslanců (jednali dokonce i bez oběda) byla jen přehlídkou zlostných a žlučovitých útoků těch, kteří domlouvají jiným, aby nerozdělovali společnost. Pokud mne něco opravdu zaujalo, pak to bylo vystoupení jednoho z Pirátů, kterého nechci kvůli ostudě jmenovat, které postrádalo politickou gramotnost, o které pan předseda Bartoš v souvislosti s Piráty tak rád mluví.“

TOP 09 s jejich „tříprocentní popularitou“...V Poslanecké sněmovně se k aféře Čapího hnízda vyjádřil i nestor TOP 09 Karel Schwarzenberg. Apeloval na Babiše, aby odstoupil, protože dělá Česku v zahraničí ostudu. „Vy, pane premiére, jste dostal v této zemi nejdříve občanství, pak jste tady nabyt ohromné jmění, stal jste se dokonce premiérem. Byl by důkaz minimální vděčnosti, kdybyste teď odstoupil a nebyl zátěž pro naši diplomacii, nebyl břímě, které nese Česká republika, s tou ostudou, kterou má v Evropě a po celém světě.“ Na závěr vzkázal premiérovi, aby osvobodil tuto zemi a odstoupil. „Já vlastně dodnes nevím, zda má Karel Schwarzenberg občanství SRN, Rakouské republiky anebo Švýcarské konfederace. O tom ani mnozí čeští světa znalí politici a novináři příliš často nemluví. Jistě má ale občanství České republiky, jinak by nemohl restituovat a nemohl se soudit s členy svého rodu, kteří o něm tvrdí, že jim dělá ostudu v celé Evropě,“ uvedl politolog. „Zda je tomu skutečně tak, nevíme, ale možná by někdo mohl pana poslance upozornit, že také on nabyt ohromného jmění a jeho zahraniční politika, v době kdy byl MZV i v letech následujících, by mohla být kritizována stejně naléhavě, jako činí on dnes. Možná by byl i překvapen, kolik občanů ČR právě jemu, a jeho přátelům z TOP 09, s jejich tříprocentní popularitou, přeje, aby konečně odešli z české politiky,“ dodal.

V pátek se v Poslanecké sněmovně střídali opoziční politici s řadou prohlášení. Mezi nimi také poslanec Marek Výborný. „Toto není divadlo. Toto je velmi vážná věc. Je nepatřičné hovořit o puči,“ rozhorlil se. „Nikdo vás nestaví ke zdi,“ dodal na adresu premiéra Výborný. „Rodinné trable řešíme doma a své možné konflikty se zákonem necháme řešit orgány činné v trestním řízení,“ podotkl. Následně odmítl, že jediným programem opozice by byl program antibabiš. Právní stát, ústavní pořádek a bezpečnost všech občanů a důvěra v politický systém jsou podle Výborného důležité. Navíc zatvrzelost premiéra Babiše má podle něj devastační dopad na atmosféru ve společnosti.

„Já si myslím, že je tomu právě naopak, a že právě tribunlizace jednání Poslanecké sněmovny má devastační dopad na atmosféru ve společnosti. A nejen na atmosféru. Když dokáží někteří jejich stoupenci demonstrovat proti Babišovi s velkoformátovou šibenicí a mluví o ‚sejmutí Babiše‘, pak není namístě hovořit o právním státu, ale o odmítání spravedlnosti, o znásilňování ústavního pořádku a politického systému prostřednictvím vyhaných tisíců demonstrantů. A za pomyslné stavění ke zdi to lze považovat, včetně toho rakousko-uherského mučení před zastřelením za ranního kuropění,“ komentuje Zbořil. „Pokud chce pan Výborný tvrdit, že rodinné trable se mají řešit doma, měl by to také sdělit autorům hraného dokumentu a jeho hercům. Nemuseli by jezdit do Švýcarska, a pan Schwarzenberg by jim rád vysvětlil, jak nedělat ostudu v zahraničí. Možná by jeho radu neodmítli ani pánové Telička, Zdechovský nebo Štětina, kteří roznášejí své polopravdy po bruselských koridorech,“ dodal.

Pokus „sejmout Babiše“ je z produkce zahraničního secondhandu?Uplynulý týden rozjel Andrej Babiš mediální ofenzivu, začal v podstatě už v neděli při rozhovoru na Nově s Rejem Korantengem a pak pokračoval na Blesku, Primě, Barrandově atd. V zásadě opakoval, že jde o „puč Palermo“, lež, kampaň, a co se týká syna, zmiňoval, že je nemocný, na Krymu byl dobrovolně a celá záležitost je účelově načasovaná. „Dovolil bych si tvrdit, že to byl mimořádný výkon politika evropského formátu. Podíváte-li se do zemí hájících evropské hodnoty, podle našich Evropských hodnot, na nejvyšší úrovni, tedy do Velké Británie, Francie, SRN, zjistíme, že deficitem politických osobností netrpí jen znevažované ‚malé země‘ velké EU, ale dokonce i ty největší a nejdomyšlivější. Pozitivní energie, kterou Andrej Babiš vložil do své obhajoby, byla na rozdíl od té nenávistné a urážlivé kampaně, jejímž cílem bylo potrestat jej nebo alespoň ponížit, svým objemem obdivuhodná. Ti, kteří si pamatují bázlivá vystupování pánů Nečase nebo Sobotky, si uvědomili, jak napsal minulý týden jeden přispěvatel PL, že narazila kosa na kámen,“ uvedl Zbořil. „Navíc se mi zdá, že stále víc diskutujících na různých webech si myslí, že pokus ‚sejmout Babiše‘ je z produkce zahraničního secondhandu nebo místních šumanovských skupin ‚s prošlou garanční lhůtou‘. Jak dlouho to Andreji Babišovi vydrží, je otázka, ale snad si někdo uvědomí, že opravdu nejde jen o Babiše, ale že je ohrožena bezpečnost státu, nikoli však jím nebo hnutím ANO 2011, ale zejména těmi, kteří se, jak by řekl rakousko-uherský trestní zákoník, stavějí výhrůžně vůči ústavním činitelům České republiky,“ dodal.

Světlo světa spatřil dokument, který vysvětluje, proč se v roce 2015 syn premiéra, Andrej Babiš mladší, dostal do péče lékařů Národního ústavu duševního zdraví. Dokument dokládá, že premiérovův syn jednoho dne odstavil auto na dálnici, a když k němu dorazili policisté a chtěli vědět, co se děje, tvrdil jim, že má v autě bombu apod. „Mám osobní zkušenosti s podobnou nemocí ve své širší rodině a mohu vám jenom k tomu říct, že celá tato akce je nejvyšší hanebnost, s jakou jsem se v životě setkal. Jistě vám to potvrdí kdokoli, kdo má ve své blízkosti

podobné onemocnění. Víím, že to může končit i tragicky a možná, že si parta okolo pana Remundy neuvědomuje, oč jde. A nepřeju jim, aby to museli někdy, dokonce i dlouhou dobu, prožívat. Ať již sami jako oběti této nemoci nebo jako osoby blízké, což je vlastně jedno a totéž. Jde o stavy úzkostné, doprovázené nebo vyvolávané zrakovými nebo sluchovými halucinacemi, a ty se objevují neočekávaně a zdánlivě bez příčiny,“ reagoval Zbořil.

Syn Andreje Babiše s novináři komunikoval. Minulý týden, poté, co ho premiér navštívil, už se žádné zásadní prohlášení od něj neobjevilo. A tak se opakovala ve veřejném prostoru otázka, zda mohl premiér svého syna ovlivnit. „Pokud Andrej Babiš ml. trpí nemocí, která je veřejně a veřejností neprávem zkoumána, pak se domnívám, že žádné ovlivňování ve smyslu racionálního návodu k jednání není možné,“ uvedl Zbořil.

Senátor Tomáš Goláň se v souvislosti s kauzou Babiš ml. rozepsal na Facebooku. Mimo jiné na adresu premiéra zmínil: „Pro mě jako otce kluka, který asi 4 roky měl podezření na schizofrenii, je prostě naprosto lidsky nepřijatelný Váš postoj k Vašemu synovi.“ Zdůrazňuje, že „schizofrenici nejsou nesvéprávní, a pokud se řádně léčí, jsou našimi plnohodnotnými spoluobčany!!!“ a ptá se: „Proč jej tedy líčíte jako nesvéprávné stvoření, které neví, co říká a píše?“ Zbořil v reakci na jeho slova říká: „Slyšel jsem několik vyjádření pana Babiše, ale neslyšel jsem, že by mluvil o nesvéprávnosti svého syna k úředním úkonům. Mluvil vždy jen o chvílích ataku, anebo o okamžiku, kdy byl jeho syn napaden komandem Seznamu.cz nebo kontaktován pravděpodobně stejnou partou. Není mi jasné, o jaké fázi nemoci svého syna se pan senátor zmiňuje, ale ujišťuji ho, že jsou stavy agrese vůči okolí (v rodině) nebo vůči sobě samému, které vyžadují okamžitou lékařskou pomoc, a žádné diskuse o svéprávnosti nebo nesvéprávnosti v takové chvíli nejsou namístě. Také by byla zajímavá jeho rada, jak se chovat, až k nám, nebo k němu, vlezou do domu paní/slečna Slonková a její kolega Kubík a posvítí mu do očí. Mimochodem, vzpomeňme si na studenta Martina Šmída a černobílý záznam rozhovoru s ním v nějaké nemocnici v listopadu 1989. Ani pan Remunda by to lépe nenatočil.“

A co zřízení Ústavu pro studium zločinné privatizace a restitucí v souvislosti s premiérem Andrejem Babišem Goláň také píše, že se nikdo horší v politice v naší zemi nikdy neobjevil. „Pane premiére, přestaňte si hrát na ublíženého a na pronásledovaného. Jste největším podvodníkem, který se hřál na výsluní politiky od roku 1989, neboť žádný ze zkorumpovaných politiků Vám nesahá ani po kotníky.“ Vypočítává veškeré problémy od kauzy Čapí hnízdo přes StB, korunové dluhopisy atd. Naznačuje, že do věci vtahoval své děti i tímto způsobem: „Je velmi diskutabilní, kde jste vzal na vilu v Kunraticích, kterou jste daroval dceři v roce 2010!!! A kde vzala Vaše dcera, když nikde nepracovala, dalších 35 mil. Kč na nákup dalšího domu? Nejspíš od Vás, protože vše bylo patrně úplatkem za to, že dcera nechala převést na sebe akcie Čapího hnízda. Jak nám toto vysvětlíte?“ Politolog předesílá, že nechce dělat Babišovi advokáta, „jistě má svých obhájců dost a jistě dokáže panu senátorovi lépe vysvětlit, který soud a jak rozhodl o jeho spolupráci s StB“. V reakci na Goláňova slova Zbořil uvedl: „Jen opravdu na okraj bych mu chtěl připomenout, že Česká republika je jedna z mála zemí na světě, kde se občanská bezúhonnost prokazuje záznamy z archivů tajné policie. Snad jedině na Slovensku podivuhodně rozhodl ústavní soud, že příslušníci StB jsou jako svědci nedůvěryhodní, ale záznamy, které o výsledku nějaké osoby pořídily, důvěryhodné jsou. Obvykle se bezúhonnost prokazuje záznamy v trestním rejstříku (zejména, když obcujete s úřady), dokumenty o placení daní a někde i tzv. dobrými sousedskými vztahy. Tzv. Lorencovy seznamy zvyšují již skoro třicet let adrenalin kdekomu, dokonce i těm, kteří na seznamech nejsou, ale mohli by být.“

„Nemohu znát odpovědi na všechny otázky pana senátora, ale obávám se, že procitl asi tak o dvacet let později než jiní občané ČR. Mohl by se proto jako senátor zasadit o zřízení Ústavu pro studium zločinné privatizace a restitucí (ÚSZPR), který by to mohl zahájit dokonce už od těch ‚předprivatizačních‘ privatizací a záhadných restitucí, doložených razítky jednoho nebo dvou úředníků MZV, které si současný režim ‚uzákonil‘ jako soudně nepřezkoumatelné. Možná by těch ‚zkorumpovaných politiků‘ našel ve svém okolí mnohem víc. Dokonce i mezi těmi, kteří si svých majetků ani neužili, protože je někdo, jak dnes říkají některé veřejně činné osoby, ‚sejmul‘,“ dodal.

O tom, nakolik je v souladu se zákonem pořízení nahrávky, která krizi, co vyvrcholila hlasováním o nedůvěře, odstartovala, se vedou diskuse. „Získáním neveřejného vstupního kódu do domu, kde žije Andrej Babiš mladší, a jeho tajným nahráváním mohli reportéři Seznamu Zpráv porušit švýcarské zákony. Serveru iROZHLAS.cz to řekl advokát Julius Effenberger z Curychu,“ psal irozhlas.cz. Publicista Erik Best na svém webu vypočítával prohřešky proti švýcarskému právu, například takto: „Zveřejnění protizákonně získaných informací je trestným činem podle článku 322 s až tříletým trestem odnětí svobody nebo pokutou.“ Analýza Seznamu hovoří o tom, že je vše naprosto v pořádku a tento názor má řada dalších. A jak hodnotí přístup médií a novinářů nejen k videozáznamu, ale i celé kauze? „Skoro bych si dovolil říct, že reagovali většinou téměř neuvěřitelně. Zřejmě se domnívali, že už je rozhodnuto a komolili informace i tehdy, kdy bylo snadno dokazatelné, že neřekají pravdu. Např. dodnes a donekonečna opakují Babišovu větu: ‚Nikdy neodstoupím, nikdy!‘, navíc často s ironickými komentáři. Záměrně zapomínali, že jí předcházelo: ‚Tak mne odvolejte! Fajn! Ale já nikdy neodstoupím, nikdy!‘ A k té situaci ve Švýcarsku a zastání, kterého se přepadovému komandu v domovské firmě dostalo. „V České

republice rádi mluvíme o veřejném zájmu. Snad nám to připomíná něco z minulosti – třeba třídní zájem. Ale ve Švýcarsku, v obci, se začíná od zájmu občana a obce a potom teprve přijde na řadu kanton nebo Konfederace. Takže možná to Seznam.cz bude ještě něco stát. Nejen čas, ale i peníze,” reagoval Zbořil.

Pro normální lidi to „není za hranou“, ale...Na sociální síti situaci komentoval ještě před hlasováním o nedůvěře bývalý předseda TOP 09 Miroslav Kalousek, který také uvedl: „Ty bezectný a bezcitný dobytek, kdo zavlekl Tvého syna do kriminální kauzy? Novináři? Opoziční politici? Ne. Zavlekl jsi ho tam Ty včetně toho, že jsi zveřejnil jeho diagnózu. Kromě Tebe by takovou prasárnu nikdo neudělal.“ Zbořil k tomu dodává: „Ať to komentuje někdo, kdo pana Kalouska volil a zvolil. Pro normální lidi to není za hranou, jak říkají naši politici, ale je to nastavené zrcadlo těm, kteří se s panem Kalouskem posadili do poslaneckých lavic a korzují s ním v parlamentních kuloárech.“

Hlasování o důvěře vládě sice skončilo, Andrej Babiš zůstane v pozici předsedy vlády, ale pravicová opozice a Piráti na něm ani potom nenechávali nit suchou. Babiš jim to však stejně tvrdě vrátil. Když ve Sněmovně poslouchal Piráty, došel pryč k názoru, že jsou možná někteří z nich pod vlivem drog. Zaútočil také na server Seznam Zprávy. Českou televizi obvinil, že s tímto serverem spolupracuje. „Kyperská firma Seznam.cz. Zuzano, vy jste byla v Impulsu, pak jste byla v České televizi a teď jste v kyperské firmě, která permanentně lže, já vám nemám co říct,” rozjel se Babiš na tiskovce s tím, že podle jeho názoru ČT a Seznam Zprávy spolupracují. „Vy z České televize spolupracujete s tou kyperskou firmou,” zaútočil znovu na ČT i TV Seznam. Všem novinářům během tiskové konference také sdělil, že on bude odpovídat jen na ty dotazy novinářů, na které bude chtít. A tak se nabízí otázka, zda se už nenechal premiér unést emocemi příliš. „Tím, že některé politické strany chápou politiku jako třídní boj a nevědí, že se jedná o dosahování konsenzu v zájmu tak u nás oblíbené občanské společnosti, se stalo, že tento boj je považován za boj na život a na smrt. To je snad to nejhorší, co si protagonisté politické a ekonomické transformace dokázali představit,” reagoval Zbořil. „K tomu přispívají i ti, kteří se považují za nevolené elity, Bělohradský jim říká nevolení vyvolení, kterým se podařilo do veřejného prostoru postupně nahromadit tolik emocí, že žádné racionální uvažování, a co je horší, racionální rozhodování, není možné. Piráti, ODS, ministryny a konečně i SPD se nechali unést za hranice normality a obávám se, že se jim to vymstí. Dnes koluje ještě neověřená zpráva, že někde v Bechyni už první facka padla a snažme se proto, aby byla poslední. Ta cesta k revoluci je vždy stejná. Trochu hněvu, nenávisti, malé násilí přerůstající v bouři a té pak už je jedno, kdo tu první facku dal nebo dostal,” dodává politolog.

Veřejné mínění vlastně není veřejné, a často to není ani míněníPremiéroví Andreji Babišovi nedůvěřuje šest z deseti lidí. Naopak důvěru má Babiš u 37 procent Čechů. Vyplývá to ze zveřejněného průzkumu agentury Kantar CZ pro Českou televizi. Průzkum se uskutečnil od 20. až 22. listopadu. „Agentura Kantar pravidelně spolupracuje s ČT, což by nás mohlo varovat, a můžeme se proto jen ptát, proč tato její data byla uveřejněna právě dnes. To, že se jedná o sběr dat na začátku parlamentních turbulencí, které se měly stát vládní krizí, může svědčit o tom, že vznikala na základě nějakých očekávání. Ta se zatím nenaplnila, a tak si můžeme připomenout slova Benjamina Franklina z předrevoluční Francie, že veřejné mínění vlastně není veřejné, a často to není ani mínění. Je to ale žurnalistická hříčka na pravdu, která má mnoho zarputilých spotřebitelů, samozřejmě, hlavně mezi politiky. Takže nechme je, ať se bojí nebo radují,” uvedl Zbořil.

Největší důvěře se Babiš těší u voličů hnutí ANO, jehož je předsedou. V této skupině mu důvěru vyjádřilo 93 procent dotázaných. Na tom jistě není nic překvapivého. V této souvislosti se ale hovoří o tendenci, která se z průzkumů vyčíst nedá, a to, že události uplynulých dnů příznivce Babiše ještě utvrdily a možná v reakci na mediální či politický lynč přibudou i další voliči ANO. „Já takové předpovědi věřím. Ta kampaň byla tak hloupá, nenávistná, a stačilo se podívat jen na pozvané hosty na první Václavském náměstí a bylo jasné, že to tak musí dopadnout. Kalousek, Němcová, Gazdík vedoucí masy na barikády do boje za lepší příští! To musel snad vymyslet jen nějaký Putinův agent,” uvedl Zbořil. „Do voleb je ještě daleko, ale možná tato probíhající zuřivost nepomůže jenom ANO 2011, ale ukáže se být medvědí službou kandidátům do Evropského parlamentu, kteří se již začali v zákulisí houfovat. Opět zase jen s představou tučných obročů. Ani ANO 2011 nemá dostatek imunity proti takové „evropské infekci“, viz případ Telička, zvolený za toto hnutí a vzápětí, po dosažení svého cíle, mizející tam někde v Bruselu,” dodal.

Prezident Miloš Zeman poskytl rozhovor Mladé frontě a v něm mimo jiné uvedl: „Teď jsem natáčel pravidelný pořad pro TV Barrandov. Řekl jsem, že nejsem Edvard Beneš, abych ustupoval tlaku hulákajícího pražského davu. A že ctím výsledek svobodných demokratických voleb.“ Slova o hulákajícím davu leckoho pobouřila, Zbořil ale připomíná, že kontext prezidentova interview je širší. „Nezapomeňme na šibenici na Václavském náměstí v monumentální provedení, před kterou stáli poslanci za TOP 09, STAN a ODS. Na Národní třídě se 17. listopadu t. r. opravdu hulákalo a ti, kteří tam byli v roce 1989, letos nepřišli. Alespoň nemuseli aplaudovat s ostatními Milanu Štěchovi. Dokonce mi jeden z tehdy, nikoli později významných ‚studentských vůdců‘ řekl větu, nad kterou můžeme i dnes přemýšlet: ‚Ten sedmnáctý listopad nám byl (myšleno studentům) už třikrát ukraden!‘ Snad to není příliš těžká hádanka,” uvedl politolog.

Velmi zajímavé setkání se v pátek odpoledne odehrálo na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V debatě o listopadu 1989 se tu setkali mimo jiné i tehdejší student a dnešní veřejnoprávní reportér Marek Wollner a šéf StB generál Alojz Lorenc. Zejména pro Wollnera bylo setkání velmi trpké a většinu času dával najevo, že by Lorenc neměl být na takové akce vůbec zván, protože byl šéfem „mlátičkové mašinerie“, a ptal se, kde je policie, která by Lorence „sebrala“. „Víte, že jsem měl v roce 2000 problém, když jsem do semináře Aktuální problémy politiky pozval dvacetiletého Filipa Vávru, zakladatele tehdy radikální politické strany, označovaného za „pravicového extremistu“. Jednali o tom tehdy v Senátu FFUK a dokonce i na zasedání, myslím, vědecké rady Karlovy univerzity, za předsednictví rektora Ivana Wilhelma. Nakonec jsem byl „omilostněn“ mj. i proto, že se mne zastala významná část akademické obce a také skoro všichni pražští politologové. Nebylo to poprvé,“ popisoval politolog. „Kdysi, ještě před rokem 1968, jsem měl být vyloučen ze studií, protože na ÚV KSČ považovali propagaci Tigridova Svědectví za protistátní činnost. Takže politologové, žurnalisté, historici a podobní to mají a budou mít vždy těžké. Vždycky jim bude někdo nařizovat, co mají číst a s kým mají mluvit. Je jedno, kdo takový zákaz propaguje, zda tajemník Ústředního výboru nebo redaktor České televize. Jejich touha rozhodovat a hlavně myslet za někoho jiného je stále stejná. Doufám, že pan generál nepřesvědčil diskutující studenty o tom, že by měli na fakultách zakládat StB a že jim jen doporučil svou knihu Je štátný převrat, na víkend domov neprídeme... (Vydavatelstvo spolku slovenských spisovateľov 2018),“ uzavřel dnešní Rozjezd Zdeněk Zbořil.

Jste politik? Zveřejněte bez redakčních úprav vše, co chcete. Zaregistrujte se ZDE.

Jste čtenář a chcete komunikovat se svými zastupiteli? Zaregistrujte se ZDE.

Foto: Hans Štembera Popisek: Zdeněk Zbořil.

URL| <https://www.parlamentnilisty.cz/arena/politologove/Ja-mam-vlastni-informace-Zdenek-Zboril-otevrene-k-veci-Babise-ml-a-Slonkove-560907>

Já mám vlastní informace... Zdeněk Zbořil otevřeně k věci Babiše ml. a Slonkové

26.11.2018 [politicke-listy.cz](https://www.parlamentnilisty.cz) str. 00
Hans Štembera

ROZJEZD ZDEŇKA ZBOŘILA Přehledka zlostných a žlučovitých útoků. Tak komentuje páteční hlasování o nedůvěře kabinetu politolog Zdeněk Zbořil.

Mediální ofenzivu premiéra v uplynulém týdnu hodnotí jako mimořádný výkon politika evropského formátu. „Ti, kteří si pamatují bázlíva vystupování pánů Nečase nebo Sobotky, si uvědomili, jak napsal minulý týden jeden přispěvatel PL, že narazila kosa na kámen.“ Politolog také zmiňuje, že jsme svědky třídního boje na život a na smrt. „Dnes koluje ještě neověřená zpráva, že někde v Bechyni už první facka padla, a snažme se proto, aby byla poslední. Ta cesta k revoluci je vždy stejná. Trochu hněvu, nenávisti, malé násilí přerůstající v bouři a té pak už je jedno, kdo tu první facku dal nebo dostal,“ varuje Zbořil.

Menšinová vláda hnutí ANO a ČSSD ustála ve Sněmovně pokus opozice o vyslovení nedůvěry. Po sedmihodinové debatě kabinet podle očekávání podpořili komunisté, koaliční sociální demokraté před hlasováním opustili sál. „Vzhledem k tomu, že předsedové politických stran, jejich parlamentních klubů a mnozí jednotliví poslanci předem ohlásili, že budou nebo nebudou hlasovat pro vyslovení nedůvěry, bylo předem jasné, jak hlasování dopadne. I přesto muselo toto hlasování z procedurálních důvodů proběhnout, i kdyby proti vyslovení důvěry hlasovalo ještě méně poslanců, než tomu nakonec bylo. 101 hlasů proti koaliční vládě bylo zbožné přání, ale všichni předem věděli, dokonce snad i Piráti, že se jich tolik sehnat nepodaří,“ reagoval politolog Zdeněk Zbořil. „Že Andrej Babiš odstoupí po plamenných výzvách nejmladších i nejstarších členů Poslanecké sněmovny a s ním padne celá koaliční vláda, snad nevěřil ani Tomio Okamura, který se z nám nejasných důvodů postavil do řady s těmi, kteří ještě před několika dny chtěli SPD zakázat. Jeho vysvětlení a posteriori nebylo důvěryhodné a možná uškodilo SPD u jejich potenciálních voličů více než hokuspokusy jeho politických nepřátel,“ dodal.

Anketa

Která strana izraelsko-palestinského konfliktu má větší díl vašich sympatií?

Izraelci

86%

Palestinci

14% hlasovalo: 1816 lidí

K pátečnímu jednání Sněmovny také doplňuje: „Celodenní, vyčerpávající a zdraví ohrožující práce poslanců (jednali dokonce i bez oběda) byla jen přehlídkou zlostných a žlučovitých útoků těch, kteří domlouvají jiným, aby nerozdělovali společnost. Pokud mne něco opravdu zaujalo, pak to bylo vystoupení jednoho z Pirátů, kterého nechci kvůli ostudě jmenovat, které postrádalo politickou gramotnost, o které pan předseda Bartoš v souvislosti s Piráty tak rád mluví.“

TOP 09 s jejich „tříprocentní popularitou“...

V Poslanecké sněmovně se k aféře Čapího hnízda vyjádřil i nestor TOP 09 Karel Schwarzenberg. Apeloval na Babiše, aby odstoupil, protože dělá Česku v zahraničí ostudu. „Vy, pane premiére, jste dostal v této zemi nejdříve občanství, pak jste tady nabyt ohromné jmění, stal jste se dokonce premiérem. Byl by důkaz minimální vděčnosti, kdybyste teď odstoupil a nebyl zátěž pro naši diplomacii, nebyl břímě, které nese Česká republika, s tou ostudou, kterou má v Evropě a po celém světě.“ Na závěr vzkázal premiérovi, aby osvobodil tuto zemi a odstoupil. „Já vlastně dodnes nevím, zda má Karel Schwarzenberg občanství SRN, Rakouské republiky anebo Švýcarské konfederace. O tom ani mnozí čeští světa znalí politici a novináři příliš často nemluví. Jistě má ale občanství České republiky, jinak by nemohl restituovat a nemohl se soudit s členy svého rodu, kteří o něm tvrdí, že jim dělá ostudu v celé Evropě,“ uvedl politolog. „Zda je tomu skutečně tak, nevíme, ale možná by někdo mohl pana poslance upozornit, že také on nabyt ohromného jmění a jeho zahraniční politika, v době kdy byl MZV i v letech následujících, by mohla být kritizována stejně naléhavě, jako činí on dnes. Možná by byl i překvapen, kolik občanů ČR právě jemu, a jeho přátelům z TOP 09, s jejich tříprocentní popularitou, přeje, aby konečně odešli z české politiky,“ dodal.

Fotogalerie: - Pouliční boje v Paříži

V pátek se v Poslanecké sněmovně střídali opoziční politici s řadou prohlášení. Mezi nimi také poslanec Marek Výborný. „Toto není divadlo. Toto je velmi vážná věc. Je nepatřičné hovořit o puči,“ rozhorlil se. „Nikdo vás nestaví ke zdi,“ dodal na adresu premiéra Výborný. „Rodinné trable řešíme doma a své možné konflikty se zákonem necháme řešit orgány činné v trestním řízení,“ podotkl. Následně odmítl, že jediným programem opozice by byl program antibabiš. Právní stát, ústavní pořádek a bezpečnost všech občanů a důvěra v politický systém jsou podle Výborného důležité. Navíc zatvrzelost premiéra Babiše má podle něj devastační dopad na atmosféru ve společnosti.

„Já si myslím, že je tomu právě naopak, a že právě ‚tribunalizace‘ jednání Poslanecké sněmovny má devastační dopad na atmosféru ve společnosti. A nejen na atmosféru. Když dokáží někteří jejich stoupenci demonstrovat proti Babišovi s velkoformátovou šibenicí a mluví o ‚sejmutí Babiše‘, pak není namístě hovořit o právním státu, ale o odmítání spravedlnosti, o znásilňování ústavního pořádku a politického systému prostřednictvím vyhaných tisíců demonstrantů. A za pomyslné stavění ke zdi to lze považovat, včetně toho rakousko-uherského mučení před zastřelením za ranního kuropění,“ komentuje Zbořil. „Pokud chce pan Výborný tvrdit, že rodinné trable se mají řešit doma, měl by to také sdělit autorům hraného dokumentu a jeho hercům. Nemuseli by jezdit do Švýcarska, a pan Schwarzenberg by jim rád vysvětlil, jak nedělat ostudu v zahraničí. Možná by jeho radu neodmítli ani pánové Telička, Zdechovský nebo Štětina, kteří roznášejí své polopravdy po bruselských koridorech,“ dodal.

Pavel Telička

BPP europoslanec

Sympatizovat Profil

Položit dotaz Odpovědi

Hodnotit Štítky

Pokus „sejmout Babiše“ je z produkce zahraničního secondhandu?

Uplynulý týden rozjel Andrej Babiš mediální ofenzivu, začal v podstatě už v neděli při rozhovoru na Nově s Reyem Korantengem a pak pokračoval na Blesku, Primě, Barrandově atd. V zásadě opakoval, že jde o „puč Palermo“, lež, kampaň, a co se týká syna, zmiňoval, že je nemocný, na Krymu byl dobrovolně a celá záležitost je účelově načasovaná. „Dovolil bych si tvrdit, že to byl mimořádný výkon politika evropského formátu. Podívali se do zemí hájících evropské hodnoty, podle našich Evropských hodnot, na nejvyšší úrovni, tedy do Velké Británie, Francie, SRN, zjistíme, že deficitem politických osobností netrpí jen znevažované ‚malé země‘ velké EU, ale dokonce i ty největší a nejdomyšlivější. Pozitivní energie, kterou Andrej Babiš vložil do své obhajoby, byla na rozdíl od té nenávislné a urážlivé kampaně, jejímž cílem bylo potrestat jej nebo alespoň ponižít, svým objemem obdivuhodná. Ti, kteří si pamatují bázlivá vystupování pánů Nečase nebo Sobotky, si uvědomili, jak napsal minulý týden jeden příspěvatel PL, že narazila kosa na kámen,“ uvedl Zbořil. „Navíc se mi zdá, že stále víc diskutujících na různých webech si myslí, že pokus ‚sejmout Babiše‘ je z produkce zahraničního secondhandu nebo místních šumanovských skupin ‚s prošlou garanční lhůtou‘. Jak dlouho to Andreji Babišovi

vydrží, je otázka, ale snad si někdo uvědomí, že opravdu nejde jen o Babiše, ale že je ohrožena bezpečnost státu, nikoli však jím nebo hnutím ANO 2011, ale zejména těmi, kteří se, jak by řekl rakousko-uherský trestní zákoník, stavějí výhrůžně vůči ústavním činitelům České republiky," dodal.

Světlo světa spatřil dokument, který vysvětluje, proč se v roce 2015 syn premiéra, Andrej Babiš mladší, dostal do péče lékařů Národního ústavu duševního zdraví. Dokument dokládá, že premiérův syn jednoho dne odstavil auto na dálnici, a když k němu dorazili policisté a chtěli vědět, co se děje, tvrdil jim, že má v autě bombu apod. „Mám osobní zkušenosti s podobnou nemocí ve své širší rodině a mohu vám jenom k tomu říct, že celá tato akce je nejvyšší hanebnost, s jakou jsem se v životě setkal. Jistě vám to potvrdí kdokoli, kdo má ve své blízkosti podobné onemocnění. Víím, že to může končit i tragicky a možná, že si parta okolo pana Remundy neuvědomuje, oč jde. A nepřeju jim, aby to museli někdy, dokonce i dlouhou dobu, prožívat. Ať již sami jako oběti této nemoci nebo jako osoby blízké, což je vlastně jedno a totéž. Jde o stavy úzkostné, doprovázené nebo vyvolávané zrakovými nebo sluchovými halucinacemi, a ty se objevují neočekávaně a zdánlivě bez příčiny,“ reagoval Zbořil.

Andrej Babiš

ANO 2011 předseda vlády

[Sympatizovat Profil](#)

[Položit dotaz Odpovědi](#)

[Hodnotit Štítky](#)

Syn Andreje Babiše s novináři komunikoval. Minulý týden, poté, co ho premiér navštívil, už se žádné zásadní prohlášení od něj neobjevilo. A tak se opakovala ve veřejném prostoru otázka, zda mohl premiér svého syna ovlivnit. „Pokud Andrej Babiš ml. trpí nemocí, která je veřejně a veřejností neprávem zkoumána, pak se domnívám, že žádné ovlivňování ve smyslu racionálního návodu k jednání není možné,“ uvedl Zbořil.

Senátor Tomáš Golář se v souvislosti s kauzou Babiš ml. rozepsal na Facebooku. Mimo jiné na adresu premiéra zmínil: „Pro mě jako otce kluka, který asi 4 roky měl podezření na schizofrenii, je prostě naprosto lidsky nepřijatelný Váš postoj k Vašemu synovi.“ Zdůrazňuje, že „schizofrenici nejsou nesvéprávní, a pokud se řádně léčí, jsou našimi plnohodnotnými spoluobčany!!!“ a ptá se: „Proč jej tedy líčíte jako nesvéprávné stvoření, které neví, co říká a píše?“ Zbořil v reakci na jeho slova říká: „Slyšel jsem několik vyjádření pana Babiše, ale neslyšel jsem, že by mluvil o nesvéprávnosti svého syna k úředním úkonům. Mluvil vždy jen o chvílích ataku, anebo o okamžiku, kdy byl jeho syn napaden komandem Seznamu.cz nebo kontaktován pravděpodobně stejnou partou. Není mi jasné, o jaké fázi nemoci svého syna se pan senátor zmiňuje, ale ujišťuji ho, že jsou stavy agrese vůči okolí (v rodině) nebo vůči sobě samému, které vyžadují okamžitou lékařskou pomoc, a žádné diskuse o svéprávnosti nebo nesvéprávnosti v takové chvíli nejsou namístě. Také by byla zajímavá jeho rada, jak se chovat, až k nám, nebo k němu, vlezou do domu paní/slečna Slonková a její kolega Kubík a posvítí mu do očí. Mimochodem, vzpomeňme si na studenta Martina Šmída a černobílý záznam rozhovoru s ním v nějaké nemocnici v listopadu 1989. Ani pan Remunda by to lépe nenatočil.“

Ing. Tomáš Golář

BPP senátor

[Sympatizovat Profil](#)

[Položit dotaz Odpovědi](#)

[Hodnotit Štítky](#)

A co zřízení Ústavu pro studium zločinné privatizace a restitucí

V souvislosti s premiérem Andrejem Babišem Golář také píše, že se nikdo horší v politice v naší zemi nikdy neobjevil. „Pane premiére, přestaňte si hrát na ublíženého a na pronásledovaného. Jste největším podvodníkem, který se hřál na výsluní politiky od roku 1989, neboť žádný ze zkorumpovaných politiků Vám nesahá ani po kotníky.“ Vypočítává veškeré problémy od kauzy Čapí hnízdo přes StB, korunové dluhopisy atd. Naznačuje, že do věci vtahoval své děti i tímto způsobem: „Je velmi diskutabilní, kde jste vzal na vilu v Kunraticích, kterou jste daroval dceři v roce 2010!!! A kde vzala Vaše dcera, když nikde nepracovala, dalších 35 mil. Kč na nákup dalšího domu? Nejspíš od Vás, protože vše bylo patrně úplatkem za to, že dcera nechala převést na sebe akcie Čapího hnízda. Jak nám toto vysvětlíte?“ Politolog předesílá, že nechce dělat Babišovi advokáta, „jistě má svých obhájců dost a jistě dokáže panu senátorovi lépe vysvětlit, který soud a jak rozhodl o jeho spolupráci s StB“. V reakci na Golářova slova Zbořil uvedl: „Jen opravdu na okraj bych mu chtěl připomenout, že Česká republika je jedna z mála zemí na světě, kde se občanská bezúhonnost prokazuje záznamy z archivů tajné policie. Snad jedině na Slovensku podivuhodně rozhodl ústavní soud, že příslušníci StB jsou jako svědci nedůvěryhodní, ale záznamy, které o výsledku nějaké osoby pořídily, důvěryhodné jsou. Obvykle se bezúhonnost prokazuje záznamy v trestním rejstříku (zejména, když obcujete s úřady), dokumenty o placení daní a někde i tzv. dobrými sousedskými vztahy. Tzv. Lorencovy seznamy zvyšují již skoro třicet let adrenalin kdekomu, dokonce i těm, kteří na seznamech nejsou, ale mohli by být.“

„Nemohu znát odpovědi na všechny otázky pana senátora, ale obávám se, že procitl asi tak o dvacet let později než jiní občané ČR. Mohl by se proto jako senátor zasadit o zřízení Ústavu pro studium zločinné privatizace a restitucí (ÚSZPR), který by to mohl zahájit dokonce už od těch ‚předprivatizačních‘ privatizací a záhadných restitucích, doložených razítky jednoho nebo dvou úředníků MZV, které si současný režim ‚uzákonil‘ jako soudně nepřezkoumatelné. Možná by těch ‚zkorumpovaných politiků‘ našel ve svém okolí mnohem víc. Dokonce i mezi těmi, kteří si svých majetků ani neužili, protože je někdo, jak dnes říkají některé veřejně činné osoby, ‚sejmul‘,“ dodal.

O tom, nakolik je v souladu se zákonem pořízení nahrávky, která krizi, co vyvrcholila hlasováním o nedůvěře, odstartovala, se vedou diskuse. „Získáním neveřejného vstupního kódu do domu, kde žije Andrej Babiš mladší, a jeho tajným nahráváním mohli reportéři Seznamu Zpráv porušit švýcarské zákony. Serveru iROZHLAS.cz to řekl advokát Julius Effenberger z Curychu,“ psal irozhlas.cz. Publicista Erik Best na svém webu vypočítával prohřešky proti švýcarskému právu, například takto: „Zveřejnění protizákonně získaných informací je trestným činem podle článku 322 s až tříletým trestem odnětí svobody nebo pokoutou.“ Analýza Seznamu hovoří o tom, že je vše naprosto v pořádku a tento názor má řada dalších. A jak hodnotí přístup médií a novinářů nejen k videozáznamu, ale i celé kauze? „Skoro bych si dovolil říct, že reagovali většinou téměř neuvěřitelně. Zřejmě se domnívali, že už je rozhodnuto a komolili informace i tehdy, kdy bylo snadno dokazatelné, že neříkají pravdu. Např. dodnes a donekonečna opakují Babišovu větu: ‚Nikdy neodstoupím, nikdy!‘, navíc často s ironickými komentáři. Záměrně zapomínali, že jí předcházelo: ‚Tak mne odvolejte! Fajn! Ale já nikdy neodstoupím, nikdy!‘ A k té situaci ve Švýcarsku a zastání, kterého se přepadovému komandu v domovské firmě dostalo. „V České republice rádi mluvíme o veřejném zájmu. Snad nám to připomíná něco z minulosti – třeba třídní zájem. Ale ve Švýcarsku, v obci, se začíná od zájmu občana a obce a potom teprve přijde na řadu kanton nebo Konfederace. Takže možná to Seznam.cz bude ještě něco stát. Nejen čas, ale i peníze,“ reagoval Zbořil.

Pro normální lidi to „není za hranou“, ale...

Na sociální síti situaci komentoval ještě před hlasováním o nedůvěře bývalý předseda TOP 09 Miroslav Kalousek, který také uvedl: „Ty bezctný a bezcitný dobytku, kdo zavlekl Tvého syna do kriminální kauzy? Novináři? Opoziční politici? Ne. Zavlekl jsi ho tam Ty včetně toho, že jsi zveřejnil jeho diagnózu. Kromě Tebe by takovou prasárnu nikdo neudělal.“ Zbořil k tomu dodává: „Ať to komentuje někdo, kdo pana Kalouska volil a zvolil. Pro normální lidi to není za hranou, jak říkají naši politici, ale je to nastavené zrcadlo těm, kteří se s panem Kalouskem posadili do poslaneckých lavic a korzují s ním v parlamentních kuloárech.“

Hlasování o důvěře vládě sice skončilo, Andrej Babiš zůstane v pozici předsedy vlády, ale pravcová opozice a Piráti na něm ani potom nenechávali nit suchou. Babiš jim to však stejně tvrdě vrátil. Když ve Sněmovně poslouchal Piráty, došel prý k názoru, že jsou možná někteří z nich pod vlivem drog. Zaútočil také na server Seznam Zprávy. Českou televizi obvinil, že s tímto serverem spolupracuje. „Kyperská firma Seznam.cz. Zuzano, vy jste byla v Impulsu, pak jste byla v České televizi a teď jste v kyperské firmě, která permanentně lže, já vám nemám co říct,“ rozjel se Babiš na tiskovce s tím, že podle jeho názoru ČT a Seznam Zprávy spolupracují. „Vy z České televize spolupracujete s tou kyperskou firmou,“ zaútočil znovu na ČT i TV Seznam. Všem novinářům během tiskové konference také sdělil, že on bude odpovídat jen na ty dotazy novinářů, na které bude chtít. A tak se nabízí otázka, zda se už nenechal premiér unést emocemi příliš. „Tím, že některé politické strany chápou politiku jako třídní boj a nevědí, že se jedná o dosahování konsenzu v zájmu tak u nás oblíbené občanské společnosti, se stalo, že tento boj je považován za boj na život a na smrt. To je snad to nejhorší, co si protagonisté politické a ekonomické transformace dokázali představit,“ reagoval Zbořil. „K tomu přispívají i ti, kteří se považují za nevolené elity, Bělohradský jim říká nevolení vyvolení, kterým se podařilo do veřejného prostoru postupně nahromadit tolik emocí, že žádné racionální uvažování, a co je horší, racionální rozhodování, není možné. Piráti, ODS, ministryny a konečně i SPD se nechali unést za hranice normality a obávám se, že se jim to vymstí. Dnes koluje ještě neověřená zpráva, že někde v Bechyni už první facka padla a snažme se proto, aby byla poslední. Ta cesta k revoluci je vždy stejná. Trochu hněvu, nenávisti, malé násilí přerůstající v bouři a té pak už je jedno, kdo tu první facku dal nebo dostal,“ dodává politolog.

Veřejné mínění vlastně není veřejné, a často to není ani mínění

Premiérovi Andreji Babišovi nedůvěřuje šest z deseti lidí. Naopak důvěru má Babiš u 37 procent Čechů. Vyplývá to ze zveřejněného průzkumu agentury Kantar CZ pro Českou televizi. Průzkum se uskutečnil od 20. až 22. listopadu. „Agentura Kantar pravidelně spolupracuje s ČT, což by nás mohlo varovat, a můžeme se proto jen ptát, proč tato její data byla uveřejněna právě dnes. To, že se jedná o sběr dat na začátku parlamentních turbulencí, které se měly stát vládní krizí, může svědčit o tom, že vznikala na základě nějakých očekávání. Ta se zatím nenaplnila, a tak si můžeme připomenout slova Benjamina Franklina z předrevoluční Francie, že veřejné mínění vlastně není veřejné, a často to není ani mínění. Je to ale žurnalistická hříčka na pravdu, která má mnoho zarputilých spotřebitelů, samozřejmě, hlavně mezi politiky. Takže nechme je, ať se bojí nebo radují,“ uvedl Zbořil.

Největší důvěře se Babiš těší u voličů hnutí ANO, jehož je předsedou. V této skupině mu důvěru vyjádřilo 93 procent dotázaných. Na tom jistě není nic překvapivého. V této souvislosti se ale hovoří o tendenci, která se z průzkumů vyčíst nedá, a to, že události uplynulých dnů příznivce Babiše ještě utvrdily a možná v reakci na mediální či politický lynč přibudou i další voliči ANO. „Já takové předpovědi věřím. Ta kampaň byla tak hloupá, nenávistná, a stačilo se podívat jen na pozvané hosty na první Václavském náměstí a bylo jasné, že to tak musí dopadnout. Kalousek, Němcová, Gazdík vedoucí masy na barikády do boje za lepší příští! To musel snad vymyslet jen nějaký Putinův agent,“ uvedl Zbořil. „Do voleb je ještě daleko, ale možná tato probíhající zuřivost nepomůže jenom ANO 2011, ale ukáže se být medvědí službou kandidátům do Evropského parlamentu, kteří se již začali v zákulisí houfovat. Opět zase jen s představou tučných obročí. Ani ANO 2011 nemá dostatek imunity proti takové „evropské infekci“, viz případ Telička, zvolený za toto hnutí a vzápětí, po dosažení svého cíle, mizející tam někde v Bruselu,“ dodal.

Prezident Miloš Zeman poskytl rozhovor Mladé frontě a v něm mimo jiné uvedl: „Teď jsem natáčel pravidelný pořad pro TV Barrandov. Řekl jsem, že nejsem Edvard Beneš, abych ustupoval tlaku hulákajícího pražského davu. A že ctím výsledek svobodných demokratických voleb.“ Slova o hulákajícím davu leckoho pobouřila, Zbořil ale připomíná, že kontext prezidentova interview je širší. „Nezapomeňme na šibenici na Václavském náměstí v monumentální provedení, před kterou stáli poslanci za TOP 09, STAN a ODS. Na Národní třídě se 17. listopadu t. r. opravdu hulákalo a ti, kteří tam byli v roce 1989, letos nepřišli. Alespoň nemuseli aplaudovat s ostatními Milanu Štěchovi. Dokonce mi jeden z tehdy, nikoli později významných ‚studentských vůdců‘ řekl větu, nad kterou můžeme i dnes přemýšlet: ‚Ten sedmnáctý listopad nám byl (myšleno studentům) už třikrát ukraden!‘ Snad to není příliš těžká hádanka,“ uvedl politolog.

Ing. Miloš Zeman

BPP

První přímo zvolený prezident ČR prezident České republiky

Sympatizovat Profil

Položit dotaz Odpovědi

Hodnotit Štítky

Velmi zajímavé setkání se v pátek odpoledne odehrálo na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V debatě o listopadu 1989 se tu setkali mimo jiné i tehdejší student a dnešní veřejnoprávní reportér Marek Wollner a šéf StB generál Alojz Lorenc. Zejména pro Wollnera bylo setkání velmi trpké a většinu času dával najevo, že by Lorenc neměl být na takové akce vůbec zván, protože byl šéfem „mlátičkové mašinerie“, a ptal se, kde je policie, která by Lorence „sebrala“. „Víte, že jsem měl v roce 2000 problém, když jsem do semináře Aktuální problémy politiky pozval dvacetiletého Filipa Vávru, zakladatele tehdy radikální politické strany, označovaného za „pravcového extremistu“. Jednali o tom tehdy v Senátu FFUK a dokonce i na zasedání, myslím, vědecké rady Karlovy univerzity, za předsednictví rektora Ivana Wilhelma. Nakonec jsem byl „omilostněn“ mj. i proto, že se mne zastala významná část akademické obce a také skoro všichni pražští politologové. Nebylo to poprvé,“ popisoval politolog. „Kdysi, ještě před rokem 1968, jsem měl být vyloučen ze studií, protože na UV KSČ považovali propagaci Tigridova Svědectví za protistátní činnost. Takže politologové, žurnalisté, historici a podobní to mají a budou mít vždy těžké. Vždycky jim bude někdo nařizovat, co mají číst a s kým mají mluvit. Je jedno, kdo takový zákaz propaguje, zda tajemník Ústředního výboru nebo redaktor České televize. Jejich touha rozhodovat a hlavně myslet za někoho jiného je stále stejná. Doufám, že pan generál nepřesvědčil diskutující studenty o tom, že by měli na fakultách zakládat StB a že jim jen doporučil svou knihu Je štátný prevrat, na víkend domov neprídeme... (Vydavatelstvo spolku slovenských spisovateľov 2018),“ uzavřel dnešní Rozjezd Zdeněk Zbořil.

Jste politik? Zveřejněte bez redakčních úprav vše, co chcete. Zaregistrujte se ZDE.

Jste čtenář a chcete komunikovat se svými zastupiteli? Zaregistrujte se ZDE.

URL| <http://www.politicke-listy.cz/?goto=181703-ja-mam-vlastni-informace...-zdenek-zboril-otevrene-k-veci-babise-ml.-a-slonkove.html>

Vyjádření děkanky Fakulty sociálních věd UK ke zveřejnění záznamu debaty o 17. listopadu 1989

27.11.2018 pedagogicke.info str. 00

Na základě rozporupných a mnohdy zavádějících informací, které se v posledních dnech objevily v médiích ohledně debaty k listopadu 1989, která se konala na **Fakultě sociálních věd** dne 23. 11. 2018 za účasti Alojze Lorence, jsem se rozhodla zveřejnit zvukový záznam celé debaty. Vzhledem ke skutečnosti, že tento záznam nebyl původně určen ke zveřejnění, ale pouze jako materiál pro potřeby studentů za účelem realizace projektu rozhlasové reportáže, kterou budou vytvářet v delším časovém horizontu, jedná se o nezpracovaný záznam z prostorových mikrofonů ve snížené kvalitě, nicméně pro získání představy o průběhu celé debaty je dostačující.

Některá média i lidé na sociálních sítích si vytvořili obraz o celé akci pouze na základě kusých informací, které názorně ukazují limity lidské paměti a demonstřují, jak také bohužel může někdy vypadat konstrukce reality v praxi. Ze záznamu, který má nyní veřejnost k dispozici, například jasně vyplývá, že kdyby hlavní kritik konání této akce, historik Petr Blažek, nepřerušil jednoho z moderátorů, historik Michal Macháček by měl prostor pro uvedení osoby Alojze Lorence do historického kontextu. Na druhou stranu souhlasím s vyjádřením ředitele Končelíka, že širší historický kontext měl přijít dříve.

Ze záznamu je rovněž patrné, že po celou dobu konání debaty měli všichni diskutující stejnou možnost se vyjádřit, pan Lorenc nebyl nijak legitimizován a nebylo zpochybňováno demokratické zřízení naší společnosti, které vedení institutu i fakulty dlouhodobě podporuje. Přičemž Marek Wollner a docentka Barbora Osvaldová byli Alojzi Lorencovi zdatnými názorovými oponenty. V debatě nedocházelo k nepřiměřenému upřednostňování Lorencovy osoby a na jeho promluvu měli ostatní panelisté vždy možnost reagovat. Stejně tak prostor pro dotazy z řad studentů a veřejnosti byl adekvátní.

Co mě však mrzí nejvíce, je skutečnost, kolik lidí se obrací proti moderátorovi akce Karolu Lovašovi. Doktor Lovaš má za sebou úspěšnou novinářskou kariéru, tématu studia listopadových událostí věnoval velké množství času. Po celou dobu konání debaty se snažil dávat příležitost k vyjádření všem panelistům a zároveň mírnit vypjaté emoce, které ji provázely, což byla v tomto případě věc velmi nesnadná. Napříště je třeba podobné akce koncipovat tak, aby k podobně vypjatým situacím docházelo co nejméně a studenti dostali větší prostor.

Generace našich studentů naštěstí nepamatuje strach z toho, co se může stát, pocit nesvobody a vnitřní cenzury, který si v sobě ještě neseme z dětství my. Zároveň největším problémem toho, proč se ztrácí senzitivita k možnému nástupu nových autoritářských režimů je, že z některých učebnic a řady televizních dokumentů mají mladí lidé pocit, že každého „zlouna“ poznáte lehce, protože to na něm každý vidí, něco je na něm na první pohled varuje.

Ale v životě to takto nevypadá. Největší hrůzy bohužel často nepřicházejí s lidmi, na kterých to na první pohled poznáme. Nepomůže, když si o nich budeme jen někde číst. My novináři musíme jít k nim, vidět je, mluvit s nimi a zažít, jak se manipuluje s fakty. Prožít zkušenost, že nelze všemu věřit a vždy musíme zpovídaného konfrontovat s fakty. Něco takového se ale nedá udělat až naostro v novinářské práci, to se musí trénovat, a od toho je tu škola.

To je perspektiva, ze které vnímám inkriminovanou debatu. Studenti mají v bezpečném prostředí, které škola nabízí, zkoumat různé lidi, musí mít příležitost trénovat jejich dotazování, a následně ověřovat informace. Pro kvalitu zpravodajství v naší zemi je nezbytné, aby první estébák, se kterým budou naši studenti mluvit, nebyl ten, kterého dostanou za úkol zpovídat dva měsíce po nástupu do některé z mediálních redakcí a rozhovor s ním budou muset mít hotový v lepším případě do druhého dne. Do praxe musí jít již vybaveni nejen potřebnými znalostmi, ale hlavně zkušenostmi, které získají jedině přímou konfrontací.

URL| <http://www.pedagogicke.info/2018/11/vyjadreni-dekanky-fakulty-socialnich.html>

Děkanka Fakulty sociálních věd vysvětluje pozvání Lorence. Poslechněte si, co řekl na debatě bývalý šéf StB

27.11.2018 irozhlas.cz str. 00 Zprávy z domova

Tereza Čemusová, Pavla Kubištová

Na **Fakultu sociálních věd** Univerzity Karlovy se minulý týden snesla vlna kritiky, protože na debatě o 17. listopadu 1989, kterou pořádala, vystoupil i bývalý šéf kontrarozvědky StB Alojz Lorenc. Děkanka se proti kritice ohradila, podle ní tím studenti dostali příležitost trénovat dotazování a ověřovat informace. Audiozáznam z debaty zveřejnila na webu fakulty.

„Generace našich studentů naštěstí nepamatuje strach z toho, co se může stát, pocit nesvobody a vnitřní cenzury, který si v sobě ještě neseme z dětství my,“ uvedla děkanka Alice Němcová Tejkalová v prohlášení.

„Zároveň největším problémem toho, proč se ztrácí senzitivita k možnému nástupu nových autoritářských režimů je, že z některých učebnic a řady televizních dokumentů mají mladí lidé pocit, že každého ‚zlouna‘ poznáte lehce, protože to na něm každý vidí, něco je na něm na první pohled varuje,“ reagovala na kritiku, že člověka, jako je bývalý vysoce postavený důstojník Státní bezpečnosti (StB), škola vůbec k debatě o 17. listopadu pozvala.

Fakulta se rozhodla zveřejnit celý zvukový záznam z debaty. „Na základě rozporuplných a mnohdy zavádějících informací, které se v posledních dnech objevily v médiích ohledně debaty k listopadu 1989...jsem se rozhodla zveřejnit zvukový záznam celé debaty,“ napsala Němcová Tejkalová. Ten si je možné poslechnout ZDE.

Na Lorencovu účast v diskusi jako první upozornil historik Petr Blažek z Ústavu pro studium totalitních režimů, podle něhož neměl bývalý šéf kontrarozvědky StB na akademické půdě vystupovat.

„Já jsem na debatu šel kvůli Lorencovi, protože mi to přišlo překvapivé, že o 17. listopadu bude mluvit člověk, který nechal skartovat téměř všechny živé svazky Státní bezpečnosti,“ napsal.

„Já jsem nežádal přijít“

Diskuse se vedle Lorence účastnili i historik Michal Macháček, garantka oboru žurnalistiky Barbora Osvaldová a moderátor Marek Wollner. Právě on patřil k nejhlasitějším kritikům Lorencovy účasti v diskusi.

Jak řekl, zúčastnil se na žádost Barbory Osvaldové, která se podle jeho slov Lorencovy účasti bála. „Pochopil jsem, že se ona snaží minimalizovat nějakou jeho propagandu, která by tam mohla zaznít,“ vysvětlil.

„Především proč jsem tu. Já jsem nežádal přijít, já jsem sem byl pozvaný a je slušné na pozvání reagovat. Minimálně proto, že si myslím, že jestli je něco dnes v tomto světě potřebné, je to dialog,“ obhajoval svoji účast na debatě Lorenc poté, co se proti jeho přítomnosti někteří účastníci panelu vymezili.

„Je to diskuse, ale ne diskuse v názorové bublině, ale diskuse protipólů. Možná poté zjistíme, že nejsme takovými protipóly, a že jsme na jedné lodi a máme problém s tím, co s tím světem se má vlastně stát,“ obhajoval svoji účast na debatě Lorenc poté, co se proti jeho přítomnosti někteří účastníci panelu vymezili. (Některé výroky, který z Lorencových úst zazněly, najdete v boxu na konci textu.)

Možnost mluvit s estébákem

Podle děkanky byla debata v pořádku, k upřednostňování Lorence nedocházelo a všichni panelisté měli možnost na jeho výroky reagovat.

Zdůraznila, že studenti získali možnost mluvit s estébákem ještě předtím, než nastoupí do některé z redakcí a rozhovor s takovým člověkem budou muset mít v krátké době hotový.

„My novináři musíme jít k nim, vidět je, mluvit s nimi a zažít, jak se manipuluje s fakty. Prožít zkušenost, že nelze všemu věřit a vždy musíme zpovídaného konfrontovat s fakty,“ uvedla.

Rovněž podle FSV Jakuba Římana byla debata vyvážená. „Jedním z hlavních témat celé diskuse byla právě trestní minulost Alojze Lorence, a v jejím průběhu zazněly tedy veškeré podstatné informace o jeho minulosti, které připomínali jak přítomní historici, tak ostatně i všichni ostatní panelisté,“ napsal iROZHLAS.cz.

URL| https://www.irozhlas.cz/zpravy-domov/alojz-lorenc-debata-17-listopad-zaznam-stb-univerzita-karlova_1811272030_kno

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
[irozhlas.cz](https://www.irozhlas.cz) (*Zprávy z domova*)

Aspoň jsem mohl generálu Lorencovi oponovat, říká účastník debaty Wollner

27.11.2018 [respekt.cz](https://www.respekt.cz) str. 00 [respekt.cz](https://www.respekt.cz)
Andrea Procházková

S novinářem České televize o diskusi s bývalým šéfem StB k 17. listopadu na Univerzitě Karlově

Na půdě Univerzity Karlovy se minulý pátek konala debata plná emocí, které neopadly ani poté, co diskuse skončila. O výročí sametové revoluce přišel se studenty diskutovat bývalý šéf StB a první náměstek federálního ministra vnitra Alojz Lorenc. Mluvil tu s novinářem Markem Wollnerem, historikem Michalem Macháčkem a

vedoucí katedry žurnalistiky Barborou Osvaldovou z **FSV UK** na téma „Listopad 89“. Debatu moderoval Karol Lovaš, který letos na Slovensku vydal knižní rozhovor s Lorencem nazvaný „Je štátny prevrat, na víkend domov neprídem“. Průběh diskuse i sama účast odsouzeného prominenta minulého režimu vzbudily rozruch do té míry, že děkanka **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy Alice Němcová Tejkalová musela vydat osvětlující a částečně omluvné prohlášení. Rekonstrukci organizace i průběhu debaty najdete v chystaném Respektu 49/2018, který vyjde příští pondělí. Zatím vám nabízíme rozhovor se zmíněným Markem Wollnerem. Jak jste se dostal na debatu pořádanou **Fakultou sociálních věd** Karlovy univerzity k výročí 17. listopadu, na které přišel se studenty diskutovat i tehdejší šéf StB?

Oslovila mě vedoucí katedry žurnalistiky Barbora Osvaldová, že se má konat nějaká akce, kde se bude vyskytovat i pan Lorenc. A že z toho má strach, ale že už pořádání akce slíbila. Nicméně svou účast podmínila tím, že bych tam měl jít také - jako přímý účastník studentských demonstrací 17. listopadu 1989. Rozhodl jsem se nakonec, že tedy půjdu, ačkoliv budu určitě slyšet, že názory Alojze Lorence svou přítomností legitimizují. To ale není podle mě pravda, ta akce by se odehrála i beze mě nebo Barbory Osvaldové. Takhle jsme měli alespoň možnost některé výroky uvést na pravou míru a Lorencovi oponovat. Jak byste popsal atmosféru, ve které diskuse probíhala?

Ačkoliv se to objevilo v médiích, není podle mě pravda, že debata probíhala ve zcela nekritickém prostředí - a že vůči výrokům Alojze Lorence tu nezaznívala žádná oponentura. Hned po jeho nedostatečném představení, kdy moderátor vnechal část jeho minulosti, jsem řekl, že Lorence považují za komunistického zločince, který se vyhnul trestu, protože před soudem utekl na Slovensko. Dál jsme se snažili na jeho výroky vždy reagovat - a prostor jsme na to dostali. Kritickou roli kromě mě sehrála i Barbora Osvaldová nebo médii citovaný historik Petr Blažek, který seděl v publiku. Alojz Lorenc tak vlastně ani neměl příliš velký prostor pro šíření svých nepravdivých verzí.

Marek Wollner • Autor: Milan Jaroš A jste zastáncem podobných debat, kam se zvou bývalí spolupracovníci a prominenti komunistického režimu?

Pokud by se podobná debata příště pořádala, měla by se snažit o odhalení a popsání pravdy o minulém režimu. Ta, o které mluvíme, si na to ve finále spíš hrála - a zároveň poskytla prostor člověku, který byl za své předlistopadové působení odsouzen na čtyři roky vězení. Kdyby Alojz Lorenc přišel s tím, že nám řekne pravdu, že poodhalí, co se za minulého režimu v orgánech ve skutečnosti vážně dělo, tak bych asi byl vůči takovému formátu méně skeptický. Ale on přišel lhát a vytvářet pozitivní obraz nejen sebe sama, ale i StB, potažmo celého minulého režimu. Co říkal?

Vymlouval se, že při zásahu proti protestujícím na Národní třídě 17. listopadu nebyl, že bránil někomu v mlácení studentů, že o spoustě věcí nevěděl. To mi přijde z pozice bývalého šéfa StB a náměstka komunistického ministra vnitra absurdní. Navíc jsme se nedozvěděli žádné nové, natož pravdivé informace - například jaká byla jeho role při skartaci spisů StB, jak to fungovalo ve strukturách KSČM, jak byla nastavená spolupráce a hierarchie s KGB. Nesouhlasíte tedy s argumenty, že i podobní lidé by debatách, pokud už se pořádají, měli mít stejný prostor jako jejich oponenti?

Jestli někdo vážně považuje vyváženost typu „pět minut Hitler, pět minut Židé“ za správnou, tak bychom příště mohli zajít ještě dál - a pozvat třeba spisovatele, písničkáře a signatáře Charty77 Vlastimila Třešňáka a příslušníka StB Josefa Kafku, který Třešňáka hořícími zápalkami při výsleších za minulého režimu pátil na ruku, aby ho donutil k emigraci.

URL| <https://www.respekt.cz/politika/aspon-jsem-mohl-generalu-lorencovi-oponovat-rika-ucastnik-debaty-wollner>

Ministr Petříček se „anexovanými vodami“ zapsal do hvězdného nebe deb*lu

27.11.2018 tadesco.cz str. 00

Babiš se zřejmě chtěl pomstít všem občanům ČR, když umožnil, aby Petříček obsadil post ministra zahraničí – post reprezentace ČR ve světě.

Podle zprávy Ruska „před rozbřeskem překročily státní hranice Ruska lodě ukrajinského námořnictva „Berdjansk“, „Nikopol“ a „Yana Kapu“ v rozporu s články 19 a 21 Úmluvy OSN o mořském právu.

Plavidla vstoupila do dočasně uzavřených ruských teritoriálních vod a několik hodin prováděla nebezpečné manévry, neodpovídala požadavkům ruských lodí a lodí, které je doprovázely.

Bylo proto rozhodnuto použít zbraně. Všechny tři lodě byly zadrženy přibližně 20 kilometrů od ruského pobřeží a 50 kilometrů jihozápadně od obvyklého průchodu lodí podél Kerčské úžiny pod Krymským mostem.

Během incidentu byli tři ukrajinští vojáci lehce zraněni. Byla jim poskytnuta zdravotní péče, neexistuje žádná hrozba pro život.

Rusko zahájilo trestní řízení na základě porušování státních hranic a požádalo o naléhavé zasedání Rady bezpečnosti OSN o situaci v Azovském moři. Předběžná schůzka je naplánována na pondělí.“

Petříček asi nikdy o námořním právu, výsoštných vodách (12 mil) a přilehlé zóně (12 mil) neslyšel. 24 mil=cca 45 km

Na Twitteru napsal:

„...Stejně jako je pro nás nepřijatelná anexe ukrajinského Krymu Ruskem, je pro nás nepřijatelná anexe vod Azovského moře.“ zdroj: 9

Toto pronese člověk, co získal doktorát na **Fakultě sociálních věd** UK v Praze, obor Mezinárodní vztahy?

URL| <https://tadesco.cz/ministr-petricek-se-anexovanymi-vodami-zapsal-do-hvezdneho-nebe-deblu/>

Ukrajinské lodě měly právo proplouvat

27.11.2018 Lidové noviny str. 06 Svět
MARTIN HAMPEJS

Ke konfliktu v Černém moři mezi Ukrajinou a Ruskem se schylovalo dlouho. V posledním incidentu je Moskva jasným agresorem, ačkoliv tvrdí opak, říká odborník na Rusko Jan Šír z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy.

* LN Co je příčinou sporu?

Ukrajinským lodím byl za použití síly odepřen přístup do moří, ke kterým přístup mít mají. Azovské moře je podle smlouvy z roku 2003 mezi Ruskem a Ukrajinou definováno jako historicky vnitřní vody Ruské federace a Ukrajiny. Režim plavby v Kerčském průplavu a Azovském moři je podle tohoto dokumentu upraven tak, že civilní a válečné lodi obou stran mohou plout bez omezení. Jediná omezení se vztahují na režim plavby lodí plujících pod vlajkou třetích zemí.

* LN Rusko tedy porušilo tuto smlouvu?

Nejen to. Vidíme zde totiž dva znaky agrese, jak je popsána v definici Valného shromáždění OSN z roku 1974 nebo jak je definována v Římském statutu Mezinárodního trestního soudu. Došlo k použití síly proti ozbrojeným silám jedné země ze strany ozbrojených sil jiné, zároveň tady dochází k blokáde přístavu, což je druhý definiční znak.

* LN Chápu tedy dobře, že podle vás ruský argument, že Ukrajina vyprovokovala situaci, je nemístný?

Ano, je to účelová věc. Ale nechci to komentovat, protože to pak přinese akorát to, že přijmeme jejich narativ a neřešíme tu reálnou věc, která se odehrála, tedy že došlo k agresí.

* LN Jak by měly západní země reagovat?

Tak, aby náklady, které Rusko ponese za toto chování, převýšily eventuální zisky. Vycházíme z toho, že prezident Vladimir Putin není šílenec, je jen agresivní a dělá jen to, co mu ostatní dovolí. Podle mého by měl být

zesílení tlak, který již existuje v podobě sankčního režimu, ale také je důležité posílení vlastní obranyschopnosti Západu a samotné Ukrajiny s účelem odstrašení. Jednoduše řečeno, aby Rusové měli strach eskalovat situaci. Bohužel k tomu chybí politická vůle.

Foto popis|

Akcie firmy AtomTrace úspěšně upsány na trhu START

27.11.2018 roklen24.cz str. 00

Jaroslav Průcha

Tagy: AtomTrace, START, pražská burza, Technologie

Společnost AtomTrace, český výrobce specializovaných přístrojů provádějících prvkovou laserovou analýzu materiálů metodou LIBS, úspěšně vstoupila na trh START Burzy cenných papírů Praha. Akcie byly upsány za 50 korun za kus v objemu 8,5 milionu korun za téměř 8procentní podíl. Celkem bylo uspokojeno 22 objednávek. Finančním poradcem byl Roklen Corporate Finance.

„Chtěl bych poděkovat drobným investorům. S výsledkem jsme spokojeni, byť ambice byla jinde,“ řekl dnes výkonný ředitel společnosti AtomTrace Jan Proček.

Majoritní akcionář společnosti AtomTrace Georg Hotar dnes v reakci na výsledek IPO řekl, že vstup na trh START vnímá jako významný milník. Nejen pro sebe a firmu, ale i pro český kapitálový trh. „Věřím, že důvěru 22 investorů nezklameme,“ dodal s tím, že i pro burzu je firma AtomTrace pozitivum.

Laserové přístroje AtomTrace chtějí rychle odhalit například korozi v železobetonových stavebách. Georg Hotar hlavní potenciál spatřuje v aplikacích pro průmyslové oblasti. "V dalších letech jsme se rozhodli primárně zaměřit na komercializaci řešení pro analýzu betonových a železobetonových celků nebo spíše na poškození jejich vnitřních struktur. Zde věříme, že se zařízením řady A-Trace budeme schopni rychle a precizně analyzovat např. stav poškození silnic, mostů, budov, elektráren a dalších infrastrukturních celků,“ uvádí.

V roce 2018 společnost disponuje třemi hlavními produktovými řadami Sci-Trace(R), X-Trace(R)/A-Trace a Interakční komorou LIBS, přičemž všechny produkty pracují na společností originálně vyvinutém SW s označením AtomAnalyzer. Produktová řada Sci-Trace(R) je určena především pro laboratorní výzkum, univerzity a výzkumné instituty, zařízení X-Trace(R) je určeno pro průmyslové využití a lze jím provádět povrchovou a podpovrchovou prvkovou dálkovou analýzu na vzdálenost až 30 metrů. V současné době společnost vyvíjí další tři průmyslové aplikace Road-Trace (forensní analýza brzdných drah), A-Trace concrete (analýza železobetonových konstrukcí) a LIBSEM (analýza biologických tkání).

V systému Xetra® byly dnes obchodovány akcie již dříve úspěšně upsaných společností Fillamentum, Prabos, Primoco a UDI CEE. Konkrétně byly zobchodovány akcie společnosti Prabos v objemu 4 125 kusů při ceně 418 Kč a akcie společnosti UDI CEE v objemu 2 935 kusů a ceně 450 Kč.

Burza cenných papírů Praha připravila na příští rok několik změn pravidel trhu START. Od počátku roku 2019 bude sekundární obchodování (obchodování s již dříve upsanými emisemi) probíhat každý měsíc. Konkrétně půjde o každou druhou středu v daném měsíci. Výjimkou je pouze květen, kdy obchodování proběhne ve čtvrtou středu.

START Days, tedy dny pro primární úpis nových akcií, byly na rok 2019 stanoveny celkem 3. Konkrétně se jedná o 21. května, 8. října a 10. prosince 2019.

Nový trh START umožňuje firmám emitovat akcie ve výši 1 mil. EUR – 80 mil. EUR. Jedná se tedy o trh cílený na menší a střední firmy, které výměnou za prodej svého stávajícího nebo nově emitovaného akciového podílu (primární úpis/IPO) získají peníze na další rozvoj či kapitalizaci podílů současných akcionářů.

Vystudoval mediální studia na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Pracoval v ekonomické a centrální redakci ČTK jako subeditor, později jako zpravodaj se zaměřením na energetiku. Jako šéfredaktor vedl zpravodajský server iUHLI.cz, který se zaměřoval na hnědouhelný sektor a energetiku. Je šéfredaktorem ekonomického a investičního portálu Roklen24.cz.

URL| <https://roklen24.cz/a/Smyr6/akcie-firmy-atomtrace-uspesne-upsany-na-trhu-start>

Šéfka Erste Premier: S mírou bohatství roste nadhled

27.11.2018 roklen24.cz str. 00

Jaroslav Průcha

Tagy: Česká spořitelna, ČR, investice, crowdfunding, Kryptoměna, Banky

Stejně jako všude ve světě i v Česku platí, že s mírou bohatství roste nadhled. Více než dle původu peněz se od sebe klienti liší očekáváním jejich zhodnocení. Mladší generace bývá obecně více orientovaná na výnos a je ochotna podstupovat vyšší tržní rizika. Mileniály ovlivňují zkušenosti z rodiny stejně jako edukace v oblasti finanční gramotnosti, vliv okolí, vývoj trhu. V rozhovoru pro server Roklen24 to řekla ředitelka Erste Premier Petra Ondrušová.

Kdybyste byla klientka, jaké vlastnosti byste hledala u svého privátního bankéře? Neboli, co z vaší zkušenosti je zásadní vlastnost pro kvalitního privátního bankéře?

Po svém privátním bankéři bych chtěla, aby poslouchal, co mu říkám, a reagoval na mé potřeby v čase a místě, kde jsou. Zároveň bych očekávala, že mě bude dobře znát a řešení bude přinášet nejen iniciativně, ale i inovativně. Potěšilo by mě také, kdyby mi dokázal na míru nabídnout různé služby a benefity nefinanční podoby. Pozval mě na networking s inspirativními lidmi, připomněl mi event pro klienty, který by mě mohl zajímat - třeba Designblok, protože by věděl, že mám design v oblíbenosti.

Co naši klienti na Erste Premier velmi oceňují, je flexibilita našich bankéřů, otevřenost a také schopnost najít řešení.

Jak moc se dnes od sebe liší bonitní klienti? Poznáte na nich, kdo k majetku přišel vlastní cestou, vlastním úsilím a komu takřkajíc spadl do klína?

Více než dle původu peněz se od sebe klienti liší očekáváním jejich zhodnocení, na které se ptáme dříve, než o jejich peníze začneme pečovat.

Kdy vás naposledy někdo z klientů překvapil svým požadavkem? A dokázali jste mu vyjít vstříc? Jsou bohatí Češi něčím specifickí?

Jsme bankou pro náročné a žádný požadavek našich klientů tak není jednoduchý. Naše portfolio klientů je velmi diverzifikované, ať už jde o věk nebo o profesi. Naše služby využívají vysocí manažeři, ředitelé významných společností, velcí i menší podnikatelé. Hledání řešení jejich požadavků je pro nás vždy velkou inspirací - udržuje nás to v příjemném napětí, kam až můžeme naši službu posouvat.

Jsou bohatí Češi něčím specifickí?

Mezi našimi klienty jsou tzv. jednotkoví i desítkoví milionáři. A stejně jako všude ve světě i u nás platí, že s mírou bohatství roste nadhled.

Přístupují lidé se zkušenostmi s minulým režimem k majetku jinak než mileniálové?

Z pohledu investic, tedy retailových investic, například podílových fondů, není příslušnost do té které skupiny až tak určující. Mnohem důležitější je, v jaké fázi životního cyklu se daný člověk nachází, do jaké spadá příjmové skupiny a také jak je senzitivní na případná tržní rizika, jinými slovy jak moc je citlivý na kolísání hodnoty nakumulovaných peněz. Obecně lze ale říci, že mladší generace bývá více orientovaná na výnos, a je tedy ochotna podstupovat vyšší tržní rizika, samozřejmě v kontextu dalších osobních aspektů.

Na tom, jak k majetku přistupují současní mileniálové, se podepisují zkušenosti z rodiny stejně jako edukace v oblasti finanční gramotnosti, vliv okolí, vývoj trhu. Něco si tak současné generace mohou přenášet od generací předchozích, ale do přístupu k majetku se natolik promítá individualita každého z nás, že bych vlivy ostatních nepřeceňovala.

Neobávají se klienti deset let po finanční krizi dalšího propadu? Co takovým klientům radíte?

Naši klienti se samozřejmě ke krizi z roku 2008 vrací. Na otázku, kdy přijde další krize a jaká bude její podoba, odpovědět neumíme - kdybychom věštit dokázali, věnovali bychom se něčemu jinému. Klienty nabádáme, aby zůstali v klidu a intenzivně s nimi pracujeme na diverzifikaci jejich portfolia. Právě diverzifikované portfolio dokáže vybalancovat zvýšenou kolísavost trhu. Za klíčové považují ukázat klientům, jak investice v Erste Premier fungují, co vše děláme a jak ošetřujeme rizika.

Která oblast investic je pro vás osobně v současnosti nejatraktivnější?

Osobně investuji do podílových fondů, nemovitostí a zajímám se o design.

A kam byste své úspory v životě nedala a každému klientovi takovou investici rozmlouvala?

Investice jsou velmi individuální záležitostí, každý z nás má jiné preference a zejména různý postoj k riziku. Nenapadá mě konkrétní investice, kterou bych jiným rozmlouvala. Klíčové je mít jasno, jaké zhodnocení očekávám a jaká je s tím spojená kolísavost. Vždy klientům doporučuji volit takový druh zhodnocení, které je nebude stresovat a neuvrhne je do obav ze ztráty financí.

Jaký je váš názor na investiční crowdfunding? Znáte investiční platformu Fundlift?

Vnímám vás jako zajímavou investiční alternativu. Crowdfunding může být pro některé naše klienty zajímavou doplňkovou záležitostí. Nicméně, jako Česká spořitelna jsme velmi aktivní ve spolupráci s různými fintechy, mezi kterými nechybí ani investiční crowdfunding - například Upvest.

Doporučila byste klientovi, aby měl část portfolia v bitcoinech?

V doporučeních Erste Premier investování do virtuálních komodit nenajdete. Čas ukáže....

Vystudoval mediální studia na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Pracoval v ekonomické a centrální redakci ČTK jako subeditor, později jako zpravodaj se zaměřením na energetiku. Jako šéfredaktor vedl zpravodajský server iUHLI.cz, který se zaměřoval na hnědouhelný sektor a energetiku. Je šéfredaktorem ekonomického a investičního portálu Roklen24.cz.

URL| <https://roklen24.cz/a/S7Rd2/sefka-erste-premier-s-mirou-bohatstvi-roste-nadhled>

Nejlepší aplikace nad otevřenými daty? zIndex, pocitová mapa Brna či Mapa exekucí

27.11.2018 lupa.cz str. 00

David Slížek

Šestý ročník soutěže aplikací, které využívají otevřená data, zná své vítěze. Dvakrát v ní bodoval brněnský magistrát.

Šestý ročník a šest vítězů. Tradiční soutěž Společně otevíráme data letos změnila formát (nově má šest tematicky zaměřených kategorií) a ukázala, že je o využívání open dat stále větší zájem. Do letošního ročníku, který pořádala Nadace OSF, se přihlásilo celkem 33 aplikací.

Výherce vybíraly odborné poroty složené ze zástupců dvaceti firem, neziskových organizací a datových žurnalistů. Vítěz v každé kategorii si odnesl finanční odměnu ve výši 20 000 Kč pro další rozvoj aplikace.

TIP: Druhé „hackování“ státu: pomocník zvědavého voliče i otevřená data ve virtuální realitě

V kategorii Transparentnost se vítězem stala aplikace zIndex, která slouží k „měření“ veřejných zakázek. Cílem aplikace je hlavně ukázat na úspěšné zadavatele. „Měří, jak konkrétní zadavatel postupoval transparentně, hospodárně a zda mu nevznikala ekonomická rizika,“ popisují aplikaci její tvůrci ze sdružení Econlab. zIndex je výstupem akademického výzkumu na **Fakultě sociálních věd** UK.

Porota na aplikaci ocenila hlavně to, že nefunguje jen jako hlídač, ale také ukazuje, kde má jaké město či ministerstvo rezervy, motivuje je ke zlepšení a generuje pro uživatele manuály, jak zlepšení dosáhnout.

Hned dvě ceny si odneslo Oddělení dat, analýz a evaluací Magistrátu města Brna. Brněnští, kteří letos spustili svůj datový portál, zvítězili v kategorii Participace i v kategorii Data v každodenním životě.

V té první vyhrál projekt Hodnocení pocitové mapy města Brna 2018. Tu město nechalo vytvořit na jaře letošního roku. Magistrát sbíral názory obyvatel města a následně se pokusil o jejich analýzu. Sběr dat probíhal nejen online, ale také na setkáních s obyvateli. A právě to se porotě kategorie Participace na projektu líbilo.

V kategorii Data v každodenním životě brněnský magistrát bodoval mapami dopravní obslužnosti Brna a okolí (zde a zde). Porota na projektu mimo jiné ocenila, že autorem aplikace je samotná samospráva, která na základě dat vytváří strategii pro celý region a ukazuje tak, jak důležitá jsou data pro tvorbu veřejných politik.

V kategorii Open Source vyhrál datový analytik Ondřej Kokeš a jeho projekt Česká otevřená data. „Cílem tohoto repozitáře je sjednotit přístup k otevřeným datům, které se týkají finančních výdajů státu. Jde nám o shromáždění dat v konzistentním formátu a přidání číselníků, které rozklíčují vztahy státu a firem, případně organizačních složek státu,“ popisuje autor, o co v jeho repozitáři na GitHubu jde.

Porota ocenila mimo jiné to, že projekt usnadňuje využitelnost otevřených dat, čímž reaguje na skutečnou potřebu, která mezi.opendataři vznikla.

Vítězem kategorie Solution App se stala Mapa exekucí. Aplikace neziskové organizace Otevřená společnost ukazuje například to, ve kterých oblastech Česka je exekucí nejvíce (jde přitom až na úroveň obcí) a přidává k těmto údajům další analýzy. Podle poroty je aplikace skvělou ukázkou toho, jak mohou být neziskovým organizacím data užitečná při řešení celospolečenských otázek.

Poslední kategorií je Smart Prague, ve které mohly soutěžit aplikace či vizualizace a studie vytvořené za použití dat publikovaných v rámci pražské datové platformy Golemio. Zvítězila v ní aplikace P+R Praha – predikce parkování pro rok 2019. Aplikace vizualizuje data o obsazenosti pražských P+R parkovišť a na základě historických údajů se snaží predikovat jejich obsazenost v konkrétním čase.

Porota na projektu ocenila zacílení na praktický problém, který řeší velké množství lidí každý den. Aplikace se podle ní dá velmi dobře použít přímo v některé z městských aplikací.

Připomeňme, že v loňském ročníku soutěže Společně otevíráme data zvítězil projekt Hlídač státu, za kterým stojí podnikatel Michal Bláha.

TIP: Michal Bláha (Hlidacstatu.cz): Novináři, kteří používají Hlídače, mají nejvíc exkluzivních zpráv

URL| <https://www.lupa.cz/clanky/nejlepsi-aplikace-nad-otevrenymi-daty-zindex-pocitova-mapa-brna-ci-mapa-exekuci/>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
lupa.cz

Následky používání kreditních karet má představit webová stránka projektu z Polska

27.11.2018 helpnet.cz str. 00

Vůbec první středoevropský Social Innovation Weekend 2018, který proběhl 23.-25. listopadu v prostorách Business Linku v Praze, zná své vítěze. Během soutěžního maratonu 16 týmů kreativců ze zemí Visegrádské čtyřky vymyslelo nová řešení pro oblasti vzdělávání neslyšících, zadluženosti a předávání informací mezi generacemi.

Co to vlastně jsou sociální inovace? Konkrétní nápady, které vznikly na vůbec prvním středoevropském Social Innovation Weekendu 2018, přinesly odpověď. Vítězný tým inovátorů v kategorii předluženosti se stal polský PMK Solutions, který se rozhodl bojovat s extrémní zadlužeností, jež trápí mladé i v jejich zemi, pomocí osvětové webové stránky.

Další umístěné týmy chtějí pomocí počítačové hry lépe propojit komunitu neslyšících se slyšícími nebo díky únikové hře zlepšit vztahy mezi seniory a mladší generací. Soutěžní maraton, při němž 16 týmů hlavně ze zemí V4 vymýšlelo nová sociální řešení, proběhl 23.- 25. listopadu 2018 v designovém coworkingovém prostoru Business Link v pražských Holešovicích. Spolufinancován byl Visegrádským fondem.

Inovátoři jsou nadějí společnosti

Navzdory tomu, že zavádění sociálních inovací zvyšuje konkurenceschopnost států, většina obyvatel v České republice o nich nemá téměř žádné povědomí. A to i přes to, že projekty, které se jako sociální inovace dají nazvat, stále častěji vznikají i zde. Sami sociální inovátoři by rádi propojili svá řešení s komerční sférou a pohlíželi na projekty jako na byznysové modely.

„První ročník Social Innovation Weekendu poskytl čas, prostor, expertizu a další zdroje mladým lidem z Česka, Slovenska, Polska a Maďarska, aby přišli s nápady, jak svět změnit k lepšímu. Pokud se povede rozjet byt' jen jeden z jejich nápadů, setkání splnilo účel. Povědomí o sociálních inovacích roste v Česku pomaleji než v

západních zemích, ale našich šedesát inovátorů dokázalo, že nás čekají inovované zítřky,” představil ideu SIW 2018 jeho pořadatel Tomáš Studeník.

Všichni si rádi hrajeme, tak proč se zábavou také nepoučit, Kreditní karty i půjčky mají v Polsku opravdu dobrý marketing,” mluví o pozadí svého nápadu zástupkyně polského týmu PMK Solutions Paula Wyszolinska, „jenže mladí lidé si neuvědomují, jaké následky jejich využívání má.”

Speciální webovou stránkou, která bude systém života na dluh a jeho úskalí popisovat, chtějí tíživou situaci, která trápí Polsko stejně jako Česko, změnit. Svým nápadem si vysloužili účast na konferenci Ashoka European Changemakers Summit 2019.

Kromě zadluženosti vylepšovali inovátoři ze zemí visegrádské čtyřky také takzvanou mezigenerační propast. Maďarský tým Empathy Talent Crew se rozhodl ji zaplnit pomocí únikové hry Labyrint života, v níž se účastníci stanou vždy o 10 let staršími. Musí tak řešit životní výzvy skrz odlišný úhel pohledu. Hra vyústí ve dvacet minutovou retrospektivu, ve které dostane hráč na své úkony zpětnou vazbu od profesionála.

Tým Eye Scream složený na místě z jednotlivců z Polska a Slovenska, byl pak vlastně zhmotněnou ukázkou, jak spolu mohou při dobré vůli komunikovat neslyšící a slyšící. Společně vymysleli počítačovou hru, která má dětem pomoci objevit svět druhé strany. Děti ve hře objevují super svět jiné planety a komunikují spolu jako příšerky, které znakují. Jde vlastně o learning proces pro slyšící, kteří ve hře postupují úrovněmi nahoru podle toho, kolik znaků už se zvládly naučit.

Partneři akce

Záštitu převzaly **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy i Ministerstvo práce a sociálních věcí. Dalšími partnery akce byla Ashoka, Kariérní centrum ČVUT, Nadace Karla Janečka, Junior Achievement Czech Republic, Connect Coworking, Startup Academy Poland, Demokratikus Jogok Fejlesztésért Alapítvány, Aliance pro mladé, Impact Hub Praha, Inovační laboratoř, UP21, IdeaSense, The Slovak Alliance for Innovation Economy.

Více informací o víkendu sociálních inovací, který byl spolufinancován Visegrádským fondem naleznete na webu nebo Facebooku.

Výsledková listina Social Innovation Weekend 2018

Oblast předluženosti: Ashoka European Changemakers 2019

PMK solutions: Lets talk about money

Projekt PMK solutions se rozhodl bojovat s extrémní zadlužeností, jež trápí mladé lidi pomocí osvětové webové stránky. Ta lidem ukáže, že existují i alternativní řešení, jak si půjčit peníze, než jsou kreditní karty. Lidé si často neuvědomují následky, které využívání karet přináší, a proto bude web také popisovat systém života na dluh a jeho úskalí. Zároveň by měl poskytovat individuální konzultace tak, aby lidé začali nejdříve s jednoduššími finančními operacemi a naučili se základy finanční gramotnosti.

Oblast vzdělávání neslyšících: Startup World Cup and Summit 2019

Eye Scream Tým Eye Scream spolupracoval s neslyšící mentorkou a společně vymysleli počítačovou hru, která má pomoci objevit svět neslyšících. Děti mají ve hře superschopnosti příšerky a objevují svět jiné planety pouze pomocí rukou a učí se znakovat. Jde vlastně o learning proces pro slyšící, kteří ve hře postupují nahoru podle toho, kolik znaků už se zvládly naučit. Hra by měla být dostupná také ve virtuální realitě.

Oblast mezigenerační propasti: Startup Safari Budapest 2019

Empathy Talent Crew: The Labyrinth of Lifetime Úniková hra The Labyrinth of Lifetime se zaměřuje na mezigenerační propast. V různých částech hry se hráči musí popasovat s různými životními výzvami a to vždy v různém věku. Vyzkouší si, jaké to je např. žádat o práci v 16, ale i v 60 letech. Životní výzvy řeší skrze různé perspektivy. Hra vyústí ve dvacetiminutovou retrospektivu, ve které dostane hráč na své úkony zpětnou vazbu od profesionála.

Speciální cena Shortlist TOP20 Social Impact Award Czech Republic

No F-Ears

Tým No F-Ears vymyslel aplikaci, která řeší návštěvu neslyšícího u lékaře. V aplikaci si neslyšící zarezervuje čas, kdy lékaře navštíví a zároveň čas tlumočnicka znakového jazyka. Tím odpadne nejen stres lékařů, kteří neslyšícího nemohou vždy správně vyšetřit, ale také by se tím vyřešil problém nedostatku tlumočnicků, kteří s neslyšícím ne vždy mohou být přímo u lékaře. Spojení s tlumočnickem by totiž mohlo probíhat skrze aplikaci i na dálku.

Cena veřejnosti G-set: KeepUP with people around

O cenu veřejnosti se zasloužila platforma KeepUP, která chce vytvořit sousedskou komunitu. Platforma propojí lidi z okolí a rychleji mohou vyřešit problém, který je v místě bydliště trápí. Komunita by navíc propojovala více generací díky společným aktivitám.

Lucie Příbylová

Klíčová slova:

URL| <http://www.helpnet.cz/aktualne/nasledky-pouzivani-kreditnich-karet-ma-predstavit-webova-stranka-projektu-z-polska>

Dva ukrajinské dělové čluny a remorkér, dva ruské kutry. Co se stalo v Kerčském průlivu?

27.11.2018 irozhlas.cz str. 00 Zprávy ze světa
Petr Jadrný, Filip Harzer

Ruské pohraniční síly v neděli internovaly dva dělové čluny a remorkér ukrajinského námořnictva, které chtěly projet Kerčským průlivem zpět do přístavu v Mariupolu. Co přesně se stalo? Jak na konflikt reagují obě strany? Co na to říká svět? A jak situaci v oblasti ovlivnila stavba Krymského mostu? Přečtěte si přehledné otázky a odpovědi ke konfliktu v Kerčském průlivu, který sestavil server iROZHLAS.cz.

Co se přesně stalo?

Tři lodě ukrajinského námořnictva se vracely z Oděsy v Černém moři přes Kerčský průliv do Mariupolu v Azovském moři. Ruské pohraniční síly ale nedovolily lodím projet pod novým mostem, který spojuje Rusko a anektovaný poloostrov Krym. Při incidentu narazil ruský kutr do ukrajinského remorkéru, což potvrzuje i zveřejněné video. Spekuluje se, zda šlo o úmyslný střet, nebo ne.

Poté se ukrajinské lodě otočily a chtěly odplout, v čemž jim ale ruské speciální síly zabránily a došlo i ke střelbě. Rusové posléze lodě zadrželi a nyní je mají v přístavu v Kerči. Ruské námořnictvo uzavřelo průjezd pod Krymským mostem v neděli odpoledne a pro civilní námořní dopravu jej otevřelo až v pondělí dopoledne.

Kolik námořníků se zranilo?

Podle Ukrajiny šest námořníků utrpělo zranění, z toho dva těžká. Ruská ombudsmanka Taťjana Moskalkovová informovala, že tři ukrajínští námořníci jsou v nemocnici v Kerči.

O jaké lodě šlo?

Ukrajinské velvyslanectví v Praze uvedlo, že ruští vojáci v neděli zadrželi a obsadili ukrajinské dělové čluny Berďansk a Nikopol a remorkér Jany Kapu. Celkem bylo na třech plavidlech 23 námořníků. Na ruské straně se incidentu zúčastnily pohraniční lodě – kutry Don třídy Sobol a Suzdalec třídy Mangust. Právě Don měl úmyslně narazit do ukrajinského remorkéru.

Jak reagovala Ukrajina?

Kyjev tvrdí, že přesun lodí Rusku dopředu oznámil a Moskva tak porušuje mezinárodní námořní právo UNCLOS, jehož jsou oba státy signatáři.

Ukrajinské ozbrojené síly jsou podle rozkazu generálního štábu převáděny do stavu plné bojové pohotovosti. Na situaci reagoval také prezident Petro Porošenko: „Apeluji na vedení Ruské federace a požaduji okamžité propuštění členů ukrajinských sil, kteří byli hrubě zadrženi při porušení mezinárodního práva a jejichž stav je neznámý.“

A jak Rusko?

Ruská tajná služba FSB, pod níž spadá i pohraniční stráž, informovala, že lodě zabavila, protože „narušily ruské pobřežní vody“. Mluvčí ministerstva zahraničí Marija Zacharovová pak obvinila Ukrajinu z používání „gangsterských taktik“ – provokací, nátlaku a obvinění z agrese.

Ministerstvo si předvolá prozatímního ukrajinského charge d'affaires. „Důvodem pro tento krok je agresivní a provokativní akce ukrajinské strany,“ citovala mluvčí agentura TASS.

Ruští politici Ukrajinu obviňují, že jedná pod tlakem Západu. Na facebooku to napsal například krymský lídr Sergej Aksjonov. Místopředseda Státní dumy Pjotr Tolstoj pak varoval Kyjev, že riskuje vyvolání velkého válečného konfliktu.

Jak reaguje svět?

Bývalý generální tajemník NATO Anders Rasmussen na twitteru napsal, že „Rusko musí ihned zastavit agresi v Azovském moři.“ Současný šéf NATO Jens Stoltenberg vyjádřil v telefonickém hovoru s ukrajinským prezidentem Porošenkem podporu územní celistvosti a suverenity Ukrajiny a vyzval Rusko, aby – v souladu s mezinárodním právem – umožnilo volnou námořní dopravu mezi Azovským a Černým mořem.

„Vývoj je znepokojivý. Ruská blokáda průlivu do Azovského moře je nepřijatelná. Je důležité, aby byla zrušena. Vyzýváme obě strany k deeskalaci,“ cituje na twitteru německého ministra zahraničních věcí Heika Maase německá diplomacie.

„Chci vyjádřit velké znepokojení z aktuálního vývoje v Azovském moři a v Kerčském průlivu. To, že se v této oblasti odehrál ozbrojený incident, vnímáme velmi citlivě, protože situace na Ukrajině je před blížícími se volbami velmi citlivá,“ řekl novinářům v Bruselu český ministr zahraničí Tomáš Petříček (ČSSD).

„Považujeme za nutné, aby obě strany odpuštěly od porušování mezinárodního práva. Rusko tímto dalo najevo, že blokádou chce porušovat právo na svobodu navigace v mezinárodních vodách, považujeme to za velmi nešťastné a pracujeme na vyjádření ministerstva zahraničních věcí,“ dodal.

Jaký je právní status Azovského moře a Kerčského průlivu?

Podle politického geografa z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy Michaela Romancova jsou sice Azovské moře a Kerčský průliv, u kterého se námořní incident stal, jen malou částí Černého moře, problémem je ale podle něj právní status této oblasti.

Romancovův kolega z fakulty Jan Šír ve své knize Ruská agrese proti Ukrajině napsal, že v roce 2003 podepsaly Rusko a Ukrajina mezistátní smlouvu o spolupráci při využití Azovského moře a Kerčského průlivu.

„Tou byly prohlášeny za historicky vnitřní vody Ruské federace a Ukrajiny s odpovídajícím režimem mořeplavby: zatímco lodě plující pod ruskou nebo ukrajinskou vlajkou se měly těšit svobodné plavbě, lodě třetích stran směly vplouvat do Azovského moře a proplouvat Kerčským průlivem pouze do přístavu nebo z přístavu některé ze smluvních stran; válečné lodě třetích zemí potřebovaly pozvání nebo souhlas jedné ze stran ve shodě s kompetentními orgány strany druhé,“ píše Šír.

Podle Romancova v oblasti v současnosti také platí režim mezinárodního námořního práva UNCLOS (United Nations Convention on the Law of the Sea – pozn. red.), protože oba státy jsou jeho signatáři.

„Níc méně tam ještě došlo k bilaterálnímu právnímu jednání mezi Ukrajinou a Ruskou federací, které zatím nevedlo k žádnému výsledku. A protože mezitím došlo k anexi Krymu, tak se s největší pravděpodobností můžeme domnívat, že tam v blízké budoucnosti ani žádný pozitivní výsledek nebude,“ dodal Romancov.

Jak provoz ovlivňuje Krymský most?

Rusko po anexi Krymu v Kerčském průlivu postavilo most spojující poloostrov a pevninskou část Ruska. Pro Moskvu jde o jediné „nenámořní“ spojení s poloostrovem. Otevřen byl letos v květnu.

Kontroverzní devatenáctikilometrový most je pro Ukrajinu symbolem okupace Krymu. Podle stížností ukrajinské strany omezuje svobodnou plavbu z Černého do Azovského moře, kde má Kyjev řadu důležitých přístavů, například Mariupol nebo Jaltu.

Co je výjimečný stav na Ukrajině?

Ukrajinský parlament v pondělí večer schválil výjimečný stav, který začne platit ve středu v osm hodin ráno a skončí 27. prosince, aby nekolidoval se zahájením kampaně k prezidentským volbám, které se uskuteční 31. března 2019. Kampaň začíná 31. prosince, tedy čtyři dny po předpokládaném ukončení válečného stavu.

Podle prezidenta Petra Porošenka bude platit v Oděské, Mykolajivské, Chersonské, Zaporizské, Luhanské, Doněcké, Sumské, Charkovské, Černihivské a Vinnycké oblasti, tedy v regionech, v nichž lze podle prezidenta očekávat „úder protivníka“ z pevniny či z moře.

Výnos o výjimečném stavu má 12 článků, z nichž jeden podléhá utajení. Výnos ukládá vyhlásit pohotovost systému civilní obrany a umožňuje dočasně omezit ústavní práva a svobody občanů. Porošenko ale ještě před schválením výnosu veřejnost ujistil, že práva a svobody omezeny nebudou.

Podle výnosu budou po dobu 30 dnů řídit stát spolu s orgány výkonné moci a místní samosprávou i orgány armády. Takzvaná vojenská správa bude zřízena jen v oblastech, kde byl válečný stav vyhlášen. Její velitele jmenuje prezident na doporučení generálního štábu.

Ukrajinské zákony s vyhlášením válečného stavu nespojují okamžitou a závaznou mobilizaci. Porošenko dal najevo, že budou nejspíš povoláni na cvičení armádní zálohy. Během válečného stavu se nesmí měnit ústava, nesmějí se pořádat volby ani referenda. Zakázána jsou veřejná shromáždění a stávky, armáda má právo vyhlásit zákaz vycházení, konfiskovat majetek či vyhlásit povinné pracovní nasazení.

URL| https://www.irozhlas.cz/zpravy-svet/konflikt-v-kerckskem-prulivu-ukrajina-rusko_1811261515_pj

Stejná zpráva vyšla také v dalších 4 titulech:

[irozhlas.cz \(Zprávy ze světa\)](#), [irozhlas.cz \(Zprávy ze světa\)](#), [irozhlas.cz \(Zprávy ze světa\)](#), [irozhlas.cz \(Zprávy ze světa\)](#)

Na palubách lodí zadržených Rusy byli i ukrajinští kontrarozvědčící. Dvanáct námořníků míří do vazby

27.11.2018 ct24.cz str. 00 Svět
svitakm

Na palubě tří ukrajinských lodí, které v neděli zadržela ruská pobřežní stráž, byli mimo jiné příslušníci kontrarozvědky. Potvrdil to šéf ukrajinské tajné služby SBU Vasyl Hrycak. V zemi kvůli incidentu začne platit válečný stav, který má podle ukrajinského prezidenta Petra Porošenka umožnit připravit se na případnou ruskou pozemní ofenzivu. Z evropských zemí se ozývají hlasy, že je třeba zpřísnit sankce vůči Kremlu. Ruský soud mezitím uvalil vazbu na prvních dvanáct zadržených námořníků.

Jeden z příslušníků SBU byl při incidentu těžce zraněn, potvrdil šéf tajné služby Hrycak citovaný agenturou Interfax-Ukrajina. V komuniké uvedl, že „jeden z ruských bitevníků použil proti ukrajinským člunům dvě neřízené rakety, v důsledku jeden z důstojníků SBU utrpěl těžká zranění“.

Příslušníci kontrarozvědky se podle komuniké SBU „během čtyř let ruské agrese“ nacházejí na přední linii obrany, bok po boku ukrajinských vojáků. SBU současně vyzvala ruské tajné služby, aby skoncovaly s vyvíjením psychologického a fyzického nátlaku na zajaté Ukrajince, jehož cílem je „informační ospravedlnění aktu arogantní agrese“.

Ukrajina označuje Rusko za agresora od anexe Krymu a rozpoutání bojů v Donbasu na východě Ukrajiny.

Odkaz

Ukrajinský parlament schválil zavedení válečného stavu a žádá svět o vojenskou pomoc

Ruská tajná služba FSB zveřejnila záběry z výslechu tří členů posádek zajatých ukrajinských lodí, kteří se přiznávají, že narušili ruské hranice a vpluli do ruských výsostných vod. Jeden z nich podle agentury AP zjevně četl připravený text z čtecího zařízení.

Velitel ukrajinského námořnictva Ihor Vorončenko v ukrajinské televizi prohlásil, že zajatí námořníci byli k nepravdivým přiznáním donuceni nátlakem. „Já ty námořníky z (dělového člunu) Nikopolu znám, vždy to byli čestní profesionálové znalí řemesla. To, co teď tvrdí, není pravda,“ zdůraznil. Upozornil, že dva z námořníků pocházejí z anektovaného Krymu, kde žijí jejich příbuzní, a tak se nátlak dal očekávat.

Politolog Jan Šír z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy varoval před bedlivým sledováním všech verzí události, které postupně přicházejí z Kremlu. „Komentování ruských narativů nás odvádí od podstaty problému,“ řekl v ČT a dodal: „Nepochybují o tom, že v Rusku vnímají legální akce státu, se kterým jsou ve válečném konfliktu, jako provokaci. To nic nemění na faktickém stavu věcí.“

„Podstatu věci nezpochybňuje ani ruská strana. Došlo k útoku ozbrojených sil jednoho státu na ozbrojené síly druhého státu a probíhá nadále blokáda přístavů, blokáda území přes moře jednoho státu ze strany armády druhého státu. To jsou dva definiční znaky agrese,“ pokračoval Šír.

S tím souhlasí i Marek Příhoda z Filozofické fakulty Univerzity Karlovy. „Argumentace mezinárodním právem je v tomto případě ze strany Ruska cynická. Samotný fakt kontroly Kerčského průlivu je výsledkem flagrantního porušení mezinárodního práva v roce 2014,“ řekl s odkazem na anexi Krymu Ruskem.

Fakta

Hlavní události kolem incidentu v Kerčském průlivu

Hlavní události kolem incidentu v Kerčském průlivu

25. listopadu

- Ukrajinské námořnictvo oznámilo, že ruské speciální jednotky zabavily v Černém moři tři jeho lodě a při incidentu utrpěli zranění tři námořníci. Událost se stala v Kerčském průlivu, kde Rusko postavilo most vedoucí na anektovaný poloostrov Krym a kde podle stížností ukrajinské strany Rusko omezuje svobodu plavby z Černého do Azovského moře. Ukrajinci obvinili Rusy, že na jejich lodě stříleli. Ruská tajná služba FSB, pod níž spadá i pohraniční stráž, později potvrdila, že ruské jednotky zajaly ukrajinská plavidla a 24 námořníků. Podle FSB ukrajinská plavidla na ruské lodě namířila své palubní zbraně jako první, na ruskou varovnou palbu prý Ukrajinci nereagovali.

26. listopadu

- Ukrajinský parlament po vzrušené debatě schválil výnos prezidenta Petra Porošenka o vyhlášení válečného stavu po dobu 30 dnů. Opatření vstoupí v platnost ve středu 28. listopadu v 8:00 SEČ a potrvá do 27. prosince. Má platit v deseti ukrajinských oblastech, především v pobřežních a pohraničních regionech.

- O kerčském incidentu na mimořádné schůzi jednala Rada bezpečnosti OSN. Rusko navrhlo zařadit na program schůze „porušování ruských hranic“, což ale západní státy odmítly.

- Americký prezident Donald Trump vyjádřil svou nelibost nad tím, co se děje mezi Ruskem a Ukrajinou.

- Po mimořádném jednání velvyslanců zemí NATO v Bruselu řekl generální tajemník organizace Jens Stoltenberg novinářům, že incident v Kerčském průlivu je velmi vážný, neboť Rusko tam otevřeně a přímým způsobem použilo vojenskou sílu vůči ukrajinským plavidlům. Také upozornil, že pokračující ruská militarizace Krymu a Černého a Azovského moře dále ohrožuje ukrajinskou nezávislost a podkopává stabilitu v širším regionu.

27. listopadu

- Šéf ukrajinské tajné služby SBU Vasyl Hrycak potvrdil, že na palubě ukrajinských plavidel zajatých ruskými pohraničníky byli příslušníci vojenské kontrarozvědky SBU.

Zdroj: ČTK

Válečný stav

Ve středu začne v ukrajinských regionech sousedících s Černým mořem, Ruskem a Moldavskem, respektive jeho separatistickým regionem Podněstří chráněným mimo jiné ruskými vojáky, platit válečný stav. Ukrajinský parlament v pondělí schválil odpovídající výnos prezidenta. Vyhlášení válečného stavu podle Porošenka neznamena vyhlášení války.

*Ukraine declares martial law starting November 28 in these regions. Full story: <https://t.co/4KHzQM9OmN>

*Rada pic.twitter.com/YIjdBp3qBW— Hromadske Int. (@Hromadske) November 26, 2018

Stav bude platit třicet dnů, tedy jen polovinu doby, kterou prezident navrhoval. Parlament ji zkrátil, aby nezasáhla do kampaně před prezidentskými volbami naplánovanými na konec března. Porošenko chce obhajovat svůj mandát, podle průzkumů veřejného mínění má však relativně nízkou podporu. Favoritkou je Julija Tymošenková.

Porošenko nechce, aby se opatření výrazně dotkla života obyvatel, upozornila zpravodajka ČT v Kyjevě Dana Zlatohlávková. Má zemi především umožnit připravit se na případnou ruskou pozemní invazi. Od ukrajinských politiků totiž zaznívají obavy, že Putin má v plánu dobýt další ukrajinská území a odříznout zemi od moře.

Odkaz

Rusko u Krymu už měsíce blokuje i evropské lodě, říká europoslanec Pospíšil

Vyhlášením válečného stavu Kyjev zareagoval na nedělní incident v Kerčském průlivu mezi Černým a Azovským mořem. Ruští pohraničníci tam zajali tři lodě ukrajinského vojenského námořnictva a 24 námořníků na jejich palubách.

„Existuje záznam komunikace mezi jednotlivými skupinami lodí, ze kterého vyplývá, že Ukrajinci odplouvají, když vidí, že se do Kerčského průlivu nedostanou. V tu chvíli je patrně ruská plavidla začala pronásledovat a následovalo to, co už víme, tedy náraz ruské lodi do ukrajinské a palba, kterou ruská strana přiznala,“ řekl v ČT k události komentátor Českého rozhlasu a rusista Libor Dvořák „Z komunikace bylo zcela zřejmé, že posádky těch tří lodí se do ničeho pouštět nechtějí,“ dodal.

Český prezident Miloš Zeman připomněl, že obě strany se vzájemně obviňují z provokací. Zároveň poznamenal, že na Ukrajině se na jaře příštího roku uskuteční prezidentské volby. „A při vší úctě k prezidentu Porošenkovi je otázka, kdo bude zvolen novým ukrajinským prezidentem a jakou on bude dělat politiku,“ dodal. Námořníci před soudem

Zvětšit obrázek

Zmenšit obrázek

Zvětšit obrázek na celou obrazovku

Krymský poloostrov a Kerčský průliv

Zdroj: ČT24, liveuamap.com

Zpravodaj ČT v Moskvě Miroslav Karas upozornil, že všech 24 ukrajinských zadržených námořníků stane v úterý odpoledne před ruským soudem v Simferopolu na anektovaném Krymu. Podle ruských médií by měli být souzeni za nelegální překročení hranice. Neví se však, jaký trest jim hrozí.

K soudu už byla kvůli uvalení vazby přepravena polovina zajatců. Na prvních dvanáct námořníků už soud uvalil dvouměsíční vazbu, o osudu většiny ostatních rozhodne ve středu. U soudu jsou také dva advokáti, kteří se dosud specializovali na obhajobu pronásledovaných krymských Tatarů. Krymská ombudsmanka Ljudmila Lubinová odhadla, že zbývajících devět Ukrajinců, z nichž tři jsou v nemocnici, přivezou k soudu ve středu.

Ukrajinská tajná služba a vojenská prokuratura v úterý naopak obvinila osm Rusů, kteří se na nedělním incidentu podíleli, z napadení ukrajinských námořníků. Podezírají je také z „přípravy, rozpoutání a vedení agresivní války“, anebo z „úkladné vraždy“. Po obvinění má následovat žádost k ruské justici, aby vzala do vazby podezřelé, mezi kterými jsou náčelníci pohraniční správy a pobřežní stráže ruské tajné služby FSB na Krymu či kapitáni strážních lodí.

přehrát

video

Politolog Jan Šír o incidentu v Kerčském průlivu

Politolog Jan Šír o incidentu v Kerčském průlivu

Marek Příhoda z Ústavu východoevropských studií o incidentu v Kerčském průlivu

Libor Dvořák o incidentu v Kerčském průlivu

Zpravodajové ČT v Kyjevě a Moskvě k incidentu v Kerčském průlivu

Ondřej Soukup o incidentu v Kerčském průlivu

Zostření sankcí?

Redaktor Hospodářských novin Ondřej Soukup, který se dlouhodobě zabývá děním v postsovětském prostoru, považuje incident za logické vyústění toho, co se v oblasti začalo dít po zprovoznění Krymského mostu.

„Na jednu stranu nejdřív ukrajinští pohraničníci zadrželi několik rybářských lodí registrovaných na Krymu a vzhledem k tomu, že oni považují Krym za ukrajinský, tak obvinili kapitány. Na druhou stranu Rusko začalo kontrolovat téměř všechny lodě, které plují do ukrajinských přístavů v Berďansku a v Mariupolu, což znamenalo třeba několikadenní prostoje těch lodí. Každý den může stát až 50 tisíc dolarů,“ upozornil v ČT.

Odkaz

Symbol hrdosti i okupace. První Rusové projeli po Krymském mostě, pro auta se má otevřít v květnu

Předseda zahraničního výboru německého Spolkového sněmu Norbert Röttgen z vládní CDU v rozhlasovém rozhovoru naznačil možnost zpřísnění sankcí vůči Putinovu režimu jako možnou reakci na události v Kerčském průlivu. „Podle mého názoru takové chování nemůže zůstat bez následků a nemyslím si, že by se mělo říkat, že další sankce nebudou,“ řekl Röttgen.

Už v pondělí český ministr zahraničí Tomáš Petříček uvedl, že Praha by se připojila k případným sankcím, pokud by se je EU rozhodla uvalit. Přísnější sankce podpořili také polský prezident Andrzej Duda a estonský ministr obrany Jüri Luik. „Nezbytné je obnovit pořádek a konflikt zmírnit. Vyzýváme k respektování mezinárodního práva. Rusko musí propustit zajaté námořníky a vrátit zabavené ukrajinské lodě,“ prohlásil Duda.

Zavedení tvrdších sankcí vidí jako jedinou možnost, jak zabránit Vladimíru Putinovi v další agresi vůči Ukrajině, také politolog Jan Šír. „Když se podíváte třeba na sankční režim, jemuž je momentálně vystaveno Rusko, a porovnáte ho se sankčním režimem, kterému je vystavena třeba Severní Korea nebo Írán, přestože Severní Korea v poslední době nikoho nenapadla, tak tam jsou velké rozdíly,“ řekl.

Naznačil, že Západ by mohl omezit přístup ruských finančních a bankovních institucí k úvěrům nebo mezinárodnímu bankovnímu styku, případně zastavit projekt stavby plynovodu Nord Stream II mezi Ruskem a Německem. „Tyto věci by, myslím si, v Kremlu velice silně pocítili,“ dodal Šír s tím, že zatím na Západě nevidí politickou vůli k takto razantním krokům.

Odkaz

Rusko otevřeně užilo vojenskou sílu vůči ukrajinským lodím, prohlásil šéf NATO

Merkelová jako prostřednice

Německá kancléřka Angela Merkelová podle Kremlu telefonicky hovořila o situaci s ruským prezidentem. Vladimir Putin uvedl, že je „vázně znepokojen“ ukrajinským rozhodnutím vyhlásit válečný stav a vyjádřil naději, že Berlín dokáže odradit Kyjev od „dalších nepromyšlených kroků“, citovala agentura AFP ze zprávy Kremlu. Ruský prezident přičetl incident ukrajinským „provokacím“.

Merkelová o krizové situaci hovořila v pondělí telefonicky i s ukrajinským prezidentem Porošenkem. Řekla mu, že její země udělá vše pro to, aby se napětí mezi Ukrajinou a Ruskem uvolnilo. „Vyjádřila znepokojení nad eskalací ruské ozbrojené agrese,“ uvedl web prezidenta Porošenka ve zprávě o telefonátu.

„Myslím si, že Angela Merkelová může být dobrou zprostředkovatelkou a budu přát její misi plný úspěch,“ komentoval zapojení Německa český prezident.

Šir sice nezpochybňuje váhu německé diplomacie, řekl však: „Klíč k řešení toho konfliktu leží na té straně, která ten konflikt rozpoutala, a to je Rusko. My tomu jako členové mezinárodního společenství můžeme výrazně napomoci, a to tím, že se budeme podílet na vytváření takových podmínek, aby se toto chování nevyplácelo. Přesně s tímto cílem byly zavedeny sankce.“

URL| <https://ct24.ceskatelevize.cz/svet/2663396-na-palube-ukrajinskych-lodi-zadrzenych-rusy-byli-kontrarozvedci>

Stejná zpráva vyšla také v dalších 2 titulech:
[ceskatelevize.cz](https://www.ceskatelevize.cz), [ceskatelevize.cz](https://www.ceskatelevize.cz)

Jak to vidí Tomáš Zima

27.11.2018 ČRo Dvojka str. 01 08:30 Jak to vidí

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

A ve studiu je právě teď se mnou rektor Univerzity Karlovy Tomáš Zima, dobrý den.

Tomáš ZIMA, rektor Univerzity Karlovy

Dobré dopoledne vám i posluchačům.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Na co se ho budu ptát? Je budova hranice pro přijetí na střední školy dobrý nápad? Má předlistopadový šéf StB debatovat na univerzitní půdě s veřejností? Jak udělat konopí dostupnější pro pacienty? A jak si vede Omán vedle svého velkého souseda, Saúdské Arábie? Dobrý poslech přeje Věra Štechrová. Hejtmani by chtěli zavést bodovou hranici pro přijetí na střední školy, takzvané cut-off score. Nyní jsou sice zkoušky jednotné, ale o bodové hranici potřebné pro přijetí rozhodují ředitelé škol. Hejtmani si od zavedení toho takzvaného cut-off score slibují méně studentů, kteří neudělají maturitu. Ministr školství Robert Plaga z hnutí ANO tento návrh zatím odmítá. Úroveň maturitního vzdělávání je podle něj nutné řešit komplexněji. Jak vy se, pane rektore, díváte na tenhle nápad, na tu bodovou hranici?

Tomáš ZIMA, rektor Univerzity Karlovy

Tak bodová hranice je jistě, jistě zajímavá myšlenka, ale také říká pan ministr Plaga, je to třeba řešit komplexně. V současné době je velký zájem, aby studenti ze základních škol odcházeli na střední školy s maturitou. A je si třeba položit otázku, zda i třeba v učňovských oborech a pro nějaké profese doopravdy ta maturita musí být, a pak je otázka, že jo, nějakých různých vstupních maturit. A určitě se domnívám, že pokud by měla být jednotná, jednotný nějaký cut-off nebo splnění minimálního počtu bodů, tak musí platit celostátně, protože pak se můžeme stát, můžeme se stát, že v současné době to dělají ředitelé škol, pak to mohou dělat jednotlivé kraje a teď si představme, že v Karlovarském kraji bude limit 25, v Ústeckém kraji 30 a v Praze 40. A teď si vezměte, že ti děti mohou různě putovat. Pokud cut-off, když jsou jednotné celostátní přijímací řízení, tak by mělo být jednotně tedy stanovena nějaká nepodkročitelná hranice. To je, to by jistě bylo spravedlivé. Na straně druhé si musí hejtmani uvědomit jednu věc, že pokud se budou nastavovat jakékoliv limity a myslím, že nějaké limity by měly být dány, tak budou zavírat třídy a možná i některé školy. A v tom je ten největší problém, protože pokud se diskutuje o kvalitě škol, tak je to dáno na jedné straně počtem zájemců, kteří chtějí tu školu dělat, a jejich možná některými, bych řekl, sny a přání, které někdy nejsou reálné z jejich jaksí kapacit, dovedností, schopností, a také tím, že pak v některém městě prostě gymnázium nebo střední školy bude poloviční nebo se zavře. Ono když se řekne cut-off a jednotný limit, který pokud by měl fungovat, tak musí být celostátní, jinak to nemá smyslu. Ale s

tím ruku v ruce jde, a na to musí být hejtmani, starostové a podobně připraveni, že to povede k zavírání tříd a zavírání někde i škol nebo jejich spojování, jo. To nejde říct, nastavíme cut-off a počet tříd bude všude stejný. To je nesmysl.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Ten hlavní argument hejtman je, že to cut-off score jaksi zvýší úroveň maturitního vzdělávání, respektive sníží se tedy počet dětí, které neudělají maturitu. Je to takhle jednoduché? Zavedeme cut-off score a budeme mít lepší úroveň maturitního vzdělávání?

Tomáš ZIMA, rektor Univerzity Karlovy

Ale takhle... takhle jednoduché to není. Přece jako musíme si říct, jestli a je to zase o nastavení limitů. Můžeme nastavit limit, že maturita bude, když někdo napíše pět vět a odpovídá jednoslovně na ty otázky. Je otázka u toho, zda je důležité, zda jestli nedat šanci více dětem, aby se rozvinuly, protože se rozhodují, když jdou na osmileté gymnázia, se rozhodují někdy v páté třídě, což je kolem věku jedenácti, dvanácti, třinácti let, když jdou na ty čtyřletá gymnázia, tak je to kolem patnácti, šestnácti a ten člověk se velmi dynamicky rozvíjí v tomto období, tak jestli nedat šanci více dětem. No, a pak neplakat. Říct, že prostě zase jsou striktně dány podmínky maturity a prostě lidi neuspějí. Tady jako je představa, že všichni musí všechno získat, že všichni všechno udělají, a nedej bože, když někdo neudělá maturitu, nedej bože, když někdo něco neudělá. Ale prostě takový je život. Jest otázkou samozřejmě spíše se podívat, a na to jsou jistě nástroje, jestli ty školy, kde je vysoká jaksi ... vysoká neúspěšnost u maturit, protože nějaké procenta určitě jsou jaksi zdravá, tak jestli to není dáno tím, že prostě ta škola bere všechny na začátku toho přijímacího řízení, které pro to prostě nemají předpoklady. Jestliže někdo má...

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Možná taky podívat se na ty...

Tomáš ZIMA, rektor Univerzity Karlovy

...čtyřky, čtyřky, pětky v páté třídě základní školy, tak predikce zase je vysoká, že asi jaksi dobře asi třeba neodmaturuje, když se, jak jsem říkal, je to velmi jaksi proces dynamický v tomto období lidského života a člověk se vyvíjí, mění své, formuje si své postoje, návyky, má řadu zálib, koníčků, které ho mohou ovlivnit. Tak zase spíš dát dětem šanci. Ale pokud nějaký limit, musí být celostátní a musí jaksi být připraveni hejtmani na to, že to tento cut-off povede k uzavírání tříd a spojování škol. A na to oni musí být jaksi politicky připraveni, že toto ustojí, protože řada těchto rozhodnutí pak ve finále končí tím, že jaksi budou zase nějaké volby, a spojovat a zavírat třídy není populární. Pokud jsem občas viděl, takže se mají dvě školy někdy spojit, tak je to celostátní téma málem na revoluci a ohrožení vzdělanosti České republiky.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Ono ty děti, které neudělají maturitu, většinou bývají právě z těch učilišť s maturitou. Ty gymnázia většinou nemají problém. Tak je otázka, jestli spíše se nezaměřit na zvýšení kvality vzdělávání, všeobecného vzdělávání právě v těch oborech s maturitou?

Tomáš ZIMA, rektor Univerzity Karlovy

Ale já si teďka kladu otázku, zda zase ta úroveň maturity má být jaksi jednotná. Přece teď se na to podívejte. Někdo studuje, chce být kuchař, vedle něj někdo chce být jaderný fyzik a my uděláme jednotnou maturitu, tak pro toho, kdo je na gymnáziu a chce být jaderným fyzikem nebo právníkem nebo lékařem a je na gymnáziu úplně s jiným prostě zaměřením vzdělávání, kde je hodně té teoretické části nebo převážně a vedle někdo, kdo chce být dobrým kuchařem, pro kterého jaksi, bych řekl, některé věci z té matematiky nebo z jiných předmětů, z biologie, chemie, fyziky jsou jaksi absolutně vzdálené, tak buďto nastavíme na ten tu úroveň těch učňáků, pak to udělají všichni a tam ti studenti se nebudou vůbec učit, protože vědí, že to zvládnou levou zadní, anebo to nastavíme na ty gymnázia, z učňáků to udělá jeden zázrakem. A já si kladu otázku, nastavme, když teda chceme mít kuchaře s maturitou a zedníka s maturitou, já bych si tedy přál hlavně, aby uměl řemeslo a budu si ho stejně tak vážít jako univerzitního profesora mého kolegy, tak šikovného zedníka nebo kuchaře, který uvaří

vynikající jídlo a vůbec mě nebude zajímat, jestli má maturitu, nebo ne, mě bude zajímat, že tu svoji profesi umí, že pro ni prostě žije a dýchá a může to být kominík, zedník, instalatér, kuchař, servírka, ale ať umí tu svoji profesi a jestli má maturitu, to doopravdy, myslím si, není důležité.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

V roce 2011 uspělo u maturity 93 procent žáků, v roce 2017 to bylo tedy 82 procent žáků. Připadá vám to číslo nějak varující? 82 procent žáků uspělo.

Tomáš ZIMA, rektor Univerzity Karlovy

Mně to připadá, že to je zase v kontextu té doby, protože všichni chtějí na střední školy, na střední školy jdou a tam samozřejmě se dostávají děti, kteří jaksí na to už z toho na té základní škole nemají a prostě nechytou, nechytou ten dech. No, tak jestliže půjdou všichni studenti základních škol na maturity, no, tak jich to neudělá 75 procent nebo 70 jich to udělá. A tady máte dvě cesty. Buď uděláte přísnější přijímající řízení, a to samozřejmě v období populační deprese, a teď jsme v období jaksí poklesu té populační vlny, tak to povede, že ty třídy a školy budete muset zavírat, anebo snížíte nároky, což je cesta do pekel.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Nemůže být ta snaha hejtmanů snížit počet dětí na středních školách s maturitou vedena i tím, že je právě nedostatek řemeslníků, dělníků a podobně, a teď je ten trend jaksí sunout děti na technické obory přímo nebo, nebo na řemesla?

Tomáš ZIMA, rektor Univerzity Karlovy

Ale, ale počkejte. To je, tady si právě trochu odporujete nebo odporujete s těmi zprávami, co říkáte. Tak mají mít na těch učňácích maturitu? A jakého úrovně? To je první otázka, která se má odpovědět, jo. A tady já si myslím, že pokud teda se řekne, a je to zase politické rozhodnutí, že teda všichni učni a všichni řemeslníci mají mít maturitu, no, tak pak to musí mít jiného jinou úroveň než prostě studenti gymnázií. To je jednoznačná věc. A pokud se hovoří o technických oborech, tak řada lidí v tomhle státě řekne, jednou větou, podporujeme technické vzdělání a potřebujeme technické vzdělávání a na straně druhé řekne, ale maturita z matematiky nesmí být, jo. To je, jako kdybyste někomu řekla, máte psát knihy, ale nesmíte se, nebude se učit český jazyk nebo cizí jazyk, jo. To prostě nejde. Pokud technické a přírodovědné obory mají mít zelenou, tak musí mít zelenou prostě výuka matematiky jakožto základu, prostě technické obory bez matematiky neuděláte. A jedna věc, která se tak jako traduje, protože pořád se týká zase ve vztahu k vysokým školám, že je málo absolventů technických škol. Z technických oborů absolventů je nejvíce, číslo jedna v absolventech českých vysokých škol na čísle jedna jsou technické obory.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Tak možná si neodporuji já, ale odporuji si ti, kteří... ti, kteří připravují...

Tomáš ZIMA, rektor Univerzity Karlovy

Ne, ti to říkají, ne, jistě, samozřejmě, jo. Prostě je to celý ten komplex.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

...školské osnovy.

Tomáš ZIMA, rektor Univerzity Karlovy

Technické obory rovná se matematika nebo zejména matematika. Omezit, když omezím samozřejmě a zreguluji ten přísun na ty střední školy, je to dáno tím, že já ty ředitele chápu. Představte si, že máte málo uchazečů, protože je málo studentů v tomto období a vy potřebujete jaksí ty třídy zaplnit, tak vezmete na některé školy, neříkám, že na všechny, kdo jde kolem. Následně když vezmete, kdo jde kolem, no, tak samozřejmě velká větší část těch lidí to neudělá, ale říkám, toto se je řada politických rozhodnutí, ale musí to jít ruku v ruce. Udělat a

myslet si, že řada hejtmanů má a hejtmanek má představu, že teda se nastaví nějaká, nějaký regulační opatření, které by mělo být na úrovni když tak deseti, dvaceti procent dolů a že to nepovede k zavírání tříd. To prostě je zase věc, která jde proti sobě.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Na debatě o listopadových událostech roku 1989 vystoupil bývalý šéf StB a také člověk, který skartoval po listopadu živé svazky StB, generál Alojz Lorenc. Na debatě ho pozval Institut komunikačních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Kromě něj byl pozván také historik Michal Macháček a jeden z tehdejších studentů Marek Wollner z České televize. Ta debata vyvolala hlasitou diskusi o tom, jestli by studentům měl předávat své poznatky tedy člověk, který byl odsouzen za zneužití svých pravomocí. Pochybnosti od samotných aktérů a lidí z publika zazněly i k tomu, jak byla ta debata vedená. Pane rektore, jak to vidíte vy? Měl, nebo neměl bývalý šéf Sfb generál Lorenc debatovat na univerzitní půdě se studenty a s veřejností?

Tomáš ZIMA, rektor Univerzity Karlovy

Já bych, já bych jenom chtěl říct jednu věc. Univerzity od středověku jsou místem setkávání různých názorů a různých lidí. A já se domnívám, že pokud má být obraz pestrý a plastický, tak i generál Lorenc a i třeba, já nevím, Milouš Jakeš nebo Lubomír Štrougal nebo někteří, nechť na tu debatě přijdou, nechť se studenti ptají. Já bych to považoval, kdyby to co by ve mně budilo, říkám, té debaty jsem se neúčastnil, byl jsem v zahraničí, jinak samozřejmě hlavní akce se odehrávaly na Albertově 17. listopadu, toto byla debata následná, to je třeba jenom taky upřesnit, a ta, ta debata, jak víte, byla pestrá. Byl tam představitel totalitního režimu totalitní tajné policie a vedle něj byl student, účastník, účastník listopadových událostí. Já na tom nevidím nic špatného. Přece nemůžeme selektovat jako ty názory. Univerzity jsou od toho, aby se tam setkávaly různé názorové proudy. Před dvěma lety jsme na univerzitní půdě měli setkání velvyslanců akreditovaných v České republice z muslimských zemí. Měl jsem spoustu připomínek, byl tam, a já jsem říkal, ne, ta debata proběhne, je to oficiální debata, můžou sem přijít lidé a přišli a projevíli svůj názor, třeba Jiří X. Doležal tam byl, stál tam s transparentem, projevil svůj názor, který měl, i pak sám napsal a zveřejnil, byl jsem tady, mohl jsem říci svůj názor, v klidu jsem demonstroval, nikdo mě prostě neohrožoval, projevil jsem se. Přece to je místo, kde se setkávají ty názory. Ať tam řekne generál Lorenc studentům, jak to viděl on, jak skartoval, jak prostě to prožíval on, ať to tam řekne student. Nelíbilo by se mi, kdyby to byla jednostranná debata, kde by se jaksi někdo jedním směrem toto mohl říkat, ale univerzity od středověku jsou tady na místo setkávání názorů a já na tom nevidím nic jaksi, jaksi negativního. Samozřejmě bylo by to asi špatné, kdyby přišel na nějakou oficiální oslavu nebo něco, ale prostě je to debata se studenty a ten názorový svět je pestrý. Prostě jsou tady lidé v České republice s různými názory, s různou svojí historií a je to třeba vidět jaksi ve velmi pestrém kontextu. Víte, mně se třeba nelíbí, že proběhnou nějaké volby nějakého orgánu a pak se řekne, že ty volby dopadly špatně. Ta demokracie je přece o tom, že nějaká většina, která je, o sobě nebo hlasuje, tak jestliže se volí třeba předseda Senátu, no, tak je zvolen předseda Senátu těmi senátory. No, může se to někomu líbit, nebo nelíbit, ale neznamená, že ta volba je špatná.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Pak se nabízí otázka, jaká je pro studenty hodnota výpovědi takového člověka, který tu svou roli v tom režimu bagatelizuje, říká na těch debatách, že vlastně nic neudělal, mluví o sobě jako o reformátorovi, kterým nebyl.

Tomáš ZIMA, rektor Univerzity Karlovy

Ale já, podívejte se, těch besed se koná v České republice spousta i samozřejmě na Univerzitě Karlově. Ale ať si ten člověk udělá obrázek na základě prostě... Dříve byla doba, že se mohly číst jenom, zavíraly se jedny knihy, že jo, v jednom období se knihy pářily, pak se skartoval, že jo, Samizdat a někteří autoři prostě do české, do socialistického Československa nemohli, tak teďka přece nebudme na stejné straně barikády. Studenti, ale i účastníci té debaty jsou přece moudří lidé a nechť si dotyčný udělá obrázek z toho, co prostě jaksi představitel tajné policie StB bude říkat. No, to všichni říkají, všichni zločinci říkají, že jsou nevinní. Já jsem ještě neviděl zločince, který by říkal, jako já jsem jako hodnej, já jsem tady to spáchal a prostě zavřete mě, až zčernám, jo. Tak jako to si přece může, musí udělat každý obrázek sám, že jo, z různých reportáží, od toho jsou i třeba veřejnoprávní média, že jako je Český rozhlas, Česká televize, kteří mají ukazovat ten svět jaksi plasticky, aby si ten občan mohl udělat na základě informací nějakou svoji analýzu a ne jaksi už ho nějakým způsobem jaksi směřovat.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Pak je tu otázka o formátu debaty, jestli pak tedy ten formát byl zvolen správně, když moderátor říká, že pan Lorenc je tam pozván, aby hledal pravdu o listopadu 89. Přitom je to člověk, který má mnoho důvodů naopak mlžít a překrucovat události tak, aby se obhájil.

Tomáš ZIMA, rektor Univerzity Karlovy

Ale tak jako hledání pravdy je úkolem historiků a ta pravda není...

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

No, právě.

Tomáš ZIMA, rektor Univerzity Karlovy

...není jednoduchá. Víte, já vám třeba můžu uvést, teďka my glorifikujeme, glorifikujeme Karla IV., jo, ale třeba je si třeba uvědomit, že třeba jaksi lehce zavřel oči v Norimberku a tam byly docela velké židovské pogromy, které možná třeba deset let potom jaksi vyvolávaly silné emoce.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Ale zavírat oči a aktivně se podílet na, to je rozdíl.

Tomáš ZIMA, rektor Univerzity Karlovy

No, víte, když jako někomu řeknete, že můžete to tam vypálit a vlastně vy nikoho nepotrestáte, tak je to taková jaksi generální pardon, jo. Ale já říkám, prostě univerzity jsou od toho, aby se střetávaly tam názory, aby prostě byly vyslechnuty všechny strany. A říkám, takovýhle debat bylo. Byla taková debata o, o arménské genocidě, kde třeba vystoupil turecký velvyslanec, jo. Prostě umožníme lidem, aby vyslechli různé názory a mohli si utvořit obrázek. Já předpokládám, že soudný člověk jaksi nemůže vidět, že představitel, vysoký představitel Státní bezpečnosti, že jo, a té, bych řekl, té hlavní složky, protože zase státní bezpečnost byla jaksi různá, ale boj s vnitřním nepřítelem, což byli lidé, kteří měli jiný názor, než byl oficiální, že přece nebude beránek, jako to je pak už problém s tím člověkem, který by si toto myslel.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Léčebné konopí by mělo být dostupnější, shodla se na tom vláda, zůstává otázka, jak to udělat. Podle ministerstva zdravotnictví jsou možnosti dvě, státní dotace nebo úhrada ze strany zdravotních pojišťoven. Piráti navrhuji zlegalizovat pěstování konopí pro samoléčbu. Pane rektore, znamená to, že jsme se u nás dostali opravdu tedy tak daleko, že uznáváme, že konopí u některých diagnóz opravdu pomáhá a někdy je to dokonce i jediná věc, která pomáhá?

Tomáš ZIMA, rektor Univerzity Karlovy

Tak je třeba říci, že léčebné konopí není lék, který by vyléčil nějakou nemoc. To zatím není...

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Tlumí symptomy.

Tomáš ZIMA, rektor Univerzity Karlovy

Může, léčebné konopí může u některých případech odstranit nějaké komplikace, jako jsou bolesti, jako je třeba nechutenství a podobně. Je si samozřejmě třeba uvědomit, že i to konopí, i když ta, ten vývoj závislosti je relativně nízký a ta doba je dlouhá, ale je si třeba uvědomit, že je to návyková látka, která po určité době vyvolává závislost a prostě zvyšujete si tu dávku, aby ten účinek byl stejný. To samozřejmě je. Je to

samozřejmě, bych řekl, z těch drog droga relativně dlouhodobá, dlouhodobějšího účinku. Ale o tom, že by to mělo být, o tom a ty poznatky, které přicházejí ze světa, prokazují, že v některých těch oblastech a diagnózách by toto mělo být jaksi v tom portfoliu léků. Na straně druhé je třeba říci, že ne všechny léky, které pomáhají a které jsou na trhu, jsou plně hrazené nebo jsou prostě dostupné a je to vždycky otázka té, té modality. Já si myslím, že pokud má a má to být léčebné konopí a má to být tedy jako, řeknu, lék pod státním dozorem, to znamená Státním úřadem pro kontrolu léčiv a speciální jednotkou, která se věnuje tomu konopí, tak pak je otázka buď tedy nějaké subvence na to a jaksi umožnit, aby to bylo srovnatelná ta cena toho léku s některými analgetiky, která jsou, částečně třeba hrazeno ze zdravotního pojištění pro vybrané diagnózy, to je třeba říci, pro vybrané diagnózy může to být hrazeno, a to byl i závěr komise, kterou jsem před řadou let vedl. Umožněme tady, aby to konopí bylo pod státním dozorem jaksi produkováno, až to bude, ať se tady lékaři někteří naučí toto preskribovat, ať je to prostě preparát, jak se říká, na receptu s pruhem, to znamená regulovaný jako opiáty, a následně můžeme debatovat s vývojem času u některé diagnózy a některé stavy, kde může být otevřena debata o úhradě. To, aby si někdo pěstoval konopí doma sám, nevidím jako vhodnou cestu, a to z důvodu jednoho. Buď řekneme, že to je lék, pak to má mít nějaké parametry léku, anebo je to bylinka, kterou si někdo prostě vaří čaj. Někdo si pěstuje meduňku, vaří si z toho čaj, ale nemůže chtít pak od tom tvrdit, že je to lék, jo. Takže to jsou dva pohledy. Když je to lék, tak musí být standardizován. A teď si řekněme, tady se řekne konopí. Ale to konopí je celá řada druhů, která má různé složení těch kanabinoidů, které v té, v té rostlince jsou, takže ono je třeba sledovat i tu, i ty poměry těch jednotlivých molekul v té rostlině, a to si myslím, ten dotyčný někde na zahrádce...

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Těžko...

Tomáš ZIMA, rektor Univerzity Karlovy

...těžko rozpozná. Jinak z hlediska, aby bylo taky zřetelné, z hlediska jako zákroků policie proti tomu, a náš zákon je velmi liberální, protože u nás je možno držení drogy nebo těchto látek v množství pro osobní potřebu, tedy v množství malém, tak je velmi liberální z hlediska Evropy, to v řadě zemí je jaksi zakázáno i to malé množství, tak já si myslím, že není potřeba úpravy v této legislativě. Zase politické rozhodnutí, jestli řekneme ano, budeme prodávat poskytovat léčebné konopí pro vybrané diagnózy, a pak ta cena by měla být srovnána na cenu třeba těch analgetik nebo nějakých léků pro ty podobné skupiny.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Ještě jedna věc. Vy jste byl, pane rektore, nedávno v Ománu, vlastně jste se teď vrátil, který sousedí se Saúdskou Arábií. Ta má teď co dělat s vysvětlováním vraždy novináře Chášukdzího v Turecku. Mluví se, informuje se v Ománu o téhle vraždě?

Tomáš ZIMA, rektor Univerzity Karlovy

Tak Omán je, bych řekl, velmi otevřená země, která za posledních 48 let prodělala dramatickou změnu. Byl jsem tam zrovna v dobách, v době jaksi oslav čtyřicátého osmého výročí vlády sultána Kábúse, který, který tu zemi vlastně z totální izolace a devadesáti pětiprocentní negramotnosti dovedl k velmi prosperující zemi, kde je velmi bezpečno, s rozvinutou infrastrukturou, s dobrou tedy státní univerzitou, která kontinuálně roste, se zájmem vzniku dalších, dalších veřejných univerzit. A takže tam na straně jedné toto jaksi proběhlo. Ale to, co tam, bych řekl, více jaksi tíží a o čem se vůbec paradoxně nehovoří, co tíží lidé jaksi v Ománu, je problém Jemenu. Víte, tady média jsou, já vím, že to je strašné, když se ztratí jeden lidský život, a ještě tedy tak brutálním způsobem, jak jsme se dozvěděli z médií, ale já chci říci, že válka v Jemenu si za posledních několik let vyžádala 80 tisíc dětí, 80 tisíc dětí.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Jenom dětí. Nemluvíme o dospělých.

Tomáš ZIMA, rektor Univerzity Karlovy

Za několik let. Je tam několik milionů lidí ohroženo těžkým hladomorem a o tom média jaksi mlčí.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Jak se k tomu Omán staví?

Tomáš ZIMA, rektor Univerzity Karlovy

No, tak samozřejmě jsou tam lidé, kteří má...

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Pomáhá?

Tomáš ZIMA, rektor Univerzity Karlovy

...kteří mají, je to také země, se kterou Omán sousedí, vyvíjí tam samozřejmě nějaké úsilí k urovnání tohoto konfliktu, který je vlastně mezi šíity a sunnity, kde probíhá prostě válka všemi způsoby. Uvedu jeden příklad. V této oblasti roste, roste strom kadidel, kadidlovník, ze kterého se získává tedy kadidlo, který tam roste, po staletí tyto stromy, ze kterých se toto získává v Ománu a právě v Jemenu, to byli hlavní vlastně dodavatelé na ten trh, no, a třeba vzájemně ty kmeny si tento zdroj obživy pro tu rodinu v té poušti si je vzájemně třeba kácí, takže stromy, které tam rostou sto let, jsou prostě teďka pokáceny, jenom aby ta jiná rodina, jiná, jiný prostě klan neměl svůj zdroj obživy pro dále. Takže a jsou tam prostě stovky tisíc lidí, možná i miliony ohroženy hladomorem a o tom se de facto nemluví.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Říká na závěr pořadu Jak to vidí rektor Karlovy Univerzity Tomáš Zima. Já vám děkuji, že jste přišel, na slyšenou.

Tomáš ZIMA, rektor Univerzity Karlovy

Děkuji vám a hezký den vám i posluchačům.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

A hezký poslech dalších pořadů přeje Věra Štechrová.

Michal Klíma: Hanba těm, kteří pozvali generála Lorence na akademickou půdu

28.11.2018 forum24.cz str. 00

Debata na **FSV UK**, které se účastnil Alojz Lorenc / FOTO: Petr Blažek

Redakce deníku FORUM 24 obdržela od mediálního manažera a novináře Michala Klímy otevřený dopis, kterým reaguje na přítomnost vrcholného představitele potlačovacího aparátu komunistického režimu generála Alojze Lorence na diskusi se studenty Univerzity Karlovy. Zde je znění dopisu:

Otevřený dopis děkance **Fakulty sociálních věd** University Karlovy

Vážená paní děkanko, na Vaší fakultě nedávno se studenty diskutoval generál Alojz Lorenc. Během komunistické diktatury byl generál Lorenc vlivnou osobou. Řídil Státní bezpečnost. Tu, která pronásledovala lidi s odlišným názorem, než byl ten povolený komunistickou stranou. Bez násilí tajné policie by režim nemohl existovat. Instrukce nedostávala jen od českých komunistů ale i přímo od KGB z Moskvy. Mezi prostředky práce příslušníků StB patřily nelegální odposlechy, nezákonné sledování, tajné otírání pošty. Ty, kteří se jim dostali do rukou, týrali a nutili je, aby se přiznali k činům, kterých se nedopustili.

Nesměl jsem, vážená paní děkanko, vystudovat humanitní obor, protože Státní bezpečnost hlídala, aby se dětem těch, které pronásledovala, nedostalo takového vzdělání. Nejsem tedy vybaven k teoretické diskusi s vámi, ale snad se shodneme, že studium by mělo sloužit především k odhalování pravdy. Pomůže hledání pravdy generál Lorenc? Je snad ochoten podělit se s vašimi studenty o informace, jak fungovala organizace, kterou řídil? Jak pronásledovala nevinné občany, jak je vyhazovala z práce, zavírala do vězení a vydíráním získávala ke spolupráci? Jistěže ne. Víme přece, že činnost komunistické tajné policie relativizuje, popírá její zločiny a dokonce ji obhajuje. Diskuse s ním je z vědeckého pohledu bezcenná a z mravního pohledu vadná. Je urážkou nevinných obětí komunistické zvěle. Hanba těm, kteří generála Lorence na akademickou půdu pozvali. Michal KlímaAutor je novinář a manažer.
Text byl psán pro Deník, který jej ale odmítl zveřejnit.

URL| <http://forum24.cz/hanba-tem-kteri-pozvali-generalal-lorence-na-akademickou-pudu/>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
forum24.cz

Otevřený dopis děkance o nepřijatelnosti diskuzí s šéfem StB

28.11.2018 forum24.cz str. 00

Debata na **FSV UK**, které se účastnil Alojz Lorenc / FOTO: Petr Blažek

Redakce deníku FORUM 24 obdržela od mediálního manažera a novináře Michala Klímy otevřený dopis, kterým reaguje na přítomnost vrcholného představitele potlačovacího aparátu komunistického režimu generála Aloje Lorence na diskusi se studenty Univerzity Karlovy. Zde je znění dopisu:

Otevřený dopis děkance **Fakulty sociálních věd** University Karlovy

Vážená paní děkanko, na Vaší fakultě nedávno se studenty diskutoval generál Alojz Lorenc. Během komunistické diktatury byl generál Lorenc vlivnou osobou. Řídil Státní bezpečnost. Tu, která pronásledovala lidi s odlišným názorem, než byl ten povolený komunistickou stranou. Bez násilí tajné policie by režim nemohl existovat. Instrukce nedostávala jen od českých komunistů ale i přímo od KGB z Moskvy. Mezi prostředky práce příslušníků StB patřily nelegální odposlechy, nezákonné sledování, tajné otvírání pošty. Ty, kteří se jim dostali do rukou, týrali a nutili je, aby se přiznali k činům, kterých se nedopustili.

Nesměl jsem, vážená paní děkanko, vystudovat humanitní obor, protože Státní bezpečnost hlídala, aby se dětem těch, které pronásledovala, nedostalo takového vzdělání. Nejsem tedy vybaven k teoretické diskusi s vámi, ale snad se shodneme, že studium by mělo sloužit především k odhalování pravdy. Pomůže hledání pravdy generál Lorenc? Je snad ochoten podělit se s vašimi studenty o informace, jak fungovala organizace, kterou řídil? Jak pronásledovala nevinné občany, jak je vyhazovala z práce, zavírala do vězení a vydíráním získávala ke spolupráci? Jistěže ne. Víme přece, že činnost komunistické tajné policie relativizuje, popírá její zločiny a dokonce ji obhajuje. Diskuse s ním je z vědeckého pohledu bezcenná a z mravního pohledu vadná. Je urážkou nevinných obětí komunistické zvěle. Hanba těm, kteří generála Lorence na akademickou půdu pozvali. Michal KlímaAutor je novinář a manažer. Text byl psán pro Deník, který jej ale odmítl zveřejnit.

URL| <http://forum24.cz/otevreny-dopis-dekance-o-neprijatelnosti-diskuzi-s-sefem-stb/>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
forum24.cz

Proč byl umlčen generál Lorenc?

28.11.2018 vlasteneckenoviny.cz str. 00

Ivana Haslingerová

Nebývá zvykem, aby se kolem akademických debat vyvolala hysterie a spustila se široká celospolečenská diskuse. Přesto se tak stalo, neboť do veřejné debaty se na půdě **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy zapojil také generál Alojz Lorenc, předlistopadový šéf Státní bezpečnosti a první náměstek federálního ministra vnitra Československé socialistické republiky.

Kde jinde mají mít lidé různých názorových směrů, včetně těch kontroverzních, možnost hájit své pozice a pravdy, než-li právě na akademické půdě. Někdy se o ní hovoří jako o jistém ekvivalentu posvátné nedotknutelné půdy, a to i jako výsady z hlediska práva.

The media could not be loaded, either because the server or network failed or because the format is not supported.

Zajímavé je, že nejvíce účast generála Lorence vadí těm, kteří se sami zaklínají slovy svoboda a demokracie. Jenže se svobodou a demokracií se to má následovně: Buďto zde jsou a vztahují se na všechny, nebo zde nejsou a jejich výhod nepoživá nikdo. Takže, jak je to s těmi samozvanými ochránci demokracie libujícími si v zákazech a příkazech?

Zastíraným faktem bude, že se mnohý havlistům nelíbí názory generála Lorence odhalující pravdu o falešné ikoně jménem Václav Havel. Např. v roce 2014 na adresu velkého lžihumanisty prohlásil v deníku Aha následující:

„V srpnu 1989 jsme vyvinuli obrovské vlivové působení na Václava Havla, že se sám aktivně zapojil do utlumení akce 21. srpna. Přispěl k tomu, že akce skončila prakticky fiaskem. Všechny vznikající skupiny byly výrazně infiltrované. StB byla úplně, úplně informovaná o vývoji těchto hnutí.“

URL| <http://www.vlasteneckenoviny.cz/?p=211493>

Proč byl umlčen generál Lorenc?

28.11.2018 pravdive.eu str. 00

Jan Kopal, Ivana Haslingerová

Nebývá zvykem, aby se kolem akademických debat vyvolala hysterie a spustila se široká celospolečenská diskuse. Přesto se tak stalo, neboť do veřejné debaty se na půdě **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy zapojil také generál Alojz Lorenc, předlistopadový šéf Státní bezpečnosti a první náměstek federálního ministra vnitra Československé socialistické republiky.

Jan Kopal / foto: Ivana Haslingerová

Kde jinde mají mít lidé různých názorových směrů, včetně těch kontroverzních, možnost hájit své pozice a pravdy, než-li právě na akademické půdě. Někdy se o ní hovoří jako o jistém ekvivalentu posvátné nedotknutelné půdy, a to i jako výsady z hlediska práva.

Zajímavé je, že nejvíce účast generála Lorence vadí těm, kteří se sami zaklínají slovy svoboda a demokracie. Jenže se svobodou a demokracií se to má následovně: Buďto zde jsou a vztahují se na všechny, nebo zde nejsou a jejich výhod nepoživá nikdo. Takže, jak je to s těmi samozvanými ochránci demokracie libujícími si v zákazech a příkazech?

Zastíraným faktem bude, že se mnohý havlistům nelíbí názory generála Lorence odhalující pravdu o falešné ikoně jménem Václav Havel. Např. v roce 2014 na adresu velkého lžihumanisty prohlásil v deníku Aha následující:

„V srpnu 1989 jsme vyvinuli obrovské vlivové působení na Václava Havla, že se sám aktivně zapojil do utlumení akce 21. srpna. Přispěl k tomu, že akce skončila prakticky fiaskem. Všechny vznikající skupiny byly výrazně infiltrované. StB byla úplně, úplně informovaná o vývoji těchto hnutí.“

Z výše uvedeného je jasné, že pokřik kolem generála Lorence je motivován zcela pragmatickou obavou, aby generál Lorenc nevyjevil další skutečnosti demaskující vybájenou legendu a revoluční aureolu Václava Havla. Jenže soud historie je neúprosný a pravda většinou nakonec vypluje veřejně napovrch. A onen okamžik se nezadržitelně blíží.

Patří generál StB Alojz Lorenz na universitní půdu?

28.11.2018 pravvyprostor.cz str. 00

Alois Grebeníček

Děkanka **Fakulty sociálních věd** Alice Němcová Tejkalová pozvala při příležitosti výročí listopadových událostí k diskusi šéfa Státní bezpečnosti. Už jsme opravdu v Absurdistanu?

Jak se dalo předpokládat, generál Lorenz v této diskusi relativizoval svůj podíl na činnosti Státní bezpečnosti, údajně o spoustě věcí nevěděl, minulý režim nebyl špatný atd. Vyhnul se odpovědi, jak to bylo se skartací dokumentů StB, jaká byla ingerence sovětské KGB atd.

Už samotná účast podobných jedinců ve veřejnoprávním prostoru je problematická. Je to na stejné úrovni jako hypotetická účast šéfa gestapa Heinricha Himmlera (pokud by se neotrávil po svém zatčení) na konferenci vězňů, přeživších koncentračních táborů. Měřítka je jiné, princip je však stejný. Opravdu je správné umožnit těmto zločincům (kteří samozřejmě nikdy nikoho nezabili, nikoho netloukli a na nikoho nekřičeli), aby mohli své lži veřejně prezentovat?

Státní bezpečnost byl represivní aparát, jehož jedna složka pro boj s vnitřním nepřítelem byla známa všem, kteří měli na stav společnosti a její směřování jiný názor než komunistické vedení země. Výsledkem činnosti StB byli mrtví jedinci, stovky zatčených a uvězněných, desítky vyštvaných ze země, tisíce potomků "závadových" lidí, kteří se mohli místo vysokých škol realizovat maximálně v geodetických službách. Dodnes žijí svědci, kteří měli s touto organizací bolestné zkušenosti.

Opět se společnost potýká s nedostatkem sebereflexe. Po pádu komunistického vedení nebyl nikdo potrestán za všechny ohavnosti, které tento režim napáchal. Miroslav Štěpán si odseděl 2 roky, několik příslušníků StB, kteří byli usvědčeni svými oběťmi, dostali jen směšné tresty nebo byli pro dlouhý odstup od svých činů amnestováni.

V těchto lidech (a nejspíše i v jejich rodinném okolí) zůstává přesvědčení, že se až toho tolik nestalo.

Koneckonců pěkná pense za dlouholetou službu vlasti to jen potvrzuje. Pan Ondráček starší – otec současného poslance za KSČM a nositele vyznamenání od Svazu bojovníků za svobodu – chtěl Prahu obehnat ostnatým drátem a vychcípát. Lze s úspěchem předpokládat, že podobný názor má dost lidí tohoto "zvláštního ražení". Teď jim přijde naprosto normální, že jejich bývalý šéf svobodně vystupuje na půdě Alma mater.

V jiných lidech – těch, kteří byli uvězněni, mláceni, vyváženi za město v zimě jen v lehkém oblečení, lidech, kteří byli násilím deportováni za hranice vlasti, lidech, kterým bylo vyhrožováno odebráním dětí, dalším, kterým režim zařídil skvělou životní perspektivu v kotelnách atd. zůstává vedle nízké pense (vždyť nepracovali pro blaho země, že) i pachůť hnusu v ústech, že podobné kreatury mohou klidně žít a dokonce své lži a apologeti režimu pronášet zcela bez uzardění a bez slova omluvy.

Odpověď na otázku v úvodu článku je jasné ne. Pokud byl režim natolik slabý, že se nedokázal s podobnými zločinci vyrovnat soudně tak, jak by bylo záhodno v každé normální společnosti, měli by kompetentní lidé na čele fakult či jiných vzdělávacích institucí mít natolik pevné morální zásady, aby je zcela eliminovali z veřejné scény a ještě deklarovali své pohrdání podobnými charaktery. Vždyť jde o pedagogy, od nichž se mladá generaci učí ujasňovat si své postoje.

Opravdu není demokratické, že ve veřejném prostoru bude mluvit sadistický bachař Alois Grebeníček a jeho oběť, každý po 5 minutách.

Patří generál StB Alojz Lorenz na universitní půdu?

28.11.2018 pravdive.eu str. 00

COM Ptá se jistě celá nekomunistická část společnosti v souvislosti s jeho besedou se studenty, na kterou byl pozván. Stejně tak se ptá i na svém blogu publicista Tomáš Vodvářka. Zde je jeho odpověď:

Děkanka **Fakulty sociálních věd** Alice Němcová Tejkalová pozvala při příležitosti výročí listopadových událostí k diskusi šéfa Státní bezpečnosti. Už jsme opravdu v Absurdistanu?

Jak se dalo předpokládat, generál Lorenc v této diskusi relativizoval svůj podíl na činnosti Státní bezpečnosti, údajně o spoustě věcí nevěděl, minulý režim nebyl špatný atd. Vyhnul se odpovědi, jak to bylo se skartací dokumentů StB, jaká byla ingerence sovětské KGB atd.

Už samotná účast podobných jedinců ve veřejnoprávním prostoru je problematická. Je to na stejné úrovni jako hypotetická účast šéfa gestapa Heinricha Himmlera (pokud by se neotrávil po svém zatčení) na konferenci vězňů, přeživších koncentrační tábory. Měřítka je jiné, princip je však stejný. Opravdu je správné umožnit těmto zločincům (kteří samozřejmě nikdy nikoho nezabili, nikoho netloukli a na nikoho nekřičeli), aby mohli své lži veřejně prezentovat?

Státní bezpečnost byl represivní aparát, jehož jedna složka pro boj s vnitřním nepřítelem byla známa všem, kteří měli na stav společnosti a její směřování jiný názor než komunistické vedení země. Výsledkem činnosti StB byli mrtví jedinci, stovky zatčených a uvězněných, desítky vyštvaných ze země, tisíce potomků "závadových" lidí, kteří se mohli místo vysokých škol realizovat maximálně v geodetických službách. Dodnes žijí svědci, kteří měli s touto organizací bolestné zkušenosti.

Opět se společnost potýká s nedostatkem sebereflexe. Po pádu komunistického vedení nebyl nikdo potrestán za všechny ohavnosti, které tento režim napáchal. Miroslav Štěpán si odseděl 2 roky, několik příslušníků StB, kteří byli usvědčeni svými oběťmi, dostali jen směšné tresty nebo byli pro dlouhý odstup od svých činů amnestováni.

V těchto lidech (a nejspíše i v jejich rodinném okolí) zůstává přesvědčení, že se až toho tolik nestalo. Koneckonců pěkná pense za dlouholetou službu vlasti to jen potvrzuje. Pan Ondráček starší – otec současného poslance za KSČM a nositele vyznamenání od Svazu bojovníků za svobodu – chtěl Prahu obehnat ostnatým drátem a vychcípát. Lze s úspěchem předpokládat, že podobný názor má dost lidí tohoto "zvláštního ražení". Teď jim přijde naprosto normální, že jejich bývalý šéf svobodně vystupuje na půdě Alma mater.

V jiných lidech – těch, kteří byli uvězněni, mláceni, vyváženi za město v zimě jen v lehkém oblečení, lidech, kteří byli násilím deportováni za hranice vlasti, lidech, kterým bylo vyhrožováno odebráním dětí, dalším, kterým režim zařídil skvělou životní perspektivu v kotelnách atd. zůstává vedle nízké pense (vždyť nepracovali pro blaho země, že) i pachůť hnusu v ústech, že podobné kreatury mohou klidně žít a dokonce své lži a apologeti režimu pronášet zcela bez uzardění a bez slova omluvy.

Odpověď na otázku v úvodu článku je jasné ne. P okud byl režim natolik slabý, že se nedokázal s podobnými zločinci vyrovnat soudně tak, jak by bylo záhodno v každé normální společnosti, měli by kompetentní lidé na čele fakult či jiných vzdělávacích institucí mít natolik pevné morální zásady, aby je zcela eliminovali z veřejné scény a ještě deklarovali své pohrdání podobnými charaktery. Vždyť jde o pedagogy, od nichž se mladá generaci učí ujasňovat si své postoje.

Opravdu není demokratické, že ve veřejném prostoru bude mluvit sadistický bachař Alois Grebeníček a jeho oběť, každý po 5 minutách.

Zdroj

URL| <http://pravdive.eu/news/77148/patri-general-stb-alojz-lorenz-na-universitni-pudu>

Psychologie NA TALÍŘI

28.11.2018 Psychologie dnes str. 35 Životní styl

Prosinec je měsícem bezinek

Na konci roku je to s květožroutstvím už marné, takže nezbyvá než se stáhnout domů do křesla a věnovat se usrkávání teplých nápojů a vyprávění pověstí.

Keřem prosince je černý bez (*Sambucus nigra*). Podle keltského dělení roku je tato rostlina představitelem třináctého měsíce, jehož vrcholem je logicky zimní slunovrat. Uchovává si své plody až do tohoto období. Moc už jich na keřích není, a tudíž jsou vzácné. Kelťové je sbírali a kvasili z nich víno. A protože to byl drahý nápoj,

byl vyhrazen druidům – keltské duchovní nobilitě. V literatuře je označován jako „věštecké víno“. Proč, to se můžeme jenom dohadovat. Podle současných výzkumů bobule posilují nervy a stimulují imunitní systém. Ty věštecké vlastnosti mohl jednoduše dodávat alkohol v epoše, kdy jeho konzumace nebyla zdaleka tak rozšířená.

V době, na niž máme písemné vzpomínky, se bezinkové bobule používaly na přípravu různých lektvarů, polévek nebo kaší.

Intuitivně tak byl doplňován vitamin C, na nějž je bez velmi bohatý. Ty nejmodernější výzkumy dokonce doporučují bez jako podpůrný prostředek při léčbě rakoviny, protože vysoký obsah modrého barviva pozitivně ovlivňuje dýchání buněk.

A teď ještě pár drobností o mytologii stromu. Keř dobře propojuje svět živých a mrtvých v opačných datech kalendáře. Třesením jeho bílých květů roztoužené dívky vábily své protějšky na konci května veršičky: „Třesu, třesu bez... kde můj milý dnes.“ Ale kořeny míří do podsvětí, kde vládne paní Holle. Germánská postava se objevuje třeba v pohádkách bratří Grimmů, kde sype z peřiny sních, ale i v německém názvu keře Hollunder. Bez miluje lidskou blízkost, což má mnoho mytologických vysvětlení, ale svou roli hraje i racionální skutečnost, že vyhledává dusíkem bohaté půdy, tedy hnojiště. V různých částech Evropy se pod jeho kořeny ukládaly různé „nemocné předměty“ – obvazy, dobytčí placenta, voda z mytí dětí a podobně, aby se upokojily potřeby skřítků, kteří pod ním přebývají, a oni nechali živé na pokoji.

Z bezinkových bobulí se dají připravovat likéry macerací v alkoholu, sirupy, marmelády i jejich slané variace podobné hořčici. Sušené plody se dávají do čajů. V prosinci, kdy jsou plody přemrzlé, mají vysoký obsah cukru.

Jana Vlková vystudovala ekologii na Přírodovědecké fakultě UK a **Fakultu sociálních věd** tamtéž. S humorem se představuje jako expertka na jedlé kvítí a býlí. Pořádá přednášky o jedlých květech i semináře v přírodě. Více na www.kytkykjidlu.cz.

POLÉVKA JIN-JANG

Pro 4 osoby:

Na obě polévky - 2 větší cibule - 4 střední brambory -2 lžíce přepuštěného másla - 1 litr vývaru - sůl, pokud není vývar slaný - 300 g červené řepy - 300 g mrkve - 1 lžička mleté kurkumy - 1 lžička zázvoru -dýňový olej na pokapání - po květu slézu maurského a měsíčku lékařského na každý talíř

Postup:

- Cibuli oloupejte a nakrájejte nadrobno. Brambory oloupejte a nakrájejte na kostičky.
- Ve dvou hrncích rozpustěte vždy lžíci másla, přidejte polovinu cibule a nechte ji zesklivatět. Pak do nich rozdělte brambory a krátce orestujte. Zalijte vždy polovinu vývaru, případně osolte a vařte, až budou brambory měkké.
- Řepu oloupejte, nakrájejte na plátky a přidejte do jednoho hrnce polévky. Mrkev očistěte, nakrájejte na hrubá kolečka a přidejte do druhého hrnce. (Řepa se obvykle vaří déle, může být nakrájená na menší kousky.)
- Když jsou obě polévky uvařené, do mrkvové přidejte kurkumu a do řepné zázvor. Každou polévku zvlášť rozmixujte.
- Nalijte opatrně do talířů, vždy ze strany, aby se polévky nespojily. Protáhněte nožem ústřední křivku. Ozdobte dýňovým olejem, naaranžujte květy a podávejte.

Kniha Kytka k jídlu v receptech i herbáři přináší popis a ilustrace 40 nových druhů a téměř sto receptů na 60 fotografiích, které jsou prostě „k sežrání“.

Foto autor| Foto: Aleksandra Chytra

ČNB a zvyšování úroků. Případ kontrariánské Goldman Sachs

28.11.2018 roklen24.cz str. 00

Jaroslav Průcha

Tagy: RoklenFx, forex, fx, koruna, euro, dolar, EURCZK, EURUSD, USDCZK, Goldman Sachs

Slabá koruna přiměla mnoho analytiků k tomu, aby upravili své výhledy na růst úrokových sazeb v příštím roce. Podle analytického týmu Goldman Sachs ale mohou být tato očekávání přehnaná. Česká národní banka dle Goldmanů zvýší v prvním čtvrtletí roku 2019 sazby ještě jednou, pak by mohlo následovat delší období "beze změny". Na rozdíl od dalších analytiků, kteří v příštím roce předpovídají dva nebo tři "hiky". Investoři na peněžním trhu pak jeden nebo dva.

"Naše výhledy na korunu jsou mírně holubičí," uvedl pro agenturu Bloomberg ekonom Goldman Sachs Kevin Daly. "Očekáváme pokračování zpomalování českého růstu, na což bude mít vliv významné zprůsnění finančních podmínek a slabší zahraniční poptávka," dodal.

Kevin Daly souhlasí s ostatními prognózami, podle nichž bude koruna zaostávat za v posilování oproti prognóze ČNB, a to o zhruba šest procent.

Koruna se včera vůči euru obchodovala bez výraznějších změn nad hranicí 25,90 EURCZK, proti dolaru oslabovala nad úroveň 22,90 USDCZK. Dnešek je opět bez zpráv z domácí ekonomiky Česká měna se v online směnárně RoklenFx aktuálně obchoduje za středový kurz 25,96 EURCZK. Dle naší predikce by se kurz vůči euru měl držet v rozmezí 25,87 až 25,95 EURCZK, ve dvojici s dolarem zase od 22,77 až 22,98 USDCZK.*

Dolar se včera vůči koši hlavním měn dostal na dvoutýdenní maximum. Reagoval na výrok zástupce šéfa Fedu Richarda Claridy. Ten podpořil další zvyšování úrokových sazeb. Dnes se čeká na proslav samotného šéfa Fedu Jeroma Powella v New Yorku.

Z makrodat byl dnes již zveřejněn GfK průzkum spotřebitelské důvěry, za prosinec klesl na 10,4 bodu z listopadových 10,6 bodu, když trh čekal pokles na 10,5 bodu.

Hlavním očekávaným číslem je dnes americký HDP za 3. čtvrtletí. Největší ekonomika světa by měla růst o analýzovaných 3,5 procenta. V USA bude zveřejněna také osobní spotřeba za třetí kvartál, velkoobchodní zásoby za říjen a také prodeje nových domů za říjen, které by měly růst o čtyři procenta po poklesu o 5,5 procenta v září.

Aktuálně se dolar vůči euru v online směnárně RoklenFx obchoduje za středový kurz 1,1289 EURUSD, dolarový index se pak nachází na hodnotě 97,40 bodu. Během dne by se kurz EURUSD měl pohybovat v rozmezí od 1,1276 do 1,1387 EURUSD.*

*Průměrný nominální kurz, zveřejňovaný ECB, bude dle použitých modelů s vysokou pravděpodobností ve zmíněném intervalu. Predikce měnových kurzů jsou založeny na modelu časových řad, který zohledňuje předchozí hodnotu kurzu i jeho minulou volatilitu. K přesnějšímu určení budoucí volatility je do modelu navíc zakomponován faktor zveřejňování makroekonomických dat. Model je tak schopen určit, kdy lze očekávat zvýšenou či sníženou volatilitu směnného kurzu.

Disclaimer: Tento článek má pouze informativní charakter a neslouží jako investiční doporučení dle zákona č. 256/2004 Sb. o podnikání na kapitálovém trhu. Při zpracování tohoto článku autor vycházel z veřejně dostupných zdrojů. Za případné chyby v textu nebo v datech nenesou společností Roklen Holding a.s. ani Roklen360 a.s. zodpovědnost.

Vystudoval mediální studia na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Pracoval v ekonomické a centrální redakci ČTK jako subeditor, později jako zpravodaj se zaměřením na energetiku. Jako šéfredaktor vedl zpravodajský server iUHLI.cz, který se zaměřoval na hnědouhelný sektor a energetiku. Je šéfredaktorem ekonomického a investičního portálu Roklen24.cz.

URL| <https://roklen24.cz/a/STxre/cnb-a-zvysovani-uroku-pripad-kontrarianske-goldman-sachs>

Děti žijící v chudobě. Problémem jsou ubytovny, drogy i exekuce

28.11.2018 halonoviny.cz str. 00

Monika Hoření

Ilustrační FOTO - Pixabay

Několik tisíc dětí v ČR je v exekuci. Často jde o děti z chudých poměrů, jejichž rodiče mají sami zkušenost s předlužeností. Až 20 tisíc dětí u nás žije mimo standardní bydlení. Ročně také přibývá případů dětí závislých na

drogách. Jedinci s těmito zkušenostmi mají podle odborníků jasně ztížený start do dospělého života. Doplácí na to celá společnost, která přichází o mladé talenty. V rámci řešení chybí sociální bydlení i větší podpora sociální práce.

Shrnuje společná tisková zpráva České asociace streetwork, Evropské sítě proti chudobě a sociálnímu vyloučení v ČR, odborníka na dluhovou problematiku z Agentury pro sociální začleňování a autora projektu Mapa exekucí Radka Hábla a sociologa Daniela Prokopa vydaná u příležitosti Světového dne dětí (připadl na 20. listopadu).

Exekuce v rodině, nevhodné bydlení, ale i nižší šance na to, že vystudují vysokou školu nebo že si v budoucnu najdou dobré zaměstnání - takové znevýhodnění mají oproti svým vrstevníkům děti a mladí lidé ze sociálně slabšího prostředí. Vedle materiální deprivace obvykle zažívají i deprivaci sociální, objevují se tak i psychologické problémy. Česká republika proslula tím, že tyto děti velmi často posílá do ústavní péče. Podle odborníků by stačilo posílení sociální práce a přijetí zákona o sociálním bydlení.

Život na ubytovně nebo v jiném nevyhovujícím bydlení představuje první ze stigmat v životě chudého dítěte.

»Děti z ubytoven často tvoří skupinu jen v rámci ubytovny, bez šance kontaktu s vnějším světem. Složité podmínky bydlení přináší dítěti permanentní stres, nemá možnost odpočinku, nemá žádné soukromí. To má za následek i omezenou nebo dokonce nemožnou přepravu do školy a školní neúspěchy. Do služeb jako nízkoprahová zařízení pro děti a mládež nebo i do ulic si chodí děti v podstatě odpočínout. Naši pracovníci jim v terénu poskytují tzv. první pomoc. Řeší s nimi i důsledky toho, když budou utíkat k drogám a jiným experimentům. Klientů je ovšem stále více než služeb, to se bohužel nemění,« vysvětlila Martina Zikmundová z České asociace streetwork. Podle nedávného průzkumu Charity ČR navíc mladí lidé, kteří v dětství trpěli materiální deprivací, k ní z 36 procent inklinují i v současnosti.

Chudoba se reprodukuje

»Významně více jsou ohroženi chudobou mladí lidé, jejichž rodina se musela někdy zadlužit, pocházejí z neúplné rodiny, jejich rodiče byli nezaměstnaní či se jejich rodina musela často stěhovat. Nějaká forma chudoby ohrožuje více než pětinu (22 procent) Čechů a Češek mezi 18 a 30 lety. Asi třikrát častěji jsou ale chudobou ohroženi ti, kteří pocházejí z chudé rodiny, než ti, jejichž rodina problémy neměla. Tohle znevýhodnění jde do jisté míry překonat vlastním vzděláním. V Česku je ale problém, že děti z chudých a méně vzdělaných rodin málokdy dosáhnou vyššího vzdělání. Chudoba se tím reprodukuje mezi generacemi,« uvedl Daniel Prokop, sociolog **Fakulty sociálních věd** UK a společnosti Median, který se zabývá problematikou chudoby v ČR.

To potvrzuje také Evropská síť proti chudobě, podle které by částečné řešení přineslo stále odkládaný zákon o sociálním bydlení. »Základním předpokladem pro zajištění vhodných podmínek pro výchovu dítěte v rodině je střecha nad hlavou. Na její absenci doplácí nejen děti, které žijí v otřesných podmínkách ubytoven a azylových domů, ale vlastně my všichni. Navíc jde část dávek do rukou obchodníků s chudobou a dluhy,«

varoval Karel Schwarz z Evropské sítě proti chudobě a sociálnímu vyloučení v ČR.

Podle odborníků představuje velký problém také to, že v případě exekučních srážek přichází pracující rodina o daňový bonus určený na péči o dítě. »Daňový bonus na děti je plně exekuvovatelný bez ohledu na výši příjmu. To je bohužel další negativní faktor, který vede k preferenci nelegálního zaměstnání,« uzavřel Radek Hábl z Agentury pro sociální začleňování s tím, že další reprodukce chudoby představuje zátěž pro celý sociální systém, a tudíž i ekonomiku jako takovou.

Sociální původ významně rozhoduje o šancích na vzdělání

Otázky Haló novin pro předsedkyni KV KSČM Praha a bývalou poslankyni Martu Semelovou

Často se tvrdí, že žijeme v nejlepších časech našich dějin, že ekonomika šlape atp. Na datech ve společné tiskové zprávě ke Světovému dni dětí to tak nevypadá. Co tomu říkáte?

Jedna věc je, jak šlape ekonomika, druhá věc je způsob přerozdělování, prostě, co z toho kdo má. A pokud je u nás zhruba milion lidí, kteří jsou na nebo pod hranicí chudoby, tak asi něco není v pořádku. Na jedné straně hrstka superboháčů, na straně druhé chudé rodiny s dětmi pracující za minimální mzdu, senioři s důchody, s nimiž se nedá vyjít, bezdomovci a žebráci v ulicích bohaté Prahy. To má být ta vysněná svoboda a demokracie kapitalistického světa? Pěkně děkuji, nechci.

Asi třikrát častěji jsou chudobou ohroženi ti, kteří pocházejí z chudé rodiny. Tohle znevýhodnění jde do jisté míry překonat vzděláním. Ale podle sociologa Daniela Prokopa je u nás problém, že děti z chudých a méně vzdělaných rodin málokdy dosáhnou vyššího vzdělání, dochází tak k reprodukci chudoby. Jak to překonat?

V současném systému těžko. Můžeme různými opatřeními zmírňovat dopady a vylepšovat situaci, ale to je tak všechno. Vždyť rozdělení světa na bohaté a chudé, na vlastníky a nemajetné, na otitulané a levnou pracovní sílu, to je to, na čem je založen kapitalismus. Vzdělání není výjimkou. Ze zprávy OECD (Organizace pro hospodářskou spolupráci a rozvoj) vyplývá, že sociální původ významně rozhoduje o šancích na vzdělání. To se týká i ČR. Vysokou školu tady vystuduje jen 3,6 % potomků rodičů, kteří pocházejí ze sociálně slabého prostředí a nemají ani střední školu. Kromě toho vzdělání je pěkně drahá záležitost. Je nemálo těch, kdo si na začátku

školního roku berou půjčku, aby vybavili prvňáčka, a výdaje rostou s každým školním rokem. Bezplatné vzdělání zaručené Ústavou je hezká proklamace, ale to je tak všechno.

Zásadní je, že chybí sociální bydlení a také zákon, který by to upravoval, na což jste i jako dlouholetá pražská zastupitelka a někdejší poslankyně upozorňovala. Vidíte v prvních krocích nové pražské koalice nějaké blýskání na lepší časy?

Zákon o sociálním bydlení spadl pod stůl mimo jiné proto, že se MPSV hádalo s MMR, ale osobně mám pocit, že ve skutečnosti na jeho schválení ani není zájem. Pokud jde o Prahu, tak zatím byl zvolen primátor, rada a výbory, takže těžko soudit, co od nové koalice čekat. V předvolebních debatách o nutnosti řešit bydlení mluvili všichni, ale do jaké míry se tyto sliby přemění v konkrétní kroky, to teprve uvidíme. V Praze je bydlení tak drahé, že s tím mají problém nejenom nízkopříjmoví občané, ale už i střední třída. Nový byt velký 75 m² přijde na 6,5 až 8,5 milionu, nájmy stoupají do závratných výšin. Místo bytů se staví kanceláře a velkosklady, volné byty skupili spekulanti.

Je potřeba zahájit městskou a družstevní bytovou výstavbu, nastavit jasné podmínky pro developery, regulovat náklady na bydlení, udělat inventuru prázdných bytů, a pokud s majiteli nebude řeč, tak využít možnosti nového občanského zákoníku a zahájit proces převodu bytu na město. Podle mě by mělo dojít i k vyššímu zdanění prázdných nemovitostí.

Velmi depresivně působí, že chudé děti, jejichž rodiny bydlí nevhodně, si chodí do nízkoprahových zařízení pro děti a mládež nebo i do ulic »v podstatě odpočinout«. Co tomu říkáte?

Že je trestuhodné, když v 21. století máme u nás chudé děti, které nemají kde bydlet nebo bydlí v příšerných podmínkách. Že musí být dokonce z důvodu chudoby odebírány z rodin a umisťovány do ústavní péče. Tato realita svědčí o zločinnosti současného režimu.

Je dobře, že tato nízkoprahová zařízení, kde se dětem a mládeži věnují, existují.

Jak je to s obědy pro chudé děti ve školních jídelnách v Praze? Využívají pražské školy jak programů MPSV, tak neziskové organizace Women for Women pro pokrytí potřeb těchto chudých dětí?

Znovu musím nejdříve zdůraznit, že je pro mě nepředstavitelné, že se musí dělat sbírky a projekty na chudé děti, aby měly alespoň jedno teplé jídlo denně. To by se před listopadem 1989, v tom »ukrutném« režimu nemohlo stát, aby nějaké dítě trpělo hladem. Hlavně, že teď mají někteří plnou pusu lidských práv.

Ale k vaší otázce: Hlavní město se do projektu bezplatných obědů MPSV zapojuje od roku 2016. V loňském školním roce se přihlásilo 78 mateřských a základních škol, obědy zdarma tak získalo přibližně 350 strávníků. Podle informace z dubna letošního roku žádost o dotaci podalo 73 škol a celkové náklady projektu jsou vyčísleny na 6,2 milionu korun. Vše je hrazeno z evropských prostředků (85 %) a státního rozpočtu (15 %). Pokud jde o projekt organizace Women for Women, vyplývá z jejích informací, že obědy od nich dostává v Praze 465 dětí. Na tento projekt významnou částkou přispívá MŠMT.

Monika HOŘENÍ

URL| <http://www.halonoviny.cz/articles/view/49031181>

Důchodci věří fake news. Děti, musíte jim pomoci se orientovat! ČT vysílala výbušnou debatu

28.11.2018 parlamentnilisty.cz str. 00

Jakub Vosáhlo

Pravidelný večerní pořad ČT24 Devadesátka se v úterý 27. 11. věnoval tématu „Mediální gramotnost a výchova v Česku“. Z veřejnoprávní obrazovky promluvili experti, ale například i učitelé, kteří dnes zajišťují mediální výchovu dnešní mládeže.

Hlavním hostem ale byl ministr školství Robert Plaga. Tomu moderátor Jiří Václavěk hned na přivítanou předčítal výroky jeho šéfa, premiéra Babiše, zpochybující některá média a novináře. Poté, co sdělil, že podle průzkumů se „ve světě médií neorientuje více než šedesát procent respondentů“. Ministra se pak vyptával, jestli by se proti takovým útokům neměl novinářů zastat. Robert Plaga uvedl, že premiérově vyjadřování vzhledem ke specifické situaci chápe, což moderátora zjevně nepotěšilo a pustil ministrovi další ostrá slova na adresu médií, tentokrát názor od prezidenta Zemana, že českým médiím nevěří ani nos mezi očima, nebo od Tomia Okamury, poukazující v rok starém vyjádření na fakt, že řada médií je vlastněna oligarchy. Vše završil

výstup amerického prezidenta Donalda Trumpa, který jakémusi novináři říkal, že by se měl stydět, že pracuje pro televizi CNN. Pak se moderátor Václavek pustil do další debaty s ministrem Plagou, při které spojil nedůvěru k velkým a tradičním médiím s „relativizací pravdy“ a zamíchal do toho i neúctu ke vzdělání. „Na sociálních sítích vidíte, že lidé daleko více kvitují to, čemu říkají ‚Vysoká škola života‘, než titul z prestižní školy typu Univerzita Karlova nebo Masarykova univerzita,“ kroutil hlavou. Pak se ještě podivoval nad tím, že „člověk bez formálního vzdělání má radost, když to nějakému intelektuálovi, lidově řečeno, natře“, a ptal se ministra, zda je riziko, že takoví lidé mají ze sebe dobrý pocit. Pak moderátor opustil ministra Plagu a začal se věnovat aktuálnímu průzkumu, zabývajícímu se tím, jak lidé poznají falešnou zprávu. Podle tohoto průzkumu si 62 procent dotázaných si myslí, že dokáže poznat falešnou zprávu. „Když ale mají říci, podle čeho přesně dokáží tuto zprávu odlišit, bylo to pouze padesát na padesát. Mírně převažovali ti, kteří správně uvedli, podle čeho lze falešné zprávy odhalit,“ prozradil moderátor Václavek. Pak vysvětlil, že zpráva se má odhalovat ověřováním z jiného zdroje, ale ne tím, že se bude příjemce spoléhat na vlastní úsudek nebo zkušenost. Pak už do studia dorazil další host. Tím byla Markéta Zezulková z Institutu komunikačních studií a žurnalistiky **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Ta zahájila výklad slovy, že být „mediálně gramotný“ je velmi náročné. „Mediální gramotnost není jen o tom hledat pravdy, ale hlavně o tom být schopen si kriticky vytvořit vlastní názor,“ vysvětlovala. Pak připustila, že běžný uživatel kolikrát ani není schopen si všechny získané informace ověřit. Navíc nová média jsou podle ní skutečně „nová“ a ještě se moc neví, jak se s nimi vypořádávat třeba ve školách. Moderátora Václavka při jejích slovech napadlo: „Není to všechno jenom kritické myšlení? Není všechno to rozlišování na mediální gramotnost, finanční gramotnost, digitální gramotnost, není to vlastně jen umělé?“ Expertka ho vyvedla z omylu, že tak jednoduché to není. Mediální gramotnost podle ní znamená například i to, že lidé za své názory budou bojovat a „budou vytvářet mediální obsahy“. Na dotaz moderátora, zda fake news jsou jen nepravdivé zprávy, nebo do této kategorie mohou spadat i zprávy pravdivé, pak přišla odpověď: „Fake news, pokud je tak chceme nazývat, tak je to opravdu mix všeho“. Problém fake news je podle ní hlavně ten, jak se tyto informace ve veřejném prostoru šíří. Printscreen: Vysílání ČT24 Moderátora pak zajímalo „praní špinavých informací“, tedy to, jak se z fake news stane zpráva, která vypadá věrohodně. „Když nemáte soudnost a víte, jaké máte cíle, tak se ze všeho dá udělat zpráva, která vypadá jako pravdivá,“ vysvětlila expertka Zezulková. Dělá se to prý třeba tak, že se vymyslí fiktivní jména zdrojů, nebo se překrouť výsledky nějaké studie. „Třeba co se týká globálního oteplování a ekologické otázky, tak tam se velmi často hraje s grafy a s daty,“ varovala. „Takže pokud známe tyto techniky, které se používají k vytvoření pravdivé informace, tak je samozřejmě můžeme použít i k vytvoření fake news,“ shrnula. Moderátor pak popisoval, že na to, jak mají k ověřování informací přistupovat lidé působící ve veřejném prostoru, už dokonce existuje i definice Výzkumné služby Evropského parlamentu. Politici a další veřejně činní lidé podle bruselských výzkumníků mají za povinnost říkat jen tvrzení, která jsou ověřená, a „aby jejich reportování zajistilo vhodnou rovnováhu užití komentátorů“. Expertky se ptal, jak tyto zásady dodržují čeští politici. Zezulková má pocit, že s informacemi nepracují tak, jak by měli, a „i oni jsou součástí české populace, která potřebuje vyšší mediální gramotnost“. Moderátor Václavek pak hovořil s ministrem Plagou, jak moc tyto zásady dodržuje on, a pak u velkoplošné obrazovky prezentoval vlastnickou strukturu českých médií. Printscreen: Vysílání ČT24 Expertka Zezulková vysvětlovala, že znalost vlastnických poměrů je důležitá, abychom pochopili například to, s jakou ideologií se dané médium pojí. „Ale pokud to pro mě nic neznamená, tak ta znalost vlastnictví vlastně v praxi nic nezpůsobí,“ dodala. Znalost je podle ní obecně jen jednou součástí kritického myšlení. Podle expertky jsme světovou raritou v tom, že u nás vrcholní politici vlastní média (moderátor Václavek doplnil, že druhou takovou zemí je Itálie), a proto bychom si na tato média určitě měli dávat pozor. Dalším tématem, ke kterému moderátor přešel, bylo fungování veřejnoprávních médií. Jak upozornil, v průzkumu mediální zdatnosti lidé na tuto otázku odpovídali hůře než na ty o fake news. Pouhých 19 procent prý například vědělo, že veřejnoprávní média mají ze zákona povinnost zařazovat do svého vysílání i pořady pro menšiny. „Anebo to, že jsou Český rozhlas a Česká televize nezávislé na státu,“ dodal moderátor další informaci, na které respondenti vyhořeli. Podle expertky jsou tyto neznalosti příkladem toho, co by měla pojmout mediální výchova na školách, ale zjevně se jí to nedaří. Moderátora pak zaujalo, že lidé o veřejnoprávních médiích podle průzkumu skoro nic nevědí, ale o to vehementněji je kritizují. Tato kritika pak prý není „vyfutovaná“. Expertka zdůraznila, že kritičnost neznamená kritika, takže lidé vybavení kritickým myšlením nemusejí být negativní. Pak moderátorovi vysvětlovala, že každý může udělat chybu, ale že kvalita média se pozná podle toho, zda je ochotno svou chybu uznat a jak s ní nadále pracuje. Moderátorovi tím nahrála na výklad, jak má ČT několikastupňový systém kontroly, včetně „editoriálního panelu“ a Kodexu ČT. Pak se expertka Zezulková rozloučila s varováním, že používání fake news jako zdrojů informací není vhodné. Redaktor Martin Řezníček pak hovořil s ředitelem BBC Tonym Hallem o tom, jak vypadá veřejnoprávní vysílání v Británii. Dozvěděl se například, že britský veřejnoprávní vysílatel vyvinul hru, ve které se studenti mohou stát virtuálně tvůrci zpravodajství a všechno si vyzkoušet. „Musíme být o hodně otevřenější ohledně toho, jak rozhodujeme o zprávách,“ vzkázal ředitel britské veřejnoprávní televize. Lidé si podle něj musí uvědomit, že ne všechno, co zazní, je pravda, ale může to být spekulace. Pak se ČT vrátila k průzkumu

mediální zdatnosti obyvatel. Moderátor Václavek káravým hlasem sdělil, že „jen 6 % dotázaných se na mediálním obsahu podílí“. Dalším hostem byl Pavel Šimoník, ředitel výzkumu agentury STEM/MARK, která výzkum prováděla. Zkoumat mediální gramotnost podle něj byla „výzva“, protože to předtím nikdo z českých průzkumníků nedělal. Ministr Robert Plaga pak jako dvě nejohroženější skupiny z pohledu mediální negramotnosti identifikoval seniory a mladé lidi v učebních oborech bez maturity. Tyto dvě skupiny jsou podle něj nejvíce ohroženy vlivem fake news. Výzkumník Šimoník souhlasil, že výsledky průzkumu nejsou radostné. Ale když byla čísla zveřejněna, říkali mu prý lidé různé věci, od „jsme zděšeni“ po „jsme překvapeni, že to ještě dopadlo docela dobře“. Ukázalo se prý, že mnozí lidé v oblasti chápání médií české populaci vůbec nevěří. Lidé, kteří byli zvyklí na dva televizní kanály, jsou podle něj dnes vystaveni ohromnému množství mediálních podnětů. Navíc v současné hektické době není čas se studiu mediálních obsahů důsledně věnovat. „A ten čas na to udělat si v tom pořádek a oddělit zrno od plev je velmi limitovaný,“ vysvětloval. Výhodu podle něj mají lidé, kteří mají „dobré základy“ třeba ze školy. To se podle něj projevuje i na tom, že generace 30–40 let v tomto testu gramotnosti uspěla nejlépe. Pak rozebíral další faktory, které přinesly v testování úspěch. „Jsou to například i lidé z Prahy, kteří jsou v tom mediálním světě asi zapojeni více než obyvatelé venkova.“ Nejohroženější skupinou jsou podle průzkumu ženy starší 60 let s nízkým vzděláním. Jak jsou na tom další skupiny, to ČT odprezentovala na velkoplošné obrazovce. Printscreen: Vysílání ČT24 Na to navázal dotaz diváka, proč se kvůli mediální gramotnosti tolik útočí na důchodce a dělají se z nich „blbci“. Dodal, že tito lidé mají za svůj život s médií tolik zkušeností, že si manipulaci dokáží vyhodnotit lépe než „manipulovaná mládež“. Ředitel výzkumu Šimoník se ohradil, že hanlivé označení „blbci“ nikdo nepoužívá a seniorů si váží, protože je podle něj tato skupina schopna zachycovat dynamické tempo změn, kterým za svůj život čelila. Trvá však na tom, že tato generace je nejohroženější. Je to prý proto, že je nejslabší „cílovou skupinou“ na internetu, takže je odkázána jen na omezené množství zdrojů. „A u nich taky platilo, že co bylo v médiích, to bylo svaté,“ dodal. Dnes na ně podle něj ale cílí média, která je chtějí manipulovat. „A oni je berou jako bernou minci a už nemají schopnost to prověřit a cokoliv s tím udělat. Tady je důležitá role dětí těchto lidí, těžko to budou suplovat školy. Ale můžou tuto roli sehrát děti. My dnes chceme po rodičích, aby kontrolovaly svoje děti, ale můžeme chtít i po dětech, aby pomáhaly svým rodičům se orientovat v tom mediálním světě,“ vyzývá analytik. Druhým „vychovatel“em“, který by měl ohroženým seniorům pomáhat s orientací, jsou podle něj „veřejná média“. Moderátor se pak pozastavil nad nízkou mediální gramotností ve věkové skupině 15–18 let. Expert ale odmítl, že by jejich výsledky byly „selháním vzdělávacího systému“. Podle něj se lidé vyvíjejí a v tomto věku se v mediálních obsazích neorientují proto, že je nezajímají. Je to podle něj stejné, jako když mladý člověk poslouchá rádio Evropa 2, a až s věkem dospěje k veřejnoprávnímu Radiožurnálu. Moderátor Václavek ve výzkumu vyčetl, že lidé, kteří podle výzkumu médiím nerozumí, si sami často myslí, že jim rozumí. Zajímal se proto, jak moc je to nebezpečné. Začneme, děti, aktualitou z Facebooku Nory Fridrichové... Nebyl to ale jediný průzkum, který byl toho večera na ČT24 představen. Člověk v tísní si u agentury Median objednal průzkum, jak moc čeští učitelé věří „alternativním webům“. Vyšla z něj prý „alarmující čísla“. Reportáž představila dvě školy. První bylo pražské Gymnázium Na Zatlance. Tam prý na mediální výchovu kladou důraz, ve školním roce se jí věnuje celkem 70 hodin. Dozvíme se, že hodina ve čtvrtém ročníku začala „mediální aktualitou“, což byl pro tentokrát „facebookový příspěvek Nory Fridrichové“ a titulní stránka MF DNES. Druhou školou byla Střední odborná škola designu a umění v Praze. V každém ročníku se tam během školního roku odučí až 30 hodin mediální výchovy. Mediální výchova je tam přizpůsobena zaměření školy, takže už v prvním ročníku například dostanou studenty lekce z „knihkupeckého marketingu“. Problém podle České televize ale je, že často sami učitelé jsou načíhli nevhodnými zdroji. Z průzkumu se zjistilo, že „téměř třicet procent z nich považuje za důvěryhodné proruské weby“. Printscreen: vysílání ČT24 Učitelé ze dvou vybraných škol ale udělali svým kolegům jasno: „Využívám je spíš jako ilustrativní než jako skutečný zdroj,“ řekl Michal Kaderka, vyučující mediální výchově studenty Na Zatlance. Na střední odborné škole má výuku pod palcem jeho kolegyně Veronika Raubicová. „Parlamentní listy a Aeronet samozřejmě nepoužívám. Je to ad jedna proto, že si snažím rozvíjet své kritické myšlení...“ vykládala do kamery. Co následovalo po ad jedna, to už reportáž České televize nesdělila. Později v reportáži si ještě postěžovala, že mediální výchově je věnováno málo prostoru a školením by měli projít všichni, včetně kantorů. Printscreen: vysílání ČT24 Jak varoval Člověk v tísní, 72 procent učitelů neprošlo žádným mediálně- vzdělávacím kursem nebo seminářem. Učitel Michal Kaderka z Gymnázia Na Zatlance pak dorazil přímo do studia. Moderátor o něm prozradil, že je kromě učení rovněž spolupracovníkem Asociace učitelů občanské výchovy. „Lze vůbec učit studenty mediální výchovu za situace, kdy se stírá rozdíl mezi pravdou a lží?“ začal rázně moderátor. Podle učitele záleží mimo jiné na tom, kolik na mediální výchovu učitel dostane prostoru. „Dělám to, protože mě to baví. Učím mediální výchovu od roku 2010, učím i učitele, věnuji se tomu dost aktivně a myslím si, že je tam co dělat,“ představil se. Printscreen: Vysílání ČT24 Školní hodina podle něj vždy začíná „mediální aktualitou“, při jejímž hledání často využívá pořad ČT Newsroom. Zaměřuje se hlavně na svět elektronických médií, protože většina studentů už čerpá informace hlavně z něj. Ministr Plaga pak řekl, že by chtěl mediální výchovu jako samostatný vyučovací předmět, což pedagog Kaderka

kvitoval slovy: „plesá mi srdce, to se mi líbí.“ Pak si postěžoval, že mezi učiteli není zájem se v oblasti mediální výchovy školit. „Když já učím učitele, tak devadesát procent se učit nechce. Ale musí tam jít, protože ředitel jim to přikázal. A já tam přijdu, oni jsou už naštvaní, nerozumí sociálním sítím a mají velmi negativní vztah k médiím,“ popsal svou zkušenost.

URL| http://www.parlamentnilisty.cz/arena/monitor/Duchodci-veri-fake-news-Deti-musite-jim-pomoci-se-orientovat-CT-vysilala-vybusnou-debatu-561221?utm_source=nm&utm_medium=xml

Poslední šéf StB, který studentům vyprávěl o revoluci: byl mocnější než ministr a nelituje toho, co dělal

28.11.2018 denikn.cz str. 00

Jeho účast na debatě Univerzity Karlovy k 17. listopadu vyvolala minulý týden – minimálně mezi historiky – pozdvižení. Alojz Lorenc, fakticky poslední šéf Státní bezpečnosti, dostává podle svých slov pozvánky na podobné diskuse poměrně často. „Málokdy odmítnu,“ říká pro Deník N.

Lorenc se zúčastnil diskuse v aule **Fakulty sociálních věd** UK minulý pátek. Mezi posluchači byl i historik Petr Blažek z Ústavu pro studium totalitních režimů, který se pro server iRozhlas.cz podivil nad tím, že někdo jako bývalý šéf StB vystupuje na akademické půdě. Kritizoval i moderátora debaty Karola Lovaše za to, že Lorence dostatečně nepředstavil a nebyl mu ani kritickým oponentem. V podobném duchu argumentoval i další účastník diskuse Marek Wollner z České televize.

Právě moderátor a současně organizátor akce Lovaš hosty do debaty vybíral. Jména konzultoval s ředitelem Institutu komunikačních studií a žurnalistiky Jakubem Končelíkem. Fakulta včetně samotné děkanky Alice Němcové Tejkalové i zpětně pozvání Lorence hájila a moderátor Lovaš je pro Deník N vysvětlil tím, že Lorenc vstoupil v druhé polovině 80. let do společné historie Čechů a Slováků a ovlivnil ji zvláště v listopadu 1989.

„Na straně tehdejších komunistů stál jako šéf StB při konci tohoto druhého ‚-ismu‘ 20. století, který se v porovnání s koncem nacismu v československých podmínkách obešel bez obětí na životech. V tomto ohledu může být náš přechod k demokracii inspirativní. V listopadových dnech roku 1989 spolu mluvili odcházející komunisté i nastupující demokraté, dialog listopad 1989 charakterizoval,“ myslí si Lovaš, který s Lorencem pořídil a letos vydal knižní rozhovor nazvaný Je štátný prevrat, na víkend domov nepřidem.

Lorenc sám odpověděl na některé otázky Deníku N prostřednictvím e-mailu. „Od roku 1990 dostávám poměrně hodně pozvání na rozličná interview do televize, rozhlasu, tištěných médií. Ze Slovenska, Česka, Anglie, Itálie, Německa, Francie,“ odpověděl na dotaz, jestli zvažoval, zda pozvání na debatu přijme. „Pokud to pozvání na věčný rozhovor přijde, málokdy odmítnu,“ dodal.

Na téma 17. listopadu debatoval například i historik Michal Macháček (uprostřed). Foto: Petr Blažek

Chodí mu prý i dopisy od mladých lidí s dotazy k tématům, „která se jim zdají v médiích příliš jednostranně podávaná“. Přijet do Prahy na debatu o 17. listopadu jej motivovala možnost mluvit ke studentům, tvrdí Lorenc. Šifry kryptologa Alojze

Lorenc se narodil v červnu 1939 ve slovenském Trenčíně. Ve čtrnácti letech podle historika Blažka nastoupil na střední vojenskou školu, pak studoval Vojenskou akademii Antonína Zápotockého se specializací na radiolokaci. Vstoupil do armády a zhruba ve třidvaceti letech, na počátku 60. let, do KSČ.

Titul inženýra získal Lorenc v roce 1970. Podle historika a dnes i poslance ODS Pavla Žáčka požadovalo tehdejší ministerstvo národní obrany, aby okamžitě nastoupil do bojového útvaru, ačkoli podle doporučení vojenské akademie by tam nebyl plně využitý jeho potenciál.

Lorenc však přijal jinou nabídku – a sice od federálního ministerstva vnitra. Nastoupil do zvláštního odboru, kde se ve funkci kryptologa věnoval šifrování informací. „Na této specializaci začal budovat kariéru. Na krajské

správě v Bratislavě se poté učil řídit Veřejnou i Státní bezpečnost a později se dostal na místo prvního náměstka ministra vnitra,“ popisuje historik Žáček jeho rychlý kariérní postup. Pozice, po kterých stoupal a měl stoupat dál, měly jedno společné – dostávat se do nich mohli jen lidé prověřeni a bezvýhradně loajální komunistickému režimu, který v Československu nepřipouštěl žádné zpochybňování ani odpor a své skutečné i domnělé politické protivníky zavíral do kriminálů.

Nejmocnější figura

Historici Blažek i Žáček se shodují, že Lorenc měl vždy výborné hodnocení a výsledky, vzdělání si doplňoval formou školení. Když nastoupil na ministerstvo vnitra, měl za sebou už víc než desetiletou kariéru u armády. „Díky tomu s ním byla určitá zkušenost,“ připomíná Blažek.

V roce 1985 pak vystoupal až do vlivné funkce prvního náměstka ministra vnitra. „Postupně získával pravomoci, měl jich čím dál více. Vyvrcholilo to v roce 1989, kdy pod jeho velení spadala téměř celá kontrarozvědná součást Státní bezpečnosti,“ popisuje historik Blažek.

Pod prvního náměstka spadalo nejvíc útvarů – v době takzvaných mimořádných bezpečnostních opatření, tedy zásahů například na Václavském náměstí, to bylo až sto tisíc příslušníků silových složek. Podle historika Žáčka tak Lorenc patřil fakticky mezi nejmocnější osoby v Československu. „Měl vyšší intelekt než ministr vnitra. On byl hybatel, který vládl represivnímu orgánu,“ popisuje Žáček.

„Byl mocnější, výkonnější, nejmocnější z vedení. Tím spíše, že byl ve funkci nejdéle, měl nejdelší historickou paměť a byl mocensky zdaleka nejdůležitější figura bezpečnostního aparátu.“

– historik Pavel Žáček

Na konci listopadu 1989 navíc postihl ministra vnitra Františka Kincla infarkt a řízení resortu po něm převzal právě Lorenc.

Historik Žáček ho popisuje jako jazykově i ideologicky vybaveného technokrata moci. „Podle mě je to všechno dáno tím, že byl matematik, zabýval se kryptoanalýzou, musel mít výborné logické myšlení, a to asi řadě jeho kolegů chybělo. Šel tam z vysoké školy, řada jiných náměstků a náčelníků byli dělničtí kádři,“ popisuje poslanec Žáček. A v Lorencův prospěch hrála i doba, ve které se na ministerstvo vnitra dostal: po posrpnových čistkách totiž chyběli lidé. „Měl jiná východiska, nebyla to úplně typická kariéra v rámci bezpečnostního aparátu,“ doplnil Žáček.

Lorencova skartace

Svou nejnámější roli Lorenc sehrál při protikomunistické revoluci v závěru roku 1989.

Jeho pokyn ze začátku prosince ke zničení materiálů, které „ztratily státobezpečnostní charakter“, totiž obsahoval i klauzuli následujícího znění: „Je potřebné postupovat tak, aby na útvarech nezůstaly materiály, jež by měly vzhledem k současnému politickému uspořádání kompromitující charakter.“ Podepsat skartaci nařídil Lorenc svému náměstkovi Ottovi Sedláčkovi.

Ta byla později interpretována – kromě jiného i předlistopadovým šéfem federální správy Veřejné bezpečnosti Josefem Vostárkem – jako snaha o zahlazení stop po nelegálních aktivitách StB a po jejich spolupracovnících.

O pár dní později, 8. prosince 1989, nechal Lorenc po nátlaku nového ministra vnitra Františka Pince (KSČ) skartace zastavit. Pinc chtěl na pracoviště StB poslat i občanské hlídky, aby dohlédly na to, že se již dokumenty likvidovat nebudou. V jednom z vyšetřovacích protokolů se dochovala údajná věta náčelníka hlavní správy kontrarozvědky Karla Vykypěla: „Můžou přijít, my jsme hotovi.“

Lorenc sám svou roli nevnímal negativně. „Koncem listopadu 1989 vznikla v resortu (vnitra, pozn. red.) obava z důsledků, které hrozily v případě zneužití materiálů StB ke kompromitaci lidí. Byly obavy z násilností, kterým v napjaté atmosféře bylo možné jen těžko zabránit. Týkalo se to lidí v resortu i mimo něj. Varovné byly příklady z NDR a Polska, kde některé materiály zveřejňovali...“ vzpomínal v roce 1992. Muž zodpovědný za zabezpečení komunistického režimu v Československu se stylizoval do pozice člověka, který revoluci pomáhal.

Jeden ze studentských vůdců 17. listopadu a člen parlamentní komise pro dohled nad vyšetřováním událostí 17. listopadu Václav Bartuška později vzpomínal, že právě Alojze Lorence považoval za „svého největšího protivníka“, který byl často nad jeho síly.

„Mluvil jsem s ním na jaře 1990 desítky hodin. Inteligentní, velmi dobře informovaný, nebezpečný,“ hodnotil někdejšího důstojníka před lety v diskusi se čtenáři na serveru Aktuálně.cz.

„Hra na spravedlivý proces“

Po revoluci byl Lorenc z řad bezpečnostních složek propuštěn. Kvůli zneužití pravomoci úřední osoby a omezování osobní svobody stanul později před soudem, který ho v roce 1992 potrestal čtyřmi roky vězení nepodmíněně. Trest si však nikdy neodpykal. Po rozdělení federace odjel na Slovensko a coby slovenský občan do vězení odmítl nastoupit.

Právě tento okamžik zdůraznil po diskusi na FSV novinář Marek Wollner z ČT. „Lorencova účast na diskusi navozovala jakýsi moment smíření, který ovšem probíhal za situace, kdy se Alojz Lorenc vyhnul trestu českého soudu odjezdem na mečiarovské Slovensko, kde v klidu počkal, až se bouřka přežene,“ řekl Wollner Deníku N.

„Studenti by měli mít na paměti, že zvou šéfa organizace, která tady desítky let ničila životy lidí a kterého lze označit za komunistického zločince. To není invektiva, ale konstatování faktu. Diskuse, která by vedla k jeho zastření, by rozhodně hledání pravdy neprospěla.“

– Marek Wollner, Česká televize

Ve zmíněné knize rozhovorů s Karolem Lovašem to sám Lorenc vysvětloval následovně: „S rozsudkem jsem hluboce nesouhlasil. Byl to proces, kterému předcházelo vyšetřování založené na presumpci viny, kde nejednoznačné důkazy nebyly brány (...) v prospěch obžalovaných – podle zásady in dubio pro reo. Kdybych rozsudek přijal, přijal bych hru na spravedlivý proces a nezávislé soudy. A v takové hře jsem účinkovat nemohl.“

Jak uvedl server Aktuálně.cz, slovenská justice později rozhodla, že je případ promlčený. Po nátlaku české strany slovenský soud Lorence přece jen potrestal – dostal patnáctiměsíční podmínku.

Po revoluci začal podnikat, založil firmu na výzkum kryptologie pro komerční využití. „Vrátil jsem se ke své profesi. Je známo, že jsem elektroinženýr a kandidát věd v oblasti technické kybernetiky,“ napsal Lorenc Deníku N.

Dokonce ho jako ředitele firemních rizik zaměstnala i investiční skupina Penta, pro kterou pracoval sedm let. Nyní má podle svých slov znovu vlastní firmu. „Opět jde o IT security a analýzu rizik. Vzhledem ke svému věku nevím, jak dlouho to ještě potrvá,“ dodává Lorenc.

Lorenc také publikoval celkem tři knihy: Ministerstvo strachu?, Dešifrovaný svět a s již zmíněným Karolem Lovašem rozhovor Je státní převrat, na víkend domů nepřijdu. „První dvě byly beznadějně vyprodané a zřejmě tomu tak bude i s třetí knihou. Dešifrovaný svět vyšel v češtině, slovenštině i řečtině,“ doplnil Lorenc.

Na dotaz, jak zpětně vidí svou roli v bývalém režimu, jestli něčeho lituje či zda by něco udělal jinak, ale Lorenc ani po opakovaném dotazu neodpověděl a odkázal pouze na svou poslední knihu. „Kromě toho má v příštím roce vyjít ve Velké Británii v angličtině kniha, ve které jsem dostal prostor se k podobným otázkám vyjádřit,“ napsal.

V knize na dotaz, zda něčeho ve svém životě lituje, Lorenc odpověděl: „Přiznat si chyby a poučit se je důležité, ale příliš se litovat asi nemá. Člověk lituje toho, co se stalo, a nevyhne se přitom porovnání s něčím, co je jen hypotetické. Co by bylo, kdyby. Víím, že je to klišé, ale víc lituju toho, co jsem v životě neudělal a udělat měl, než toho, co jsem udělal.“

URL| <https://denikn.cz/27688/posledni-sef-stb-ktery-studentum-vypravel-o-revoluci-byl-mocnejsi-nez-ministr-a-nelituje-toho-co-delal/?ref=list>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

denikn.cz

Důchodci věří fake news. Děti, musíte jim pomoci se orientovat! ČT vysílala výbušnou debatu

28.11.2018 politicke-listy.cz str. 00
Hans Štembera

Pravidelný večerní pořad ČT24 Devadesátka se v úterý 27. 11. věnoval tématu „Mediální gramotnost a výchova v Česku“. Z veřejnoprávní obrazovky promluvili experti, ale například i učitelé, kteří dnes zajišťují mediální výchovu dnešní mládeže.

Hlavním hostem ale byl ministr školství Robert Plaga. Tomu moderátor Jiří Václavek hned na přivítanou předčítal výroky jeho šéfa, premiéra Babiše, zpochybňující některá média a novináře. Poté, co sdělil, že podle průzkumů se „ve světě médií neorientuje více než šedesát procent respondentů“.

Anketa

Důvěřujete Emmanuelu Macronovi?

Důvěřuji

1%

Nedůvěřuji

99% hlasovalo: 1455 lidí

Ministra se pak vyptával, jestli by se proti takovým útokům neměl novinářů zastat. Robert Plaga uvedl, že premiérovo vyjadřování vzhledem ke specifické situaci chápe, což moderátora zjevně nepotěšilo a pustil ministři další ostrá slova na adresu médií, tentokrát názor od prezidenta Zemana, že českým médiím nevěří ani nos mezi očima, nebo od Tomia Okamury, poukazující v rok starém vyjádření na fakt, že řada médií je vlastněna oligarchy. Vše završil výstup amerického prezidenta Donalda Trumpa, který jakémusi novináři říkal, že by se měl stydět, že pracuje pro televizi CNN.

Pak se moderátor Václavek pustil do další debaty s ministrem Plagou, při které spojil nedůvěru k velkým a tradičním médiím s „relativizací pravdy“ a zamíchal do toho i neúctu ke vzdělání. „Na sociálních sítích vidíte, že lidé daleko více kvitují to, čemu říkají ‚Vysoká škola života‘, než titul z prestižní školy typu Univerzita Karlova nebo Masarykova univerzita,“ kroutil hlavou. Pak se ještě podívoval nad tím, že „člověk bez formálního vzdělání má radost, když to nějakému intelektuálovi, lidově řečeno, natře“, a ptal se ministra, zda je riziko, že taková lidé mají ze sebe dobrý pocit.

Fotogalerie: - "Braňme svobodu slova"

Pak moderátor opustil ministra Plagu a začal se věnovat aktuálnímu průzkumu, zabývajícím se tím, jak lidé poznají falešnou zprávu.

Podle tohoto průzkumu si 62 procent dotázaných si myslí, že dokáže poznat falešnou zprávu. „Když ale mají říci, podle čeho přesně dokáží tuto zprávu odlišit, bylo to pouze padesát na padesát. Mírně převažovali ti, kteří správně uvedli, podle čeho lze falešné zprávy odhalit,“ prozradil moderátor Václavek. Pak vysvětlil, že zpráva se má odhalovat ověřováním z jiného zdroje, ale ne tím, že se bude příjemce spoléhat na vlastní úsudek nebo zkušenost.

Pak už do studia dorazil další host. Tím byla Markéta Zezulková z Institutu komunikačních studií a žurnalistiky **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Ta zahájila výklad slovy, že být „mediálně gramotný“ je velmi náročné.

„Mediální gramotnost není jen o tom hledat pravdy, ale hlavně o tom být schopen si kriticky vytvořit vlastní názor,“ vysvětlila. Pak připustila, že běžný uživatel kolikrát ani není schopen si všechny získané informace ověřit. Navíc nová média jsou podle ní skutečně „nová“ a ještě se moc neví, jak se s nimi vypořádávat třeba ve školách.

Moderátora Václavka při jejích slovech napadlo: „Není to všechno jenom kritické myšlení? Není všechno to rozlišování na mediální gramotnost, finanční gramotnost, digitální gramotnost, není to vlastně jen umělé?“

Expertka ho vyvedla z omylu, že tak jednoduché to není. Mediální gramotnost podle ní znamená například i to, že lidé za své názory budou bojovat a „budou vytvářet mediální obsahy“.

Na dotaz moderátora, zda fake news jsou jen nepravdivé zprávy, nebo do této kategorie mohou spadat i zprávy pravdivé, pak přišla odpověď: „Fake news, pokud je tak chceme nazývat, tak je to opravdu mix všeho“. Problém fake news je podle ní hlavně ten, jak se tyto informace ve veřejném prostoru šíří.

Printscreen: Vysílání ČT24

Moderátora pak zajímalo „praní špinavých informací“, tedy to, jak se z fake news stane zpráva, která vypadá věrohodně.

„Když nemáte soudnost a víte, jaké máte cíle, tak se ze všeho dá udělat zpráva, která vypadá jako pravdivá,“ vysvětlila expertka Zezulková. Dělá se to prý třeba tak, že se vymyslí fiktivní jména zdrojů, nebo se překročí výsledky nějaké studie.

„Třeba co se týká globálního oteplování a ekologické otázky, tak tam se velmi často hraje s grafy a s daty,“ varovala. „Takže pokud známe tyto techniky, které se používají k vytvoření pravdivé informace, tak je samozřejmě můžeme použít i k vytvoření fake news,“ shrnula.

Moderátor pak popisoval, že na to, jak mají k ověřování informací přistupovat lidé působící ve veřejném prostoru, už dokonce existuje i definice Výzkumné služby Evropského parlamentu. Politici a další veřejně činní lidé podle bruselských výzkumníků mají za povinnost říkat jen tvrzení, která jsou ověřená, a „aby jejich reportování zajistilo vhodnou rovnováhu užití komentátorů“.

Expertky se ptal, jak tyto zásady dodržují čeští politici. Zezulková má pocit, že s informacemi nepracují tak, jak by měli, a „i oni jsou součástí české populace, která potřebuje vyšší mediální gramotnost“.

Moderátor Václavek pak hovořil s ministrem Plagou, jak moc tyto zásady dodržuje on, a pak u velkoplošné obrazovky prezentoval vlastnickou strukturu českých médií.

Printscreen: Vysílání ČT24

Expertka Zezulková vysvětlovala, že znalost vlastnických poměrů je důležitá, abychom pochopili například to, s jakou ideologií se dané médium pojí. „Ale pokud to pro mě nic neznamená, tak ta znalost vlastnictví vlastně v praxi nic nezpůsobí,“ dodala. Znalost je podle ní obecně jen jednou součástí kritického myšlení.

Podle expertky jsme světovou raritou v tom, že u nás vrcholní politici vlastní média (moderátor Václavek doplnil, že druhou takovou zemí je Itálie), a proto bychom si na tato média určitě měli dávat pozor.

Dalším tématem, ke kterému moderátor přešel, bylo fungování veřejnoprávních médií. Jak upozornil, v průzkumu mediální zdatnosti lidé na tuto otázku odpovídali hůře než na ty o fake news. Pouhých 19 procent prý například vědělo, že veřejnoprávní média mají ze zákona povinnost zařazovat do svého vysílání i pořady pro menšiny. „Anebo to, že jsou Český rozhlas a Česká televize nezávislé na státu,“ dodal moderátor další informaci, na které respondenti vyhořeli.

Podle expertky jsou tyto neznalosti příkladem toho, co by měla pojmout mediální výchova na školách, ale zjevně se jí to nedaří. Moderátora pak zaujalo, že lidé o veřejnoprávních médiích podle průzkumu skoro nic nevědí, ale o to vehementněji je kritizují. Tato kritika pak prý není „vyfútrovaná“.

Expertka zdůraznila, že kritičnost neznamená kritika, takže lidé vybavení kritickým myšlením nemusejí být negativní.

Pak moderátorovi vysvětlovala, že každý může udělat chybu, ale že kvalita média se pozná podle toho, zda je ochotno svou chybu uznat a jak s ní nadále pracuje. Moderátorovi tím nahrála na výklad, jak má ČT několikastupňový systém kontroly, včetně „editoriálního panelu“ a Kodexu ČT.

Pak se expertka Zezulková rozloučila s varováním, že používání fake news jako zdrojů informací není vhodné.

Redaktor Martin Řezníček pak hovořil s ředitelem BBC Tonym Hallem o tom, jak vypadá veřejnoprávní vysílání v Británii. Dozvěděl se například, že britský veřejnoprávní vysílatel vyvinul hru, ve které se studenti mohou stát virtuálně tvůrci zpravodajství a všechno si vyzkoušet.

„Musíme být o hodně otevřenější ohledně toho, jak rozhodujeme o zprávách,“ vzkázal ředitel britské veřejnoprávní televize. Lidé si podle něj musí uvědomit, že ne všechno, co zazní, je pravda, ale může to být spekulace.

Pak se ČT vrátila k průzkumu mediální zdatnosti obyvatel. Moderátor Václavek káravým hlasem sdělil, že „jen 6 % dotázaných se na mediálním obsahu podílí“.

Dalším hostem byl Pavel Šimoník, ředitel výzkumu agentury STEM/MARK, která výzkum prováděla. Zkoumat mediální gramotnost podle něj byla „výzva“, protože to předtím nikdo z českých průzkumníků nedělal.

Ministr Robert Plaga pak jako dvě nejohroženější skupiny z pohledu mediální negramotnosti identifikoval seniory a mladé lidi v učebních oborech bez maturity. Tyto dvě skupiny jsou podle něj nejvíce ohroženy vlivem fake news.

Výzkumník Šimoník souhlasil, že výsledky průzkumu nejsou radostné. Ale když byla čísla zveřejněna, říkali mu prý lidé různé věci, od „jsme zděšení“ po „jsme překvapeni, že to ještě dopadlo docela dobře“. Ukázalo se prý, že mnozí lidé v oblasti chápání médií české populaci vůbec nevěří.

Lidé, kteří byli zvyklí na dva televizní kanály, jsou podle něj dnes vystaveni ohromnému množství mediálních podnětů. Navíc v současné hektické době není čas se studiu mediálních obsahů důsledně věnovat. „A ten čas na to udělat si v tom pořádek a oddělit zrno od plev je velmi limitovaný,“ vysvětloval.

Psali jsme:

Fake news neznamená nic, je to jen klacek na oponenty. Demokracii bychom neměli bránit demagogií, vzkazuje novinář

VIDEO Zcela mimořádný trapas z Kavčích hor. ČT ohlásila osvobození aktivisty Robinsona, ten ale dál sedí ve vězení

Evropská unie prý poučuje novináře, jak mají psát o migraci a muslimech. Švédská novinářka se bouří Výhodu podle něj mají lidé, kteří mají „dobré základy“ třeba ze školy. To se podle něj projevuje i na tom, že generace 30–40 let v tomto testu gramotnosti uspěla nejlépe.

Pak rozebíral další faktory, které přinesly v testování úspěch. „Jsou to například i lidé z Prahy, kteří jsou v tom mediálním světě asi zapojeni více než obyvatelé venkova.“

Nejohroženější skupinou jsou podle průzkumu ženy starší 60 let s nízkým vzděláním. Jak jsou na tom další skupiny, to ČT odprezentovala na velkoplošné obrazovce.

Printscreen: Vysílání ČT24

Na to navázal dotaz diváka, proč se kvůli mediální gramotnosti tolik útočí na důchodce a dělají se z nich „blbci“. Dodal, že tito lidé mají za svůj život s médií tolik zkušeností, že si manipulaci dokáží vyhodnotit lépe než „manipulovaná mládež“.

Ředitel výzkumu Šimoník se ohradil, že hanlivé označení „blbci“ nikdo nepoužívá a seniorů si váží, protože je podle něj tato skupina schopna zachycovat dynamické tempo změn, kterým za svůj život čelila.

Trvá však na tom, že tato generace je nejohroženější. Je to prý proto, že je nejslabší „cílovou skupinou“ na internetu, takže je odkázána jen na omezené množství zdrojů. „A u nich taky platilo, že co bylo v médiích, to bylo svaté“, dodal. Dnes na ně podle něj ale cílí média, která je chtějí manipulovat. „A oni je berou jako bernou minci a už nemají schopnost to prověřit a cokoliv s tím udělat. Tady je důležitá role dětí těchto lidí, těžko to budou suplovat školy. Ale můžou tuto roli sehrát děti. My dnes chceme po rodičích, aby kontrolovaly svoje děti, ale můžeme chtít i po dětech, aby pomáhaly svým rodičům se orientovat v tom mediálním světě,“ vyzývá analytik.

Druhým „vychovatel“em“, který by měl ohroženým seniorům pomáhat s orientací, jsou podle něj „veřejná média“.

Psalí jsme:

Sebevražda veřejnoprávních médií sluníčkovým zářením. Podívejte se na toto VIDEO, doporučuje Markéta Šichtařová

Moderátor se pak pozastavil nad nízkou mediální gramotností ve věkové skupině 15–18 let. Expert ale odmítl, že by jejich výsledky byly „selháním vzdělávacího systému“. Podle něj se lidé vyvíjejí a v tomto věku se v mediálních obsazích neorientují proto, že je nezajímají. Je to podle něj stejné, jako když mladý člověk poslouchá rádio Evropa 2, a až s věkem dospěje k veřejnoprávnímu Radiožurnálu.

Moderátor Václavek ve výzkumu vyčetl, že lidé, kteří podle výzkumu médiím nerozumí, si sami často myslí, že jim rozumí. Zajímalo se proto, jak moc je to nebezpečné.

Začneme, děti, aktualitou z Facebooku Nory Fridrichové...

Nebyl to ale jediný průzkum, který byl toho večera na ČT24 představen. Člověk v tísni si u agentury Median objednal průzkum, jak moc čeští učitelé věří „alternativním webům“. Vyšla z něj prý „alarmující čísla“.

Reportáž představila dvě školy. První bylo pražské Gymnázium Na Zatlance. Tam prý na mediální výchovu kladou důraz, ve školním roce se jí věnuje celkem 70 hodin. Dozvíme se, že hodina ve čtvrtém ročníku začala „mediální aktualitou“, což byl pro tentokrát „facebookový příspěvek Nory Fridrichové“ a titulní stránka MF DNES. Druhou školou byla Střední odborná škola designu a umění v Praze. V každém ročníku se tam během školního roku odučí až 30 hodin mediální výchovy. Mediální výchova je tam přizpůsobena zaměření školy, takže už v prvním ročníku například dostanou studenti lekce z „knihkupeckého marketingu“.

Problém podle České televize ale je, že často sami učitelé jsou na číslí nevhodnými zdroji. Z průzkumu se zjistilo, že „téměř třicet procent z nich považuje za důvěryhodné proruské weby“.

Printscreen: vysílání ČT24

Učitelé ze dvou vybraných škol ale udělali svým kolegům jasno: „Využívám je spíš jako ilustrativní než jako skutečný zdroj,“ řekl Michal Kaderka, vyučující mediální výchově studenty Na Zatlance.

Na střední odborné škole má výuku pod palcem jeho kolegyně Veronika Raubicová. „Parlamentní listy a Aeronet samozřejmě nepoužívám. Je to ad jedna proto, že si snažím rozvíjet své kritické myšlení...“ vykládala do kamery. Co následovalo po ad jedna, to už reportáž České televize nesdělila. Později v reportáži si ještě postěžovala, že mediální výchově je věnováno málo prostoru a školením by měli projít všichni, včetně kantorů.

Printscreen: vysílání ČT24

Jak varoval Člověk v tísni, 72 procent učitelů neprošlo žádným mediálně- vzdělávacím kursem nebo seminářem. Učitel Michal Kaderka z Gymnázia Na Zatlance pak dorazil přímo do studia. Moderátor o něm prozradil, že je kromě učení rovněž spolupracovníkem Asociace učitelů občanské výchovy.

„Lze vůbec učit studenty mediální výchovu za situace, kdy se stírá rozdíl mezi pravdou a lží?“ začal rázně moderátor. Podle učitele záleží mimo jiné na tom, kolik na mediální výchovu učitel dostane prostoru.

„Dělám to, protože mě to baví. Učím mediální výchovu od roku 2010, učím i učitele, věnuji se tomu dost aktivně a myslím si, že je tam co dělat,“ představil se.

Školní hodina podle něj vždy začíná „mediální aktualitou“, při jejímž hledání často využívá pořad ČT Newsroom. Zaměřuje se hlavně na svět elektronických médií, protože většina studentů už čerpá informace hlavně z něj.

Ministr Plaga pak řekl, že by chtěl mediální výchovu jako samostatný vyučovací předmět, což pedagog Kaderka kvitoval slovy: „plesá mi srdce, to se mi líbí.“

Pak si postěžoval, že mezi učiteli není zájem se v oblasti mediální výchovy školit. „Když já učím učitele, tak devadesát procent se učit nechce. Ale musí tam jít, protože ředitel jim to přikázal. A já tam přijdu, oni jsou už naštvaní, nerozumí sociálním sítím a mají velmi negativní vztah k médiím,“ popsal svou zkušenost.

Psali jsme:

Publicista pro Respekt popsal svou „osvětovou“ cestu za školáky: Vzali jsme si Okamurův článek a diskutovali

Poznaj české děti fake news? Zjistili jsme, že na vybrané školy míří inspektoři

Člověk v tísní poučí studenty o ruské propagandě. Pomohou: Jan Urban, Josef Pazderka...

Jste politik? Zveřejněte bez redakčních úprav vše, co chcete. Zaregistrujte se ZDE.

Jste čtenář a chcete komunikovat se svými zastupiteli? Zaregistrujte se ZDE.

URL| <http://www.politicke-listy.cz/?goto=181955-duxodci-veri-fake-news.-deti--musite-jim-pomoci-se-orientovat--Ct-vysilala-vybusnou-debatu.html>

Minuta po minutě

28.11.2018 denikn.cz str. 00

Svět

Maďarská provládní média spojila síly a zformovala jeden velký konglomerát v hodnotě 88 milionů eur. Podle odborníků teď bude mít nad médii vláda absolutní kontrolu. Mezi členy patří Hir TV, Echo TV, Origo.hu, Nemzeti Sport, Bors, Magyar Idok nebo Figyelo. (AP)

22:09

Svět

Poprvé v historii se do čela jedné z 29 armád Severoatlantické aliance postavila žena. Náčelnicí slovinského generálního štábu se stala generálmajorka Alenka Ermenková. (ČT24)

22:00

Česko

Satirický článek Filipa Fuchse na blogu iDnes.cz o tom, že za účast na demonstraci na 17. listopadu dostal 2 500 korun, se vymkl kontrole. Šíří se mezi seniory v řetězových e-mailech. Ti ho pokládají za skutečnost. (Manipulatori.cz)

21:30

Česko

Deník N hovořil s Martinem Ebelem, ředitelem Muzea architektury a stavitelství Národního technického muzea. Voliči údržbu mostů nevidí, proto ji politici zanedbávají. Stavět kopie má význam jen po válce, říká.

21:25

Svět

Šéfkou demokratů ve Sněmovně reprezentantů zůstává Nancy Pelosi (78). Názory některých poslanců, že je čas na generační výměnu, přehlasovali ti, kteří ocenili její schopnost sehnat peníze ve volbách, v nichž demokraté Sněmovnu ovládli. (Washington Post)

Americké volby

21:21

Česko

Prezidentův mluvčí Jiří Ovčáček Deníku N připomněl, že se o půjčce pandy velké ani nejednalo. Prezident v Týdnu s prezidentem řekl, že „nejde jenom o pandu, ale pak tam musíte importovat strašnou spoustu bambusu,

protože panda nic jiného nežere. A nezlobte se, to opravdu není úkol pro prezidenta, ale dejme tomu pro ředitele zoologické zahrady.“

20:46
Česko

Samoživitelce s osmiletými trojčaty shořel dům. Obec s místní charitou však uspořádaly sbírku a dosud vybraly více než 700 tisíc korun.

20:15
Česko
Ekonomika

Státní rozpočet na příští rok má šanci projít. Středeční jednání poslanců podpořilo komunistické návrhy na přesuny peněz, a naději tak mají i příští týden při schůzi celé sněmovny. Přerozdělení stovek milionů korun je podmínkou, za níž KSČM podpoří plán hospodaření menšinové vlády. (ČT24)

19:56
Kultura
Svět

Obraz francouzského malíře Pierra Augusta Renoira ukradli neznámí pachatelé z vídeňského aukčního domu. Impresionistův obraz byl ceněn na 160 tisíc eur. Jednalo se pravděpodobně o profesionální loupež, policie pátrá po třech podezřelých. (Reuters)

19:42
Svět

Donald Trump napsal v odpovědi Muellerově komisi, že mu jeho poradce Roger Stone neřekl o informacích WikiLeaks. Ani mu prý nikdo nesdělil obsah schůzky v Trump Tower, na níž se jeho syn, zeť a šéf kampaně setkal s Rusy. Informace Muellera ale svědčí o opaku. Pokud se potvrdí, znamenalo by to, že prezident USA lhal vyšetřovatelům. (CNN)

Donald Trump
19:27
Sport

Norský šachista Magnus Carlsen obhájil v Londýně titul mistra světa, když porazil Američana Fabiana Caruanu. Poté, co všech dvanáct partií skončilo remízou, se rozhodovalo v partiích rapid šachu (každý hráč má na své tahy po 25 minutách). V nich Carlsen vyhrál 3:0.

19:14
Svět

Zákon o ochraně Muellerovy vyšetřující komise právě neprošel v Senátu. Snaha zabezpečit, aby Robert Mueller nebyl vyhozen, nebylo mu odebráno financování nebo jeho výsledky bylo možné oznámit veřejně, trojici navrhovatelů nevyšla o jeden hlas. (Washington Post)

Donald Trump
18:56
Sport
Svět

Rakouský horolezec David Lama se stal prvním člověkem na světě, který úspěšně vystoupal na jeden z nejnvýše položených vrcholů v Nepálu Lunag Ri, 6907 m n. m. Byl to jeho čtvrtý pokus. (Aktuálně.cz)

18:46
Ekonomika
Svět

Tvrdý brexit, bez dohody s EU, sníží růst britské ekonomiky v příštích 15 letech o 9,3 %. Brexit s dohodou dojednanou premiérkou Mayovou s EU ho sníží za stejnou dobu o 3,9 %. Mluví o tom zpráva britské vlády. (Yahoo)

brexit
18:44
Svět

„Prostudoval jsem všechny dostupné materiály a nenašel jsem přímou souvislost,“ odmítl ministr zahraničí Mike Pompeo souvislost mezi vraždou novináře Džamála Chášukdžího a příkazem korunního prince Mohameda bin Salmána. Zpráva CIA, jejíž šéfka na jednání nepřišla, přitom hovoří o opaku. (CNN)

Chášukdžího vražda

18:38

Svět

Tři senátoři, Coons, Flake a Booker, se právě teď snaží v Senátu prosadit zákon, který ochrání Muellerovu komisi před zásahy politiků. Rozhodli se tak poté, co prezident Trump vyhodil ministra spravedlnosti Sessionse a dosadil místo něj kontroverzního Matta Whitakera.

Donald Trump

18:32

Sport

Fotbalisté pražské Sparty postoupili do čtvrtfinále Českého poháru / Mol Cupu, když v Opavě po remíze 0:0 po prodloužení vyhráli až na penalty 4:3. Dalšími čtvrtfinalisty jsou Slavia, Bohemians, Ostrava, Karviná, Liberec, Olomouc a Teplice.

18:25

Ekonomika

Britská centrální banka varovala, že brexit bez dohody s EU by měl za následek pokles hodnoty libry až o 25 procent. Vyvolal by podle ní také recesi hlubší než velká finanční krize. (BBC)

18:12

Svět

„Chceme si udržet dobré vztahy se Saúdskou Arábií, protože jinak nám zbývá Rusko a Čína,“ řekl ministr zahraničí USA Mike Pompeo na uzavřeném jednání Senátu k vraždě saúdského novináře Džamála Chášukdžího. Pompeo zanedlouho vystoupí i veřejně. (CNN)

Chášukdžího vražda

18:03

Svět

Brazílie oznámila, že nebude hostit klimatický summit COP25 v roce 2019. Argumentuje rozpočtovými škrty a přechodným procesem v zemi kvůli nástupu nového kabinetu, který se funkce ujme 1. ledna. (The Washington Times)

Změna klimatu

17:47

Svět

Rusko neuznává rozhodnutí Mezinárodního arbitrážního soudu. Ten rozhodl, že má země zaplatit ukrajinské Oščadbank 1,3 miliardy dolarů za ztráty způsobené okupací Krymu. (Radio Svoboda)

Krize mezi Ruskem a Ukrajinou

17:38

Ekonomika

Firma Nexen měla u Žatce už letos začít vyrábět pneumatiky. Továrna velká zhruba jako 15 fotbalových hřišť však stále není dostavěna, termín je nejasný a část zaměstnanců odchází. (iHned.cz)

17:21

Česko

Čínské pandy v pražské zoo nebudou. Zoo už přitom vypracovala plán na jejich pavilon. Uvedl to ředitel zoo Miroslav Bobek na Facebooku.

17:12

Svět

Rusko se snaží společně se svými zahraničními partnery vytvořit vlastní mezinárodní bankovní systém, který by byl nezávislý na platebním styku SWIFT. Prohlásil to na investičním fóru Rossija zavjot (Rusko volá!) prezident Putin. (TASS)

Rusko
17:06
Kultura

V Městské knihovně v Praze (galerie GHMP) začala výstava geometrické abstrakce Transformace geometrie ze sbírek S. Grauwickela a M. Velfla.

François Morellet, 40 000 čtverců, 1971.

16:57
Česko
Svět

Premiér Andrej Babiš odmítl tvrzení, že by byli čeští vojáci zapleteni do incidentu kolem smrti afghánského vojáka. „Jsem na české speciální síly a jejich práci v Afghánistánu hrdý,“ napsal na Twitteru.

16:54
Kultura

V 91 letech zemřel herec Lubomír Kostelka. Deníku Blesk to řekl jeho syn. Kostelka hrál například v seriálu Ranč U Zelené sedmy či ve filmech Babí léto a Čert ví proč.

16:22
Svět

Kreml zveřejnil témata schůzky prezidentů USA a Ruska Trumpa a Putina naplánované na 1. prosince v Argentině. Hovořit mají o Sýrii, iránském jaderném programu i o konfliktu s Ukrajinou v Kerčském průlivu, uvedla tisková služba Kremlu TASS.

Donald TrumpVladimir Putin

16:16
Česko
Svět

Bratranec odsouzeného makedonského expremiéra Gruevského, bývalý šéf kontrarozvědky Sašo Mijalkov, vlastní v Praze utajovaný majetek za desítky milionů korun. Zjistily to novinářky z investigace.cz a OCCRP. Mijalkov je doma stíhaný za podvody i mučení.

15:59
Sport

Vůbec poprvé v dějinách soubojů o šachového mistra světa dopadly všechny „vážné“ partie remízou. Ve čtyři hodiny odpoledne začínají Nor Magnus Carlsen a vyzyvatel Fabiano Caruana v Londýně hrát zrychlené a případně i bleskové partie.

15:55
Svět

V Evropě a Severní Americe se do konce století až trojnásobně zvýší počet silných bouří. Častější budou i povodně, tvrdí autoři studie, která vývoj počasí předpovídá na základě pokračující klimatické změny. (ČT 24)

Změna klimatu

15:44
Svět

Izraelské úřady odhalily nález 9000 let staré kamenné masky, kterou vytvořila jedna z prvních zemědělských kultur v zemi. Artefakt se podařilo najít na počátku letošního roku na Západním břehu Jordánu. (Israel News)

Izrael
15:31
Česko

Kancelář prezidenta republiky dostane příští rok o 16 milionů korun víc než letos, rozhodl rozpočtový výbor Sněmovny. Naopak neprošel návrh přidat na příplatky učitelů 700 milionů. (iDnes.cz)

15:22
Česko
Ekonomika

Pokud lidé s exekucí začnou oficiálně pracovat, mohou si nakonec vydělat méně, než když zůstanou na dávkách. Upozorňují na to autoři nové kalkulačky výhodnosti práce.

Exekuce Oddlužení a osobní bankrot

15:20
Česko
Svět

Policejní exprezident Tomáš Tuhý se oficiálně stal velvyslancem na Slovensku. V Bratislavě dnes předal pověřovací listiny prezidentu Andreji Kiskovi.

Slovensko

15:08
Svět

Globální oteplování pokračuje rychlejším tempem než snahy lidstva o jeho zastavení, tvrdí OSN. Trend povede k oteplení až o čtyři stupně na konci tohoto století. Klimatická dohoda z Paříže se přitom snaží růst udržet pod dvěma stupni. (AFP)

Změna klimatu

15:02
Česko
Svět

Armáda odmítla, že by se čeští vojáci podíleli na smrti afghánského vojáka, který byl ve vazbě pro podezření ze zabití psovoda Tomáše Procházky. „Čeští vojáci v zahraničních operacích dodržují mezinárodní humanitární právo,“ uvedla. (Ministerstvo obrany)

14:40
Česko

Česko neuspělo s návrhem na zápis vánočních ozdob z foukaných perel na seznam nemateriálního dědictví UNESCO. Ministerstvo kultury je připravené předložit nominaci znovu. Proč Česká republika neuspěla, se dočtete v článku Elišky Černé.

Památková péče

14:25
Česko

Berounská policie obvinila Vladimíra Huňka z pokusu o podvod v souvislosti s tři roky starou kauzou údajného švýcarského dědictví. V případě figuroval i europoslanec Miloslav Ransdorf, který v roce 2016 zemřel.

14:19
Svět

Evropská unie by do roku 2050 měla dosáhnout vyváženosti v produkci i odstraňování skleníkových plynů. Prohlásil to místopředseda Evropské komise pro energetickou unii Maroš Šefčovič. (Evropská komise)

Evropská unie Změna klimatu

14:07
Česko

Prezident Miloš Zeman chce finančně trestat absentující poslance, ale sám ve funkci zákonodárce neměl vzornou docházku, zjistil Deník N z webu Sněmovny. Prezidentův záměr nemá podle reakcí stran moc velké šance na prosazení.

Miloš Zeman

13:59
Svět

Prezident Vladimir Putin obvinil ukrajinského prezidenta Petra Porošenka z incidentu mezi ruskými a ukrajinskými loděmi v Azovském moři. Prohlásil to na investičním fóru Rusko volá.

RuskoVladimir Putin

13:58

Svět

Americký prezident Donald Trump je ochotný rozpustit federální vládu, pokud Kongres neschválí pět miliard dolarů (více než 114 miliard korun) na stavbu zdi podél hranic s Mexikem. Řekl to v rozhovoru pro server Politico. (Reuters)

Donald Trump

13:41

Svět

Evropské země by měly zvážit uvalení nových sankcí na Rusko, navrhuje Spojené státy kvůli incidentu v Azovském moři. Francie ani Německo na to zatím nedalo jednoznačnou odpověď. (Reuters)

Krise mezi Ruskem a UkrajinouUSA

13:16

Česko

Senátní výbor pro zahraniční věci, obranu a bezpečnost v usnesení odsoudil počínání Moskvy v Azovském moři. „Ruská agrese nemá oporu v mezinárodním právu,“ uvedla členka výboru Renata Chmelová.

Krise mezi Ruskem a Ukrajinou

13:08

Česko

Ekonomika

Praha omezuje provoz MHD, protože nemá dostatek řidičů kvůli externím zakázkám – aktuálně zejména kvůli zajištění dopravy pro MS ve florbale. Upozorňuje na to dopravní expert Ondřej Matěj Hrubeš.

DopravaPraha

13:03

Česko

Vyhození květin některých politiků do koše na Národní třídě 17. listopadu je přestupkem proti majetku. Za Úřad městské části Praha 1 to řekla mluvčí Prahy sobě Julie Kochová. (ČT24)

Praha

12:59

Svět

Ruský prezident Vladimir Putin doufá, že se jeho setkání s Donaldem Trumpem v Argentině uskuteční. Uvedl to v reakci na prohlášení šéfa Bílého domu, který pohrozil, že jednání může kvůli nedělnímu incidentu zrušit. (Reuters)

Donald TrumpKrise mezi Ruskem a UkrajinouVladimir Putin

12:46

Česko

Ekonomika

Jak by mohla vypadat náhrada železničního mostu na pražské Výtoni? Možnou podobu zveřejnila státní Správa železniční dopravní cesty, která je kritizována, že se o památkově chráněnou stavbu dlouhodobě nestarala.

DopravaPraha

12:40

Česko

Komentář Lenky Benešové: Na predátory Babišova typu se nedá připravit. Ani zkušenost s Mečiarom nepřipravila Slováky na Fica.

Andrej Babiš

12:30

Česko

Kultura

Česká republika zapsala na seznam nemateriálního dědictví UNESCO tradiční barvířskou metodu modrotisku. Vedle verbuňku, sokolnictví, loutkářství, jízdy králů a masopustního průvodu jde o šestou českou tradici zapsanou na prestižním seznamu.

Památková péče

12:27

Česko

Ekonomika

Největší část výdajů za potraviny a drogerii utratí české domácnosti v hypermarketech – téměř třetinu. Podíl těchto největších prodejen však oproti předchozím letům klesl, ukázal průzkum GfK. Roste obliba supermarketů a diskontů.

12:23

Svět

Saúdská Arábie slíbila, že pošle 50 milionů dolarů na pomoc Úřadu OSN pro palestinské uprchlíky na Blízkém východě. Organizace přišla o značnou část prostředků, které dostávala od Spojených států. (AFP)

11:58

Česko

Maďarský premiér Viktor Orbán bude zítra v Praze jednat s českým předsedou vlády Andrejem Babišem. O schůzce informoval Úřad vlády. Orbán se podle serveru iHned.cz setká také s prezidentem Milošem Zemanem.

11:56

Svět

Japonsko hodlá nakoupit až 100 neviditelných stíhaček F-35 a předělat dva vrtulníkové torpédoborce třídy Izumo na letadlové lodě. Reaguje tak na rostoucí vojenský vliv Číny. (South China Morning Post)

11:51

Svět

Čínský vědec Che Ťien-kchuej oznámil těhotenství ženy s dalším geneticky upraveným dítětem. Už v pondělí vzbudil celosvětové kontroverze, když oznámil, že se díky jeho práci narodila první geneticky upravená dvojčata. (South China Morning Post)

Čína

11:41

Svět

Afghánský prezident Ašraf Ghaní vytvořil 12členný tým, který bude vyjednávat s radikálním hnutím Taliban o mírové dohodě. Islamisté by se měli stát součástí demokratického státu, který mimo jiné respektuje práva žen. (Reuters)

11:38

Česko

Na ministerstvu vnitra dnes začne výběrové řízení na nového policejního prezidenta. Přihlásili se šéf policie v Pardubickém kraji Jan Švejdar a Jaromír Kníže, který vede ředitelství v Ústeckém kraji. (ČT24)

11:33

Česko

V části Česka bude foukat silný vítr. Výstraha platí v Kraji Vysočina a v částech Jihočeského, Ústeckého, Libereckého, Královéhradeckého a Pardubického kraje od dnešního poledne do zítřejšího odpoledne. (ČHMÚ)

Počasí

11:22

Ekonomika

Dnes proběhla první okamžitá platba mezi dvěma českými bankami. Převod peněz z Air Bank do České spořitelny trval několik sekund. Podrobnosti o okamžitých platbách se dočtete v článku Deníku N. (ČT24)

11:12

Svět

Moskva hodlá na Krymu rozmístit pokročilé protiletadlové systémy S-400. Měly by začít fungovat do konce letošního roku. Oznámení přišlo po vyhlášení výlečného stavu na Ukrajině. (Reuters)

Krise mezi Ruskem a Ukrajinou

11:06

Česko

Ekonomika

V Česku bude v roce 2100 žít podle nejpravděpodobnější varianty demografické projekce Českého statistického úřadu 10,53 milionu obyvatel. Ženy by se mohly dožívat více než 91 let, muži téměř 88. (ČSÚ)

11:01

Svět

Neznámý zloděj ukradl obraz francouzského impresionisty Augusta Renoira z aukčního domu Dorotheum ve Vídni. Podle televize ORF jde o obraz Golfe, mer, falaises mertes z roku 1895, v hodnotě přibližně čtyř milionů korun. (Der Standard)

10:31

Česko

Policisté v Moravskoslezském kraji zadrželi sedm lidí podezřelých z výroby více než 163 kilogramů pervitinu. Soud vzal obviněné do vazby. (Policie ČR)

10:26

Česko

Ekonomika

Vláda Andreje Babiše ohledně jaderné energetiky lavíruje, přitom Česku utíká čas. Proč je nezbytné rychle rozhodnout a kdo verdikt skrytě ovlivňuje, přehledně analyzuje editor Deníku N Petr Koubský.

Jaderná energetika v ČR

10:24

Svět

Rusko viní 24 zadržených ukrajinských námořníků z nelegálního překročení hranic, hrozí jim za to až šest let ve vězení. Země už ve vězení zadržuje přes 70 Ukrajinců. (Al Džazíra)

Krise mezi Ruskem a Ukrajinou

09:42

Česko

Olomoucký vrchní soud snížil trest soudci Jiřímu Berkovi obžalovanému kvůli zmanipulovaným konkurzům z 8,5 na sedm let. Verdikt ve vleklé kauze je pravomocný. Soud zkrátil tresty i dalším obžalovaným. (Seznam Zprávy)

09:35

Svět

Vandalové v Kaliningradu polili pomník Immanuela Kanta růžovou barvou. Na místě ležely letáky s výzvou studentům, aby se „pravoslavným křížem zřekli jména nepřátelského Němce“ a aby škola odmítla Kanta jako svého patrona. (Gazeta Wyborcza)

09:01

Česko

Památkově chráněný železniční most pod Vyšehradem v Praze je nutné zbourat, potvrdila studie pro památkáře. Jeho životnost je pět let, píše se v ní. (Aktuálně.cz)

Praha

08:54

„Vyndejte ty socany z klimatizace, ještě je budeme potřebovat...“ Vlastní verzi debaty poslanců před hlasováním o důvěře Babišově vládě přináší satirický web strach.cz.

08:30

Česko

Na Jiráskově mostě v Praze likvidovali hasiči dnes ráno požár automobilu. Po hašení vodou vozovka namrzá, na místě proto zasahuje i TSK. (Twitter)

Praha
08:03
Svět

Nizozemská národní železniční společnost Nederlandse Spoorwegen chce vyplatit odškodnění Židům, které její vlaky za druhé světové války převezly do koncentračního tábora Westerbork. Transportovaných bylo přes sto tisíc. (NS)

07:01
Česko

Češi se dnes poprvé připojí k celosvětové iniciativě Červená středa, která připomíná lidi pronásledované pro jejich víru. V Praze bude červeně nasvícen kostel sv. Havla, staroměstský kostel sv. Mikuláše nebo Staronová synagoga. (Facebook)

06:55
Svět

Prudký déšť způsobil dnes ráno záplavy v australském Sydney. Počasí si vyžádalo přinejmenším jednoho mrtvého a několik zraněných. Zrušeno muselo být přes 120 letů, mnoho domácností je bez elektřiny. (News.com.au)

Počasí
06:43
Česko

Soud nařídil jednání ve sporu o prověrku hradního kancléře Vratislava Mynáře, žalobu tak bude řešit ještě letos. (Lidovky.cz)

06:40
Česko

Dnes bude jasno až polojasno, zpočátku místy oblačno až zataženo. Nejvyšší teploty se budou pohybovat mezi -1 a +3 °C, na horách bude kolem -5 °C. Metereologové ojediněle očekávají slabé sněžení a mrznoucí mlhy. (ČMHÚ)

Počasí
06:17
Česko

Účast posledního šéfa StB Alojze Lorence na diskusi **Fakulty sociálních věd** UK vyvolala pozdvižení a kritiku. Jeho profil si můžete přečíst zde.

06:10
Svět

Český občan Karel Šroubek, který si na Novém Zélandu odpykává trest za pašování drog, bude po skončení výkonu trestu čelit deportaci. (NZ Herald)

06:07
Svět

Americký prezident Donald Trump pohrozil, že by mohl kvůli nedělnímu incidentu v Kerčském průlivu zrušit plánovanou schůzku s ruským prezidentem Vladimírem Putinem, která se má uskutečnit okraj summitu G20 v Argentíně. (The Washington Post)

Donald Trump

URL| https://denikn.cz/minuta/#/?_k=0y2r1e

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

denikn.cz

Důchodci věří fake news. Děti, musíte jim pomoci se orientovat! ČT vysílala výbušnou debatu

28.11.2018 parlamentnilisty.cz str. 00

Hans Štembera

Pravidelný večerní pořad ČT24 Devadesátka se v úterý 27. 11. věnoval tématu „Mediální gramotnost a výchova v Česku“. Z veřejnoprávní obrazovky promluvili experti, ale například i učitelé, kteří dnes zajišťují mediální výchovu dnešní mládeže.

Hlavním hostem ale byl ministr školství Robert Plaga. Tomu moderátor Jiří Václavek hned na přivítanou předčítal výroky jeho šéfa, premiéra Babiše, zpochybňující některá média a novináře. Poté, co sdělil, že podle průzkumů se „ve světě médií neorientuje více než šedesát procent respondentů“.

Ministra se pak vyptával, jestli by se proti takovým útokům neměl novinářů zastat. Robert Plaga uvedl, že premiérovo vyjadřování vzhledem ke specifické situaci chápe, což moderátora zjevně nepotěšilo a pustil ministři další ostrá slova na adresu médií, tentokrát od prezidenta Zemana názor, že českým médiím nevěří ani nos mezi očima, nebo od Tomia Okamury, poukazující v rok starém vyjádření na fakt, že řada médií je vlastně oligarchy. Vše završil výstup amerického prezidenta Donalda Trumpa, který jakémusi novináři říkal, že by se měl stydět, že pracuje pro televizi CNN.

Pak se moderátor Václavek pustil do další debaty s ministrem Plagou, při které spojil nedůvěru k velkým a tradičním médiím s „relativizací pravdy“ a zamíchal do toho i neúctu ke vzdělání. „Na sociálních sítích vidíte, že lidé daleko více kvitují to, čemu říkají Vysoká škola života, než titul z prestižní školy typu Univerzita Karlova nebo Masarykova univerzita,“ kroutil hlavou. Pak se ještě podívoval nad tím, že „člověk bez formálního vzdělání má radost, když to nějakému intelektuálovi lidově řečeno natře“ a ptal se ministra, zda je riziko, že taková lidé mají ze sebe dobrý pocit.

Pak moderátor opustil ministra Plagu a začal se věnovat aktuálnímu průzkumu, zabývajícímu se tím, jak lidé poznají falešnou zprávu.

Podle tohoto průzkumu si 62 procent dotázaných myslí, že dokáže poznat falešnou zprávu. „Když ale mají říci, podle čeho přesně dokáží tuto zprávu odlišit, bylo to pouze padesát na padesát. Mírně převažovali ti, kteří správně uvedli, podle čeho lze falešné zprávy odhalit,“ prozradil moderátor Václavek. Pak vysvětlil, že zpráva se má odhalovat ověřováním z jiného zdroje, ale ne tím, že se bude příjemce spoléhat na vlastní úsudek nebo zkušenost.

Pak už do studia dorazil další host. Tím byla Markéta Zezulková z Institutu komunikačních studií a žurnalistiky **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Ta zahájila výklad slovy, že být „mediálně gramotný“ je velmi náročné.

„Mediální gramotnost není jen o tom hledat pravdy, ale hlavně o tom být schopen si kriticky vytvořit vlastní názor,“ vysvětlila. Pak připustila, že běžný uživatel kolikrát ani není schopen si všechny získané informace ověřit. Navíc nová média jsou podle ní skutečně „nová“ a ještě se moc neví, jak se s nimi vypořádávat třeba ve školách.

Moderátora Václavka při jejích slovech napadlo: „Není to všechno jenom kritické myšlení? Není všechno to rozlišování na mediální gramotnost, finanční gramotnost, digitální gramotnost, není to vlastně jen umělé?“

Expertka ho vyvedla z omylu, že tak jednoduché to není. Mediální gramotnost podle ní znamená například i to, že lidé za své názory budou bojovat a „budou vytvářet mediální obsah“.

Na dotaz moderátora, zda fake news jsou jen nepravdivé zprávy, nebo do této kategorie mohou spadat i zprávy pravdivé, pak přišla odpověď: „Fake news, pokud je tak chceme nazývat, tak je to opravdu mix všeho“. Problém fake news je podle ní hlavně ten, jak se tyto informace ve veřejném prostoru šíří.

Printscreen: Vysílání ČT24

Moderátora pak zajímalo „praní špinavých informací“, tedy to, jak se z fake news stane zpráva, která vypadá věrohodně.

„Když nemáte soudnost a víte jaké máte cíle, tak se ze všeho dá udělat zpráva, která vypadá jako pravdivá,“ vysvětlila expertka Zezulková. Dělá se to prý třeba tak, že se vymyslí fiktivní jména zdrojů, nebo se překročí výsledky nějaké studie.

„Třeba co se týká globálního oteplování a ekologické otázky, tak tam se velmi často hraje s grafy a s daty,“ varovala. „Takže pokud známe tyto techniky, které se používají k vytvoření pravdivé informace, tak je samozřejmě můžeme použít i k vytvoření fake news,“ shrnula.

Moderátor pak popisoval, že na to, jak mají k ověřování informací přistupovat lidé působící ve veřejném prostoru, už dokonce existuje i definice Výzkumné služby Evropského parlamentu. Politici a další veřejně činní lidé pode bruselských výzkumníků mají za povinnost říkat jen tvrzení, která jsou ověřená, a „aby jejich reportování zajistilo vhodnou rovnováhu užití komentátorů“.

Expertky se ptal, jak tyto zásady dodržují čeští politici. Zezulková má pocit, že s informacemi nepracují tak, jak by měli a „i oni jsou součástí české populace, která potřebuje vyšší mediální gramotnost“.

Moderátor Václavek pak hovořil s ministrem Plagou, jak moc tyto zásady dodržuje on, a pak u velkoplošné obrazovky prezentoval vlastnickou strukturu českých médií.

Printscreen: Vysílání ČT24

Expertka Zezulková vysvětlovala, že znalost vlastnických poměrů je důležitá, abychom pochopili například to, s jakou ideologií se dané médium pojí. „Ale pokud to pro mě nic neznamená, tak ta znalost vlastnictví vlastně v praxi nic nezpůsobí,“ dodala. Znalost je podle ní obecně jen jednou součástí kritického myšlení.

Podle expertky jsme světovou raritou v tom, že u nás vrcholní politici vlastní média (moderátor Václavek doplnil, že druhou takovou zemí je Itálie) a proto bychom si na tato média určitě měli dávat pozor.

Dalším tématem, ke kterému moderátor přešel, bylo fungování veřejnoprávních médií. Jak upozornil, v průzkumu mediální zdatnosti lidé na tuto otázku odpovídali hůře než na ty o fake news. Pouhých 19 procent prý například vědělo, že veřejnoprávní média mají ze zákona povinnost zařazovat do svého vysílání i pořady pro menšiny. „A nebo to, že jsou Český rozhlas a Česká televize nezávislé na státu,“ dodal moderátor další informace, na které respondenti vyhořeli.

Podle expertky jsou tyto neznalosti příkladem toho, co by měla pojmut mediální výchova na školách, ale zjevně se jí to nedaří. Moderátora pak zaujalo, že lidé o veřejnoprávních médiích podle průzkumu skoro nic nevědí, ale o to vehementněji je kritizují. Tato kritika pak prý není „vyfutovaná“.

Expertka zdůraznila, že kritičnost neznamená kritika, takže lidé vybaveni kritickým myšlením nemusí být negativní.

Pak moderátorovi vysvětlovala, že každý může udělat chybu, ale že kvalita média se pozná podle toho, zda je ochotno svou chybu uznat a jak s ní nadále pracuje. Moderátorovi tím nahrála na výklad, jak má ČT několikastupňový systém kontroly, včetně „editoriálního panelu“ a Kodexu ČT.

Pak se expertka Zezulková rozloučila s varováním, že používání fake news jako zdrojů informací není vhodné.

Redaktor Martin Řezníček pak hovořil s ředitelem BBC Tony Hallem o tom, jak vypadá veřejnoprávní vysílání v Británii. Dozvěděl se například, že britský veřejnoprávní vysílatel vyvinul hru, ve které se studenti mohou stát virtuálně tvůrci zpravodajství a všechno si vyzkoušet.

„Musíme být o hodně otevřenější ohledně toho, jak rozhodujeme o zprávách,“ vzkázal ředitel britské veřejnoprávní televize. Lidé si podle něj musí uvědomit, že ne všechno, co zazní, je pravda, ale může to být spekulace.

Pak se ČT vrátila k průzkumu mediální zdatnosti obyvatel. Moderátor Václavek káravým hlasem sdělil, že „jen 6 % dotázaných se na mediálním obsahu podílí“.

Dalším hostem byl Pavel Šimoník, ředitel výzkumu agentury STEM/MARK, která výzkum prováděla. Zkoumat mediální gramotnost podle něj byla „výzva“ protože to předtím nikdo z českých průzkumníků nedělal.

Ministr Robert Plaga pak jako dvě neohroženější skupiny z pohledu mediální negramotnosti identifikoval seniory a mladé lidi v učebních oborech bez maturity. Tyto dvě skupiny jsou podle něj nejvíce ohroženy vlivem fake news.

Výzkumník Šimoník souhlasil, že výsledky průzkumu nejsou radostné. Ale když byla čísla zveřejněna, říkali mu prý lidé různé věci, od „jsme zděšení“ po „jsme překvapeni, že to ještě dopadlo docela dobře“. Ukázalo se prý, že mnozí lidé v oblasti chápání médií české populaci vůbec nevěří.

Lidé, kteří byli zvyklí na dva televizní kanály jsou podle něj dnes vystaveni ohromnému množství mediálních podnětů. Navíc v současné hektické době není čas se studiu mediálních obsahů důsledně věnovat. „A ten čas na to udělat si v tom pořádek a oddělit zrna od plev je velmi limitovaný,“ vysvětloval.

Výhodu podle něj mají lidé, kteří mají „dobré základy“ třeba ze školy. To se podle něj projevuje i na tom, že generace 30-40 let v tomto testu gramotnosti uspěla nejlépe.

Pak rozebíral další faktory, které přinesly v testování úspěch. „Jsou to například i lidé z Prahy, kteří jsou v tom mediálním světě asi zapojeni více než obyvatelé venkova“.

Nejohroženější skupinou jsou podle průzkumu ženy starší 60 let s nízkým vzděláním. Jak jsou na tom další skupiny, to ČT odprezentovala na velkoplošné obrazovce.

Printscreen: Vysílání ČT24

Na to navázal dotaz diváka, proč se kvůli mediální gramotnosti tolik útočí na důchodce na dělají se z nich „blbci“. Dodal, že tito lidé mají za svůj život s médii tolik zkušeností, že si manipulaci dokáží vyhodnotit lépe, než „manipulovaná mládež“.

Ředitel výzkumu Šimoník se ohradil, že hanlivé označení „blbci“ nikdo nepoužívá a seniorů si váží, protože je podle něj schopna zachycovat dynamické tempo změn, kterým za svůj život čelila.

Trvá však na tom, že tato generace je nejohroženější. Je to prý proto, že je nejslabší „cílovou skupinou“ na internetu, takže je odkázána jen na omezené množství zdrojů. „A u nich taky platilo, že co bylo v médiích, to bylo svaté,“ dodal. Dnes na ně podle něj ale cílí média, která je chtějí manipulovat. „A oni je berou jako bernou minci a už nemají schopnost to prověřit a cokoli s tím udělat. Tady je důležitá role dětí těchto lidí, těžko to budou suplovat školy. Ale můžou tuto roli sehrát děti. My dnes chceme po rodičích, aby kontrolovaly svoje děti, ale můžeme chtít i po dětech, aby pomáhaly svým rodičům se orientovat v tom mediálním světě,“ vyzývá analytik.

Druhým „vychovatel“em, který by měl ohroženým seniorům pomáhat s orientací, jsou podle něj „veřejná média“. Moderátor se pak pozastavil nad nízkou mediální gramotností ve věkové skupině 15-18 let. Expert ale odmítl, že by jejich výsledky byly „selháním vzdělávacího systému“. Podle něj se lidé vyvíjejí a v tomto věku se v mediálních obsazích neorientují proto, že je nezajímají. Je to podle něj stejné, jako když mladý člověk poslouchá rádio Evropa 2, a až s věkem dospěje k veřejnoprávnímu Radiožurnálu.

Moderátor Václavek ve výzkumu vyčetl, že lidé, kteří podle výzkumu médiím nerozumí si sami často myslí, že jim rozumí. Zajímalo se proto, jak moc je to nebezpečné.

Nebyl to ale jediný průzkum, který byl toho večera na ČT24 představen. Člověk v tísni si u agentury Median objednal průzkum, jak moc čeští učitelé věří „alternativním webům“. Vyšla z něj prý „alarmující čísla“.

Reportáž představila dvě školy. První bylo pražské gymnázium Na Zatlance. Tam prý na mediální výchovu kladou důraz, ve školním roce se jí věnuje celkem 70 hodin. Dozvíme se, že hodina ve čtvrtém ročníku začala „mediální aktualitou“, což byl pro tentokrát „facebookový příspěvek Nory Fridrichové“ a titulní stránka MF DNES. Druhou školou byla Střední odborná škola designu a umění v Praze. V každém ročníku se tam během školního roku odučí až 30 hodin mediální výchovy. Mediální výchova je tam přizpůsobena zaměření školy, takže už v prvním ročníku například dostanou studenti lekce z „knihkupeckého marketingu“.

Problém podle České televize ale je, že často sami učitelé jsou načichlí nevhodnými zdroji. Z průzkumu se zjistilo, že „téměř třicet procent z nich považuje za důvěryhodné proruské weby“.

Printscreen: vysílání ČT24

Učitelé ze dvou vybraných škol ale udělali svým kolegům jasno: „Využívám je spíš jako ilustrativní, než jako skutečný zdroj,“ řekl Michal Kaderka, vyučující mediální výchově studenty Na Zatlance.

Na střední odborné škole má výuku pod palcem jeho kolegyně Veronika Raubicová. „Parlamentní listy a Aeronet samozřejmě nepoužívám. Je to ad jedna proto, že si snažím rozvíjet své kritické myšlení...“ vykládala do kamery. Co následovalo po ad jedna, to už reportáž České televize nesdělila. Později v reportáži si ještě postěžovala, že mediální výchově je věnováno málo prostoru, a školením by měli projít všichni, včetně kantorů.

Printscreen: vysílání ČT24

Jak varoval Člověk v tísni, 72 procent učitelů neprošlo žádným mediálně- vzdělávacím kursem, nebo seminářem.

Učitel Michal Kaderka z Gymnázia Na Zatlance pak dorazil přímo do studia. Moderátor o něm prozradil, že je kromě učení rovněž spolupracovníkem Asociace učitelů občanské výchovy.

„Lze vůbec učit studenty mediální výchovu za situace, kdy se stírá rozdíl mezi pravdou a lží?,“ začal rázně moderátor. Podle učitele záleží mimo jiné na tom, kolik na mediální výchovu učitel dostane prostoru.

„Dělám to, protože mě to baví. Učím mediální výchovu od roku 2010, učím i učitele, věnuji se tomu dost aktivně a myslím si, že je tam co dělat,“ přestavil se.

Školní hodina podle něj vždy začíná „mediální aktualitou“, při jejímž hledání často využívá pořad ČT Newsroom. Zaměřuje se hlavně na svět elektronických médií, protože většina studentů už čerpá informace hlavně z něj.

Ministr Plaga pak řekl, že by chtěl mediální výchovu jako samostatný vyučovací předmět, což pedagog Kaderka kvitoval slovy „plesá mi srdce, to se mi líbí“.

Pak si postěžoval, že mezi učiteli není zájem se v oblasti mediální výchovy školit. „Když já učím učitele, tak devadesát procent se učit nechce. Ale musí tam jít, protože ředitel jim to přikázal. A já tam přijdu, oni jsou už naštvaní, nerozumí sociálním sítím a mají velmi negativní vztah k médiím,“ popsal svou zkušenost.

Jste politik? Zveřejněte bez redakčních úprav vše, co chcete. Zaregistrujte se ZDE.

Jste čtenář a chcete komunikovat se svými zastupiteli? Zaregistrujte se ZDE.

Foto: Hans Štembera Popisek: Česká televize, ilustrační foto.

URL| <https://www.parlamentnilisty.cz/arena/monitor/Duchodci-veri-fake-news-Deti-musite-jim-pomoci-se-orientovat-CT-vysilala-vybusnou-debatu-561221>

Nahradí novináře roboti? O budoucnosti ČTK diskutují studenti

29.11.2018 echo24.cz str. 00
Univerzita Karlova

Debatu o budoucnosti žurnalistiky a změnách v České tiskové kanceláři pořádá ve čtvrtek **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy. O možnostech automatizace i nevýhodách použití algoritmů budou se studenty za ČTK diskutovat šéfredaktorka zpravodajství agentury Radka Matesová Marková, technický ředitel Jan Kodera a šéfredaktor Fotobanky ČTK Petr Mlch. Doplní je moderátor ČT a pedagog **FSV UK** Václav Moravec společně s moderátorkou debaty a děkankou fakulty Alicí Němcovou Tejkalovou.

Přímý přenos debaty můžete sledovat od 17 hodin zde.

URL| <https://www.echo24.cz/a/SRsLK/nahradi-novinare-roboti-o-budoucnosti-ctk-budou-diskutuji-studenti>

Nahradí novináře roboti? O budoucnosti ČTK diskutují studenti

29.11.2018 echo24.cz str. 00 Domov, Krátké zprávy
Echo24

Debatu o budoucnosti žurnalistiky a změnách v České tiskové kanceláři pořádá ve čtvrtek **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy. O možnostech automatizace i nevýhodách použití algoritmů budou se studenty za ČTK diskutovat šéfredaktorka zpravodajství agentury Radka Matesová Marková, technický ředitel Jan Kodera a šéfredaktor Fotobanky ČTK Petr Mlch. Doplní je moderátor ČT a pedagog **FSV UK** Václav Moravec společně s moderátorkou debaty a děkankou fakulty Alicí Němcovou Tejkalovou.

Debatu o budoucnosti žurnalistiky a změnách v České tiskové kanceláři pořádá ve čtvrtek **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy. O možnostech automatizace i nevýhodách použití algoritmů budou se studenty za ČTK diskutovat šéfredaktorka zpravodajství agentury Radka Matesová Marková, technický ředitel Jan Kodera a šéfredaktor Fotobanky ČTK Petr Mlch. Doplní je moderátor ČT a pedagog **FSV UK** Václav Moravec společně s moderátorkou debaty a děkankou fakulty Alicí Němcovou Tejkalovou.

Přímý přenos debaty můžete sledovat od 17 hodin zde.

V Týdeníku Echo a na EchoPrime se dozvíte více, získáte je zde.

Čtete také: Ivan Langer jako básník. Pokřtí novou knihu Sochobásně v Síti
Zkontaktovala policie Babiše ml.? „Nečekejte, že budu konkrétní“

URL| <http://echo24.cz/a/SRsLK>

46. Kolokvium – šetření prognóz makroekonomického vývoje ČR (2018–2021)

29.11.2018 mfcr.cz str. 00

46. Kolokvium – šetření prognóz makroekonomického vývoje České republiky (2018–2021)

Cílem šetření makroekonomických prognóz (tzv. Kolokvia), které provádí MF ČR, je zjistit názor relevantních institucí na budoucí vývoj české ekonomiky a vyhodnotit základní tendence, s nimiž zúčastněné instituce ve svých předpovědích počítají.

46. Kolokvium proběhlo v listopadu 2018. Jeho výsledky vycházejí z předpovědí 16 institucí (Ministerstvo financí; Ministerstvo průmyslu a obchodu; Ministerstvo práce a sociálních věcí; Česká národní banka; Akcenta

CZ; Citibank; Československá obchodní banka; Deloitte; Generali Investments CEE; Hospodářská komora ČR; Institut ekonomických studií, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy; ING Bank; Komerční banka; Raiffeisenbank; Svaz průmyslu a dopravy ČR; UniCredit Bank). Pro větší reprezentativnost šetření k nim byly přiřazeny prognózy Evropské komise (European Economic Forecast z listopadu 2018), Mezinárodního měnového fondu (World Economic Outlook z října 2018) a Organizace pro hospodářskou spolupráci a rozvoj (Economic Outlook z listopadu 2018).

Všem zúčastněným institucím děkujeme za spolupráci.

URL| <https://www.mfcr.cz/cs/verejny-sektor/makroekonomika/makroekonomicka-predikce/2018/46-kolokvium-setreni-prognoz-makroekono-33602/>

Německo nelze dohnat škrtem pera

29.11.2018 [ihned.cz](#) str. 00

Josef Pravec

Zaostávání českých platů za německými je dáno podhodnoceným kurzem, nižší produktivitou a chabým kapitálovým vybavením místních firem. Český automobilový průmysl má jen 38procentní produktivitu německých automobilek. Pokud máme dotáhnout německou technologickou úroveň, musíme investovat nad plán skoro trojnásobek ročního HDP.

Zvyšovat mzdy na úroveň německých či rakouských zatím není možné, protože tomu neodpovídá ani technické vybavení, ani produktivita českých podniků. Podle ekonoma Vladimíra Benáčka z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy bychom za politicky vynucený růst mezd na úkor investic zaplatili ztrátou konkurenceschopnosti a změkčením kurzu koruny.

Ani po třiceti letech jsme, pokud jde o mzdy, Německo nedohnali. Odbory na jejich zvyšování vehementně tlačí, vy před tím varujete. Existuje nějaký kompromis?

Výše mzdy je základním faktorem pro vysvětlení úrovně ekonomické prosperity člověka, i když není dostatečným ukazatelem k vysvětlení jeho společenského blahobytu. A ještě větší odstup má k vysvětlení spokojenosti ze života. Nicméně, příslib vyšší mzdy od zaměstnavatele nebo od politika je vždy kvitován s povděkem a pro mnohé je vysoká mzda symbolem lidské prestiže, ne-li smyslu života. Jde tudíž o věčné společenské téma. Navíc v poslední době je po této otázce vysoká poptávka, přičemž mnohé populistické odpovědi jen klouzají po povrchu s tvrzením, že Německo lze dohnat škrtem pera.

Lidé je ale porovnávají.

Na jedné straně můžeme vidět náskok českých mezd před maďarskými, na druhé straně téměř dorovnání ze strany kdysi chudého Polska a Slovenska. A hlavně jde o náš výrazný odstup vůči mzdám v Rakousku a Německu. Každý si položí otázku, jak je vůbec možné, že lidé za zdánlivě stejnou práci dostávají výrazně méně? Můžeme uvést třeba mzdy řidičů v Lucembursku a africkém Kongu. Oba dělají totéž, mají identickou fyzickou produktivitu práce a přitom je rozdíl mezi nimi v přepočtu na eura téměř 40násobný. Zde je zcela zřejmé, že mzdy se fyzickou produktivitou neurčují, jakkoli by to intuice konžského řidiče tak ráda viděla.

A co je tedy určuje?

Mzda je veličinou vícero tváří a první vysvětlení je na úrovni měnového kurzu: česká koruna je vůči cenové hladině doma a v Německu podhodnocená. Je to ale přirozené, protože jsme chudší zemí. Kdyby byla česká ekonomika na úrovni rakouské, kurz by mohl zesílit na 15 Kč za euro, jak se to dá odhadnout z rozdílu cenových hladin u nás a v Německu.

URL| <https://modernirizeni.ihned.cz/c1-66362320-nemecko-nelze-dohnat-skrtem-pera>

Proč jsou nízké mzdy? Chybí kapitál

29.11.2018 [ihned.cz](#) str. 00

Josef Pravec

Podle propočtů Vladimíra Benáčka pro týdeník Ekonom lze přidávat v oborech elektřiny a plynu, opravárenství a výroby potravin a nápojů. Pokud chceme technologicky dohnat Německo, je nutné za 30 let investovat v soukromém sektoru nad plán asi 14 bilionů korun. Pokud se podle Babišova poradce Ungermana zastaví růst mezd a spotřeby, propadne se česká ekonomika do recese a na investice nebude.

Prostor pro další zvyšování mezd je v Česku nečekaně úzký. A to přesto, že tu hrubý plat dosahuje jen 32 procent německého po přepočtu kurzem a 56 procent, pokud se měří paritou kupní síly. A zdaleka nejde jen o předpovědi, že doba prosperity zvolna končí pod tlakem zvenčí, jak ukazuje současné hospodářské zpomalení v Německu. Tedy v zemi, na kterou je domácí byznys navázán. Ekonomika je nemilosrdná rovněž pod tlakem zevnitř.

Jedním z pravidel je, že kde chybí kapitál, tedy zejména vybavenost moderními stroji a technologiemi, tam ho kompenzuje levná práce. Pro Česko to platilo již za první republiky a platí to bohužel dodnes. Třicet let po pádu komunismu musí nízké mzdy dorovnávat nižší produktivitu práce a k tomu - v porovnání s průměrem v zemích OECD a zejména Německem a Rakouskem - nižší kapitálové vybavení domácích podniků. Z ankety Ekonomu navíc vyplývá, že ochota domácích podnikatelů přidávat rychle mizí.

Mezi energetikou a textilem

O zvyšování mezd lze podle propočtů ekonoma Vladimíra Benáčka z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy uvažovat tam, kde jak úroveň vybavenosti kapitálem, tak úroveň produktivity jsou nadprůměrné a kde je zaostávání za Německem menší. Tedy v odvětvích elektřiny a plynu, opravárenství, potravin a nápojů, minerálních produktů, dřevovýroby či obrábění kovů. Do jisté míry tomu tak už je. Mezi ty, kdo si nedávno nejvíce polepšili, patří zhruba tisícovka zaměstnanců, kteří se živí těžbou a zpracováním ropy a zemního plynu. Mzdy jim oproti loňskému roku narostly o třetinu a přesáhly hranici 45 tisíc hrubého.

"O stupeň méně odolné vůči požadavkům na vyšší mzdy už jsou odvětví s nadprůměrnou produktivitou, ale s podprůměrnou kapitálovou vybaveností. Jde o obory gumy a plastů, tiskárenství a papíru. V nepříliš komfortní zóně se nacházejí podniky s podprůměrnou produktivitou, ale nadprůměrnou kapitálovou vybaveností. Což znamená, že jejich kapitál zřejmě není nejkvalitnější. Sem patří metalurgie, strojírenství, elektronika a chemie," řekl Benáček týdeníku Ekonom. Některá odvětví podle těchto propočtů leží v neutrální zóně: automobilová výroba, těžba, obrábění kovů a nábytek. Nejvíce zranitelnými vlivem mzdových nárůstů a posilování koruny jsou pak odvětví, kde produktivita i kapitálová vybavenost zůstávají v relaci k Německu pod průměrem. Tedy koks a rafinerie, elektrotechnika, textil, oděvy a kůže, farmaceutická výroba a dopravní zařízení. "Tam strategii na přežití s nízkými mzdami nelze narušovat," zdůrazňuje Benáček.

Zvyšovat mzdy lze zejména v odvětví elektřiny a plynu, opravárenství a ve výrobě potravin a nápojů. V elektrotechnice či oděvním průmyslu mají lidé smůlu.

Jde ovšem o celkové průměry v rámci odvětví a na úrovni konkrétních podniků se poměry mohou lišit. Existují podniky, například Škoda Auto, kde polštář ke zvyšování mezd na úkor zisků je veliký. Avšak pracovní trh je nadpodnikový. Proč by zaměstnavatel měl altruisticky zvyšovat mzdy, když hodně investoval, má výborné technologie, vynikající management a když navíc jedinou alternativou jeho už nyní nadprůměrně placených zaměstnanců je odejít pracovat do malé domácí firmy s jen průměrným platem?

Právě malé a střední podniky, které jsou kapitálově poddimenzované a tím závislejší na levné pracovní síle, se nacházejí v obtížné situaci už dnes. Nemohou ukrajovat ze svých zisků, protože jsou minimální, a neunesou nároky na vyšší mzdy a investice nebo dopady spojené s posilováním koruny. A obecně také platí, že české podniky na tom jsou hůře než firmy se zahraničními vlastníky. Ty jsou lépe vybaveny kapitálem a o poznání vyššími mzdami přitahují kvalitnější pracovní síly.

Týdeník Ekonom oslovil s dotazem na únosnost dalšího růstu mezd přes čtyři desítky společností napříč různými sektory ekonomiky. Pro některé z nich je téma natolik citlivé, že nechtějí mzdové otázky řešit v médiích. Z těch, které byly ochotné podělit se o své zkušenosti, naprostá většina s pokračujícím přidáváním v podobné míře jako v posledních dvou letech nepočítá.

"Pokud máme zachovat zaměstnanost v řemeslných oborech, je nutné zohledňovat možnosti na trhu. Naše společnost exportuje 90 procent výroby na evropský trh, ale ten se skokovým navyšováním nákladů nepočítá a neakceptuje je. Pokud tento tlak bude pokračovat, nebudou zbývat finance na investice a rozvoj firmy. To by způsobilo snižování konkurenceschopnosti na zahraničním trhu," varuje předseda představenstva oděvního družstva Vývoj Radek Chládek (více o názorech podniků v článku Rekordní zvyšování mezd končí, tvrdí firmy).

URL | <https://modernirizeni.ihned.cz/c1-66362360-proc-jsou-nizke-mzdy-chybi-kapital>

Problémem jsou ubytovny, drogy i exekuce

29.11.2018 Haló noviny str. 03 Z domova
(za)

Několik tisíc dětí v ČR je v exekuci. Často jde o děti z chudých poměrů, jejichž rodiče mají sami zkušenost s předlužeností. Až 20 tisíc dětí u nás žije mimo standardní bydlení. Ročně také přibývá případů dětí závislých na drogách. Jedinci s těmito zkušenostmi mají podle odborníků jasně ztížený start do dospělého života. Dopláčí na to celá společnost, která přichází o mladé talenty. V rámci řešení chybí sociální bydlení i větší podpora sociální práce.

Uvádí to společná tisková zpráva České asociace streetwork, Evropské sítě proti chudobě a sociálnímu vyloučení v ČR, odborníka na dluhovou problematiku z Agentury pro sociální začleňování a autora projektu Mapa exekucí Radka Hábla a sociologa Daniela Prokopa vydaná u příležitosti Světového dne dětí (připadl na 20. listopadu).

Exekuce v rodině, nevhodné bydlení, ale i nižší šance na to, že vystudují vysokou školu nebo že si v budoucnu najdou dobré zaměstnání - takové znevýhodnění mají oproti svým vrstevníkům děti a mladí lidé ze sociálně slabšího prostředí. Vedle materiální deprivace obvykle zažívají i deprivaci sociální, objevují se tak i psychologické problémy. Česká republika proslula tím, že tyto děti velmi často posílá do ústavní péče. Podle odborníků by stačilo posílení sociální práce a přijetí zákona o sociálním bydlení.

Život na ubytovně nebo v jiném nevyhovujícím bydlení představuje první ze stigmat v životě chudého dítěte.

»Děti z ubytoven často tvoří skupinu jen v rámci ubytovny, bez šance kontaktu s vnějším světem.

Složitě podmínky bydlení

přinášejí dítěti permanentní stres, nemá možnost odpočinku, nemá žádné soukromí. To má za následek i omezenou nebo dokonce nemožnou přepravu do školy a školní neúspěchy. Do služeb jako nízkoprahová zařízení pro děti a mládež nebo i do ulic si chodí děti v podstatě odpočinout. Naši pracovníci jim v terénu poskytují tzv. první pomoc. Řeší s nimi i důsledky toho, když budou utíkat k drogám

a jiným experimentům. Klientů je ovšem stále více než služeb, to se bohužel nemění,« vysvětlila Martina Zikmundová z České asociace streetwork. Podle nedávného průzkumu Charity ČR navíc mladí lidé, kteří v dětství trpěli materiální deprivací, k ní z 36 procent inklinují i v současnosti.

Chudoba se reprodukuje

»Významně více jsou ohroženi chudobou

mladí lidé, jejichž rodina se musela někdy zadlužit, pocházejí z neúplné rodiny,

jejich rodiče byli nezaměstnaní či se jejich rodina musela často stěhovat. Někjaká forma chudoby ohrožuje více než pětinu (22 procent) Čechů a Češek mezi 18 a 30 lety. Asi třikrát častěji jsou ale chudobou ohroženi ti, kteří pocházejí z chudé rodiny, než ti, jejichž rodina problémy neměla. Tohle znevýhodnění jde do jisté míry překonat vlastním vzděláním.

V Česku je ale problém, že děti z chudých a méně vzdělaných rodin málokdy dosáhnou

vyššího vzdělání. Chudoba se tím reprodukuje mezi generacemi,« uvedl Daniel Prokop, sociolog

Fakulty sociálních věd UK a společnosti Median, který se zabývá problematikou chudoby v ČR.

To potvrzuje také Evropská síť proti chudobě, podle které by částečné řešení přineslo stále odkládaný zákon o sociálním bydlení. »Základním předpokladem pro zajištění vhodných podmínek pro výchovu dítěte v rodině je střecha nad hlavou. Na její absenci doplácí nejen děti, které žijí v otřesných podmínkách ubytoven a azylových domů, ale vlastně my všichni. Navíc jde část dávek do rukou obchodníků s chudobou a dluhy,« varoval Karel Schwarz z Evropské sítě proti chudobě a sociálnímu vyloučení v ČR.

Podle odborníků představuje velký problém také to, že v případě exekučních srážek přichází pracující rodina o daňový bonus určený na péči o dítě. »Daňový bonus na děti je plně exekučitelný bez ohledu na výši příjmu. To je bohužel další negativní faktor, který vede k preferenci nelegálního zaměstnání,« uzavřel Radek Hábl z Agentury pro sociální začleňování s tím, že další reprodukce chudoby představuje zátěž pro celý sociální systém, a tudíž i ekonomiku jako takovou.

Foto autor| ILLUSTRACNÍ FOTO - pixabay

KOMENTÁŘ: Čeští komunisté ožili. Drží Babišovu vládu a vylézají z děr

29.11.2018 drbna.cz str. 00 Názory a komentáře

Hitem televizních obrazovek posledních několika týdnů je kriminální seriál Jana Hřebejka Rédl. Ukazuje Československo počátku 90. let, estébáky a komunisty, kteří se těžce vyrovnávají s tím, že neprošli prověrkami a byli odstaveni. Hřebejk by klidně mohl dotočit pokračování po bezmála třiceti letech, v němž se estébáci a komunisti znovu sebevědomě derou na povrch.

I když čeští komunisté v loňských volbách dostali nejméně hlasů od roku 1990, respektive jim významnou část voličstva přebralo hnutí ANO, dočkali jsme se paradoxu – z KSČM je sice neoficiální, ale nejspolehlivější koaliční strana. Pomáhá držet u moci Andreje Babiše, před rokem 1989 člena KSČ.

Muže, který figuruje v seznamech spolupracovníků StB a který převratné události roku 1989 přečkal v teple v Maroku, aby se z něj poté stal dravý kapitalista.

A tak komunisté drží u moci bývalého komunistu, dnes velkopodnikatele, jednoho z největších zaměstnavatelů v Česku, v logice komunistů „buržousta“ a vykořisťovatele.

A to přesto, že sami komunisté například v posledním prohlášení k výročí 17. listopadu napsali, že „zemi řídí majetková oligarchie, nikoliv však v zájmu jejích obyvatel“ a že „kapitalistický společenský systém nemůže přinést řešení dnešních ekonomických a společenských problémů“.

Agresivní mocenský pakt

Při nedávném hlasování o nedůvěře to však byli vedle ANO jen a pouze komunisté, kdo Babiše otevřeně podpořili. „Nám jde především o náš program, o stabilitu České republiky,“ komentoval to místopředseda KSČM Stanislav Grospič.

Komunistům za to, že podrželi vládu, poděkoval prezident Miloš Zeman, který státními vyznamenáními odměňuje normalizační umělce i agenty StB.

Pozoruhodný je pak i jazyk mediálního úseku ÚV KSČM: „Ke svržení kabinetu nedošlo. Pokus šesti opozičních stran zlikvidovat ji (vládu) kvůli posledním informacím v tzv. kauze Čapí hnízdo nevyšel.“ Svržení, zlikvidovat, náš program, klid na práci...

Klid na práci sami komunisté mají. Poslanci KSČM mají mimochodem díky různým příplatkům za funkce v průměru nejvyšší platy ze všech poslanců, 98 tisíc Kč.

Od původních požadavků na posty v dozorčích radách státních a polostátních firem nakonec oficiálně upustili. Jejich podíl na moci, stvrzený dohodou o toleranci, je však zjevný. Jak se potvrdilo při hlasování o důvěře i při schvalování rozpočtu na rok 2019.

Na zahraniční politiku sice KSČM přímý vliv nemá, vede si ale vlastní. Čeští komunisté jsou nejlepšími přáteli zoligarchizovaného Ruska, užitečnými idioty, kteří hájí každý krok Kremlu.

Takto třeba předseda KSČM Vojtěch Filip pouhý den před tím, než ruské lodě napadly ty ukrajinské u břehů Krymu psal (příznačně z mezinárodního setkání komunistických stran v Athénách) o tom, jaký je ta Severoatlantická aliance agresivní pakt a že roste „počet lidí nejen v Evropě, kterým vadí neustálé provokace paktu NATO zejména na východní hranici“.

I kvůli ruské hybridní válce a dezinformační mašinérii, již tuzemští komunisté ochotně napomáhají, se podobné výroky (ochotně přebírané weby typu Sputnik či Parlamentní listy) odrážejí v celkové atmosféře ve společnosti.

Generál mezi studenty

Do ní dokonale zapadá informace o tom, že poslední faktický vládce komunistického ministerstva vnitra a šéf kontrarozvědné části Státní bezpečnosti Alois Lorenc milostivě přijal pozvání k veřejné diskusi na pražské **Fakultě sociálních věd**.

Pokud by byl posluchačem narozeným dávno po roce 1989 důkladně pro studijní účely představen jako exponát politické zvůle a zločineckého režimu, budiž. Nelze se však zbavit dojmu, že ten večer se soudruh Lorenc ve veřejné debatě (v níž i podle samotné fakulty nezazněly podstatné kritické informace) dočkal jistého zadostiučinění.

Jak napsal i novinář České televize Marek Wollner, který mu v debatě oponoval: „Já jsem věděl, že pan Lorenc bude v roli toho sympatičtějšího, protože on bude nastavovat milou tvář gentlemana, zatímco já budu ten ošklivý, který je plný emocí.“

Přímo na Národní třídě se pak letos 17. listopadu hrdě vztyčen a v červeném baretu proměňoval major JUDr. Petr Šesták. Člověk, který právě 17. listopadu 1989 velel na Národní třídě brutálnímu zákroku Oddílu zvláštního určení správy vojsk ministerstva vnitra (tzv. „červené barety“).

Možná tam byl na výročí zavzpomínat i někdy dříve, ale spíše v podobně konspiračním stylu, jakým letos Babiš kladl k památníku věnec. Letos si však Šesták vyloženě pozornost užíval a fotografům nastavoval tvář.

Jak připomněl na svém facebookovém profilu účastník letošních demonstrací Dan Macek, Šesták je aktivní i jinak.

Vloni se Šesták u soudu zaručil jménem veteránů Útvaru rychlého nasazení za Pavla Šrytra – někdejšího osobního strážce bosse podsvětí Františka Mrázka – obžalovaného z vraždy Mrázkova rivala Antonína Běly.

Šesták také kvůli Šrytrově případu podal podnět Generální inspekci bezpečnostních sborů (GIBS) na policisty speciálního týmu Tempus, kteří krátce před vypršením dvacetileté promlčecí lhůty případ znovu otevřeli.

Vražda Antonína Běly nakonec zůstává nevyřešena, s tím i možné (staro)nové stopy vedoucí k vrahovi Františka Mrázka. Připomeňme, že jednou z (nepotvrzených) vyšetřovacích verzí bylo i to, že si vraždu mohl objednat byznysový rival, konkrétně Andrej Babiš.

Tlustá čára Babiš

Sám Šrytr se letos účastnil demonstrace na podporu Andreje Babiše na Klárově. Přijel ve voze označeném písmeny VDV, což je zkratka pro ruské výsadkové vojsko, které se podílelo na anexi ukrajinského Krymu a Babiše označil za nejlepšího českého premiéra od roku 1989. Ale samozřejmě – premiér si své obdivovatele nevybírá.

Letos v březnu se nakrátko stal šéfem sněmovní komise pro kontrolu GIBS jiný aktivní účastník brutálních zásahů proti demonstrantům v roce 1989, komunista Zdeněk Ondráček.

Po protestech veřejnosti a protivládních demonstracích nakonec odstoupil. „Kolegové z pravé části spektra, já vás nazývám demokratická žumpo, nebudte tak namyšlení,“ řekl při té příležitosti letos v březnu ve sněmovně.

Byly to mimochodem právě demokratické strany – ČSSD a KDU-ČSL, kdo v roce 2014 hlasoval pro změnu lustračního zákona tak, aby se nadále vztahoval jen na místa vedoucích úředníků státní správy, ale už ne na členy vlády a jejich náměstky. Babiš se tak mohl bez překážek stát ministrem.

O tom, že by se za komunismem měla udělat tlustá čára, ve smyslu čas běží, co jsme si to jsme si, pokročme dále, se mluvilo dlouho. Pokud bychom hledali bod, kdy tyhle výzvy konečně došly naplnění, skončíme právě u lustračního lex Babiš.

Dnes je Andrej Babiš premiérem a i když jeho ANO komunisty obírá o voliče, pomáhá soudruhům a soudružkám zpět nahoru.

Tento text byl původně publikován na portále Hlídací pes.

URL| <https://www.drbtna.cz/nazory-a-komentare/3785-komentar-cesti-komuniste-ozili-drzi-babisovu-vladu-a-vylezaji-z-der.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

malostranskadrbtna.cz

Čeští komunisté ožili. Drží Babišovu vládu a vylézají z děr

29.11.2018 zpravy.tiscali.cz str. 00 Zprávy / Magazín

red

Hitem televizních obrazovek posledních několika týdnů je kriminální seriál Jana Hřebejka Rédl. Ukazuje Československo počátku 90. let, estébáky a komunisty, kteří se těžce vyrovnávají s tím, že neprošli prověrkami a byli odstaveni. Hřebejk by klidně mohl dotočit pokračování po bezmála třiceti letech, v němž se estébáci a komunisti znovu sebevědomě derou na povrch, píše Robert Břešťan na webu Hlídací pes.

I když čeští komunisté v loňských volbách dostali nejméně hlasů od roku 1990, respektive jim významnou část voličstva přebralo hnutí ANO, dočkali jsme se paradoxu – z KSČM je sice neoficiální, ale nejspolehlivější koaliční strana. Pomáhá držet u moci Andreje Babiše, před rokem 1989 člena KSČ.

Muže, který figuruje v seznamech spolupracovníků StB a který převratné události roku 1989 přečkal v teple v Maroku, aby se z něj poté stal dravý kapitalista.

A tak komunisté drží u moci bývalého komunistu, dnes velkopodnikatele, jednoho z největších zaměstnavatelů v Česku, v logice komunistů "buržousta" a vykořisťovatele.

A to přesto, že sami komunisté například v posledním prohlášení k výročí 17. listopadu napsali, že "zemi řídí majetková oligarchie, nikoliv však v zájmu jejích obyvatel" a že "kapitalistický společenský systém nemůže přinést řešení dnešních ekonomických a společenských problémů".

Agresivní mocenský pakt

Při nedávném hlasování o nedůvěře to však byli vedle ANO jen a pouze komunisté, kdo Babiše otevřeně podpořili. "Nám jde především o náš program, o stabilitu České republiky," komentoval to místopředseda KSČM Stanislav Grospič.

Komunistům za to, že podrželi vládu, poděkoval prezident Miloš Zeman, který státními vyznamenáními odměňuje normalizační umělce i agenty StB.

Pozoruhodný je pak i jazyk mediálního úseku ÚV KSČM: "Ke svržení kabinetu nedošlo. Pokus šesti opozičních stran zlikvidovat ji (vládu) kvůli posledním informacím v tzv. kauze Čapí hnízdo nevyšel." Svržení, zlikvidovat, náš program, klid na práci...

Klid na práci sami komunisté mají. Poslanci KSČM mají mimochodem díky různým příplatkům za funkce v průměru nejvyšší platy ze všech poslanců, 98 tisíc Kč.

Od původních požadavků na posty v dozorčích radách státních a polostátních firem nakonec oficiálně upustili. Jejich podíl na moci, stvrzený dohodou o toleranci, je však zjevný. Jak se potvrdilo při hlasování o důvěře i při schvalování rozpočtu na rok 2019.

Na zahraniční politiku sice KSČM přímý vliv nemá, vede si ale vlastní. Čeští komunisté jsou nejlepšími přáteli zoligarchizovaného Ruska, užitečnými idioty, kteří hájí každý krok Kremlu.

Takto třeba předseda KSČM Vojtěch Filip pouhý den před tím, než ruské lodě napadly ty ukrajinské u břehů Krymu psal (příznačně z mezinárodního setkání komunistických stran v Athénách) o tom, jaký je ta Severoatlantická aliance agresivní pakt a že roste "počet lidí nejen v Evropě, kterým vadí neustálé provokace paktu NATO zejména na východní hranici".

I kvůli ruské hybridní válce a dezinformační mašinérii, již tuzemští komunisté ochotně napomáhají, se podobné výroky (ochotně přebírané weby typu Sputnik či Parlamentní listy) odrážejí v celkové atmosféře ve společnosti. Generál mezi studenty

Do ní dokonale zapadá informace o tom, že poslední faktický vládce komunistického ministerstva vnitra a šéf kontrarozvědné části Státní bezpečnosti Alois Lorenc milostivě přijal pozvání k veřejné diskusi na pražské **Fakultě sociálních věd**.

Pokud by byl posluchačům narozeným dávno po roce 1989 pro studijní účely důkladně představen jako exponát politické zvěle a zločineckého režimu, budiž. Nelze se však zbavit dojmu, že se soudruh Lorenc toho dne ve veřejné debatě (v níž i podle samotné fakulty nezazněly podstatné kritické informace) dočkal jistého zadostiučinění.

Jak napsal i novinář České televize Marek Wollner, který mu v debatě oponoval: "Já jsem věděl, že pan Lorenc bude v roli toho sympatičtějšího, protože on bude nastavovat milou tvář gentlemana, zatímco já budu ten ošklivý, který je plný emocí."

Přímo na Národní třídě se pak letos 17. listopadu hrdě v červeném baretu proměňoval major JUDr. Petr Šesták. Člověk, který právě 17. listopadu 1989 velel na Národní třídě brutálnímu zákroku Oddílu zvláštního určení správy vojsk ministerstva vnitra (tzv. "červené barety").

Možná tam byl na výročí zavzpomínat i někdy dříve, ale spíše v podobně konspiračním stylu, jakým letos Babiš kladl k památníku věnc. Letos si však Šesták vyloženě pozornost užíval a fotografům nastavoval tvář.

Jak připomněl na svém facebookovém profilu účastník letošních demonstrací Dan Macek, Šesták je aktivní i jinak.

Vloni se Šesták u soudu zaručil jménem veteránů Útvaru rychlého nasazení za Pavla Šrytra – někdejšího osobního strážce bosse podsvětí Františka Mrázka – obžalovaného z vraždy Mrázkova rivala Antonína Běly.

Šesták také kvůli Šrytrově případu podal podnět Generální inspekci bezpečnostních sborů (GIBS) na policisty speciálního týmu Tempus, kteří krátce před vypršením dvacetileté promlčecí lhůty případ znovu otevřeli.

Vražda Antonína Běly nakonec zůstává nevyřešena, s tím i možné (staro)nové stopy vedoucí k vrahovi Františka Mrázka. Připomeňme, že jednou z (nepotvrzených) vyšetřovacích verzí bylo i to, že si vraždu mohl objednat byznysový rival, konkrétně Andrej Babiš.

Tlustá čára Babiš

Sám Šrytr se letos účastnil demonstrace na podporu Andreje Babiše na Klárově. Přijel ve voze označeném písmeny VDV, což je zkratka pro ruské výsadkové vojsko, které se podílelo na anexi ukrajinského Krymu a Babiše označil za nejlepšího českého premiéra od roku 1989. Ale samozřejmě – premiér si své obdivovatele nevybírá.

Letos v březnu se nakrátko stal šéfem sněmovní komise pro kontrolu GIBS jiný aktivní účastník brutálních zásahů proti demonstrantům v roce 1989, komunista Zdeněk Ondráček.

Po protestech veřejnosti a protivládních demonstracích nakonec odstoupil. "Kolegové z pravé části spektra, já vás nazývám demokratická žumpo, nebuďte tak namyšlení," řekl při té příležitosti letos v březnu ve sněmovně.

Byly to mimochodem právě demokratické strany – ČSSD a KDU-ČSL, kdo v roce 2014 hlasoval pro změnu lustračního zákona tak, aby se nadále vztahoval jen na místa vedoucích úředníků státní správy, ale už ne na členy vlády a jejich náměstky. Babiš se tak mohl bez překážek stát ministrem.

O tom, že by se za komunismem měla udělat tlustá čára, ve smyslu čas běží, co jsme si to jsme si, pokročme dále, se mluvilo dlouho. Pokud bychom hledali bod, kdy tyhle výzvy konečně došly naplnění, skončíme právě u lustračního lex Babiš.

Dnes je Andrej Babiš premiérem a i když jeho ANO komunisty obírá o voliče, pomáhá soudruhům a soudružkám zpět nahoru.

Robert Břešťan pro Ústav nezávislé žurnalistiky

URL| <https://zpravy.tiscali.cz/cesti-komuniste-ozili-drzi-babisovu-vladu-a-vylezaji-z-der-321317>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
tiscali.cz

Komunisté vylézají z děr. Drží Babišovu vládu a ten pomáhá soudruhům zpět nahoru. Komentář R. Břešťana

29.11.2018 info.cz str. 00 Názory
Hlídacipes.org, Robert Břešťan

Hitem televizních obrazovek posledních několika týdnů je kriminální seriál Jana Hřebejka Rédl. Ukazuje Československo počátku 90. let, estébáky a komunisty, kteří se těžce vyrovnávají s tím, že neprošli prověrkami a byli odstaveni. Hřebejk by klidně mohl dotočit pokračování po bezmála třiceti letech, v němž se estébáci a komunisti znovu sebevědomě derou na povrch.

I když čeští komunisté v loňských volbách dostali nejméně hlasů od roku 1990, respektive jim významnou část voličstva přebralo hnutí ANO, dočkali jsme se paradoxu – z KSČM je sice neoficiální, ale nejspolehlivější koaliční strana. Pomáhá držet u moci Andreje Babiše, před rokem 1989 člena KSČ.

Muže, který figuruje v seznamech spolupracovníků StB a který převratné události roku 1989 přečkal v teple v Maroku, aby se z něj poté stal dravý kapitalista.

A tak komunisté drží u moci bývalého komunistu, dnes velkopodnikatele, jednoho z největších zaměstnavatelů v Česku, v logice komunistů „buržousta“ a vykořisťovatele.

A to přesto, že sami komunisté například v posledním prohlášení k výročí 17. listopadu napsali, že „zemi řídí majetková oligarchie, nikoliv však v zájmu jejich obyvatel“ a že „kapitalistický společenský systém nemůže přinést řešení dnešních ekonomických a společenských problémů“.

Agresivní mocenský pakt

Při nedávném hlasování o nedůvěře to však byli vedle ANO jen a pouze komunisté, kdo Babiše otevřeně podpořili. „Nám jde především o náš program, o stabilitu České republiky,“ komentoval to místopředseda KSČM Stanislav Grospič.

Komunistům za to, že podrželi vládu, poděkoval prezident Miloš Zeman, který státními vyznamenáními odměňuje normalizační umělce i agenty StB.

Pozoruhodný je pak i jazyk mediálního úseku ÚV KSČM: „Ke svržení kabinetu nedošlo. Pokus šesti opozičních stran zlikvidovat ji (vládu) kvůli posledním informacím v tzv. kauze Čapí hnízdo nevyšel.“ Svržení, zlikvidovat, náš program, klid na práci...

Klid na práci sami komunisté mají. Poslanci KSČM mají mimochodem díky různým příplatkům za funkce v průměru nejvyšší platy ze všech poslanců, 98 tisíc Kč.

Od původních požadavků na posty v dozorčích radách státních a polostátních firem nakonec oficiálně upustili. Jejich podíl na moci, stvrzený dohodou o toleranci, je však zjevný. Jak se potvrdilo při hlasování o důvěře i při schvalování rozpočtu na rok 2019.

Na zahraniční politiku sice KSČM přímý vliv nemá, vede si ale vlastní. Čeští komunisté jsou nejlepšími přáteli zoligarchizovaného Ruska, užitečnými idioty, kteří hájí každý krok Kremlu.

Takto třeba předseda KSČM Vojtěch Filip pouhý den před tím, než ruské lodě napadly ty ukrajinské u břehů Krymu psal (příznačně z mezinárodního setkání komunistických stran v Athénách) o tom, jaký je ta Severoatlantická aliance agresivní pakt a že roste „počet lidí nejen v Evropě, kterým vadí neustálé provokace paktu NATO zejména na východní hranici“.

I kvůli ruské hybridní válce a dezinformační mašinérii, již tuzemští komunisté ochotně napomáhají, se podobné výroky (ochotně přebírané weby typu Sputnik či Parlamentní listy) odrážejí v celkové atmosféře ve společnosti.

Generál mezi studenty

Do ní dokonale zapadá informace o tom, že poslední faktický vládce komunistického ministerstva vnitra a šéf kontrarozvědné části Státní bezpečnosti Alois Lorenc milostivě přijal pozvání k veřejné diskusi na pražské **Fakultě sociálních věd**.

Pokud by byl posluchačem narozeným dávno po roce 1989 důkladně pro studijní účely představen jako exponát politické zvěle a zločineckého režimu, budiž. Nelze se však zbavit dojmu, že ten večer se soudruh Lorenc ve veřejné debatě (v níž i podle samotné fakulty nezazněly podstatné kritické informace) dočkal jistého zadostiučinění.

Jak napsal i novinář České televize Marek Wollner, který mu v debatě oponoval: „Já jsem věděl, že pan Lorenc bude v roli toho sympatičtějšího, protože on bude nastavovat milou tvář gentlemana, zatímco já budu ten ošklivý, který je plný emocí.“

Přímo na Národní třídě se pak letos 17. listopadu hrdě vztyčen a v červeném baretu promenádoval major JUDr. Petr Šesták. Člověk, který právě 17. listopadu 1989 velel na Národní třídě brutálnímu zákroku Oddílu zvláštního určení správy vojsk ministerstva vnitra (tzv. „červené barety“).

Možná tam byl na výročí zavzpomínat i někdy dříve, ale spíše v podobně konspiračním stylu, jakým letos Babiš kladl k památníku věnec. Letos si však Šesták vyloženě pozornost užíval a fotografům nastavoval tvář.

Jak připomněl na svém facebookovém profilu účastník letošních demonstrací Dan Macek, Šesták je aktivní i jinak.

Vloni se Šesták u soudu zaručil jménem veteránů Útvaru rychlého nasazení za Pavla Šrytra – někdejšího osobního strážce bosse podsvětí Františka Mrázka – obžalovaného z vraždy Mrázkova rivala Antonína Běly.

Šesták také kvůli Šrytrově případu podal podnět Generální inspekci bezpečnostních sborů (GIBS) na policisty speciálního týmu Tempus, kteří krátce před vypršením dvacetileté promlčecí lhůty případ znovu otevřeli.

Vražda Antonína Běly nakonec zůstává nevyřešena, s tím i možné (staro)nové stopy vedoucí k vrahovi Františka Mrázka. Připomeňme, že jednou z (nepotvrzených) vyšetřovacích verzí bylo i to, že si vraždu mohl objednat byznysový rival, konkrétně Andrej Babiš.

Tlustá čára Babiš

Sám Šrytr se letos účastnil demonstrace na podporu Andreje Babiše na Klárově. Přijel ve voze označeném písmeny VDV, což je zkratka pro ruské výsadkové vojsko, které se podílelo na anexi ukrajinského Krymu a Babiše označil za nejlepšího českého premiéra od roku 1989. Ale samozřejmě – premiér si své obdivovatele nevybírá.

Letos v březnu se nakrátko stal šéfem sněmovní komise pro kontrolu GIBS jiný aktivní účastník brutálních zásahů proti demonstrantům v roce 1989, komunista Zdeněk Ondráček.

Po protestech veřejnosti a protivládních demonstracích nakonec odstoupil. „Kolegové z pravé části spektra, já vás nazývám demokratická žumpo, nebuďte tak namyšlení,“ řekl při té příležitosti letos v březnu ve sněmovně.

Byly to mimochodem právě demokratické strany – ČSSD a KDU-ČSL, kdo v roce 2014 hlasoval pro změnu lustračního zákona tak, aby se nadále vztahoval jen na místa vedoucích úředníků státní správy, ale už ne na členy vlády a jejich náměstky. Babiš se tak mohl bez překážek stát ministrem.

O tom, že by se za komunismem měla udělat tlustá čára, ve smyslu čas běží, co jsme si to jsme si, pokročme dále, se mluvilo dlouho. Pokud bychom hledali bod, kdy tyhle výzvy konečně došly naplnění, skončíme právě u lustračního lex Babiš.

Dnes je Andrej Babiš premiérem a i když jeho ANO komunisty obírá o voliče, pomáhá soudruhům a soudružkám zpět nahoru.

Text vyšel na webu HlídacíPes.org, zveřejňujeme ho se souhlasem redakce

URL| <https://www.info.cz/clanek/38383/komuniste-vylezaji-z-der-drzi-babisovu-vladu-a-ten-pomaha-soudruhumi-zpet-nahoru-komentar-r-brestana>

Čeští komunisté ožili. Drží Babišovu vládu a vylézají z děr

29.11.2018 hlidacipes.org str. 00

Robert Břešťan

KOMENTÁŘ. Hitem televizních obrazovek posledních několika týdnů je kriminální seriál Jana Hřebejka Rédl.

Ukazuje Československo počátku 90. let, estébáky a komunisty, kteří se těžce vyrovnávají s tím, že neprošli prověrkami a byli odstaveni. Hřebejk by klidně mohl dotočit pokračování po bezmála třiceti letech, v němž se estébáci a komunisti znovu sebevědomě derou na povrch.

I když čeští komunisté v loňských volbách dostali nejméně hlasů od roku 1990, respektive jim významnou část voličstva přebralo hnutí ANO, dočkali jsme se paradoxu – z KSČM je sice neoficiální, ale nejspolehlivější koaliční strana. Pomáhá držet u moci Andreje Babiše, před rokem 1989 člena KSČ.

Muže, který figuruje v seznamech spolupracovníků StB a který převratné události roku 1989 přečkal v teple v Maroku, aby se z něj poté stal dravý kapitalista.

A tak komunisté drží u moci bývalého komunistu, dnes velkopodnikatele, jednoho z největších zaměstnavatelů v Česku, v logice komunistů „buržousta“ a vykořisťovatele.

A to přesto, že sami komunisté například v posledním prohlášení k výročí 17. listopadu napsali, že „zemi řídí majetková oligarchie, nikoliv však v zájmu jejích obyvatel“ a že „kapitalistický společenský systém nemůže přinést řešení dnešních ekonomických a společenských problémů“.

Agresivní mocenský pakt Při nedávném hlasování o nedůvěře to však byli vedle ANO jen a pouze komunisté, kdo Babiše otevřeně podpořili. „Nám jde především o náš program, o stabilitu České republiky,“ komentoval to místopředseda KSČM Stanislav Grospič.

Komunistům za to, že podrželi vládu, poděkoval prezident Miloš Zeman, který státními vyznamenáními odměňuje normalizační umělce i agenty StB.

Pozoruhodný je pak i jazyk mediálního úseku ÚV KSČM: „Ke svržení kabinetu nedošlo. Pokus šesti opozičních stran zlikvidovat ji (vládu) kvůli posledním informacím v tzv. kauze Čapí hnízdo nevyšel.“ Svržení, zlikvidovat, náš program, klid na práci...

Klid na práci sami komunisté mají. Poslanci KSČM mají mimochodem díky různým příplatkům za funkce v průměru nejvyšší platy ze všech poslanců, 98 tisíc Kč.

Od původních požadavků na posty v dozorčích radách státních a polostátních firem nakonec oficiálně upustili. Jejich podíl na moci, stvrzený dohodou o toleranci, je však zjevný. Jak se potvrdilo při hlasování o důvěře i při schvalování rozpočtu na rok 2019.

Na zahraniční politiku sice KSČM přímý vliv nemá, vede si ale vlastní. Čeští komunisté jsou nejlepšími přáteli zoligarchizovaného Ruska, užitečnými idioty, kteří hájí každý krok Kremlu.

Takto třeba předseda KSČM Vojtěch Filip pouhý den před tím, než ruské lodě napadly ty ukrajinské u břehů Krymu psal (příznačně z mezinárodního setkání komunistických stran v Athénách) o tom, jaký je ta Severoatlantická aliance agresivní pakt a že roste „počet lidí nejen v Evropě, kterým vadí neustálé provokace paktu NATO zejména na východní hranici“.

I kvůli ruské hybridní válce a dezinformační mašinérii, již tuzemští komunisté ochotně napomáhají, se podobné výroky (ochotně přebírané weby typu Sputnik či Parlamentní listy) odrážejí v celkové atmosféře ve společnosti.

Generál mezi studenty Do ní dokonale zapadá informace o tom, že poslední faktický vládce komunistického ministerstva vnitra a šéf kontrarozvědné části Státní bezpečnosti Alois Lorenc milostivě přijal pozvání k veřejné diskusi na pražské **Fakultě sociálních věd**.

Pokud by byl posluchačem narozeným dávno po roce 1989 důkladně pro studijní účely představen jako exponát politické zvěle a zločineckého režimu, budiž. Nelze se však zbavit dojmu, že ten večer se soudruh Lorenc ve veřejné debatě (v níž i podle samotné fakulty nezazněly podstatné kritické informace) dočkal jistého zadostiučinění.

Jak napsal i novinář České televize Marek Wollner, který mu v debatě oponoval: „Já jsem věděl, že pan Lorenc bude v roli toho sympatičtějšího, protože on bude nastavovat milou tvář gentlemana, zatímco já budu ten ošklivý, který je plný emocí.“

Přímo na Národní třídě se pak letos 17. listopadu hrdě vztyčen a v červeném baretu promenádoval major JUDr. Petr Šesták. Člověk, který právě 17. listopadu 1989 velel na Národní třídě brutálnímu zákroku Oddílu zvláštního určení správy vojsk ministerstva vnitra (tzv. „červené barety“).

Možná tam byl na výročí zavzpomínat i někdy dříve, ale spíše v podobně konspiračním stylu, jakým letos Babiš kladl k památníku věnec. Letos si však Šesták vyloženě pozornost užíval a fotografům nastavoval tvář.

Jak připomněl na svém facebookovém profilu účastník letošních demonstrací Dan Macek, Šesták je aktivní i jinak.

Vloni se Šesták u soudu zaručil jménem veteránů Útvaru rychlého nasazení za Pavla Šrytra – někdejšího osobního strážce bosse podsvětí Františka Mrázka – obžalovaného z vraždy Mrázkova rivala Antonína Běly.

Šesták také kvůli Šrytrově případu podal podnět Generální inspekci bezpečnostních sborů (GIBS) na policisty speciálního týmu Tempus, kteří krátce před vypršením dvacetileté promlčecí lhůty případ znovu otevřeli.

Vražda Antonína Běly nakonec zůstává nevyřešena, s tím i možné (staro)nové stopy vedoucí k vrahovi Františka Mrázka. Připomeňme, že jednou z (nepotvrzených) vyšetřovacích verzí bylo i to, že si vraždu mohl objednat byznysový rival, konkrétně Andrej Babiš.

Tlustá čára Babiš Sám Šrytr se letos účastnil demonstrace na podporu Andreje Babiše na Klárově. Přijel ve voze označeném písmeny VDV, což je zkratka pro ruské výsadkové vojsko, které se podílelo na anexi ukrajinského

Krymu a Babiše označil za nejlepšího českého premiéra od roku 1989. Ale samozřejmě – premiér si své obdivovatele nevybírám.

Letos v březnu se nakrátko stal šéfem sněmovní komise pro kontrolu GIBS jiný aktivní účastník brutálních zásahů proti demonstrantům v roce 1989, komunista Zdeněk Ondráček.

Po protestech veřejnosti a protivládních demonstracích nakonec odstoupil. „Kolegové z pravé části spektra, já vás nazývám demokratická žumpo, nebudte tak namyšlení,“ řekl při té příležitosti letos v březnu ve sněmovně.

Byly to mimochodem právě demokratické strany – ČSSD a KDU-ČSL, kdo v roce 2014 hlasoval pro změnu lustračního zákona tak, aby se nadále vztahoval jen na místa vedoucích úředníků státní správy, ale už ne na členy vlády a jejich náměstky. Babiš se tak mohl bez překážek stát ministrem.

O tom, že by se za komunismem měla udělat tlustá čára, ve smyslu čas běží, co jsme si to jsme si, pokročme dále, se mluvilo dlouho. Pokud bychom hledali bod, kdy tyhle výzvy konečně došly naplnění, skončíme právě u lustračního lex Babiš.

Dnes je Andrej Babiš premiérem a i když jeho ANO komunisty obírá o voliče, pomáhá soudruhům a soudružkám zpět nahoru.

Lock Platbu on-line zabezpečuje Darujme.cz

URL| <https://hlidacipes.org/cesti-komuniste-ozili-drzi-babisovu-vladu-a-vylezaji-z-der/>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
hlidacipes.org

Komunisté vylézají z děr. Drží Babišovu vládu a ten pomáhá soudruhům zpět nahoru. Komentář R. Břešťana

29.11.2018 info.cz str. 00

Hitem televizních obrazovek posledních několika týdnů je kriminální seriál Jana Hřebejka Rédl. Ukazuje Československo počátku 90. let, estébáky a komunisty, kteří se těžce vyrovnávají s tím, že neprošli prověrkami a byli odstaveni. Hřebejk by klidně mohl dotočit pokračování po bezmála třiceti letech, v němž se estébáci a komunisti znovu sebevědomě derou na povrch.

I když čeští komunisté v loňských volbách dostali nejméně hlasů od roku 1990, respektive jim významnou část voličstva přebralo hnutí ANO, dočkali jsme se paradoxu – z KSČM je sice neoficiální, ale nejspolehlivější koaliční strana. Pomáhá držet u moci Andreje Babiše, před rokem 1989 člena KSČ.

Muže, který figuruje v seznamech spolupracovníků StB a který převratně události roku 1989 přečkal v teple v Maroku, aby se z něj poté stal dravý kapitalista.

A tak komunisté drží u moci bývalého komunistu, dnes velkopodnikatele, jednoho z největších zaměstnavatelů v Česku, v logice komunistů „buržousta“ a vykořisťovatele.

A to přesto, že sami komunisté například v posledním prohlášení k výročí 17. listopadu napsali, že „zemi řídí majetková oligarchie, nikoliv však v zájmu jejích obyvatel“ a že „kapitalistický společenský systém nemůže přinést řešení dnešních ekonomických a společenských problémů“.

Při nedávném hlasování o nedůvěře to však byli vedle ANO jen a pouze komunisté, kdo Babiše otevřeně podpořili. „Nám jde především o náš program, o stabilitu České republiky,“ komentoval to místopředseda KSČM Stanislav Grospič.

Komunistům za to, že podrželi vládu, poděkoval prezident Miloš Zeman, který státními vyznamenáními odměňuje normalizační umělce i agenty StB.

Pozoruhodný je pak i jazyk mediálního úseku ÚV KSČM: „Ke svržení kabinetu nedošlo. Pokus šesti opozičních stran zlikvidovat ji (vládu) kvůli posledním informacím v tzv. kauze Čapí hnízdo nevyšel.“ Svržení, zlikvidovat, náš program, klid na práci...

Klid na práci sami komunisté mají. Poslanci KSČM mají mimochodem díky různým příplatkům za funkce v průměru nejvyšší platy ze všech poslanců, 98 tisíc Kč.

Od původních požadavků na posty v dozorčích radách státních a polostátních firem nakonec oficiálně upustili. Jejich podíl na moci, stvrzený dohodou o toleranci, je však zjevný. Jak se potvrdilo při hlasování o důvěře i při schvalování rozpočtu na rok 2019.

Na zahraniční politiku sice KSČM přímý vliv nemá, vede si ale vlastní. Čeští komunisté jsou nejlepšími přáteli zoligarchizovaného Ruska, užitečnými idioty, kteří hájí každý krok Kremlu.

Takto třeba předseda KSČM Vojtěch Filip pouhý den před tím, než ruské lodě napadly ty ukrajinské u břehů Krymu psal (příznačně z mezinárodního setkání komunistických stran v Athénách) o tom, jaký je ta Severoatlantická aliance agresivní pakt a že roste „počet lidí nejen v Evropě, kterým vadí neustálé provokace paktu NATO zejména na východní hranici“.

I kvůli ruské hybridní válce a dezinformační mašinérii, jíž tuzemští komunisté ochotně napomáhají, se podobné výroky (ochotně přebírané weby typu Sputnik či Parlamentní listy) odrážejí v celkové atmosféře ve společnosti.

Do ní dokonale zapadá informace o tom, že poslední faktický vládce komunistického ministerstva vnitra a šéf kontrarozvědné části Státní bezpečnosti Alois Lorenc milostivě přijal pozvání k veřejné diskusi na pražské **Fakultě sociálních věd**.

Pokud by byl posluchačem narozeným dávno po roce 1989 důkladně pro studijní účely představen jako exponát politické zvůle a zločineckého režimu, budiž. Nelze se však zbavit dojmu, že ten večer se soudruh Lorenc ve veřejné debatě (v níž i podle samotné fakulty nezazněly podstatné kritické informace) dočkal jistého zadostiučinění.

Jak napsal i novinář České televize Marek Wollner, který mu v debatě oponoval: „Já jsem věděl, že pan Lorenc bude v roli toho sympatičtějšího, protože on bude nastavovat milou tvář gentlemana, zatímco já budu ten ošklivý, který je plný emocí.“

Přímo na Národní třídě se pak letos 17. listopadu hrdě vztyčen a v červeném baretu promenádoval major JUDr. Petr Šesták. Člověk, který právě 17. listopadu 1989 velel na Národní třídě brutálnímu zákroku Oddílu zvláštního určení správy vojsk ministerstva vnitra (tzv. „červené barety“).

Možná tam byl na výročí zavzpomínat i někdy dříve, ale spíše v podobně konspiračním stylu, jakým letos Babiš kladl k památníku věnec. Letos si však Šesták vyloženě pozornost užíval a fotografům nastavoval tvář.

Jak připomněl na svém facebookovém profilu účastník letošních demonstrací Dan Macek, Šesták je aktivní i jinak.

Vloni se Šesták u soudu zaručil jménem veteránů Útvaru rychlého nasazení za Pavla Šrytra – někdejšího osobního strážce bosse podsvětí Františka Mrázka – obžalovaného z vraždy Mrázkova rivala Antonína Běly.

Šesták také kvůli Šrytrově případu podal podnět Generální inspekci bezpečnostních sborů (GIBS) na policisty speciálního týmu Tempus, kteří krátce před vypršením dvacetileté promlčecí lhůty případ znovu otevřeli.

Vražda Antonína Běly nakonec zůstává nevyřešena, s tím i možné (staro)nové stopy vedoucí k vrahovi Františka Mrázka. Připomeňme, že jednou z (nepotvrzených) vyšetřovacích verzí bylo i to, že si vraždu mohl objednat byznysový rival, konkrétně Andrej Babiš.

Sám Šrytr se letos účastnil demonstrace na podporu Andreje Babiše na Klárově. Přijel ve voze označeném písmeny VDV, což je zkratka pro ruské výsadkové vojsko, které se podílelo na anexi ukrajinského Krymu a Babiše označil za nejlepšího českého premiéra od roku 1989. Ale samozřejmě – premiér si své obdivovatele nevybírá.

Letos v březnu se nakrátko stal šéfem sněmovní komise pro kontrolu GIBS jiný aktivní účastník brutálních zásahů proti demonstrantům v roce 1989, komunista Zdeněk Ondráček.

Po protestech veřejnosti a protivládních demonstracích nakonec odstoupil. „Kolegové z pravé části spektra, já vás nazývám demokratická žumpo, nebuďte tak namyšlení,“ řekl při té příležitosti letos v březnu ve sněmovně.

Byly to mimochodem právě demokratické strany – ČSSD a KDU-ČSL, kdo v roce 2014 hlasoval pro změnu lustračního zákona tak, aby se nadále vztahoval jen na místa vedoucích úředníků státní správy, ale už ne na členy vlády a jejich náměstky. Babiš se tak mohl bez překážek stát ministrem.

O tom, že by se za komunismem měla udělat tlustá čára, ve smyslu čas běží, co jsme si to jsme si, pokročme dále, se mluvilo dlouho. Pokud bychom hledali bod, kdy tyhle výzvy konečně došly naplnění, skončíme právě u lustračního lex Babiš.

Dnes je Andrej Babiš premiérem a i když jeho ANO komunisty obírá o voliče, pomáhá soudruhům a soudružkám zpět nahoru.

Text vyšel na webu HlídacíPes.org, zveřejňujeme ho se souhlasem redakce

URL| <https://www.info.cz/nazory/komuniste-vylezaji-z-der-drzi-babisovu-vladu-a-ten-pomaha-soudruhym-zpet-nahoru-komentar-r-brestana-38383.html>

Obrat víc než 80 miliard. Zisk přes 50 milionů. Co umí s cenami Yieldigo?

29.11.2018 roklen24.cz str. 00

Jaroslav Průcha

Tagy: Yieldigo, Startup, trh, farmacie, ČR, Technologie

Aktuálně řídíme ceny u ročního obratu vyššího než 80 miliard korun. Měsíčně dokážeme přinést našim zákazníkům v zisku přes 50 milionů. V rozhovoru pro server Roklen24 Jiří Psota, CTO firmy Yieldigo, která dokáže na základě dat vytvořit matematický model průměrného zákazníka a jeho rozhodování do cenotvorby zahrnout. "Můžete si to představit jako simulaci situace, kdy zákazník stojí před regálem a rozhoduje se, který výrobek si za danou cenu koupí. Díky tomu jsme schopni nalézt optimální cenu, která dává smysl z pohledu obchodníka, ale i zákazníka," dodává Psota.

Máte office kousek od Staroměstského náměstí. Jak velký je nyní tým Yieldigo?

Nyní je nás ke dvaceti.

Plánujete stěhování?

Ano, už nám začíná být naše kancelář malá, i když je spousta lidí v terénu u zákazníků.

O jakou lokalitu byste měli zájem?

Všichni zakladatelé jsme ze Smíchova, takže nás to láká někde v blízkosti. A taky máme rádi vodu. Něco ideálního máme teď v hledáčku, ale nechci to zakřiknout.

Jak vlastně vznikl nápad založit Yieldigo?

Potkali jsme se už v minulé firmě, kterou jsem spoluzaložil, a pracovali jsme mimo jiné na optimalizaci cen pro pozemní dopravu. Takže už v tu chvíli měli David a Radim (spoluzakladatelé) obrovské znalosti v této problematice, především z oblasti cenotvorby v aerolinkách. Moje doména byl zase retail (pět let v NetRetail hoding, nyní známý jako Mall Group), kde jsem získal zkušenosti z pohledu návrhu architektury systémů a řízení vývoje.

Zároveň jsme viděli, že retail je jednou z oblastí, kde bude v příštích letech umělá inteligence velkým tématem a dokážeme zde vytvořit něco na světové úrovni.

Kdy to bylo? A jak jste vybrali název firmy? Museli jste kupovat doménu?

Vize toho, co chceme dělat jsme postupně formulovali přes léto 2016 a v říjnu vše vyústilo v založení firmy a získání seedové investice. Název firmy vychází ze slova Yield, tedy výnos. Termínem yield management se nazývá právě i problematika optimální cenotvorby v aerolinkách. Název jsme záměrně našli unikátní, abychom nemuseli žádné nákupy domén a podobně věci řešit.

Můžete velmi krátce shrnout ten nápad, model. Na čem je založen?

V maloobchodě se prakticky vždy pracuje se dvěma modely tvorby cen - sledování a vymezení se proti konkurenci a výší obchodní marže. Ani v jedné z těchto metod však nefiguruje ten nejdůležitější aspekt - zákazník, pro kterého to celé je. Yieldigo dokáže na základě dat vytvořit matematický model průměrného zákazníka a jeho rozhodování do cenotvorby zahrnout. Můžete si to představit jako simulaci situace, kdy zákazník stojí před regálem a rozhoduje se, který výrobek si za danou cenu koupí. Díky tomu jsme schopni nalézt optimální cenu, která dává smysl z pohledu obchodníka, ale i zákazníka.

Ví tedy čeští obchodníci, jak správně nastavit ceny?

Nastavit ceny samozřejmě umí a je to jedna z jejich nejzásadnějších odpovědností. Ale udržet správnou cenu na desítkách tisíc produktů, z nich si ještě spousta vzájemně konkuruje není vůbec snadná úloha. A zde je obrovský prostor pro umělou inteligenci. Manažer cen dokáže projít desítky produktů, analyzovat u některých elasticitu a sezonnost, možná i kanibalizaci vůči produktům podobným. Ale nedokáže to udělat pro všechny produkty, najednou a každý den. A přesně to dělá Yieldigo.

Můžete popsat proces, jak klientovi pomůžete nastavit optimální ceny?

Na začátku analyzujeme prodejní data a z nich sestavíme matematický model simulující chování zákazníka. Pomocí tohoto modelu určíme optimální ceny, které odpovídají strategii, kterou si obchodník určil. Například se chce vymežit proti konkurenci a víme, že výsledná cena má tedy nějaký předem daný rozsah a v rámci něj musíme najít tu nejlepší z pohledu matematiky. Poté pošleme nové ceny do obchodů a opět nasbíráme prodejní data. Tento proces se stále opakuje a nikdy nekončí. Optimální cena se totiž v čase mění a záleží například na sezoně, trendech či dokonce počasí.

V kterých případech jde cena produktů nahoru?

Když už obchodník chce či potřebuje zdražit, doporučíme to u produktů, kde s tím zákazník nemá problém a vyšší cena ho neodradí. Jedná se často o kvalitnější věci, ale nedá se to úplně snadno paušalizovat.

A naopak, kdy doporučujete klientovi, aby zlevnil?

Existuje pak spousta věcí, kde jsou zákazníci na vyšší cenu extrémně citliví a díky snížení se naopak prodá o dost více zboží. Často jde o věci každodenní potřeby či základní potraviny.

Jaká je klientela Yieldigo?

Jsou to největší supermarkety, drogerie a lékárny. Kromě klasických kamenných obchodů máme také několik online zákazníků.

V kterém segmentu máte nejlepší výsledky?

Naším primárním cílem je navýšení zisku a obecně se pohybujeme mezi 5 a 15 procenty. V oblasti lékáren jsme se dostali dokonce až ke 20 procentům.

Když se zaměříme na supermarkety v Česku. Jak přistupují k cenotvorbě?

Největší rozdíl oproti západní Evropě je hlavně v množství slevových akcí. V ČR přesahují akce 50 procent obratu. U některých produktů je tzv. promo-spirála tak značná, že se vlastně bez akce skoro ani nekupují. A to není úplně dobrý trend. Zákazník pak reaguje jen na akce a vlastně ani moc netuší, jaká je opravdová cena daného zboží. To v konečném důsledku není dobré ani pro zákazníka ani pro prodejce, protože vždycky je třeba si uvědomit, že žádná sleva není zadarmo.

Jak moc Vás Vaše práce ovlivňuje v osobním životě, když nakupujete? Sledujete ceny?

Já nejsem úplně cenově senzitivní zákazník. Ale občas když narazím na nějakou viditelnou chybu na regálu samozřejmě přemýšlím, jak k tomu došlo a jak takovým věcem zabránit. Takže možná taková menší pracovní deformace :)

Viděl jste Vás na dvou startupových soutěžích. V čem je pro Vás osobně účast přínosem?

V některých soutěžích jsme vyhráli, někde se umístili dost vysoko, což bylo moc fajn. Hlavním důvodem, proč jsme se zúčastnili bylo rozšíření povědomí, co děláme a že jsme v našem oboru na absolutní světové špičce. Ale co mi to dalo nejvíce, jsou kontakty. Poznal jsem spoustu zajímavých lidí, kteří nám nyní pomáhají dostat se zase o něco dále.

Jak je na tom Yieldigo s výsledky? Jaký byl rok 2017 a jaká čísla čekáte letos?

Yieldigo roste o více než 1000 procent, což není u startupů zase tak neobvyklé, ale za zmínku stojí, že jsme od prvního roku v zisku a náš roční obrat se pohybuje v řádu desítek milionů. Důležitá jsou pro nás spíš čísla, která odpovídají tomu, jak velké množství cen řídíme. Aktuálně řídíme ceny u ročního obratu vyššího než 80 miliard a měsíčně dokážeme přinést našim zákazníkům v zisku přes 50 milionů.

Na kterých trzích aktuálně působíte a jaké jsou plány do budoucna?

Aktuálně nabízíme služby v Čechách, na Slovensku, v Německu, Polsku, Británii, Rusku a zajímavým trhem je třeba i Rumunsko. Do budoucna je pro nás velké téma hlavně partnerská síť.

Jednáte s potenciálními investory?

Různí investoři se s námi baví, ale tím, že jsme v zisku to pro nás není úplně aktuální téma a dokážeme expanzi financovat z vlastních zdrojů.

Využíváte rad mentorů? Co si slibujete od spolupráce nedávno oznámené spolupráce s Johnatanem Smithem a Jasonem Minisem?

Máme několik mentorů v různých oblastech. Hledáme lidi, co mají globální zkušenosti v našem oboru. Někteří z našich mentorů postupně přešli do aktivní spolupráce, jak tomu nastala třeba u Jonathana. Jeho znalost retailu je neuvěřitelná a myslím, že podobných lidí je v celé Evropě opravdu jen pár. Pomáhá nám dostat se do mezinárodního povědomí a otevřít především západní trhy. Jason nám pomáhá s obchodem a jeho úkolem je nás dostat k opravdu velkým zákazníkům. Využívá tak přes 20 let zkušeností v největších britských řetězcích a velmi silného networku.

Otázka na závěr. Jaký je Váš dlouhodobý cíl, čeho byste chtěl s projektem Yieldigo dosáhnout?

Co se týče výsledků jsme aktuální světová jednička, ale mým snem je stát se standardem našeho odvětví a k tomu nás čeká ještě dlouhá cesta. Chystáme však velké projekty s globálními partnery a doufám že budeme příští rok díky jejich obchodnímu výtlačku a existující síti schopni nabídnout službu od Singapuru po Havaj.

Vystudoval mediální studia na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Pracoval v ekonomické a centrální redakci ČTK jako subeditor, později jako zpravodaj se zaměřením na energetiku. Jako šéfredaktor vedl zpravodajský server iUHLI.cz, který se zaměřoval na hnědouhelný sektor a energetiku. Je šéfredaktorem ekonomického a investičního portálu Roklen24.cz.

URL| <https://roklen24.cz/a/SH2cq/obrat-vic-nez-80-miliard-zisk-pres-50-milionu-co-umi-s-cenami-yieldigo>

Německo nelze dohnat škrtem pera

29.11.2018 modernizeni.iHNed.cz str. 00

Josef Pravec

Zaostávání českých platů za německými je dáno podhodnoceným kurzem, nižší produktivitou a chabým kapitálovým vybavením místních firem.

Český automobilový průmysl má jen 38procentní produktivitu německých automobilek.

Pokud máme dotáhnout německou technologickou úroveň, musíme investovat nad plán skoro trojnásobek ročního HDP.

Zvyšovat mzdy na úroveň německých či rakouských zatím není možné, protože tomu neodpovídá ani technické vybavení, ani produktivita českých podniků. Podle ekonoma Vladimíra Benáčka z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy bychom za politicky vynucený růst mezd na úkor investic zaplatili ztrátou konkurenceschopnosti a změkčením kurzu koruny.

Ani po třiceti letech jsme, pokud jde o mzdy, Německo nedohnali. Odbory na jejich zvyšování vehementně tlačí, vy před tím varujete. Existuje nějaký kompromis?

Výše mzdy je základním faktorem pro vysvětlení úrovně ekonomické prosperity člověka, i když není dostatečným ukazatelem k vysvětlení jeho společenského blahobytu. A ještě větší odstup má k vysvětlení spokojenosti ze života. Nicméně, příslib vyšší mzdy od zaměstnavatele nebo od politika je vždy kvitován s povděkem a pro mnohé je vysoká mzda symbolem lidské prestiže, ne-li smyslu života. Jde tudíž o věčné společenské téma. Navíc v poslední době je po této otázce vysoká poptávka, přičemž mnohé populistické odpovědi jen klouzají po povrchu s tvrzením, že Německo lze dohnat škrtem pera.

Lidé je ale porovnávají.

Na jedné straně můžeme vidět náskok českých mezd před maďarskými, na druhé straně téměř dorovnání ze strany kdysi chudého Polska a Slovenska. A hlavně jde o náš výrazný odstup vůči mzdám v Rakousku a Německu. Každý si položí otázku, jak je vůbec možné, že lidé za zdánlivě stejnou práci dostávají výrazně méně? Můžeme uvést třeba mzdy řidičů v Lucembursku a africkém Kongu. Oba dělají totéž, mají identickou fyzickou produktivitu práce a přitom je rozdíl mezi nimi v přepočtu na eura téměř 40násobný. Zde je zcela zřejmé, že mzdy se fyzickou produktivitou neurčují, jakkoli by to intuice konžského řidiče tak ráda viděla.

A co je tedy určuje?

Mzda je veličinou vícero tváří a první vysvětlení je na úrovni měnového kurzu: česká koruna je vůči cenové hladině doma a v Německu podhodnocená. Je to ale přirozené, protože jsme chudší zemí. Kdyby byla česká ekonomika na úrovni rakouské, kurz by mohl zesílit na 15 Kč za euro, jak se to dá odhadnout z rozdílu cenových hladin u nás a v Německu.

To je asi jen menší část celkové odpovědi.

Pak musíme uvést do hry produktivitu práce. Zde si mnozí představí výrobu v počtech výrobků na pracovníka. Pokud by byl o 20 procent méně výkonný, pak by jeho plat nižší o 20 procent byl přiměřený. Tak to ovšem ve většině případů není. Taxikář v Kladně může dělat tutéž práci jako jeho kolega v Berlíně a stejně dlouho, ale na tržbách získává méně, protože má nižší ceny. Rozhodující není fyzická, ale hodnotová produktivita v korunách, u níž zaostáváme výrazně více. Proto musíme pracovat s nominálními hodnotami produktivity, měřenými přidanou hodnotou v eurech na pracovníka. A pak celkově jsme jen na 42 procentech úrovně Německa. Část zaostávání lze tudíž vysvětlit nižšími cenami produktů a nižší kupní silou domácích spotřebitelů.

Je naše produktivita opravdu tak nízká?

U všech průměrů za odvětví je česká produktivita nižší než německá. U elektřiny a plynu je zaostávání jen o šest procent. Nad 50procentní hranicí jsou nápoje, tabák, guma a plasty. Český trumf, kterým je výroba aut a příslušenství, dosahuje jen 38 procent německé produktivity. Až na konci je výroba oděvů se čtvrtinovou přidanou hodnotou na pracovníka. Samozřejmě, jde o odvětvové průměry, a tak to neznamená, že v nich nemohou skrývat podniky premianti, které by německou produktivitu nepřesahovaly.

A jaké jsou průměrné mzdy?

Celkově v našem průmyslu dosahují v průměru 27 procent německé úrovně a v celé ekonomice 32 procent. Průmysl je totiž vystaven přísnější konkurenci a musí si hlídat mzdy, aby zůstal kompetitivní. Současně hladina mezd u německých služeb není zvláště vysoká, částečně vlivem většího podílu levnějších zahraničních pracovníků.

Zaostávají více, než jak by to odpovídalo produktivitě.

Po náhledu z hlediska kurzu a produktivity musíme udělat třetí krok, analýzu kapitálové vybavenosti pracovníků. Ta se objevuje v okamžiku, když místo pracovní teorie hodnoty a předpokladu, že mzda je určena produktivitou práce, začneme pracovat s produkční funkcí, se třemi výrobními faktory: fyzickou prací, fixním kapitálem a lidským kapitálem. Jen první a poslední z těchto položek lze interpretovat jako mzdy. A značná část připadá na kapitál, který vlastní podnikatelé. Kapitálová vybavenost na pracovníka byla přitom u nás za celé národní hospodářství 239 tisíc eur (včetně realit) a u zpracovatelského průmyslu 155 tisíc eur. Zatímco v Německu 411 a 235 tisíc eur a v Rakousku 530 a 358 tisíc eur.

Tím chcete říct, že jsou naše nižší mzdy v pořádku?

Celkově nižší úroveň českých mezd vůči Německu nebo Rakousku, než jak by to vyplývalo z rozdílů v produktivitě práce, není ani výsledkem spiknutí podnikatelů při najímání pracovníků, ani cenové diskriminace při oceňování české přidané hodnoty na světových trzích. Je skutečně výsledkem racionality tržních vztahů a projevem efektivního hospodaření. Současně jde o odraz struktury české ekonomiky, jejího zapojení do mezinárodní dělby práce a úrovně její vybavenosti prací, fixním a lidským kapitálem, kde evidentně u obou těchto kapitálů zaostáváme.

A co tvrzení, že nízké mzdy jsou primárně naším strukturálním selháním? Že jsme se zapojili do těch pater globálních řetězců, kde je přidaná hodnota na pracovníka nízká?

Může se zdát, že to tak je. A můžete to ještě rozšířit o teorii konspirace, kdy nás do "špatné struktury" záměrně zatáhl multinacionální kapitál. Z čehož někomu mylně vyplývá, že bez globalizace a cizího kapitálu by nám bylo lépe. Svádí k tomu i to, že český pracovník není lenoch, nedopřává si siesty, nekrátí si pracovní dobu a často produkuje výrobky světové úrovně. Pak opravdu můžete říkat: změníme strukturu a budeme na tom jako Němci. Jenomže to je takový deus ex machina a záměna následku za příčinu. Ve skutečnosti kroku ke světové prosperitě brání hlavně zaostávání ve vybavenosti pracovníků jak fixním, tak lidským kapitálem. To první jsme kvantifikovali, to druhé se týká zaostávání ve školství, vědě, manažerských a podnikatelských schopnostech. Nemenším problémem je přílišná závislost na administrativě, ne-li přímo na kultu byrokracie. Tu navíc také musí někdo živit. Výsledkem je zařazení do globální ekonomiky, jaké nám přísluší.

Přesto, lze tu strukturu jen tak pominout?

Lze dokonce argumentovat, že i kdybychom měli stejnou strukturu výroby a identické zapojení do hodnotových řetězců jako v Německu, tak nás nedostatek kapitálu stejně odsuzuje k tomu, abychom fixní i lidský kapitál nahrazovali běžnou prací. To nejen tlačí automaticky na snižování mezd, ale připravuje nás také o ta vyšší patra, spojená s inovační, technologickou a marketingovou aktivitou. Protože ta jsou závislá na kvalitě a množství kapitálu.

Takže ještě jednou: Jsou naše nižší mzdy oproti Německu a Rakousku správně určené?

Jsou v jisté zvnějšku dané rovnováze. Každé institucionální navyšování mezd, které není podpořeno zvyšováním produktivity práce a vyššími investicemi, tuto rovnováhu nutně porušuje. Jde jak na úkor konkurenční schopnosti ekonomiky, což se nakonec projeví změkčováním kurzu, tak na úkor hrubých zisků a tím na úkor tak potřebných investic do budoucna. Navíc dohánění Německa a Rakouska vyžaduje mít bezpodmínečně vyšší tempa investic do strojů, zařízení a nehmotných aktiv. A intenzivnější navyšování lidského kapitálu. K vyšším mzdám v celé ekonomice se nedobereme zkratkami přes umělou apreciaci kurzu vyššími úrokovými sazbami nebo navyšováním mezd v odvětvích mezinárodně neobchodovatelné produkce. To jen podryvá konkurenční schopnost v obchodovatelných odvětvích.

A je z toho cesta ven?

Česko čeká třetí restrukturalizace za posledních 30 let charakterizovaná nahrazováním jednoduché živé práce kapitálem, robotizací, digitalizací a inteligencí. Až intenzita této restrukturalizace určí, zda Německo začneme dohánět i ve mzdách, nebo si jen udržíme současný odstup při současném bloudění ve slepých uličkách.

URL| <http://EKONOM.IHNED.CZ/c1-66362320-nemecko-nelze-dohnat-skrtem-pera>

Lepšolidi v sobě mají tolik rozporů. Třeba Wollner. Pohoršoval se nad generálem Lorencem a přitom tohle prováděl v ČT v době televizní krize

on. Jana

29.11.2018 parlamentnilisty.cz str. 00

Hans Štembera

ROZHOVOR Jak zvládla česká média listopadovou aféru? „Ta kampaň s nemocným synem premiéra měla naprosto shodné rysy s jinými účelovými kampaněmi, jen zoufalost novinářů je stále více zřejmá z toho, že se už neštítí ničeho,“ komentuje členka Rady ČT v době televizní krize Jana Dědečková. Poukazuje na „lepšolidi“ a přidává citát z písně Jarka Nohavici s názvem „To umí každý debil“. K pokusu o vyslovení nedůvěry kabinetu podotýká: „Byla to možná ztráta času, ale pořád lepší, než kdyby schválili další blbinu, která zasahuje do osobních životů občanů.“

Menšinová vláda hnutí ANO a ČSSD ustála ve Sněmovně pokus o vyslovení nedůvěry. Po sedmihodinové debatě kabinet podle očekávání podpořili komunisté a koaliční sociální demokraté před hlasováním opustili sál. Co nám přinesla tato debata? Byl to jen „zabíjej den v práci“, jak říká Andrej Babiš, nebo jsme blíž předčasným volbám, jak tvrdí ODS?

Původní význam slova parlament pochází z francouzského slova parler, což znamená mluvení, řečnění, takže poslanci ten den jen význam slova naplnili obsahem. Řečnili a předváděli svá zbytnělá ega. Byla to možná ztráta času, ale pořád lepší, než kdyby schválili další blbinu, která zasahuje do osobních životů občanů.

Kdo podle vás uspěl a kdo ne? Opozice tvrdí, že Andrej Babiš sice přežil hlasování, ale krize nekončí.

V tomto nevkusném divadle neuspěl nikdo. Opozice nesehnala dostatek hlasů na vyslovení nedůvěry, a tak jen exhibovala před televizními kamerami, a nevyhrál ani Andrej Babiš, protože svůj problém nadále tlačí před sebou. Prohráli však občané, protože se jen zvýšila míra znechucení z politiků.

Bylo by dobré, aby příští rok vláda padla, nebo nyní Česká republika potřebuje trochu klidu a stability bez ohledu na to, co si o vládě myslíme?

Vláda nepadne. Není to zájem opozice, která se v nejnovějších průzkumech propadá do marginálních čísel, ani občanů, kteří jsou unaveni častými volbami a faktem, že ať již volí jakkoli, výsledky volby nejsou respektovány, jejich problémy nikdo neřeší a veškeré hádky jsou vedeny účelově se záměrem zachovat si korýtka.

Změnil se nějak po této aféře váš pohled na premiéra? Andrej Babiš dříve tvrdil, že není politik. Stal se jím už?

Nezměnil. Andrej Babiš může tvrdit cokoli, ale politikem se stává každý, kdo do politiky vstoupí. Tedy politikem je od počátku i pan Babiš. Tím ovšem neříkám, zda byl nebo se už stal politikem dobrým. A už vůbec to neznamená, že by měl aureolu státníka. Za ta léta se pochopitelně něco naučil, ale stále více ještě těžší z toho, že na naší politické scéně není jediná charismatická osobnost.

Babiš v jednom týdnu vystoupil v médiích v mnoha obsáhlých rozhovorech, mimo jiné na Nově, na Barrandově, v Blesku, na Primě, v ČT. Prokázal tím svou komunikační zdatnost, nebo se spíše snažil využít média, která jsou, jak někteří tvrdí, k němu přátelská?

Opět se rozběhla diskuse o nezávislosti médií. Prospěla demokracii reportáž Slonkové a Kubíka? A prospěla něčemu? Je namístě je pochválit, nebo spíše kritizovat?

Já ty dva jednoznačně kritizuji. Natáčet tajně nemocného člověka, a dokonce vyvozovat nějaké závěry ze slov psychicky nemocného člověka, je prostě prachobyčejné estébácké svinstvo, a nikoli veřejný zájem.

Jaroslav Plesl řekl, že bylo od Seznamu nezodpovědné, že se rýpal v soukromí Andreje Babiše, zejména jeho údajně psychicky nemocného syna. Šlo o narušení soukromí a překročení pomyslné čáry, za kterou se nechodí? Je to trefná poznámka, nebo jen Plesl hájí zájmy s ním spřízněného Babiše?

Souhlasím s vyjádřením pana Plesla, jehož novinářskou práci znám dlouhá léta. Na rozdíl od mnoha novinářů psal objektivně nejen v době televizní krize, ale při všech velkých společenských pohybech. Je zajímavé, že média zmiňují pejorativně tzv. spřízněnost pana Plesla s majitelem Babišem, ale nikdo si nedovolí zmiňovat

spřízněnost redaktorů s majiteli Respektu, Hospodářských novin, Seznamu, DVTV a tak dále. Používá se dvojí metr, a účelově se tím znehodnocují nepohodlné názory.

Jak zvládla česká média listopadovou aféru? Bylo něco, co by vás výrazně překvapilo, zaujalo nebo naštvalo? Od médií už mě nepřekvapí naprosto nic. Ta kampaň s nemocným synem premiéra měla naprosto shodné rysy s jinými účelovými kampaněmi, jen zoufalost novinářů je stále více zřejmá z toho, že se už neštítí ničeho. Přesto prohrávají, protože jejich nedůvěryhodnost je vysoká a s každým dalším kouskem se jen prohlubuje. Nepomůže, když budou Babišovy voliče nazývat nevzdělanou lúzhou, kobliháři, venkovskými pitomci atd. Jen prohloubí příkopy. Dnes čestnější povolání než novinář je i uklízečka.

Jak během této krize obstál prezident Miloš Zeman, který dal Andreji Babišovi bíanco šek a řekl, že ho klidně znovu pověří sestavením kabinetu, kdyby vláda padla?

Miloš Zeman je homo politicus. Zná dobře jednotlivé aktéry, zná zákulisí, zná novináře a ví, co si může dovolit. Prožil si v minulosti sám mnoho takových kampaní, na mnohých se s jemu nakloněnými novináři i sám podílel a dnes jen využívá všech těchto zkušeností. Kdo zná pana Zemana a neztratil paměť, ten ví, že bude jednat vždy podle svého bez ohledu na etiku, bílé límečky nebo urážky, které ho za to stíhají.

Jak vnímáte atmosféru ve společnosti, kterou zejména protesty 17. listopadu, konkrétně například vyhazování věnců do koše, vyvolaly? Jak to vidět v kontextu protestů posledního půlroku? Nejprve 21. srpna lidé křičeli na premiéra Babiše u rozhlasu, potom se 28. října demonstrovalo proti Zemanovi před Pražským hradem.

Tak protesty jsou zcela normální ve všech demokratických zemích a nakonec jsme právě za právo shromažďovací před listopadem 1989 bojovali. Jen je směšné, když v čele protestů stojí politici, kteří neuspěli ve volbách, protože jakýkoliv protest, byť i oprávněný, tím diskvalifikují. Nehledě na měření dvojím metrem. Není možné křičet na Babiše a zároveň nábožně poslouchat bývalého komunistu Štěcha. Jednou si už budeme muset vybrat a ujasnit si to. Babiš i Zeman nepokládali květiny svým jménem, ale jménem instituce. Můžu k nim osobně mít jakékoliv výhrady, ale pokud tak činí jménem instituce, která je základem státního zřízení a jsou zvoleni lidmi této země, musím to respektovat, jinak vyjadřuji své pohrdání nejen voliči, ale demokracií všeobecně.

Pokud jde o výročí listopadu 1989, na akademické půdě vystoupil například i komunistický generál Alojz Lorenc. Na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy se potkal v rámci jednoho diskusního panelu s veřejnoprávním reportérem Markem Wollnerem. Ten byl přítomností Lorence šokován a ptal se, kde je policie, která by Lorence „sebrala“. Lorenc byl totiž v ČR odsouzen na čtyři roky, před rozsudkem ovšem utekl na Slovensko, kde dostal podmínku. Má Marek Wollner pravdu? Je diskuse s každým prospěšná, nebo některé osoby do veřejného prostoru prostě nepatří?

Marek Wollner je přesně tím lepšočlověkem, ze kterých si dělá legraci pan Soukup na TV Barrandov. Tvrdím, že tito lidé si výsměch zaslouží. Mají sami v sobě tolik rozporů, ale cítí se být povolání napravovat svět a vnucovat lidem své názory jako jediné správné. Pohoršuje se přítomností generála Lorence, ale televizní krize začala proto, že jsme z funkce generálního ředitele odvolali člověka, který byl synem náčelníka StB pro Středočeský kraj. Umíte si představit, že by deset let po druhé světové válce dělal ředitele veřejnoprávní televize v Německu syn ministra pro propagandu Josepha Goebbelse? A právě ten samý Marek Wollner stál v čele protestů proti odvolání tohoto všehoschopného ředitele Chmelíčka, který jak nám tvrdil, se svého otce veřejně zřekl. Ten samý Wollner řval na legálně zvoleného Hodače, že ho nerespektuje a neuznává za ředitele, přestože právě Hodač byl od roku 1970 v Británii, pracoval pro BBC a do české veřejnoprávní televize chtěl zavést standardy a principy novinářské žurnalistiky BBC. Tentýž Wollner, který po rezignaci Hodače, v době, kdy ČT řídila pověřená Věra Valterová, vtrhl do její kanceláře s revoluční gardou a odvolaným finančním ředitelem panem Paluskou, který před listopadem působil jako předseda závodní organizace KSČ, a jali se přebírat řízení ČT. Je to všechno pořád ten samý pan Wollner, který je dnes tolik uražen přítomností generála Lorence. Zdá se, že není estébák jako estébák a komunistka jako komunistka.

Tvrdím, že diskuse s generálem Lorencem do veřejného prostoru patří, stejně jako jsme požadovali před listopadem diskusi s Václavem Havlem. Já bych se ho např. ráda zeptala, jaký smysl mělo, když nás s manželem při demonstraci v říjnu 1989 jeho lidé zatkli a odvezli nás do Mělníku, kde nás po výsleších pustili nad ránem bez možnosti dopravit se zpět domů. Musel už přece vědět, že ten nesmyslný režim padne. Generál Lorenc už pro mě není nepřítelem, protože byl představitelem totalitního režimu, a vítězem nad tímto režimem se stále ještě cítím já.

A tak jen závěrem budu citovat Jarka Nohavicu, který má snad ty nejpřiléhavější básnické komentáře ke každé společenské události a velice trefně umí pojmenovat ten dvojí metr tehdejších revolucionářů a myšlení lepšolidí. Toto je z jeho písně „To umí každý debil“, která se týká tehdejší televizní krize. Doma jsem řek' sorry, vzal spacák a pohory a jel na Kavčí hory s kytarou. Lidí tam byl chumli, každý druhý měl VUML a mezi nima Ruml s Che Guevarou.

Jste politik? Zveřejněte bez redakčních úprav vše, co chcete. Zaregistrujte se ZDE.

Jste čtenář a chcete komunikovat se svými zastupiteli? Zaregistrujte se ZDE.

Foto: Hans Štembera Popisek: Česká televize.

URL| <https://www.parlamentnilisty.cz/arena/rozhovory/Lepsolidi-v-sobe-maji-tolik-rozporu-Treba-Wollner-Pohorsoval-se-nad-generalem-Lorencem-a-pritom-tohle-provadel-v-CT-v-dobe-televizni-krize-on-Jana-Dedeckova-pristoupla-k-detailum-561256>

Německo nelze dohnat škrtem pera

29.11.2018 Ekonom str. 16 Téma čísla

JOSEF PRAVEC

Zvyšovat mzdy na úroveň německých či rakouských zatím není možné, protože tomu neodpovídá ani technické vybavení, ani produktivita českých podniků. Podle ekonoma Vladimíra Benáčka z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy bychom za politicky vynucený růst mezd na úkor investic zaplatili ztrátou konkurenceschopnosti a změkčením kurzu koruny.

* Ani po třiceti letech jsme, pokud jde o mzdy, Německo nedohnali. Odbory na jejich zvyšování vehementně tlačí, vy před tím varujete. Existuje nějaký kompromis?

Výše mzdy je základním faktorem pro vysvětlení úrovně ekonomické prosperity člověka, i když není dostatečným ukazatelem k vysvětlení jeho společenského blahobytu. A ještě větší odstup má k vysvětlení spokojenosti ze života. Nicméně, příslib vyšší mzdy od zaměstnavatele nebo od politika je vždy kvitován s povděkem a pro mnohé je vysoká mzda symbolem lidské prestiže, ne-li smyslu života. Jde tudíž o věčné společenské téma. Navíc v poslední době je po této otázce vysoká poptávka, přičemž mnohé populistické odpovědi jen klouzají po povrchu s tvrzením, že Německo lze dohnat škrtem pera.

* Lidé je ale porovnávají .

Na jedné straně můžeme vidět náskok českých mezd před maďarskými, na druhé straně téměř dorovnání ze strany kdysi chudého Polska a Slovenska. A hlavně jde o náš výrazný odstup vůči mzdám v Rakousku a Německu. Každý si položí otázku, jak je vůbec možné, že lidé za zdánlivě stejnou práci dostávají výrazně méně? Můžeme uvést třeba mzdy řidičů v Lucembursku a africkém Kongu. Oba dělají totéž, mají identickou fyzickou produktivitu práce a přitom je rozdíl mezi nimi v přepočtu na eura téměř 40násobný. Zde je zcela zřejmé, že mzdy se fyzickou produktivitou neurčují, jakkoli by to intuice konzského řidiče tak ráda viděla.

* A co je tedy určuje?

Mzda je veličinou vícero tváří a první vysvětlení je na úrovni měnového kurzu: česká koruna je vůči cenové hladině doma a v Německu podhodnocená. Je to ale přirozené, protože jsme chudší zemí. Kdyby byla česká ekonomika na úrovni rakouské, kurz by mohl zesílit na 15 Kč za euro, jak se to dá odhadnout z rozdílu cenových hladin u nás a v Německu.

* To je asi jen menší část celkové odpovědi.

Pak musíme uvést do hry produktivitu práce. Zde si mnozí představí výrobu v počtech výrobků na pracovníka. Pokud by byl o 20 procent méně výkonný, pak by jeho plat nižší o 20 procent byl přiměřený. Tak to ovšem ve většině případů není. Taxikář v Kladně může dělat tutéž práci jako jeho kolega v Berlíně a stejně dlouho, ale na tržbách získává méně, protože má nižší ceny. Rozhodující není fyzická, ale hodnotová produktivita v korunách, u níž zaostáváme výrazně více. Proto musíme pracovat s nominálními hodnotami produktivity, měřenými přidanou hodnotou v eurech na pracovníka. A pak celkově jsme jen na 42 procentech úrovně Německa. Část zaostávání lze tudíž vysvětlit nižšími cenami produktů a nižší kupní silou domácích spotřebitelů.

* Je naše produktivita opravdu tak nízká?

U všech průměrů za odvětví je česká produktivita nižší než německá. U elektřiny a plynu je zaostávání jen o šest procent. Nad 50procentní hranici jsou nápoje, tabák, guma a plasty. Český trumf, kterým je výroba aut a příslušenství, dosahuje jen 38 procent německé produktivity. Až na konci je výroba oděvů se čtvrtinovou přidanou hodnotou na pracovníka. Samozřejmě, jde o odvětvové průměry, a tak to neznamená, že v nich nemohou skrývat podniky premianti, které by německou produktivitu nepřesahovaly.

* A jaké jsou průměrné mzdy?

Celkově v našem průmyslu dosahují v průměru 27 procent německé úrovně a v celé ekonomice 32 procent. Průmysl je totiž vystaven přísnější konkurenci a musí si hlídat mzdy, aby zůstal kompetitivní. Současně hladina mezd u německých služeb není zvlášť vysoká, částečně vlivem většího podílu levnějších zahraničních pracovníků.

* Zaostávají více, než jak by to odpovídalo produktivitě.

Po náhledu z hlediska kurzu a produktivity musíme udělat třetí krok, analýzu kapitálové vybavenosti pracovníků. Ta se objevuje v okamžiku, když místo pracovní teorie hodnoty a předpokladu, že mzda je určena produktivitou práce, začneme pracovat s produkční funkcí, se třemi výrobními faktory: fyzickou prací, ixním kapitálem a lidským kapitálem. Jen první a poslední z těchto položek lze interpretovat jako mzdy. A značná část připadá na kapitál, který vlastní podnikatelé. Kapitálová vybavenost na pracovníka byla přitom u nás za celé národní hospodářství 239 tisíc eur (včetně realit) a u zpracovatelského průmyslu 155 tisíc eur. Zatímco v Německu 411 a 235 tisíc eur a v Rakousku 530 a 358 tisíc eur.

* Tím chcete říct, že jsou naše nižší mzdy v pořádku?

Celkově nižší úroveň českých mezd vůči Německu nebo Rakousku, než jak by to vyplývalo z rozdílů v produktivitě práce, není ani výsledkem spiknutí podnikatelů při najímání pracovníků, ani cenové diskriminace při oceňování české přidané hodnoty na světových trzích. Je skutečně výsledkem racionality tržních vztahů a projevem efektivního hospodaření. Současně jde o odraz struktury české ekonomiky, jejího zapojení do mezinárodní dělby práce a úrovně její vybavenosti prací, ixním a lidským kapitálem, kde evidentně u obou těchto kapitálů zaostáváme.

* A co tvrzení, že nízké mzdy jsou primárně naším strukturálním selháním? Že jsme se zapojili do těch pater globálních řetězců, kde je přidaná hodnota na pracovníka nízká?

Může se zdát, že to tak je. A můžete to ještě rozšířit o teorii konspirace, kdy nás do „špatné struktury“ záměrně zatáhl multinacionální kapitál. Z čehož někomu mylně vyplývá, že bez globalizace a cizího kapitálu by nám bylo lépe. Svádí k tomu i to, že český pracovník není lenoch, nedopřává si siesty, nekrátí si pracovní dobu a často produkuje výrobky světové úrovně. Pak opravdu můžete říkat: změníme strukturu a budeme na tom jako Němci. Jenomže to je takový deus ex machina a záměna následku za příčinu. Ve skutečnosti kroku ke světové prosperitě brání hlavně zaostávání ve vybavenosti pracovníků jak ixním, tak lidským kapitálem. To první jsme kvantifikovali, to druhé se týká zaostávání ve školství, vědě, manažerských a podnikatelských schopnostech. Nemenším problémem je přílišná závislost na administrativě, ne-li přímo na kultu byrokracie. Tu navíc také musí někdo živit. Výsledkem je zařazení do globální ekonomiky, jaké nám přísluší.

* Přesto, lze tu strukturu jen tak pominout?

Lze dokonce argumentovat, že i kdybychom měli stejnou strukturu výroby a identické zapojení do hodnotových řetězců jako v Německu, tak nás nedostatek kapitálu stejně odsuzuje k tomu, abychom fixní i lidský kapitál nahrazovali běžnou prací. To nejen tlačí automaticky na snižování mezd, ale připravuje nás také o ta vyšší patra, spojená s inovační, technologickou a marketingovou aktivitou. Protože ta jsou závislá na kvalitě a množství kapitálu.

* Takže ještě jednou: Jsou naše nižší mzdy oproti Německu a Rakousku správně určené?

Jsou v jisté zvnějšku dané rovnováze. Každé institucionální navyšování mezd, které není podpořeno zvyšováním produktivity práce a vyššími investicemi, tuto rovnováhu nutně porušuje. Jde jak na úkor konkurenční schopnosti ekonomiky, což se nakonec projeví změkčováním kurzu, tak na úkor hrubých zisků a

tím na úkor tak potřebných investic do budoucna. Navíc dohánění Německa a Rakouska vyžaduje mít bezpodmínečně vyšší tempa investic do strojů, zařízení a nehmotných aktiv. A intenzivnější navyšování lidského kapitálu. K vyšším mzdám v celé ekonomice se nedobereme zkratkami přes umělou apreciaci kurzu vyššími úrokovými sazbami nebo navyšováním mezd v odvětvích mezinárodně neobchodovatelné produkce. To jen podryvá konkurenční schopnost v obchodovatelných odvětvích.

* A je z toho cesta ven?

Česko čeká třetí restrukturalizace za posledních 30 let charakterizovaná nahrazováním jednoduché živé práce kapitálem, robotizací, digitalizací a inteligencí. Až intenzita této restrukturalizace určí, zda Německo začneme dohánět i ve mzdách, nebo si jen udržíme současný odstup při současném bloudění ve slepých uličkách.

Foto autor| FOTO - JOSEF HORÁZNÝ

Foto popis| „Krokům k prosperitě brání zaostávání ve vybavenosti jak ixním, tak lidským kapitálem,“ říká Vladimír Benáček.

Šašci. Lži, kvákání, mlčte, nemohl už k tomu, co předvedli kolem Babiše, mlčet zkušený Vlk. Došlo i na Kalouska a vtip

29.11.2018 parlamentnilisty.cz str. 00

Václavem Klausem

ROZHOVOR Vzhledem k malé znalosti cizích jazyků a celkovému nezájmu o svět většina lidí baští lež o tom, že ve vyspělém světě by ve vysoké ústavní funkci nemohla být trestně stíhaná osoba, a tak chodí s nadšením demonstrovat a fungují jako hloupé loutky. Publicista Václav Vlk starší na konkrétních případech ilustruje, kteří zahraniční politici byli ve stejné pozici jako český premiér Andrej Babiš. Tomu sice podle průzkumu nedůvěřuje 60 procent dotázaných, ale pozůstatkům „pravdy a lásky“ a „pražské kavárně“ nedůvěřuje podle výsledků voleb prakticky nikdo. Ze současné zoufalé plejády politiků není od již směšného a lidmi opovrhovaného Kalouska přes blátivého Fialu nikdo, kdo by předsedu hnutí ANO v čele vlády mohl nahradit.

Jaký význam mohlo mít nedávné hlasování o nedůvěře vládě? Bylo dobře, že opozice připomněla veřejnosti důvody, proč by premiérem neměl být Andrej Babiš, nebo šlo o ztrátu času, protože bylo jasné, že se potřebný počet hlasů nenajde?

A jaké že důvody? Tvrzení, že nikde „ve vyspělých státech“ by nemohla být předsedou vlády žalovaná osoba? Vzhledem k malé znalosti cizích jazyků a celkovému nezájmu o svět, z hlediska mnoha „polykačů senzací“, většina lidí baští tuto lež, chodí s nadšením demonstrovat a fungují jako hloupé loutky. Z hlavy jen: Silvio Berlusconi měl na krku celý hrozen žalob, stejně tak jako několik posledních hlav Izraele bylo vyšetřováno – Benjamin Netanjahu a Ehud Olmert. Vyšetřování, podávání žalob na hlavu státu je obzvláště populární také ve Francii. Tam měli oplétačky se soudy prezidenti Valery Giscard d'Estaing, Francois Mitterrand, Jacques Chirac a za údajné podvody ve výši dvaceti milionů eur také Sarkozy. Vyšetřován a obžalován je také Donald Trump. A dalo by se pokračovat. Nejsem fandou Babiše, ale tahle politicko-mediální hra probíhá v posledních desetiletích na mnoha místech na celém světě. Kdekdo – a nejen u nás – se pokouší odstranit nepohodlného politika pomocí mediálních skandálů, policie a určité části justice. Když to nejde udělat volbami. Opozice si ve frašce „pokus o svržení Babiše“ spíše ublížila. Její poslanci vypadali jako banda šašků spíše rozčilujících se a znechucujících lidí.

Přesto, mohla na té frašce, jak říkáte, některá z parlamentních stran u veřejnosti získat? Strany bývalého Demokratického bloku? Piráti? Tomio Okamura, který se nejprve postavil po bok jejich předsedů, ale později vysvětlil, že SPD by jen chtěla ve vládě nahradit ČSSD? Nebo to dokonce prospělo Andreji Babišovi?

Výsledky ukazují, že by na tom mohli vydělat jen nové klony marxismu, a to piráti a v budoucnu parta „pokrokářů“ z Prahy. Co se týče Babiše, po té přehlídce marnosti a nechutnosti spíše vrůstala nálada vyjádřená slovy jedné dámy: „ A tohle to chce vést stát místo sice pošpiněného, ale jinak akčního Babiše? Tihle trapní hoši? Bez programu, bez nápadů, jen takové kvákající cosi?“

Hlasování o nedůvěře vládě bylo vyústěním dění předchozích dvou týdnů, tedy zveřejněnou reportáží Sabiny Slonkové a Jiřího Kubíka o Andreji Babišovi mladším a akcemi k výročí 17. listopadu, které se proměnily v protesty proti Andreji Babišovi a prezidentu Miloši Zemanovi. Lze to chápat tak, že česká společnost je do

značné míry opravdu aktivně našťvaná, nebo jde jen o akci části Pražanů, kteří slyší na výzvy Miroslava Kalouska a Miroslavy Němcové?

Lidi už jsou našťvaní, ani ale vlastně nevědí proč. Babiš je zástupný cíl. Včera to byl Zeman, předtím Klaus, jak jim to média předhodí. Lidé cítí velkou nejistotu z budoucnosti, v níž se invaze islámu stane reálným nebezpečím i pro nás. A také z pocitu, že se z Evropské unie stal čísi trojský kůň. Toužili jsme do Evropy a kreslili jsme si ji jako princeznu. A ona se z ní vyklubala stará čarodějnice.

Velkou „zásluhu“ na neklidu mají media. Nedávno je někdo přirovnal k francouzským médiím z doby aféry kapitána Alfreda Dreyfuse, kdy uměle vyprovokovala ve Francii bojovný antisemitismus a rozdělila společnost. Z důvodů zvýšení zisků, z vlastní ješitnosti a na přání některých finančních skupin. U nás výzva Kalouska a Němcové a akce party nýmandů pořádajících bůh ví, za čí peníze propagandistický teatr zvaný „Milion chviliek pro demokracii“ umožnila mládeži zahrát si na revolucionáře. Hezky v bezpečí, si na pokyny placené klaky jít zařvat jakoby „bojová hesla“ s kreditkami v kapse a s hlavou bez existenčních starostí se „revolučně“ přidat k exhibici bezvýznamných anebo politicky „mrtvých koní“, jako je Miroslav Kalousek a další.

Andreji Babišovi se během uplynulých dvou týdnů dostalo nespočet výzev a vzkazů. „Ty bezectný a bezcitný dobytku,“ napsal mu prostřednictvím Twitteru právě Miroslav Kalousek v rámci kauzy Babišova nemocného syna. „Jste agent StB, podvodník a špatný otec,“ vzkázal premiérovi senátor Tomáš Golář. Lze s těmito jadrnými výroky souhlasit?

V zásadě lze říci: „Kdybyste raději byli oba zticha, udělali byste líp!“ Angličan by to vyjádřil stručně: „Shut up!“

Premiér tvrdí, že si zlobu opozice vysloužil proto, že je jeho kabinet úspěšný. Chlubí se, že jeho vláda funguje, že nás v zahraničí výborně reprezentuje, že země prosperuje. Pokud odhlédneme od těch afér, má pravdu?

No, z pohledu velké části národa a z hlediska úspěšnosti by se dala použít citace ze starého slovenského vtipu: „Naozaj! Odtiaľto to tak vyzerá“. Kolik a jak by se komu mělo přidávat je sice diskutovanou otázkou, ale tvrzení: „Hlavně být slušně a čistě, i když chudě, oblečen, spořit, pracovat a čekat na štěstí“, jak doporučoval Kalousek s mnozí tzv. „pravicoví politici“, očividně k úspěchu příliš nevede. Máme se o mnoho a mnoho lépe než se měli rodiče mladých demonstrantů před rokem 89.

Ale pořád jsme na konci pelotonu, možná o nějakou pozici lépe. Ale peloton nám ujíždí. A kafe na benzínce v Německu nás pořád stojí to, co doma oběd. Na co jsou lidem kecy, jak naše ekonomika úžasně vzkvétá, když my osobně nevzkvátáme!

Už se naše noviny a hlavně Česká televize, největší informační kanál pro střední a starší generace, začíná podobat dobám, kdy Rudé právo hlásalo, kolik že jsme zase vyrobili navíc tun oceli a betonu, přičemž nebyl hajzlapír a pomeranče jen na Vánoce, a to kubánské. Nejedlé.

A tak Babiš říká to, co si všichni myslí: „Máme na víc, než dostáváme“. Na výplatní pásce i od Evropy. A navíc Babiš boduje odmítáním muslimských imigrantů, zjevnou nenáklonností k homosexuálnímu hnutí a všem těm genderům a LGBT, vzpíráním se mnoha nařízením z Bruselu a také tím, že dokáže s každým evropským potentátem mluvit jako rovný s rovným. Anebo to tak dokáže prezentovat. Drží veřejně s Polskem a Maďarskem, a chápe těžkou situaci Slovenska. Zda a jak to bude úspěšné do budoucna, to se ukáže za deset let. Ale vždy je lepší být bohatý a zdravý, než chudý a nemocný, že?! Jak se ukázalo, pouze spořením a pečlivou a usilovnou prací na cizím prostě nikdo nezbohatne. Jak já bych se radoval, kdyby tohle pochopili třeba v ODS a ČSSD! Nepochopí. Nemají čas. Jsou v zajetí „velikých myšlének“!

Když se věci uklidnily a objevil se dokument, který potvrzuje, že Andrej Babiš mladší se v roce 2015 pral s policií a tvrdil, že je George Clooney a Barack Obama, zdá se vysvětlení premiéra věrohodné? Neměl by i tak kvůli nedořešené kauze Čapí hnízdo odstoupit, nebo vytrvat, dokud ho političtí protivníci neporazí ve volbách, jak je vyzývá?

A on někde někdo odstupuje? On odstoupil Clinton? Nebo někdo jiný? Od dob Khola nikde nikdo! Po vražedné Angele si začali všichni setsakra dávat pozor! U nás se tahle finta, jak sejmout politického protivníka, používala, když jsme byli ještě úplně politicky naivní. Už jsem říkal, žaloba, u nás často a houfně zneužívaná, a to včetně soudních řízení, nemůže být relevantním důvodem. Obludná žaloba na Jiřího Čunka se ukázala jako předem připravený podvod za účasti policie a státních zástupců. Stejně tak případ Věry Jourové. Obludná záležitost byl případ Vladimíra Mlynáře, kdy byl z politiky záměrně „odstřelen“ nastupující talentovaný politik. A dokonce nesmyslně a obludně odsouzen nezapomenutelnou soudkyní Městského soudu v Praze Silvií Slepíčkovou k nepodmíněnému trestu pět a půl roku vězení. A to jsme nezačali hovořit o kauze státního převratu za vlády Nečase. A tak bych mohl pokračovat. dyby každý politik, který se někomu nelíbí, měl ihned po mediální kampani anebo žalobě odstoupit, tak by tady vládli asi jen Ištván, Bradáčová a Šlachta. Jediní čistí.

Připomněl jste kauzy, které se už nezmiňují, nebo jen okrajově. Takže podle vás lidovci, TOP 09 a další by se na ně měli raději trochu rozpomenout, než se budou pouštět do dalších pokusů svrhnout stávající vládu?

Jak napsal Zdeněk Jemelík na Neviditelném psu v článku Úlety opozice: Zejména KDU-ČSL a Top 09 vystupují jako mravokárci neoprávněně, protože jejich strany jsou odpovědné za nejbrutálnější zásah do nezávislého vyšetřování, ve věci Jiřího Čunka.... Důkazní situace byla tak slabá, že Jiří Čunek by patrně dosáhl

zprošťujícího rozsudku. Ale koaliční strana KDU-ČSL přesto vydírala předsedu vlády hrozbou, že odejde z vlády, pokud se Jiří Čunek bude muset dostavit před soud. Pokud chce někdo tvrdit, že není spojitost mezi vydíráním a podivným zastavením trestního stíhání Jiřího Čunka, sotva někoho přesvědčí o pravdivosti svého názoru. Nestydatý zásah do trestního řízení tehdy vyvolal obrovské pobouření veřejnosti a vypukla „válka žalobců“ a začalo se mluvit o „justiční mafii“. Ve všem tom fungoval dnešní předseda TOP 09, politizující advokátní koncipient Jiří Pospíšil jako capo di tutti capi „justiční mafie“...., Dnes se Jiří Pospíšil staví do postavení jediného spravedlivého a strážce nestrannosti vyšetřování. Drzé čelo je lepší než poplužní dvůr.

Z právního hlediska, jak já si pamatuji od právních zkoušek na Institutu řízení, pro každý zločin musí být důkaz, že se vůbec nějaký zločin stal. Proto máme už od dob Římanů systém zvaný „corpus delicti“. Wikipedie říká: „Corpus delicti (z lat., doslovně tělo deliktu), neboli předmět doličný, je určitá věc důležitá pro trestní řízení. Slouží k prokázání toho, zda se opravdu stal skutek, v němž je spatřován daný trestný čin, jde tedy především o přímý důkazní prostředek“.

To myslíte i na kauzu s Čapím hnízdem a volání po odstoupení Andreje Babiše?

Zda je zločinem z hlediska „corpus delicti“ porušení předpisů o dotacích v případě Čapího hnízda, to netuší, jak se ukázalo, ani evropský OLAF. Finta to byla, podvod možná, ale lidi na nějakých padesát milionů kašlou. Už téměř třicet let kolem sebe vidí, jak se za pomoci Evropské unie vyhazují miliardy na nesmyslná školení, cyklostezky na hlavních ulicích měst a tak dále. Dotace z Unie začíná být považováno obecně za nějakou lumpárnu, která je spíše je škodě než užítku.

Navíc faktická škoda, která by mohla být trestná, tady vrácením dotace padesát milionů vlastně nevznikla. Není-li zločin, nemůže být trest. To, že si Evropská unie a hlavně naše policie a státní zástupci vymysleli teorii, že každé porušení předpisů je zločinem, a to bez ohledu na to, zda se vůbec dokáže, že se někde něco ztratilo, viz případ Rath či Parkanová, mě vede k myšlence, že by odstupovat neměl, Nejen on, ale nikdo, kdo je takto bez důkazu o zločinu obžalován. Stále marně čekám, kdy to policie a státní zástupci jednou tak přepísknou, že na ně někdo vlítne a zatne jim jejich mocenské choutky a podvodné hry. A že jich není málo. Třeba kdo dal Slonkové tip?

Tak na to vám neodpovím, ale spíše se zeptám, zda demokracii prospěla reportáž Slonkové a Kubíka? Je namístě je pochválit, nebo spíše kritizovat? Šlo v případě natočení rozhovoru s údajně psychicky nemocným Babišem mladším skrytou kamerou o narušení soukromí a překročení pomyslné čáry, za kterou se nechodí?

To je snad až nesmyslná otázka. Jak říká o věci zmiňovaný Zdeněk Jemelík: Hlavním cílem opozičních akcí je vytlačení Andreje Babiše z politického života navždy. Je to pochopitelné: je to výrazná osobnost s velkým vlivem na masy. Volební úspěch ANO 2011 je z velké části výsledek jeho charismatického působení na voliče. Jeho odchod do ústraní by byl pro hnutí katastrofou. Na druhé straně Andrej Babiš si je jistě vědom svého osobního vlivu na volební úspěch svého hnutí a není ochoten nechat se připravit o plody svého úsilí. Tím ovšem bere na svá bedra kříž trojího souběžného zatížení: povinnostmi předsedy vlády a hnutí ANO 2011 a útrapami účastníka trestního řízení.

Slonková a Kubík, stejně tak jako Janek Kroupa jsou dezinformační pseudonovináři, pracující téměř vždy na něčí zakázku a ve spolupráci s orgány či lidmi, kteří mají k dispozici tajné dokumenty a informace a kteří ty informace záměrně s nějakým účelem pouští do médií a vyvolávají pak mezi lidmi hysterii, což má následně politické dopady.

No ale vámi zmiňovaný Janek Kroupa se před pár dny ohradil proti tomu, že je mu přičítána vina za uvěznění Věry Jourové. Zaznamenal jste to?

Připomněl bych jen, že v kauze Jourová nejprve na Nově běžela reportáž Janka Kroupy točená skrytou kamerou, která na podzim 2006 vyvrcholila zatčením Péti, Doležela, Jourové a úředníka z rezortu zemědělství. Jourová se nakonec nějak z té snůšky lží a podvodů, ve kterých byla zapojena policie, státní zástupci i soudci, nějak vykoupla a následně dostala jako „držhubné“ trafikou v Bruselu. Tito lidé – Slonková a Kubík – jsou morálně stejní jako ti, co psali v padesátých letech v době procesů v novinách o mém otci, že je nutno jej pověsit, neboť prý patří všem zrádcovským „psům psí smrt“. Či o nás v Chartě 77 sepisovali litanie jako o „zrádcích a zaprodancích“. Hlavně by tu vámi zmiňovanou „čáru“ měl stanovit Parlament, jako je tomu třeba ve Švýcarsku anebo v Kanadě. A pojmenovat takovéto jednání jako trestný čin. A soudy by měly konat. To je jediné řešení. Co si myslí lidé o činnosti dvojice Slonková-Kubík si lze najít na diskuzi k jejich „investigativnímu seriálu“ Zvláštní vyšetřování.

Na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy vystoupil v rámci jednoho diskuzního panelu k výročí 17. listopadu komunistický generál Alojz Lorenc. V České republice byl odsouzen na čtyři roky, před rozsudkem ovšem utekl na Slovensko, kde dostal podmínku. Dá se i diskuze s ním považovat za prospěšnou, nebo některé osoby do veřejného prostoru prostě nepatří, jak poukazoval další z hostů, reportér České televize Marek Wollner?

Budeme-li zakazovat poražené straně, aby mohla vyjádřit své názory, ublížíme tím jen sobě. To neznamená, jak řekl Jean-Paul Sartre, že spravedlnost je to, že dáme čas mluvit deset minut pro Hitlera a deset minut pro židy.

Budou-li novináři a politologové a podobní připraveni na takovouto diskuzi a bude-li na ní postupně připravena i společnost, nebudeme tak ovladatelní.

Generál Lorenc není masový vrah, je to normalizační policista, či lépe řečeno příslušník orgánů státní bezpečnosti, se kterou jsem měl mnoho nepříjemných kontaktů – výslechy, zatčení, dohled a tak dále. O to by mělo být užitečnější jej vyslechnout a diskutovat s ním. Lorenc nebyl Berija, který vraždil lidi po desetitisících. Do pořadu „Máte slovo“ bych jej jistě nepozval, ale na **Fakultu sociálních věd** anebo na jiné fakulty, odkud pak vycházejí budoucí policisté a diplomaté, tam jistě. Tak jako tyto lidi vytěžoval a někdy dokonce používal třeba Sovětský svaz jako v případě polního maršála Pauluse. Ten od roku 1954 působil jako ředitel vědecké instituce pro výzkum válečných dějin a vyučoval vojenské umění na Vysoké policejní škole v Drážďanech. A USA využívali naše přeběhlíky a po listopadu v byznysu vysoké komunistické funkcionáře. On se Lorence pan Wollner bojí, protože velká část jeho „pořadů“ by pod profesionálním rozbořem neobstála? A StB měla kvalitní „rozboráře“.

Jaké další pokračování honu na premiéra Andreje Babiše tedy očekáváte?

Babiš je drsný podnikatel, s mnohdy nevybíravými způsoby, To ovšem byli Baťa a Emil Škoda taky. Údajně je 60 procent lidí proti Babišovi a nedůvěřuje mu. Ale pozůstatkům „pravdy a lásky“ a „pražské kavárně“ nedůvěřuje podle výsledků voleb prakticky nikdo. Podívejte se na výsledky TOP 09, Starostů a KDU-ČSL. Plno lidí si myslí a řeknou vám, že Babiš je sice možná pěkný pacholek, ale je to pacholek NÁŠ! A ne Bruselu, ani neziskovek a LGBT, ani Söröse. To je to, co lidi zajímá. Pochopí-li Babiš, že „zaklekávání“ na firmy a veřejné vytahování jakýchsi materiálů na toho či onoho není cesta k vítězství, má šanci vyhrát.

Jinak z té zoufalé plejády politiků nevidí lid nikoho schopného. Od již směšného a lidmi opovrhovaného Kalouska, přes blátivého Fialu, který si hraje na skálu a působí spíše jako tvaroh, jehož ODS nahnal o volbách polovičku hlasů Klaus junior.

Relativní úspěch má neomarxista Bartoš. Ale jen to ne! Muž tak milující dozor nad každým a vším, plný chtivosti mít možnost vlézt každému do peněženky i do postele. A kdo nebude poslouchat, toho zavřít, jak veřejně napsal na svůj volební autobus. A lidi mu dali hlasy jako kdysi Klémovi, když říkal, že podle vzoru bolševiků demokracii zakrouť krkem. A lidi nevěřili. A on jim těmi krky zakroutil.

Bartoš žádá: Pusťte nás na ně. A ve skutečnosti říká: pusťte mě, abych mohl vlítnout na vás.

A jen aby ti mladí rozhořčení demonstranti, všichni se státním zdravotním pojištěním, studující na vysokých školách bez školného, a různí rádoby intoši, živící se pohodlně a dobře v dobách plné zaměstnanosti v různých neziskovkách a v myšlenkových trustech, ještě jednou hořce neplakali: „Zlatý Babiš a jeho časy!“ A to jsem Babiše fakt nikdy nevolil!!!

Jste politik? Zveřejněte bez redakčních úprav vše, co chcete. Zaregistrujte se ZDE.

Jste čtenář a chcete komunikovat se svými zastupiteli? Zaregistrujte se ZDE.

Foto: Archiv VV Popisek: Publicista Václav Vlk s exprezidentem Václavem Klausem.

URL| <https://www.parlamentnilisty.cz/arena/rozhovory/Sasci-Lzi-kvakani-mlcte-nemohl-uz-k-tomu-co-predvedli-kolem-Babise-mlcet-zkuseny-Vlk-Doslo-i-na-Kalouska-a-vtip-561229>

Šašci. Lži, kvákání, mlčte, nemohl už k tomu, co předvedli kolem Babiše, mlčet zkušený Vlk. Došlo i na Kalouska a vtip

29.11.2018 politicke-listy.cz str. 00

Václavem Klausem

ROZHOVOR Vzhledem k malé znalosti cizích jazyků a celkovému nezájmu o svět většina lidí baští lež o tom, že ve vyspělém světě by ve vysoké ústavní

funkci nemohla být trestně stíhaná osoba, a tak chodí s nadšením demonstrovat a fungují jako hloupé loutky. Publicista Václav Vlk starší na konkrétních případech ilustruje, kteří zahraniční politici byli ve stejné pozici jako český premiér Andrej Babiš. Tomu sice podle průzkumu nedůvěřuje 60 procent dotázaných, ale pozůstatkům „pravdy a lásky“ a „pražské kavárně“ nedůvěřuje podle výsledků voleb prakticky nikdo. Ze současné zoufalé plejády politiků není od již směšného a lidmi opovrhovaného Kalouska přes blátivého Fialu nikdo, kdo by předsedu hnutí ANO v čele vlády mohl nahradit.

Jaký význam mohlo mít nedávné hlasování o nedůvěře vládě? Bylo dobře, že opozice připomněla veřejnosti důvody, proč by premiérem neměl být Andrej Babiš, nebo šlo o ztrátu času, protože bylo jasné, že se potřebný počet hlasů nenajde?

A jaké že důvody? Tvrzení, že nikde „ve vyspělých státech“ by nemohla být předsedou vlády žalovaná osoba? Vzhledem k malé znalosti cizích jazyků a celkovému nezájmu o svět, z hlediska mnoha „polykačů senzací“, většina lidí baští tuto lež, chodí s nadšením demonstrovat a fungují jako hloupé loutky. Z hlavy jen: Silvio Berlusconi měl na krku celý hrozen žalob, stejně tak jako několik posledních hlav Izraele bylo vyšetřováno – Benjamin Netanjahu a Ehud Olmert. Vyšetřování, podávání žalob na hlavu státu je obzvláště populární také ve Francii. Tam měli oplétačky se soudy prezidenti Valery Giscard d'Estaing, Francois Mitterrand, Jacques Chirac a za údajné podvody ve výši dvaceti milionů eur také Sarkozy. Vyšetřován a obžalován je také Donald Trump. A dalo by se pokračovat. Nejsem fandou Babiše, ale tahle politicko-mediální hra probíhá v posledních desetiletích na mnoha místech na celém světě. Kdekdo – a nejen u nás – se pokouší odstranit nepohodlného politika pomocí mediálních skandálů, policie a určité části justice. Když to nejde udělat volbami. Opozice si ve frašce „pokus o svržení Babiše“ spíše ublížila. Její poslanci vypadali jako banda šašků spíše rozčilujících se a znechucujících lidí.

Přesto, mohla na té frašce, jak říkáte, některá z parlamentních stran u veřejnosti získat? Strany bývalého Demokratického bloku? Piráti? Tomio Okamura, který se nejprve postavil po bok jejich předsedů, ale později vysvětlil, že SPD by jen chtěla ve vládě nahradit ČSSD? Nebo to dokonce prospělo Andreji Babišovi?

Výsledky ukazují, že by na tom mohli vydělat jen nové klony marxismu, a to Piráti a v budoucnu parta „pokrokářů“ z Prahy. Co se týče Babiše, po té přehlídce marnosti a nechutnosti spíše vrůstala nálada vyjádřená slovy jedné dámy: „ A tohle to chce vést stát místo sice pošpiněného, ale jinak akčního Babiše? Tihle trapní hoši? Bez programu, bez nápadů, jen takové kvákající cosi?“

Hlasování o nedůvěře vládě bylo vyústěním dění předchozích dvou týdnů, tedy zveřejněnou reportáží Sabiny Slonkové a Jiřího Kubíka o Andreji Babišovi mladším a akcemi k výročí 17. listopadu, které se proměnily v protesty proti Andreji Babišovi a prezidentu Miloši Zemanovi. Lze to chápat tak, že česká společnost je do značné míry opravdu aktivně našťvaná, nebo jde jen o akci části Pražanů, kteří slyší na výzvy Miroslava Kalouska a Miroslavy Němcové?

Lidi už jsou našťvaní, ani ale vlastně nevědí proč. Babiš je zástupný cíl. Včera to byl Zeman, předtím Klaus, jak jim to média předhodí. Lidé cítí velkou nejistotu z budoucnosti, v níž se invaze islámu stane reálným nebezpečím i pro nás. A také z pocitu, že se z Evropské unie stal čísi trójský kůň. Toužili jsme do Evropy a kreslili jsme si ji jako princeznu. A ona se z ní vyklubala stará čarodějnice.

Velkou „zásluhu“ na neklidu mají média. Nedávno je někdo přirovnal k francouzským médiím z doby aféry kapitána Alfreda Dreyfuse, kdy uměle vyprovokovala ve Francii bojovný antisemitismus a rozdělila společnost. Z důvodů zvýšení zisků, z vlastní ješitnosti a na přání některých finančních skupin. U nás výzva Kalouska a Němcové a akce party nýmandů pořadajících bůh ví, za čí peníze, propagandistický teatr zvaný „Milion chvilek pro demokracii“ umožnila mládeži zahrát si na revolucionáře. Hezky v bezpečí, si na pokyny placené klaky jít zařvat jakoby „bojová hesla“ s kreditkami v kapse a s hlavou bez existenčních starostí se „revolučně“ přidat k exhibici bezvýznamných anebo politicky „mrtvých koní“, jako je Miroslav Kalousek a další.

Andreji Babišovi se během uplynulých dvou týdnů dostalo nespočet výzev a vzkazů. „Ty bezectný a bezcitný dobytku,“ napsal mu prostřednictvím Twitteru právě Miroslav Kalousek v rámci kauzy Babišova nemocného syna. „Jste agent StB, podvodník a špatný otec,“ vzkázal premiérovi senátor Tomáš Goláň. Lze s těmito jadrnými výroky souhlasit?

V zásadě lze říci : „Kdybyste raději byli oba zticha, udělali byste líp!“ Angličan by to vyjádřil stručně: „Shut up!“

Premiér tvrdí, že si zlobu opozice vysloužil proto, že je jeho kabinet úspěšný. Chlubí se, že jeho vláda funguje, že nás v zahraničí výborně reprezentuje, že země prosperuje. Pokud odhlédneme od těch afér, má pravdu?

No, z pohledu velké části národa a z hlediska úspěšnosti by se dala použít citace ze starého slovenského vtipu: „Naozaj! Odtiaľto to tak vyzerá“. Kolik a jak by se komu mělo přidávat je sice diskutovanou otázkou, ale tvrzení: „Hlavně být slušně a čistě, i když chudě, oblečen, spořit, pracovat a čekat na štěstí“, jak doporučoval Kalousek s mnozí tzv. „pravicoví politici“, očividně k úspěchu příliš nevede. Máme se o mnoho a mnoho lépe než se měli rodiče mladých demonstrantů před rokem 89.

Ale pořád jsme na konci pelotonu, možná o nějakou pozici lépe. Ale peloton nám ujíždí. A kafe na benzínce v Německu nás pořád stojí to, co doma oběd. Na co jsou lidem kecy, jak naše ekonomika úžasně vzkvétá, když my osobně nevzkvátáme!

Andrej Babiš

ANO 2011 předseda vlády

Sympatizovat Profil

Položit dotaz Odpovědi

Hodnotit Štítky

Už se naše noviny a hlavně Česká televize, největší informační kanál pro střední a starší generace, začíná podobat dobám, kdy Rudé právo hlásalo, kolik že jsme zase vyrobili navíc tun oceli a betonu, přičemž nebyl hajzlápír a pomeranče jen na Vánoce, a to kubánské. Nejedlé.

A tak Babiš říká to, co si všichni myslí: „Máme na víc, než dostáváme“. Na výplatní pásce i od Evropy. A navíc Babiš boduje odmítáním muslimských imigrantů, zjevnou nenáklonností k homosexuálnímu hnutí a všem těm genderům a LGBT, vzpíráním se mnoha nařízením z Bruselu a také tím, že dokáže s každým evropským potentátem mluvit jako rovný s rovným. Anebo to tak dokáže prezentovat. Drží veřejně s Polskem a Maďarskem a chápe těžkou situaci Slovenska. Zda a jak to bude úspěšné do budoucna, to se ukáže za deset let. Ale vždy je lepší být bohatý a zdravý než chudý a nemocný, že?! Jak se ukázalo, pouze spořením a pečlivou a usilovnou prací na cizím prostě nikdo nezbohatne. Jak já bych se radoval, kdyby tohle pochopili třeba v ODS a ČSSD! Nepochopí. Nemají čas. Jsou v zajetí „velikých myšlének“!

Když se věci uklidnily a objevil se dokument, který potvrzuje, že Andrej Babiš mladší se v roce 2015 pral s policií a tvrdil, že je George Clooney a Barack Obama, zdá se vysvětlení premiéra věrohodné? Neměl by i tak kvůli nedořešené kauze Čapí hnízdo odstoupit, nebo vytrvat, dokud ho političtí protivníci neporazí ve volbách, jak je vyzývá?

A on někde někdo odstupuje? On odstoupil Clinton? Nebo někdo jiný? Od dob Khola nikde nikdo! Po vražedné Angele si začali všichni setsakra dávat pozor! U nás se tahle finta, jak sejmout politického protivníka, používala, když jsme byli ještě úplně politicky naivní. Už jsem říkal, žaloba, u nás často a houfně zneužívaná, a to včetně soudních řízení, nemůže být relevantním důvodem. Obludná žaloba na Jiřího Čunka se ukázala jako předem připravený podvod za účasti policie a státních zástupců. Stejně tak případ Věry Jourové. Obludná záležitost byl případ Vladimíra Mlynáře, kdy byl z politiky záměrně „odstřelen“ nastupující talentovaný politik. A dokonce nesmyslně a obludně odsouzen nezapomenutelnou soudkyní Městského soudu v Praze Silvií Slepíčkovou k nepodmíněnému trestu pět a půl roku vězení. A to jsme nezačali hovořit o kauze státního převratu za vlády Nečase. A tak bych mohl pokračovat. Kdyby každý politik, který se někomu nelíbí, měl ihned po mediální kampani anebo žalobě odstoupit, tak by tady vládli asi jen Ištván, Bradáčová a Šlachta. Jediní čistí.

Ing. Miroslav Kalousek

TOP 09 poslanec

[Sympatizovat Profil](#)

[Položit dotaz Odpovědi](#)

[Hodnotit Štítky](#)

Připomněl jste kauzy, které se už nezmiňují, nebo jen okrajově. Takže podle vás lidovci, TOP 09 a další by se na ně měli raději trochu rozpomenout, než se budou pouštět do dalších pokusů svrhnout stávající vládu?

Jak napsal Zdeněk Jemelík na Neviditelném psu v článku Úlety opozice: Zejména KDU-ČSL a TOP 09 vystupují jako mravokárci neoprávněně, protože jejich strany jsou odpovědné za nejbrutálnější zásah do nezávislého vyšetřování, ... ve věci Jiřího Čunka... Důkazní situace byla tak slabá, že Jiří Čunek by patrně dosáhl zprošťujícího rozsudku. Ale koaliční strana KDU-ČSL přesto vydírala předsedu vlády hrozbou, že odejde z vlády, pokud se Jiří Čunek bude muset dostavit před soud. Pokud chce někdo tvrdit, že není spojitost mezi vydíráním a podivným zastavením trestního stíhání Jiřího Čunka, sotva někoho přesvědčí o pravdivosti svého názoru. Nestydatý zásah do trestního řízení tehdy vyvolal obrovské pobouření veřejnosti a vypukla „válka žalobců“ a začalo se mluvit o „justiční mafii“. Ve všem tom fungoval dnešní předseda TOP 09, politizující advokátní koncipient Jiří Pospíšil jako capo di tutti capi „justiční mafie“... Dnes se Jiří Pospíšil staví do postavení jediného spravedlivého a strážce nestrannosti vyšetřování. Drzé čelo je lepší než poplužní dvůr.

Jiří Čunek

KDU-ČSL

ANO křesťanským hodnotám senátor

[Sympatizovat Profil](#)

[Položit dotaz Odpovědi](#)

[Hodnotit Štítky](#)

Z právního hlediska, jak já si pamatuji od právních zkoušek na Institutu řízení, pro každý zločin musí být důkaz, že se vůbec nějaký zločin stal. Proto máme už od dob Římanů systém zvaný „corpus delicti“. Wikipedie říká: „Corpus delicti (z lat., doslovně tělo deliktu), neboli předmět doličný, je určitá věc důležitá pro trestní řízení. Slouží k prokázání toho, zda se opravdu stal skutek, v němž je spatřován daný trestný čin, jde tedy především o přímý důkazní prostředek“.

To myslíte i na kauzu s Čapím hnízdem a volání po odstoupení Andreje Babiše?

Zda je zločinem z hlediska „corpusu delicti“ porušení předpisů o dotacích v případě Čapího hnízda, to netuší, jak se ukázalo, ani evropský OLAF. Finta to byla, podvod možná, ale lidi na nějakých padesát milionů kašlou. Už téměř třicet let kolem sebe vidí, jak se za pomoci Evropské unie vyhazují miliardy na nesmyslná školení,

cyklostezky na hlavních ulicích měst a tak dále. Dotace z Unie začíná být považováno obecně za nějakou lumpárnu, která je spíš je škodě než užítku.

Navíc, faktická škoda, která by mohla být trestná, tady vrácením dotace padesát milionů vlastně nevznikla. Není-li zločin, nemůže být trest. To, že si Evropská unie a hlavně naše policie a státní zástupci vymysleli teorii, že každé porušení předpisů je zločinem, a to bez ohledu na to, zda se vůbec dokáže, že se někde něco ztratilo, viz případ Rath či Parkanová, mě vede k myšlence, že by odstupovat neměl, Nejen on, ale nikdo, kdo je takto bez důkazu o zločinu obžalován. Stále marně čekám, kdy to policie a státní zástupci jednou tak přepísknou, že na ně někdo vltne a zatne jim jejich mocenské choutky a podvodné hry. A že jich není málo. Třeba kdo dal Slonkové tip?

Miroslava Němcová

ODS

Vysočina - tady jsem doma poslankyně

Sympatizovat Profil

Položit dotaz Odpovědi

Hodnotit Štítky

Tak na to vám neodpovím, ale spíš se zeptám, zda demokracii prospěla reportáž Slonkové a Kubíka? Je namístě je pochválit, nebo spíše kritizovat? Šlo v případě natočení rozhovoru s údajně psychicky nemocným Babišem mladším skrytou kamerou o narušení soukromí a překročení pomyslné čáry, za kterou se nechodí?

To je snad až nesmyslná otázka. Jak říká o věci zmiňovaný Zdeněk Jemelík: Hlavním cílem opozičních akcí je vytlačení Andreje Babiše z politického života navždy. Je to pochopitelné: je to výrazná osobnost s velkým vlivem na masy. Volební úspěch ANO 2011 je z velké části výsledek jeho charismatického působení na voliče. Jeho odchod do ústraní by byl pro hnutí katastrofou. Na druhé straně Andrej Babiš si je jistě vědom svého osobního vlivu na volební úspěch svého hnutí a není ochoten nechat se připravit o plody svého úsilí. Tím ovšem bere na svá bedra kříž trojího souběžného zatížení: povinnostmi předsedy vlády a hnutí ANO 2011 a útrapami účastníka trestního řízení.

Slonková a Kubík, stejně tak jako Janek Kroupa jsou dezinformační pseudonovináři, pracující téměř vždy na něčí zakázku a ve spolupráci s orgány či lidmi, kteří mají k dispozici tajné dokumenty a informace a kteří ty informace záměrně s nějakým účelem pouští do médií a vyvolávají pak mezi lidmi hysterii, což má následně politické dopady.

Mgr. et Mgr. Věra Jourová

ANO 2011

Sympatizovat Profil

Položit dotaz Odpovědi

Hodnotit Štítky

No ale vámi zmiňovaný Janek Kroupa se před pár dny ohradil proti tomu, že je mu přičítána vina za uvěznění Věry Jourové. Zaznamenal jste to?

Připomněl bych jen, že v kauze Jourová nejprve na Nově běžela reportáž Janka Kroupy točená skrytou kamerou, která na podzim 2006 vyvrcholila zatčením Péti, Doležela, Jourové a úředníka z rezortu zemědělství. Jourová se nakonec nějak z té snůšky lží a podvodů, ve kterých byla zapojena policie, státní zástupci i soudci, nějak vykoupla a následně dostala jako „držhubné“ trafikou v Bruselu. Tito lidé – Slonková a Kubík – jsou morálně stejní jako ti, co psali v padesátých letech v době procesů v novinách o mém otci, že je nutno jej pověsit, neboť prý patří všem zrádcovským „psům psí smrt“. Či o nás v Chartě 77 sepisovali litanie jako o „zrádcích a zaprodancích“. Hlavně by tu vámi zmiňovanou „čáru“ měl stanovit Parlament, jako je tomu třeba ve Švýcarsku anebo v Kanadě. A pojmenovat takovéto jednání jako trestný čin. A soudy by měly konat. To je jediné řešení. Co si myslí lidé o činnosti dvojice Slonková–Kubík si lze najít na diskuzi k jejich „investigativnímu seriálu“ Zvláštní vyšetřování.

Ing. Miloš Zeman

BPP

První přímo zvolený prezident ČR prezident České republiky

Sympatizovat Profil

Položit dotaz Odpovědi

Hodnotit Štítky

Na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy vystoupil v rámci jednoho diskuzního panelu k výročí 17. listopadu komunistický generál Alojz Lorenc. V České republice byl odsouzen na čtyři roky, před rozsudkem ovšem utekl na Slovensko, kde dostal podmínku. Dá se i diskuze s ním považovat za prospěšnou, nebo některé osoby do veřejného prostoru prostě nepatří, jak poukazoval další z hostů, reportér České televize Marek Wollner?

Budeme-li zakazovat poražené straně, aby mohla vyjádřit své názory, ublížíme tím jen sobě. To neznamena, jak řekl Jean-Paul Sartre, že spravedlnost je to, že dáme čas mluvit deset minut pro Hitlera a deset minut pro židy. Budou-li novináři a politologové a podobní připraveni na takovouto diskuzi a bude-li na ní postupně připravena i společnost, nebudeme tak ovladatelní.

Generál Lorenc není masový vrah, je to normalizační policista, či lépe řečeno příslušník orgánů státní bezpečnosti, se kterou jsem měl mnoho nepříjemných kontaktů – výslechy, zatčení, dohled a tak dále. O to by mělo být užitečnější jej vyslechnout a diskutovat s ním. Lorenc nebyl Berija, který vraždil lidi po desetitisících. Do pořadu „Máte slovo“ bych jej jistě nepozval, ale na **Fakultu sociálních věd** anebo na jiné fakulty, odkud pak vycházejí budoucí policisté a diplomaté, tam jistě. Tak jako tyto lidi vytěžoval a někdy dokonce používal třeba Sovětský svaz jako v případě polního maršála Pauluse. Ten od roku 1954 působil jako ředitel vědecké instituce pro výzkum válečných dějin a vyučoval vojenské umění na Vysoké policejní škole v Drážďanech. A USA využívali naše přeběhlíky a po listopadu v byznysu vysoké komunistické funkcionáře. On se Lorence pan Wollner bojí, protože velká část jeho „pořadů“ by pod profesionálním rozbohem neobstála? A StB měla kvalitní „rozboráře“.

PhDr. Ivan Bartoš, Ph.D.

Piráti

Připraven na zteč!

poslanec

Sympatizovat Profil

Položit dotaz Odpovědi

Hodnotit Štítky

Jaké další pokračování honu na premiéra Andreje Babiše tedy očekáváte?

Babiš je drsný podnikatel, s mnohdy nevybíravými způsoby, To ovšem byli Baťa a Emil Škoda taky. Údajně je 60 procent lidí proti Babišovi a nedůvěřuje mu. Ale pozůstatkům „pravdy a lásky“ a „pražské kavárně“ nedůvěřuje podle výsledků voleb prakticky nikdo. Podívejte se na výsledky TOP 09, Starostů a KDU-ČSL. Plno lidí si myslí a řeknou vám, že Babiš je sice možná pěkný pacholek, ale je to pacholek NÁŠ! A ne Bruselu, ani neziskovek a LGBT, ani Sorose. To je to, co lidi zajímá. Pochopí-li Babiš, že „zaklekávání“ na firmy a veřejné vytahování jakýchsi materiálů na toho či onoho není cesta k vítězství, má šanci vyhrát.

Jinak z té zoufalé plejády politiků nevidí lid nikoho schopného. Od již směšného a lidmi opovrhovaného Kalouska, přes blátivého Fialu, který si hraje na skálu a působí spíše jako tvaroh, jehož ODS nahnal o volbách polovičku hlasů Klaus junior.

Relativní úspěch má neomarxista Bartoš. Ale jen to ne! Muž tak milující dozor nad každým a vším, plný chtivosti mít možnost vlézt každému do peněženky i do postele. A kdo nebude poslouchat, toho zavřít, jak veřejně napsal na svůj volební autobus. A lidi mu dali hlasy jako kdysi Klémovi, když říkal, že podle vzoru bolševiků demokracii zakrouť krkem. A lidi nevěřili. A on jim těmi krky zakrouťil.

Bartoš žádá: Pusťte nás na ně. A ve skutečnosti říká: pusťte mě, abych mohl vlítnout na vás.

A jen aby ti mladí rozhořčení demonstranti, všichni se státním zdravotním pojištěním, studující na vysokých školách bez školného, a různí rádobý intoši, živící se pohodlně a dobře v dobách plné zaměstnanosti v různých neziskovkách a v myšlenkových trustech, ještě jednou hořce neplakali: „Zlatý Babiš a jeho časy!“ A to jsem Babiše fakt nikdy nevolil!!!!

Jste politik? Zveřejněte bez redakčních úprav vše, co chcete. Zaregistrujte se ZDE.

Jste čtenář a chcete komunikovat se svými zastupiteli? Zaregistrujte se ZDE.

URL| <http://www.politicke-listy.cz/?goto=182056-Sasci.-lzi--kvakani--mlcte--nemohl-uz-k-tomu--co-predvedli-kolem-babise--mlcet-zkuseny-vlk.-doslo-i-na-kalouska-a-vtip.html>

Šašci. Lži, kvákání, mlčte, nemohl už k tomu, co předvedli kolem Babiše, mlčet zkušený Vlk. Došlo i na Kalouska a vtip

29.11.2018 parlamentnilisty.cz str. 00

Jiří Hroník

ROZHOVOR Vzhledem k malé znalosti cizích jazyků a celkovému nezájmu o svět většina lidí baští lež o tom, že ve vyspělém světě by ve vysoké ústavní funkci nemohla být trestně stíhaná osoba, a tak chodí s nadšením

demonstrovat a fungují jako hloupé loutky. Publicista Václav Vlk starší na konkrétních případech ilustruje, kteří zahraniční politici byli ve stejné pozici jako český premiér Andrej Babiš. Tomu sice podle průzkumu nedůvěřuje 60 procent dotázaných, ale pozůstatkům „pravdy a lásky“ a „pražské kavárně“ nedůvěřuje podle výsledků voleb prakticky nikdo. Ze současné zoufalé plejády politiků není od již směšného a lidmi opovrhovaného Kalouska přes blátivého Fialu nikdo, kdo by předsedu hnutí ANO v čele vlády mohl nahradit.

Jaký význam mohlo mít nedávné hlasování o nedůvěře vládě? Bylo dobře, že opozice připomněla veřejnosti důvody, proč by premiérem neměl být Andrej Babiš, nebo šlo o ztrátu času, protože bylo jasné, že se potřebný počet hlasů nenajde? A jaké že důvody? Tvrzení, že nikde „ve vyspělých státech“ by nemohla být předsedou vlády žalovaná osoba? Vzhledem k malé znalosti cizích jazyků a celkovému nezájmu o svět, z hlediska mnoha „polykačů senzací“, většina lidí baští tuto lež, chodí s nadšením demonstrovat a fungují jako hloupé loutky. Z hlavy jen: Silvio Berlusconi měl na krku celý hrozen žalob, stejně tak jako několik posledních hlav Izraele bylo vyšetřováno – Benjamin Netanjahu a Ehud Olmert. Vyšetřování, podávání žalob na hlavu státu je obzvláště populární také ve Francii. Tam měli oplétačky se soudy prezidentů Valéry Giscard d'Estaing, François Mitterrand, Jacques Chirac a za údajné podvody ve výši dvaceti milionů eur také Sarkozy. Vyšetřován a obžalován je také Donald Trump. A dalo by se pokračovat. Nejsem fandou Babiše, ale tahle politicko-mediální hra probíhá v posledních desetiletích na mnoha místech na celém světě. Kdekdo – a nejen u nás – se pokouší odstranit nepohodlného politika pomocí mediálních skandálů, policie a určité části justice. Když to nejde udělat volbami. Opozice si ve frašce „pokus o svržení Babiše“ spíše ublížila. Její poslanci vypadali jako banda šašků spíše rozčilujících se a znechucujících lidí. Přesto, mohla na té frašce, jak říkáte, některá z parlamentních stran u veřejnosti získat? Strany bývalého Demokratického bloku? Piráti? Tomio Okamura, který se nejprve postavil po bok jejich předsedů, ale později vysvětlil, že SPD by jen chtěla ve vládě nahradit ČSSD? Nebo to dokonce prospělo Andreji Babišovi? Výsledky ukazují, že by na tom mohli vydělat jen nové klony marxismu, a to Piráti a v budoucnu parta „pokrokářů“ z Prahy. Co se týče Babiše, po té přehlídce marnosti a nechutnosti spíše vrůstala nálada vyjádřená slovy jedné dámy: „A tohle to chce vést stát místo sice pošpiněného, ale jinak akčního Babiše? Tihle trapní hoši? Bez programu, bez nápadů, jen takové kvákající cosi?“ Hlasování o nedůvěře vládě bylo vyústěním dění předchozích dvou týdnů, tedy zveřejněnou reportáží Sabiny Slonkové a Jiřího Kubíka o Andreji Babišovi mladším a akcemi k výročí 17. listopadu, které se proměnily v protesty proti Andreji Babišovi a prezidentu Miloši Zemanovi. Lze to chápat tak, že česká společnost je do značné míry opravdu aktivně našťvaná, nebo jde jen o akci části Pražanů, kteří slyší na výzvy Miroslava Kalouska a Miroslavy Němcové? Lidi už jsou našťvaní, ani ale vlastně nevědí proč. Babiš je zástupný cíl. Včera to byl Zeman, předtím Klaus, jak jim to média předhodí. Lidé cítí velkou nejistotu z budoucnosti, v níž se invaze islámu stane reálným nebezpečím i pro nás. A také z pocitu, že se z Evropské unie stal čísi trójský kůň. Toužili jsme do Evropy a kreslili jsme si ji jako princeznu. A ona se z ní vyklubala stará čarodějnice. Velkou „zásluhu“ na neklidu mají média. Nedávno je někdo přirovnal k francouzským médiím z doby aféry kapitána Alfreda Dreyfuse, kdy uměle vyprovokovala ve Francii bojovný antisemitismus a rozdělila společnost. Z důvodů zvýšení zisků, z vlastní ješitnosti a na přání některých finančních skupin. U nás výzva Kalouska a Němcové a akce party nýmandů pořádajících bůh ví, za čí peníze, propagandistický teatr zvaný „Milion chviliek pro demokracii“ umožnila mládeži zahrát si na revolucionáře. Hezky v bezpečí, si na pokyny placené klaky jít zařvat jakoby „bojová hesla“ s kreditkami v kapse a s hlavou bez existenčních starostí se „revolučně“ přidat k exhibici bezvýznamných anebo politicky „mrtvých koní“, jako je Miroslav Kalousek a další. Andreji Babišovi se během uplynulých dvou týdnů dostalo nespočet výzev a vzkazů. „Ty bezectný a bezcitný dobytku,“ napsal mu prostřednictvím Twitteru právě Miroslav Kalousek v rámci kauzy Babišova nemocného syna. „Jste agent StB, podvodník a špatný otec,“ vzkázal premiérovi senátor Tomáš Golář. Lze s těmito jadrnými výroky souhlasit? V zásadě lze říci: „Kdybyste raději byli oba zticha, udělali byste líp!“ Angličan by to vyjádřil stručně: „Shut up!“ Premiér tvrdí, že si zlobu opozice vysloužil proto, že je jeho kabinet úspěšný. Chlubí se, že jeho vláda funguje, že nás v zahraničí výborně reprezentuje, že země prosperuje. Pokud odhlédneme od těch afér, má pravdu? No, z pohledu velké části národa a z hlediska úspěšnosti by se dala použít citace ze starého slovenského vtipu: „Naozaj! Odtiaľto to tak vyzerá“. Kolik a jak by se komu mělo přidávat je sice diskutovanou otázkou, ale tvrzení: „Hlavně být slušně a čistě, i když chudě, oblečen, spořit, pracovat a čekat na štěstí“, jak doporučoval Kalousek s mnozí tzv. „pravicoví politici“, očividně k úspěchu příliš nevede. Máme se o mnoho a mnoho lépe než se měli rodiče mladých demonstrantů před rokem 89. Ale pořád jsme na konci pelotonu, možná o nějakou pozici lépe. Ale peloton nám ujíždí. A kafe na benzínce v Německu nás pořád stojí to, co doma oběd. Na co jsou lidem kecy, jak naše ekonomika úžasně vzkvétá, když my osobně nevzkvátáme! Už se naše noviny a hlavně Česká televize, největší informační kanál pro střední a starší generace, začíná podobat dobám, kdy Rudé právo hlásalo, kolik že jsme zase vyrobili navíc tun oceli a betonu, přičemž nebyl hajzlapír a pomeranče jen na Vánoce, a to kubánské. Nejedlé. A tak Babiš říká to, co si všichni myslí: „Máme na víc, než dostáváme“. Na výplatní pásce i od Evropy. A navíc Babiš boduje odmítáním muslimských imigrantů, zjevnou nenáklonností k homosexuálnímu

hnutí a všem těm genderům a LGBT, vzpíráním se mnoha nařízením z Bruselu a také tím, že dokáže s každým evropským potentátem mluvit jako rovný s rovným. Anebo to tak dokáže prezentovat. Drží veřejně s Polskem a Maďarskem a chápe těžkou situaci Slovenska. Zda a jak to bude úspěšné do budoucna, to se ukáže za deset let. Ale vždy je lepší být bohatý a zdravý než chudý a nemocný, že?! Jak se ukázalo, pouze spořením a pečlivou a usilovnou prací na cizím prostě nikdo nezbohatne. Jak já bych se radoval, kdyby tohle pochopili třeba v ODS a ČSSD! Nepochopí. Nemají čas. Jsou v zajetí „velikých myšlének“! Když se věci uklidnily a objevil se dokument, který potvrzuje, že Andrej Babiš mladší se v roce 2015 pral s policií a tvrdil, že je George Clooney a Barack Obama, zdá se vysvětlení premiéra věrohodné? Neměl by i tak kvůli nedořešené kauze Čapí hnízdo odstoupit, nebo vytrvat, dokud ho političtí protivníci neporazí ve volbách, jak je vyzývá? A on někde někdo odstupuje? On odstoupil Clinton? Nebo někdo jiný? Od dob Khola nikde nikdo! Po vražedné Angele si začali všichni setsakra dávat pozor! U nás se tahle finta, jak sejmut politického protivníka, používala, když jsme byli ještě úplně politicky naivní. Už jsem říkal, žaloba, u nás často a houfně zneužívaná, a to včetně soudních řízení, nemůže být relevantním důvodem. Obludná žaloba na Jiřího Čunka se ukázala jako předem připravený podvod za účasti policie a státních zástupců. Stejně tak případ Věry Jourové. Obludná záležitost byl případ Vladimíra Mlynáře, kdy byl z politiky záměrně „odštělen“ nastupující talentovaný politik. A dokonce nesmyslně a obludně odsouzen nezapomenutelnou soudkyní Městského soudu v Praze Silvií Slepíčkovou k nepodmíněnému trestu pět a půl roku vězení. A to jsme nezačali hovořit o kauze státního převratu za vlády Nečase. A tak bych mohl pokračovat. Kdyby každý politik, který se někomu nelíbí, měl ihned po mediální kampani anebo žalobě odstoupit, tak by tady vládli asi jen Ištván, Bradáčová a Šlachta. Jediní čistí. Připomněl jste kauzy, které se už nezmiňují, nebo jen okrajově. Takže podle vás lidovci, TOP 09 a další by se na ně měli raději trochu rozpomenout, než se budou pouštět do dalších pokusů svrhnout stávající vládu? Jak napsal Zdeněk Jemelík na Neviditelném psu v článku Úlety opozice: Zejména KDU-ČSL a TOP 09 vystupují jako mravokárci neoprávněně, protože jejich strany jsou odpovědné za nejbrutálnější zásah do nezávislého vyšetřování, ...ve věci Jiřího Čunka... Důkazní situace byla tak slabá, že Jiří Čunek by patrně dosáhl zprošťujícího rozsudku. Ale koaliční strana KDU-ČSL přesto vydírala předsedu vlády hrozbou, že odejde z vlády, pokud se Jiří Čunek bude muset dostavit před soud. Pokud chce někdo tvrdit, že není spojitost mezi vydíráním a podivným zastavením trestního stíhání Jiřího Čunka, sotva někoho přesvědčí o pravdivosti svého názoru. Nestydatý zásah do trestního řízení tehdy vyvolal obrovské pobouření veřejnosti a vypukla „válka žalobců“ a začalo se mluvit o „justiční mafii“. Ve všem tom fungoval dnešní předseda TOP 09, politizující advokátní koncipient Jiří Pospíšil jako capo di tutti capi „justiční mafie“... Dnes se Jiří Pospíšil staví do postavení jediného spravedlivého a strážce nestrannosti vyšetřování. Drzé čelo je lepší než poplušní dvůr. Z právního hlediska, jak já si pamatuji od právních zkoušek na Institutu řízení, pro každý zločin musí být důkaz, že se vůbec nějaký zločin stal. Proto máme už od dob Římanů systém zvaný „corpus delicti“. Wikipedie říká: „Corpus delicti (z lat., doslovně tělo deliktu), neboli předmět doličný, je určitá věc důležitá pro trestní řízení. Slouží k prokázání toho, zda se opravdu stal skutek, v němž je spatřován daný trestný čin, jde tedy především o přímý důkazní prostředek“. To myslíte i na kauzu s Čapím hnízdem a volání po odstoupení Andreje Babiše? Zda je zločinem z hlediska „corpusu delicti“ porušení předpisů o dotacích v případě Čapího hnízda, to netuší, jak se ukázalo, ani evropský OLAF. Finta to byla, podvod možná, ale lidi na nějakých padesát milionů kašlou. Už téměř třicet let kolem sebe vidí, jak se za pomoci Evropské unie vyhazují miliardy na nesmyslná školení, cyklostezky na hlavních ulicích měst a tak dále. Dotace z Unie začíná být považováno obecně za nějakou lumpárnu, která je spíš je škodě než užtku. Navíc, faktická škoda, která by mohla být trestná, tady vrácením dotace padesát milionů vlastně nevznikla. Není-li zločin, nemůže být trest. To, že si Evropská unie a hlavně naše policie a státní zástupci vymysleli teorii, že každé porušení předpisů je zločinem, a to bez ohledu na to, zda se vůbec dokáže, že se někde něco ztratilo, viz případ Rath či Parkanová, mě vede k myšlence, že by odstupovat neměl, Nejen on, ale nikdo, kdo je takto bez důkazu o zločinu obžalován. Stále marně čekám, kdy to policie a státní zástupci jednou tak přepísknou, že na ně někdo vyltne a zatne jim jejich mocenské choutky a podvodné hry. A že jich není málo. Třeba kdo dal Slonkové tip? Tak na to vám neodpovím, ale spíš se zeptám, zda demokracii prospěla reportáž Slonkové a Kubíka? Je namístě je pochválit, nebo spíše kritizovat? Šlo v případě natočení rozhovoru s údajně psychicky nemocným Babišem mladším skrytou kamerou o narušení soukromí a překročení pomyslné čáry, za kterou se nechodí? To je snad až nesmyslná otázka. Jak říká o věci zmiňovaný Zdeněk Jemelík: Hlavním cílem opozičních akcí je vytlačení Andreje Babiše z politického života navždy. Je to pochopitelné: je to výrazná osobnost s velkým vlivem na masu. Volební úspěch ANO 2011 je z velké části výsledkem jeho charismatického působení na voliče. Jeho odchod do ústraní by byl pro hnutí katastrofou. Na druhé straně Andrej Babiš si je jistě vědom svého osobního vlivu na volební úspěch svého hnutí a není ochoten nechat se připravit o plody svého úsilí. Tím ovšem bere na svá bedra kříž trojího souběžného zatížení: povinnostmi předsedy vlády a hnutí ANO 2011 a útrapami účastníka trestního řízení. Slonková a Kubík, stejně tak jako Janek Kroupa jsou dezinformační pseudonovináři, pracující téměř vždy na něčí zakázku a ve spolupráci s orgány či lidmi, kteří mají k dispozici tajné dokumenty a informace a kteří ty informace záměrně s nějakým účelem pouští do médií a vyvolávají pak mezi lidmi hysterii, což má

následně politické dopady. No ale vámi zmiňovaný Janek Kroupa se před pár dní ohradil proti tomu, že je mu přičítána vina za uvěznění Věry Jourové. Zaznamenal jste to? Připomněl bych jen, že v kauze Jourová nejprve na Nově běžela reportáž Janka Kroupy točená skrytou kamerou, která na podzim 2006 vyvrcholila zatčením Pěti, Doležela, Jourové a úředníka z rezortu zemědělství. Jourová se nakonec nějak z té snůšky lží a podvodů, ve kterých byla zapojena policie, státní zástupci i soudci, nějak vykouplila a následně dostala jako „držhubné“ trafikou v Bruselu. Tito lidé – Slonková a Kubík – jsou morálně stejní jako ti, co psali v padesátých letech v době procesů v novinách o mém otci, že je nutno jej pověsit, neboť prý patří všem zrádcovským „psům psí smrt“. Či o nás v Chartě 77 sepisovali litanie jako o „zrádcích a zaprodancích“. Hlavně by tu vámi zmiňovanou „čáru“ měl stanovit Parlament, jako je tomu třeba ve Švýcarsku anebo v Kanadě. A pojmenovat takovéto jednání jako trestný čin. A soudy by měly konat. To je jediné řešení. Co si myslí lidé o činnosti dvojice Slonková–Kubík si lze najít na diskuzi k jejich „investigativnímu seriálu“ Zvláštní vyšetřování. Na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy vystoupil v rámci jednoho diskuzního panelu k výročí 17. listopadu komunistický generál Alojz Lorenc. V České republice byl odsouzen na čtyři roky, před rozsudkem ovšem utekl na Slovensko, kde dostal podmínku. Dá se i diskuze s ním považovat za prospěšnou, nebo některé osoby do veřejného prostoru prostě nepatří, jak poukazoval další z hostů, reportér České televize Marek Wollner? Budeme-li zakazovat poražené straně, aby mohla vyjádřit své názory, ublížíme tím jen sobě. To neznamená, jak řekl Jean-Paul Sartre, že spravedlnost je to, že dáme čas mluvit deset minut pro Hitlera a deset minut pro židy. Budou-li novináři a politologové a podobní připraveni na takovouto diskuzi a bude-li na ní postupně připravena i společnost, nebudeme tak ovladatelní. Generál Lorenc není masový vrah, je to normalizační policista, či lépe řečeno příslušník orgánů státní bezpečnosti, se kterou jsem měl mnoho nepříjemných kontaktů – výslechy, zatčení, dohled a tak dále. O to by mělo být užitečnější jej vyslechnout a diskutovat s ním. Lorenc nebyl Berija, který vraždil lidi po desetitisících. Do pořadu „Máte slovo“ bych jej jistě nepozval, ale na **Fakultu sociálních věd** anebo na jiné fakulty, odkud pak vycházejí budoucí policisté a diplomaté, tam jistě. Tak jako tyto lidi vytěžoval a někdy dokonce používal třeba Sovětský svaz jako v případě polního maršála Pauluse. Ten od roku 1954 působil jako ředitel vědecké instituce pro výzkum válečných dějin a vyučoval vojenské umění na Vysoké policejní škole v Drážďanech. A USA využívali naše přeběhlíky a po listopadu v byznysu vysoké komunistické funkcionáře. On se Lorence pan Wollner bojí, protože velká část jeho „pořadů“ by pod profesionálním rozbořem neobstála? A StB měla kvalitní „rozboráře“. Jaké další pokračování honu na premiéra Andreje Babiše tedy očekáváte? Babiš je drsný podnikatel, s mnohdy nevybíravými způsoby, To ovšem byli Baťa a Emil Škoda taky. Údajně je 60 procent lidí proti Babišovi a nedůvěřuje mu. Ale pozůstatkům „pravdy a lásky“ a „pražské kavárně“ nedůvěřuje podle výsledků voleb prakticky nikdo. Podívejte se na výsledky TOP 09, Starostů a KDU-ČSL. Plno lidí si myslí a řeknou vám, že Babiš je sice možná pěkný pacholek, ale je to pacholek NÁŠ! A ne Bruselu, ani neziskovek a LGBT, ani Sorose. To je to, co lidi zajímá. Pochopí-li Babiš, že „zaklekávání“ na firmy a veřejné vytahování jakýchsi materiálů na toho či onoho není cesta k vítězství, má šanci vyhrát. Jinak z té zoufalé plejády politiků nevidí lid nikoho schopného. Od již směšného a lidmi opovrhovaného Kalouska, přes blátivého Fialu, který si hraje na skálu a působí spíše jako tvaroh, jehož ODS nahnal o volbách polovičku hlasů Klaus junior. Relativní úspěch má neomarxista Bartoš .Ale jen to ne! Muž tak milující dozor nad každým a vším, plný chvilivosti mít možnost vlézt každému do peněženky i do postele. A kdo nebude poslouchat, toho zavřít, jak veřejně napsal na svůj volební autobus. A lidi mu dali hlasy jako kdysi Klémovi, když říkal, že podle vzoru bolševiků demokracii zakrotí krkem. A lidi nevěřili. A on jim těmi krky zakrotit. Bartoš žádá: Pusťte nás na ně. A ve skutečnosti říká: pusťte mě, abych mohl vlítnout na vás. A jen aby ti mladí rozhořčení demonstranti, všichni se státním zdravotním pojištěním, studující na vysokých školách bez školného, a různí rádo by intoši, živící se pohodlně a dobře v dobách plné zaměstnanosti v různých neziskovkách a v myšlenkových trustech, ještě jednou hořce neplakali: „Zlatý Babiš a jeho časy!“ A to jsem Babiše fakt nikdy nevolil!!!

URL| http://www.parlamentnilisty.cz/arena/rozhovory/Sasci-Lzi-kvakani-mlcte-nemohl-uz-k-tomu-co-predvedli-kolem-Babise-mlcet-zkuseny-Vlk-Doslo-i-na-Kalouska-a-vtip-561229?utm_source=nm&utm_medium=xml

Lepšolidi v sobě mají tolik rozporů. Třeba Wollner. Pohoršoval se nad generálem Lorencem a přitom tohle prováděl v ČT v době televizní krize

on. Jana

29.11.2018 [politicke-listy.cz](http://www.politicke-listy.cz) str. 00

Hans Štembera

ROZHOVOR Jak zvládla česká média listopadovou aféru? „Ta kampaň s nemocným synem premiéra měla naprosto shodné rysy s jinými účelovými kampaněmi, jen

zoufalost novinářů je stále více zřejmá z toho, že se už neštítí ničeho,“ komentuje členka Rady ČT v době televizní krize Jana Dědečková. Poukazuje na „lepšolidi“ a přidává citát z písně Jarka Nohavici s názvem „To umí každý debil“. K pokusu o vyslovení nedůvěry kabinetu podotýká: „Byla to možná ztráta času, ale pořád lepší, než kdyby schválili další blbinu, která zasahuje do osobních životů občanů.“

Menšinová vláda hnutí ANO a ČSSD ustála ve Sněmovně pokus o vyslovení nedůvěry. Po sedmihodinové debatě kabinet podle očekávání podpořili komunisté a koaliční sociální demokraté před hlasováním opustili sál. Co nám přinesla tato debata? Byl to jen „zabítej den v práci“, jak říká Andrej Babiš, nebo jsme blíže předčasným volbám, jak tvrdí ODS?

Původní význam slova parlament pochází z francouzského slova parler, což znamená mluvení, řečnění, takže poslanci ten den jen význam slova naplnili obsahem. Řečnili a předváděli svá zbytnělá ega. Byla to možná ztráta času, ale pořád lepší, než kdyby schválili další blbinu, která zasahuje do osobních životů občanů.

Kdo podle vás uspěl a kdo ne? Opozice tvrdí, že Andrej Babiš sice přežil hlasování, ale krize nekončí.

V tomto nevkusném divadle neuspěl nikdo. Opozice nesehnala dostatek hlasů na vyslovení nedůvěry, a tak jen exhibovala před televizními kamerami, a nevyhrál ani Andrej Babiš, protože svůj problém nadále tlačí před sebou. Prohráli však občané, protože se jen zvýšila míra znechucení z politiků.

Fotogalerie: - Vyslovení nedůvěry vládě

Bylo by dobré, aby příští rok vláda padla, nebo nyní Česká republika potřebuje trochu klidu a stability bez ohledu na to, co si o vládě myslíme?

Vláda nepadne. Není to zájem opozice, která se v nejnovějších průzkumech propadá do marginálních čísel, ani občanů, kteří jsou unaveni častými volbami a faktem, že ať již volí jakkoli, výsledky volby nejsou respektovány, jejich problémy nikdo neřeší a veškeré hádky jsou vedeny účelově se záměrem zachovat si korýtka.

Změnil se nějak po této aféře váš pohled na premiéra? Andrej Babiš dříve tvrdil, že není politik. Stal se jím už?

Nezměnil. Andrej Babiš může tvrdit cokoli, ale politikem se stává každý, kdo do politiky vstoupí. Tedy politikem je od počátku i pan Babiš. Tím ovšem neříkám, zda byl nebo se už stal politikem dobrým. A už vůbec to neznamená, že by měl aureolu státníka. Za ta léta se pochopitelně něco naučil, ale stále více ještě těžší z toho, že na naší politické scéně není jediná charismatická osobnost.

Babiš v jednom týdnu vystoupil v médiích v mnoha obsáhlých rozhovorech, mimo jiné na Nově, na Barrandově, v Blesku, na Primě, v ČT. Prokázal tím svou komunikační zdatnost, nebo se spíše snažil využít média, která jsou, jak někteří tvrdí, k němu přátelská?

Anketa

Co soudíte o Andreji Babišovi

Je to dobrý politik a čestný člověk 8%

Má své vady, ale podporuji ho

77%

Nemyslím si o něm příliš dobrého 10%

Nenávidím ho

5% hlasovalo: 25978 lidí

Panu Babišovi se sáhlo na rodinu, a to naprosto nepřijatelným způsobem. Jeho rozhovory nebyly ani tak o komunikační schopnosti, ale projevem chaosu člověka, kterému se hroubí vnitřní svět. Domnívám se, že se potřeboval vypovídat a vše vysvětlit. Rozhodně se účelově nesnažil o využití jemu přátelských médií, protože sama uvádíte, že poskytoval rozhovory všem, dokonce i ČT. Vzpomínal se až ve chvíli, kdy našel zpátky sám sebe a poznal, že napáchané škody se nenapraví žádným, byť sebeupřímnějším vysvětlováním. A to bylo ve chvíli, kdy opozice řičela nadšením a on prohlásil větu, která bude zapsána do novodobých českých dějin: „Nikdy neodstoupím, nikdy. Ať si to všichni zapamatují.“

Opět se rozběhla diskuse o nezávislosti médií. Prospěla demokracii reportáž Slonkové a Kubíka? A prospěla něčemu? Je namístě je pochválit, nebo spíše kritizovat?

Já ty dva jednoznačně kritizuji. Natáčet tajně nemocného člověka, a dokonce vyvozovat nějaké závěry ze slov psychicky nemocného člověka, je prostě prachobyčejné estébácké svinstvo, a nikoli veřejný zájem.

Jaroslav Plesl řekl, že bylo od Seznamu nezodpovědné, že se rýpal v soukromí Andreje Babiše, zejména jeho údajně psychicky nemocného syna. Šlo o narušení soukromí a překročení pomyslné čáry, za kterou se nechodí? Je to trefná poznámka, nebo jen Plesl hájí zájmy s ním spřízněného Babiše?

Souhlasím s vyjádřením pana Plesla, jehož novinářskou práci znám dlouhá léta. Na rozdíl od mnoha novinářů psal objektivně nejen v době televizní krize, ale při všech velkých společenských pohybech. Je zajímavé, že média zmiňují pejorativně tzv. spřízněnost pana Plesla s majitelem Babišem, ale nikdo si nedovolí zmiňovat

spřízněnost redaktorů s majiteli Respektu, Hospodářských novin, Seznamu, DTV a tak dále. Používá se dvojí metr, a účelově se tím znehodnocují nepohodlné názory.

Jak zvládla česká média listopadovou aféru? Bylo něco, co by vás výrazně překvapilo, zaujalo nebo naštvalo? Od médií už mě nepřekvapí naprosto nic. Ta kampaň s nemocným synem premiéra měla naprosto shodné rysy s jinými účelovými kampaněmi, jen zoufalost novinářů je stále více zřejmá z toho, že se už neštítí ničeho. Přesto prohrávají, protože jejich nedůvěryhodnost je vysoká a s každým dalším kouskem se jen prohlubuje. Nepomůže, když budou Babišovy voliče nazývat nevzdělanou lúvou, kobliháři, venkovskými pitomci atd. Jen prohloubí příkopy. Dnes čestnější povolání než novinář je i uklízečka.

Fotogalerie: - Korzo Národní

Fotogalerie: - Demisi, Babiši!

Jak během této krize obstál prezident Miloš Zeman, který dal Andreji Babišovi bílý šek a řekl, že ho klidně znovu pověří sestavením kabinetu, kdyby vláda padla?

Miloš Zeman je homo politicus. Zná dobře jednotlivé aktéry, zná zákulisí, zná novináře a ví, co si může dovolit. Prožil si v minulosti sám mnoho takových kampaní, na mnohých se s jemu nakloněnými novináři i sám podílel a dnes jen využívá všech těchto zkušeností. Kdo zná pana Zemana a neztratil paměť, ten ví, že bude jednat vždy podle svého bez ohledu na etiku, bílé límečky nebo urážky, které ho za to stíhají.

Ing. Miloš Zeman

BPP

První přímo zvolený prezident ČR prezident České republiky

Sympatizovat Profil

Položit dotaz Odpovědi

Hodnotit Štítky

Jak vnímáte atmosféru ve společnosti, kterou zejména protesty 17. listopadu, konkrétně například vyhazování věnců do koše, vyvolaly? Jak to vidět v kontextu protestů posledního půlroku? Nejprve 21. srpna lidé křičeli na premiéra Babiše u rozhlasu, potom se 28. října demonstrovalo proti Zemanovi před Pražským hradem.

Tak protesty jsou zcela normální ve všech demokratických zemích a nakonec jsme právě za právo shromažďovací před listopadem 1989 bojovali. Jen je směšné, když v čele protestů stojí politici, kteří neuspěli ve volbách, protože jakýkoliv protest, byť i oprávněný, tím diskvalifikují. Nehledě na měření dvojím metrem. Není možné křičet na Babiše a zároveň nábožně poslouchat bývalého komunistu Štěcha. Jednou si už budeme muset vybrat a ujasnit si to. Babiš i Zeman nepokládali květiny svým jménem, ale jménem instituce. Můžu k nim osobně mít jakékoliv výhrady, ale pokud tak činí jménem instituce, která je základem státního zřízení a jsou zvoleni lidmi této země, musím to respektovat, jinak vyjadřuji své pohrdání nejen voliči, ale demokracií všeobecně.

Pokud jde o výročí listopadu 1989, na akademické půdě vystoupil například i komunistický generál Alojz Lorenc. Na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy se potkal v rámci jednoho diskusního panelu s veřejnoprávním reportérem Markem Wollnerem. Ten byl přítomností Lorence šokován a ptal se, kde je policie, která by Lorence „sebrala“. Lorenc byl totiž v ČR odsouzen na čtyři roky, před rozsudkem ovšem utekl na Slovensko, kde dostal podmínku. Má Marek Wollner pravdu? Je diskuse s každým prospěšná, nebo některé osoby do veřejného prostoru prostě nepatří?

Marek Wollner je přesně tím lepšočlověkem, ze kterých si dělá legraci pan Soukup na TV Barrandov. Tvrdím, že tyto lidi si výsměch zaslouží. Mají sami v sobě tolik rozporů, ale cítí se být povolání napravovat svět a vnucovat lidem své názory jako jediné správné. Pohoršuje se přítomností generála Lorence, ale televizní krize začala proto, že jsme z funkce generálního ředitele odvolali člověka, který byl synem náčelníka StB pro Středočeský kraj. Umíte si představit, že by deset let po druhé světové válce dělal ředitele veřejnoprávní televize v Německu syn ministra pro propagandu Josepha Goebbelse? A právě ten samý Marek Wollner stál v čele protestů proti odvolání tohoto všehoschopného ředitele Chmelíčka, který jak nám tvrdil, se svého otce veřejně zřekl. Ten samý Wollner řval na legálně zvoleného Hodače, že ho nerespektuje a neuznává za ředitele, přestože právě Hodač byl od roku 1970 v Británii, pracoval pro BBC a do české veřejnoprávní televize chtěl zavést standardy a principy novinářské žurnalistiky BBC. Tentýž Wollner, který po rezignaci Hodače, v době, kdy ČT řídila pověřená Věra Valterová, vtrhl do její kanceláře s revoluční gardou a odvolaným finančním ředitelem panem Paluskou, který před listopadem působil jako předseda závodní organizace KSČ, a jali se přebírat řízení ČT. Je to všechno pořád ten samý pan Wollner, který je dnes tolik uražen přítomností generála Lorence. Zdá se, že není estébák jako estébák a komunistka jako komunistka.

Tvrdím, že diskuse s generálem Lorencem do veřejného prostoru patří, stejně jako jsme požadovali před listopadem diskusi s Václavem Havlem. Já bych se ho např. ráda zeptala, jaký smysl mělo, když nás s manželem při demonstraci v říjnu 1989 jeho lidé zatkli a odvezli nás do Mělníku, kde nás po výsleších pustili nad ránem bez možnosti dopravit se zpět domů. Musel už přece vědět, že ten nesmyslný režim padne. Generál

Lorenc už pro mě není nepřítelem, protože byl představitelem totalitního režimu, a vítězem nad tímto režimem se stále ještě cítím já.

A tak jen závěrem budu citovat Jarka Nohavicu, který má snad ty nejpřiléhavější básnické komentáře ke každé společenské události a velice trefně umí pojmenovat ten dvojitý metr tehdejších revolucionářů a myšlení lepšolidí. Toto je z jeho písně „To umí každý debil“, která se týká tehdejší televizní krize. Doma jsem řek' sorry, vzal spacák a pohory a jel na Kavčí hory s kytarou. Lidí tam byl chumli, každý druhý měl VUML a mezi nima Ruml s Che Guevarou.

Jste politik? Zveřejněte bez redakčních úprav vše, co chcete. Zaregistrujte se ZDE.

Jste čtenář a chcete komunikovat se svými zastupiteli? Zaregistrujte se ZDE.

URL| <http://www.politicke-listy.cz/?goto=182045-lepsolidi-v-sobe-maji-tolik-rozporu.-treba-wollner.-pohorsoval-se-nad-generalem-lorencem-a-pritom-tohle-provadel-v-Ct-v-dobe-televizni-krize-on.-jana-dedeckova-pristoupila-k-detailum.html>

Proč jsou nízké mzdy? Chybí kapitál

29.11.2018 modernizeni.iHNed.cz str. 00

Josef Pravec

Podle propočtů Vladimíra Benáčka pro týdeník Ekonom lze přidávat v oborech elektřiny a plynu, opravárenství a výroby potravin a nápojů.

Pokud chceme technologicky dohnat Německo, je nutné za 30 let investovat v soukromém sektoru nad plán asi 14 bilionů korun.

Pokud se podle Babišova poradce Ungermana zastaví růst mezd a spotřeby, propadne se česká ekonomika do recese a na investice nebude.

Prostor pro další zvyšování mezd je v Česku nečekaně úzký. A to přesto, že tu hrubý plat dosahuje jen 32 procent německého po přepočtu kurzem a 56 procent, pokud se měří paritou kupní síly. A zdaleka nejde jen o předpovědi, že doba prosperity zvolna končí pod tlakem zvenčí, jak ukazuje současné hospodářské zpomalení v Německu. Tedy v zemi, na kterou je domácí byznys navázán. Ekonomika je nemilosrdná rovněž pod tlakem zevnitř.

Jedním z pravidel je, že kde chybí kapitál, tedy zejména vybavenost moderními stroji a technologiemi, tam ho kompenzuje levná práce. Pro Česko to platilo již za první republiky a platí to bohužel dodnes. Třicet let po pádu komunismu musí nízké mzdy dorovnávat nižší produktivitu práce a k tomu - v porovnání s průměrem v zemích OECD a zejména Německem a Rakouskem - nižší kapitálové vybavení domácích podniků. Z ankety Ekonomu navíc vyplývá, že ochota domácích podnikatelů přidávat rychle mizí.

Mezi energetikou a textilem

O zvyšování mezd lze podle propočtů ekonoma Vladimíra Benáčka z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy uvažovat tam, kde jak úroveň vybavenosti kapitálem, tak úroveň produktivity jsou nadprůměrné a kde je zaostávání za Německem menší. Tedy v odvětvích elektřiny a plynu, opravárenství, potravin a nápojů, minerálních produktů, dřevovýroby či obrábění kovů. Do jisté míry tomu tak už je. Mezi ty, kdo si nedávno nejvíce polepšili, patří zhruba tisícovka zaměstnanců, kteří se živí těžbou a zpracováním ropy a zemního plynu. Mzdy jim oproti loňskému roku narostly o třetinu a přesáhly hranici 45 tisíc hrubého.

"O stupeň méně odolné vůči požadavkům na vyšší mzdy už jsou odvětví s nadprůměrnou produktivitou, ale s podprůměrnou kapitálovou vybaveností. Jde o obory gumy a plastů, tiskárenství a papíru. V nepříliš komfortní zóně se nacházejí podniky s podprůměrnou produktivitou, ale nadprůměrnou kapitálovou vybaveností. Což znamená, že jejich kapitál zřejmě není nejkvalitnější. Sem patří metalurgie, strojírenství, elektronika a chemie," řekl Benáček týdeníku Ekonom. Některá odvětví podle těchto propočtů leží v neutrální zóně: automobilová výroba, těžba, obrábění kovů a nábytek. Nejvíce zranitelnými vlivem mzdových nárůstů a posilování koruny jsou pak odvětví, kde produktivita i kapitálová vybavenost zůstávají v relaci k Německu pod průměrem. Tedy koks a

rafinerie, elektrotechnika, textil, oděvy a kůže, farmaceutická výroba a dopravní zařízení. "Tam strategii na přežití s nízkými mzdami nelze narušovat," zdůrazňuje Benáček.

Zvyšovat mzdy lze zejména v odvětví elektřiny a plynu, opravárenství a ve výrobě potravin a nápojů. V elektrotechnice či oděvním průmyslu mají lidé smůlu.

Jde ovšem o celkové průměry v rámci odvětví a na úrovni konkrétních podniků se poměry mohou lišit. Existují podniky, například Škoda Auto, kde poštář ke zvyšování mezd na úkor zisků je veliký. Avšak pracovní trh je nadpodnikový. Proč by zaměstnavatel měl altruisticky zvyšovat mzdy, když hodně investoval, má výborné technologie, vynikající management a když navíc jedinou alternativou jeho už nyní nadprůměrně placených zaměstnanců je odejít pracovat do malé domácí firmy s jen průměrným platem?

Právě malé a střední podniky, které jsou kapitálově poddimenzované a tím závislejší na levné pracovní síle, se nacházejí v obtížné situaci už dnes. Nemohou ukrajovat ze svých zisků, protože jsou minimální, a neunesou nároky na vyšší mzdy a investice nebo dopady spojené s posilováním koruny. A obecně také platí, že české podniky na tom jsou hůře než firmy se zahraničními vlastníky. Ty jsou lépe vybaveny kapitálem a o poznání vyššími mzdami přitahují kvalitnější pracovní síly.

Týdeník Ekonom oslovil s dotazem na únosnost dalšího růstu mezd přes čtyři desítky společností napříč různými sektory ekonomiky. Pro některé z nich je téma natolik citlivé, že nechtějí mzdové otázky řešit v médiích. Z těch, které byly ochotné podělit se o své zkušenosti, naprostá většina s pokračujícím přidáváním v podobné míře jako v posledních dvou letech nepočítá.

"Pokud máme zachovat zaměstnanost v řemeslných oborech, je nutné zohledňovat možnosti na trhu. Naše společnost exportuje 90 procent výroby na evropský trh, ale ten se skokovým navyšováním nákladů nepočítá a neakceptuje je. Pokud tento tlak bude pokračovat, nebudou zbývat finance na investice a rozvoj firmy. To by způsobilo snižování konkurenceschopnosti na zahraničním trhu," varuje předseda představenstva oděvního družstva Vývoj Radek Chládek (více o názorech podniků v článku Rekordní zvyšování mezd končí, tvrdí firmy).

Smrtící růst

Za poslední rok se podle informací ministerstva práce a sociálních věcí mzdy v soukromých firmách zvýšily o 7,5 procenta a dosáhly 32 629 korun. Podle odborů to je ale málo a pro příští rok požadují, aby příjmy narostly o sedm až devět procent. Ačkoliv šéf Českomoravské konfederace odborových svazů (sdružuje na 300 tisíc zaměstnanců) Josef Středula připouští, že to nakonec bude záviset na kondici jednotlivých firem.

Má-li podnik zastaralé technologie, musí je nahrazovat větším podílem živé práce. O peníze se tak dělí více zaměstnanců a ti pak mají nižší mzdy.

Se stoupajícími platy počítá rovněž Babišova vláda, která to vysvětluje pokračující konjunkturou a rekordním počtem volných pracovních míst. Ministerstvo financí v souvislosti s projednáváním státního rozpočtu usuzuje, že průměrné mzdy letos i v příštím roce porostou reálně asi o 5,6 procenta. A uklidňuje, že ani tyto vysoké hodnoty zatím neohrožují cenovou konkurenceschopnost české ekonomiky. K tomu vláda přislíbila zvýšení platů učitelů a nepedagogických pracovníků ve školství.

Vladimír Benáček současný růst platů vysvětluje přehřátím ekonomiky v období 2014-2018, politikou schodků ve veřejných financích, navyšováním minimální mzdy (která v příštím roce naroste na 13 350 korun) a mzdovou nadílkou pracovníkům ve státním sektoru. I ve výrobní sféře mzdy podle něj rostly rychleji než produktivita práce.

"Ve firmách vyšší mzdy musí jít na úkor zisků. Místo pozvolného tržního přizpůsobování vyššími soukromými investicemi a zkvalitňováním lidského kapitálu dochází k narušování tržní rovnováhy u výroby mezinárodně obchodovatelných statků, které ztrácejí na konkurenceschopnosti," varuje. Česká ekonomika tak riskuje, že při nejbližší světové recesi upadne do ještě hlubší recese vlastní, podobně jako tomu bylo v letech 1997-1999 a 2009-2013. Situaci navíc zhoršují vysoké úrokové sazby, které snižují investice a úvěry, a reálné zpevnování koruny omezující export. K tomu se prohlubuje byrokratizace, která zvyšuje transakční náklady podnikání.

Je prakticky plná zaměstnanost dobrou zprávou pro zaměstnance a špatnou pro zaměstnavatele? Jde o úhel pohledu. V BASF se k ní stavíme pozitivně: hledáme možnosti, jak z ní získat co nejvíc.

Z pohledu BASF představuje extrémně nízká nezaměstnanost přínos v tom, že nás nutí předvídat, zvyšovat efektivitu či investovat do automatizace, robotizace a digitalizace.

Zároveň máme to štěstí, že se při oslovování potenciálních zaměstnanců můžeme opřít o svou prestiž a renomé. BASF se totiž podle Žebříčku nejatraktivnějších zaměstnavatelů světa umísťuje v rámci technických oborů mezi 50 nejlepšími a například v případě obchodních pozic je úspěch náboru přímo úměrný naší pověsti globálního lídra chemického průmyslu.

Dobrá pověst BASF funguje u specializovaných odborníků, kteří se k nám spíše hlásí sami; k náboru ostatních zaměstnanců, třeba zaměstnanců do výroby, ale musíme přistupovat zcela odlišně. Zde jsme byli nuceni přistoupit ke zvýšení platů o desítky procent, což už znamená z hlediska podnikové ekonomiky minimálně výzvu.

Navíc v dnešní době platí více než kdy jindy, že peníze a zaměstnanecké výhody neznamenaají vše a mezi zaměstnavateli v tomto ohledu nejsou úplně zásadní rozdíly. Pro udržení kvalitních pracovníků má zcela klíčový význam firemní kultura. V BASF se snažíme vytvářet prostředí, které je založeno na vzájemné důvěře, respektu, pravidelné zpětné vazbě a schopnosti rozvíjet sebe i ostatní.

Z tohoto pohledu proto vítám dnešní stav téměř nulové nezaměstnanosti. Je to právě zaměstnanec s možností svobodného výběru, který prověří kvalitu firemních hodnot nejlépe a nutí manažery ke snaze, aby firemní hodnoty nezůstaly prázdnými korporátními hesly. Většinou totiž platí, že lidé neopouštějí společnost, nýbrž manažera. Zaměstnanec je tak tím nejlepším lakmusovým testem "kyselosti" nebo "zásaditosti" svého pracovního prostředí.

Text: Filip Dvořák,
jednatel BASF spol. s r.o. a člen představenstva Česko-německé obchodní a průmyslové komory

"Zdá se, že záměrem politiků je oslabit exportní orientaci české ekonomiky a průmyslu. Už negativní podtext slova "montovna" je symbolem tohoto trendu. Otázkou ale je, co rozvineme místo nich, když náš fixní a lidský kapitál je nedostatkový a kvalita školství neroste," tvrdí Benáček. Ekonom Petr Zahradník z České spořitelny k tomu přidává i veřejný sektor, který na rozdíl od německého připomíná drába a neposkytuje dodatečný servis, který by pomáhal firmám ke zvýšení produkce.

Práce místo kapitálu

Poradce premiéra Andreje Babiše Jaroslav Ungerman namítá, že více než polovinu českého HDP tvoří mzdy a spotřeba obyvatel, přičemž evropský průměr je ještě výše. "Když se obojí zastaví, jako se to stalo v roce 2011 a 2012, bude s růstem české ekonomiky konec," řekl Ekonomu.

Nelíbí se mu ani srovnávání české a německé, respektive rakouské produktivity, protože tento ukazatel závisí na cenách a ty nebývají vždy férové. "Máme snad tak nízkou produktivitu ve firmách, které dodávají pro automobilový průmysl? Asi ne. Vždyť tam vyrábějí na stejných strojích jako v Německu. Domácí produktivita v naturálních ukazatelích je srovnatelná, problémem je, kolik za tuto produkci dostávají naše firmy a naši lidé zapláceno," tvrdí Ungerman.

Pro ekonomu Petra Zahradníka je však nižší produktivita domácích firem skutečně závažným problémem. "Měl by to být argument pro některé nedočkavé a nerealistické odboráře k utlumení jejich mzdového apetitu," míní.

Benáček ovšem neklade důraz jen na produktivitu, navíc měřenou ve zkreslujících naturálních ukazatelích, ale především na fixní kapitál, který patří podnikatelům. Vychází přitom z analýzy kapitálové vybavenosti pracovníků. Tu u nás pro národní hospodářství a pro zpracovatelský průmysl propočítal na 239 (včetně realit) a na 155 tisíc eur. Zatímco v Německu dosahuje 411 a 235 tisíc eur, a v Rakousku dokonce 530 a 358 tisíc eur. A k tomu přidává neméně výrazné, i když obtížně kvantifikovatelné zaostávání, pokud jde o lidský kapitál.

Nejde jen o statistiku - nemá-li podnik dostatek kapitálu, musí ho nahradit větším počtem pracovníků. Přitom zákonitě cena pracovní síly klesá tak, jak klesá produktivita práce. O podíl pracovní síly na vytvořené hodnotě se přitom dělí větší počet dělníků. Což je praktickým naplněním Stolperova-Samuelsonova teorému: jak při výrobě čisté produkce klesá vybavenost práce kapitálem, tedy jak se kapitál nahrazuje větším počtem pracovníků, tak zákonitě klesá podíl práce při rozdělování čistých příjmů ve prospěch kapitálu. To je po měkčím kurzu, nižší produktivitě a horším kapitálovém vybavení čtvrtý faktor, který vysvětluje nižší (nejen) české mzdy.

Kde vzít 14 bilionů na investice?

Za chybějícím kapitálem v České republice je do značné míry komunistická minulost a odloučení od vyspělého západního světa v desetiletích před rokem 1989. Část kapitálu zděděná z doby reálného socialismu navíc musela být zlikvidována, protože byl zastaralý nebo byl v nesprávných, tedy neperspektivních oborech. Ztrátu 40 let plánované ekonomiky se dodnes nepodařilo zcela nahradit, přestože s nynějším průměrným podílem investic na hrubém domácím produktu ve výši 29 procent patří Česko v Evropě ke špičce.

Podle Petra Zahradníka z České spořitelny je to o deset procentních bodů více, než kolik představuje průměr zemí Evropské unie, a tak v příštích letech už nemůže jít jen o míru investic, ale hlavně o jejich výkonnost a návratnost. Budoucí modernizace by také neměla obnovovat z minulosti přežívající strukturu českého průmyslu, protože ta je za současných technologických změn extrémně zranitelná.

Vladimír Benáček nicméně připomíná, že pokud bychom se chtěli ve firmách dostat na kapitálovou úroveň dnešního Německa, musíme investovat zhruba za 14 tisíc miliard Kč, což je 2,8násobek současného HDP nad rámec dnešních investic. K dorovnání dnešní technologické úrovně Rakouska by to dokonce musel být až 3,5násobek českého HDP. "To si můžeme dát jako rozvojový plán na dalších 15 let s vědomím, že plná konvergence potrvá zhruba 30 let. A že po tuto dobu budeme muset hodně a hlavně kvalitně investovat a krotit spotřebu," tvrdí Benáček s tím, že vyšší mzdy a nižší zisky investicím a stabilitě firem nenahrávají.

Pokud se zastaví růst mezd a spotřeby, zastaví se také ekonomický růst a české firmy na modernizaci stejně nebudou mít žádné peníze.

Premiérův poradce Ungermaň však tvrdí, že pokud se zastaví růst mezd, zastaví se také ekonomický růst a firmy na modernizaci stejně nebudou mít žádné peníze. "Musely by si pak na nové technologie půjčovat a to je přece nesmysl," řekl.

Na druhou stranu se i on přimlouvá, aby se mzdy zvyšovaly jen umírněně, protože vzestup domácí ekonomiky zanedlouho může ustát. "Podle informací, které mám, přestávají od nového roku v BMW pracovat na tři směny a to asi něco znamená. Takže říkám: Chlapi, s těmi požadavky na mzdy opatrně, třeba budete rádi, že zůstanete zaměstnaní," řekl Ungermaň, který před odchodem k Babišovi byl šéfkonomem Českomoravské konfederace odborových svazů.

URL| <http://EKONOM.IHNED.CZ/c1-66362360-proc-jsou-nizke-mzdy-chybi-kapital>

Lepšolidi v sobě mají tolik rozporů. Třeba Wollner. Pohoršoval se nad generálem Lorencem a přitom tohle prováděl v ČT v době televizní krize

on. Jana

29.11.2018 parlamentnilisty.cz str. 00

Daniela Černá

ROZHOVOR Jak zvládla česká média listopadovou aféru? „Ta kampaň s nemocným synem premiéra měla naprosto shodné rysy s jinými účelovými kampaněmi, jen zoufalost novinářů je stále více zřejmá z toho, že se už neštítí ničeho,“ komentuje členka Rady ČT v době televizní krize Jana Dědečková. Poukazuje na „lepšolidi“ a přidává citát z písně Jarka Nohavici s názvem „To umí každý debil“. K pokusu o vyslovení nedůvěry kabinetu

podotýká: „Byla to možná ztráta času, ale pořád lepší, než kdyby schválili další blbinu, která zasahuje do osobních životů občanů.“

Menšinová vláda hnutí ANO a ČSSD ustála ve Sněmovně pokus o vyslovení nedůvěry. Po sedmihodinové debatě kabinet podle očekávání podpořili komunisté a koaliční sociální demokraté před hlasováním opustili sál. Co nám přinesla tato debata? Byl to jen „zabitej den v práci“, jak říká Andrej Babiš, nebo jsme blíž předčasným volbám, jak tvrdí ODS? Původní význam slova parlament pochází z francouzského slova parler, což znamená mluvení, řečnění, takže poslanci ten den jen význam slova naplnili obsahem. Řečnili a předváděli svá zbytnělá ega. Byla to možná ztráta času, ale pořád lepší, než kdyby schválili další blbinu, která zasahuje do osobních životů občanů. Kdo podle vás uspěl a kdo ne? Opozice tvrdí, že Andrej Babiš sice přežil hlasování, ale krize nekončí. V tomto nevkusném divadle neuspěl nikdo. Opozice nesehnala dostatek hlasů na vyslovení nedůvěry, a tak jen exhibovala před televizními kamerami, a nevyhrál ani Andrej Babiš, protože svůj problém nadále tlačí před sebou. Prohráli však občané, protože se jen zvýšila míra znechucení z politiků. Bylo by dobré, aby příští rok vláda padla, nebo nyní Česká republika potřebuje trochu klidu a stability bez ohledu na to, co si o vládě myslíme? Vláda nepadne. Není to zájem opozice, která se v nejnovějších průzkumech propadá do marginálních čísel, ani občanů, kteří jsou unaveni častými volbami a faktem, že ať již volí jakkoli, výsledky volby nejsou respektovány, jejich problémy nikdo neřeší a veškeré hádky jsou vedeny účelově se záměrem zachovat si korytka. Změnil se nějak po této aféře váš pohled na premiéra? Andrej Babiš dříve tvrdil, že není politik. Stal se jím už? Nezměnil. Andrej Babiš může tvrdit cokoli, ale politikem se stává každý, kdo do politiky vstoupí. Tedy politikem je od počátku i pan Babiš. Tím ovšem neříkám, zda byl nebo se už stal politikem dobrým. A už vůbec to neznamená, že by měl aureolu státníka. Za ta léta se pochopitelně něco naučil, ale stále více ještě těží z toho, že na naší politické scéně není jediná charismatická osobnost. Babiš v jednom týdnu vystoupil v médiích v mnoha obsáhlých rozhovorech, mimo jiné na Nově, na Barrandově, v Blesku, na Primě, v ČT. Prokázal tím svou komunikační zdatnost, nebo se spíše snažil využít média, která jsou, jak někteří tvrdí, k němu přátelská? Panu Babišovi se sáhlo na rodinu, a to naprosto nepřijatelným způsobem. Jeho rozhovory nebyly ani tak o komunikační schopnosti, ale projevem chaosu člověka, kterému se hroubí vnitřní svět. Domnívám se, že se potřeboval vypovídat a vše vysvětlit. Rozhodně se účelově nesnažil o využití jemu přátelských médií, protože sama uvádíte, že poskytoval rozhovory všem, dokonce i ČT. Vzpamatoval se až ve chvíli, kdy našel zpátky sám sebe a poznal, že napáchané škody se nenapraví žádným, byť sebeupřímnějším vysvětlováním. A to bylo ve chvíli, kdy opozice říčela nadšením a on prohlásil větu, která bude zapsána do novodobých českých dějin: „Nikdy neodstoupím, nikdy. Ať si to všichni zapamatují.“ Opět se rozběhla diskuse o nezávislosti médií. Prospěla demokracii reportáž Slonkové a Kubíka? A prospěla něčemu? Je namístě je pochválit, nebo spíše kritizovat? Já ty dva jednoznačně kritizuji. Natáčet tajně nemocného člověka, a dokonce vyvozovat nějaké závěry ze slov psychicky nemocného člověka, je prostě prachobyčejné estébácké svinstvo, a nikoli veřejný zájem. Jaroslav Plesl řekl, že bylo od Seznamu nezodpovědné, že se rýpal v soukromí Andreje Babiše, zejména jeho údajně psychicky nemocného syna. Šlo o narušení soukromí a překročení pomyslné čáry, za kterou se nechodí? Je to trefná poznámka, nebo jen Plesl hájí zájmy s ním spřízněného Babiše? Souhlasím s vyjádřením pana Plesla, jehož novinářskou práci znám dlouhá léta. Na rozdíl od mnoha novinářů psal objektivně nejen v době televizní krize, ale při všech velkých společenských pohybech. Je zajímavé, že média zmiňují pejorativně tzv. spřízněnost pana Plesla s majitelem Babišem, ale nikdo si nedovolí zmiňovat spřízněnost redaktorů s majiteli Respektu, Hospodářských novin, Seznamu, DVTV a tak dále. Používá se dvojí metr, a účelově se tím znehodnocují nepohodlné názory. Jak zvládla česká média listopadovou aféru? Bylo něco, co by vás výrazně překvapilo, zaujalo nebo naštvalo? Od médií už mě nepřekvapí naprosto nic. Ta kampaň s nemocným synem premiéra měla naprosto shodné rysy s jinými účelovými kampaněmi, jen zoufalost novinářů je stále více zřejmá z toho, že se už neštítí ničeho. Přesto prohrávají, protože jejich nedůvěryhodnost je vysoká a s každým dalším kouskem se jen prohlubuje. Nepomůže, když budou Babišovy voliče nazývat nevzdělanou lůzou, kobliháři, venkovskými pitomci atd. Jen prohloubí příkopy. Dnes čestnější povolání než novinář je i uklízečka. Jak během této krize obstál prezident Miloš Zeman, který dal Andreji Babišovi bianco šek a řekl, že ho klidně znovu pověří sestavením kabinetu, kdyby vláda padla? Miloš Zeman je homo politicus. Zná dobře jednotlivé aktéry, zná zákulisí, zná novináře a ví, co si může dovolit. Prožil si v minulosti sám mnoho takových kampaní, na mnohých se s jemu nakloněnými novináři i sám podílel a dnes jen využívá všech těchto zkušeností. Kdo zná pana Zemana a neztratil paměť, ten ví, že bude jednat vždy podle svého bez ohledu na etiku, bílé límečky nebo urážky, které ho za to stíhají. Jak vnímáte atmosféru ve společnosti, kterou zejména protesty 17. listopadu, konkrétně například vyhazování věnců do koše, vyvolaly? Jak to vidět v kontextu protestů posledního půlroku? Nejprve 21. srpna lidé křičeli na premiéra Babiše u rozhlasu, potom se 28. října demonstrovalo proti Zemanovi před Pražským hradem. Tak protesty jsou zcela normální ve všech demokratických zemích a nakonec jsme právě za právo shromažďovací před listopadem 1989 bojovali. Jen je směšné, když v čele protestů stojí politici, kteří neuspěli ve volbách, protože jakýkoliv protest, byť i oprávněný,

tím diskvalifikují. Nehledě na měření dvojím metrem. Není možné křičet na Babiše a zároveň nábožně poslouchat bývalého komunistu Štěcha. Jednou si už budeme muset vybrat a ujasnit si to. Babiš i Zeman nepokládali květiny svým jménem, ale jménem instituce. Můžu k nim osobně mít jakékoliv výhrady, ale pokud tak činí jménem instituce, která je základem státního zřízení a jsou zvoleni lidmi této země, musím to respektovat, jinak vyjadřuji své pohrdání nejen voliči, ale demokracií všeobecně. Pokud jde o výročí listopadu 1989, na akademické půdě vystoupil například i komunistický generál Alojz Lorenc. Na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy se potkal v rámci jednoho diskusního panelu s veřejnoprávním reportérem Markem Wollnerem. Ten byl přítomností Lorence šokován a ptal se, kde je policie, která by Lorence „sebrala“. Lorenc byl totiž v ČR odsouzen na čtyři roky, před rozsudkem ovšem utekl na Slovensko, kde dostal podmínku. Má Marek Wollner pravdu? Je diskuse s každým prospěšná, nebo některé osoby do veřejného prostoru prostě nepatří? Marek Wollner je přesně tím lepšočlověkem, ze kterých si dělá legraci pan Soukup na TV Barrandov. Tvrdím, že tito lidé si výsměch zaslouží. Mají sami v sobě tolik rozporů, ale cítí se být povolání napravovat svět a vnucovat lidem své názory jako jediné správné. Pohoršuje se přítomností generála Lorence, ale televizní krize začala proto, že jsme z funkce generálního ředitele odvolali člověka, který byl synem náčelníka StB pro Středočeský kraj. Umíte si představit, že by deset let po druhé světové válce dělal ředitele veřejnoprávní televize v Německu syn ministra pro propagandu Josepha Goebbelse? A právě ten samý Marek Wollner stál v čele protestů proti odvolání tohoto všehoschopného ředitele Chmelíčka, který jak nám tvrdil, se svého otce veřejně zřekl. Ten samý Wollner řval na legálně zvoleného Hodače, že ho nerespektuje a neuznává za ředitele, přestože právě Hodač byl od roku 1970 v Británii, pracoval pro BBC a do české veřejnoprávní televize chtěl zavést standardy a principy novinářské žurnalistiky BBC. Tentýž Wollner, který po rezignaci Hodače, v době, kdy ČT řídila pověřená Věra Valterová, vtrhl do její kanceláře s revoluční gardou a odvolaným finančním ředitelem panem Paluskou, který před listopadem působil jako předseda závodní organizace KSČ, a jali se přebírat řízení ČT. Je to všechno pořád ten samý pan Wollner, který je dnes tolik uražen přítomností generála Lorence. Zdá se, že není estébák jako estébák a komunistka jako komunistka. Tvrdím, že diskuse s generálem Lorencem do veřejného prostoru patří, stejně jako jsme požadovali před listopadem diskusi s Václavem Havlem. Já bych se ho např. ráda zeptala, jaký smysl mělo, když nás s manželem při demonstraci v říjnu 1989 jeho lidé zatkli a odvezli nás do Mělníku, kde nás po výsleších pustili nad ránem bez možnosti dopravit se zpět domů. Musel už přece vědět, že ten nesmyslný režim padne. Generál Lorenc už pro mě není nepřítelem, protože byl představitelem totalitního režimu, a vítězem nad tímto režimem se stále ještě cítím já. A tak jen závěrem budu citovat Jarka Nohavicu, který má snad ty nejpřílehavější básnické komentáře ke každé společenské události a velice trefně umí pojmenovat ten dvojitý metr tehdejších revolucionářů a myšlení lepšolidů. Toto je z jeho písňe „To umí každý debil“, která se týká tehdejší televizní krize. Doma jsem řek' sorry, vzal spacák a pohory a jel na Kavčí hory s kytarou. Lidí tam byl chumel, každý druhý měl VUML a mezi nima Ruml s Che Guevarou.

URL| http://www.parlamentnilisty.cz/arena/rozhovory/Lepsolidi-v-sobe-maji-tolik-rozporu-Treba-Wollner-Pohorsoval-se-nad-generalem-Lorencem-a-pritom-tohle-provadel-v-CT-v-dobe-televizni-krize-on-Jana-Dedeckova-pristou-pila-k-detailum-561256?utm_source=nm&utm_medium=xml

Proč jsou nízké mzdy? Chybí kapitál

29.11.2018 Ekonom str. 10 Téma čísla - mzdy
JOSEF PRAVEC

Prostor pro další zvyšování mezd je v Česku nečekaně úzký. A to přesto, že tu hrubý plat dosahuje jen 32 procent německého po přepočtu kurzem a 56 procent, pokud se měří paritou kupní síly. A zdaleka nejde jen o předpovědi, že doba prosperity zvolna končí pod tlakem zvenčí, jak ukazuje současné hospodářské zpomalení v Německu. Tedy v zemi, na kterou je domácí byznys navázán. Ekonomika je nemilosrdná rovněž pod tlakem zevnitř.

Jedním z pravidel je, že kde chybí kapitál, tedy zejména vybavenost moderními stroji a technologiemi, tam ho kompenzuje levná práce. Pro Česko to platilo již za první republiky a platí to bohužel dodnes. Třicet let po pádu komunismu musí nízké mzdy dorovnávat nižší produktivitu práce a k tomu - v porovnání s průměrem v zemích OECD a zejména Německem a Rakouskem - nižší kapitálové vybavení domácích podniků. Z ankety Ekonomu navíc vyplývá, že ochota domácích podnikatelů přidávat rychle mizí.

Mezi energetikou a textilem O zvyšování mezd lze podle propočtů ekonoma Vladimíra Benáčka z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy uvažovat tam, kde jak úroveň vybavenosti kapitálem, tak úroveň produktivity jsou nadprůměrné a kde je zaostávání za Německem menší. Tedy v odvětvích elektřiny a plynu, opravárenství,

potravín a nápojů, minerálních produktů, dřevovýroby či obrábění kovů. Do jisté míry tomu tak už je. Mezi ty, kdo si nedávno nejvíce polepšili, patří zhruba tisícovka zaměstnanců, kteří se živí těžbou a zpracováním ropy a zemního plynu. Mzdy jim oproti loňskému roku narostly o třetinu a přesáhly hranici 45 tisíc hrubého.

„O stupeň méně odolné vůči požadavkům na vyšší mzdy už jsou odvětví s nadprůměrnou produktivitou, ale s podprůměrnou kapitálovou vybaveností. Jde o obory gumy a plastů, tiskárenství a papíru. V nepříliš komfortní zóně se nacházejí podniky s podprůměrnou produktivitou, ale nadprůměrnou kapitálovou vybaveností. Což znamená, že jejich kapitál zřejmě není nej kvalitnější. Sem patří metalurgie, strojírenství, elektronika a chemie,“ řekl Benáček týdeníku Ekonom. Některá odvětví podle těchto propočtů leží v neutrální zóně: automobilová výroba, těžba, obrábění kovů a nábytek. Nejvíce zranitelnými vlivem mzdových nárůstů a posilování koruny jsou pak odvětví, kde produktivita i kapitálová vybavenost zůstávají v relaci k Německu pod průměrem. Tedy koks a rafinerie, elektrotechnika, textil, oděvy a kůže, farmaceutická výroba a dopravní zařízení. „Tam strategii na přežití s nízkými mzdami nelze narušovat,“ zdůrazňuje Benáček.

Jde ovšem o celkové průměry v rámci odvětví a na úrovni konkrétních podniků se poměry mohou lišit. Existují podniky, například Škoda Auto, kde polštář ke zvyšování mezd na úkor zisků je veliký. Avšak pracovní trh je nadpodnikový. Proč by zaměstnavatel měl altruisticky zvyšovat mzdy, když hodně investoval, má výborné technologie, vynikající management a když navíc jedinou alternativou jeho už nyní nadprůměrně placených zaměstnanců je odejít pracovat do malé domácí firmy s jen průměrným platem?

Právě malé a střední podniky, které jsou kapitálově poddimenzované a tím závislejší na levné pracovní síle, se nacházejí v obtížné situaci už dnes. Nemohou ukrajovat ze svých zisků, protože jsou minimální, a neunesou nároky na vyšší mzdy a investice nebo dopady spojené s posilováním koruny. A obecně také platí, že české podniky na tom jsou hůře než firmy se zahraničními vlastníky. Ty jsou lépe vybaveny kapitálem a o poznání vyššími mzdami přitahují kvalitnější pracovní síly.

Týdeník Ekonom oslovil s dotazem na únosnost dalšího růstu mezd přes čtyři desítky společností napříč různými sektory ekonomiky. Pro některé z nich je téma natolik citlivé, že nechtějí mzdové otázky řešit v médiích. Z těch, které byly ochotné podělit se o své zkušenosti, naprostá většina s pokračujícím přidáváním v podobné míře jako v posledních dvou letech nepočítá.

„Pokud máme zachovat zaměstnanost v řemeslných oborech, je nutné zohledňovat možnosti na trhu. Naše společnost exportuje 90 procent výroby na evropský trh, ale ten se skokovým navyšováním nákladů nepočítá a neakceptuje je. Pokud tento tlak bude pokračovat, nebudou zbývat finance na investice a rozvoj firmy. To by způsobilo snížení konkurenceschopnosti na zahraničním trhu,“ varuje předseda představenstva oděvního družstva Vývoj Radek Chládek (více o názorech podniků na stranách 18-19).

Smrtící růst Za poslední rok se podle informací ministerstva práce a sociálních věcí mzdy v soukromých firmách zvýšily o 7,5 procenta a dosáhly 32 629 korun. Podle odborů to je ale málo a pro příští rok požadují, aby příjmy narostly o sedm až devět procent. Ačkoliv šéf Českomoravské konfederace odborových svazů (sdružuje na 300 tisíc zaměstnanců) Josef Středula připouští, že to nakonec bude záviset na kondici jednotlivých firem.

Se stoupajícími platy počítá rovněž Babišova vláda, která to vysvětluje pokračující konjunkturou a rekordním počtem volných pracovních míst. Ministerstvo inancí v souvislosti s projednáváním státního rozpočtu usuzuje, že průměrné mzdy letos i v příštím roce porostou reálně asi o 5,6 procenta. A uklidňuje, že ani tyto vysoké hodnoty zatím neohrožují cenovou konkurenceschopnost české ekonomiky. K tomu vláda přislíbila zvýšení platů učitelů a nepedagogických pracovníků ve školství.

Vladimír Benáček současný růst platů vysvětluje přehřátím ekonomiky v období 2014-2018, politikou schodků ve veřejných financích, navyšováním minimální mzdy (která v příštím roce naroste na 13 350 korun) a mzdovou nadílkou pracovníkům ve státním sektoru.

I ve výrobní sféře mzdy podle něj rostly rychleji než produktivita práce.

„Ve firmách vyšší mzdy musí jít na úkor zisků. Místo pozvolného tržního přizpůsobování vyššími soukromými investicemi a zkvalitňováním lidského kapitálu dochází k narušování tržní rovnováhy u výroby mezinárodně obchodovatelných statků, které ztrácejí na konkurenceschopnosti,“ varuje. Česká ekonomika tak riskuje, že při nejbližší světové recesi upadne do ještě hlubší recese vlastní, podobně jako tomu bylo v letech 1997-1999 a 2009-2013. Situaci navíc zhoršují vysoké úrokové sazby, které snižují investice a úvěry, a reálné zpevnění koruny omezující export. K tomu se prohlubuje byrokratizace, která zvyšuje transakční náklady podnikání.

„Zdá se, že záměrem politiků je oslabit exportní orientaci české ekonomiky a průmyslu. Už negativní podtext slova „montovna“ je symbolem tohoto trendu. Otázkou ale je, co rozvineme místo nich, když náš fixní a lidský kapitál je nedostatečný a kvalita školství neroste,“ tvrdí Benáček.

Ekonom Petr Zahradník z České spořitelny k tomu přidává i veřejný sektor, který na rozdíl od německého připomíná drába a neposkytuje dodatečný servis, který by pomáhal firmám ke zvýšení produkce.

Práce místo kapitálu Poradce premiéra Andreje Babiše Jaroslav Ungerman namítá, že více než polovinu českého HDP tvoří mzdy a spotřeba obyvatel, přičemž evropský průměr je ještě výše. „Když se obojí zastaví, jako se to stalo v roce 2011 a 2012, bude s růstem české ekonomiky konec,“ řekl Ekonomu.

Nelíbí se mu ani srovnávání české a německé, respektive rakouské produktivity, protože tento ukazatel závisí na cenách a ty nebývají vždy férové. „Máme snad tak nízkou produktivitu ve firmách, které dodávají pro automobilový průmysl? Asi ne. Vždyť tam vyrábějí na stejných strojích jako v Německu. Domácí produktivita v naturálních ukazatelích je srovnatelná, problémem je, kolik za tuto produkci dostávají naše firmy a naši lidé zapláceno,“ tvrdí Ungerman.

Pro ekonomu Petra Zahradníka je však nižší produktivita domácích firem skutečně závažným problémem.

„Měl by to být argument pro některé nedočkavé a nerealistické odboráře k utlumení jejich mzdového apetitu,“ míní.

Benáček ovšem neklade důraz jen na produktivitu, navíc měřenou ve zkreslujících naturálních ukazatelích, ale především na fixní kapitál, který patří podnikatelům. Vychází přitom z analýzy kapitálové vybavenosti pracovníků. Tu u nás pro národní hospodářství a pro zpracovatelský průmysl propočítal na 239 (včetně realit) a na 155 tisíc eur. Zatímco v Německu dosahuje 411 a 235 tisíc eur, a v Rakousku dokonce 530 a 358 tisíc eur. A k tomu přidává neméně výrazné, i když obtížně kvantifikovatelné zaostávání, pokud jde o lidský kapitál.

Nejde jen o statistiku - nemá-li podnik dostatek kapitálu, musí ho nahradit větším počtem pracovníků. Přitom zákonitě cena pracovní síly klesá tak, jak klesá produktivita práce. O podíl pracovní síly na vytvořené hodnotě se přitom dělí větší počet dělníků. Což je praktickým naplněním Stolperova-Samuelsonova teorému: jak při výrobě čisté produkce klesá vybavenost práce kapitálem, tedy jak se kapitál nahrazuje větším počtem pracovníků, tak zákonitě klesá podíl práce při rozdělování čistých příjmů ve prospěch kapitálu. To je po měkčím kurzu, nižší produktivitě a horším kapitálovém vybavení čtvrtý faktor, který vysvětluje nižší (nejen) české mzdy. Kde vzít 14 bilionů na investice?

Za chybějícím kapitálem v České republice je do značné míry komunistická minulost a odloučení od vyspělého západního světa v desetiletích před rokem 1989. Část kapitálu zděděná z doby reálného socialismu navíc musela být zlikvidována, protože byl zastaralý nebo byl v nesprávných, tedy neperspektivních oborech. Ztrátu 40 let plánované ekonomiky se dodnes nepodařilo zcela nahradit, přestože s nynějším průměrným podílem investic na hrubém domácím produktu ve výši 29 procent patří Česko v Evropě ke špičce.

Podle Petra Zahradníka z České spořitelny je to o deset procentních bodů více, než kolik představuje průměr zemí Evropské unie, a tak v příštích letech už nemůže jít jen o míru investic, ale hlavně o jejich výkonnost a návratnost. Budoucí modernizace by také neměla obnovovat z minulosti přežívající strukturu českého průmyslu, protože ta je za současných technologických změn extrémně zranitelná.

Vladimír Benáček nicméně připomíná, že pokud bychom se chtěli ve firmách dostat na kapitálovou úroveň dnešního Německa, musíme investovat zhruba za 14 tisíc miliard Kč, což je 2,8násobek současného HDP nad rámec dnešních investic. K dorovnání dnešní technologické úrovně Rakouska by to dokonce musel být až 3,5násobek českého HDP.

„To si můžeme dát jako rozvojový plán na dalších 15 let s vědomím, že plná konvergence potrvá zhruba 30 let. A že po tuto dobu budeme muset hodně a hlavně kvalitně investovat a krotit spotřebu,“ tvrdí Benáček s tím, že vyšší mzdy a nižší zisky investicím a stabilitě firem nenahrávají.

Premiérův poradce Ungerman však tvrdí, že pokud se zastaví růst mezd, zastaví se také ekonomický růst a firmy na modernizaci stejně nebudou mít žádné peníze. „Musely by si pak na nové technologie půjčovat a to je přece nesmysl,“ řekl.

Na druhou stranu se i on přimlouvá, aby se mzdy zvyšovaly jen umírněně, protože vzestup domácí ekonomiky zanedlouho může ustát. „Podle informací, které mám, přestávají od nového roku v BMW pracovat na tři směny a to asi něco znamená. Takže říkám: Chlapi, s těmi požadavky na mzdy opatrně, třeba budete rádi, že zůstanete zaměstnaní,“ řekl Ungerman, který před odchodem k Babišovi byl šéfkonomem Českomoravské konfederace odborových svazů.

Produktivita a kapitálová vybavenost na pracovníka aneb Jaký je v jednotlivých

Produktivita a mzdy ve srovnání s Německem

Z hlediska výše produktivity u nás a v Německu lze nejnázat přidávat zaměstnancům v energetice, pivovarech či tabákovém průmyslu. V automobilkách - jako celku - kupodivu takový prostor není.

Vyšší mzdy jsou možné zejména v energetice, tabákovém průmyslu či tam, kde se vyrábějí nápoje.

Podíly osobních nákladů na přidané hodnotě v Česku vůči Německu v roce 2016
Vypovídají o tom, kolik peněz z nově vytvořené hodnoty jde v porovnání s Německem na mzdy a na pojistné.
V průměru je tento podíl v českém průmyslu na třech čtvrtinách obdobných nákladů v Německu.

Mzdy v porovnání s Německem pohlcují větší část přidané hodnoty,
protože kapitálové vybavení českého vodního hospodářství je chabé.

Veškeré propočty vycházejí z porovnání kurzu koruny a eura a nepřihlížejí k paritě kupní síly.

oborech prostor pro zvyšování mezd

V automobilkách jsou v porovnání s Německem mzdy nízké,
avšak poměrně nízká je tam v takovém srovnání i produktivita.

Ve vodárenství a v oděvním průmyslu je produktivita tak malá,
že na vyšší mzdy, ale i investice chybějí peníze.

Produktivita práce Česka
vůči Německu v roce 2016
Relativní mzdy Česka vůči
Německu v roce 2016

Relativní kapitálová vybavenost práce Česka vůči Rakousku v roce 2016
Ukazuje míru technologického zaostávání za vyspělým světem. Rakousko je v této charakteristice ještě před Německem, a pokud by se domácí firmy chtěly dotáhnout na kapitálovou úroveň jeho podniků, musely by - s výjimkou energetiky - investovat nad plán 17,5 bilionu korun.
Domácí ekonomika dosahuje jen 45 procent technologické úrovně Rakouska, což je hlavní důvod toho, že české mzdy jsou jen asi třetinové.

ZDROJ: VLADIMÍR BENÁČEK Z FSV UNIVERZITY KARLOVY, NA ZÁKLADĚ PODNIKOVÉ DATABÁZE EUROSTATU 2018

Zvyšovat mzdy lze zejména v odvětví elektřiny a plynu, opravárenství a ve výrobě potravin a nápojů. V elektrotechnice či oděvním průmyslu mají lidé smůlu. Má-li podnik zastaralé technologie, musí je nahrazovat větším podílem živé práce. O peníze se tak dělí více zaměstnanců a ti pak mají nižší mzdy. Pokud se zastaví růst mezd a spotřeby, zastaví se také ekonomický růst a české firmy na modernizaci stejně nebudou mít žádné peníze.

Zaměstnanec jako lakmusový test Je prakticky plná zaměstnanost dobrou zprávou pro zaměstnance a špatnou pro zaměstnavatele? Jde o úhel pohledu. V BASF se k ní stavíme pozitivně: hledáme možnosti, jak z ní získat co nejvíc. Z pohledu BASF představuje extrémně nízká nezaměstnanost přínos v tom, že nás nutí předvídat, zvyšovat efektivitu či investovat do automatizace, robotizace a digitalizace. Zároveň máme to štěstí, že se při oslovování potenciálních zaměstnanců můžeme opřít o svou prestiž a renomé. BASF se totiž podle Žebříčku nejatraktivnějších zaměstnavatelů světa umísťuje v rámci technických oborů mezi 50 nejlepšími a například v případě obchodních pozic je úspěch náboru přímo úměrný naší pověsti globálního lídra chemického průmyslu. Dobrá pověst BASF funguje u specializovaných odborníků, kteří se k nám spíše hlásí sami; k náboru ostatních zaměstnanců, třeba zaměstnanců do výroby, ale musíme přistupovat zcela odlišně. Zde jsme byli nuceni přistoupit ke zvýšení platů o desítky procent, což už znamená z hlediska podnikové ekonomiky minimálně výzvu. Navíc v dnešní době platí více než kdy jindy, že peníze a zaměstnanecké výhody neznamenají vše a mezi zaměstnavateli v tomto ohledu nejsou úplně zásadní rozdíly. Pro udržení kvalitních pracovníků má zcela klíčový význam firemní kultura. V BASF se snažíme vytvářet prostředí, které je založeno na vzájemné důvěře, respektu, pravidelné zpětné vazbě a schopnosti rozvíjet sebe i ostatní. Z tohoto pohledu proto vítám dnešní stav téměř nulové nezaměstnanosti. Je to právě zaměstnanec s možností svobodného výběru, který prověří kvalitu firemních hodnot nejlépe a nutí manažery ke snaze, aby firemní hodnoty nezůstaly prázdnými korporátními hesly. Většinou totiž platí, že lidé neopouštějí společnost, nýbrž manažera. Zaměstnanec je tak tím nejlepším lakmusovým testem „kyselosti“ nebo „zásaditosti“ svého pracovního prostředí. Filip Dvořák, jednatel BASF spol. s r.o. a člen představenstva Česko-německé obchodní a průmyslové komory

Summit G20 ve stínu azovské krize

30.11.2018 ČT 24 str. 02 21:31 Horizont

Jakub SZÁNTÓ, moderátor

Summit G20 a především mocenské tanečky na jeho okraji teď probereme s politickým geografem **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy Michaelem Romancovem, dobrý večer.

Michael ROMANCOV, politický geograf, **FSV UK**

Dobrý večer.

Jakub SZÁNTÓ, moderátor

Hlavním tématem summitu v Buenos Aires má být vzdělávání a udržitelný rozvoj. Dá se ale čekat, že ve skutečnosti budou daleko důležitější právě schůzky v kuloárech?

Michael ROMANCOV, politický geograf, **FSV UK**

Určitě ano, protože tahle ta dvě témata, ta jsou samozřejmě globálně důležitá, ale není to prioritou v tomto okamžiku. Rozhodně ne pro celou tu dvacítku, ani z ekonomického a už vůbec ne z toho mocensko-politického hlediska.

Jakub SZÁNTÓ, moderátor

Prezident Trump zrušil jednání s ruským protějškem právě kvůli krizi v Černém moři. Existují ještě nějaké jiné kanály, jejichž prostřednictvím se teď Washington a Moskva mohou bavit?

Michael ROMANCOV, politický geograf, **FSV UK**

Určitě je to Organizace spojených národů, kde se ty delegace mohou pravidelně stýkat a pravděpodobně tomu tak je. Jsou tady tradiční diplomatické kanály, čili ambasády těch dvou zemí v Moskvě, respektive, ve Washingtonu. Je samozřejmě možné, že mohou využít i dalších mezinárodních /nesrozumitelné/, ať už je to třeba ruský jaksi představitel v kontextu severoatlantické aliance nebo dalších. Ale faktem je, že zejména ruská strana si hodně slibovala opětně od toho osobního setkání mezi Trumpem a Putinem.

Jakub SZÁNTÓ, moderátor

Teď uprostřed probíhající mezinárodní /nesrozumitelné/ Saúdské Arábie kvůli kauze vraždy novináře Chášakdžího se prezident Putin přivítal, jak už jsme viděli v reportáži, přátelským plácnutím. Mimochodem americkým sportovním pozdravem s korunním princem Saúdské Arábie Mohamedem bin Salmán. Dá se čekat sblížení obou těchto zemí?

Michael ROMANCOV, politický geograf, **FSV UK**

Těžko říct, jestli tohle to, čeho jsme byli svědky, je vlastně počátek nějakého nového úzkého vztahu mezi Saúdskou Arábií a Ruskem. Není /nesrozumitelné/ tak dávno, co vlastně /nesrozumitelné/ první návštěva tehdy saúdsko-arabského krále, předchůdce nebo otce toho současného v Moskvě. To je teprve pár let zpátky. Faktem je, že tyhle ty dva státy mají hodně co společného. Snad ani ne tak kulturně, ale jako tímhle tím způsobem je strukturovaná jejich ekonomika, jak zvláštní vlastně typ aktéra v mezinárodních vztazích to je. Takže společné nebo styčné body by tady byly, ale tím, že Saúdská Arábie je tak dlouhou dobu bezpečnostně

vázaná nebo /nesrozumitelné/ politicky vázaná na Spojené státy, tak si myslím, že to nebude jaksi nic, co by bylo možné změnit v krátkém časovém horizontu.

Jakub SZÁNTÓ, moderátor

To byl Michael Romancov, politický geograf **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Díky.

Michael ROMANCOV, politický geograf, **FSV UK**

Také děkuji, hezký večer.

Soutěž POPAI STUDENT AWARD 2018 ocenila nejlepší studentské projekty komunikace v prodejních místech

30.11.2018 mistoprodeje.cz str. 00

V rámci dvanáctého ročníku soutěže POPAI STUDENT AWARD 2018 byly oceněny práce studentů, kteří soutěžili o nejlepší návrhy komunikačních prostředků a kampaní v in-store dle reálných zadání od konkrétních zadavatelů – partnerů soutěže. V letošním ročníku soutěže studenti představili návrhy POP materiálů a také o návrhy komplexní podlinkové komunikační kampaně se zaměřením na POP média. Partnery POPAI STUDENT AWARD 2018 byly společnosti Budějovický Budvar, n.p., Coca-Cola HBC Česko a Slovensko, s.r.o. a Plzeňský Prazdroj a.s. Partnerem – dodavatelem materiálů zdarma pro soutěžící byla společnost 3A Composites – POLYCASA.

Do soutěže byl přihlášen dosud rekordní počet soutěžních prací – 74 studentských návrhů. Úspěšný projekt soutěže POPAI STUDENT AWARD dlouhodobě spolupracuje se studenty a zástupci středních a vysokých škol se specializací na marketingovou podlinkovou komunikaci v České republice a na Slovensku a zviditelňuje práce mladých talentů, budoucích profesionálů v tomto oboru. Do letošního ročníku se zapojili studenti z těchto škol: Fakulta multimediálních komunikací Univerzity Tomáše Bati, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy, Technická univerzita ve Zvolenu, Střední umělecká škola Ostrava, Střední škola umění a designu Brno a Střední škola vizuální tvorby Hradec Králové.

Ocenění letošního ročníku soutěže byla slavnostně předána na galavečeru POPAI DAY 2018, který proběhl 29. listopadu 2018 v Kongresovém centru TOP Hotelu Praha.

URL| <http://www.mistoprodeje.cz/clanky/pos-novinky/soutez-popai-student-award-2018-ocenila-nejlepsi-studentske-projekty-komunikace-prodejnich-mistech/>

Návštěva maďarského premiéra Orbána v Praze

30.11.2018 ČRo Radiožurnál str. 01 12:08 Ozvěny dne - publicistika

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Hned několik důležitých jednání má dnes stihnout maďarský premiér Viktor Orbán, který je v Praze. Od půl jedenácté mluvil s premiérem Andrejem Babišem z ANO, setká se s předsedy obou komor parlamentu, ale také s kardinálem Dominikem Dukou a odpoledne ho na zámku v Lánech přijme prezident Zeman. Naším hostem je teď politolog Petr Balla z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Dobrý den.

Petr BALLA, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Dobrý den.

Plné znění zprávy

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Ty kontakty mezi Maďarskem a Českem jsou teď intenzivní. Premiér Babiš byl v Budapešti v srpnu, v listopadu byl v Praze maďarský ministr zahraničí. Proč se ta setkání zintenzivňují právě teď?

Petr BALLA, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Tak jako zkušený průvodce Maďarů po Čechách bych řekl, že protože v Maďarsku je velmi populární české pivo a knedlíky, ale vážně, pro Maďarsko je právě, jsou právě visegrádské státy, a podle mě je celkem jedno, jaké jsou zrovna v těch kterých zemích poli..., jaké politické barvy jsou tam ty vlády, tak pro Maďarsko je Visegrád prostě klíčový partner pro prosazování jeho zájmů například v Evropské unii. A nicméně řekněme, že ten Visegrád je, to jsou ti nejbližší, a pak má samozřejmě Maďarsko i své další přátele v okolí, vlastně za hranicemi.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Premiér i sněmovna kritizovala doporučení Evropského parlamentu zahájit proti Maďarsku řízení proti vážnému, kvůli vážnému porušení hodnot Evropské unie. V čem by tedy naopak mohlo být to spojení s Maďarskem výhodné pro Česko?

Petr BALLA, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

No, je skutečně zajímavé, že například v Evropském parlamentu komunisté evropští hlasovali za odsouzení Maďarska, zatímco ti naši byli proti. Spolupráce s Maďarskem vlastně může posílit i spolupráci s Polskem a vlastně spojit ten visegrádských region, region dohromady, protože když máme ten hlas 10 milionů, tak je to, tak je to málo, zatímco když se spojí celý Visegrád, tak je to 65 milionů obyvatel a je to poměrně značná síla. A pokud se tyto země dokáží na něčem rozumném společně dohodnout a v těch evropských otázkách se shodnou opět bez rozdílu nějakého politického názoru, tak to může být pro Českou republiku jenom dobře.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Kdo jsou v současnosti v Evropě ti největší spojenci Viktora Orbána, když tedy odmyslíme tu V4 a proč?

Petr BALLA, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Tak Viktor Orbán po roce 2015 začínal získávat popularitu i v západní Evropě po vlastně... během vlastně řešení migrační krize on se stylizoval do jakéhosi protipólu Angely Merkelové, no a v tom roce 2015 ho všichni odsuzovali a byl jako kůl v plotě, ale zdá se, že ve všech... v dalších a dalších evropských zemích získávají na popularitě ty strany, které vyhodnotily tu Orbánovu strategii jako dobrou. Tady je potřeba zmínit Itálii, určitě, určitě zmínit Rakousko, kde se změnila vláda a kde, kde kancléř Kurz prosazuje víceméně to samé co Orbán v těch migračních otázkách. Ale je tady nezanedbatelná role i bavorské CSU, části i CDU Angely Merkelové, ale ta vlastně... jsou různé i další, další země, kde ty strany, které pozitivně hovoří o Viktoru Orbánovi, získávají na síle.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Jedním z těch důležitých bodů toho jednání mezi premiéry měla být spolupráce v Evropské unii. Tam se samozřejmě nabízí ta spolupráce v oblasti migrace, o které jste mluvil. Ale jsou tam i další společné zájmy naše, tedy Česka, Maďarska v Evropské unii?

Petr BALLA, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

No, já myslím, že Viktor Orbán vlastně se a celé Maďarsko se připravuje na volby, které budou v květnu 2019, do Evropského parlamentu. Samozřejmě, že státy Visegrádu mají kromě migrace i další témata. Tím zásadním jsou samozřejmě peníze, rozpočet, kohezní fondy, evrops... Tady ty naše středoevropské státy se snaží o to, aby vlastně to financování z kohezních fondů zůstalo zachováno v co nejvyšší možné míře.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Říká politolog Petr Balla z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Děkujeme. Na slyšenou.

Petr BALLA, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Děkuji.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

A během Orbánovy návštěvy Česka zazní také jedna omluva. Prezident Miloš Zeman se mu plánuje omluvit za rozhodnutí ministra zahraničí Tomáše Petříčka z ČSSD vyřadit českou ambasádu v Budapešti ze seznamu zastupitelských úřadů nejvyšší politické důležitosti. Ministerstvo zahraničí ale uvedlo, že jde jen o snížení platů vedoucích diplomatů a v žádném případě to není žádný politický signál z hlediska vzájemných vztahů nebo priorit české politiky. Ve vysílání teď vítám bývalého ministra zahraničí Cyrila Svobodu, teď ředitele Diplomatické akademie.

Cyryl SVOBODA, ředitel Diplomatické akademie, bývalý ministr zahraničí

Dobrý den.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Dobrý den. Vy jste, jestli se nemýlím, tak vy jste ty kategorizace ambasád v roce 2005 zaváděl. Je to tak?

Cyryl SVOBODA, ředitel Diplomatické akademie, bývalý ministr zahraničí

Ano.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Je to tak. A proč tenkrát byly zavedeny? Jaký je tedy rozdíl mezi top ambasádami a těmi ostatními?

Cyryl SVOBODA, ředitel Diplomatické akademie, bývalý ministr zahraničí

Tak rozdíl je v tom, že jsou některé ambasády, které mají, jsou v komplikovaném prostředí, například v Afghánistánu, v Pákistánu nebo v dalekých zemích, kde ta služba je náročnější, a proto také diplomaté dostávají o něco více peněz, když jsou ochotni sloužit v těchto dalekých a náročných teritoriích. A proto se dělala kategorizace těch zastupitelských úřadů, proto jestli je nějaký úřad v kategorii 1, 2 nebo 3 nebo 4, nemá vůbec žádný vliv na politické vztahy mezi těmi státy. To znamená, pokud se prezident republiky omlouvat, tak se omlouvá za nějaké administrativní opatření, které se týká platů diplomatů, ale v žádném případě se to netýká vztahů mezi Maďarskou a Českou republikou. Proto podle mě jakákoliv omluva je hrubý omyl. Zkrátka je to omyl.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

To znamená, ještě se zeptám konkrétně, žádný politický signál se tímto přeřazením tedy nevysílá?

Cyryl SVOBODA, ředitel Diplomatické akademie, bývalý ministr zahraničí

Vůbec ne. Zkrátka se dělají hospodářská opatření, administrativní a ta vedou k tomu, že se možná někde sníží počet lidí, třeba na nějaké ambasádě jeden dva lidi nebo se kategorie těch některých pohyblivých složek odměn se řídí těmito kritérii, ale to neznamena vůbec žádný vztah k zemi. Samozřejmě, že služba v Kábulu nebo někde v komplikované zemi je mnohem náročnější, v Egypt... teda myslím třeba v Sýrii a podobně. No, tak samozřejmě tam je těch peněz víc. A služba v Maďarsku je naprosto pohodlná, komfortní. Tam není nic, co by mělo Maďarsko strčit do nějaké nejvyšší kategorie. Takže já si myslím...

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

A tedy ten výběr ambasad Maďarska, Ukrajiny, Turecka, Itálie hodnotíte, z tohoto pohledu, byl tedy správný?

Cyril SVOBODA, ředitel Diplomatické akademie, bývalý ministr zahraničí

No, já jsem u toho nebyl, ale vím, že to rozhodnutí ještě dříve, než ministr Petříček přišel na ministerstvo. To znamená, že omlouvat se za pana Petříčka je další omyl, protože on to nerozhodl. On už jenom, jenom oznámil to, co se rozhodlo. To už bylo rozhodnuto dříve podle mých informací teda. Takže, takže naopak, když se budeme omlouvat, tak z toho děláme nějaké politikum, ačkoliv to vůbec žádné politikum není. To je administrativní opatření, jako dělají se ve firmě, že se někde někomu povýší mzda, udělá se nějaká...

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Rozumím.

Cyril SVOBODA, ředitel Diplomatické akademie, bývalý ministr zahraničí

To neznamena nic jiného.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

A je tedy tenhle převod ambasad do jiné kategorie něco, co by mělo ministerstvo zahraničí nějak konzultovat s prezidentem nebo s premiérem?

Cyril SVOBODA, ředitel Diplomatické akademie, bývalý ministr zahraničí

Vůbec ne. no, tak to je, to jsou otázky platové, mzdové. Já si myslím, že to je tak, že napjaté vztahy mezi prezidentem republiky Milošem Zemanem a ministrem zahraničních věcí Petříčkem jsou tak napjaté, že využívá zřejmě pan prezident každou příležitost, aby, aby zkritizoval ministerstvo možná nebo opačně, ale to je možná v této úrovni, ale jinak podstatou obsahově podle mě vůbec to není hodno prezidenta republiky a ministra se zabývat tím, jestli plat diplomata v Maďarsku je o něco vyšší nebo nižší.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Ministr zahraničí, bývalý ministr zahraničí Cyril Svoboda byl s námi ve vysílání. Děkujeme. Na slyšenou.

Cyril SVOBODA, ředitel Diplomatické akademie, bývalý ministr zahraničí

Děkuji. Na shledanou.

SPOLEČNOST: Patří generál StB na univerzitní půdu?

30.11.2018 neviditelnypes.cz str. 00 Neviditelný pes / Společnost

Neviditelný pes, Tomáš Vodvářka

Děkanka **Fakulty sociálních věd** Alice Němcová Tejkalová pozvala při příležitosti výročí listopadových událostí k diskusi šéfa Státní bezpečnosti. Už jsme opravdu v Absurdistánu?

Děkanka **Fakulty sociálních věd** Alice Němcová Tejkalová pozvala při příležitosti výročí listopadových událostí k diskusi šéfa Státní bezpečnosti. Už jsme opravdu v Absurdistánu?

Jak se dalo předpokládat, generál Alois Lorenc v této diskusi relativizoval svůj podíl na činnosti Státní bezpečnosti, údajně o spoustě věcí nevěděl, minulý režim nebyl špatný atd. Vyhnul se odpovědi, jak to bylo se skartací dokumentů StB, jaká byla ingerence sovětské KGB atd.

Už samotná účast podobných jedinců ve veřejnoprávním prostoru je problematická. Je to na stejné úrovni jako hypotetická účast šéfa gestapa Heinricha Himmlera (pokud by se neotrávil po svém zatčení) na konferenci vězňů přeživších koncentrační tábory. Měřítka je jiné, princip je však stejný. Opravdu je správné umožnit těmto zločincům (kteří samozřejmě nikdy nikoho nezabili, nikoho netloukli a na nikoho nekřičeli), aby mohli své lži veřejně prezentovat?

Státní bezpečnost byl represivní aparát, jehož jedna složka pro boj s vnitřním nepřítelem byla známa všem, kteří měli na stav společnosti a její směřování jiný názor než komunistické vedení země. Výsledkem činnosti StB byli mrtví jedinci, stovky zatčených a uvězněných, desítky vyštvaných ze země, tisíce potomků „závadových“ lidí, kteří se mohli místo vysokých škol realizovat maximálně v geodetických službách. Dodnes žijí svědci, kteří měli s touto organizací bolestné zkušenosti.

Opět se společnost potýká s nedostatkem sebereflexe. Po pádu komunistického vedení nebyl nikdo potrestán za všechny ohavnosti, které tento režim napáchal. Miroslav Štěpán si odseděl dva roky, několik příslušníků StB, kteří byli usvědčeni svými oběťmi, dostalo jen směšné tresty nebo bylo pro dlouhý odstup od svých činů amnestováno.

V těchto lidech (a nejspíše i v jejich rodinném okolí) zůstává přesvědčení, že se toho až tolik nestalo. Koneckonců pěkná pense za dlouholetou službu vlasti to jen potvrzuje. Pan Ondráček starší - otec současného poslance za KSČM a nositele vyznamenání od Svazu bojovníků za svobodu - chtěl Prahu obehnat ostnatým drátem a vychcípát. Lze s úspěchem předpokládat, že podobný názor má dost lidí tohoto „zvláštního ražení“. Teď jim přijde naprosto normální, že jejich bývalý šéf svobodně vystupuje na půdě Alma mater.

V jiných lidech - těch, kteří byli uvězněni, mláceni, vyváženi za město v zimě jen v lehkém oblečení, lidech, kteří byli násilím deportováni za hranice vlasti, lidech, kterým bylo vyhrožováno odebráním dětí, dalším, kterým režim zařídil skvělou životní perspektivu v kotelnách atd. - zůstává vedle nízké pense (vždyť nepracovali pro blaho země, že) i pachůť hnusu v ústech, že podobné kreatury mohou klidně žít a dokonce své lži a apologetiku režimu pronášet zcela bez uzardění a bez slova omluvy.

Odpověď na otázku v úvodu článku je jasná ne. Pokud byl režim natolik slabý, že se nedokázal s podobnými zločinci vyrovnat soudně tak, jak by bylo záhodno v každé normální společnosti, měli by kompetentní lidé na čele fakult či jiných vzdělávacích institucí mít natolik pevné morální zásady, aby je zcela eliminovali z veřejné scény a ještě deklarovali své pohrdání podobnými charaktery. Vždyť jde o pedagogy, od nichž se mladá generace učí ujasňovat si své postoje.

Opravdu není demokratické, že ve veřejném prostoru bude mluvit sadistický bachař Alois Grebeníček a jeho oběť, každý po pěti minutách.

Převzato z blogu Tomáš Vodvářka se souhlasem autora

URL| http://neviditelnypes.lidovky.cz/spolecnost-patri-general-stb-na-universitni-pudu-f7s-/p_spolecnost.aspx?c=A181128_222412_p_spolecnost_wag

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
neviditelnypes.lidovky.cz

Patří generál StB Alojz Lorenz na univerzitní půdu? (Tomáš Vodvářka)

30.11.2018 bez-cenzury.com str. 00

Děkanka **Fakulty sociálních věd** Alice Němcová Tejkalová pozvala při příležitosti výročí listopadových událostí k diskusi šéfa Státní bezpečnosti.

Už jsme opravdu v Absurdistanu?

Jak se dalo předpokládat, generál Lorenc v této diskusi relativizoval svůj podíl na činnosti Státní bezpečnosti, údajně o spoustě věcí nevěděl, minulý režim nebyl špatný atd. Vyhnul se odpovědi, jak to bylo se skartací dokumentů StB, jaká byla ingerence sovětské KGB atd.

Už samotná účast podobných jedinců ve veřejnoprávním prostoru je problematická. Je to na stejné úrovni jako hypotetická účast šéfa gestapa Heinricha Himmlera (pokud by se neotrávil po svém zatčení) na konferenci vězňů, přeživších koncentračních táborů. Měřítka je jiné, princip je však stejný. Opravdu je správné umožnit těmto zločincům (kteří samozřejmě nikdy nikoho nezabili, nikoho netloukli a na nikoho nekřičeli), aby mohli své lži veřejně prezentovat?

Státní bezpečnost byl represivní aparát, jehož jedna složka pro boj s vnitřním nepřítelem byla známa všem, kteří měli na stav společnosti a její směřování jiný názor než komunistické vedení země. Výsledkem činnosti StB byli mrtví jedinci, stovky zatčených a uvězněných, desítky vyštvaných ze země, tisíce potomků "závadových" lidí,

kteří se mohli místo vysokých škol realizovat maximálně v geodetických službách. Dodnes žijí svědci, kteří měli s touto organizací bolestné zkušenosti.

Opět se společnost potýká s nedostatkem sebereflexe. Po pádu komunistického vedení nebyl nikdo potrestán za všechny ohavnosti, které tento režim napáchal. Miroslav Štěpán si odseděl 2 roky, několik příslušníků StB, kteří byli usvědčeni svými oběťmi, dostali jen směšné tresty nebo byli pro dlouhý odstup od svých činů amnestováni.

V těchto lidech (a nejspíše i v jejich rodinném okolí) zůstává přesvědčení, že se až toho tolik nestalo. Koneckonců pěkná pense za dlouholetou službu vlasti to jen potvrzuje. Pan Ondráček starší - otec současného poslance za KSČM a nositele vyznamenání od Svazu bojovníků za svobodu - chtěl Prahu obehnat ostnatým drátem a vychcípát. Lze s úspěchem předpokládat, že podobný názor má dost lidí tohoto "zvláštního ražení". Teď jim přijde naprosto normální, že jejich bývalý šéf svobodně vystupuje na půdě Alma mater.

V jiných lidech - těch, kteří byli uvězněni, mláceni, vyváženi za město v zimě jen v lehkém oblečení, lidech, kteří byli násilím deportováni za hranice vlasti, lidech, kterým bylo vyhrožováno odebráním dětí, dalším, kterým režim zařídil skvělou životní perspektivu v kotelnách atd. zůstává vedle nízké pense (vždyť nepracovali pro blaho země, že) i pachůť hnusu v ústech, že podobné kreatury mohou klidně žít a dokonce své lži a apologeti režimu pronášet zcela bez uzardění a bez slova omluvy.

Odpověď na otázku v úvodu článku je jasné ne. Pokud byl režim natolik slabý, že se nedokázal s podobnými zločinci vyrovnat soudně tak, jak by bylo záhodno v každé normální společnosti, měli by kompetentní lidé na čele fakult či jiných vzdělávacích institucí mít natolik pevné morální zásady, aby je zcela eliminovali z veřejné scény a ještě deklarovali své pohrdání podobnými charaktery. Vždyť jde o pedagogy, od nichž se mladá generaci učí ujasňovat si své postoje.

Opravdu není demokratické, že ve veřejném prostoru bude mluvit sadistický bachař Alois Grebeníček a jeho oběť, každý po 5 minutách.

Tomáš Vodvářka

Rubrika:Kultura

Autor článku:Tomáš Vodvářka

líbí - nelíbí50% 50%

Pro psaní komentářů se nebo. 3x přečteno

URL| <http://bez-cenzury.com/clanek/patri-general-stb-alojz-lorenz-na-universitni-pudu-tomas-vodvarka>

Fed zvýší v prosinci sazby, poté začne zpomalovat

30.11.2018 roklen24.cz str. 00

Dominik Stroukal

Tagy: RoklenFx, forex, fx, koruna, euro, dolar, EURUSD, EURCZK, USDCZK, Fed

Americký Fed zveřejnil ve svých Minutes vedle diskuze potvrzující očekávané zvýšení sazeb v prosinci také komentáře, které vyvolaly spíše otazníky. Dolar nakonec během včerejška mírně oslabil.

"Téměř všichni účastníci se vyjádřili tak, že další zvýšení krátkodobých úrokových sazeb je garantováno 'poměrně brzy'. S předpokladem, že bude ekonomika vykazovat výsledky podle očekávání, nebo silnější," píše se zprávě z posledního zasedání na začátku listopadu.

S růstem úrokových sazeb v prosinci na 2,50 procenta se americká centrální banka přiblíží jejich neutrální hodnotě. Další možný růst v první polovině příští roku je už ale diskutabilní. Robert Bergqvist ze švédské SEB odhaduje v současnosti hodnotu neutrálních sazeb na 2,83, do čehož by se dle něj ještě jedno zvýšení o 25 bodů vešlo.

Přestože byly oči čtenářů zápisu upnuté zejména na diskusi o sazbách, Minutes odhalily i změnu až mechanického zvyšování sazeb o 25 bodů jednou za kvartál. Fed se vyjádřil tak, že do budoucna by mělo být rozhodování o sazbách více flexibilní. To je zásadní změna, je ale v situaci, kdy se sazby blíží cílové hodnotě naprosto pochopitelná.

Zajímavé také bylo zjištění, že se centrální bankéři příliš ne bavili o akciovém trhu, který v týdnech před zasedáním zažíval relativně bouřlivé období. Místo toho si více všímali situace na úvěrovém trhu.

V Evropě byl včerejšek bohatý zejména na německá data. Euru ráno mohla pomoci data o německé nezaměstnanosti, která klesla na pět procent. Počet nezaměstnaných tak klesl o 16 tisíc, přestože byl očekáván

pouze pokles o 10 tisíc lidí. Odpoledne se potom na posilování společné evropské měny mohlo projevit také lepší než očekávané zpomalení inflace z 2,5 procenta meziročně na 2,3 procenta.

Euro během čtvrtka nejprve po krátkém posilování v poledne spadlo až na úroveň 1,135 EURUSD, v odpoledních hodinách se ale vrátilo zpět na otevírací hodnotu a dokonce posílilo. Celkem si během včerejška připsalo 0,2 procenta.

Aktuálně se euro v online směnárně RoklenFx obchoduje za středový kurz 1,1382 EURUSD, dolarový index se pak nachází na hodnotě 96,73 bodu. Během dne by se kurz EURUSD měl pohybovat v rozmezí od 1,1332 do 1,1449 EURUSD.*

U nás byla situace spíše klidná a mimo vydání dluhopisů ke 100. výročí republiky nebylo příliš co sledovat, a tak koruna jen kopírovala vývoj na dolaru a euru.

Koruna během včerejška začala opět směřovat k 26 korunám za euro a celkem oslabila o 0,1 procenta až na 25,98 EURCZK. Proti dolaru se jí naopak o desetinu procenta podařilo posílit na 22,79 USDCZK, a to i přes prudké oslabení kolem poledne, kde se vyhoupla krátce i nad 22,88 USDCZK.

Aktuálně se koruna v online směnárně RoklenFx obchoduje za středový kurz 25,96 EURCZK. Dle naší predikce by se kurz vůči euru měl držet v rozmezí 25,93 až 25,99 EURCZK, ve dvojici s dolarem zase od 22,71 až 23,88 USDCZK.*

Během dnešního dne budeme sledovat data u nás i v zahraničí. Korunu mohou ovlivnit zveřejnění výsledků odhadu hrubého domácího produktu za 3. čtvrtletí, zatímco v eurozóně se zveřejní index spotřebitelských cen. Očekává se, že ceny meziročně vzrostly o dvě procenta.

*Průměrný nominální kurz, zveřejňovaný ECB, bude dle použitých modelů s vysokou pravděpodobností ve zmíněném intervalu. Predikce měnových kurzů jsou založeny na modelu časových řad, který zohledňuje předchozí hodnotu kurzu i jeho minulou volatilitu. K přesnějšímu určení budoucí volatility je do modelu navíc zakomponován faktor zveřejňování makroekonomických dat. Model je tak schopen určit, kdy lze očekávat zvýšenou či sníženou volatilitu směnného kurzu.

Disclaimer: Tento článek má pouze informativní charakter a neslouží jako investiční doporučení dle zákona č. 256/2004 Sb. o podnikání na kapitálovém trhu. Při zpracování tohoto článku autor vycházel z veřejně dostupných zdrojů. Za případné chyby v textu nebo v datech nenesou společnosti Roklen Holding a.s. ani Roklen360 a.s. zodpovědnost.

Dominik Stroukal je držitelem doktorátu z ekonomie z Vysoké školy ekonomické v Praze. Vedle studia ekonomie absolvoval **Fakultu sociálních věd** UK, kde se věnoval sociologii médií. Tři roky byl předsedou Ludwig von Mises Institutu pro Českou a Slovenskou republiku, dva roky místopředsedou pro publikace. Přednáší na PPE programu VŠ CEVRO Institut, ekonomické předměty na Vysoké škole finanční a správní a na gymnáziu PORG.

URL| <https://roklen24.cz/a/SWYUr/fed-zvysi-v-prosinci-sazby-pote-zacne-zpomalovat>

Rozkaz zněl jasně: Konfident Vodička musí dostat miliony

30.11.2018 zpravy.tiscali.cz str. 00 Zprávy / Komentáře

Pavel Jégl

Andrej Babiš a politický ansámbl ANO jdou komunistům na ruku. Ze státního rozpočtu tak dostane miliony spolek, jehož náčelník vyznamenal komunistickou mlátičku Zdeňka Ondráčka.

Když potřebuje hlasy komunistů, Andrej Babiš vyměkne a odvolá to, co dříve odvolal. A nejen Babiš, ale i celá jeho politická filiálka splní komunistům téměř vše, o co si řeknou.

Teď si třešničkáři řekli o přesun 600 milionů v rozpočtu. Přání jim poslanci za ANO v rozpočtovém výboru splnili.

ČTĚTE TAKÉ: Čeští komunisté ožili. Drží Babišovu vládu a vylézají z děr

K tomu soudruzi dali najevo, že pro rozpočet nezvednou ruku, pokud v návrhu nezůstane dotace 6,3 milionu pro Český svaz bojovníků za svobodu – tragikomický spolek vedený nepřehlédnutelným plukovníkem v záloze Jaroslavem Vodičkou.

Zástupci ANO, jak jinak, jim vyhověli a odmítli návrhy opozice, aby dotace připadla jiným spolkům, které na rozdíl od Vodičkova sdružení nezabrušují do politiky.

Andrej Babiš přitom před měsícem během interpelací ve sněmovně ujišťoval, že je proti dotaci pro Svaz bojovníků za svobodu. "Nevím, kdo navrhl 6,3 milionu, já určitě s tím nebudu souhlasit," pravil předseda vlády.

Takže, pane premiére, osvěžte si paměť: Do návrhu rozpočtu dotaci pro svaz zařadilo ministerstvo financí po konzultaci s ministerstvem obrany a vy jste pro rozpočet s touto dotací ve vládě hlasoval. Vzpomínáte? Bingo! Krycí jméno Josef

Jistě, z hlediska státního rozpočtu, jehož výdaje jsou plánovány ve výši 1,5 bilionu korun, je Vodičkova grupa titěrnou položkou. Jenže pro tuhle partu by i jedna kačka byla příliš.

Spolek má sice bohulibý cíl, na jeho webu se můžete dočíst, že usiluje o to, "aby dějiny národního boje za svobodu Československé republiky byly pravdivě zpracovávány a aby byl objektivně hodnocen jejich význam pro současné i budoucí generace".

ČTĚTE TAKÉ: Český svaz bojovníků za bolševismus, antisemitismus a další "milé" věci

Jak ale může uchovávat národní paměť sdružení, v jehož čele stojí figura formátu Jaroslava Vodičky? Bývalý pohraničník dvakrát vstupoval do komunistické strany, podruhé před listopadem 1989. Ve svém životopise se tím však nechlubí. Stejně jako tím, že v komunistickém Československu fungoval jako agent Veřejné bezpečnosti s krycím jménem Josef.

Takže žádný div, že letos dekoroval medailí za vlast a svobodu komunistického poslance Zdeňka Ondráčka, známého pod přezdívkou "Mlátička". Bývalý člen pohotovostního pluku SNB přitom s obuškem v ruce na konci osmdesátek bránil režim, který svobodu a lidská práva potlačoval do posledního dechu.

Není to snad facka do tváře těm, kteří za svobodu opravdu bojovali? Má snad spolek s takovým hodnotovým zázemím brát dotace od státu, ve kterém platí zákony prohlašující komunistický režim za zločinný a zavrženíhodný a dobu, v níž vládl (s Ondráčkovou pomocí), za dobu nesvobody?

Kdo dostane od Vodičky medaili jako další? Mohl by to být třeba jeden z šéfů Státní bezpečnosti Alois Lorenc, který nedávno debatoval na pražské **Fakultě sociálních věd**.

Jaké morální hodnoty vlastně Vodička a spol. hájí?

Medaili za medaili

Vodička udělal z původně občanského sdružení politický spolek. Před dvěma roky při tryzně v Terezíně nebral ohled na pietu místa a spustil ciráty o "mladých a zdravých uprchlících s mobily v rukou a v kožených bundách za tisíce". Jak by ne, když v krajských volbách kandidoval za Stranu práv občanů (Zemanovce), která v Ústeckém kraji vytvořila volební koalici s Okamurovci.

Miloš Zeman mu v roce 2013 udělil medaili za zásluhy o stát. O tři roky později se mu Vodička revanšoval svazovým křížem za zásluhy. Členy svazu tím zaskočil, protože o tomhle vyznamenání nikdo z nich nikdy neslyšel. Nakonec vyšlo najevo, že si ho vymyslel Vodička – pro Zemana.

Když se novináři ptali mluvčího svazu, za co vlastně Zeman kříž dostal, odbyl je frází, že politici si přece udělují vyznamenání.

V důsledku Vodičkova vedení každopádně opustila svaz řádka osobností, mezi nimi bojovník od Tobruku Pavel Vranský. Vstali však bojovníci noví – třeba bývalá europoslankyně Jana Bobošíková a prezidentův mluvčí Jiří Ovčáček.

Není čas dívat se, kdo je kdo

Nakonec zpátky ke klíčové otázce: Jak to s dotací pro Svaz bojovníků za svobodu dopadne?

Žádná hádanka. Rozkaz koaličních komunistů zněl jasně: Vodička dotaci dostat musí. A ANO chce mít rozpočet pod střechou. Není čas dívat se, kdo je kdo...

URL| <https://zpravy.tiscali.cz/rozkaz-znel-jasne-konfident-vodicka-musi-dostat-miliony-1-321331>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
tiscali.cz

Čeští komunisté ožili. Drží Babišovu vládu a vylézají z děr

30.11.2018 pravyprostor.cz str. 00
Robert Břešťan

Hitem televizních obrazovek posledních několika týdnů je kriminální seriál Jana Hřebejka Rédl. Ukazuje Československo počátku 90. let, estébáky a komunisty, kteří se těžce vyrovnávají s tím, že neprošli prověrkami a byli odstaveni. Hřebejk by klidně mohl dotočit pokračování po bezmála třiceti letech, v němž se estébáci a komunisti znovu sebevědomě derou na povrch.

I když čeští komunisté v loňských volbách dostali nejméně hlasů od roku 1990, respektive jim významnou část voličstva přebral hnutí ANO, dočkali jsme se paradoxu – z KSČM je sice neoficiální, ale nejspolehlivější koaliční strana. Pomáhá držet u moci Andreje Babiše, před rokem 1989 člena KSČ.

Muže, který figuruje v seznamech spolupracovníků StB a který převratné události roku 1989 přečkal v teple v Maroku, aby se z něj poté stal dravý kapitalista.

A tak komunisté drží u moci bývalého komunistu, dnes velkopodnikatele, jednoho z největších zaměstnavatelů v Česku, v logice komunistů „buržousta“ a vykořisťovatele.

A to přesto, že sami komunisté například v posledním prohlášení k výročí 17. listopadu napsali, že „zemi řídí majetková oligarchie, nikoliv však v zájmu jejích obyvatel“ a že „kapitalistický společenský systém nemůže přinést řešení dnešních ekonomických a společenských problémů“.

Agresivní mocenský pakt Při nedávném hlasování o nedůvěře to však byli vedle ANO jen a pouze komunisté, kdo Babiše otevřeně podpořili. „Nám jde především o náš program, o stabilitu České republiky,“ komentoval to místopředseda KSČM Stanislav Grospič.

Komunistům za to, že podrželi vládu, poděkoval prezident Miloš Zeman, který státními vyznamenáními odměňuje normalizační umělce i agenty StB.

Pozoruhodný je pak i jazyk mediálního úseku ÚV KSČM: „Ke svržení kabinetu nedošlo. Pokus šesti opozičních stran zlikvidovat ji (vládu) kvůli posledním informacím v tzv. kauze Čapí hnízdo nevyšel.“ Svržení, zlikvidovat, náš program, klid na práci...

Klid na práci sami komunisté mají. Poslanci KSČM mají mimochodem díky různým příplatkům za funkce v průměru nejvyšší platy ze všech poslanců, 98 tisíc Kč.

Od původních požadavků na posty v dozorčích radách státních a polostátních firem nakonec oficiálně upustili. Jejich podíl na moci, stvrzený dohodou o toleranci, je však zjevný. Jak se potvrdilo při hlasování o důvěře i při schvalování rozpočtu na rok 2019.

Na zahraniční politiku sice KSČM přímý vliv nemá, vede si ale vlastní. Čeští komunisté jsou nejlepšími přáteli zoligarchizovaného Ruska, užitečnými idioty, kteří hájí každý krok Kremli.

Takto třeba předseda KSČM Vojtěch Filip pouhý den před tím, než ruské lodě napadly ty ukrajinské u břehů Krymu psal (příznačně z mezinárodního setkání komunistických stran v Athénách) o tom, jaký je ta Severoatlantická aliance agresivní pakt a že roste „počet lidí nejen v Evropě, kterým vadí neustálé provokace paktu NATO zejména na východní hranici“.

I kvůli ruské hybridní válce a dezinformační mašinérii, jíž tuzemští komunisté ochotně napomáhají, se podobné výroky (ochotně přebírané weby typu Sputnik či Parlamentní listy) odrážejí v celkové atmosféře ve společnosti.

Generál mezi studenty Do ní dokonale zapadá informace o tom, že poslední faktický vládce komunistického ministerstva vnitra a šéf kontrarozvědné části Státní bezpečnosti Alois Lorenc milostivě přijal pozvání k veřejné diskusi na pražské **Fakultě sociálních věd**.

Pokud by byl posluchačem narozeným dávno po roce 1989 důkladně pro studijní účely představen jako exponát politické zvěle a zločineckého režimu, budiž. Nelze se však zbavit dojmu, že ten večer se soudruh Lorenc ve veřejné debatě (v níž i podle samotné fakulty nezazněly podstatné kritické informace) dočkal jistého zadostiučinění.

Jak napsal i novinář České televize Marek Wollner, který mu v debatě oponoval: „Já jsem věděl, že pan Lorenc bude v roli toho sympatičtějšího, protože on bude nastavovat milou tvář gentlemana, zatímco já budu ten ošklivý, který je plný emocí.“

Přímo na Národní třídě se pak letos 17. listopadu hrdě vztyčen a v červeném baretu promenádoval major JUDr. Petr Šesták. Člověk, který právě 17. listopadu 1989 velel na Národní třídě brutálnímu zákroku Oddílu zvláštního určení správy vojsk ministerstva vnitra (tzv. „červené barety“).

Možná tam byl na výročí zavzpomínat i někdy dříve, ale spíše v podobně konspiračním stylu, jakým letos Babiš kladl k památníku věnec. Letos si však Šesták vyloženě pozornost užíval a fotografům nastavoval tvář.

Jak připomněl na svém facebookovém profilu účastník letošních demonstrací Dan Macek, Šesták je aktivní i jinak.

Vloni se Šesták u soudu zaručil jménem veteránů Útvaru rychlého nasazení za Pavla Šrytra – někdejšího osobního strážce bosse podsvětí Františka Mrázka – obžalovaného z vraždy Mrázkova rivala Antonína Běly.

Šesták také kvůli Šrytrově případu podal podnět Generální inspekci bezpečnostních sborů (GIBS) na policisty speciálního týmu Tempus, kteří krátce před vypršením dvacetileté promlčecí lhůty případ znovu otevřeli.

Vražda Antonína Běly nakonec zůstává nevyřešena, s tím i možné (staro)nové stopy vedoucí k vrahovi Františka Mrázka. Připomeňme, že jednou z (nepotvrzených) vyšetřovacích verzí bylo i to, že si vraždu mohl objednat byznysový rival, konkrétně Andrej Babiš.

Thlustá čára BabišSám Šrytr se letos účastnil demonstrace na podporu Andreje Babiše na Klárově. Přijel ve voze označeném písmeny VDV, což je zkratka pro ruské výsadkové vojsko, které se podílelo na anexi ukrajinského Krymu a Babiše označil za nejlepšího českého premiéra od roku 1989. Ale samozřejmě – premiér si své obdivovatele nevybírá.

Letos v březnu se nakrátko stal šéfem sněmovní komise pro kontrolu GIBS jiný aktivní účastník brutálních zásahů proti demonstrantům v roce 1989, komunista Zdeněk Ondráček.

Po protestech veřejnosti a protivládních demonstracích nakonec odstoupil. „Kolegové z pravé části spektra, já vás nazývám demokratická žumpo, nebuďte tak namyšlení,“ řekl při té příležitosti letos v březnu ve sněmovně.

Byly to mimochodem právě demokratické strany – ČSSD a KDU-ČSL, kdo v roce 2014 hlasoval pro změnu lustračního zákona tak, aby se nadále vztahoval jen na místa vedoucích úředníků státní správy, ale už ne na členy vlády a jejich náměstky. Babiš se tak mohl bez překážek stát ministrem.

O tom, že by se za komunismem měla udělat tlustá čára, ve smyslu čas běží, co jsme si to jsme si, pokročme dále, se mluvilo dlouho. Pokud bychom hledali bod, kdy tyhle výzvy konečně došly naplnění, skončíme právě u lustračního lex Babiš.

Dnes je Andrej Babiš premiérem a i když jeho ANO komunisty obírá o voliče, pomáhá soudruhům a soudružkám zpět nahoru.

URL| <https://pravyprostor.cz/cesti-komuniste-ozili-drzi-babisovu-vladu-a-vylezaji-z-der/>

Čeští komunisté ožili. Drží Babišovu vládu a vylézají z děr

30.11.2018 pravdive.eu str. 00

ROBERT BŘEŠŤAN Hitem televizních obrazovek posledních několika týdnů je kriminální seriál Jana Hřebejka Rédl. Ukazuje Československo počátku 90. let, estébáky a komunisty, kteří se těžce vyrovnávají s tím, že neprošli prověrkami a byli odstaveni. Hřebejk by klidně mohl dotočit pokračování po bezmála třiceti letech, v němž se estébáci a komunisti znovu sebevědomě derou na povrch.

I když čeští komunisté v loňských volbách dostali nejméně hlasů od roku 1990, respektive jim významnou část voličstva přebralo hnutí ANO, dočkali jsme se paradoxu – z KSČM je sice neoficiální, ale nejspolehlivější koaliční strana. Pomáhá držet u moci Andreje Babiše, před rokem 1989 člena KSČ.

Muže, který figuruje v seznamech spolupracovníků StB a který převratně události roku 1989 přečkal v teple v Maroku, aby se z něj poté stal dravý kapitalista.

A tak komunisté drží u moci bývalého komunistu, dnes velkopodnikatele, jednoho z největších zaměstnavatelů v Česku, v logice komunistů „buržousta“ a vykořisťovatele.

A to přesto, že sami komunisté například v posledním prohlášení k výročí 17. listopadu napsali, že „zemi řídí majetková oligarchie, nikoliv však v zájmu jejích obyvatel“ a že „kapitalistický společenský systém nemůže přinést řešení dnešních ekonomických a společenských problémů“.

Agresivní mocenský pakt

Při nedávném hlasování o nedůvěře to však byli vedle ANO jen a pouze komunisté, kdo Babiše otevřeně podpořili. „Nám jde především o náš program, o stabilitu České republiky,“ komentoval to místopředseda KSČM Stanislav Grospič.

Komunistům za to, že podrželi vládu, poděkoval prezident Miloš Zeman, který státními vyznamenáními odměňuje normalizační umělce i agenty StB.

Pozoruhodný je pak i jazyk mediálního úseku ÚV KSČM: „Ke svržení kabinetu nedošlo. Pokus šesti opozičních stran zlikvidovat ji (vládu) kvůli posledním informacím v tzv. kauze Čapí hnízdo nevyšel.“ Svržení, zlikvidovat, náš program, klid na práci...

Klid na práci sami komunisté mají. Poslanci KSČM mají mimochodem díky různým příplatkům za funkce v průměru nejvyšší platy ze všech poslanců, 98 tisíc Kč.

Od původních požadavků na posty v dozorčích radách státních a polostátních firem nakonec oficiálně upustili. Jejich podíl na moci, stvrzený dohodou o toleranci, je však zjevný. Jak se potvrdilo při hlasování o důvěře i při schvalování rozpočtu na rok 2019.

Na zahraniční politiku sice KSČM přímý vliv nemá, vede si ale vlastní. Čeští komunisté jsou nejlepšími přáteli zoligarchizovaného Ruska, užitečnými idioty, kteří hájí každý krok Kremlu.

Takto třeba předseda KSČM Vojtěch Filip pouhý den před tím, než ruské lodě napadly ty ukrajinské u břehů Krymu psal (příznačně z mezinárodního setkání komunistických stran v Athénách) o tom, jaký je ta Severoatlantická aliance agresivní pakt a že roste „počet lidí nejen v Evropě, kterým vadí neustálé provokace paktu NATO zejména na východní hranici“.

I kvůli ruské hybridní válce a dezinformační mašinérii, již tuzemští komunisté ochotně napomáhají, se podobné výroky (ochotně přebírané weby typu Sputnik či Parlamentní listy) odrážejí v celkové atmosféře ve společnosti.

Generál mezi studenty

Do ní dokonale zapadá informace o tom, že poslední faktický vládce komunistického ministerstva vnitra a šéf kontrarozvědné části Státní bezpečnosti Alois Lorenc milostivě přijal pozvání k veřejné diskusi na pražské

Fakultě sociálních věd.

Pokud by byl posluchačem narozeným dávno po roce 1989 důkladně pro studijní účely představen jako exponát politické zvůle a zločineckého režimu, budiž. Nelze se však zbavit dojmu, že ten večer se soudruh Lorenc ve veřejné debatě (v níž i podle samotné fakulty nezazněly podstatné kritické informace) dočkal jistého zadostiučinění.

Jak napsal i novinář České televize Marek Wollner, který mu v debatě oponoval: „Já jsem věděl, že pan Lorenc bude v roli toho sympatičtějšího, protože on bude nastavovat milou tvář gentlemana, zatímco já budu ten ošklivý, který je plný emocí.“

Přímo na Národní třídě se pak letos 17. listopadu hrdě vztyčen a v červeném baretu promenádoval major JUDr. Petr Šesták. Člověk, který právě 17. listopadu 1989 velel na Národní třídě brutálnímu zákroku Oddílu zvláštního určení správy vojsk ministerstva vnitra (tzv. „červené barety“).

Možná tam byl na výročí zavzpomínat i někdy dříve, ale spíše v podobně konspiračním stylu, jakým letos Babiš kladl k památníku věnec. Letos si však Šesták vyloženě pozornost užíval a fotografům nastavoval tvář.

Jak připomněl na svém facebookovém profilu účastník letošních demonstrací Dan Macek, Šesták je aktivní i jinak.

Vloni se Šesták u soudu zaručil jménem veteránů Útvaru rychlého nasazení za Pavla Šrytra – někdejšího osobního strážce bosse podsvětí Františka Mrázka – obžalovaného z vraždy Mrázkova rivala Antonína Běly.

Šesták také kvůli Šrytrově případu podal podnět Generální inspekci bezpečnostních sborů (GIBS) na policisty speciálního týmu Tempus, kteří krátce před vypršením dvacetileté promlčecí lhůty případ znovu otevřeli.

Vražda Antonína Běly nakonec zůstává nevyřešena, s tím i možné (staro)nové stopy vedoucí k vrahovi Františka Mrázka. Připomeňme, že jednou z (nepotvrzených) vyšetřovacích verzí bylo i to, že si vraždu mohl objednat byznysový rival, konkrétně Andrej Babiš.

Tlustá čára Babiš

Sám Šrytr se letos účastnil demonstrace na podporu Andreje Babiše na Klárově. Přijel ve voze označeném písmeny VDV, což je zkratka pro ruské výsadkové vojsko, které se podílelo na anexi ukrajinského Krymu a Babiše označil za nejlepšího českého premiéra od roku 1989. Ale samozřejmě – premiér si své obdivovatele nevybírá.

Letos v březnu se nakrátko stal šéfem sněmovní komise pro kontrolu GIBS jiný aktivní účastník brutálních zásahů proti demonstrantům v roce 1989, komunistka Zdeněk Ondráček.

Po protestech veřejnosti a protivládních demonstracích nakonec odstoupil. „Kolegové z pravé části spektra, já vás nazývám demokratická žumpo, nebuďte tak namyšlení,“ řekl při té příležitosti letos v březnu ve sněmovně.

Byly to mimochodem právě demokratické strany – ČSSD a KDU-ČSL, kdo v roce 2014 hlasoval pro změnu lustračního zákona tak, aby se nadále vztahoval jen na místa vedoucích úředníků státní správy, ale už ne na členy vlády a jejich náměstky. Babiš se tak mohl bez překážek stát ministrem.

O tom, že by se za komunismem měla udělat tlustá čára, ve smyslu čas běží, co jsme si to jsme si, pokročíme dále, se mluvilo dlouho. Pokud bychom hledali bod, kdy tyhle výzvy konečně došly naplnění, skončíme právě u lustračního lex Babiš.

Dnes je Andrej Babiš premiérem a i když jeho ANO komunisty obírá o voliče, pomáhá soudruhům a soudružkám zpět nahoru.

ZDROJ: Robert Břešťan, hlidacipes.org

URL| <http://pravdive.eu/news/77708/cesti-komuniste-ozili-drzi-babisovu-vladu-a-vylezaji-z-der>

50 milionů na výzkum uprchlíků

30.11.2018 Lidové noviny str. 04 Domov
PETR ZÍDEK

Prestižní evropský ERC Consolidator grant letos získal jediný vědec působící v Česku. Michal Frankl

z Masarykova ústavu Akademie dostane téměř dva miliony eur na výzkum problematiky uprchlíků ve středovýchodní Evropě ve 20. století. Jde teprve o druhý grant tohoto typu, který získaly české humanitní vědy.

* LN Co přesně budete zkoumat?

Jde o takzvaný ERC Consolidator, tedy grant určený pro vědecké pracovníky do dvanácti let od doktorátu. Vytvořím si zhruba osmičlenný mezinárodní tým, který bude zkoumat problematiku uprchlíků ve 20. století v Polsku, Maďarsku, Rakousku, Československu a Jugoslávii – v případě dvou posledních zemí i ve státech, které z nich v 90. letech vznikly.

* LN To je velmi široké téma.

Ano, ten projekt je velmi ambiciózní. Rád bych se soustředil na čtyři časově vymezené okruhy. Prvním je první světová válka a bezprostředně poválečné období, které představuje pomyslný vstup do 20. století jako století uprchlíků. Zajímá mě třeba, jak se uprchlíci zapsali do charakteru nových národních států, které po válce vznikly. Druhým okruhem je konec 30. let v kontextu rozpadu těchto zemí pod tlakem nacistického Německa. Zde se soustředíme na uprchlíky před holokaustem. Pak uděláme časový skok a budeme se věnovat 50. letům, kde nás budou zajímat uprchlíci v době studené války. Rádi bychom se věnovali nejen uprchlíkům na Západ, což v našem případě znamená především do Rakouska, ale také na Východ, tedy třeba řeckým či jugoslávským uprchlíkům v Československu. Zajímá nás, jestli tu v přijímání uprchlíků existují nějaké analogie v tom, jak hostitelské země na Západě a Východě k problematice uprchlíků přistupovaly.

* LN A poslední okruh?

Jako určitý doslov bychom měli zkoumat uprchlíky v 90. letech, pro což bude nutné zvolit i trochu jiné metody, například orálně-historické rozhovory. V jejich rámci bychom rádi vyzpovídali aktéry, zejména z řad humanitárních pracovníků nebo státních úředníků.

* LN Proč vynecháváte třeba německé uprchlíky z období konce druhé světové války?

Je to důležitý kontext, ale nikoli prioritou, protože bych se rád na středovýchodní Evropu podíval primárně ne jako na místo, odkud se utíká, ale kam se utíká. Chceme se ptát, co uprchlíci znamenali pro společnosti středoevropských zemí, a zároveň reakce na ně zkoumat transnacionálně. Jak k nim tyto společnosti přistupovaly, jak je třídily a definovaly, jaký to mělo vliv na občanství. Existuje obecná představa, že přijímání

uprchlíků je spojeno hlavně se Západem a demokratickými zeměmi, ale tu bychom rádi problematizovali právě tím, že se budeme věnovat hlavně státům, které uprchlíky přijímaly, ale k demokracii měly po velkou část 20. století dost daleko.

* LN V české historiografii jsou některá témata, jako je třeba řecká či jugoslávská emigrace, celkem dobře zpracována, k jiným toho moc není. Jak se s tím budete vyrovnávat?

Rádi bychom na věc vnesli jiný pohled, i pokud jde o témata, která byla již badatelsky zpracována. Máme pět let, takže si můžeme dovolit jít do detailů i do šířky. První rok bychom se měli kriticky podívat na to, co existuje a co ne. Dosavadní české práce k těm tématům, která zmiňujete, se vyznačují soustředěním se na skupinové identity azylantů a jejich politickou činnost. Zatímco my se budeme více věnovat tomu, jak byl ten azyl v Československu na začátku 50. let vůbec koncipován.

* LN Co by mělo být výstupem tohoto grantu?

Na závěr bych rád předložil knihu, předpokládám, že ji napíšu anglicky, která by měla být zásadnější prací. Kromě toho samozřejmě vznikne množství publikací a studií. Budeme organizovat tematické konference a workshopy, rádi bychom to téma zviditelnili nejen mezinárodně, ale i v historiografiích těch zemí.

* LN V regionu, který budete zkoumat, je dnes uprchlictví vnímáno jako zásadní politický problém. Máte ambici svou práci ovlivnit i dnešní diskuse?

Ten projekt je jistě velmi aktuální, ale můj zájem o toto téma je dlouholetý, nezačal v roce 2015 s uprchlickou krizí. Doufám, že náš projekt pomůže dnešní debatu kultivovat. Historici určitě nemají klíč k současným událostem, ale prostřednictvím historických příkladů, kontinuit a struktur mohou ukázat, v čem dnešní situace není nová a čeho bychom se měli vyvarovat. Naprosto nepřehlédnutelné jsou třeba podobnosti mezi kampaněmi, jež se ve 30. letech organizovaly proti židovským uprchlíkům, a těmi, jejichž terčem jsou dnes uprchlíci muslimští. Podobně můžeme vidět velké paralely mezi dřívějšími a dnešními snahami řešit uprchlický problém kdesi daleko, v koloniálním nebo postkoloniálním prostoru, hlavně ne u nás. Rádi bychom dopomohli k tomu, aby v dnešní diskusi o uprchlících nedominovaly populistické kampaně, ale skutečné argumenty.

V ERC grantech Češi zaostávají

* Evropská rada pro výzkum (European Research Council – ERC) je evropská obdoba Grantové agentury ČR. * Projekty, které podporuje, mají velkou prestiž, danou zejména výší částky a také faktem, že řešitelé projektu dávají svobodu zvolit si vědecké pracoviště. „Předně jde samozřejmě o velkou prestiž pro náš ústav i pro českou historiografii jako celek,“ říká ředitel Masarykova ústavu a archivu AV, kde Michal Frankl působí, Luboš Velek. „Často znějící slova o nutné excelenci české vědy tím získávají konkrétní náplň. Pro ústav to dále znamená jeho další výraznou internacionalizaci.“ * V rámci programu ERC

Consolidator bylo letos rozděleno 573 milionů eur. Z přihlášených 2389 projektů jich dostalo podporu 291, tedy něco přes 12 %. Kromě Michala Frankla uspěli i dva čeští vědci působící v zahraničí: afrikanistka Alena Rettová (University of London) a biochemik Martin Jinek (University of Zurich). * Česká věda při získávání ERC grantů již tradičně zaostává za západními zeměmi. * Počtem obyvatel srovnatelné evropské státy získaly těchto projektů mnohem více: Rakousko 9, Belgie 11, a Švýcarsko dokonce 29. Z postkomunistických zemí letos vedle Česka bodovalo jen Estonsko rovněž s jedním projektem.

Michal Frankl * Narodil se v roce 1974. * Vystudoval **Fakultu sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze. * Zabývá se problematikou uprchlíků, moderním antisemitismem, etnickým násilím a holokaustem. K těmto tématům vydal řadu studií a několik monografií – Nejisté útočiště: Československo a uprchlíci před nacismem, 1933–1938 (s Kateřinou Čapkovou, 2008, o čtyři roky později také v německé verzi). Budování státu bez antisemitismu? Násilí, diskurz loajality a vznik Československa (s Miloslavem Szabó, 2015). * Působí v Masarykově ústavu a archivu Akademie věd.

Foto popis|

Bylo to naivní, Babiš s tím přece vyhrál volby. Jana Bobošíková o snaze vyměnit premiéra a o těch, co pohrdají demokracií

30.11.2018 politicke-listy.cz str. 00

Hans Štembera

ROZHOVOR „Jakkoliv byl legitimní, byl politicky naivní. Protagonisté patrně zapomněli, že Andrej Babiš se zátěží obvinění v kauze Čapí hnízdo vyhrál

volby a že se od té doby v kauze nic nezměnilo,“ hodnotí nedávno proběhlé hlasování o vyslovení nedůvěry vládě bývalá europoslankyně a někdejší prezidentská kandidátka Jana Bobošíková. Celá kauza se synem Andreje Babiše prý v konečném důsledku pomohla jen hnutí ANO a komunistům. Prezident Zeman prý svou preferencí Andreje Babiše při novém hypotetickém sestavování vlády pouze plní dřívější slib a nemá tak smysl na něj kvůli tomu útočit. „Odchod Miloše Zemana by naší zemi v tuto chvíli neprospěl,“ říká Jana Bobošíková.

Je dobojováno. Hlasování o vyslovení nedůvěry vládě se nepovedlo, pro bylo 92 poslanců, proti 90, opozici tedy chybělo 9 hlasů. Co si o celé páteční anabázi myslíte?

Výsledek hlasování byl předem jasný. Páteční diskuse posloužila jen k zopakování známých názorů. Říkáte, že se nepovedlo hlasování. Podle mě se spíš nepovedl samotný pokus o vyslovení nedůvěry. Jakkoliv byl legitimní, byl politicky naivní. Protagonisté patrně zapomněli, že Andrej Babiš se zátěží obvinění v kauze Čapí hnízdo vyhrál volby a že se od té doby v kauze nic nezměnilo.

Anketa

Který prezident České republiky byl prozatím nejlepší?

Havel

8%

Klaus

7%

Zeman

85% hlasovalo: 12458 lidí

Kdo uspěl, kdo neuspěl? Kdo se tím celým zesměšnil? Co Tomio Okamura, který se nejprve postavil po bok předsedů stran bývalého Demokratického bloku a Pirátů, aby poté svá vyjádření omezil na to, že chce ve vládě nahradit ČSSD?

Uspěl Andrej Babiš a komunisté. Postoj ostatních – vyhlásit hlasování o nedůvěře – byl naivní až sebezníčující, ať už lavírovali jakkoliv. Andreje Babiše tím politicky neoslabili, právě naopak.

Co si s odstupem myslíte o atmosféře, kterou zejména protesty 17. listopadu, jmenovitě například vyhazování věnců do koše, vyvolaly? Jak to vidět v kontextu protestů posledního půlroku? Nejprve 21. srpna lidé křičeli na premiéra Babiše u rozhlasu, potom se 28. října demonstrovalo proti Zemanovi před Pražským hradem.

Demonstraci považují za legitimní, pokřik na pietním aktu za nevkusný a vyhazování věnců prezidenta a premiéra do koše považují za pohrdání demokracií. Prezident republiky i předseda vlády kladou věnce ne sami za sebe, ale za občany, kteří jim dali hlasy v demokratických volbách.

Fotogalerie: - Orbán v Senátu

Lze to chápat tak, že česká společnost je do značné míry opravdu aktivně naštvaná, nebo jde o akci pražské bubliny?

Myslím si, že naštvání společnosti od Aše po Ostravu je nesrovnatelně menší, než by se zdálo z demonstrace na Václavském náměstí a než by si přáli odpůrci Andreje Babiše, které porazil ve volbách.

Co nám řekla proběhlá aféra o Andreji Babišovi? „Ty bezectný a bezcitný dobytku,“ napsal Babišovi skrze Twitter poslanec Miroslav Kalousek v rámci kauzy nemocného Babišova syna. „Jste agent StB, podvodník a špatný otec, vzkázal premiérovi senátor Tomáš Golář. Do jaké míry lze s těmito výroky souhlasit?

V aféře jsme se dozvěděli, jakou nemocí syn premiéra trpí, jak vypadá, kde cestuje a s kým se přátelí. Andrej Babiš prokázal v emocionálně vypjaté situaci mimořádnou odolnost proti tlakům. Konkrétní osobní vzkazy od politiků komentovat nebudu. Věřím jen, že všichni samozvaní rodinní psychologové a moralizující výchovní poradci, kteří se v aféře vyjadřovali, jako rodiče obstáli. To bychom se ovšem dozvěděli jen tehdy, pokud by novináři se skrytou kamerou vyhledali a vyzpovídali jejich potomky, rozvedené manželky a přátele či přítelkyně.

Anketa

Důvěřujete Emmanuelu Macronovi?

Důvěřuji

2%

Nedůvěřuji

98% hlasovalo: 6316 lidí

Babiš se chlubí, že jeho vláda funguje, v zahraničí nás výborně reprezentuje, země prosperuje. Když odhlédneme od všech afér, je to pravda?

Z pohledu technokracie moci je pravda, že vláda funguje a premiér je v zahraniční politice aktivní. Otázka je, co činnost vlády a premiéra přinese občanům ČR. Zda přinese více demokracie, svobody a prosperity pro všechny, nebo zda přinese opak. Současná prosperita země je etapa ekonomického cyklu a důsledek opatření pokrizové vlády, Sobotkova ani Babišova vláda na ní zásluhy nemají.

Opět se rozběhla diskuze o nezávislosti médií. Prospěla demokracii reportáž Slonkové s Kubíkem? Je namístě je pochválit, nebo spíše kritizovat?

Nemyslím si, že reportáž jakkoliv ovlivnila demokracii u nás. Jen dodala potravu pro zjitření emocí těm, kteří odmítají respektovat výsledek demokratických voleb. Co ale posunula, jsou hranice lidské humanity a profesionální novinářské etiky.

Jaroslav Plesl řekl, že bylo od Seznamu nezodpovědné, že se rýpal v soukromí Andreje Babiše, zejména jeho údajně psychicky nemocného syna. Šlo o narušení soukromí a překročení pomyslné čáry, za kterou se nechodí? Je to trefná poznámka, nebo jen Plesl hájí zájmy s ním spřízněného Babiše?

Pokud se nemýlím, tak je premiérův syn trestně stíhán ve stejné kauze jako Andrej Babiš. S oprávněným zájmem médií tedy musel počítat. Fakta o místech pobytu a nemoci syna se ale dala zveřejnit jinou formou, než je voyeurská reportáž natočená skrytou kamerou. A pokud jde o fotky na Facebooku, ty přece zveřejňoval sám premiér.

Fotogalerie: - Demisi, Babiši!

Která média v Babišově listopadové krizi obstála a která ne?

K tomu se nemohu vyjádřit, nesleduji všechna média, zajímají mě fakta, ne emocionální a přiživované kampaně. Babiš v jednom týdnu vystoupil v médiích v mnoha obsáhlých rozhovorech, mimo jiné na Nově, na Barrandově, v Blesku, na Primě, v ČT. Prokázal tím svou komunikační zdatnost, nebo se spíše snažil využít média, která jsou, jak někteří tvrdí, k němu přátelská?

Andrej Babiš tak prokázal komunikační i lobbistickou zdatnost, protože si zvládl se všemi médii vystoupení domluvit. Jak zvládli rozhovory s premiérem redaktori uvedených médiích, nevím, detailně jsem je nesledovala.

Andrej Babiš dříve tvrdil, že není politik. Stal se jím už?

Politikem je od chvíle, kdy oznámil založení svého hnutí.

Když se teď věci uklidnily a objevil se dokument, který potvrzuje, že Andrej Babiš mladší se v roce 2015 pral s policií a tvrdil, že je George Clooney a Barack Obama, zdá se vysvětlení Andreje Babiše věrohodné?

Je evidentní, že Andrej Babiš má nemocného syna. Věrohodnost do této souvislosti zasazovaných vysvětlení nejsem schopná posoudit.

Anketa

Obáváte se vypuknutí 3. světové války?

Obávám se

81%

Neobávám se

19% hlasovalo: 5987 lidí

Jak moc po uši je Andrej Babiš v kauze Čapí hnízdo a jak se vypořádat s argumentem, že jeho voličům stejně nevadí, když 50 milionů ukradl, protože podle nich „kradou všichni“ a on méně než ostatní?

To, že kauza Čapí hnízdo voličům Andreje Babiše nevadí, je fakt, prověřený volebním výsledkem a tím, že našel partnery pro sestavení a udržení vlády. Posouzení role premiéra v kauze je věcí policie, ne mojích.

Bylo by dobré, aby příští rok vláda padla, nebo nyní Česká republika potřebuje trochu klidu a stability bez ohledu na to, co si o vládě myslíme?

Dobré by bylo, kdybychom vedle kauzy Čapí hnízdo od opozice slyšeli věcnou oponenturu Babišova vládnutí spolu s konkrétními návrhy opozičních opatření. Kdybychom slyšeli faktický názorový střet nad eurem, důchody, minimální mzdou nebo rostoucí byrokracií včetně jasné argumentace. V demokracii se politika odehrává v parlamentu, ne na demonstracích, kam se někteří poslanci chodí koupat do momentální zjitřené emocionální přízně davů. Pád vlády je nereálný stejně tak jako odstoupení premiéra; a opozice to dobře ví. Tak ať se s tím smíří a poráží vládu denně věcnými argumenty, ne nadávkami na sociálních sítích a na náměstích.

Pokud jde o výročí, na akademické půdě vystoupil například i komunistický generál Alojz Lorenc. Na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy se potkal v rámci jednoho diskuzního panelu s veřejnoprávním reportérem Markem Wollnerem. Ten byl přítomností Lorence šokován a ptal se, kde je policie, která by Lorence „sebrala“. Lorenc byl totiž v ČR odsouzen na 4 roky, před rozsudkem ovšem utekl na Slovensko, kde dostal podmínku. Má Wollner pravdu? Je diskuze s každým prospěšná, nebo některé osoby do veřejného prostoru prostě nepatří?

Pokud jsou účastníkům diskuse pravdivě sděleny relevantní informace o všech zúčastněných včetně jejich role a jejich názorů v klíčových dějinných událostech, nevidím v diskusi na akademické půdě problém. Pokud jsou fakta zamlčena, pak to problém je, ale ne hostů, je to problém pořadatele.

Fotogalerie: - Zeman v Izraeli

Jak během této krize obstál prezident Miloš Zeman, který dal Andreji Babišovi bílým šek a řekl, že ho klidně znovu jmenuje premiérem, kdyby vláda padla. Prospělo by České republice, kdyby Miloš Zeman odešel?

Prezident Miloš Zeman nedělá nic jiného než to, co vždy sliboval – respektuje vítěze voleb. Odchod Miloše Zemana by naší zemi v tuto chvíli neprospěl. Nevím, zda si ti, kteří po jeho odchodu volají, uvědomují, že by po abdikaci jeho pravomoci podle Ústavy vykonával předseda vlády a předseda Poslanecké sněmovny, oba z hnutí ANO.

Jste politik? Zveřejněte bez redakčních úprav vše, co chcete. Zaregistrujte se ZDE.

Jste čtenář a chcete komunikovat se svými zastupiteli? Zaregistrujte se ZDE.

URL| <http://www.politicke-listy.cz/?goto=182269-bylo-to-naivni--babis-s-tim-prece-vyhral-volby.-jana-bobosikova-o-snaze-vymenit-premiera-a-o-tech--co-pohrdaji-demokracii.html>

Bylo to naivní, Babiš s tím přece vyhrál volby. Jana Bobošíková o snaze vyměnit premiéra a o těch, co pohrdají demokracií

30.11.2018 parlamentnilisty.cz str. 00

Hans Štembera

ROZHOVOR „Jakkoliv byl legitimní, byl politicky naivní. Protagonisté patrně zapomněli, že Andrej Babiš se zátěží obvinění v kauze Čapí hnízdo vyhrál volby a že se od té doby v kauze nic nezměnilo,“ hodnotí nedávno proběhlé hlasování o vyslovení nedůvěry vládě bývalá europoslankyně a někdejší prezidentská kandidátka Jana Bobošíková. Celá kauza se synem Andreje Babiše prý v konečném důsledku pomohla jen hnutí ANO a komunistům. Prezident Zeman prý svou preferencí Andreje Babiše při novém hypotetickém sestavování vlády pouze plní dřívější slib a nemá tak smysl na něj kvůli tomu útočit. „Odchod Miloše Zemana by naší zemi v tuto chvíli neprospěl,“ říká Jana Bobošíková.

Je dobojováno. Hlasování o vyslovení nedůvěry vládě se nepovedlo, pro bylo 92 poslanců, proti 90, opozici tedy chybělo 9 hlasů. Co si o celé páteční anabázi myslíte?

Výsledek hlasování byl předem jasný. Páteční diskuse posloužila jen k zopakování známých názorů. Říkáte, že se nepovedlo hlasování. Podle mě se spíš nepovedl samotný pokus o vyslovení nedůvěry. Jakkoliv byl legitimní, byl politicky naivní. Protagonisté patrně zapomněli, že Andrej Babiš se zátěží obvinění v kauze Čapí hnízdo vyhrál volby a že se od té doby v kauze nic nezměnilo.

Kdo uspěl, kdo neuspěl? Kdo se tím celým zesměšnil? Co Tomio Okamura, který se nejprve postavil po bok předsedů stran bývalého Demokratického bloku a Pirátů, aby poté svá vyjádření omezil na to, že chce ve vládě nahradit ČSSD?

Uspěl Andrej Babiš a komunisté. Postoj ostatních – vyhlásit hlasování o nedůvěře – byl naivní až sebezníčující, ať už lavírovali jakkoliv. Andreje Babiše tím politicky neoslabili, právě naopak.

Co si s odstupem myslíte o atmosféře, kterou zejména protesty 17. listopadu, jmenovitě například vyhazování věnců do koše, vyvolaly? Jak to vidět v kontextu protestů posledního půlroku? Nejprve 21. srpna lidé křičeli na premiéra Babiše u rozhlasu, potom se 28. října demonstrovalo proti Zemanovi před Pražským hradem.

Demonstraci považují za legitimní, pokřik na pietním aktu za nevkusný a vyhazování věnců prezidenta a premiéra do koše považují za pohrdání demokracií. Prezident republiky i předseda vlády kladou věnce ne sami za sebe, ale za občany, kteří jim dali hlasy v demokratických volbách.

Lze to chápat tak, že česká společnost je do značné míry opravdu aktivně naštvaná, nebo jde o akci pražské bubliny?

Myslím si, že naštvání společnosti od Aše po Ostravu je nesrovnatelně menší, než by se zdálo z demonstrace na Václavském náměstí a než by si přáli odpůrci Andreje Babiše, které porazil ve volbách.

Co nám řekla proběhlá aféra o Andreji Babišovi? „Ty bezectný a bezcitný dobytku,“ napsal Babišovi skrze Twitter poslanec Miroslav Kalousek v rámci kauzy nemocného Babišova syna. „Jste agent StB, podvodník a špatný otec, vzkázal premiérovi senátor Tomáš Golář. Do jaké míry lze s těmito výroky souhlasit?

V aféře jsme se dozvěděli, jakou nemocí syn premiéra trpí, jak vypadá, kde cestuje a s kým se přátelí. Andrej Babiš prokázal v emocionálně vypjaté situaci mimořádnou odolnost proti tlakům. Konkrétní osobní vzkazy od politiků komentovat nebudu. Věřím jen, že všichni samozvaní rodinní psychologové a moralizující výchovní

poradci, kteří se v aféře vyjadřovali, jako rodiče obstáli. To bychom se ovšem dozvěděli jen tehdy, pokud by novináři se skrytou kamerou vyhledali a vyzpovídali jejich potomky, rozvedené manželky a přátele či přítelkyně. Babiš se chlubí, že jeho vláda funguje, v zahraničí nás výborně reprezentuje, země prosperuje. Když odhlédneme od všech afér, je to pravda?

Z pohledu technokracie moci je pravda, že vláda funguje a premiér je v zahraniční politice aktivní. Otázka je, co činnost vlády a premiéra přinese občanům ČR. Zda přinese více demokracie, svobody a prosperity pro všechny, nebo zda přinese opak. Současná prosperita země je etapa ekonomického cyklu a důsledek opatření pokrizové vlády, Sobotkova ani Babišova vláda na ní zásluhy nemají.

Opět se rozběhla diskuze o nezávislosti médií. Prospěla demokracii reportáž Slonkové s Kubíkem? Je namíste je pochválit, nebo spíše kritizovat?

Nemyslím si, že reportáž jakkoliv ovlivnila demokracii u nás. Jen dodala potravu pro zjitření emocí těm, kteří odmítají respektovat výsledek demokratických voleb. Co ale posunula, jsou hranice lidské humanity a profesionální novinářské etiky.

Jaroslav Plesl řekl, že bylo od Seznamu nezodpovědné, že se rýpal v soukromí Andreje Babiše, zejména jeho údajně psychicky nemocného syna. Šlo o narušení soukromí a překročení pomyslné čáry, za kterou se nechodí? Je to trefná poznámka, nebo jen Plesl hájí zájmy s ním spřízněného Babiše?

Pokud se nemýlím, tak je premiérův syn trestně stíhán ve stejné kauze jako Andrej Babiš. S oprávněným zájmem médií tedy musel počítat. Fakta o místech pobytu a nemoci syna se ale dala zveřejnit jinou formou, než je voyeurská reportáž natočená skrytou kamerou. A pokud jde o fotky na Facebooku, ty přece zveřejňoval sám premiér.

Která média v Babišově listopadové krizi obstála a která ne?

K tomu se nemohu vyjádřit, nesleduji všechna média, zajímají mě fakta, ne emocionální a přiživované kampaně. Babiš v jednom týdnu vystoupil v médiích v mnoha obsáhlých rozhovorech, mimo jiné na Nově, na Barrandově, v Blesku, na Primě, v ČT. Prokázal tím svou komunikační zdatnost, nebo se spíše snažil využít média, která jsou, jak někteří tvrdí, k němu přátelská?

Andrej Babiš tak prokázal komunikační i lobbistickou zdatnost, protože si zvládl se všemi médii vystoupení domluvit. Jak zvládli rozhovory s premiérem redaktori uvedených médiích, nevím, detailně jsem je nesledovala.

Andrej Babiš dříve tvrdil, že není politik. Stal se jím už?

Politikem je od chvíle, kdy oznámil založení svého hnutí.

Když se teď věci uklidnily a objevil se dokument, který potvrzuje, že Andrej Babiš mladší se v roce 2015 pral s policií a tvrdil, že je George Clooney a Barack Obama, zdá se vysvětlení Andreje Babiše věrohodné?

Je evidentní, že Andrej Babiš má nemocného syna. Věrohodnost do této souvislosti zasazovaných vysvětlení nejsem schopná posoudit.

Jak moc po uši je Andrej Babiš v kauze Čapí hnízdo a jak se vypořádat s argumentem, že jeho voličům stejně nevádí, kdyby 50 milionů ukradl, protože podle nich „kradou všichni“ a on méně než ostatní?

To, že kauza Čapí hnízdo voličům Andreje Babiše nevádí, je fakt, prověřený volebním výsledkem a tím, že našel partnery pro sestavení a udržení vlády. Posouzení role premiéra v kauze je věcí policie, ne mojí.

Bylo by dobré, aby příští rok vláda padla, nebo nyní Česká republika potřebuje trochu klidu a stability bez ohledu na to, co si o vládě myslíme?

Dobré by bylo, kdybychom vedle kauzy Čapí hnízdo od opozice slyšeli věcnou oponenturu Babišova vládnutí spolu s konkrétními návrhy opozičních opatření. Kdybychom slyšeli faktický názorový střet nad eurem, důchody, minimální mzdou nebo rostoucí byrokracií včetně jasné argumentace. V demokracii se politika odehrává v parlamentu, ne na demonstracích, kam se někteří poslanci chodí koupat do momentální zjitřené emocionální přízně davů. Pád vlády je nereálný stejně tak jako odstoupení premiéra; a opozice to dobře ví. Tak ať se s tím smíří a poráží vládu denně věcnými argumenty, ne nadávkami na sociálních sítích a na náměstích.

Pokud jde o výročí, na akademické půdě vystoupil například i komunistický generál Alojz Lorenc. Na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy se potkal v rámci jednoho diskuzního panelu s veřejnoprávním reportérem Markem Wollnerem. Ten byl přítomností Lorence šokován a ptal se, kde je policie, která by Lorence „sebrala“. Lorenc byl totiž v ČR odsouzen na 4 roky, před rozsudkem ovšem utekl na Slovensko, kde dostal podmínku. Má Wollner pravdu? Je diskuze s každým prospěšná, nebo některé osoby do veřejného prostoru prostě nepatří?

Pokud jsou účastníkům diskuse pravdivě sděleny relevantní informace o všech zúčastněných včetně jejich role a jejich názorů v klíčových dějinných událostech, nevidím v diskusi na akademické půdě problém. Pokud jsou fakta zamlčena, pak to problém je, ale ne hostů, je to problém pořadatele.

Jak během této krize obstál prezident Miloš Zeman, který dal Andreji Babišovi bílko šek a řekl, že ho klidně znovu jmenuje premiérem, kdyby vláda padla. Prospělo by České republice, kdyby Miloš Zeman odešel?

Prezident Miloš Zeman nedělá nic jiného než to, co vždy sliboval – respektuje vítěze voleb. Odchod Miloše Zemana by naší zemi v tuto chvíli neprospěl. Nevím, zda si ti, kteří po jeho odchodu volají, uvědomují, že by po

abdikaci jeho pravomoci podle Ústavy vykonával předseda vlády a předseda Poslanecké sněmovny, oba z hnutí ANO.

Jste politik? Zveřejněte bez redakčních úprav vše, co chcete. Zaregistrujte se ZDE.

Jste čtenář a chcete komunikovat se svými zastupiteli? Zaregistrujte se ZDE.

Foto: Hans Štembera Popisek: Jana Bobošíková.

URL| <https://www.parlamentnilisty.cz/arena/rozhovory/Bylo-to-naivni-Babis-s-tim-prece-vyhral-volby-Jana-Bobosikova-o-snaze-vymenit-premiera-a-o-tech-co-pohrdaji-demokracii-561569>

Bylo to naivní, Babiš s tím přece vyhrál volby. Jana Bobošíková o snaze vyměnit premiéra a o těch, co pohrdají demokracií

30.11.2018 [parlamentnilisty.cz](https://www.parlamentnilisty.cz) str. 00

Marek Korejs

ROZHOVOR „Jakkoliv byl legitimní, byl politicky naivní. Protagonisté patrně zapomněli, že Andrej Babiš se zátěží obvinění v kauze Čapí hnízdo vyhrál volby a že se od té doby v kauze nic nezměnilo,“ hodnotí nedávno proběhlé hlasování o vyslovení nedůvěry vládě bývalá europoslankyně a někdejší prezidentská kandidátka Jana Bobošíková. Celá kauza se synem Andreje Babiše prý v konečném důsledku pomohla jen hnutí ANO a komunistům. Prezident Zeman prý svou preferencí Andreje Babiše při novém hypotetickém sestavování vlády pouze plní dřívější slib a nemá tak smysl na něj kvůli tomu útočit. „Odchod Miloše Zemana by naší zemi v tuto chvíli neprospěl,“ říká Jana Bobošíková.

Je dobojováno. Hlasování o vyslovení nedůvěry vládě se nepovedlo, pro bylo 92 poslanců, proti 90, opozici tedy chybělo 9 hlasů. Co si o celé páteční anabázi myslíte? Výsledek hlasování byl předem jasný. Páteční diskuse posloužila jen k zopakování známých názorů. Říkáte, že se nepovedlo hlasování. Podle mě se spíš nepovedl samotný pokus o vyslovení nedůvěry. Jakkoliv byl legitimní, byl politicky naivní. Protagonisté patrně zapomněli, že Andrej Babiš se zátěží obvinění v kauze Čapí hnízdo vyhrál volby a že se od té doby v kauze nic nezměnilo. Kdo uspěl, kdo neuspěl? Kdo se tím celým zesměšnil? Co Tomio Okamura, který se nejprve postavil po bok předsedů stran bývalého Demokratického bloku a Pirátů, aby poté svá vyjádření omezil na to, že chce ve vládě nahradit ČSSD? Uspěl Andrej Babiš a komunisté. Postoj ostatních – vyhlásit hlasování o nedůvěře – byl naivní až sebezníčující, ať už lavírovali jakkoliv. Andreje Babiše tím politicky neoslabili, právě naopak. Co si s odstupem myslíte o atmosféře, kterou zejména protesty 17. listopadu, jmenovitě například vyhazování věnců do koše, vyvolaly? Jak to vidět v kontextu protestů posledního půlroku? Nejprve 21. srpna lidé křičeli na premiéra Babiše u rozhlasu, potom se 28. října demonstrovalo proti Zemanovi před Pražským hradem. Demonstraci považují za legitimní, pokřik na pietním aktu za nevkusný a vyhazování věnců prezidenta a premiéra do koše považují za pohrdání demokracií. Prezident republiky i předseda vlády kladou věnce ne sami za sebe, ale za občany, kteří jim dali hlasy v demokratických volbách. Lze to chápat tak, že česká společnost je do značné míry opravdu aktivně naštvaná, nebo jde o akci pražské bubliny? Myslím si, že naštvání společnosti od Aše po Ostravu je nesrovnatelně menší, než by se zdálo z demonstrace na Václavském náměstí a než by si přáli odpůrci Andreje Babiše, které porazil ve volbách. Co nám řekla proběhlá aféra o Andreji Babišovi? „Ty bezectný a bezcitný dobytku,“ napsal Babišovi skrze Twitter poslanec Miroslav Kalousek v rámci kauzy nemocného Babišova syna. „Jste agent StB, podvodník a špatný otec, vzkázal premiérovi senátor Tomáš Golář. Do jaké míry lze s těmito výroky souhlasit? V aféře jsme se dozvěděli, jakou nemocí syn premiéra trpí, jak vypadá, kde cestuje a s kým se přátelí. Andrej Babiš prokázal v emocionálně vypjaté situaci mimořádnou odolnost proti tlakům. Konkrétní osobní vzkazy od politiků komentovat nebudu. Věřím jen, že všichni samozvaní rodinní psychologové a moralizující výchovní poradci, kteří se v aféře vyjadřovali, jako rodiče obstáli. To bychom se ovšem dozvěděli jen tehdy, pokud by novináři se skrytou kamerou vyhledali a vyzpovídali jejich potomky, rozvedené manželky a přátele či přítelkyně. Babiš se chlubí, že jeho vláda funguje, v zahraničí nás výborně reprezentuje, země prosperuje. Když odhlédneme od všech afér, je to pravda? Z pohledu technokracie moci je pravda, že vláda funguje a premiér je v zahraniční politice aktivní. Otázka je, co činnost vlády a premiéra přinese občanům ČR. Zda přinese více demokracie, svobody a prosperity pro všechny, nebo zda přinese opak. Současná prosperita země je etapa ekonomického cyklu a důsledek opatření pokrizové vlády, Sobotkova ani Babišova vláda na ní zásluhy nemají. Opět se rozběhla diskuze o nezávislosti médií. Prospěla

demokracii reportáž Slonkové s Kubíkem? Je namístě je pochválit, nebo spíše kritizovat? Nemyslím si, že reportáž jakkoliv ovlivnila demokracii u nás. Jen dodala potravu pro zjitření emocí těm, kteří odmítají respektovat výsledek demokratických voleb. Co ale posunula, jsou hranice lidské humanity a profesionální novinářské etiky. Jaroslav Plesl řekl, že bylo od Seznamu nezodpovědné, že se rýpal v soukromí Andreje Babiše, zejména jeho údajně psychicky nemocného syna. Šlo o narušení soukromí a překročení pomyslné čáry, za kterou se nechodí? Je to trefná poznámka, nebo jen Plesl hájí zájmy s ním spřízněného Babiše? Pokud se nemýlím, tak je premiérův syn trestně stíhán ve stejné kauze jako Andrej Babiš. S oprávněným zájmem médií tedy musel počítat. Fakta o místech pobytu a nemoci syna se ale dala zveřejnit jinou formou, než je voyeurská reportáž natočená skrytou kamerou. A pokud jde o fotky na Facebooku, ty přece zveřejňoval sám premiér. Která média v Babišově listopadové krizi obstála a která ne? K tomu se nemohu vyjádřit, nesleduji všechna média, zajímají mě fakta, ne emocionální a přizívaná kampaně. Babiš v jednom týdnu vystoupil v médiích v mnoha obsáhlých rozhovorech, mimo jiné na Nově, na Barrandově, v Blesku, na Primě, v ČT. Prokázal tím svou komunikační zdatnost, nebo se spíše snažil využít média, která jsou, jak někteří tvrdí, k němu přátelská? Andrej Babiš tak prokázal komunikační i lobbistickou zdatnost, protože si zvládl se všemi médii vystoupení domluvit. Jak zvládli rozhovory s premiérem redaktori uvedených médiích, nevím, detailně jsem je nesledovala. Andrej Babiš dříve tvrdil, že není politik. Stal se jím už? Politikem je od chvíle, kdy oznámil založení svého hnutí. Když se teď věci uklidnily a objevil se dokument, který potvrzuje, že Andrej Babiš mladší se v roce 2015 pral s policií a tvrdil, že je George Clooney a Barack Obama, zdá se vysvětlení Andreje Babiše věrohodné? Je evidentní, že Andrej Babiš má nemocného syna. Věrohodnost do této souvislosti zasazovaných vysvětlení nejsem schopná posoudit. Jak moc po uši je Andrej Babiš v kauze Čapí hnízdo a jak se vypořádat s argumentem, že jeho voličům stejně nevádí, kdyby 50 milionů ukradl, protože podle nich „kradou všichni“ a on méně než ostatní? To, že kauza Čapí hnízdo voličům Andreje Babiše nevádí, je fakt, prověřený volebním výsledkem a tím, že našel partnery pro sestavení a udržení vlády. Posouzení role premiéra v kauze je věcí policie, ne mojím. Bylo by dobré, aby příští rok vláda padla, nebo nyní Česká republika potřebuje trochu klidu a stability bez ohledu na to, co si o vládě myslíme? Dobré by bylo, kdybychom vedle kauzy Čapí hnízdo od opozice slyšeli věcnou oponenturu Babišova vládnutí spolu s konkrétními návrhy opozičních opatření. Kdybychom slyšeli faktický názorový střet nad eurem, důchody, minimální mzdou nebo rostoucí byrokracií včetně jasné argumentace. V demokracii se politika odehrává v parlamentu, ne na demonstracích, kam se někteří poslanci chodí koupat do momentální zjitřené emocionální přízně davů. Pád vlády je nereálný stejně tak jako odstoupení premiéra; a opozice to dobře ví. Tak ať se s tím smíří a poráží vládu denně věcnými argumenty, ne nadávkami na sociálních sítích a na náměstích. Pokud jde o výročí, na akademické půdě vystoupil například i komunistický generál Alojz Lorenc. Na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy se potkal v rámci jednoho diskuzního panelu s veřejnoprávním reportérem Markem Wollnerem. Ten byl přítomností Lorence šokován a ptal se, kde je policie, která by Lorence „sebrala“. Lorenc byl totiž v ČR odsouzen na 4 roky, před rozsudkem ovšem utekl na Slovensko, kde dostal podmínku. Má Wollner pravdu? Je diskuze s každým prospěšná, nebo některé osoby do veřejného prostoru prostě nepatří? Pokud jsou účastníkům diskuse pravdivě sděleny relevantní informace o všech zúčastněných včetně jejich role a jejich názorů v klíčových dějinných událostech, nevidím v diskusi na akademické půdě problém. Pokud jsou fakta zamlčena, pak to problém je, ale ne hostů, je to problém pořadatele. Jak během této krize obstál prezident Miloš Zeman, který dal Andreji Babišovi bianco šek a řekl, že ho klidně znovu jmenuje premiérem, kdyby vláda padla. Prospělo by České republice, kdyby Miloš Zeman odešel? Prezident Miloš Zeman nedělá nic jiného než to, co vždy sliboval – respektuje vítěze voleb. Odchod Miloše Zemana by naší zemi v tuto chvíli neprospěl. Nevím, zda si ti, kteří po jeho odchodu volají, uvědomují, že by po abdikaci jeho pravomoci podle Ústavy vykonával předseda vlády a předseda Poslanecké sněmovny, oba z hnutí ANO.

URL| http://www.parlamentnilisty.cz/arena/rozhovory/Bylo-to-naivni-Babis-s-tim-prece-vyhral-volby-Jana-Bobosikova-o-snaze-vymenit-premiera-a-o-tech-co-pohrdaji-demokracii-561569?utm_source=nm&utm_medium=xml

Petr Hampl si to vyřídil s nebolševiky: Zemana nám ve světě mohou závidět. Kalouskova sprostota. Kdo ovládá velká média, může manipulovat tupým davem

30.11.2018 [parlamentnilisty.cz](http://www.parlamentnilisty.cz) str. 00

Marek Korejs

ROZHOVOR Sociolog Petr Hampl se vyjádřil k aktuálním politickým tématům. Proběhlé hlasování o nedůvěře vládě považuje za ztrátu času, během které pod rouškou tmy proběhnou skutečné průšvihy. "Třeba rozhodnutí vlády darovat půl miliardy korun korporaci BMW. Ta korporace za to postaví fabriku, kde budou na manažerských místech Němci, u strojů Ukrajinci a Bulhaři, k tomu vytáhnou pár technologických expertů z posledních českých firem, čímž je dostanou do problémů," říká Hampl. K Andreji Babišovi prý neexistuje schopná alternativa. A hovořil i o degeneraci veřejnoprávních médií.

Je dobojováno. Hlasování o vyslovení nedůvěry vládě se nepovedlo, pro bylo 92 poslanců, proti 90, opozici tedy chybělo 9 hlasů. Co si o celé páteční anabázi myslíte? Naprostá ztráta času. Ale na druhou stranu, když uvážíme, že téměř všechno, co tato sněmovna schvaluje, směřuje ke ztížení života obyvatel, je vlastně docela dobře, že ztráceli čas takovou zbytečnou šaškárnou. Lepší než kdyby zavedli další euronoesmysl. A mezitím unikají skutečné průšvihy. Třeba rozhodnutí vlády darovat půl miliardy korun korporaci BMW. Ta korporace za to postaví fabriku, kde budou na manažerských místech Němci, u strojů Ukrajinci a Bulhaři, k tomu vytáhnou pár technologických expertů z posledních českých firem, čímž je dostanou do problémů. Místním obyvatelům to přinese zmatky, vyšší kriminalitu a různá životní nepohodlí. Není to skvělý obchod? Když se podobné investiční pobídky přidělovaly před 10 lety, mohl snad někdo věřit, že to pomůže českému hospodářství. Ale dnes už je jasné, že to je čistá rozkrádačka. Takové lithium v menším. Kvůli tomu se žádné demonstrace nedělají, protože téměř každý z těch údajných bojovníků za demokracii je napojen na nějakou nadaci s německými penězi. Vlastně to není ani otázka jednotlivých lidí, ale celého politického systému, který vytahuje nahoru ty nejzkorumpovanější a nejzbabulejší. Kdo uspěl, kdo neuspěl? Kdo se tím celým zesměšnil? Co Tomio Okamura, který se nejprve postavil po bok předsedů stran bývalého Demokratického bloku a Pirátů, aby poté svá vyjádření omezil na to, že chce ve vládě nahradit ČSSD? Jednání pana Okamury v tomto případě nerozumím a nechci ho komentovat. Jinak se ale zdá, že vyhráli všichni. Neziskovkáři si zasloužili svoje peníze. Neobolševický blok, který používá nálepku liberální demokracie, zase vybičoval emoce úzkého kruhu svých skalních stoupenců, a Andrej Babiš ukázal celému národu, že vůči němu neexistuje alternativa. Jen šílenec by mohl chtít, aby se dostalo k moci to, co se předvádělo na pražských náměstích. Všichni politici tedy mohou být spokojeni. Poraženými jsou občané ČR, protože atmosféra neustálých vyhrocených protestů spolehlivě brání tomu, aby se lidé postavili na odpor tam, kde jsou skutečně likvidovány občanské svobody. Třeba při schvalování tzv. Istanbulské dohody, která přináší změnu právního řádu stejnou radikální Gottwaldův puč v roce 1948. Co si s odstupem myslet o atmosféře, kterou zejména protesty 17. listopadu, jmenovitě například vyhazování věnců do koše, vyvolaly? Jak to vidět v kontextu protestů posledního půlroku? Nejprve 21. srpna lidé křičeli na premiéra Babiše u rozhlasu, potom se 28. října demonstrovalo proti Zemanovi před Pražským hradem. Ty akce ukazují, že se podařilo vypěstovat celou společenskou vrstvu s dokonale vymytými mozky. Chcete někoho lynčovat? Jsou k dispozici. Potřebujete dav pro vzývání Stalina, Hitlera nebo Mohameda? Bez problémů. Takoví lidé jsou vhodným materiálem pro jakoukoliv demonstraci, pro práci v korporacích nebo jako aktivisté neziskovek. Proto je tak důležitá kontrola médií. Kdo ovládá velká média, ten může s takovým tupým davem neomezeně manipulovat. A ukazuje se, že Babišova Mafra nedisponuje srovnatelným vlivem jako aliance veřejnoprávních médií, Bakalových médií a Seznamu. Mimochodem, můžete se s jistotou spolehnout, že v tuto chvíli již v nějaké reklamní agentuře připravují další skandál. Otázka pouze zní, zda ho odpálí v lednu nebo až v únoru. Jak se to stalo, že se objevila tak relativně velká skupina lidí, která je tak náchylná k manipulaci? Předpokládám, že většina čtenářů zná mou knihu Prolomení hradbe, kde v desáté kapitole ukazují, že poměry ve sklobetonových centrálních jsou velmi podobné těm na dekadentních královských dvorech. Jenom navoněně paruky byly nahrazeny bílými košilemi nebo neziskovkářskými frázemi. Kdo si chce udržet postavení v takovém prostředí, nemůže si dovolit ani náznak nezávislého myšlení. Ti lidé jsou vybírání a dlouhodobě trénováni k tomu, aby byli absolutně manipulovatelní. Jenže jakmile vznikne taková společenská vrstva, začnou v celé společnosti vznikat skupiny, které mají ambici stát se součástí této nové aristokracie. Napodobují tedy její životní styl, chování a návyky, včetně těch vymytých mozků. Logicky je jich nejvíce mezi mladými lidmi a logicky je jich nejvíce na humanitních vysokých školách. Beztvará neosobní dokonale manipulovatelná masa. Dnes křičí proti Babišovi, zítra budou křičet proti Kalouskovi, pokud to panstvo uzná za potřebné. Elity s tím pochopitelně cíleně pracují a dávají okázale najevo, jak velká odměna čeká ty nejlépe přizpůsobené. Před pár dny třeba proskočila zpráva o tom, že historik Michal Frankl byl za proimigrační propagandu odměněn 52 miliony korun, které může rozdělit mezi sebe a své blízké spolupracovníky. To je více peněz, než kolik si Andrej Babiš přisvojil v kauze Čapí hnízdo! O takovou cenu se soutěží! To už stojí za to vzdát se nezávislého myšlení. Zejména, když je to podpořeno masivní propagandou. Lze to chápat tak, že česká společnost je do značné míry opravdu aktivně naštvaná, nebo jde o akci pražské bubliny? Společnost není ani tak naštvaná jako spíš rezignovaná. Ale nesouvisí to s Andrejem Babišem, nýbrž s desítkami neřešených problémů. Ty neřešené problémy pak vedou k takovým důsledkům jako řádění intelektuálské chátry na pražských náměstích. Jenže co mohou lidé dělat? Několikrát zkusili volit jinak a nevedlo k potřebné změně. A na ozbrojené povstání nemají dost

odvahy ani prostředků. Co nám řekla proběhlá aféra o Andreji Babišovi? „Ty bezectný a bezcitný dobytku,“ napsal Babišovi skrze Twitter poslanec Miroslav Kalousek v rámci kauzy nemocného Babišova syna. „Jste agent StB, podvodník a špatný otec, vzkázal premiérovi senátor Tomáš Golář. Do jaké míry lze s těmito výroky souhlasit? Nevím, co to vypovídá o kvalitě Andreje Babiše jako otce a nevím, jak by se někdo jiný choval na jeho místě. Zcela jistě to ale nemá nic společného s jeho politickým působením. Posun ve vyjadřování některých poslanců a senátorů je ale děsivý. To budou příště svolávat demonstrace kvůli tomu, jestli je pan Babiš dost citlivý manžel? Nebo jestli je dost dobrý v posteli? Sprostota pánů Kalouska a dalších neuvěřitelná. A jak už jsem řekl, je to možné jen díky tomu, že cílí na lidi s dokonale vymytými mozky, Babiš se chlubí, že jeho vláda funguje, že v zahraničí nás výborně reprezentuje, že země prosperuje. Když odhlédneme od všech afér, je to pravda? Babišova vláda si počíná o něco méně špatně než Sobotkova vláda a podle všeho lépe, než by si počítala vláda ODS, TOP a Pirátů. A odmítla migrační pakty. To je její nesmírná zásluha. To je ale také všechno. V naprosté většině záležitostí pokračuje Babišova vláda v Sobotkově linii. Voliči Sobotku smetli a dostali pokračování téhož pod nálepkou Babiš. Premiér si dokonce nechal stejné multikulturní aktivisty, které do vládních úřadů přivedl ještě Dienstbier, a dal jim volnou ruku k prosazování svých zběsilých nápadů. Neprovedl dokonce ani nutné změny v radě České televize! Totéž platí o školství, obraně, průmyslové politice a zahraničí. Všechno probíhá přesně podle Sobotkova receptu. A období prosperity se chýlí ke konci. Konec konců, kdyby premiér dělal dobře svou práci, už by dávno zestátnil Českou televizi, udělal pořádek na ministerstvu školství a postavil mimo zákon multikulturní neziskovky. Potom by žádné týdny neklidu a miliony chvilek pro neobolševismus nepřicházely v úvahu. Někdo ale může namítnout, že k takovým krokům nemá Andrej Babiš dostatečnou moc. Kdo jiný by toho měl být schopen než premiér, jehož strana tak jednoznačně zvítězila ve volbách a který má na hradě spřáteleného prezidenta? Opět se rozběhla diskuze o nezávislosti médií. Prospěla demokracii reportáž Slonkové a Kubíka? Je namístě je pochválit, nebo spíše kritizovat? Je na místě je ignorovat. To bude mít parlament speciální zasedání pokaždé, když nějaká vyhozená novinářka natočí hysterickou reportáž o svém bývalém zaměstnavateli? Jaroslav Plesl řekl, že bylo od Seznamu nezodpovědné, že se rýpal v soukromí Andreje Babiše, zejména jeho údajně psychicky nemocného syna. Šlo o narušení soukromí a překročení pomyslné čáry, za kterou se nechodí? Je to trefná poznámka, nebo jen Plesl hájí zájmy s ním spřízněného Babiše? Nejde jen o poslední události. Majitel Seznamu pan Lukačovič už přibližně rok cíleně usiluje o změnu politických poměrů v zemi. Je tedy naprosto legitimní, aby byl posuzován stejně přísně jako jakýkoliv poslanec, ministr nebo šéf neziskovky. Je prostě politickým hráčem. A je správné, aby se těšil stejně malé míře ochrany soukromí. Až někdo začne rýpat do rodinných poměrů pana Lukačoviče nebo do toho, s kým obchoduje, bude to naprosto legitimní. Zejména s ohledem na to, že pan Lukačovič dramaticky posunul hranici, kam až je možné zajít. Tak jsem rozuměl vyjádření Jaroslava Plesla a souhlasím s ním. Která média v Babišově listopadové krizi obstála a která ne? Nestalo se nic nového. Veřejnoprávní média už degenerovala v centra pokleslé propagandy. Totéž platí o Bakalových a Lukačovičových médiích, která s nimi jednají ve shodě, jako by se fakticky jednalo o jeden podnik. MF Dnes si drží solidní profesionální úroveň, což – žel – nelze říci o dalších Babišových médiích. Prima je občas odvážná a zajímavá. Před pěti lety by to nestálo za řeč, ale v dnešním marasmu vyniká. A Barrandov se postupně mění ve skutečně alternativní televizní stanici zjevně inspirovanou americkými Inforwars. To je skvělé, protože takový formát tu chyběl. Babiš v jednom týdnu vystoupil v médiích v mnoha obsáhlých rozhovorech, mimo jiné na Nově, na Barrandově, v Blesku, na Primě, v ČT. Prokázal tím svou komunikační zdatnost, nebo se spíše snažil využít média, která jsou, jak někteří tvrdí, k němu přátelská? Viděl jsem jenom některá z těch vystoupení a zdálo se mi, že pan premiér postupoval velmi profesionálně. Ale na druhou stranu je třeba vidět, že neměl těžkou práci. Neobolševický blok cílil výhradně na nejfanatictější část svých stoupenců, čímž Babišovi poskytli možnost vstoupit do role slušného, pracovitého a neprávem napadaného člověka. Když se teď věci uklidnily a objevil se dokument, který potvrzuje, že Andrej Babiš mladší se v roce 2015 pral s policií a tvrdil, že je George Clooney a Barack Obama, zdá se vysvětlení Andreje Babiše věrohodné? Rozhodně si nemyslím, že by měl premiér Babiš někomu objasňovat psychický stav svých dětí. Celá ta diskuze je pouze dalším potvrzením toho, že si tzv. lepšolidé osvojili ty nejodpornější bulvární praktiky, jakých se štítí i dělníci s nedokončeným základním vzděláním. Všimněte si, že mezi těmi všemi slavnými intelektuály a kazateli morálky se nenašel ani jediný, který by naše odvalu říct, že tohle už je přehnané. Pokaždé nám připadá, že kavárna už nemůže klesnout hlouběji a pokaždé nás překvapí. Bojím se, jaký hnus se na nás vyvalí příště. Jak moc po uši je Andrej Babiš v kauze Čapí hnízdo a jak se vypořádá s argumentem, že jeho voličům stejně nevádí, kdyby 50 milionů ukradl, protože podle nich „kradou všichni“, a on méně než ostatní? Voliči učinili Andreje Babiše jednoznačným vítězem. Učinili tak s plným vědomím, že v kauze Čapí hnízdo došlo k dotačnímu podvodu. Žádná nová skutečnost se od té doby neobjevila a už se neobjeví. Není o čem diskutovat. Bylo by dobré, aby příští rok vláda padla, nebo nyní Česká republika potřebuje trochu klidu a stability bez ohledu na to, co si o vládě myslíme? To jsou dvě různé otázky. Stabilita za trvalého zhoršování poměrů není nijak prospěšná. A to je přesně naše současná situace. Politické neziskovky získávají stále více peněz a politické moci. Školy se plynule posouvají od výuky k ideologickému vymývání mozků.

Islámská komunita roste a roste také její agresivita. Bezpečnostní rizika narůstají. Státní dluh se zvyšuje. Přibývá bezdomovců a lidí v exekucích. Čeští podnikatelé jsou drceni a korporace odvádí stovky miliard do zahraničí. Blíží se další ekonomická krize a české hospodářství je připraveno ještě mnohem hůře než na prahu té minulé. Evropská unie si přivlastňuje další pravomoci a česká vláda je tak servilní, že dokonce podpořila direktivu proti automobilovému průmyslu, na kterém jsme závislí. Přibývá státních úředníků, jejich svévole roste a státní aparát jsou nadále ovládnuty genderovými a multikulturními aktivisty. Zdražují se energie a vláda připravuje zvýšení daní. To není stabilita, která by byla prospěšná. Jenže zatím vůči Babišově vládě neexistuje alternativa. Nebo snad chcete svěřit správu země těm, kdo v posledních dnech povykovali v pražských ulicích? Pokud jde o výročí, na akademické půdě vystoupil například i komunistický generál Alojz Lorenc. Na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy se potkal v rámci jednoho diskuzního panelu s veřejnoprávním reportérem Markem Wollnerem. Ten byl přítomností Lorence šokován a ptal se, kde je policie, která by Lorence „sebrala“. Lorenc byl totiž v ČR odsouzen na 4 roky, před rozsudkem ovšem utekl na Slovensko, kde dostal podmínku. Má Marek Wollner pravdu? Je diskuze s každým prospěšná, nebo některé osoby do veřejného prostoru prostě nepatří? Z toho mála, co o generálu Lorencovi vím, se zdá, že to byl zločinec, ale osobnost. Je rozhodně dobré rozumět, jak se takoví lidé dívají na svět. Pro studenty sociálních věd by to měla být povinnost. Že pan Wollner, který je jenom takový ubohý opakovač frází, nemá ze srovnání s generálem Lorencem dobrý pocit, to chápu. Ale není správné vyřadit z diskuze všechny, kdo jsou chytřejší nebo zajímavější než pan redaktor České televize. To by v téhle zemi nemohl diskutovat téměř nikdo. Jak během této krize obstál prezident Miloš Zeman, který dal Andreji Babišovi bíanco šek a řekl, že ho klidně znovu jmenuje premiérem, kdyby vláda padla. Prospělo by České republice, kdyby Miloš Zeman odešel? Miloše Zemana můžeme kvůli ledačemu kritizovat, ale zde se projevil jako skutečný státník. Stabilizoval situaci. Zesměšnil ty, kdo se snažili nahrazovat argumenty jekotem. A vzápětí pronesl velkolepý projev v Izraeli. Takového prezidenta nám může závidět většina světa.

URL| http://www.parlamentnilisty.cz/arena/rozhovory/Petr-Hampl-si-to-vyridil-s-neobolseviky-Zemana-nam-ve-svete-mohou-zavidet-Kalousova-sprostota-Kdo-ovlada-velka-media-muze-manipulovat-tupym-davem-561560?utm_source=nm&utm_medium=xml

Petr Hampl si to vyřídil s neobolševiky: Zemana nám ve světě mohou závidět. Kalouskova sprostota. Kdo ovládá velká média, může manipulovat tupým davem

30.11.2018 politicke-listy.cz str. 00

ROZHOVOR Sociolog Petr Hampl se vyjádřil k aktuálním politickým tématům. Proběhlé hlasování o nedůvěře vládě považuje za ztrátu času, během které pod rouškou tmy proběhnou skutečné průšvihy.

"Třeba rozhodnutí vlády darovat půl miliardy korun korporaci BMW. Ta korporace za to postaví fabriku, kde budou na manažerských místech Němci, u strojů Ukrajinci a Bulhaři, k tomu vytáhnou pár technologických expertů z posledních českých firem, čímž je dostanou do problémů," říká Hampl. K Andreji Babišovi prý neexistuje schopná alternativa. A hovořil i o degeneraci veřejnoprávních médií.

Je dobojováno. Hlasování o vyslovení nedůvěry vládě se nepovedlo, pro bylo 92 poslanců, proti 90, opozici tedy chybělo 9 hlasů. Co si o celé páteční anabázi myslíte?

Naprostá ztráta času. Ale na druhou stranu, když uvážíme, že téměř všechno, co tato sněmovna schvaluje, směřuje ke ztížení života obyvatel, je vlastně docela dobře, že ztráceli čas takovou zbytečnou šaškárnou. Lepší než kdyby zavedli další euronesmýsl.

Anketa

Který prezident České republiky byl prozatím nejlepší?

Havel

8%

Klaus

7%

Zeman

85% hlasovalo: 11811 lidí

A mezitím unikají skutečné průšvihy. Třeba rozhodnutí vlády darovat půl miliardy korun korporaci BMW. Ta korporace za to postaví fabriku, kde budou na manažerských místech Němci, u strojů Ukrajinci a Bulhaři, k tomu vytáhnou pár technologických expertů z posledních českých firem, čímž je dostanou do problémů. Místním obyvatelům to přinese zmatky, vyšší kriminalitu a různá životní nepohodlí. Není to skvělý obchod? Když se podobné investiční pobídky přidělovaly před 10 lety, mohl snad někdo věřit, že to pomůže českému hospodářství. Ale dnes už je jasné, že to je čistá rozkrádačka. Takové lithium v menším.

Kvůli tomu se žádné demonstrace nedělají, protože téměř každý z těch údajných bojovníků za demokracii je napojen na nějakou nadaci s německými penězi. Vlastně to není ani otázka jednotlivých lidí, ale celého politického systému, který vytahuje nahoru ty nejzkorumpovanější a nejzbabělejší.

Kdo uspěl, kdo neuspěl? Kdo se tím celým zesměšnil? Co Tomio Okamura, který se nejprve postavil po bok předsedů stran bývalého Demokratického bloku a Pirátů, aby poté svá vyjádření omezil na to, že chce ve vládě nahradit ČSSD?

Jednání pana Okamury v tomto případě nerozumím a nechci ho komentovat. Jinak se ale zdá, že vyhráli všichni. Neziskovkáři si zasloužili svoje peníze. Neobolševický blok, který používá nálepku liberální demokracie, zase vybičoval emoce úzkého kruhu svých skalních stoupenců, a Andrej Babiš ukázal celému národu, že vůči němu neexistuje alternativa. Jen šílenec by mohl chtít, aby se dostalo k moci to, co se předvádělo na pražských náměstích.

Fotogalerie: - Zeman v Izraeli

Všichni politici tedy mohou být spokojeni. Poraženými jsou občané ČR, protože atmosféra neustálých vyhrocených protestů spolehlivě brání tomu, aby se lidé postavili na odpor tam, kde jsou skutečně likvidovány občanské svobody. Třeba při schvalování tzv. Istanbulske dohody, která přináší změnu právního řádu stejnou radikální Gottwaldův puč v roce 1948.

Co si s odstupem myslet o atmosféře, kterou zejména protesty 17. listopadu, jmenovitě například vyhazování věnců do koše, vyvolaly? Jak to vidět v kontextu protestů posledního půlroku? Nejprve 21. srpna lidé křičeli na premiéra Babiše u rozhlasu, potom se 28. října demonstrovalo proti Zemanovi před Pražským hradem.

Ty akce ukazují, že se podařilo vypěstovat celou společenskou vrstvu s dokonale vymytými mozky. Chcete někoho lynčovat? Jsou k dispozici. Potřebujete dav pro vzývání Stalina, Hitlera nebo Mohameda? Bez problémů. Takoví lidé jsou vhodným materiálem pro jakoukoliv demonstraci, pro práci v korporacích nebo jako aktivisté neziskovek.

Anketa

Důvěřujete Emmanuelu Macronovi?

Důvěřuji

2%

Nedůvěřuji

98% hlasovalo: 6130 lidí

Proto je tak důležitá kontrola médií. Kdo ovládá velká média, ten může s takovým tupým davem neomezeně manipulovat. A ukazuje se, že Babišova Mafra nedisponuje srovnatelným vlivem jako aliance veřejnoprávních médií, Bakalových médií a Seznamu.

Mimořádně, můžete se s jistotou spolehnout, že v tuto chvíli již v nějaké reklamní agentuře připravují další skandál. Otázka pouze zní, zda ho odpálí v lednu nebo až v únoru.

Jak se to stalo, že se objevila tak relativně velká skupina lidí, která je tak náchylná k manipulaci?

Předpokládám, že většina čtenářů zná mou knihu Prolomení hradeb, kde v desáté kapitole ukazují, že poměry ve sklobetonových centrálech jsou velmi podobné těm na dekadentních královských dvorech. Jenom navoněné paruky byly nahrazeny bílými košilemi nebo neziskovkářskými frázemi. Kdo si chce udržet postavení v takovém prostředí, nemůže si dovolit ani náznak nezávislého myšlení. Ti lidé jsou vybírání a dlouhodobě trénováni k tomu, aby byli absolutně manipulovatelní.

Fotogalerie: - Příjezd Viktora Orbána

Jenže jakmile vznikne taková společenská vrstva, začnou v celé společnosti vznikat skupiny, které mají ambici stát se součástí této nové aristokracie. Napodobují tedy její životní styl, chování a návyky, včetně těch vymytých mozků. Logicky je jich nejvíce mezi mladými lidmi a logicky je jich nejvíce na humanitních vysokých školách. Beztvará neosobní dokonale manipulovatelná masa. Dnes křičí proti Babišovi, zítra budou křičet proti Kalouskovi, pokud to panstvo uzná za potřebné.

Elity s tím pochopitelně cíleně pracují a dávají okázale najevo, jak velká odměna čeká ty nejlépe přizpůsobené. Před pár dny třeba proskočila zpráva o tom, že historik Michal Frankl byl za proimigrační propagandu odměněn 52 miliony korun, které může rozdělit mezi sebe a své blízké spolupracovníky. To je více peněz, než kolik si Andrej Babiš přisvojil v kauze Čapí hnízdo! O takovou cenu se soutěží! To už stojí za to vzdát se nezávislého myšlení. Zejména, když je to podpořeno masivní propagandou.

Lze to chápat tak, že česká společnost je do značné míry opravdu aktivně naštvaná, nebo jde o akci pražské bubliny?

Společnost není ani tak naštvaná jako spíš rezignovaná. Ale nesouvisí to s Andrejem Babišem, nýbrž s desítkami neřešených problémů. Ty neřešené problémy pak vedou k takovým důsledkům jako řádění intelektuální chátry na pražských náměstích. Jenže co mohou lidé dělat? Několikrát zkusili volit jinak a nevedlo k potřebné změně. A na ozbrojené povstání nemají dost odvahy ani prostředků.

Anketa

Obáváte se vypuknutí 3. světové války?

Obávám se

81%

Neobávám se

19% hlasovalo: 5894 lidí

Co nám řekla proběhlá aféra o Andreji Babišovi? „Ty bezectný a bezcitný dobytku,“ napsal Babišovi skrze Twitter poslanec Miroslav Kalousek v rámci kauzy nemocného Babišova syna. „Jste agent StB, podvodník a špatný otec,“ vzkázal premiérovi senátor Tomáš Goláš. Do jaké míry lze s těmito výroky souhlasit?

Nevím, co to vypovídá o kvalitě Andreje Babiše jako otce a nevím, jak by se někdo jiný choval na jeho místě. Zcela jistě to ale nemá nic společného s jeho politickým působením.

Posun ve vyjadřování některých poslanců a senátorů je ale děsivý. To budou příště svolávat demonstrace kvůli tomu, jestli je pan Babiš dost citlivý manžel? Nebo jestli je dost dobrý v posteli? Sprostota pánů Kalouska a dalších neuvěřitelná. A jak už jsem řekl, je to možné jen díky tomu, že cílí na lidi s dokonale vymytými mozky, Babiš se chlubí, že jeho vláda funguje, že v zahraničí nás výborně reprezentuje, že země prosperuje. Když odhlédneme od všech afér, je to pravda?

Babišova vláda si počíná o něco méně špatně než Sobotkova vláda a podle všeho lépe, než by si počítala vláda ODS, TOP a Pirátů. A odmítla migrační pakty. To je její nesmírná zásluha.

To je ale také všechno. V naprosté většině záležitostí pokračuje Babišova vláda v Sobotkově linii. Voliči Sobotku smetli a dostali pokračování téhož pod nálepkou Babiš. Premiér si dokonce nechal stejné multikulturní aktivisty, které do vládních úřadů přivedl ještě Dienstbier, a dal jim volnou ruku k prosazování svých zběsilých nápadů. Neprovedl dokonce ani nutné změny v radě České televize! Totéž platí o školství, obraně, průmyslové politice a zahraničí. Všechno probíhá přesně podle Sobotkova receptu. A období prosperity se chýlí ke konci.

Fotogalerie: - Macron u Zemana

Konec konců, kdyby premiér dělal dobře svou práci, už by dávno zestátnil Českou televizi, udělal pořádek na ministerstvu školství a postavil mimo zákon multikulturní neziskovky. Potom by žádné týdny neklidu a miliony chviliek pro nebolševismus nepřicházely v úvahu.

Někdo ale může namítnout, že k takovým krokům nemá Andrej Babiš dostatečnou moc.

Kdo jiný by toho měl být schopen než premiér, jehož strana tak jednoznačně zvítězila ve volbách a který má na hradě spřáteleného prezidenta?

Opět se rozběhla diskuze o nezávislosti médií. Prospěla demokracii reportáž Slonkové a Kubíka? Je namístě je pochválit, nebo spíše kritizovat?

Je na místě je ignorovat. To bude mít parlament speciální zasedání pokaždé, když nějaká vyhozená novinářka natočí hysterickou reportáž o svém bývalém zaměstnavateli?

Jaroslav Plesl řekl, že bylo od Seznamu nezodpovědné, že se rýpal v soukromí Andreje Babiše, zejména jeho údajně psychicky nemocného syna. Šlo o narušení soukromí a překročení pomyslné čáry, za kterou se nechodí? Je to trefná poznámka, nebo jen Plesl hájí zájmy s ním spřízněného Babiše?

Nejde jen o poslední události. Majitel Seznamu pan Lukačovič už přibližně rok cíleně usiluje o změnu politických poměrů v zemi. Je tedy naprosto legitimní, aby byl posuzován stejně přísně jako jakýkoliv poslanec, ministr nebo šéf neziskovky. Je prostě politickým hráčem. A je správné, aby se těšil stejně malé míře ochrany soukromí. Až někdo začne rýpat do rodinných poměrů pana Lukačoviče nebo do toho, s kým obchoduje, bude to naprosto legitimní. Zejména s ohledem na to, že pan Lukačovič dramaticky posunul hranici, kam až je možné zajít.

Anketa

Která strana izraelsko-palestinského konfliktu má větší díl vašich sympatií?

Izraelci

86%

Palestinci

14% hlasovalo: 8574 lidí

Tak jsem rozuměl vyjádření Jaroslava Plesla a souhlasím s ním.

Která média v Babišově listopadové krizi obstála a která ne?

Nestalo se nic nového. Veřejnoprávní média už degenerovala v centra pokleslé propagandy. Totéž platí o Bakalových a Lukačovičových médiích, která s nimi jednají ve shodě, jako by se fakticky jednalo o jeden podnik. MF Dnes si drží solidní profesionální úroveň, což – žel – nelze říci o dalších Babišových médiích.

Prima je občas odvážná a zajímavá. Před pěti lety by to nestálo za řeč, ale v dnešním marasmu vyniká. A Barrandov se postupně mění ve skutečně alternativní televizní stanici zjevně inspirovanou americkými Inforwars. To je skvělé, protože takový formát tu chyběl.

Babiš v jednom týdnu vystoupil v médiích v mnoha obsáhlých rozhovorech, mimo jiné na Nově, na Barrandově, v Blesku, na Primě, v ČT. Prokázal tím svou komunikační zdatnost, nebo se spíše snažil využít média, která jsou, jak někteří tvrdí, k němu přátelská?

Viděl jsem jenom některá z těch vystoupení a zdálo se mi, že pan premiér postupoval velmi profesionálně. Ale na druhou stranu je třeba vidět, že neměl těžkou práci. Neobolševický blok cílil výhradně na nejfanatičtější část svých stoupenců, čímž Babišovi poskytli možnost vstoupit do role slušného, pracovitého a neprávem napadaného člověka.

Fotogalerie: - Zeman v Izraeli

Když se teď věci uklidnily a objevil se dokument, který potvrzuje, že Andrej Babiš mladší se v roce 2015 pral s policií a tvrdil, že je George Clooney a Barack Obama, zdá se vysvětlení Andreje Babiše věrohodné?

Rozhodně si nemyslím, že by měl premiér Babiš někomu objasňovat psychický stav svých dětí. Celá ta diskuze je pouze dalším potvrzením toho, že si tzv. lepšolidé osvojili ty nejodpornější bulvární praktiky, jakých se štítí i dělníci s nedokončeným základním vzděláním. Všimněte si, že mezi těmi všemi slavnými intelektuály a kazateli morálky se nenašel ani jediný, který by naše odvahu říct, že tohle už je přehnané. Pokaždé nám připadá, že kavárna už nemůže klesnout hlouběji a pokaždé nás překvapí. Bojím se, jaký hnus se na nás vyvalí příště.

Jak moc po uši je Andrej Babiš v kauze Čapí hnízdo a jak se vypořádat s argumentem, že jeho voličům stejně nevadí, kdyby 50 milionů ukradl, protože podle nich „kradou všichni“, a on méně než ostatní?

Voliči učinili Andreje Babiše jednoznačným vítězem. Učinili tak s plným vědomím, že v kauze Čapí hnízdo došlo k dotačnímu podvodu. Žádná nová skutečnost se od té doby neobjevila a už se neobjeví. Není o čem diskutovat.

Bylo by dobré, aby příští rok vláda padla, nebo nyní Česká republika potřebuje trochu klidu a stability bez ohledu na to, co si o vládě myslíme?

To jsou dvě různé otázky. Stabilita za trvalého zhoršování poměrů není nijak prospěšná. A to je přesně naše současná situace. Politické neziskovky získávají stále více peněz a politické moci. Školy se plynule posouvají od výuky k ideologickému vymývání mozků. Islámská komunita roste a roste také její agresivita. Bezpečnostní rizika narůstají. Státní dluh se zvyšuje. Přibývá bezdomovců a lidí v exekucích. Čeští podnikatelé jsou drceni a korporace odvádí stovky miliard do zahraničí. Blíží se další ekonomická krize a české hospodářství je připraveno ještě mnohem hůře než na prahu té minulé. Evropská unie si přivlastňuje další pravomoci a česká vláda je tak servilní, že dokonce podpořila direktivu proti automobilovému průmyslu, na kterém jsme závislí. Přibývá státních úředníků, jejich svévole roste a státní aparáty jsou nadále ovládány genderovými a multikulturními aktivisty. Zdražují se energie a vláda připravuje zvýšení daní. To není stabilita, která by byla prospěšná.

Jenže zatím vůči Babišově vládě neexistuje alternativa. Nebo snad chcete svěřit správu země těm, kdo v posledních dnech povykovali v pražských ulicích?

Pokud jde o výročí, na akademické půdě vystoupil například i komunistický generál Alojz Lorenc. Na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy se potkal v rámci jednoho diskuzního panelu s veřejnoprávním reportérem Markem Wollnerem. Ten byl přítomností Lorence šokován a ptal se, kde je policie, která by Lorence „sebrala“. Lorenc byl totiž v ČR odsouzen na 4 roky, před rozsudkem ovšem utekl na Slovensko, kde dostal podmínku. Má Marek Wollner pravdu? Je diskuze s každým prospěšná, nebo některé osoby do veřejného prostoru prostě nepatří?

Z toho mála, co o generálu Lorencovi vím, se zdá, že to byl zločinec, ale osobnost. Je rozhodně dobré rozumět, jak se takoví lidé dívají na svět. Pro studenty sociálních věd by to měla být povinnost.

Že pan Wollner, který je jenom takový ubohý opakovač frází, nemá ze srovnání s generálem Lorencem dobrý pocit, to chápu. Ale není správné vyřadit z diskuze všechny, kdo jsou chytřejší nebo zajímavější než pan redaktor České televize. To by v téhle zemi nemohl diskutovat téměř nikdo.

Fotogalerie: - Policisté a demonstranti ve Francii

Jak během této krize obstál prezident Miloš Zeman, který dal Andreji Babišovi bílým šek a řekl, že ho klidně znovu jmenuje premiérem, kdyby vláda padla. Prospělo by České republice, kdyby Miloš Zeman odešel?

Miloše Zemana můžeme kvůli ledačemu kritizovat, ale zde se projevil jako skutečný státník. Stabilizoval situaci. Zesměšnil ty, kdo se snažili nahrazovat argumenty jekotem. A vzápětí pronesl velkolepý projev v Izraeli. Takového prezidenta nám může závidět většina světa.

Jste politik? Zveřejněte bez redakčních úprav vše, co chcete. Zaregistrujte se ZDE.

Jste čtenář a chcete komunikovat se svými zastupiteli? Zaregistrujte se ZDE.

URL| <http://www.politicke-listy.cz/?goto=182253-petr-hampl-si-to-vyridil-s-neobolseviky--zemana-nam-ve-svete-mohou-zavidet.-kalouskova-sprostota.-kdo-ovlada-velka-media--muze-manipulovat-tupym-davem.html>

Petr Hampl si to vyřídil s neobolševiky: Zemana nám ve světě mohou závidět. Kalouskova sprostota. Kdo ovládá velká média, může manipulovat tupým davem

30.11.2018 parlamentnilisty.cz str. 00

ROZHOVOR Sociolog Petr Hampl se vyjádřil k aktuálním politickým tématům. Proběhlé hlasování o nedůvěře vládě považuje za ztrátu času, během které pod rouškou tmy proběhnou skutečné průšvihy. "Třeba rozhodnutí vlády darovat půl miliardy korun korporaci BMW. Ta korporace za to postaví fabriku, kde budou na manažerských místech Němci, u strojů Ukrajinci a Bulhaři, k tomu vytáhnou pár technologických expertů z posledních českých firem, čímž je dostanou do problémů," říká Hampl. K Andreji Babišovi prý neexistuje schopná alternativa. A hovořil i o degeneraci veřejnoprávních médií.

Je dobojováno. Hlasování o vyslovení nedůvěry vládě se nepovedlo, pro bylo 92 poslanců, proti 90, opozici tedy chybělo 9 hlasů. Co si o celé páteční anabázi myslíte?

Naprostá ztráta času. Ale na druhou stranu, když uvážíme, že téměř všechno, co tato sněmovna schvaluje, směřuje ke ztížení života obyvatel, je vlastně docela dobře, že ztráceli čas takovou zbytečnou šaškárnou. Lepší než kdyby zavedli další euronesmýsl.

A mezitím unikají skutečné průšvihy. Třeba rozhodnutí vlády darovat půl miliardy korun korporaci BMW. Ta korporace za to postaví fabriku, kde budou na manažerských místech Němci, u strojů Ukrajinci a Bulhaři, k tomu vytáhnou pár technologických expertů z posledních českých firem, čímž je dostanou do problémů. Místním obyvatelům to přinese zmatky, vyšší kriminalitu a různá životní nepohodlí. Není to skvělý obchod? Když se podobné investiční pobídky přidělovaly před 10 lety, mohl snad někdo věřit, že to pomůže českému hospodářství. Ale dnes už je jasné, že to je čistá rozkrádačka. Takové lithium v menším.

Kvůli tomu se žádné demonstrace nedělají, protože téměř každý z těch údajných bojovníků za demokracii je napojen na nějakou nadaci s německými penězi. Vlastně to není ani otázka jednotlivých lidí, ale celého politického systému, který vyťahuje nahoru ty nejzkorumpovanější a nejzbabělejší.

Kdo uspěl, kdo neuspěl? Kdo se tím celým zesměšnil? Co Tomio Okamura, který se nejprve postavil po bok předsedů stran bývalého Demokratického bloku a Pirátů, aby poté svá vyjádření omezil na to, že chce ve vládě nahradit ČSSD?

Jednání pana Okamury v tomto případě nerozumím a nechci ho komentovat. Jinak se ale zdá, že vyhráli všichni. Neziskovkáři si zasloužili svoje peníze. Neobolševický blok, který používá nálepku liberální demokracie, zase vybičoval emoce úzkého kruhu svých skalních stoupců, a Andrej Babiš ukázal celému národu, že vůči němu neexistuje alternativa. Jen šílenec by mohl chtít, aby se dostalo k moci to, co se předvádělo na pražských náměstích.

Všichni politici tedy mohou být spokojeni. Poraženými jsou občané ČR, protože atmosféra neustálých vyhrocených protestů spolehlivě brání tomu, aby se lidé postavili na odpor tam, kde jsou skutečně likvidovány občanské svobody. Třeba při schvalování tzv. Istanbulské dohody, která přináší změnu právního řádu stejnou radikální Gottwaldův puč v roce 1948.

Co si s odstupem myslíte o atmosféře, kterou zejména protesty 17. listopadu, jmenovitě například vyhazování věnců do koše, vyvolaly? Jak to vidět v kontextu protestů posledního půlroku? Nejprve 21. srpna lidé křičeli na premiéra Babiše u rozhlasu, potom se 28. října demonstrovalo proti Zemanovi před Pražským hradem.

Ty akce ukazují, že se podařilo vypěstovat celou společenskou vrstvu s dokonale vymytými mozky. Chcete někoho lynčovat? Jsou k dispozici. Potřebujete dav pro vzývání Stalina, Hitlera nebo Mohameda? Bez problémů. Takoví lidé jsou vhodným materiálem pro jakoukoliv demonstraci, pro práci v korporacích nebo jako aktivisté neziskovek.

Proto je tak důležitá kontrola médií. Kdo ovládá velká média, ten může s takovým tupým davem neomezeně manipulovat. A ukazuje se, že Babišova Mafra nedisponuje srovnatelným vlivem jako aliance veřejnoprávních médií, Bakalových médií a Seznamu.

Mimochodem, můžete se s jistotou spolehnout, že v tuto chvíli již v nějaké reklamní agentuře připravují další skandál. Otázka pouze zní, zda ho odpálí v lednu nebo až v únoru.

Jak se to stalo, že se objevila tak relativně velká skupina lidí, která je tak náchylná k manipulaci?

Předpokládám, že většina čtenářů zná mou knihu Prolomení hradeb, kde v desáté kapitole ukazují, že poměry ve sklobetonových centrálech jsou velmi podobné těm na dekadentních královských dvorech. Jenom navoněné paruky byly nahrazeny bílými košilemi nebo neziskovkářskými frázemi. Kdo si chce udržet postavení v takovém prostředí, nemůže si dovolit ani náznak nezávislého myšlení. Ti lidé jsou vybírání a dlouhodobě trénováni k tomu, aby byli absolutně manipulovatelní.

Jenže jakmile vznikne taková společenská vrstva, začnou v celé společnosti vznikat skupiny, které mají ambici stát se součástí této nové aristokracie. Napodobují tedy její životní styl, chování a návyky, včetně těch vymytých mozků. Logicky je jich nejvíce mezi mladými lidmi a logicky je jich nejvíce na humanitních vysokých školách. Beztvará neosobní dokonale manipulovatelná masa. Dnes křičí proti Babišovi, zítra budou křičet proti Kalouskovi, pokud to panstvo uzná za potřebné.

Elity s tím pochopitelně cíleně pracují a dávají okázale najevo, jak velká odměna čeká ty nejlépe přizpůsobené. Před pár dny třeba proskočila zpráva o tom, že historik Michal Frankl byl za proimigrační propagandu odměněn 52 miliony korun, které může rozdělit mezi sebe a své blízké spolupracovníky. To je více peněz, než kolik si Andrej Babiš přisvojil v kauze Čapí hnízdo! O takovou cenu se soutěží! To už stojí za to vzdát se nezávislého myšlení. Zejména, když je to podpořeno masivní propagandou.

Lze to chápat tak, že česká společnost je do značné míry opravdu aktivně našťvaná, nebo jde o akci pražské bubliny?

Společnost není ani tak našťvaná jako spíš rezignovaná. Ale nesouvisí to s Andrejem Babišem, nýbrž s desítkami neřešených problémů. Ty neřešené problémy pak vedou k takovým důsledkům jako řádění intelektuální chátary na pražských náměstích. Jenže co mohou lidé dělat? Několikrát zkusili volit jinak a nevedlo k potřebné změně. A na ozbrojené povstání nemají dost odvahy ani prostředků.

Co nám řekla proběhlá aféra o Andreji Babišovi? „Ty bezectný a bezcitný dobytku,“ napsal Babišovi skrze Twitter poslanec Miroslav Kalousek v rámci kauzy nemocného Babišova syna. „Jste agent StB, podvodník a špatný otec, vzkázal premiérovi senátor Tomáš Golář. Do jaké míry lze s těmito výroky souhlasit?

Nevím, co to vypovídá o kvalitě Andreje Babiše jako otce a nevím, jak by se někdo jiný choval na jeho místě. Zcela jistě to ale nemá nic společného s jeho politickým působením.

Posun ve vyjadřování některých poslanců a senátorů je ale děsivý. To budou příště svolávat demonstrace kvůli tomu, jestli je pan Babiš dost citlivý manžel? Nebo jestli je dost dobrý v posteli? Sprostota pánů Kalouska a dalších neuvěřitelná. A jak už jsem řekl, je to možné jen díky tomu, že cílí na lidi s dokonale vymytými mozky, Babiš se chlubí, že jeho vláda funguje, že v zahraničí nás výborně reprezentuje, že země prosperuje. Když odhlédneme od všech afér, je to pravda?

Babišova vláda si počíná o něco méně špatně než Sobotkova vláda a podle všeho lépe, než by si počítala vláda ODS, TOP a Pirátů. A odmítla migrační pakty. To je její nesmírná zásluha.

To je ale také všechno. V naprosté většině záležitostí pokračuje Babišova vláda v Sobotkově linii. Voliči Sobotku smetli a dostali pokračování téhož pod nálepkou Babiš. Premiér si dokonce nechal stejné multikulturní aktivisty, které do vládních úřadů přivedl ještě Dienstbier, a dal jim volnou ruku k prosazování svých zběsilých nápadů. Neprovedl dokonce ani nutné změny v radě České televize! Totéž platí o školství, obraně, průmyslové politice a zahraničí. Všechno probíhá přesně podle Sobotkova receptu. A období prosperity se chýlí ke konci.

Konec konců, kdyby premiér dělal dobře svou práci, už by dávno zestátnil Českou televizi, udělal pořádek na ministerstvu školství a postavil mimo zákon multikulturní neziskovky. Potom by žádné týdny neklidu a miliony chvil pro neobolševismus nepřicházely v úvahu.

Někdo ale může namítnout, že k takovým krokům nemá Andrej Babiš dostatečnou moc.

Kdo jiný by toho měl být schopen než premiér, jehož strana tak jednoznačně zvítězila ve volbách a který má na hradě spřáteleného prezidenta?

Opět se rozběhla diskuze o nezávislosti médií. Prospěla demokracii reportáž Slonkové a Kubíka? Je namístě je pochválit, nebo spíše kritizovat?

Je na místě je ignorovat. To bude mít parlament speciální zasedání pokaždé, když nějaká vyhozená novinářka natočí hysterickou reportáž o svém bývalém zaměstnavateli?

Jaroslav Plesl řekl, že bylo od Seznamu nezodpovědné, že se rýpal v soukromí Andreje Babiše, zejména jeho údajně psychicky nemocného syna. Šlo o narušení soukromí a překročení pomyslné čáry, za kterou se nechodí? Je to trefná poznámka, nebo jen Plesl hájí zájmy s ním spřízněného Babiše?

Nejde jen o poslední události. Majitel Seznamu pan Lukačovič už přibližně rok cíleně usiluje o změnu politických poměrů v zemi. Je tedy naprosto legitimní, aby byl posuzován stejně přísně jako jakýkoliv poslanec, ministr nebo šéf neziskovky. Je prostě politickým hráčem. A je správné, aby se těšil stejně malé míře ochrany soukromí. Až někdo začne rýpat do rodinných poměrů pana Lukačoviče nebo do toho, s kým obchoduje, bude to naprosto legitimní. Zejména s ohledem na to, že pan Lukačovič dramaticky posunul hranici, kam až je možné zajít.

Tak jsem rozuměl vyjádření Jaroslava Plesla a souhlasím s ním.

Která média v Babišově listopadové krizi obstála a která ne?

Nestalo se nic nového. Veřejnoprávní média už degenerovala v centra pokleslé propagandy. Totéž platí o Bakalových a Lukačovičových médiích, která s nimi jednají ve shodě, jako by se fakticky jednalo o jeden podnik. MF Dnes si drží solidní profesionální úroveň, což – žel – nelze říci o dalších Babišových médiích.

Prima je občas odvážná a zajímavá. Před pěti lety by to nestálo za řeč, ale v dnešním marasmu vyniká. A Barrandov se postupně mění ve skutečně alternativní televizní stanici zjevně inspirovanou americkými Infowars. To je skvělé, protože takový formát tu chyběl.

Babiš v jednom týdnu vystoupil v médiích v mnoha obsáhlých rozhovorech, mimo jiné na Nově, na Barrandově, v Blesku, na Primě, v ČT. Prokázal tím svou komunikační zdatnost, nebo se spíše snažil využít média, která jsou, jak někteří tvrdí, k němu přátelská?

Viděl jsem jenom některá z těch vystoupení a zdálo se mi, že pan premiér postupoval velmi profesionálně. Ale na druhou stranu je třeba vidět, že neměl těžkou práci. Neobolševický blok cílil výhradně na nejfanatictější část svých stoupců, čímž Babišovi poskytli možnost vstoupit do role slušného, pracovitého a neprávem napadaného člověka.

Když se teď věci uklidnily a objevil se dokument, který potvrzuje, že Andrej Babiš mladší se v roce 2015 pral s policií a tvrdil, že je George Clooney a Barack Obama, zdá se vysvětlení Andreje Babiše věrohodné?

Rozhodně si nemyslím, že by měl premiér Babiš někomu objasňovat psychický stav svých dětí. Celá ta diskuze je pouze dalším potvrzením toho, že si tzv. lepšolidé osvojili ty nejodpornější bulvární praktiky, jakých se štítí i dělníci s nedokončeným základním vzděláním. Všimněte si, že mezi těmi všemi slavnými intelektuály a kazateli morálky se nenašel ani jediný, který by naše odvahu říct, že tohle už je přehnané. Pokaždé nám připadá, že kavárna už nemůže klesnout hlouběji a pokaždé nás překvapí. Bojím se, jaký hnus se na nás vyvalí příště.

Jak moc po uši je Andrej Babiš v kauze Čapí hnízdo a jak se vypořádá s argumentem, že jeho voličům stejně nevádí, kdyby 50 milionů ukradl, protože podle nich „kradou všichni“, a on méně než ostatní?

Voliči učinili Andreje Babiše jednoznačným vítězem. Učinili tak s plným vědomím, že v kauze Čapí hnízdo došlo k dotačnímu podvodu. Žádná nová skutečnost se od té doby neobjevila a už se neobjeví. Není o čem diskutovat.

Bylo by dobré, aby příští rok vláda padla, nebo nyní Česká republika potřebuje trochu klidu a stability bez ohledu na to, co si o vládě myslíme?

To jsou dvě různé otázky. Stabilita za trvalého zhoršování poměrů není nijak prospěšná. A to je přesně naše současná situace. Politické neziskovky získávají stále více peněz a politické moci. Školy se plynule posouvají od výuky k ideologickému vymývání mozků. Islámská komunita roste a roste také její agresivita. Bezpečnostní rizika narůstají. Státní dluh se zvyšuje. Přibývá bezdomovců a lidí v exekucích. Čeští podnikatelé jsou drceni a korpace odvádí stovky miliard do zahraničí. Blíží se další ekonomická krize a české hospodářství je připraveno ještě mnohem hůře než na prahu té minulé. Evropská unie si přivlastňuje další pravomoci a česká vláda je tak servilní, že dokonce podpořila direktivu proti automobilovému průmyslu, na kterém jsme závislí. Přibývá státních úředníků, jejich svévole roste a státní aparáty jsou nadále ovládnuty genderovými a multikulturními aktivisty. Zdražují se energie a vláda připravuje zvýšení daní. To není stabilita, která by byla prospěšná.

Jenže zatím vůči Babišově vládě neexistuje alternativa. Nebo snad chcete svěřit správu země těm, kdo v posledních dnech povykovali v pražských ulicích?

Pokud jde o výročí, na akademické půdě vystoupil například i komunistický generál Alojz Lorenc. Na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy se potkal v rámci jednoho diskuzního panelu s veřejnoprávním reportérem Markem Wollnerem. Ten byl přítomností Lorence šokován a ptal se, kde je policie, která by Lorence „sebrala“. Lorenc byl totiž v ČR odsouzen na 4 roky, před rozsudkem ovšem utekl na Slovensko, kde dostal podmínku. Má Marek Wollner pravdu? Je diskuze s každým prospěšná, nebo některé osoby do veřejného prostoru prostě nepatří?

Z toho mála, co o generálu Lorencovi vím, se zdá, že to byl zločinec, ale osobnost. Je rozhodně dobré rozumět, jak se takoví lidé dívají na svět. Pro studenty sociálních věd by to měla být povinnost.

Že pan Wollner, který je jenom takový ubohý opakovač frází, nemá ze srovnání s generálem Lorencem dobrý pocit, to chápu. Ale není správné vyřadit z diskuze všechny, kdo jsou chytřejší nebo zajímavější než pan redaktor České televize. To by v téhle zemi nemohl diskutovat téměř nikdo.

Jak během této krize obstál prezident Miloš Zeman, který dal Andreji Babišovi bianco šek a řekl, že ho klidně znovu jmenuje premiérem, kdyby vláda padla. Prospělo by České republice, kdyby Miloš Zeman odešel?

Miloše Zemana můžeme kvůli ledačemu kritizovat, ale zde se projevil jako skutečný státník. Stabilizoval situaci. Zesměšnil ty, kdo se snažili nahrazovat argumenty jekotem. A vzápětí pronesl velkolepý projev v Izraeli. Takového prezidenta nám může závidět většina světa.

Jste politik? Zveřejněte bez redakčních úprav vše, co chcete. Zaregistrujte se ZDE.

Jste čtenář a chcete komunikovat se svými zastupiteli? Zaregistrujte se ZDE.

Foto: Archiv PH Popisek: Petr Hampl.

URL| <https://www.parlamentnilisty.cz/arena/rozhovory/Petr-Hampl-si-to-vyridil-s-neobolseviky-Zemana-nam-ve-svete-mohou-zavidet-Kalouskova-sprostota-Kdo-ovlada-velka-media-muze-manipulovat-tupym-davem-561560>

Jak bojovat s nenávisť? Začít je třeba už na školách

30.11.2018 denikreferendum.cz str. 00 Domov

Fatima Rahimi

Vzdělávací programy narážejí na malou podporu státu a chybějící koncepci. I na kvalitě mediální výchovy přitom bez nadsázky záleží budoucnost demokracie a svobodného světa.

„Žáci pod vlivem médií vyjadřují nejen neodůvodněné obavy z jiných kultur, z jejich úst dokonce zaznívají i nacistické a fašistické proklamace,“ psala mi ředitelka jedné severomoravské střední odborné školy na počátku roku 2016. Zvala mě na besedu.

Už tehdy jsem v rámci různých projektů a seminářů zaměřených na mediální výchovu a prevenci rasismu, xenofobie a radikalismu navštěvovala základní a střední školy po republice. Ředitelka doufala, že během dvouhodinové debaty se studenty, se věci vysvětlí a ona napomůže k zlepšení atmosféry ve třídách.

Podobných pozvání na střední školy, gymnázia a základky dostávám mnoho. V průběhu zhruba tří let jsem navštívila asi třicet různých škol v Ústí nad Labem, Liberci, Praze, Brně, Plzni či Varnsdorfu. Každá byla jiná. Lišily se svým přístupem a studenti měli odlišné znalosti.

Besedy většinou trvají hodinu a mluvíme o tom, co studenty zajímá – o krajní pravici, extremismu, migraci, islámu, ale také o situaci v médiích. Nikdy jsem ve svých přednáškách nemluvila o konkrétní novinách či redakcích, nechala jsem studenty a studentky, aby se vyjadřovali sami. Nepřesvědčovala jsem je, co mají číst.

Jedná věc se ale opakovala znovu a znovu – vzdělávací systém studenty neučí diskutovat, a ani jim to nedovoluje. Repro DR

Setkala jsem se s předsudky, s xenofobií a odmítavým přístupem – jak ze strany žáků, tak ze strany učitelů. Většina škol a pedagogů však byla velmi otevřená a cítili zodpovědnost za své studenty.

Jedná věc se ale opakovala znovu a znovu – vzdělávací systém studenty neučí diskutovat, a ani jim to nedovoluje. Studenti se bojí vyjadřovat, jsou zvyklí poslouchat, dělat si zápisky a učit se je nazpaměť.

Když letos v březnu studenti stávkovali proti Zemanovi a Babišovi, četla jsem mnoho komentářů, že se tím jenom chtějí vyhnout výuce, anebo – v horším případě – že jsou zmanipulovaní školou. Nejsme zvyklí brát mladé lidi vážně. Nejsme ochotní jim naslouchat a dát jim prostor, aby se vyjádřili. Aby se naučili diskutovat a tím také rozvíjet své kritické myšlení.

Nemělo by se o podobných tématech mluvit více, na všech středních školách, včetně odborných učilišť? Vyvolávají média v lidech neodůvodněné obavy? Jak s tím bojovat? Jak mluvit o vážných tématech? Stačí pouze dvě hodiny na to, aby se někdo dozvěděl více o nacismu, fašismu či rasismu?

Mediální výchova zůstává dírou ve vzdělávacím systému

„Marek je šprt, ten hodně čte,“ vykřikli studenti jedné průmyslové školy v Praze a ukázali na svého spolužáka. Ptala jsem se jich, zda čtou zprávy, a pokud ano, jaké. Marek mi odpověděl, že se zajímá o dění ve světě, čte proto Aeronet nebo Pravý prostor. Podobné odpovědi jsem slyšela mnohokrát.

Během svých návštěv jsem se studentů na stejnou otázku ptala pravidelně. Drtivá většina z nich, ať to byli studenti gymnázia či odborných škol nečte vůbec nebo informace čerpá náhodně z Facebooku nebo z večerních televizních zpráv na soukromých televizních stanicích, které si používají jejich rodiče. Často také čerpali informace z velkých serverů jako je iDnes.cz nebo Novinky.cz. Tištěné noviny a týdeníky četl v průměru jeden člověk ze třídy.

Nedávný výzkum agentury Median pro Jeden svět na školách ukázal, že čeští středoškoláci nemají dostatek znalostí o mediích a bojují s analýzou konkrétních mediálních sdělení. Jejich mediální gramotnost je nízká, například sedmapadesát procent žáků považuje Parlamentní listy za veřejnoprávní médium, anebo si nejsou jistí. Mediální výchova na školách prakticky nefunguje.

„Mediální výchova je proces, který má vést k posílení mediální gramotnosti. Ve zkratce to znamená schopnost vyhledat si informaci, umět ji objektivně vyhodnotit a dále s ní pracovat,“ vysvětluje význam mediální výchovy Michal Kaderka, který ji vyučuje na Gymnáziu Na Zatlance v Praze. Podle Kaderky se jedná o to, aby studenti pochopili, jaká je úloha veřejnoprávních médií, kdo jsou vlastníci médií, jak vzniká zpravodajství či publicistika, jak pracují redakce.

Podle výzkumu Jednoho světa na školách a agentury Median většina učitelů neví, jak téma mediální výchovy uchopit. Repro DR

„Sám se ve svých hodinách zabývám vlastnictvím médií, jak se média vyvíjejí a jaký mají vliv na společnost. Jelikož učím na gymnáziu, nemusím se úplně soustředit na rozvoj kritického myšlení, mohu se více věnovat přímo mediální oblasti. Ve výuce mluvíme o tom, co se děje ve světě médií. Na neutrálních tématech ukazují, jak novináři píší. Například si vezmeme téma sněhové kalamity a ukazujeme si, jak velká média s tímto tématem pracují a jak ho každý zpracovává jinak,“ popisuje Kaderka.

Mediální výchova je takzvané průřezové téma. Nepatří mezi standardní předměty a není součástí vzdělání na pedagogické fakultě. Každá škola si může určit, v jakých předmětech ona takzvaná průřezová témata – není to jen mediální výchova – aplikuje.

Podle výzkumu Jednoho světa na školách a agentury Median však většina učitelů neví, jak téma uchopit, jak si s ním poradit. Často si proto pomáhají právě třeba besedami s novináři. V České republice takto vznikla díra, již se snaží zalepit nejrůznější výukové projekty.

Když se učitelka bojí venčit svého psa

Do boje proti „fake news“ a dezinformacím se vydal i projekt Zvol si info, který vznikl v roce 2016 na půdě Fakulty sociálních studií Masarykovy univerzity v Brně. Projekt vedou přímo studenti, kteří pořádají přednášky hlavně na základních a středních školách, ale také pro veřejnost.

„O samotných fake news kolují dezinformace, snažíme se zábavným způsobem vysvětlit tuto problematiku,“ říká Vojtěch Bruk ze Zvol si info. Za dva roky svého působení stihli pořadatelé zhruba stovku akcí pro více než šest tisíc žáků a studentů.

„Zajímá je to, je to aktuální téma, sami znají některé konspirační teorie, znají některá fake news,“ povídá Bruk. Podobné besedy a semináře však trvají nejdéle dvě hodiny, což je pro hlubší porozumění médiím vskutku málo.

Absence mediální výchovy může být do budoucna velký problém. Avšak vliv dezinformací není jen nějaký neduh české společnosti. Mluvílo se o nich v souvislosti s Brexitem, americkými prezidentskými volbami a podobně. Evidentně jde o problém systémový, který souvisí s technologickými proměnami, které mění ekonomiku i způsoby šíření informací – a také jejich kvalitu.

Projekt Zvol si info vedou přímo studenti FSS v Brně, kteří pořádají přednášky hlavně na základních a středních školách. Repro DR

Boj s fake news a dezinformacemi nemůže ležet pouze na bedrech občanských organizací. Jednak je to nesystémové, a navíc se je jim už dnes vyčítá, že do škol vůbec chodí. „Do škol lezou aktivisté a cpou dětem do hlavy multikulti nesmysly. Aktivistická multikulti sdružení zesilují svou činnost ve školách. Rozdávají našim dětem letáky a často spolupracují i s učiteli. To musí skončit,“ píše SPD ve svých „nezávislých“ novinách Na vlastní oči.

I mně se stalo, že několik škol, kde jsem přednášela, mělo posléze potíže z toho, že mě pozvali. Rodiče si stěžovali.

Jeden z mnoha mých zážitků, které to dokreslují: „Víte, já chci zavřít hranice a zachránit naši demokracii,“ řekl mi jeden student pražské střední školy při debatě o mediální výchově. Svěřil se mi, že volí Stranu přímé demokracie Tomia Okamury. Předseda SPD se podle něj jako jediný snaží zachovat řád a zachránit demokracii, kterou zde vybojovali jeho předkové. Umí umlčet novináře a vlastizrádce, kteří svou volbou a provokací ničí zemi.

S problematikou fake news a dezinformací jsem se během svých návštěv neseťkávala pouze u studentů, ale také u vyučujících. Jedna učitelka střední odborné školy v Praze mi tvrdila, že muslimové jedí psy, protože se ona bojí svého psa venčit v pražských ulicích.

Její obavy sdílela i její třída. Učitel střední školy v Ústí nad Labem mě zas přesvědčoval, že Parlamentní listy vydávají politici z parlamentu. Co na to říct?

Číst lidi jako knihu

Do mediální výchovy jako takové se promítají další témata. V posledních letech zejména migrace, kterou si pro svůj politický projekt ukradl zejména Tomio Okamura.

Sdružení pro integraci a migraci má proto dva projekty, které nesou název Crossing borders (Překračujeme hranice) a Mluvme spolu o migraci. Cílem je zvýšit povědomí žáků základních a středních škol i pedagogů o migraci a zapojit je do procesu integrace na místní úrovni, za přímého kontaktu s cizinci.

Dalším takovým tématem jsou rasismus a xenofobie. O problematice rasismu se na školách mluví například v hodině dějepisu nebo občanské výchovy. Dnešní stav ale ukazuje, že to nestačí. Školní znalosti jsou bohužel velmi povrchní a na některá důležitá témata nezbyvá ani čas, přestože v osnovách školy jsou.

Živá knihovna je jedním z projektů české pobočky Amnesty International. Původní myšlenka vznikla v Dánsku. „Reagovali jsme tehdy na sílící nesnášenlivost ve společnosti,“ říká Jiří Bejček, vedoucí oddělení vzdělávání Amnesty International České republiky.

Když jsme před pár lety začínali, patřil mezi nejvýraznější projevy nenávisti anticiganismus, přetavený do protiromských pochodů. „Tehdejší průzkumy veřejného mínění měly velmi znepokojivé výsledky i mezi žáky základních škol,“ vzpomíná Jiří Bejček.

Živá knihovna nabízí žákům a studentům možnost popovídat si a diskutovat s různými lidmi, vyslechnout jejich příběh. „Projektem chceme přispět k tomu, aby jednou všichni lidé bez rozdílu byli v naší zemi plně respektováni z hlediska své důstojnosti a lidských práv. Ať již jde o lidi s mentálním hendikepem, lidi bez domova, muslimy, židy, křesťany, LGBT+ lidi, vozíčkáře, matky samoživitelky, příslušníky různých národností, emigranty, imigranty a tak dále,“ vysvětluje Jiří Bejček.

Živá knihovna nabízí žákům a studentům možnost popovídat si a diskutovat s různými lidmi, vyslechnout jejich příběh. Foto AI

Studenti po čtení – alias povídání s živou knihou – píší vzkazy „knížkám“, se kterými se setkali. „Vzkazy jsou plné empatie, porozumění, přiznání, že setkání účastníkům otevřelo oči. Opakují se také přání všeho dobrého i přísliby změny chování a většího pochopení pro ostatní, bez předsudků,“ vypráví Jiří Bejček.

Vzkazy jsou anonymní. První vzkaz adresovaný mně, coby živé knize o zkušenostech s uprchlictvím a zabydlováním se v nové zemi, si pamatuji zcela přesně. Pisatel mi jej donesl osobně. Před „čtením“ mi vyčítal, že jsem se dostala na vysokou školu.

Řekl mi, že si myslí, že na mém místě by správně měl být nějaký Čech nebo Češka a tím, že jsem uspěla já, jsem je o tuto možnost připravila. Po „čtení“ mi oznámil, že názor nezměnil, ale že o tématu bude přemýšlet a drží mi palce.

Hrou proti předsudku a rasismu

Další vzdělávací program, který je zaměřen na prevenci rizikového chování na základě rasismu a xenofobie, pořádá Člověk v tísni. Jmenuje se Otázkami k rozvíjení demokratických hodnot, byl zahájen v roce 2017 a v provozu je dosud. Projekt nabízí pedagogickým pracovníkům základních a středních škol podporu v zavádění principů multikulturní výchovy do života školy.

„Snažíme se spojovat prevenci rizikového chování především s pojmy, jako je uznání, otevřenost, schopnost diskutovat a přijímat odlišné názory, schopnost vytvářet společně nová pravidla, zajišťovat rovný přístup a rozvíjet potřebné hodnoty žáků i učitelů ve školách,“ popisuje projekt Tijana Milosavljevič Čajetinac, jeho manažerka.

„V rámci projektu přinášíme výukové nástroje, které podporují dialog podložený kvalitními argumenty a přispívají k rozvoji občanských a sociálních kompetencí,“ vysvětluje Tijana Milosavljevič Čajetinac. Vedle výukových lekcí, které pracují například s komiksem nebo videem, tedy formáty blízkými žákům a studentům, přichází projekt také s inovativním nástrojem v podobě deskové hry nazvané The Good Question Game – Hra s dobrými otázkami.

Otázky jsou pokládány tak, aby u člověka probudily zamyšlení nad tématy jako jsou rasismus, xenofobie, populismus nebo radikalismus. „Mezi členy našeho lektorského týmu patří například doktor Jan Charvát, odborník na extremismus a politolog z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy a Vladěna Bätge Jahn z univerzity v Bruselu, autorka Hry s dobrými otázkami,“ říká Tijana Milosavljevič Čajetinac.

Člověk v tísni má také projekt zaměřený na menší děti od tří do devíti let. Jde o tak zvanou metodu výuky Persona Dolls, která má učitelům pomoci mluvit s dětmi o tématech, která se špatně vysvětlují.

„Především o rozličných předsudcích vůči dětem, které jsou v něčem označovány jako jiné,“ vysvětluje koordinátorka projektu Alena Felcmanová. Pedagogové prostřednictvím různě vypadajících panenek – obézních, brýlatých, hendikepovaných, s různými odstíny pleti – mluví s dětmi.

Každá z panenek má zkušenost s nějakou podobou diskriminace a postupně seznamuje děti se svým životním příběhem. Foto Tomáš Princ, ČVT

Projekt funguje od roku 2013 a aktuálně prošlo vzdělávacím kurzem zhruba sto pedagogů. Vzdělávací program trvá zhruba dvaasedmdesát hodin. Metoda pochází původně ze Spojených států a do České republiky se dostala přes Německo. Posiluje úctu k rozmanitosti a bojuje proti diskriminaci a rasismu.

Každá z panenek má zkušenost s nějakou podobou diskriminace a postupně seznamuje děti se svým životním příběhem. „Panenka mluví o svém fyzickém nebo sociálním hendikepu. Je to jednoduchý nástroj, díky kterému se mohou učitelé srozumitelným způsobem bavit s dětmi o vážných věcech,“ říká Alena Felcmanová

Učí je vnímat identitu, uvědomovat si, co je na každém jedinečné, rozpoznávat předsudky a nefér vyčleňování. Ukazuje, jak se bránit.

V českém prostředí je spolupráce s menšinami stále velice povrchní. Většina vzdělávacích projektů má kořeny v zahraničí. Jeden z dalších, které vypadají zajímavě, přinesla Mehri Niknámová z Velké Británie, působící v nadaci Joseph Interfaith Foundation zaměřené na mezináboženský dialog.

Židovsko-muslimský dialog v rámci této spolupráce má i vzdělávací charakter. Nadace pořádá na muslimských školách semináře a přednášky o holocaustu a naopak na židovských školách přednášky o masakru v Srebrenici.

Touha po vědění

Při přípravě reportážního seriálu DR Normalizace nenávisti jsem si povídala s několika krajně pravicovými extremisty. Jejich cesty k extremismu byly různé, všechny ale spojovala touha po informacích a po vědění.

Stereotypní představa, že ke krajní pravici se lidé dostávají kvůli nezájmu o věci veřejné, se zde nepotvrdila, ba naopak. Jako náctiletí, ve zranitelném životním období, hledali své místo ve světě, hledali sami sebe, svou identitu, rádi četli, zajímali se o dějiny. Nestačilo jim ale to, co jim vyprávěl učitel, nebo to, co si četli ve velkých médiích.

Touhu po „pravdě“ nakonec často ukojili na konspiračních webech, kde se spolu s dezinformacemi šířil antisemitismus a antiromské nálady. Kde za všechny nespravedlnosti světa mohli Židé a Romové. Dostat se k podobným „informacím“ dnes ve věku internetu je mnohem jednodušší.

Stereotypní představa, že ke krajní pravici se lidé dostávají kvůli nezájmu o věci veřejné, se zde nepotvrdila, ba naopak. Fatima Rahimi v rozhovoru Christianem Ernstem Weissgerberem. Foto Zuzana Schwarzová

Dezinformačních webů, které se tváří jako seriózní zpravodajské servery, je spousta. Jsou plné „informací“, v nichž nebývá úplně snadné odlišit fakta od nesmyslů. Často navíc působí tak, jako by odhalovala něco skrytého. Je to prostředí, které může snadno zneužívat ten, kdo se v něm naučí pohybovat a disponuje dostatečnými prostředky.

Mediální výchova jistě není všespásná a neměla by zastínit potřebu jiných důležitých opatření, která na jedné straně posílí kvalitu médií, na straně druhé pomohou překonávat ve společnosti nesnášenlivost a nenávist k odlišnostem. Ale svou důležitou roli hraje a dnes je v podstatě zcela závislá na iniciativě pedagogů a úsilí několika nedostatečně podporovaných i financovaných spolků.

Proto je důležité, aby se lidé učili v záplavě informací plavat. I dnešní náctiletí jsou zvědaví, zajímají se o svět. Je třeba, aby uměli rozeznávat fake news, manipulace a dezinformace, kriticky pracovat se zdroji. Závisí na tom budoucnost demokracie a svobodného světa.

URL| <http://denikreferendum.cz/clanek/28735-jak-bojovat-s-nenavisti-zacit-je-treba-uz-na-skolach>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
denikreferendum.cz

Vyhánění černoty charitou

30.11.2018 **Téma str. 66 Rozhovor**
Lubor Černohlávek

Má za sebou už 13 knížek, podle kterých vznikají filmy a nově i divadelní hry. Spisovatelka BÁRA NESVADBOVÁ (43) se nezastaví, i když nedávno opustila po sedmnácti letech práci šéfredaktorky módního časopisu. Vydala módního průvodce Síla stylu, povídkovou knížku Momentky, věnuje se naplno charitě a snaží se být co nejlepším rodičem, byť dceru, kterou má s exministrem Karlem Březinou, vychovává sama.

* Jste jednou z nejprodávanějších českých autorek. Román Pohádkář vedl svého času 19 týdnů žebříček prodejnosti. V divadle se nyní připravují tři představení podle vašich knih (Laskonky, Bestiář, Přítelkyně). Čím to, že jsou zejména pro ženy tak přitažlivé vámi popisované milostné „divnovztahy“?

Buď se na ně lidé ze šťastných vztahů rádi koukají, nebo je všichni ostatní žijí. Často si otázku, čím to je, kladu a sama nevím. Zrovna nedávno jsme s kamarádkou rekapitulovaly, kdo z nás má okolo sebe dlouhou dobu stabilní rodinu, a došly jsme k velmi malému číslu. Současná rodina to má nahnuté. To je vidět podle všech sociologických průzkumů, rozvodovosti, jak lidé zakládají nové rodinné jednotky a jaký je trend žít sám. Glorifikace požitku a prožitku a individualistické přijímání vlastních potřeb je až extrémní... A mě až nemístně dojalo, když mi jeden lékař vyprávěl, jak strašně miluje svou ženu, jak jí nosí kytky a každé tři měsíce spolu jezdí na víkend jen ve dvou... To se jen tak nevidí.

* Do jaké míry k situaci kolem nesoudržných rodin přispívá feminizace společnosti?

Strašně moc. S láskou vzpomínám na manželství mé babičky, která po porodu byla doma a do práce chodil jen děda. On nebyl jen tím, který nosil peníze domů, ale byl i sociální spojkou. Chodilo se za jeho přáteli, navštěvovali se kulturní představení, která vybral... Byl to status quo, takto se žilo. Děda se k babičce choval překrásně a bylo radostí být jeho ženou, pokud tedy člověk nechtěl dělat třeba ředitelku Temelína. Na jednu stranu nám dnešní doba dává obrovskou svobodu si vybrat, na stranu druhou v těch rodinných rolích je úplný hokej...

* Co s tím?

Nechci říkat, že bychom se měli držet starých zvyků, ale ve společnosti chybí nejen víra, ale i morální kodex. Lidé by měli mít pro svůj život cestu a nescházet z ní... Sama vůbec netuším, kam tento vývoj povede. Možná že to je do jisté míry jen generační záležitost. Když chodím přednášet na školy, jasně cítím, že jsou úplně jiní a nová generace nemá vůbec problém s genderem (označení pro tzv. kulturně vytvořené rozdíly mezi muži a ženami, pozn. red.), neřeší, jestli tohle má dělat holka nebo kluk, a nepozastavují se nad tím, jestli je někdo heterosexuál nebo transgender (označení lidí, jejichž genderová identita není v souladu s pohlavím, pokud tito lidé podstoupí změnu pohlaví, jedná se o transsexuály, pozn. red.). Jim to splývá, jsou strašně otevření. A třeba to povede k nějakému novému archetypu rodiny nebo soužití.

* To se ale přece už děje, chlapi jakoby zženšťují a ženy často přebírají jejich archetypální úlohu...

Záleží v čem, můžeme si stokrát říkat, že žijeme ve střední Evropě a že veškerý feminismus je překonaný, ale pořád je tady 22procentní platová nerovnost, která je nespravedlivá. A nůžky se rozevírají – čím jsou ženy vzdělanější, tím větší nerovnost je. Vysokoškolačky mají v průměru měsíčně až o 15 tisíc korun méně než vysokoškoláci. To je třeba u samoživitelek hodně. A je to znát, i když jsou pak ženy v důchodu samy, protože jsou z celé populace ohroženy chudobou nejvíce... Na to by se nemělo zapomínat, i když máme zákon o rovných platových podmínkách.

* Nepřipadá vám ale nyní tak diskutovaná kampaň MeToo jako hnutí, které spojlo samo sebe?

Bohužel. U nás slovo feminismus má tak strašně konotace a lidé na něj tak špatně reagují, že je lepší říkat rovnoprávnost. Tomu se aspoň nikdo nevysmívá. MeToo je terčem posměšků a vtípů, že to tak nějak patří k našemu čecháčkovství. Ale být v kůži ženské, kterou někdo znásilnil, je strašně těžké i ve střední Evropě. To s sebou nese takřka celoživotní stigma a není na místě se tomu posmívat. A nechci si ani představovat, jaká je situace kdekoli jinde směrem na východ...

* Z hlediska rovnoprávnosti se hodně řeší i střídavá péče. Máte za sebou rozvod, který trval déle než manželství, a boj o dceru, kterou chtěl k sobě otec. Změnilo to váš pohled na střídavou péči?

Sice se říká, že když si dva lidé spolu pořídí dítě, že by měli být natolik rozumní, aby se dokázali slušně domluvit, ale ne vždy je to pravdou. Tam, kde je dohoda a ti lidé se mají stále rádi, tak střídavá péče může fungovat docela dobře. Ale když je vynucená, tak je to peklo pro všechny zúčastněné. A já mám z toho na základě vlastního pocitu strašný strach. Četla jsem rozhovor rozhovor

*

ry s dospělými lidmi, kteří zažili střídavou péči, a vlastně ji nikdo nechválil. Kvůli tomu, že neměli jeden domov. V případě rozvodu je těžké to vyřešit a nechtěla bych být v roli soudce ani sociální pracovnice... Dodnes mne ale mrzí, že Bibiana nevyrostala v manželství, to beru jako jedno ze svých největších selhání...

* Byla jste to ale vy, která se po aféře s nemanželským dítětem vašeho manžela sebrala a odešla na venkov...

* Možná v tom někdo umí žít, ale k čemu bych měla manžela, kdyby mi byl nevěrný. To by nebylo v pořádku.

* Ani 15 let od rozvodu jste se znovu nevdala, byť jste byla několikrát zasnoubená. Přehodnotila jste svůj vztah k mužům?

* Nikdy jsem nedokázala ten rodinný model naplnit znova, vždy to skončilo na tom, že pro mě byla nepřekonatelná představa pustit mezi nás dvě někoho nového. Tolikrát jsem viděla u známých model, že se děti z minulého manželství nechají u prarodičů a jede se s novými dětmi na dovolenou, že mi to přišlo strašně zlé. A příliš jsem se bála, co by to přineslo do budoucna...

* Ve vašich knížkách se velmi často vyskytuje motiv volnomyšlenkářské ženy, která si užívá nevázaného sexu. Napsala byste to dnes už jinak?

* Pro autora je hrozně těžké se vracet ke svým knihám, proto je ani znova nečtu. Jde o generační rozdíl. Já jsem první knihu napsala, když mi bylo kolem 22 let, a teď mi bude asi bylo spíš divné.... Navíc mám – asi jako spousta lidí, kteří takto fungují – v sobě dva lidi. Jednoho, který jde ven, a jednoho, který je doma. Pro mě jsou to dvě úplně rozdílné bytosti. Mně je vcelku jedno, co je s tou blondýnkou z fotky časopisu – není mi jí líto, ani ji nemám nějak zásadně ráda, můj osobní život to nijak neovlivní.

* Do určité doby jste však na veřejnosti byla jako Bára Nesvadbová za společenskou rebelku. Co se změnilo?

* Mě bavilo lidi provokovat. Vždycky jsem si ale myslela, že je to humor, i když uznávám, že ne každý to takbral... Najednou tady ale byla Bibi a musíte brát na zřetel osud, který je vám svěřený. K tomu se seběhla spousta věcí, které na mě měly velký vliv. Jednou z nich byla tragická smrt mého kamaráda, fotografa Petra Škvrněho. Rozváděla jsem se. Umíral mi tatínek. Dokonce jsem úplně přestala jíst... Bylo to období, které bylo vyloženě černé. A i když se mi z toho podařilo dostat, tak tou černotou přece jenom načichnete a nikdy už to není stejné jako dřív. Vytrácí se lehkost prožitku, i lehkost psaní.

* Nyní vám vyšla kniha Momentky a opět se točí kolem milostných vztahů. Jsou z vašeho pohledu v něčem jiné?

* Podle reakcí čtenářů si myslím, že Momentky nezapadají mezi ostatní mé knihy. Jsou smutnější, s menší reflexí a menším kradením příběhů. Všichni z mého okolí jsou už zvyklí, že jim kradu historiky, a ani se kvůli tomu nezlobí. Když je to ale hodně osobní událost, tak to s nimi zkonzultuji a dám jim to i přečíst, jestli s tím nemají zásadní problém. Momentky jsou ale spíše fikce...

* Vydala jste se tak trochu do oblasti, ve které vynikal váš otec Josef Nesvadba, známý spisovatel vědecko-fantastické literatury?

* To zase ne. Původně po mně sice chtěli v jednom časopise povídku do jejich přílohy o budoucnosti a snažila jsem se napsat sci-fi, ale brzy mi došlo, že jediná oblast, ve které se mohu pohybovat,

*

jsou moje vztahové mantinely. Neumím se posunout do světa Ondřeje Neffa nebo Michaela Moorcocka, nejsem ani čtenářka sci-fi, na to je moje hlava omezená. Takže i v té fiktivní oblasti se mé povídky stejně točí kolem vztahů.

* Když už jsme zmínili vašeho tatínka, je pravda, že chtěl kdysi emigrovat a málem jste se narodila v roce 1975 už ve Švédsku? Táta chodil plavat do Podolí. Jednou někdo skočil vedle něj a byl to Olof Palme (bývalý předseda vlády Švédska, který byl v roce 1986 zastřelen při návratu z kina, jeho vražda doposud nebyla objasněna, pozn. red.). Skamarádili se, byli spolu v kontaktu, a když to tady po roce 1968 krachlo, tak naši pochopitelně přemýšleli, co dělat, jestli emigrují. Napřed se ze stresu vzali. V sedmdesátém čtvrtém už byli na švédské ambasádě s tím, že vycestují. Ale maminka, která už mě měla v břiše, se najednou rozhodla, že tady nenechá rodiče... A tak zůstali. Já si vůbec nedokážu představit, že bych emigrovala a neviděla už rodiče, u mě je ta láska vůči rodině a vlasti obrovská. * Literární vliv vašeho tatínka je nesporný. Nejsou ale téma lásky, sexu a vztahů, které ve vašich knihách dominují, spíše z ranku vaší maminky – psychiatricky a někdejší modelky? Táta byl doma nedostupný muž, který měl vždy právo na svou vlastní práci. Byl na piedestalu, pak byla teprve rodina. Většinu času jsem tak trávila s mámou, její vliv je tedy extrémní. Ale naši byli lidé, kteří si neustále povídali o své práci, a vzhledem k tomu, že byli oba psychiatři, tak si myslím, že jsem ty příběhy slýchávala už odmala od obou. A je pravda, že mne to nesporně fascinovalo... Nedávno jsem na to téma hovořila s režisérem

Vládou Michálkem, který vystudoval i psychologii a má jednou týdně praxi. To by mě také nesmírně bavilo. Jenže nevím, jestli jsem na to dost zralá. Nejsem si jistá, jestli jsem natolik poctivá, abych třeba jen ve svém podvědomí nezneužila historiky, které by se ke mně dostávaly. Asi vědomě bych to neudělala, protože člověk má nějaké meze, ale spisovatelé neustále nasávají podněty ve svém okolí jako houby. A někdy se takovému zneužití dobrého příběhu neubrání... * Jak se vám vlastně podařilo přesvědčit Vladimíra Michálka, aby vzal režirování filmu Pohádkář (2014) podle vaší knižní předlohy? Byl za to dosti kritizován... Myslím si, že v jeho rozhodnutí hrála roli spousta věcí. Rád zkouší nové věci, takže jeho filmy jdou od komedie přes memoáry až po milostné příběhy. Pak byl zrovna po vlastním vztahovém krachu a v Pohádkáři možná našel kus osobní zkušenosti. Nám se spolu dobře spolupracuje. Honza Drbohlav (dramaturg ČT a spoluscenárista filmů Juraje Herze, se kterým napsal životopisnou knihu, pozn. red.), který dělá Bestiář pro divadlo, píše scénář podle mé knížky Přítelkyně a jediný režisér, se kterým si o tom zatím povídám, je Vladimír Michálek. Uvidíme, jak se mu to bude líbit... * Proč jste letos po sedmnácti letech opustila místo šéfredaktorky české edice módního časopisu Harper's Bazaar a začala se výhradně věnovat charitě? Pozlátkový svět, ta voňavá továrna na sny ve všech kategoriích už mi neseděla do mého každodenního života. Práci, i když je psaní má obrovská láska, a zábavu nevnímám jako smysl mého života. Najednou se z filantropické činnosti, která začala věnováním svého času a navrhováním pár věcí, stal reálný džob. Mám to ale postaveno jako dobrovolnictví, v rámci Nadačního fondu Be Charity i sdružení Etinecelle (nestátní nezisková organizace působí ve středních Čechách a provozuje osm kaváren, pekárnu, mandl a úklidovou službu, kde zaměstnává lidi s mentálním a fyzickým postižením, pozn. red.) nemáme placenou činnost, tak se musím starat, abych vůbec zabezpečila domácnost. Je to etapa mého života, která začala před čtrnácti lety a je čím dál tím silnější. Třeba to přejde a půjdu si koupit nové boty, to se těším, ale teď mě svět charity pohltil a neumím s tím nic dělat. * Jací jsou Češi, co se týče charity?

V rámci individuálního dárcovství jsou Češi podle průzkumů jedním z nejštědřejších národů v Evropě. Nesmírně cítíme sounáležitost. Zároveň jsou Češi všeobecně podezíraví, což není na škodu. V této souvislosti je problémem, i když sémantickým (sémantika je nauka o významech, pozn. red.), pojem neziskovka. Je velká nedůvěra vůči některým charitativním činnostem a spolkům. Na druhou stranu by to šlo velice jednoduše oddělit a jasně stanovit, kdo má kolik peněz na provoz a jak funguje. A podle toho by se dalo se spolky dále pracovat. Spolupracuji s UNICEF a ti mají jasně dáno, že na provoz jde 11 procent... A pak je tu čistá filantropie, jako třeba náš fond Be Charity, kde lidé pracují zadarmo a dávají do toho čas, peníze i talent proto, aby vyprodukovali něco, co pomůže společnosti. A to je něco jiného, než když jste zaměstnanec společnosti, která „dělá dobro“. To jsou dvě rozdílné platformy, obě dvě jsou potřebné, ale neměly by se zaměňovat. * Jak jste se letos ocitla jako charitativní pracovník ve Rwandě?

To bylo právě s UNICEF. Dělal jsem s nimi v rámci shánění finančních prostředků delší dobu, tak mi chtěli ukázat některý ze svých projektů. A protože je Rwanda po genocidě dost feminizovaná země, tak mě tam vzali na misi. Ta země je krásná a přívětivá, je to úplně jiný svět a člověk se na to musí připravit. Byla to škola života. * Jste českou ambasadorkou OSN pro rovnoprávnost mužů a žen. Co to představuje za práci?

OSN si stanovila globální cíle do roku 2030 a v každé zemi mají jednoho člověka, který se snaží jejich myšlenky šířit. A na mě padla rovnoprávnost. Takže se snažím mít na toto téma přednášky a mluvit s lidmi, protože už jen tříbením názorů se hledá myšlenka...

„Na slovo feminismus lidé reagují špatně.“ „Mě vždycky bavilo lidi v okolí provokovat.“ „Táta měl doma vždy právo na svou práci.“ „Charita je čím dál silnější etapa mého života.“

BaRBaRa NeSvadBOvá (43) Pochází z rodiny dvou lékařů, psychiatrů. Otec Josef Nesvadba byl známý jako spisovatel vědecko-fantastické literatury (jeho knihy byly námětem k filmům Zítřka vstanu a opařím se čajem a Pane, vy jste vdova). Je absolventkou **Fakulty sociálních věd** UK. Poté pracovala ve společenských magazínech Cosmopolitan, Xantypa, Playboy a Harper's Bazaar. Měla televizní pořady Tvář v tvář a Muži podle Nesvadbové. Už během studií vydala prvotinu Řízkaři (2005). Následovaly Bestiář (2007, zfilmováno Irenou Pavláskovou), Život nanečisto (2008) a román Pohádkář (2009), který v roce 2014 zfilmoval Vladimír Michálek. Vydala sbírky fejetonů a povídek Brusinky, Borůvky, Pralinky, Laskonky, knížku pro děti Garpíškoviny aneb Bibi a čtyři kočky a dvě novely o ženském přátelství Přítelkyně. Je spoluautorkou knihy Tři maminky a tatínek a loni vydala Díář Báry Nesvadbové o násilí na ženách. Letos vydala módního průvodce Síla stylu a knihu Momentky. Věnuje se charitě, v rámci charitativních projektů navrhuje boty, oblečení a klobouky. Založila neziskový fond Be Charity, který pomáhá handicapovaným dětem a je členkou občanského sdružení Etincelle, které zaměstnává mentálně handicapované dospěláky. Zároveň podporuje Unicef, Helpes a Dobrého anděla. Plynně hovoří a překládá z angličtiny, němčiny a ruštiny. Je rozvedená, s exministrem Karlem Březinou má dceru Bibianu. Doma má devět koček a dva psy.

Foto autor| Foto: Michal Šula / MAFRA

Foto autor| Foto: ČTK, archiv BIOSCOP

Foto autor| Foto: Profimedia.cz

Foto autor| Foto: Michal Šula / MAFRA

Foto popis| ^ Bára Nesvadbová v listopadu představila svou knižní novinku Momentky. Ústředním motem této knihy je: „Štěstí se skládá z okamžiků. To ostatní je život“.

Foto popis| ~ Josef Nesvadba byl za socialismu spolu s Ludvíkem Součkem nejvýznamnějším českým představitelem žánru vědecko-fantastické literatury. Jeho knihy posloužily jako námět k mnoha filmům (např. Zabil jsem Einsteina, pánové!, Pane, vy jste vdova, Zítra vstanu a opařím se čajem nebo Upír z Feratu).

Foto popis| Ve filmovém Bestiáři se v hlavních rolích představili Karel Roden a Danica Jurčová.

Foto popis| Bára Nesvadbová při loňské benefiční aukci panenek známých osobností pro UNICEF. Zapojena je i do projektů Be Charity a Etincelle.